

CARISSA BROADBENT

ÖLÜM

— ve —

ŞAFAĞIN ANNESİ

KAYIP KALPLERİN SAVAŞI - III

Ezici yenilginin ardından Tisaanah ve Maxantarius ayrı düşmüştü. Tisaanah halkının giderek zorlaşan özgürlük savaşı sırasında sevdiği adamı hapsediği zindandan kurtarmak için yanıp tutuşuyordu. Ama Ilyzath'ın duvarları arasında Max'in zihni artık eski benliğinin bir gölgesinden ibaretti... Geçmiş bir sırda, geleceği Ara'nın acımasız yeni kraliçesinin elindeydi.

Aefe ise Fey topraklarında, onun için medeniyetleri yok etmeye ant içen bir kralın dünyasına sürüklenmişti. Geçmiş bir zamanlar kim olduğunu ortaya serse de artık kendisini tanıyamıyordu.

Tisaanah, Max ve Aefe insanlarla Fey dünyasının arasında sıkışıp kalmıştı. Paylaştıkları benzersiz sihir gücü savaşı kazanmanın ya da sona erdirmenin tek anahtarıydı.

Ama bu güç fedakârlık gerektiriyordu. Tisaanah aşkıyla görevi arasında bir seçim yapmak zorunda kalabilirdi. Max geçmişle yüzleşmeden geleceğini inşa edemeyebilirdi. Aefe'nin kim olduğuna karar vermesi ya da dönüştüğü kişiyi benimsemesi gerekiyordu.

Seçimleri dünyayı sonsuza kadar değiştirecek... ya da sona erdirecekti.

Kayıp Kalplerin Savaşı üçlemesinin finalinde aşkın, sihrin, intikamın ve kefaretin büyüleyici masalı hayranları için kusursuz bir son vadediyor.

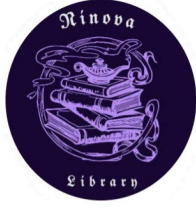
ISBN: 978 625 366 211 0

9 786253 662110

Ölüm ve Şafağın Annesi

Düzenleme
Ny.ozlem

İÇERİK UYARIŞI

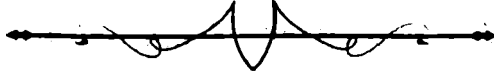
Bu eser, belirli düzeyde yetişkin içerik unsuru barındırmaktadır. Karakterler ve olay örgüsü bazı zamanlarda savaş, psikolojik şiddet, fiziksel şiddet, cinsel içerik, kölelik ve işkence sahnelerine değinmektedir.

Senin için.

Bunu geçen sefer yaptım ama bu kitabı senden başkasına adadığımı hayal bile edemem. Tisaanah ve Max'in maceralarını takip ederek bana kendi maceramı yaşama yeteneği verdiğin için teşekkürler

BAŞLARKEN

Söyle, küçük keleşim. Aşk için ne yapardın?

Kadın artık dalgaların üzerinde yükselen kulenin her köşesini tanıyor, avuçlarıyla dokunduğı duvarlarda istiridyelerin bıraktığı izleri hissedebiliyordu. Kemik beyazı taşın nasıl kanıyla boyanmış gibi göründüğünü, ölümün bizzat kendisi kadar acı ve bayat olan kokusunu çok iyi tanıyordu.

Tek bilmediğı şey nasıl yıkacağıydı.

Burası ondan en değer verdiği şeyi almıştı.

Söyle, küçük keleşim. Onu geri getirmek için ne yapardın?

Her şeyi. Her şeyi yapardı.

İlk denemesi katıksız bir çaresizliğin eseri ydi. Şehirleri fethetmiş, orduları dağıtmış, savaşları sona erdirmişti. Çünkü bunu yapacak kadar kudretliydi.

Şimdi şehirleri değil, tek bir hücreyi ele geçirmesi gerekiyordu.

Şimdi medeniyeti değil, tek bir kişiyi kurtarması gerekiyordu.

Taş, sineğin üzerine inen bir avuç gibi ona çarptı. Sonra düştüğü dalgaların arasından hayatlarını kıl payıyla kurtarmayı başaran arkadaşları tarafından tekrar çıkarıldı.

Ama en iyi bildiği şey, başarısızlığa karşı yenik düşmemektir.

Tekrar, tekrar, tekrar denedi. Her seferinde yeni bir yara alıyor, her gece yeni bir kalp sızısıyla baş başa kalıyor, her gün bir parçası daha ölüyordu. Ama tekrar kalkıp yine deniyordu.

Önceki gece korku masallarından fırlamış türden fırtınalı ve karanlık bir geceydi. Arkadaşları gitmemesi için yalvarmıştı. *Bir gün daha bekle, demişlerdi. Muhafızlar öldürmese, fırtına seni öldürecek. Olanlardan sonra bir gün dediğin nedir ki?*

Bir gün dediğin nedir mi? Katıksız bir öfkeyle boğulmasa kahkaha atabilirdi. Bir gün, o duvarların arasına hapsolan adam için yirmi dört saat... bin dört yüz kırk dakika... seksen altı bin saniye sürecek işkenceydi.

Fırtına bir canavardan farksızdı. O kadar karanlıktı ki, ancak geceyi yaran mavi-beyaz şimşekler çıktığında bembeyaz Ilyzath kulesini görür gibi oluyordu. Yağmur havayı gümüş kılıçlar gibi yarıyordu.

Her seferinde olduğu gibi hapishaneye yaklaşmayı başardı. Yine her seferinde olduğu gibi... hatta öncekilerden bile daha hızlı bir şekilde, gözsüz muhafızlar saniyeler içinde üzerine çullandı.

Savaştı. Ama sayıları çok fazlaydı ve o tek başınaydı. Baş yere çarptı.

ÇAT.

Derisi ve kalbi gibi gökyüzü de çatlaklara büründü.

Ayağa kalkarken gözlerine akan kan bütün dünyayı kırmızıya boyuyordu.

İşte o zaman, bir anlık çaresizlikle son birkaç haftadır dokunmamaya çalıştığı sihrinin kırıntılarını hissetti. Taşların altında tanıdık gelen bir ruh acıyla kıvranıyordu.

Yakındı. Çok yakındı.

İçindeki vahşilik ipini kopardı.

Artık kılıçların açtığı yaraları hissetmiyor, yalnızca bir hayvan gibi savaşıyordu. Karşısındakiler insan değil, birer engelden ibaretti. Onu en değer verdiği kişiden uzak tutan, her geldiğinde kalbini kırma cüretini gösteren, onu sırtından hançerleyen kraliçe için savaşan engellerdi...

Adamı bu hale getiren dünyayı yakmaktan başka arzusu yoktu.

ÇAT.

Şimşek kanı, parçalanan bedenleri, çürüyen eti aydınlattı.

Onun kanayan yaralarını aydınlattı.

Savaşırken, savaşırken, savaşırken yanaklarından yaşlar boşalıyordu.

Söyle, küçük kelebeğim. Aşk için ne yapardın?

KISIM 1
KAYBETMEK

BÖLÜM BİR

TISAANAHA

Benden hoşlanıyordu.

Öte yandan, tabii ki benden hoşlanacaktı. Her ihtiyacını düşünüyor, her arzusunu yerine getiriyor, her türlü rahatlığı sağlıyor, her zaman dinliyor, her an izliyordum. Dans ederken her adımımı sayıyordum.

Aylar geçse de sihrim çoğunlukla acı verici derecede benden uzak durmaya devam ediyordu. Bir zamanlar en derinlerden çekip kolayca doğam haline getirdiğim gücü, Yara'daki düşüşten beri ne kadar uğraşırsam uğraşayım kullanmakta zorlanıyordum. Ama uslu köle olmak zorunda olmadığımı çoktan öğrenmiştim. Ayrıca erkeklerin olmamı istediği şeye dönüşme konusunda mükemmeldim.

Lord Farimov bana bakarak gülümsedi. Başka bir dünyada mutluluk veren bir gülümseme sayılabilirdi. Kırışmış kum rengi saçları ve sıcacık yüz ifadesiyle çirkin bir adam değildi. Belki

başka biri... o anda öyleymiş gibi yaptığım *başka birinden* farklı biri olsaydım, onun nazik biri olduğunu düşünebilirdim.

Ama başka biri değildim. Bir köleydim. Farimov ise her ne kadar nazik görünse de gösterdiği nezaket, tatlı bir köpeğe lütfedeceği nezaketten farklı değildi. En nazik insanlar bile yaramazlık yapan köpekleri yola getirirdi. Benim yola getirilmem gerekmiyordu, o yüzden masaya yemişle dolu tabağı bıraktığımda gülümsemesi mutlulukla doluydu.

“Aferin, Roza.”

Roza.

Son iki haftadır adım buydu. Doğrularak mahcup bir ifadeyle başımı salladım ve kestane rengi saçlarımı kulağımın arkasına iterken aynada kendimi gördüm.

Baktığım yüz yabancı değildi ama yakından bakınca hayatım boyunca taşıdığım kimliğin izlerini seçebiliyordum. Pürüzsüz tenim Parçalı değil, kum rengiydi. Saçlarım gümüş rengi koyu kestaneye dönüşmüştü. Yara izim yoktu. Biraz daha dolgun dudaklar, daha dar bir burun, yumuşak kaşlar... Bendim ama aynı zamanda ben değildim. Sadece gözlerim aynı kalmıştı. Biri gümüş, diğeri yeşildi. Ishqa, Ela'Dar bölgesinden gelen en karmaşık Fey iksirleriyle bile gözleri değiştirmenin imkânsız olduğunu söylemişti. Hiçbir göz boyama mükemmel değildi ve hiçbir illüzyon sonsuza kadar sürmezdi, buna rağmen uzun süredir iksirin etkisiyle farklı biriydim. Fakat aynada ne zaman kendimi görsem Parçalı tenimin ortada olmayışına şaşıırıyordum.

Aslında buradan günler önce çıkıp gitmiş olmam gerekiyordu. Oysa her seferinde Feylerin Threll müttefiklerine yapacakları ziyaret erteleniyor, her ertelemeye *artık vazgeçemeyeceğim kadar uzun süre kaldığımı* düşünüyordum, o yüzden yarattığımız illüzyon bir süre daha devam etmek zorundaydı. Haftalardır toplantıyı bekliyor, ev halkının ritmine ayak uyduruyordum.

Farimov kaşlarını çatarak yemışlere baktı. Ziyafet sofrası görülmeye değerci. Çiçekler, meyveler, etler, peynirler... Hiz-

metçiler koşturarak en ince ayrıntısına kadar her şeyi düzenliyordu.

“Feyler meyve sever mi sence?” derken daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. “Bir keresinde sadece kanlı et yediklerini duymuştum. Belki... kanlı canlı bir şeyler ikram etmeliyim.”

Bir zamanlar hareket eden bir şeyi yeme düşüncesiyle bile tiksintisini saklamakta zorlanan Ishqa'yı, kanlı canlı bir şeyi ısıtırken hayal ettiğimde neredeyse gülecektim.

“Bu sofradan nasıl etkilenmesinler?” dedim. “Büyüleyici görünüyor. Üstelik Threll imparatorluğunun her bölgesinden en iyi yiyeceklerin sunulması çok akıllıca. Saraylara layık bir ziyafet fikri mükemmel bir fikir, lordum.”

Farimov gururla belli belirsiz göğsünü şişirdi. Menü konusundaki titizliğini fark etmem hoşuna gitmişti. Ancak fark etmemek mümkün değildi. *Threll imparatorluğunun her bölgesinden en iyi yiyeceklerin aslında Threll imparatorluğunun işgal ettiği yerlerden çaldığı en iyi yiyecekler* anlamına geldiğini biliyordum. Kan kırmızısı Nyzrene kayısıları, sofranın tam ortasındaki çivit mavisi Derali vazosunun hemen yanında duruyordu.

Gözüm çiçeklere gerektiğinden uzun bir süre takıldığında ister istemez gözümün önüne Threll ovasında gece vakti baş başa otururken Max'in elinde tuttuğu çiçekler geldi. O gece ilk kez öpüşmüştük. O gece ilk kez kontrolü elden bırakmışım.

Ve şimdi Max...

“Lordum.” Gergin görünen bir hizmetçi kapıda belirdi. “Fey heyeti geldi.”

GELENLERİ DAHA ÖNCE hiç görmemiştim. Aylar süren savaşın ardından hepsiyle tanışmış olmam beklenirdi ama Threll lordları ve köleleri Feylerden daha fazla düşmanlık yaratıyor-

du. Artık iyice öğrendiğim üzere bütün Feyler gibi bu iki kadının da tanrıçalar kadar güzeldi. Birinin omuzlarında biten koyu renk saçları ışıktaki mavi kıvılcımlar saçıyormuş gibiydi. Düz sarı saçları beline doğru süzülen, belirgin elmacıkkemiklerine ve altın rengi gözlerle delici bakışlara sahip diğer kadın tanıdık geliyordu.

Bazen Threll ve Fey arasındaki dinamikleri izlemeyi oldukça eğlenceli buluyordum. Threll lordları çaresizce güçlü görünmeye çalışıyor, yüzlerce yıldır saklanan Feylerin bir anda ortaya çıkıp ittifak önerdiği gerçeğine bayılıyorlardı. Ölümsüz sayılabilecek bir ırkın tek müttefik olarak insanları seçmesi kadar ego okşayan başka ne olabilirdi ki? Aptalcaydı. Ishqa, Fey kralının insanlığı yok etme arzusu hakkında yeterince hikâye anlatmıştı. Artık kralın işine yaramadıklarında onların da sonu gelecekti. Ama o arada Threll lordları onların eksik kaldığı alanları ölçek ve sayı açısından tamamlayacak, Feyler de müttefikleri karşısında mahcup ayağına yatacaktı.

Farimov gülümseyerek karşılama için hazırladığı çiçeği uzatmaya yeltendi. Ama sarışın Fey görmezden gelip, “Yardımcım Nessiath Vareid,” diyerek yanındaki siyah saçlı refakatçiyi gösterdi. Ardından başını öne eğdi. “Ben de General Iajqa Sai-Ess. Kralımız Caduan tarafından gönderildik. Gündelik sohbetler için zamanımız olmadığı için bizi bağışlayın.”

Sai-Ess.

Masada buzlu çayları bardaklara dökerken oldukça sakin dim.

Kadının tanıdık gelmesi boşuna değildi. Ishqa’nın bir akrabasıydı. Kardeşi olabilir miydi? Bir kuzen belki?

Odaya başka bir çift daha girdi. Keskin koyu renk gözleri ve geriye taradığı açık renk saçlarıyla adam oldukça uzun boy-luydu. Ufak tefek kadınsa kocaman mavi gözleri ve altın rengi lüleleriyle taş bebeklere benziyordu. İkisi de ipek kıyafetlere bürünmüştü. Elbette ki kıyafetleri beyazdı. Daha ilk bakışta Threll ailelerinden birine mensup olduklarını anlayabiliyordum.

Gülümsemesi solan Farimov'un gözleri kocaman açıldı. "Lord Zorokov, Leydi Zorokov. Bu ne... sürpriz."

Neredeyse sürahiye düşürüyordum. Sevimsiz anıların birden zihnime üşüşmesine hiç hazır değildim. Çürük et kokusu, kapıma bırakılan kesik ellerle dolu kutu, ölüm çılgınlıkları atan canavar...

Zorokov ailesi, diye fısıldamıştı canavar. *Yalan söylenilmesinden hoşlanmaz.*

Bu aile yüzlerce köleyi öldürmüştü. Hepsi benim suçumdu.

Hemen sürahiye düzelttim. Sapını sımsıkı tutan parmaklarım bembeyaz kesilmişti.

Sakarlığımı ceylan bakışlarıyla bir tek Leydi Zorokov fark etti. "Ayy... İyi misin?"

Bilmesem endişelenmesinin samimi olduğunu düşünürdüm. "Evet, leydim," diye mırıldandım. "Çok özür dilerim."

Kadın başını havaya dikip gülümsedi. "Ah, şuna bakın. Şu gözlerin güzelliğine bakın!"

Hemen bakışlarımı yere indirdim. "Teşekkürler, leydim."

Masada yeni bilenmiş en az yedi bıçak vardı. İçlerinden birini kapmak için parmaklarım karıncalanıyordu. Saniyeler içinde ikisini de öldürebilirdim. Sihrimi kullanmama bile gerek yoktu.

"Elbette güzel bir sürpriz," dedi Lord Farimov. Az önceki şaşkın karşılamasını düzeltmeye çalışıyordu. "Ziyaretiniz her zaman bir zevktir."

"Bu tür bir keşif ilk elden görülmeyi hak ediyor," diye karşılık verdi Lord Zorokov.

Farimov şaşkınlığını yenip sırtıttı. "Harika. Yeterince yememiz var! Buyurun oturun, yiyin ve birlikte..."

"Korkarım yemek için zamanımız yok," dedi Iajqa. "Kral Caduan fazlasıyla sabırsız. Ara'daki gerginliğin arttığı düşünülürse, zamanın ne kadar önemli olduğunu takdir edersiniz."

"Ama..."

"En *derin* özürlerimizi sunarız, Lord Farimov," dedi Nessiath adındaki koyu renk saçlı Fey. Ama hiç de özür diliyormuş gibi bir hali yoktu.

Farimov hayal kırıklığını saklayamayan bir iç çekti. “Peki. Elbette anlıyorum,” dedikten sonra işaret ettiği kölelerden biri altın mandallı, cilalanmış maundan bir kutu getirdi. Farimov yemek tabağından daha küçük kutuyu masaya yerleştirdiğinde, özenli onarım çabalarına rağmen üstündeki oymaların zamanla aşındığı görülebiliyordu.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Sanki oda havasız kalmıştı.

Iajqa usulca, “Bu mu?” diye sordu.

“Evet, bu. Anlayacağınız üzere, eser koleksiyonum son derece kapsamlıdır. Yerini bulmak aylar aldı ama en sonunda...” Farimov mandalı kaldırıp kutuyu açtı.

Siyah ipeğin üzerinde cam bir küre duruyordu. Kürenin içindeki sisler, fırtına bulutları gibi belli belirsiz ama yeterince ürkütücü bir şekilde dalgalanıyordu.

Yüreğimin derinlerindeki tuhaf bir duygu içimi kemirmeye başladığında ensemdeki tüylerin kabardığını hissettim. Aylardır... Ara savaşımdan sonra sihrim beni terk ettiğinden beri hissetmediğim bir şeydi.

Gözünü küreden ayırmadan, “Demek Kral Caduan bütün umutlarım bu şeye bağladı,” diye mırıldandı Lord Zorokov.

Iajqa bir şey demeden dokunmak için uzandığında kürenin içindeki bulutlar kıvılcımlar saçarak parmaklarının altında toplandı.

Meraklandığımı göstermemek için arkamı dönüp yutkundum. Emin olamıyordum. Bu şey silaha benzemiyordu. Belki sihirli bir küreydi ancak silah olamazdı.

Küreye hiç etkilenmemiş gibi bakmalarından iki Fey kadınının benim gibi düşündüğü belliydi.

“Ben... başka eserlerim de var,” dedi Farimov. Konuklarının hayal kırıklığını sezmişti. “Hem de bir sürü. Threll topraklarındaki en büyük hazinelerden! Belki onlar arasında kralınızın değerli bulacağı bir şeyler vardır?”

O anda parmak uçları belli belirsiz yanmaya başladı ve

midem korkuyla kasıldı. Çaktırmadan ellerime baktığımda bir çalı Valtain tenimin görünüp kaybolduğunu fark ettim.

Kahretsin. Kahretsin.

Olamazdı. İksirin etkisini kaybetmesi için daha kötü bir zaman olamazdı. Ellerimi kolayca saklayabilirdim ama milyonun kaybolması için muhtemelen en fazla yarım saatim kalmıştı. Hatta bende bir tuhafılık sezilmesi çok daha kısa sürerdi.

Ellerimi arkamda birleştirip, “Lord Farimov, Threll’deki en nadir eserlerin koleksiyonuna sahip,” dedim en tatlı sesimi. “Aynı mezardan bir sürü eser çıkarıldı.”

Farimov otuz iki dişini birden göstererek gülümsedi. Hazineleleriyle hava atmaya o kadar meraklıydı ki, gururu kötesinin söze karışmasından duymuş olabileceği memnuniyetsizliğe ağır basıyordu.

Tahmin ettiğim üzere sözlerim Feylerin dikkatinden kaçmadı. “Peki,” dedi Iajqa. “Hepsini görebiliriz.”

“Sizin için bir hediye,” dedi Farimov kapıdan çıkarken. “İstedığınızı alabilirsiniz.”

Koridordaki adım sesleri uzaklaştığı anda odanın diğer ucundaki kutuya gittim.

Adının Melina olduğunu sandığım diğer köle kocaman gözlerle atıldı. “Ama...”

“Şşt.” Çenesini kapatmasına yetecek kadar sert bir bakış attıktan sonra kutuyu açtım.

Casuslarımız, deli Fey kralı Caduan Iero’nun çaresizce aradığı küre hakkında bir sürü hikâye duymuştu. Ne olduğunu ya da ne işe yaradığını bilmiyorduk. Belli ki Feylerin Threll müttefikleri bile konudan habersizdi. Ama bu kadar çılgınca aranması bile, Ishqa’nın bu küreyi Fey ya da Threll güçlerinin almaması için elinden geleni ardına koymamasına yeterdi.

Teorilerimize göre, Caduan’ın manipüle ettiği derinlerin sihriyle bağlantım sayesinde bu şeyi kullanabilirdim. Gerçi bu ihtimal, sihri neredeyse hiç kullanamadığım son birkaç ay göz önüne alınırsa oldukça uzaktı.

Sihirli küreye bakarken aklımdan bütün bencilliğimle sadece bunu geçiriyordum.

Kadim bir hapishanenin duvarlarını yıkıp dünyanın en büyük ordularını dağıtacak... evrende en önem verdiğim kişiyi bana geri getirecek kadar güçlü bir nesne hayal etmiştim.

Ancak bu cam küre o kadar da güçlü bir şeye benzemiyordu. Melina endişeyle, “Roza...” diye fısıldadı.

Ona aldırmadan küreye dokunmak üzere elimi uzattığımda...

Birden kendimi sırtüstü yerde buldum. Sanki göğsümde ağır bir taş vardı. Tenim o kadar *yanıyor, yanıyor, yanıyordu* ki çığlık atmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Tenim. *Elim.*

“Roza!” Melina yanıma çömeldi.

Uzun birkaç saniyenin ardından çektiğim acı, katlanabileceğim bir zonklamaya dönüşünce gözlerimi zorla açıp nefesimi tuttum.

Parmak uçlarımı bulayan altın, bir yaprağın damarlarına benzeyen organik şekillerde hafif bir kabartıyla avucuma yayılıyordu. Altının benimle buluştuğu yerler tahriş olmuştu.

Üstelik derimin *üstünde değil, içindeydi.*

Gözlerimi masadaki kutuya çevirdim. Artık boş değildi.

Tanrılar aşkına!

Avucuma yayılan altına yepyeni bir dehşetle baktım. Bu... aradığımız şeydi.

Panikle boğuk bir çığlık atan Melina birden geriye kaçtığında nedenini anlamam biraz zamanımı aldı. Altınla meşgul olduğumdan tenimi unutmuştum. Normal *Parçalı* tenimi...

İksirin etkisi tükenmişti.

Muhtemelen yardım getirmek için kapıya döndüğünde hızla harekete geçerek ayağa fırladım ve onu yakaladığım gibi elimi ağzına bastırıp, “Kıpırdama,” diye tısladım. “Ben de sizden biriyim.”

Sırtı dönük olduğundan kolumu omzuna dolayarak hareket etmesini engelledim. Yüzünü göremesem de titrediğini hisse-

debiliyordum. “Benim adım Tisaanah Vytezic,” diye fısıldadım. “Daha önce adımı duymuş muydun?”

Küçük bir duraksamanın ardından başını belli belirsiz salladı.

“Buradan nasıl çıkabileceğimizi söylemen gerekiyor, Melina. Hemen. *Sessizce.*”

İrkilmesinin nedenini biliyordum. *Bizden* bahsetmiştim. Böyle konuşmam hayatı çok daha zorlu bir hale getiriyordu çünkü kızı neredeyse hiç tanımıyordum. Ancak kaçışımın sonuçlarına katlanmak üzere onu geride bırakamazdım.

Yavaşça elimi ağzından çektim ama omzunu bırakmadım. Ne olacağı hiç belli olmazdı.

“Çıkamayız,” diye fısıldadı. “Gün ortasında herkes her yerde.”

“Bir çıkış olmalı.”

“Sen... sihrini kullanamaz mısın?”

Neredeyse kahkaha atacaktım. Ne düşündüğünü biliyordum. *Savaşları sona erdiren kız bu aptal evden çıkamıyor mu?*

Son günlerde sihrim ve sihrimin yapamadıkları üzerine düşünerek uzun zaman geçirmiştim. “Hayır,” dedim. “Burada olmaz. Çok fazla muhafız var.”

Çoğu Threll lordu gibi Farimov’un malikânesi de savaşın başından beri, benim gibi sihir kullanan asi köleler ve Nura’nın ordularına karşı bir sürü *stratagram* muhafızı tarafından korunuyordu.

Reshaye hâlâ zihnimde olsaydı o muhafızları kolayca darmadağın edebileceğimi düşünmemeye çalıştım. Eğer hâlâ derin büyüyle bir bağlantım varsa...

Düşünceyi aklımdan kovdum. Bu bir işe yaramazdı.

Cebime uzandığımda parmaklarım altın tüyle buluştu. Ishqa henüz benim için hazır değildi. Plana göre onu en güçlü muhafızları geçtikten sonra, gece çöktüğünde çağıracaktım. Ardından birlikte buradan uçarak uzaklaşacaktık. Gün ortasında kaçmak çok daha zor olurdu.

Yine de buradan canlı çıkmak için en iyi şansımız oydu.

Tüyü çıkarıp mumun alevine tuttum. Ishqa çağrımı hissedecekti ama o anda nerede olduğu ya da zamanında gelip gelececeği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Hizmetçi tünelleri,” dedim. “Evden çıkmamız için işe yarar mı?”

“Gerçek tünel değiller. Aslında... sadece bodrum katında var. Burçlara kadar gitmiyorlar.”

“Buradan çıkmamızı sağlamaları gerekiyor.”

Küle dönüşen tüyü hızla masa örtüsünün altına sakladım.

Silah... Bir silaha ihtiyacım vardı. Duvarda asılı duran süs kılıcını olabildiğince sessiz bir hareketle yerinden aldım. Gösterişli silahın kabzası ele batan yakutlarla kaplıydı. Üstelik metali kördü. Belli ki, savaş için tasarlanmamıştı ama yeterince güçlü bir şekilde saplarsam düşmana bir dereceye kadar hasar verebilirdim.

“Gidelim,” derken çıkmaya hazırlanıyordum. Ancak sonra Melina’nın yanımda olmadığını fark ettim. Arkamı dönüp ona baktım, kocaman açtığı gözleriyle olduğu yerde kalakaldığını görebiliyordum. Dudaklarını aralamıştı ama sesi çıkmıyordu. Üstelik dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Serel beni ata bindirip yeni bir hayat bulmamı söylediğinde ben de böyle mi görünüyordum acaba?

Asla yüksek sesle itiraf etmezdim fakat o zaman bildiğim her şeyi geride bıraktığım için çok korkmuştum. Yaratmaya yemin ettiğim geleceğe karşı takıntım sayesinde korkularımla baş etmiştim. Ama...

Birden anılar zihnime üşüştü. Serin havada alevin parlaması, tanıdık gelen kül ve leylak kokusu, alaycı bir gülüş, dudaklarının sol köşesinde başlayan o çarpık gülümseme...

Ev.

Geçici bile olsa hayatım boyunca bir ev bulacağım aklıma gelmemişti.

Kalbim sızlarken yüzümdeki ifade yumuşadı. Melina'nın elini kararlı bir şekilde tutarak onu rahatlatmak için, "Senin gibi bir sürü insan var," dedim sessizce. "Bizim gibi. Bugün buradan çıkmayı başarırsak, özgürlüğün nasıl bir şey olabileceğine şaşıracaksın."

Kız halsizce gülümseyip yutkundu. "Buradan gidelim."

BÖLÜM İKİ

MAX

Aklın başında olma sınırları esnek olduğu sürece, insanın aklını başında tutması o kadar da zor değildi. Konu sadece sağlam bir sabit bulmaktan ibaretti. Sayılar, teoride en azından başta mükemmel sayılırdı. Birin ardından her zaman iki, ikinin ardından her zaman üç gelirdi. Bu hiç değişmezdi. Ancak insanın hayatında başka hiçbir şey olmadığında sayılar da kolayca dağılıp gidiyordu. İkidenden sonra *gerçekten* hep üç mü geliyordu? Bin yedi yüz altı *gerçekten* hep bin yedi yüz beşin ardından mı gelirdi? Sayıların sorunu fazlasıyla soyut olmalarıydı.

Sanırım bu yüzden çizmeye başlamıştım.

Tek bir *çizim*. Her seferinde aynı üç şekil. Ne zaman ya da neden çizmeye başladığımı hatırlamıyordum bile. Ellerimin doğru hissettiği tek şeydi. Belki şekiller bir rüyada ya da hatıradaki bir anlama geliyordu ama iki seçenek de artık fazlasıyla pusluydu.

Yüzüstü yatarken elimi zeminin soğuk, fildişi rengi taşlarına bastırdım. Burada her şey aynıydı. Beyaz yerler, beyaz duvarlar, beyaz tavanlar... Ilyzath ölü bir yerdi. Her şey boştu. Yapının sihri bütün sesleri boğduğu için her yer tekinsiz bir sessizliğe bürünmüştü. Ne penceresi ne de kapısı olan duvarlarda sadece oyulmuş şekiller vardı. İnsanlar getirildiğinde taş yarılır, içeri girmelerinin ardından hemen kapanırdı.

Gözlerimi yakarcasına aynı anda hem parlak hem de karanlık olan beyaz işkence gibiydi ama alternatifinden daha iyiydi.

Diğer elimde taşın üstüne figürler çizebileceğim kadar keskin bir metal parçası vardı. Gözümü ayırdığım anda çizimin kaybolacağını bilecek kadar Ilyzath'ı tanıyordum. Burası dünyada iz bırakmaya çalışan tutsakların çabalarını silebiliyordu.

Belki de tüm bunlar savunmada kalmaya çalışmamın zavalılığıydı.

Çizim her seferinde aynıydı. Her seferinde aynı üç şekli çiziyordum. Solda bir elips, sağ alt tarafta başka bir elips ve ilkinin altında uzun bir şekil vardı. Üçü bir araya geldiğinde bir üçgen oluşturuyordu.

Başta ne olduklarını merak ediyordum. Artık bunun bir önemi olmadığını farkındaydım.

Havada bir değişim olunca donakaldım. Artık bu duyguyu da tanıyordum. Midemdeki kasılmaya aldırmadım, oda kararmasına rağmen gözlerimi yerdeki şekillerden ayırmadım.

Başımı kaldırıp bakmayacaktım.

Kesinlikle bakmayacaktım.

Ensemde ter damlaları belirliyordu. Oda kırmızıya boyanırken doğal olamayacak kadar gürültülü alevler harlandı.

“Max.”

Bu sesi tanıyordum. Kime ait olduğunu bilmediğim halde tanıyordum. Yine de kendime defalarca yapmamam gerektiğini hatırlatmama rağmen bu sesi duyunca gözlerimi kaldırdım.

Görüntüsü her zamanki gibi dehşet vericiydi.

Kız muhtemelen on bir ya da on iki yaşındaydı. Simsiyah

yan uzun saçları ve tavrı nedense fazlasıyla tanıdık geli-
r. tabii bir de alevler içindeydi.

Bazen yerde bana doğru emekleyerek ağlıyordu. Bazen öf-
ke bana saldırmaya çalışıyordu. Bugünse yüzünden etler
ı dökülürken bütün soğukkanlılığıyla öylece duruyordu.
nüydü. “Bana bunu neden yaptın?” diye sordu. “Herkes
ma, sen bunu neden yaptın? Bunların son düşüncem oldu-
biliyor muydun? Bu her şeyden daha çok acı veriyordu.”
zde yanan bedenini gösterdi.

man için bir anı kırıntısıyla karnıma tekme yemiş gibi his-
e ana yakalamama fırsat kalmadan hatıra kaybolup gitti.
e da belki... kendimi hatırlamaktan alıkoymuştum.

aşımı diğer yana çevirerek, “Gerçek değilsin,” diye mırıl-
nı

Tabii ki gerçeğim.”

orada hiçbir şey gerçek değil. Sen sadece bir kâbussun.”
nık etin keskin kokusu genzimi yakıyordu. Gözlerimi
teyirmek için kendimi zorladım. Tahmin ettiğim gibi bir-
a ve önce çizdiklerim kaybolmuştu.

nemi yok!

karar başladım. Hep aynı üç şekil. Tekrar, tekrar, tekrar.

ıucuyla Ilyzath duvarlarındaki izlerin bana akmaya çalı-
nı gibi yer değiştireceğini görebiliyordum.

bunun bir kâbus olduğunu mu düşünüyorsun?

er ses değildi. Ilyzath kelimelere dönüşen milyonlarca
ız gürültü, gıcırta ığultu ve taş gürlemesinin harman-
liyle konuşurdu.

ı vermedim. Eve halüsinasyonlarımla konuştuğum
. Ama genellikle nücrenin kendisiyle konuşmamaya
dum. Her şeyin bir sınırı vardı.

*ızların gerçek olmadığını da nereden çıkardın, Maxan-
belki her şey gerçektir, belki de bu kâbusların en büyü-*

artık ezbere bildiğim çizgiyi çekerken durduğunda dış-

lerimi sıktım. Bu sözlerin bam telime dokunduğunu içimden bile olsa itiraf etmeyecektim.

Sonuçta geçmişim hakkında bilmediğim çok fazla şey vardı.

Ilyzath'a gelmeden önceki hayatım, yüzlerce boyanın bir kanalizasyon suyuna karışması gibi bulanıktı. Arada sırada gözümün önüne bir şeyler geliyor, bir şeyler hatırlıyor, bir şeyler hissediyordum. Bazen bir çiçeğin kokusu ya da yeşilin belli bir tonu zihnimi tüm canlılığıyla yakıyor, neredeyse anılarıma ulaşmanın bir yolunu gösteriyordu ama hatıralarım benden hep çok uzaktaydı. Bazen her şey kararıyordu... etrafta küller uçuşuyor, inilti duyuluyordu. Bazen de ellerimde kana bulanmış, affetmeyen çeliği hissediyordum. Yanıyor, yanıyor, yanıyordum.

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Sadece bir kâbus, Max. Kendine gel.

Yanan kız hâlâ oradaydı.

Bakmayacaktım.

"Max..." dedi yine. Ancak sonra ezilen taşların sesiyle sustu.

Aynı anda gölgeler ve alevler kayboldu.

Başımı kaldırdığımda hücremin kapısının açıldığını gördüm. Siyahlara bürünmüş iki gözsüz asker, ellerindeki mızraklarla eşikte duruyordu. "Kalk," dedi sarışın olan. "Kraliçenin yine seni görmesi gerekiyor."

Hemen ayağa fırladım. Ilyzath'ın işkencesi yerine kraliçeninkini tercih ederdim.

Bugün en azından bir planım vardı.

HER ŞEY DAHA DA KÖTÜYE GİTMİŞTİ.

Ara savaştaydı. Ilyzath'dayken bunu sadece hissedebiliyordum çünkü kulenin duvarlarından içeri hiçbir şey sızılmıyordu. Buna korkunç savaşlar da dahildi. Ama kraliçe ne zaman kıtaya gelmemi istese savaşın izlerini her yerde görebiliyordum.

Bu sefer çok daha kötüydü.

Syrizenlerle parke taşlı yoldan ilerledik. Saray bütün ses-sizliği ve yasıyla sol tarafta yükseliyordu. Kılıçtan farksız iki kulesi artık yoktu. Daha ileride kuleler görülebiliyordu. Gümüş renkli olanın üst kat pencereleri tamamen parçalanmış, geriye bulutların sardığı kırılğan bir iskelet kalmıştı.

Etrafta bitkin görünen asker grupları vardı. Adımlarımı ya-vaşlatıp onları izledim. Gruplardan biri dağılınca aralarında ne olduğunu görebildim. Kanı yeri boyayan bir canavarın leşiydi.

Yüceler aşkına!

Cansız olsa bile yaratığın görüntüsü tüylerimi diken diken ediyordu. Muhtemelen etrafındaki askerlerden iki üç kat bü-yüktü. Kapkara gövdesinden uzun kollar ve bacaklar çıkıyordu. Ona baksam da sanki zihnim yaratığın nerede bitip gölgesinin nerede başladığına karar veremiyormuş gibi bütününe odakla-namıyordum.

Bu şeyi daha önce görmüştüm.

Düşünce bir anda aklıma gelmişti ama bugünlerde zihnimde beliren çoğu fikir gibi bu da boştu.

Askerlerden biri başını kaldırdığında göz göze geldik. Göz-leri kocaman açılırken hemen arkadaşlarına dönüp heyecanla bir şeyler mırıldandı.

Beynimde keskin bir şimşek çakarken neredeyse tökezli-yordum. Ayak bileklerimdeki zincirler sadece yürümeme izin veriyordu. El bileklerim kıpırdatamayacağım kadar sıkı bağ-lanmıştı.

“Hadi yürü, Max,” diye söylendi sarışın Syrizen. Kolumu sımsıkı kavramıştı. “Oyalanacak zamanımız yok.”

“Kaç taneydi?” diye sordum. “O yaratıklar. Sayıları çok ol-malı. Bundan daha çok,” derken askerlerin etrafına toplandığı leşleri başımla işaret ettim. “Feyler gönderdi, değil mi? Ne ka-dar ilerlediler? Kulelerin tepesine kadar çıkabildiler mi?”

Muhafız cevap vermedi ama birbirine bastırıldığı dudakları kuşkularımı doğruluyordu.

“Gördüğüm kadarıyla saldırı sadece birkaç saat önce gerçekleşmiş,” diye ekledim.

Yine cevap gelmedi.

Zaten bir cevaba ihtiyacım yoktu. Haklı olduğumu biliyordum.

En kötü saldırıların üzerinden bir gün bile geçmemişti ve kraliçe beni hücremden çıkarmıştı. Üstelik bunu gündüz gözüyle yapıyordu. Nadiren de olsa son zamanlarda hücremden çıktığım anların sayısı artmaya başlamıştı. En başta etrafta kimse olmadığı gecelerde birkaç kez çıkarılmıştım ama insanların bana neden baktığını anlayamamıştım. Şimdi gözlerini bana diken askerlere bakarken taşlar yerine oturuyordu.

Bu insanlar kim olduğumu biliyordu. Ama beni neden tanıdıkları hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Üstelik kraliçe her nedense, askerlerin beni düşünmemesini tercih ediyordu. Bu konuda da herhangi bir fikrim yoktu.

Yüzlerce masumu öldürdün, dedi zihnimin gerilerindeki bir ses. Kötü şöhret için bu yeterli bir neden değil mi?

Muhafızın yüzünde ne anlama geldiğini kestiremediğim bir ifade belirdi. Arkamdan iterken, “Umarım kraliçemiz haklıdır ve sen lanetli kurtarıcımızsındır,” diye mırıldandı. “Yürü.”

BÖLÜM ÜÇ

TISAANAH

Melina haklıydı. Girdikleri yer tam olarak tünel sayılmazdı. Yeraltındaki koridorlardan ibaretti ve تنها olmaktan çok uzaktı. Canımı sıkacak kadar fazla insanın yanından hızla ilerlemeye başladık. Çoğunun köle olması lehimizeydi. Bazıları beni tanımış olabilirdi, sonuçta tuhaf görünüyordum ama neyse ki kimse bizi durdurmadı. Mâlikânedен uzaklaştıkça koridorlar tenhalaşıyordu.

Bir çatala ulaştığımızda bir yönü işaret ederek, “Buradan ahırlara çıkılıyor,” dedi Melina. Sonra diğer yönü göstererek, “Buradan da tarlalara gidiliyor,” diye ekledi.

“Malikânedен en uzağı hangisi?”

Duraksadı. “Muhtemelen...”

Kalbim tekledi. “Şşt.” Kız bana merakla bakarken kolunu tuttuğum gibi ikimizi birden duvara yaslayarak, “Şşt,” dedim tekrar.

Duyabiliyordum. Sessizdi ancak dikkat kesildiğimde sesler anlaşılıyordu.

“... çok uzağa ... hâlâ yakalayabilir ... evdeki bütün muhafızlara emir verdim... evet, *bütün* muhafızlar...”

Tıslayarak küfretmemek için kendimi tuttum.

Melina dehşetle açılan gözlerini bana çevirmişti. “Burada kaç muhafız olduğunu biliyor musun? Nereye gittiğimizi hemen...”

“Korkmak için zamanımız yok,” dedim kararlı bir şekilde. “Sadece ilerlemeliyiz. Hangi yön, Melina?”

Gözleri iki koridor arasında bir süre mekik dokuduktan sonra parmağıyla gösterdi. “Tarlalar.”

Uçarcasına koşmaya başladık.

Yanmdan geçtiğimiz insanlar artık bir bakış atıp diğer yöne bakmak yerine durup bizi izliyordu. Melina’nın bileğini sımsıkı tutmuştum. Korkudan ayakları birbirine dolaşmasın diye onu çekiştiriyordum. “Odaklan,” diye mırıldandım. “Çok yaklaştık...”

Bir köşeyi döndüğümüzde aniden durdu ve ikimiz birden tökezledik.

İleride kısa bir merdivenle altından güneş ışığı süzülen bir kapı vardı. Kapının önünde asker üniformalı genç bir adam duruyordu. Melina’nın yaşlarındaydı. Muhtemelen henüz yirmisine bile basmamıştı. Dalgalı saçları alnına düşüyordu ama bizi görünce şaşkınlıkla açılan gözlerini görebiliyorduk.

“*Melina?*”

“Markus!”

Melina sessizdi. Fısıldanırcasına karşılıklı söylenen iki isim, sayılamayacak kadar çok ima taşıyordu.

İkisini... onların bakışmasını izlerken midem düğümlendi. Ergen âşıklar gibi bakışıyorlardı.

Tanrılar aşkına... Ergenlerin aşkından daha tehlikeli ve dengelessiz bir şey olabilir miydi?

Özgürlüğümüzle aramızda duran Markus’un alnı kırıksıklıklarla dolmuştu.

Gözüm kılıcının kabzasındaki eline gitti.

“Seni mi arıyorlar?” derken gözü bana kayınca yüz ifadesi değişti.

“Buradan çıkmamız gerekiyor,” dedi Melina inlercesine. “Bizimle gelebilirsin, birlikte...”

“Çıkmak?” Markus’un kaşları çatılmıştı.

Yüreğime berbat bir his yerleşti.

“Bizimle gel,” dedi Melina. Elini uzatıp öne doğru bir adım attı. “Gelebilirsin. Seni asla bulamazlar. Ne olduğunu asla bilemezler.”

O anda gördüm. Gözlerinin çevresindeki kasların belli belirsiz gerilişinden bunu asla yapmayacağını anlamıştım. Çünkü bu adam bir köle değil, paralı askerdi. Aldığı üç kuruşa rağmen görevini yerine getirecekti. Melina’dan hoşlanıyor olabilirdi, hatta belki ona âşıktı ya da öyle olduğunu düşünüyordu. Ama genç kız *biz* diyerek onu bizden biri yaptığı anda muhafızın odağını kaybetmiştik.

Melina yürümeye devam ediyordu. “Markus lütfen...”

Yanına gittiği anda delikanlı onun bileğini kavradı.

Ama buna hazırdım. Onun kadar hızlı davrandım. Melina’yı tutabilmek için duvara savurduğunda, kızın duvara çarpma sesi genç adamın mırıldandığı özrü yuttu. Çaldığım kılıçla öne atıldım, çelikler havada buluştu. Hamlemi engellemişti ama kafası karıştı ve beceriksiz bir savunma yapmıştı. Ben daha iyi kılıç kullanıyordum, o yüzden deneyimsizliğine odaklandım.

Melina boğuk bir çığlık atarken kan her yerime püskürdü.

Boğazındaki yarayı eliyle kapatan genç adam yere yığıldı. Gözleri camlaşmaya başlamıştı bile.

Koridor sessizdi ama yukarıdaki koşuşturma ve kulaklarımdaki zonklama yeterince gürültü çıkarıyordu.

Sırtını duvara yapıştıran kızın eli ağzındaydı. Tir tir titriyordu.

Kalbim sızladı. “Gitmemiz lazım.”

“Ben... ben...”

Kararlı ve nazik bir hareketle kolunu tuttum. “Üzgünüm ama gitmemiz gerekiyor, Melina.”

Nefesini serbest bıraktı ve gözlerini zorla yerdeki adamdan koparıp kapıya döndü. Cesedin üstünden atlayarak özgürlüğe giden basamakları tırmandık.

DIŞARIDA HAVA ÇOK güzeldi. Kapıdan çıktığımız anda muhteşem bir manzarayla karşılaşmıştık. Buğday, meyve ve yeşil yapraklarla boyanmış tarlalar göz alıcı bir tablo gibiydi. Pembe-mavi gökyüzünde tek bir bulut yoktu.

Birlikte koşmaya başladık.

Ekinleri geçmeyi başardık. Ishqa zamanında gelebilirse...

Melina havayı yaran bir çığlık atarken sertçe elimden koparıldı. Biri beni yakalamaya çalışıyordu ama kılıcımı bütün gücümle savurup kurtularak arkamdaki tahıl silosuna geriledim.

Melina'yı tutan muhafızın yanında üç farklı muhafız daha vardı. Leydi ve Lord Zorokov hemen yanlarında duruyordu.

Kalp atışlarım kontrolden çıksa da paniklediğimi belli etmeye özen gösterdim. Koridorlarda çok fazla gürültü çıkarmış, bir sürü insanın bizi görmesine izin vermiştik. Çok yavaş hareket etmiştik. Belki de sadece şans bugün yanımızda değildi.

Leydi Zorokov bana bakarak gülümsedi. "Galiba seni tanıyorum, öyle değil mi? Tisaanah Vytezic! Sonunda efsaneyle tanışmak büyük zevk."

Melina'dan gözümü ayıramıyordum. Kılıcımı atıp ellerimi kaldırdım. "Silahsızım. Kızı bırakın."

Lord Zorokov kıkırdadı. "Oyununa geleceğimizi düşünmüyorsun ya?"

Buna rağmen henüz bir hamle yapmamışlardı. Esmaris Mikov'un devrilmesinde ve Ara iç savaşındaki rolüm bana hatırı sayılır bir şöhret kazandırmıştı. Muhtemelen parmaklarımın ucundan fırlayacak bir kıvılcımla bütün şehri yerle bir edeceğimi düşünüyorlardı.

O anda hiçbir gücüm olmadığını elbette bilemezlerdi.

Hadi, Ishqa. Çabuk ol.

Solda bir hareket sezdim. İki Fey başka bir yönden yaklaşıyordu. “Küre,” dedi Iajqa buz gibi bir sesle. “Nerede?”

“Bende değil.”

Yalanım avuçlarımda yanıyordu. Ellerime yakından bakmalarını ummaktan başka çarem yoktu.

Kimse kıpırdamadı. Benden korktuklarının farkındaydım. Feyler bile korkuyordu.

Melina boynundan bir damla kan süzülürken acıyla inledi.

“Beni durdurmaya çalıştı,” dedim. “Melina’nın bu işle alakası yok.”

Sadece zamana ihtiyacım vardı.

Hadi, Ishqa. Lütfen, lütfen çabuk ol.

Lord Zorokov’un dudaklarında ağır bir gülümseme belirdi. “Bu sefer sana ayağını mı versek? Bence yeterince elin oldu.”

Öfkem konuşmamı zorlaştırıyordu. “Buraya oyun oynamaya gelmedim,” dedim elimden geldiğince sakın kalmaya çalışarak. “Kızı bırakırsanız belki...”

Koyu saçlı Feyin dudaklarından mırıltıyla dökülen kelimeler ancak küfür olabilirdi. “İşte,” dedi nefes vererek. “Sende.”

Elime... avucumu kaplayan tuhaf altına bakıyordu.

Kahretsin.

“Saçma...” diye söze başlasam da devamını getiremedim.

“Biz de oyun oynamıyoruz, küçük köle,” diye hırladı Zorokov. Kesilen boğazının ardından kanlar içinde yere yığılan Melina için bir tepki vermeye zamanım bile olmamıştı.

Diğer muhafız hızla üzerime atıldı. Sonra diğerleri geldi.

“Elini tutun,” diye bağırdı biri. Aynı anda bileğime korkunç bir ağrı saplanınca dünyam bir anlığına karardı.

Kendimi kaybedemezdim. Karanlıktan tırnaklarımla çıkarırken sihrimi arıyordum.

Yap şunu, Tisaanah. Yapmazsan öleceksin.

İçimde kalan bütün sihir kırıntılarını çağırarak katıksız bir iradeyle damarlarıma yönlendirdim. Bedenim alev almış gibiydi, canım çok yanıyordu.

Beni tutan muhafız acıyla çığlık atıp çürüten ellerini geri çekti. Sağ elim fena yaralanmıştı. Kesikten kemiğimi görebiliyordum. O yüzden yerdeki kılıcı ancak sol elimin hüneriyle alabilecektim.

Bir anda her şey birbirine geçti. Düşen muhafızın yüzü kap-kara kesilip çürümüşü. Kılıcımı diğerinin göğsüne sapladım. Savaşmaya devam ederken tuhaf bir şey oluyordu. Kendi çaresiz savaşıma değil, çok uzaklarda olduklarını bildiğim başkalarının savaşma ait anlar gözümün önüne geliyordu. Sanki bu saliseler içinde dünyayı başkasının gözünden görüyordum.

Önce endişeli yeşil gözleriyle bakır saçlı bir adamın bana baktığını gördüm. Yeşilliklerle dolu güneşin güzelleştirdiği bir oda. İnsanı yiyip bitiren bir *nefret*...

Ardından beyaz bir oda gördüm. Yerde aynı şekillerden oluşan sayısız çizim. Yorgunluk. Korku. Aşağı baktığımda artık çok iyi tanıdığım eller ve kollardaki *stratagram* dövmeleleri...

Kalbim tekledi. Görüntü kaybolurken tökezledim.

Max.

Oydu. Onu görmüştüm. Onu hissetmişim. *O olmuşum.*

Şok o kadar büyüktü ki, hamlem yarıda kalınca muhafızın darbesiyle yere düştüm.

Hayır. Geri git. Geri git.

Sihrime yapışmaya çalıştım fakat artık çok uzaktaydı. Kılıcımı saran sihir de kaybolunca muhafızlar metali kolayca elimden çekip aldı.

Gözünü elimden ayırmayan Iajqa, “Alın onu,” diye emretti yanıma gelerek.

Muhafız kılıcını kaldırdı. Yuvarlanarak kaçmaya çalıştım ama omuzlarımdan tutan diğeri bileğimi yere bastırıyordu. Kılıç üstüme inmek üzereyken bir altın huzmesinin çarpmasıyla bileğimi tutan asker adeta havaya uçtu. Gözlerimi kırıştırdım, kavurucu sıcaklıktaki güneşi gölgeleyen kanatlardan başka bir şey göremiyordum.

Rahatlayarak nefesimi serbest bıraktım.

Omzunun üstünden bakan Ishqa'nın gözlerindeki memnuniyetsizlik okunabiliyordu. "Planımız bu değildi."

"Sonra konuşuruz," dedim bir hırıltıyla. Zorlansam da sonunda ayağa kalktım.

Uçmak üzere bana sarıldığı anda biri bağırdı. "Ishqa!"

Sarışın Feyi görünce Ishqa adeta taş kesti. "İajqa," derken konuştuğunun farkında bile değildi sanki.

Kadın çatık kaşlarla yaklaştı. "Bizimle gel," diyordu. "Kral seni yine kabul eder. Oğlun iyi değil..."

"Ishqa," diye tısladım. Bunun için zamanımız yoktu.

Sesimle dalgınlığından sıyrılarak hızla göğe fırladı. Bece-riksizce ona sarılmış halde aşağıdakileri izliyordum. Köleler, muhafızlar, Feyler ve Zorokov çifti giderek küçülüyordu. Melina'nın minik bedeni kıpkırmızı bir lekenin ortasında yatıyordu.

"Peşimizden gelir mi?" diye sordum.

"Hayır. Şu anda uçmaya gücü yok. Bize yetişemeyeceğini biliyor."

Aniden hızlandığında midem ağzıma geldi. Malikâne geride kalırken tarlaların üzerinde hızla ilerledik.

Göğsüme sımsıkı bastırdığım elime baktı. "Yaralısın."

"Önemli değil," diye yalan söyledim.

"Plan bu değildi."

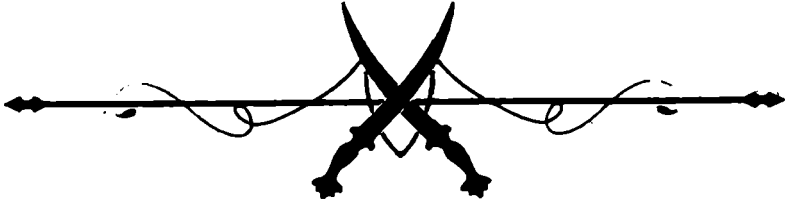
Hayır. Plan kesinlikle bu değildi.

"Rüzgâr çok gürültülü," dedim kendimi duyurmaya çalışarak. "Daha sonra konuşuruz."

Bu aptalca, çok bariz bir yalandı. Ishqa yine de merhamet gösterdi. Yol boyunca bir daha konuşmadık.

BÖLÜM DÖRT

AEFE

Gözlerimi her kapattığımda beyazlığı görüyordum. Oysa beyaz bir renk bile değildi, tam aksine renksizlikti. Her şey bir yana beyaz, boşluktan ibaretti.

Beyazdan nefret ediyordum ama her yerdeydi. Artık her şey boştu. Kafamın içinde düşüncelerimden, ciğerlerimde ise nefesimden başka bir şey yoktu. Tenimin altında sadece tek bir kalp atıyordu. Aç bedenim yalnızdı. Kaçmak istediğim şeylerin yankısı artık eskisinden de güçlüydü.

Yalnızlık kadar kötüsü yoktu.

Yalnızlığım rüyalarımda bile beni tüketiyordu. Bütün yükünü omuzlarımda taşımak zorunda bırakarak beni boğan rüyaları unutmuştum. Rüya görmeyi unutmuştum. Çoğu zaman rüyalarım geçmişin en berbat anlarından oluşuyordu.

Ama nadiren... çok nadiren bana bir bağın kırıntılarını taşıyorlardı.

Onları hemen tanıyordum. Bedenlerinde çok uzun süre yaşadığım Tisaanah ve Maxantarius'un zihinlerinin şeklini seçebiliyordum.

Tisaanah'nın zeki azminin altında atan savunmasız kalbini ezberlemiştim. İnce uzun bedeniyle yere yığılmadan önce boğazının kesildiği anlar, gözümün önünde belirip kaybolurken kederli bir rüzgâr gibi her yanıma sarıyordu.

Maxantarius'un keskin düşüncelerini tanıyordum, o yüzden halkalarla kaplı beyaz tavanı gördüğümde o olduğunu biliyor ve benliğime korkunç bir güçle çarpan boğucu acıyla sarsılıyordum.

İşte o anlarda... o kısacık anlarda yalnız hissetmiyor, onlarla bağ kurduğum hatıralara tutunmaya çalışıyordum ama geçmişim her seferinde beni tekrar ele geçiriyordu.

Rüyalarım beni tanıdık gelen başka yerlere de götürüyordu. Taştan yapılmış yuvarlak ve tuhaf bir binadaydım. Etrafımı insanlar sarmıştı. Birden kaslarım boşalıyor, vücudum yere yığılıyordu. Dönüp gidişini izlerken Ishqa'nın adını haykırıyordum. Altın rengi saçları rüzgârda savruluyordu. Beni beş yüzyıl süren bir işkenceyle baş başa bırakıyordu.

Çığlık atarak uyandım.

Altımdaki kişinin boğuk bir şekilde çığlık attığını hayal meyal duyabilmişim. Parmaklarım saldırganın boğazındaydı. Çok geçmeden çırpınmayı bıraktı. Aynı anda yanağıma bir darbe alınca hırlayarak karşılık verdim.

Günlerdir ilk kez güçlü hissediyordum. Buna minnettardım. Öfkeyi seviyordum. Öfke kırmızı ve siyahtı. Öfke, çığlık ve haykırıştı. Öfkenin tersi boşluktu. Öfkenin tersi *beyaz, beyaz, beyazdı*.

Sapsarı saçların altındaki yüz Ishqa'ya aitti. *Bana ihanet eden Ishqa. Beni mahveden Ishqa.*

Tepsiden bıçağı kaptığım gibi havaya kaldırdım...

"Aefe!"

Birden donakaldım. Bu isimden nefret ediyordum. Ben o değildim.

Biri arkadan bedenimi tutup çekince dişlerimi göstererek savurduğum bıçak bir şeye çarptı.

“Dur. *Dur*.”

Birileri daha sıkı tuttukça çırpınışlarım artıyordu. Bir el bileğimi tuttuğu gibi bükünce bıçak yere düşerek tıngırdadı, hiç umursamadan bütün gücümle direndim. Dişlerimle, tırnaklarımla...

Sonunda sırtım yere çarptı.

Dünya yavaşladı. Nefesim kesildi.

Caduan ellerini omuzlarıma bastırarak üzerime çıkmıştı. Yanağındaki menekşe rengi yaradan akan kanlar her an yüzüme damlayabilirdi. Yaprakların arasından sızan güneş ışığı kadar parlak olan gözlerine bakmamaya çalıştım. Bu gözler gerçektir, somuttu.

Nefeslerim yavaşladı.

“Beni öldürmeye çalıştı!” diye cıyaklıyordu odanın diğer ucundaki hizmetçi. Sonra mırıltılar duydum. Ardından adım sesleri geldi... Başkaları da vardı.

Caduan hâlâ bana bakıyordu. Yüzlerdeki sessiz ifadeleri anlayamıyordum. Çoğu zaman anlamaya bile çalışmıyordum. Yine de gözlerinde gördüğüm bir şey içimde kaçma isteği uyandırıyordu. Bir tokadı ya da öfkeli bir bağıışı tercih ederdim. Caduan’ın delici gözleri bütün zalimliklerden daha korkunçtu.

“Bırak beni,” diye hırladım.

“İzin verirsen bırakırım,” derken sesi alçaktı. “Sadece bir rüyaydı.”

Öfke kusan gözlerimi ona çevirdim. Ne *cüretle* böyle konuşabiliyordu? “Hayır,” diye tısladım. “Günler boyunca her şey gerçektir.”

Gözleri yumuşadı. “Artık değil. Güvendesin.”

Güvendesin, diye fısıldardı Tisaanah. O zaman aynı zihni paylaşıyorduk. Artık benim olan zihni.

“*Güvende* falan değilim!”

“Aefe...”

“Bana Aefe deyip durma. Benim adım Reshaye.”

“Sen bundan daha fazlasısın,” diye mırıldandı.

“*Bırak beni!*”

Sonunda bırakınca emekleyerek uzaklaşıp köşeye sığındım. Gözlerim odanın her yerinde geziniyordu.

Yatak odam yüksek tavanı ve ışığı buzlu camlardan huzmeler halinde sızdıran pencereleriyle oldukça büyüktü. Bazıları güzel olduğunu bile söylüyordu. Hizmetçiler kalenin en üst katındaki en iyi odanın bana verildiğini konuşuyor, bunu tuhaf bir şeymiş gibi söylüyordu.

Umurumda değildi. Odaya baktığımda hiçbir şey hissetmiyordum. Güzel şeyler, farklı ruhlara anlamlı gelen soyut şekillerdi.

Odayı dolduran yarım düzine insan beni izliyordu. Caduan’ın iki danışmanı, sarışın hizmetçinin kalkmasına yardım edip onu dışarı çıkarmıştı.

Bana bakışları hiç hoşuma gitmiyordu.

“Kızın burada olmaması gerekiyordu,” dedi Caduan onlara. Sesi alçak ama kararlıydı. “Onu kimsenin uyandırmaması gerekiyordu. Özellikle de sarışınların.”

İki danışman bakıştı. Kısa boylu kadın Ordu Şefi Luia’ydı. Altın-bakır karışımı saçları kısa kesilmişti. Geniş omuzları ve güçlü çene hatlarıyla koyu renkli bir tene sahip adam ise Hazine Şefi Vythian’dı. Görünüşü hazinelerden çok savaşırlara daha uygundu.

“Kralım...” dedi Luia usulca.

“Şimdi olmaz.” Caduan bana dönünce gözlerimi yere indirdim ama meraklı bakışlarını ruhumda hissedebiliyordum. “Biraz sonra dönerim, Aefe. Sen dinlen.”

Dinlenmek.

Dinlenmekten nefret ediyordum.

Herkes çıktığında hızlıca ayağa kalktım. Hâlâ nefes almakta zorlanıyordum. Ardından odayı geçip kapıya yaslandım. Diğer taraftaki fısıltıları duyabiliyordum.

“...izin veremeyiz.” Luia’nın sesiydi.

“Sadece birkaç ay oldu,” dedi Caduan.

“Ona büyük yatırım yaptın,” diye araya girdi Vythian. “Zaman aleyhimize işliyor.”

“Sorman gerekiyor,” diye tısladı Luia. “Ona ihtiyacımız var. Dün gece olanlardan sonra hiç zamanımız kalmadı. Savaşı böyle kazanamayız.”

Kısa bir sessizlik olduğunda pes eden bakışlarını gözümde canlandırdım. “Onunla da kazanamayız. Henüz olmaz. Hazır değil.”

Henüz.

Kelime, midemi bir öfke topuna dönüştürüyordu. Öfke ve... *incinme?*

Neden şaşırdığımı ben de bilmiyordum. Şaşırmamalıydım. Herkesin benden tek istediği buydu. Sonuçta bir silahtan ibaret değil miydim?

İki adım sesi uzaklaşmaya başlayınca kulağımı kapıya iyice bastırdım.

“Ne zaman hazır *olacak?*” Luia’nın sesi çok daha keskin ve yüksekti. “Ara Kraliçesi insanlarla ittifakını güçlendirip yarım milyon askeri kapımıza dayadığında mı? Ya da kraliçe deneylerini mükemmelleştirdikten ve...”

“Yeter.” Caduan’ın sesi alçaktı ama tek kelimesi sesleri bir kılıç gibi kesivermişti. “Neler yaşadığını anlayabiliyor musun? Ona yapılanları anlayabiliyor musun? Beş yüzyıl boyunca işkence gördü. Ondan her şeyini aldılar. Adını, bedenini... Her şeyini aldılar. Sırf bir silah olarak kullanmak için. İçlerindeki hırslar, onun ruhundan çok daha önemliydi.” Yaklaşan sesinden öfkesini hissedebiliyordum. “Benden *ne* yapmamı bekliyorsunuz?” diye tısladı. “Yine aynı kararı mı alayım? İnsanlar gibi bir canavara mı dönüşeyim?”

Biri konuşana kadar saniyeler geçmek bilmedi.

“Elbette hayır, kralım,” dedi Luia sonunda.

Alçak sesli mırıltıya bakılırsa diğer adam da onunla hemfikir di.

“Bir daha bana böyle şeylerle gelmeyin,” diyen Caduan’ın sesi koridorda uzaklaşmaya başladı.

SAATLER GEÇTİ. YERE uzanmış, cam tavandaki yıldızları izliyordum. Bir zamanlar gökyüzüne bakmak hoşuma gidiyor muydu acaba? Şu anda sadece kendimi küçük ve yalnız hissetmememe sebep oluyordu. Tisaanah ve Maxantarius’la birlikteyken etrafımdaki dünya her yanıma sarardı. Başka birinin düşüncelerinde kendimi güvende hissederdim. Esarettime rağmen yalnız değildim.

Şimdiyse tam tersiydi.

Sessizlik çöktüğü anda çaresizce kafamı dağıtma ihtiyacı duyuyordum.

Gözlerimi yumarak rüyamda hissettiğim o bağı tekrar yakalamaya çalıştım. O küçücük yakınlık hissinin yalnızlığımı keskinleştirmesi çok tuhaftı. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, bağdan eser yoktu. Kendi düşüncelerimle baş başaydım.

Caduan geri geldiğinde odanın ortasında gözlerimi yummuş halde öylece uzanıyordum.

“Yatağı denemelisin,” dedi. “Oldukça rahattır.”

Ona bakmadım. “Denedim. Hoşuma gitmedi.”

“Neden?”

“Çünkü...” Çok fazlaydı. Çok sayıda birbirinden farklı kumaş tenime değiyordu. Çok yumuşaktı. Fazlasıyla boğucuydu. Doğru kelimeleri bulmaktan vazgeçip avuçlarımı yere bastırdım. “Yer daha iyi.”

“Peki.” Eğilip yüzüme baktı. Üzerindeki beyaz gömlek ve pantolon, köylüler için bile sade sayılırdı. Nedense bu hali hoşuma gitmişti. Görüntüsü saklanmamı gerektirmiyordu. Buna rağmen zihnimdeki düşünceyi öfkemle boğdum. Sonuçta o da beni kullanıyordu. Onun için bir araçtım. Bencil amaçları için beni hayata geri getirmişti. Diğerlerinden daha iyi biri değildi.

“Benimle gel, Aefe,” diyerek elini uzattı.

Kıpırdamadım. “Bana Aefe demekten vazgeç. Benim adım farklı.”

“Bir zamanlar o senin adındı. Başka bir isim seçmek ister misin?”

Dişlerimi sıktım. Beni anlamıyordu. İsimler yaşayanlar içindi. Ben onlardan biri değildim.

“Gel,” dedi yine.

“Nereye?”

“Farklı bir şey yapalım. Sana bir şey göstermek istiyorum.” Boş gözlerle baktığımı görünce ekledi. “Tabii odada tek başına oturmayı tercih ediyorsan...”

Bir sessizlik oldu.

Yine gözlerimi yumduğumda nefesini uzun uzun verdi. “Pekâlâ,” dedikten sonra yürümeye başladı. “O zaman odanda yalnız kal.”

Yalnız.

Kelime bir hançer gibi yüreğimi deşiyordu. Caduan’la gitmek istemesem de burada kendi yalnızlığımla saatlerce yatmak... işkence gibiydi.

“Bekle.” Gözlerimi açıp doğruldum. “Geliyorum.”

BÖLÜM BEŞ

MAX

Kulenin altındaki en derin katlara götürüldüm. Araştırma ve deneyler için kullanıldığı belli olan kitaplıklar, masalar ve deney tezgâhlarıyla dolu aynı odalara götürülüyordum her zaman. İlk geldiğimde nispeten derli toplu görünüyorlardı ama tıpkı Ara sınırlarına sızan çaresizlik gibi, atmosfer her ziyaretimde giderek daha yoğun bir hal alıyordu.

Odaya girdiğimde kraliçe avuçlarını köşelerine yerleştirdiği, üstü çok kalabalık bir masaya yaslanmış halde duruyordu. Üzerinde yine beyaz askeri ceket ve beyaz pantolonu vardı. Normalde ördüğü gümüş saçlarını tepede toplayıp omuzlarına doğru serbest bırakmıştı. Tacı saçlarına öyle bir karışmıştı ki, çıkarmak istese bile muhtemelen yapamazdı.

Doğrulduğunda yüz hatları sertti. Gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. Boğazı ve elleri kanlıydı. Sanki üstünü değiştirmiş ama banyo yapmaya fırsat bulamamıştı.

Onu tanıyordum. Bir zamanlar çok yakındık. Bundan emindim. Anılar gitmiş olsa da bıraktıkları izler hâlâ oradaydı. Ona her baktığımda nedense öfkeleniyordum.

Ancak diğer yandan, kraliçeden nefret etmek için anılara ihtiyacım yoktu.

“Bu ne?” derken bir parşömen parçasını havaya kaldırdı. Kâğıdın üzerinde sürekli çizdiğim üç şekil vardı. Buraya son geldiğimde onun deneylerinin ardından aklımı yitirmiş bir haldeyken parşömene de çizmiştim.

Bir şey demedim.

“Harita mı?” diye üsteledi.

“Öyle olmalı.” Odanın diğer ucundan gelen sesle kaskatı kesildim. Çelimsiz Valtain yaşlı sayılırdı. Oturduğu yerden kalkarken tüylerimi diken diken eden manyak bir sırıtişla bana baktı. “Belki Fey sahibinden çaldığı bilgidir. İlginç olmaz mıydı?”

Vardir.

Ondan da nefret ediyordum.

“Şaşırdım,” dedim.

Kraliçe bir kaşını kaldırdı. “Şaşırdın.”

“Çaresizliğini bu kadar göstermene şaşıyorum. Gündüz vakti... Üstelik banyo bile yapmadan. İşler o kadar kötü mü?” Çenemle odanın kapısını işaret ettim. “Bugün katta kaç ölü gönüllü var?”

Birkaç saniye gözlerini üzerime diktikten sonra başını çevirdi. “Senden ahlak dersi alacak değilim. Halkımı kurtarma çabalarım için savaş suçlularının nutuk çekmesine hiç ihtiyacım yok.”

Ateş. Çıgıllıklar. Kemik ve külden ibaret cesetlerle dolu bir şehir.

Katliam sahneleri gözümün önüne geldiğinde her zamanki gibi midem bulanacak oldu ama sağlam durmam gerekiyordu.

Ilyzath yine zihnimde fısıldadı.

Belki hepsi gerçektir, belki bu kâbusların en büyüğüdür.

Nadir yaşansa da böyle anlarda zihnimin bozulmuş olmasına seviniyordum. Belki de bazı şeyler unutulmalıydı.

Kollarını göğsünde kavuşturan kraliçe, Vardir'e dönerek, "Bunun işe yaraması gerekiyor," diye tısladı. "Ne gerekiyorsa yap. Zamanımız kalmadı."

Adam rahatsız olmuş görünüyordu. "Son seferkinde de işe yaramaz olması benim suçum değil."

"Bahane istemiyorum," dedi kraliçe. "Git."

Odanın arka tarafındaki kapı açılınca muhafızlar kollarımı kavradı ama ben dimdik yürüdüm.

Girdiğimiz yine karşı tarafında bir kapı olan, daire şeklindeki bir odaydı. Beyaz duvarları, beyaz zemini ve beyaz tavanıyla küçüktü. İki muhafız karşıdaki kapıdan cansız bir beden çıkarıyordu. Kapı kapanmadan önce örtünün altından sarkan ayağın üstündeki siyah damarlar gözümünden kaçmadı.

Sol tarafta içeriyi izlemek için olduğunu tahmin ettiğim geniş bir pencere vardı. Daha önceki isyanlarımdan birinde sihirle güçlendirildiğini öğrenme fırsatım olmuştu. Beni tutmaya çalışan kişiyi cama fırlatarak neredeyse öldürüyordum ama cam kırılmasa da çıkan sesi tatmin edici bulmuştum.

Bugün asi günümde değildim. Odanın ortasındaki masaya gidip itaatkâr bir şekilde uzandım ve kıpkırmızı *stratagram*'larla bezeli tavana bakıp gözlerimi kırıştırdım. Bu arada birileri avuçlarımı yukarı bakacak şekilde masaya kayışlarla bağlıyordu. Bugün Vardir'in asistanı bir Valtain kadınıydı ama asıl işi ustası yapıyordu. Olacakları bilmek için iğneleri görmem gerekmiyordu. Acıya çoktan hazırdım.

"Başka yer yok," diye mırıldandı kadın. "Bir sürü..."

Vardir avucumdaki dövmelelere bakıp, "Var, var," dedi neşeyle.

Sayılsız kez olduğu gibi bir kez daha acıya hazır olmamın anlamsız olduğunu fark ettim. Zaten acı her şeyi silip süpürüyordu. Bunlar normal dövme değildi. Mürekkep sihir gücüyle derimin bütün katmanlarına işliyordu.

Bütün vücuduma dövülen sayısız *stratagram* gücümü kesiyordu. Bir yolunu bulduğum her seferinde yanlarına başka bir dövme eklenerek açıklar kapatılıyordu. Bunu hak etmek için ne yaptığımdan emin değildim ama sihrimin kontrolünü ele geçirdiğimde olacaklardan kraliçenin fazlasıyla korktuğunu artık biliyordum.

Zaten varabildiğim tek 'sonuç' buydu. Başkalarının tepkileri, birinin bedeninde bu kadar çok *pranga* olmasının normal olmadığı söyliyordu.

Vardir sonunda işini bitirip iğneler avucumdan uzaklaştığında bile başım dönmeye devam ediyordu. Acıyla uyuşmuştum. "Mükemmel bir iş çıkardım," dedi omzuma hafifçe vurarak. "Şimdi eğlence başlıyor."

"Harika," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Kapının kapandığını duydum. Oda karardı.

Vardir'in asistanı yanıma gelip ellerini kafamın iki yanından masaya yerleştirdi. "Şimdi ne..."

"Öldürme yeter," diye karşılık verdi Vardir.

Eh... ölmeyeceğimi bilmenin rahatlığıyla nefeslerime odaklandım.

Hapsedildiğimden beri defalarca uygulanan deneyler arasında pek fark yoktu. Tam olarak ne yapmaya çalıştıklarını anlayamıyordum. Ama *bildiklerim* üzerinden bazı bağlantılar kurabiliyordum.

Kraliçe savaşı kazanmasına yetecek kadar güçlü bir silah istiyordu ve nedense bu silahı benden bekliyorlardı. Çaresizlik yüzünden acele ediyor, dikkatsiz davranıyor, riskleri göze alıyorlardı.

Deneylerinin büyük oranda kontrolleri dışında olduğunu yeni keşfetmiştim. Ayrıca onların kontrolünde olmayan şey, belki... *belki* benim kontrolümde olabilirdi.

Ve bu sefer...

Kendimi hazırlamaya zamanım olmadı. Artık acıdan başka bir şey yoktu.

Dişlerimi sıkarak nefeslerimin ritmine ve tenimdeki metale odaklanmaya çalıştım. Ancak dünya aniden silinirken damarlarımı istila eden yangının çıkış yolu olmadığı için bütün organlarım kavruluyordu.

Eriyen beyaz duvarların yerini anı kırıntılarının saldırısı aldı.

Altın sütunları ve bahçe kapısında bir aslan olan çok güzel bir ev gördüm. Kapıyı ittiğim sırada biri kulağıma fısıldıyordu.

İçeri yine girmek istemezsin.

Sonra çiçek tarhlarının çevrelediği küçük bir taş kulübe gördüm. Biri sesleniyor, aksanıyla ismimi iki melodik heceye bölüyordu. Sesi tanıyordum. Rüyalarımın kıyısında ve bir türlü hatırlayamadığım anılarda defalarca duymuştum.

Dönüp baktığım anda görüntü buharlaştı.

Sonra yine beyaz, beyaz, beyaz odadaydım.

Sonra bir savaş meydanında kılıcım çok genç bir çocuğa saplandı.

Sonra karanlık bir yere geldim. Duvarlardan sıcak bir ısıltı yayılıyordu. Örölmüş beyaz saçlar yüzümdeydi. Üzerime eğilen kraliçenin dudakları pis bir sırtışla çarpılmıştı. “*Beni zamanında öldürmeliydin.*”

Dünya dağıldı. Defalarca. Peş peşe.

Acı beynimi bulandırıyor, kendimde kalmaya çalışıyorum.

Bir planın var, diye hatırlattım kendime. Evet, *stratagram* dövmeler sihrimi engelliyordu ama deneyi yapanlar bana bir kapı açıyordu. Anlayamadıkları bir sihir için beni kullanıyorlardı.

Bu durumdan bir şekilde yararlanabileceğimi biliyordum.

~~Sihir etrafında~~ coşan sel suları gibiydi. Kendimi zorlayarak dengemi buldum. Gücü tersine döndürmeyi, içimdeki yangını ele geçirmeye çalıştım.

Ve kısacık bir an için... *yakaladım.*

Artık sihrin akıntısında değildim, akıntıyı ben *yönlendiri-*

yordum. Bütün gücümü kullanırken bedenimin savaşı kaybedeceğinden adım gibi emindim. Böyle bir acı ölümden başka bir şey olamazdı.

Yine de... mükemmel bir an için işte oradaydım.

Ama sonra...

Tuhaf bir şey hissettim. Bir şey dikkatimi dağıtıyordu. Başka bir varlık. Tanıdığım... çok iyi tanıdığım biri. Soğuk hava, sıcak kan... Yere düşen birinin boğazı kılıçla parçalanmıştı.

Sonsuz bir hüznün. Hüznün ve *öfke*.

Aşinalık. İliklerime işleyen, ruhumu sarsan bir aşinalık.

Seni tanıyorum.

Anı kavrayış neredeyse kalbimin durmasına neden olacaktı.

Kafa karışıklığının şiddetiyle kontrolü kaybettim. Hapso-
lan enerji birden patlayınca etimin kemiklerimden sıyrıldığını hissettim.

Harika bir ölüm şekli, diye düşündüm bütün aksiliğimle.

Sonra kendimden geçtim.

“MAX.”

Mee-yks.

Aynı sest.

Bulanık görüyordum. Bir an için puslu renkler gördüm. Beyaz ve bronz, yeşil ve gümüş.

“Max.” Bu sefer ses daha keskindi.

Gözlerimi kırptırdım. Hayal kaybolmuştu. Kraliçe üzerine eğilmişti. Gözlerimi açtığımda omuzları verdiği nefesle gevşerken, “İyi,” diye mırıldandı. “Al. İç.”

Dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çalışırken kusmamak için kendimi tutuyordum. Uzattığı kupayı özellikle almadım.

Gözlerini devirdi. “Ne? Zehirli olduğunu mu düşünüyorsun? Değil.”

“Sağlığım la aniden bu kadar çok ilgilenmen şaşırtıcı.”

“Ölmene izin veremeyeceğim kadar değerlisin. Lanet olası suyu iç.” Kupayı elime tutuşturduktan sonra Vardir’e onu öldürmek istiyormuş gibi baktı. “Kabul edilemez.”

“Bir teoriyi kanıtlamaya çalışıyordum,” dedi adam.

“Başarısız oldun, üstelik onu neredeyse öldürüyordun.”

Vardir rahatsız görünüyordu. “Neredeyse başarıyordum ve deneyin başarısız olması *benim* suçum değil.”

“Ah? Kimin suçu o zaman?”

Vardir’in gülümsemesi sırtımın ürpermesine neden oluyordu. Yüceler aşkına... bu adamdan *nefret* ediyordum. “Tabii ki Maxantarius’un.”

Kraliçe duyduğuna inanamıyormuş gibi güldü.

“İçindeki güç adeta kilit altında,” diye devam etti adam. “Kendisinin bile erişemediği güce ulaşamayız.”

Dövmelerle kaplı kollarıma baktım. Kabul etmeliydim ki... bir yanımda, kendi çabalarını sabote etmelerini karanlık bir şekilde eğlenceli buluyordu.

Gözlerini baktığım yere çevirip, “Tehlikeli suçlular üzerine çalışırken önlem almalıyız,” dedi kraliçe.

Tehlikeli suçlu.

Bir canavarmışım gibi konuşuyordu.

Vardir güldü. “Hayır, hayır. *Stratagram* dövmelerinden değil, daha derin bir şeyden bahsediyorum. Sihri geçmişinin üzerinde yükseliyor. Şu anda da zihni...”

“Yeter,” diye kestirip attı kraliçe. Bana baktıktan sonra bunu yanlışlıkla yapmış gibi hemen başını çevirdi.

Çatlak bir kahkaha attım. “Ne yani? Hakkımda baş başa konuşabilmeniz için gitmemi mi istiyorsun?”

Kraliçe cevap vererek sorumu onurlandırmaya gerek görmeden arkasını döndü. “Vardir, başarısızlıklarını daha sonra konuşacağız. Syrizenler... Maxantarius’u Ilyzath’a geri götürün.”

VARDİR'İN YAPTIĞI HER neyse, etkisinden uzun bir süre kurtulamadım. Her şeyden önce, dik durmak için bile çaba göstermem gerekiyordu. El ve ayak bileklerim bağlandıktan sonra kulelerden çıkarıldım. Akşamüstü havası daha soğuk ve griydi. Ne kadar süre baygın kalmıştım? Belki sandığımdan da uzun sürmüştü.

Gördüğüm şey aklımdan çıkmıyordu.

Vardir'in deneyi sırasında gördüğüm şeyi, uyanır uyanmaz dağılıp giden rüyalar gibi hızla unutmuştum ama kontrolü ele geçirmeye çalıştığım sırada gördüğüm... hissettiğim şey hâlâ yüreğimdeydi. Aşinalık hissi... o kadar *somuttu* ki! Aynı zamanda uzun zamandır yaşadığım tek gerçek şeydi.

Planımın bozulmasını umursadığımdan emin değildim. Başka deneyler, daha iyi fırsatlar olacaktı. Bunu tekrar dene-yebilirdim.

Zihnimin gerilerini kemiren soruyu özenle duymazdan geliyordum.

Peki ya sonra?

İskeleye giden yolu yarılamıştık ki Syrizen muhafızlarından biri, Vivian aniden durup ufka baktı.

“Ne oldu?” diye sordu diğeri.

“Hissediyor musun, Merah?”

Kadın kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Hayır.”

Ama ensemdeki tüyler kabarmıştı. Tıpkı şimşek çakmadan önce olduğu gibi havada bir şeyler titreşiyordu.

Üçümüz bir an için ses çıkarmadan öylece durduk. Etrafta temizlik yapan askerler hâlâ koşuşturuyor, kuşlar cıvıldıyor, yel yaprakları hışırdatıyordu.

Vivian kıpırdadı. “Sanmıştım ki...”

Kelimeleri ıslak çatırtılara dönüştüğünde kadın artık orada değildi. Daha doğrusu, vücudu şimdi iki parçadan ibaretti. Baş ve gövdesi gölgelerden oluşan bir yaratığın eğri büğrü pençelerindeydi.

Birden her yeri canavarlar basmıştı.

BÖLÜM ALTI

TISAANAH

Çadıra girdiğimizde ahududuyla dolu kâseye kafa karışıklığıyla bakarak, “Bunlar nereden?” diye sormuştum. Sammerin omuz silkip bir fikrinin olmadığını, ayrıca kopmak üzere olan bileğimi daha çok dert etmem gerektiğini söylemişti.

Masada oturuyorduk. Sammerin büyük bir dikkatle kırılan kemikleri ve kopan bütün kasları birleştirirken canım fena halde yanıyordu. Onca tedaviden sonra bile izlemek midemi bulandırıyor, o yüzden surat asarak ahududulara baktım. Bir sinek üstlerinde tembelce uçuşuyor, kâsenin kenarından masadaki beyaz örtüye kıpkırmızı sular süzülüyordu.

Buralarda ahududu bulmak zordu. Kamp, Nyzerene ovasıyla çölün birleştiği en doğu bölgedeydi. Serel, Filias, Riasha, casuslar, diplomatlar ve benden oluşan çekirdek isyan liderliğimiz;

Threll ve Feylere karşı verilen özgürlük savaşında bir sonraki hamleyi planlamak için geçici olarak buraya konuşlanmıştı.

Başım ağrıyordu. Gözlerimi kırıştırdığımda Melina'nın minicik bedeniyle yere yığıldığını görebiliyordum. Bu düşüncüyü binlerce endişemin altına gömerek, "Orasiev'den haber var mı?" diye sordum. "Shirav? Malakahn?"

"Duyduğum kadarıyla henüz haber yok. Tabii bu haber olmadığı anlamına gelmez."

Dudaklarımı kemirdim. Düşünecek bir şeylere ihtiyacım vardı. Orasiev'in iyi olduğunu bilmek istiyordum. İnanılmaz bir şekilde savaşı kazanmaya başlıyorduk ve zafer, pamuk ipliğine kaybetmekten çok daha fazla bağlıydı.

Geri dönene kadar Mikov hanedanlığını öldürerek ateşlediğim kıvılcımın ya da Threll'e dönerek körüklediğimiz alevlerin nelere gebe olduğunun tam olarak farkına varmamıştım. Ülkenin dört bir yanındaki köleler ne kadar büyük bir güce sahip olduklarını ve asıl yaşamlarının ötesinde ne kadar çok olasılık olduğunu fark etmeye başlamıştı. Başarılı bir köle isyanıyla devrilen küçük Orasiev şehri bir ilkti. Daha sonra Shirav'ı, ardından Malakahn'ı ve son olarak da Exendriff'i almıştık. Bir zamanlar ölü sayılan uygarlıklara ait dört şehir... Evet, Threll imparatorluğunun eteklerine yayılmış küçük şehirlerdi ama şimdi bizimdi. Bu şehirler için savaşmış, kanımızı akıtmıştık.

Orasiev'deki ilk birkaç hafta her sabah, alacakaranlıkla birlikte Threll lordlarının kapımıza dayanarak şehri yerle bir edeceği endişesiyle uyanmıştım. Ancak mucizevi bir şekilde hiçbir şey olmamıştı.

Tuhaf zamanlardı. Sanki bütün dünya savaşa tutuşmuştu. Feyler ve onların uzantısı olan Threll müttefikleri, Ara'yla kana susamış bir nefret aracılığıyla birleşmişlerdi. Durum hem denizin ötesinde hem de Nura'nın son aylarda, eskiden Mikov ailesine ait olan yerden yavaş ama emin adımlarla genişlettiği Threll topraklarında farklı değildi.

Nura, Feyler, Threll... sırtımıza binlerce kılıç doğrultulmuştu. Yine de herkesin kafası öldürmek zorunda oldukları başka düşmanlar yüzünden dağınık olduğundan, henüz bebek sayılabilecek yeni ulusumuz ayakta durmaya devam ediyordu.

Her halükârda haftada en az bir kez alevlerin halkımın uçucu özgürlüğünü yakıp kül ettiğini rüyalarımda görüyordum. Tıpkı bir zamanlar taş bir kulübeyi ve geniş bahçesini yakıp kül ettiği gibi...

Acı bütün koluma saplandığında tısladım.

“Pardon,” diye mırıldandı Sammerin. “Sinirleri bağıyorum.”

Kazara bileğime göz atma hatasına düştüğüm anda pişman oldum.

Sammerin kaşlarını çatmıştı, elimde kim bilir kaçınıcı kez gördüğü tuhaf lekeyi inceliyordu.

Altın, parmak uçlarımdan başlayıp örümcek ağı gibi dolaşan karmaşık bir desen oluşturmuştu. Bileğime yakın bir noktada metalik fırça darbeleriyle silinerek kayboluyordu. Lekenin olduğu yer tenimden daha farklı hissettiriyordu. Daha sert ve metal gibi soğuktu. Ama elimi hâlâ normal bir şekilde açıp kapatabiliyordum.

“Ishqa’nın da ne olabileceğine dair fikri yok, öyle mi?”

“Döndüğünde daha yakından inceleyeceğini söyledi.”

Beni kampa bırakıp tekrar uçmadan önce konuşmaya zamanı olmamıştı. Belli ki planlarımızı mahvettiğim için yarım kalan önemli bir işe geri dönmüştü. Hepimiz buna alışmıştık. Ishqa dilediğince gelip gidiyor ve günlerce, hatta bazen haftalarca tek kelime etmeden ortalıktan kayboluyordu. Şikâyet edecek değildik. Gizemli Fey müttefikimizin getirdiği bilgiler, Threll ordularına karşı kazandığımız birçok zaferin anahtarıydı. Ishqa, Feyleri baş düşmanımız olarak görüyordu ve Threll imparatorluğuna vurulan her darbe dolaylı yoldan onları da zayıflatıyordu.

“Hmm...” Sammerin endişeli görünüyordu. Diğer yandan son günlerde hep bu haldeydi.

Öteki elim öfkeyle yumruğa dönüşürken, “Ne olduğunu bilmiyorum ama bir silah olabileceğini sanmıyorum,” dedim. “En azından güçlü bir silah olamaz.”

Ilyzath’a girmemi sağlayacak kadar güçlü olmasına ihtimal vermiyordum. Ama bunu sesli olarak, özellikle de Sammerin’in yanında dile getirmeme gerek yoktu. Sammerin, aklımın hapsedilen Max’ta olduğunu çok iyi biliyordu. Son aylarda dengeyi sağlamam çok zor olmuştu. Asilerin bana ihtiyacı vardı. Onlar için elimden geleni ardıma koymuyor, sağlam bir liderlik yapıyor; sihrimin kırıntılarını, gelecek hayallerimi, planlarımı ve diplomasi yeteneğimi insanlarla paylaşıyordum. Oysa onlara veremediğim daha bir sürü şey vardı çünkü kalbimin yarısı yüzlerce mil uzaktaki bir hücreye hapsedilmişti.

Sammerin’in kalın kahverengi kaşları alaycı bir şekilde havaya kalktı. “Böyle söylüyorsun ama ikimiz de deneyeceğini biliyoruz.”

Kıkırdadım.

Haklıydı. Burada Sammerin’le kuşkularımı paylaşabilirdim. Ama dışarıda çenemi tutmam gerekiyordu. Elbette elim yapışan bu şeyin ne olduğunu öğrenmek için durmaksızın çabalayacak, kendime ve herkese Max’i kurtarmak için bunu kullanacağımı söyleyecek, diğer alternatifleri reddedecektim. Emin olmadığım konularda asla ağzımı açmazdım. “Haklısın,” dedim.

“Ben hep haklıyım.”

“Ben de bunu hep biliyorum.”

“Akıllı kadın. Max için fazla akıllı olduğun kesin.”

Max’in adını duymak, odadaki bütün hava çekilmiş gibi hissettiriyordu. Gülümsemesi solan Sammerin gözlerini kaçırdı.

Kaşlarım çatıldı. Yüz ifadesinde tuhaf bir şey vardı. Ama konuşmama fırsat kalmadan çadırın kapısından Serel ve Filias girdi.

“Ah, bileğin bir saat öncesinden daha iyi görünüyor,” diye cıvıladı Serel, Threll dilinde konuşuyordu. Sonra alnıma bir öpücük kondurdu. “Güzel. Canın yanmış olmalı.”

“Sağ salim kurtulduğuna sevindim,” dedi Filias elime bakarak. “Demek aradığımız şey bu.”

Başımı salladım. Kampa döndüğümde Serel ve Riasha’ya küreden bahsetmiştim. “Ishqa döndüğünde daha çok şey öğrenmemize yardım edecek,” dedim. “Feyler çaresizce peşine düştüğüne göre çok güçlü olmalı. İsyan için değerli olacaktır. Tabii Ilyzath için de.”

Sammerin’in tahmin ettiği şeyi yapıyordum. Sonuçta kendime güvenmek, sahip olduğum tek savunma mekanizmasıydı.

Ama Serel ve Filias tuhaf bir şekilde sessizdi. Üstelik az önce imalı bir şekilde bakışmışlardı. Son zamanlarda kendi dillerini yaratmış gibi bakışıp duruyorlardı. Serel henüz bir şey söylememiştii ama aralarındaki elektriklenme barizdi.

Diğer yandan bakışmaları... âşıkların gizlice göz süzmesi gibi bir şey değildi.

Gözlerim ikisi arasında mekik dokuyordu. “Ne?” diye sordum.

Serel karşımdaki sandalyeye oturdu. Mavi gözlerinde derin bir endişe vardı. “Seninle konuşmamız gereken bir şey var.”

Midem kasıldı.

“Beş ay oldu,” dedi Filias. Nereye koyacağını bilemediği ellerini sonunda Serel’in oturduğu sandalyenin arkasına yerleştirdi. “Neredeyse şey yaptığım gecedan beri üç...”

“Ilyzath’a birlik göndermeye başladığımızdan beri,” diye araya girdi Serel. Sert sayılabilecek bir tavırla konuşurken Filias’a kınayan bir bakış fırlattı.

Ağzım kurumuştu. Başımı onaylarcasına salladım.

Başta duvarlarını delmenin bir yolunu bulma çabasıyla Ilyzath’a defalarca şahsen gitmiştim. Ama korkunç bir başarısızlığın sonunda Serel baygın bedenimi denizden çıkarmıştı. İsyan adına çalışabilmem için oraya askeri birlikleri gönderme fikrini kabul etmiştim. Sonuçta liderliği bir tek ben yürütebilirdim. Oysa haklı olduklarını bildiğim halde fikir hoşuma gitmemişti.

“On birinci grup Orasiev’e yeni döndü,” dedi Serel.

Haberlerin iyi olmadığını Serel'in yüzünden *okuyabildiğim* halde kalbim sıkışmıştı.

"Eee?" Sammerin'in başka bir sinir birleştirdiğini hissetmedim bile.

Arkadaşımın yüzü asıktı. Başını iki yana salladı.

"Jaklin Atrivas dün gece öldü," dedi Filias. "Ilyzath muhafızları öldürdü. Birliktekiler onu kurtaramadı."

Yüreğim paramparçaydı.

Jaklin'i tanıyordum. En iyi savaşçılarımızdan biriydi ve iyi bir liderdi. Başarılı Orasiev çıkartmamıza eleştiriyle yaklaşmıştı. İki küçük çocuğu vardı.

Gözlerimi her yumduğumda Melina'nın cansız bedenini görüyordum.

"Büyük kayıp," diye mırıldandım. "Ailesinin bütün ihtiyaçlarını karşılayın. Yiyecek. Para. Onlara... maaş bağlayın. Şahsen telafi etmenin bir yolunu bulacağım."

Serel ve Filias tekrar bakıştı. Filias'ın yüz hatları sert, Serel'in kocaman gözleri ise nazikti.

"Burçları geçmeyi başaramadılar, Tisaanah," dedi Filias. "Bir kez olsun geçemediler."

"Ben geçmeyi başarmıştım," dedim. "Bir dahaki sefere ben de..."

"İsyan sayende bu noktaya kadar gelebildi. Sence bunu bilmiyor muyuz?" Serel halsizce gülümsedi. "Sadece senin yapabileceğin bir sürü şey var. Sen en büyük avantajımızsın."

"İyi insanları ve askerleri sürekli imkânsız görevlere göndermem," dedi Filias. "İsyanımızı savunmaya her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Özür dilerim, Tisaanah. Ben..." Son derece huzursuz görünüyordu. "Üzgünüm."

Tokat yemiş gibi irkildim.

Kontrolü kaybetme. Dağılma. İleri bak.

"Anlıyorum," dedim gergin bir sesle. "O zaman yalnız giderim. Kendi başıma. Riski başkasının almasına gerek yok."

"Bu intihar olur. Daha..." Serel birden kendini tuttu. *Daha sihrin bile geri dönmedi*, diyecekti. "Canından olursun."

“Daha önce de gittim.”

Çekmeme fırsat bırakmadan elimi tuttu. “Son seferinde seni kaybettiğimizi sandım, Tisaanah,” diye mırıldandı. “Seni kaybetmek istemiyorum.” Bana sonsuz bir sevgiyle bakıyordu.

Buna rağmen o anda ona gücenmekten kendimi alamıyordum. *Ummurumda değil*, demek istiyordum. *Vazgeçmektense onu kurtarmaya çalışırken ölmeyi tercih ederim*. “Riski göze alıyorum,” dedim.

Filias ve Serel yine bakıştı. Tanrılar aşkına... şu alışkanlıktan vazgeçmelerini çok isterdim.

“Seni aşar,” dedi Filias. “Zaten bunu sen de biliyorsun. Nura seni ele geçirirse...”

Öfke... katıksız bir öfke, adeta bir dalga gibi üzerime çullandı. Filias beni bir yük olarak görüyor, sevgilimi hapiste bırakacağını söylüyor, benim... her şeyini fazlasıyla feda eden *benim* lanet olası bir yük olduğumu düşündüğü için Max’i hapisten çıkarmama karşı çıkıyordu.

Ayağa fırladığım gibi elimi Serel’den kurtardım. “Onu orada bırakmayacağım. Size yardım etmeyi kabul ettim. Burada görevlere çıkmayı kabul ettim. Ama en başından beri bir şeyi açıkça belirtiyorum. *Max’i orada bırakmayacağım*.”

“Biliyorum, Tisaanah...” diyen Serel’in sözünü kestim.

“Sizi kurtarmama tek yardım eden kişinin o olduğunu biliyor muydunuz? Sadece *onun* yardım ettiğini? Max olmasaydı, şu anda hiçbiriniz burada olamazdınız. Her biriniz ona hayatınızı borçlusunuz.”

“Almak istediğimiz bir karar değildi,” dedi Filias. Sert sayılabilecek bir tavırla konuşmuştu.

Duygularımı kontrol etmeye çalıştım. Birkaç uzun nefes aldıktan sonra Sammerin’e dönerek Ara dilinde, “Bunu anlıyorsunuz?” diye sordum.

Başını belli belirsiz sallarken yüzünde beliren ifade yüzünden yerin ikiye ayrıldığını düşündüm. “Biliyordun,” dedim.

Yüzünü ekşitti. “Vazgeçirmeye çalıştım.”

Hak ettiğimden çok daha mükemmel bir dostum var, demişti Max bir keresinde. Sammerin öyle bir pozisyona düşseydi, o noktada kalmasına asla izin vermezdim.

Dudaklarımdan fırlayan boğuk ses, kahkahanın zavallı bir taklidiydi. “Seni orada bırakmaktansa, canını verirdi. Şimdi sen de mi ondan vazgeçiyorsun? Sen onun *kardeşisin*.”

Sammerin ona bir tokat atmışım gibi baktı. “Asla, Tisaanah. Asla vazgeçmem.”

“Benim de hoşuma gitmiyor,” dedi Filias. “Gerçekten. Ama hepimiz birilerini kaybettik. Hepimiz birilerini ardımızda bıraktık. Birini geri almak için daha fazlasını kaybedemeyiz. Biz... yapamayız.”

Serel doğrulup uzandı. “Çok üzgünüm, Tisaanah.”

Gözlerimi lanet olası ahududulara diktim.

Anlamıştım.

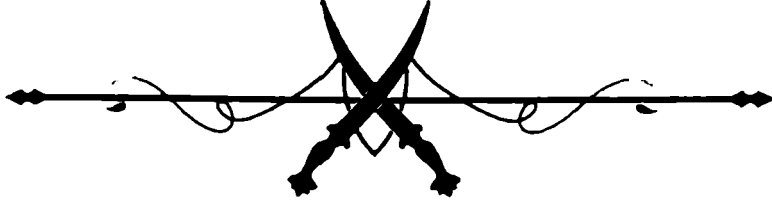
Çok üzgünüz, Tisaanah. Bak, sana ahududu getirdik.

O anda hepsinden *nefret* ettim. “Yalnız kalmam gerekiyor,” dedim. “Lütfen.”

İtiraz etmediler. Giderken bana bakışlarındaki acımayı görmedim. Fakat yalnız kaldığım anda, ahududu kâsesini kaptığım gibi masaya çarptım. Kil, tıpkı kalbim gibi kolayca kırıldı. Ahududular fazla olgundu. Masaya çarpan kıpkırmızı sular, kan damlaları gibi yüzüme sıçradı.

BÖLÜM YEDİ

AEFE

Ela'Dar sokaklarında yürümekten nefret ediyordum. Bir zamanlar keyifli bir yer olması mümkündü. Şehirdeki son derece zarif bakır yapılara verimli yeşillikler eşlik ediyordu. Rengârenk vitray camları ve uçuşan ipek kıyafetleriyle etrafta dolaşan şık Feyler ilk göze çarpanlardı. Ama insanların bana attığı bakışlar dikkatimi her şeyden daha çok çekiyordu.

Caduan gittiği her yerde ilgi görüyordu. Nadiren halkından farklı giyinmeyi tercih ediyordu ve genellikle tacını takmıyordu. Ancak herkes onu tanıyor, selamlıyor, önünde eğiliyordu. Sonra kaçınılmaz bir şekilde gözleri bana takılıyordu. Bakışlarındaki ifadeyi anlayamamak en nefret ettiğim şeydi. Tiksinti miydi? Merak? Nefret?

Belki de hiçbirinin önemi yoktu. Bana bakılmasını istemiyordum. Görülmek istemiyordum.

Neyse ki, Caduan bugün beni şehrin ana sokaklarına götür-

memişti. Tam aksine, kalenin arkasındaki yemyeşil sık ağaçlarla dolu ormana giden kayalık patikada ilerliyorduk. Hatırı sayılır büyüklüğüne ve nüfus yoğunluğuna rağmen Ela'Dar doğayla iç içe bir bölgeydi. Şehrin kuzey yarısı dağın yamacına inşa edilmişti. Güneyde kalan yarısı ormana karışmıştı. Tam ortadaki kale ise hem dağa hem de ormana bakıyordu.

Küçük taş binaya gelene kadar hiç konuşmadan ağaçların arasından yürüdük. İçerideki zemin kumla kaplıydı. Duvarlara silahlar asılmıştı. Kılıçlar, baltalar, mızraklar...

Aniden durdum. Caduan yürümeye devam ediyordu. "Bu ne?"

"Eğitim alanı. Muhafızlar bazen kullanır ama bugün başka kimse olmayacak."

"Beni niye buraya getirdin?"

"Bir zamanlar... çok uzun zaman önce, bana dövüşmekle ilgili bildiğim neredeyse her şeyi sen öğretmiştin."

"O ben değildim."

"Bazı açılardan sen olmayabilirsin." Karşı duvardaki ahşap sandığın önüne çömelip siyah kumaşa sarılmış bir şey aldıktan sonra yanıma döndü ve kumaşı zeminde açmaya başladı.

Nedenini bilmesem de nefesim kesilmişti.

Kumda iki silah yatıyordu. Hanerden uzun, kılıçtan kısa bir yapıları vardı. Belli belirsiz kıvrımlarıyla ikisi de tamamen aynıydı... ve simsiyah çelikten yapılmışlardı. Gördüğüm manzara içimde tuhaf bir his oluşmasını sağlamıştı.

"Onları tanıdın mı?" diye sordu.

"Hayır." Yalan sayılırdı.

"Bunları kullanırdın. Yani bu ikisini değil ama onlara benzer kılıçlar kullanırdın."

"Ben değildim," diye tekrarladım.

"Anlıyorum." Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Haklısın. Ama biraz idman yapmak hoşuna gidebilir."

Kıpırdamadım.

"Belki de gitmez," dedi bir omzunu kaldırarak. "Odana dönmek istiyorsan sana karışamam."

Odama dönmek istemiyordum. Ela'Dar şehrine geri yürümek de istemiyordum. Caduan bunu biliyor muydu?

Kılıçları aldım. Parmaklarım kabzalarını sardığı anda bir aşinalık hissiyle sarsıldım. O kadar yoğun bir duyguydu ki, sırtım ürperiyordu. Bir an için geçmişe gitmiştim. Çok uzun zaman önce, siyah taştan yapılmış bir şehirde bu kılıçlar ellerimdeydi. Bir an için geçmişte olduğum kişinin hayaletine dönüştüm.

Saniyeler geçmeden o hayalet binlerce başka anıyla boğuldu. Binlerce başka silah, yüzlerce başka beden, bir sürü hayatta kullandığım... *olmaya* zorlandığım hünerler...

Hareket etmem gerekiyordu. Öfkeye ihtiyacım vardı. Öfke gerçektir.

Caduan beni dikkatle izliyordu. Hamlemi yaptığımda çoktan hazırды. Kılıcıyla beni hemen ve kolayca engelledi. Gerçi kolay olması normaldi. Hamlelerim gönülsüz ve hantaldı. Bedenimi nasıl kontrol edeceğimi neredeyse unutmuştum. Yine de metalin çarpışmasında ve kaslarımın yanmasında nefesimi kesecek kadar tatminle dolu bir yan vardı. Sanki duygularım başka bir yere *gidiyordu*.

Caduan da tuhaf bir şekilde halinden memnun görünüyordu. "Hatırlayacağını biliyordum."

Çat.

Kılıçlarımız çarpıştı.

"O zaman bile zevk aldığın şeyin şiddet olduğunu sanmıyorum," diye devam etti. "Sen hareketi seviyordun."

Her hamleyle kalbim daha hızlı atıyor, öfkem daha çok alev alıyordu. Sanki nasıl kapatacağımı bilmediğim bir kapı açmıştım.

Neden sürekli bana geçmişimden bahsediyordu ki? Neden benden alman her şeyi hatırlıyordu? Bir daha asla aynı kişi olmayacağımı görmüyor muydu? Denesem bile yine ben olamayacağımı? Neden çizmesiyle yanağımı çamura bastırırcasına olamayacağım her şeyi sürekli yüzüme çarpıyordu?

Hırslı bir hamlede burun buruna geldiğimizde kılıçlarımız aramızda çınladı.

“Beni niye geri getirdin?” Kelimeler farkına bile varamadan dudaklarımdan çıkmıştı.

“Çünkü bir hayatı hak ediyordun.”

“Bana yalan söyleyemezsin.” Geri çekilip tekrar saldırdım. Daha hızlı. *Daha sert.*

Zamanında engel olmaya çalışırken hafifçe sendelediğinde dudaklarını kıvırdı. “Çünkü sana yapılan haksızlıktı.”

Haksızlık mı? *Haksızlık?* Öfkemin şiddetiyle tökezlediğim-de bir an için duraksadım ve beni geri itmeyi başardı.

Çat!

Kılıçlarımız aramızda tekrar çarpıştı. Sıcak ter yüzünden sıırılsıklamdım. Canlandığımı hissedebiliyordum. Bedenimin sınırlarını yanan kaslarım ve zorla aldığım nefesler çiziyordu. Hamlelerim vahşiceydi. Kesintisiz hamlelerle onu gerilettim. Bana yetişmekte zorlanıyordu. Sonunda duvara çarptığında nefes nefese, “Seni korkutuyor muyum?” diye sordum.

Şangırt!

Kılıcı yere düştü.

Metalin sivri ucunu çenesinin altına bastırdığımda dünya durdu. Sanki artık sadece biz vardık. Gerginliğinin sıcaklığı aramızdaki boşluğu ısıtıyordu. Bakışları daha parlak, daha ateşliydi. Bu yüz ifadesi tam olarak ne anlama geliyordu?

“Evet,” dedi ağır nefesler alırken. “Beni korkutuyorsun. Ama sandığın şekilde değil.”

Benden ödüün kopmalı.

“Beni kullanmak için geri getirdin.” Kelimeler kılıç savuruşumdan daha hızlı, daha sert çıkıyordu dudaklarımdan. “Beni silahın yapmak için geri getirdin.”

“Bu doğru değil.”

“*Bana yalan söyleme!* Onlardan daha iyiymişsin gibi davranıyorsun. Asil nedenlerin varmış gibi hareket ediyorsun. Ama *hepsinin* sürekli yaptığını sen de yaptın.”

“Aefe...”

“Neden ölmeme izin vermedin? *Sadece ölmek istedim!*”

O anda gözlerindeki acımayı ve şefkati gördüm.

Bembeyaz boğazından menekşe rengi kan damlaları süzülüyordu. Onu öldürmek çok kolay olurdu. Bir zamanlar böyle şeylerde güç bulurdum. Onu hemen burada öldürebilir, intikamımı alır, canımı sıkan gözlerini oyabilirdim. Onu öldürdükten sonra kendimi kalenin en yüksek kulesinden atabilir; dağ yamacındaki kayalıklarda kırılğan, yapayalnız, hiçbir işe yaramayan bedenimi parçalayabilirdim.

İşte o zaman özgür olurdum.

Özgürlük bu mu? diye fısıldadı başka bir ses.

Kabzayı tutan elim sıcak bir el tarafından sarılınca bileğim titredi.

“Öldür beni,” dedi usulca. “İstedğin buysa durma, öldür beni.”

Öldür. Öldür. Öldür.

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu.

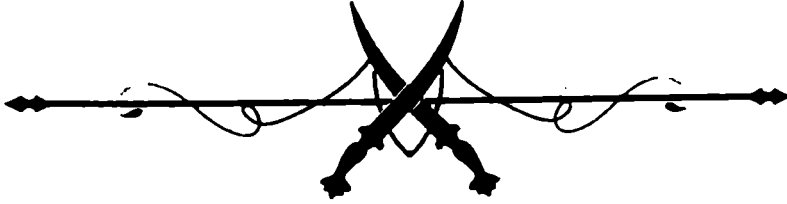
Sonunda kılıcı geri çekip gözlerinin içine baktım. “Senden nefret ediyorum.”

Eli boynundaki yaraya gitti ve öne doğru iki adım attı. Dudaklarını aralamasından bir şey söylemeye hazırlandığı belli oluyordu.

Tam o anda biri kapıdan seslendi. “Kralım,” diyordu panik halindeki asker. “Buraya gelin. Çabuk!”

BÖLÜM SEKİZ

AEFE

Ulak bizi kalenin Caduan’a özel kanadına götürdü. Çifte kapılar kapalıydı. Yaklaşırken kırılğan fani duyularımın altında bir şeyler hissediyordum. Bir şeyler eski anıların kırıntılarını titreştiriyordu.

Caduan duraksadığımı fark edince kapı koluna uzattığı eli havada kaldı. “İstersen biri odana kadar eşlik edebilir.”

Sözlerinin bende neden hakaret etkisi yarattığından emin değildim. “Odama dönmek istemiyorum.”

“İçeridekini görmek de istemiyorsun.”

Muhtemelen haklıydı. Zihnimin derinlerindeki titreşim geceleri beni rahat bırakmayan kâbusları hatırlatıyordu. Diğer yandan... içerideki şey her neyse beni çağırıyordu. “Kalacağım,” dedim.

İtiraz edeceğini sanmıştım. Ancak bunun yerine anlayama-

dığım bir şekilde beni süzdükten sonra bir şey söylemeden kapıyı açtı.

Burayı daha önce hiç görmemiştim. Bir sürü penceresi ve çok az eşyasıyla daire şeklinde bir odaydı. Yerler beyaz mermerden yapılmıştı. Pencerelelerden sızan gün ışığıyla parlayan zeminde menekşe rengi kan birikintisi göz alırcasına ışıldıyordu.

Çok fazla kan vardı.

Bir zamanlar beyaz olduğunu tahmin ettiğim bir örtü odanın ortasındaki masada yatan adamın boğazına kadar çekilmişti. Şifacı, Luia ve Vythian'ın yanı sıra içeride bir asker de vardı. Sanki içerideki hava çürümüş gibi midem bulanmaya başlamıştı.

Caduan'ın suratı asıktı. Masaya yaklaşıp örtüyü kaldırdığında Luia dehşet içinde küfretti.

Vahşi yara adamın boğazından karnına kadar iniyordu. Birileri yarayı dikmişti ama kararıp morarmış dikişlerin arasından hâlâ kan süzülüyordu. Derisinin altındaki kapkara damarlar altın rengi göğsüne, karnına ve neredeyse omuzlarına kadar yayılıyordu.

Adam inliyordu. Üzerindeki örtü kaldırıldığında çığlığı basmış, vücudu bir yay gibi gerilmişti.

Şifacılar onu tutmakta zorlanıyordu.

Kıpırdayamadım.

İçimdeki tuhaf his giderek yoğunlaşıyordu. Kusmak üzereydim. Kulaklarımı dolduran tiz çığlığın aslında bir ses olmadığını biliyordum. Çığlık paramparça olmuş adamın acıdan çarpılmış dudaklarından değil, çok daha derinlerden geliyordu.

“Nasıl canlı dönebilmiş?” diye mırıldandı Caduan.

“Yaşatmak için elimizden geleni yaptık,” dedi asker. Beti benzi atmış kadının da her yeri menekşe rengine boyanmıştı. “İnsanların ne yaptığını ilk elden görmeniz gerekiyordu, kralım. Esir aldıkları kişilere işte bunu yapıyorlar.”

“Ara'dan mı getirildi?”

“Gölgeler tarafından, evet. Bu kişi güneydeki Threll müttefiklerimize mesaj götürmekle görevlendirilmişti. Yola çıktıktan kısa süre sonra kayboldu.”

“Ara’daki Threll karakollarına fazla yaklaşmış,” dedi Luia.

“İyileştirebileceğimizi sanmıyorduk ama...” Gözleri masadaki adama kayınca asker devamını getiremedi.

Luia’nın dudakları nefretle kıvrılmıştı. “O Ara fahişesi iğrenç bir canavar. Kim bilir onu ne zamandır böyle tutuyordu! Sırf sapkın deneyleri için hem de.”

Caduan kasvetli bir ifadeyle adamın üzerine eğildi.

“Yaşamayacak.” Ses arkamızdan gelmişti.

Dönüp baktığımda donakaldım.

Bir an için çok uzun zaman önce tanıdığım birine bakıyordum. Altın saçlı adama duyduğum nefret içimi yakıyordu. Bu adam bana ihanet etmişti.

Geçmiş ve şimdiki zaman çarpışırken fark ettim ki...

Hayır... hayır, bu o değildi.

Karşımdaki farklı biriydi. Gözleri daha büyük, yüz hatları daha keskindi. Omuzlarına inen saçları daha kısaydı. Gümüş-altın kanatlarından biri eklem yerinden kopmuş, geriye sadece paramparça tüyler kalmıştı.

Yine de kaskatı kesilmiştim. Göz ucuyla Caduan’ın telaşla bana baktığını hissettim.

Adam çarpık gülümsemesiyle yaklaştı. Gülümsemesi mutluluktan çok uzaktı. “Belli ki geç kalmışım. Mesajı yanlış anladıysam özür dilerim.”

“Burada olmana gerek yok, Meajqa,” dedi Caduan.

“Yardımcımm. Burada olmam gerekir.” Masanın yanına geldiği anda kıvranan adamı gördü ve gülümsemesi solup gitti. Sonra kendi kendine konuşurcasına, “Onu geri getirmek için hayatta tutmak büyük zalimlikti,” diye mırıldandı.

“Kurtulup kurtulamayacağını görmek görevleriydi,” diye karşılık verdi Luia ama diğer şifacı ona acıyan gözlerle bakıyordu.

Ben bile biliyordum. Bu adamı kurtarmak mümkün değildi. Ruhu çürümüştü.

Caduan tekrar üzerine eğildi. “Bana bak, dostum.” Adam

adeta kendiyle savaşırcasına gözlerini yavaşça açınca devam etti. “Ela’Dar sana çok şey borçlu. Topraklarımız için yaptıklarını asla unutmayacağım. Halkımız sayende güvende. Anlıyor musun?” Adam başını belli belirsiz sallayınca nazik ama kararlı bir tonla ekledi. “Ölmek üzeresin. Ama ölümden korkma. Ölüm bir kapıdır ancak bugün hiçbirimiz seninle gelemeyeceğiz. Eşiği geçerken ardında anlamlı bir iz bıraktığımı bileceksin. Bu bir son değil.” Adamın titremeleri gözle görülür bir şekilde azalmıştı. Acı çekerken bile Caduan’ın sözleriyle rahatlamış gibi durulmuştu. “Korkma.”

Adam yutkunarak başını salladı. Kana bulanmış yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Hazır mısın?”

Adam yine başını salladı.

Caduan başını eğerek, “Teşekkür ederim,” dedi. Ellerini şakaklarına götürdüğü adam şiddetli bir şekilde kasıldıktan sonra hareketsiz kaldı.

Meajqa sırtını dönmüştü.

Sessizliğin içinde saniyeler geçmek bilmiyordu.

Caduan doğruldu. Gözlerini masadaki cesetten ayırmıyordu. Parmak uçlarındaki kanı temizlemedi. “Ailesiyle ilgilenin. Savaşta öldüğünü söyleyin. Çektiği acıları bilmeleri gerekmiyor.”

“Belki Ela’Dar halkı bilmeli,” dedi Luia. “İnsanların neler yapabileceğini anlarılarsa silahlanmaya çalışırlar.”

“Halkın panik ve öfkeyle aptalca hatalar yapması isteyebileceğimiz en son şey.”

“O durmayacak, Caduan. Güney sınırlarımızdan Feyleri kaçırmaya devam edecek. Halkının da ondan farkı yok. İnsanlar yakıp yıkmaktan başka bir şey bilmiyor. Threll lordları bile kendi halklarına korkunç şeyler yapıyor. Biz de yılanlarla aynı yatağa giriyoruz. Her geçen gün o fahişe, hepimizin kıyameti olabilecek bir şeye adım adım yaklaşıyor. Bir gün *deneylerinde* başarıya ulaştığında ne olacak?” Elini vurduğu masadaki ceset **çoktan... şeklini** yitirmeye başlamıştı.

“Yüz bin Feyi savaş meydanlarına sürmek bir şeyi değiştirmeyecek,” dedi Caduan.

“Yüz bin Feyin ölmesine gerek yok,” diye terslendi Luia. “Sahip olduğumuz silahları kuşanmamıza karşı çıkmazsan kimse ölmeyecek.”

Caduan bana baktı, sonra yanlış bir şey yaptığını hissetmiş gibi gözlerini başka yere çevirdi. Diğerleri onun kadar ince düşünceli değildi. Buradakiler aptalmışım gibi davranıyordu ama değildim. Luia’nın dediklerini kelimesi kelimesine anlamıştım. İstemsizce dudaklarımı pis bir sırtış çekiştirdi. Fani yüzümün bunu yapmasından... kendi kendine harekete geçmesinden nefret ediyordum.

“Herkes onun hakkında konuşuyor ama kimse soruyu dile getirmiyor,” diyen Meajqa’nın gülümsemesi geri dönmüştü. Sevimsiz anıları canlandıran altın rengi tanıdık gözlerini bana dikmişti. “İkimiz en kötü muameleye maruz kaldık, Aefe,” dediğinde gözlerimi kaçırmadım. “Sana yaptıkları için onları cezalandırma fırsatın olsa, bu fırsatı değerlendirmez miydin? İntikam almayı, ellerinden kurtulamayanlar kadar hak ediyoruz.”

İntikam.

Kelime, eski bir anının kokusu gibi içimdeki bir şeyleri uyandırıyor.

“Konu intikam değil,” dedi Caduan buz gibi bir sesle.

Neredeyse kahkaha atacaktım. Böyle bir şeyi nasıl söyleyebiliyordu? Fanilik hakkında çok az şeyi anlıyordum. İnsanların yüz ifadelerini ya da seslerindeki imaları anlayamıyordum. Ama intikam arzusunun her şeyi nasıl yok ettiğini biliyor, bana her baktığında Caduan’ın gözlerinde uçuşan intikam arzusunun kıvılcımlarını görebiliyordum.

Herkes intikam istiyordu. Tisaanah özgürlüğünü kabul etmeyi reddeden dünyada izini bırakmak için intikam aleviyle yanıp tutuşmuştu. Maxantarius çaresizce arzuladığı gücü elde edebilmek için intikama sarılmıştı. Anıları artık silinip gitse de

ikisinden önceki hünercilerin de intikam için adeta yalvardığını biliyordum.

Reshaye olarak başkasının damarlarında akan intikam gazabından başka bir şey değildim. Şimdiyse et, kan ve öfkeden ibarettim. En azından Meajqa intikam arzumu görebiliyordu. Muhtemelen bunun nedeni aynı arzuyla yanıp tutuşmasıydı.

“Cezalandırılacaklar.” Caduan’ın sessiz kelimeleri bir yemin kadar güçlüydü. “İşimiz bittiğinde insanlık, yeryüzündeki bir yara izinden ibaret olacak. Yöntemlerimi sorgulayabilirsiniz ama hedefimden asla kuşku duymayın.” Meajqa’ya değil, doğruca bana bakıyordu.

Ulaklardan biri nefes nefese içeri girip kapı pervazına yaslandığında sessizlik bölündü.

Caduan kendini kötü haberlere hazırlıyormuş gibi suratını astı. “Ne oldu?”

“Pusula,” dedi ulak. “Çalındı.”

Odadaki herkes küfürler mırıldanıyordu.

“Nasıl?” diye bağırdı Luia. “Buna nasıl izin verebildik?”

“Kim aldı?” diye sordu Caduan. Yüzü ve sesi sakın olsa da yumruğunu sıktağında parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

“İnsanlar,” dedi ulak.

“Hangi insanlar?”

“Threll lordları arkamızdan iş çevirmiş olmalı,” diye söylendi Luia ama Caduan’ın uyaran bir bakışıyla hemen sustu.

“Threll lordları değildi,” dedi ulak. “Asi köleler. Tisaanah Vytezic.”

Nefesim kesildi. Tisaanah’nın adını duymak sarsıcı olmuştu. Bir yanımla ondan hâlâ hoşlanıyor, tekrar yakın olabilmek için yanıp tutuşuyordum. Diğer yandan onu düşünmek bile canımı yakıyordu. Beni son terk eden kişi o olmuştu.

Caduan’ın bütün vücudu kaskatı kesildi. Karşısındaki yırtıcıya korkularını belli etmemeye çalışan acı içindeki bir hayvan gibiydi.

“İnsanlar bu güce asla sahip olmamalı,” dedi Luia. “Pusulanın gösterdiği şeye ulaşırlarsa...”

“Biliyorum,” dedi Caduan. Çenesi seğirmeye başlamıştı. “Biliyorum.”

“Neyden bahsediyorsunuz?” Soruyu sorduğuma ben bile şaşırmışım. Herkes, konuşabildiğimi yeni fark ediyormuş gibi bana bakıyordu.

“Bir anahtar,” dedi sonunda Luia. “Senden çok daha güçlü bir sihrin kapısını açan bir anahtar.”

Benden daha mı güçlü? Onu düzeltmek istiyordum.

Bir zamanlar güçlü olabilirim fakat artık bir hiçim.

Meajqa kupkuru bir sesle, “Yalnız mıydı?” diye sordu.

Ulak cevap vermesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. “Hayır. Babanız kaçmasına yardım etti.”

Meajqa dudaklarını birbirine bastırarak pencereye gitti. Sırtı bize dönüktü. Hiçbir şey söylemiyordu.

Luia kralına döndü. “Pusulanın asilerin eline geçmesi yeterince sıkıntılı. Fakat Ara, Vytezic’i ele geçirirse...”

“Anahtarın izini sürebilirim. Kesin değil ama... bir şekilde...” Caduan düşüncelere dalmış gibiydi, sözlerinin devamını getirmedi.

Aynı anda o kelimeler dilimin ucuna gelmişti.

Ben bulabilirim.

Sonuçta Tisaanah’yı *hissedebiliyordum*. Eğer istersem aramızdaki bağı kullanabilirdim.

Ama bir şey söylemedim.

Caduan ulağa döndü. “General Sai’Ess için mesajım var. Anahtarın yeriyle ilgili en kısa zamanda bilgi vereceğim. Anahtarını geri almak için ellerinden geleni yapsınlar.”

“Peki ya Ara?” Luia gözleriyle masadaki cesedi işaret ediyordu.

Caduan’ın irkilmesi saniyelikti. “Gölgeleri göndereceğim.”

“Artık gölgemiz yok.”

“Daha fazlasını yaparım.”

“Kralım...”

Caduan çoktan uzun adımlarla kapıya ilerlemeye başlamıştı. “Daha sonra itiraz edebilirsin. Şimdi yapacak işlerim var.”

BÖLÜM DOKUZ

MAX

Vivian artık insan değil, et ve siyah derinin karışımı bir yığındı. Tüylerimi ürperten bir yanlışıyla her parçası etle gölgenin korkunç bir kâbusu olan yaratık onu elinde tutuyordu. Fazlasıyla uzun parmakları hâlâ insan parmağı gibi görünüyordu ama fazla sayıdaki eklemleri farklı yönlere kıvrılıyordu. Gölgesini üzerimize düşürecek kadar uzun boyluydu. Daha da korkuncu yüzünün yerinde... bulanık bir hiçlik olmasıydı. İçimdeki bütün ilkel dürtülerin çığlıklar atmasına neden olan dehşet verici bir manzaraydı.

Ya o şeyi HEMEN öldür ya da kaçabildiğin kadar uzağa kaç.

Kaos her yerdeydi. Daha fazla yaratık uçurumun kenarında öylece belirirken askerler hemen harekete geçmişti ama düşman her yerdeydi.

Vivian'ı yere fırlatan yaratık hızla üstüme atıldı.

Son saniyede kaçmayı başardım. Bileklerimdeki prangalar uzun adımlar atmamı engelliyordu, o yüzden tökezleyip yere düşünce yuvarlandım. Aynı anda mide bulandırıcı bir çatırtıyla birlikte ayağıma neredeyse bayılmama neden olan bir acı saplandı.

Hassiktir.

Pençe parmaklar ayak bileğimi kavrarken yaratık üzerime eğildi ve genzimi bir yanık kokusu doldurdu. Yaklaştırdığı yüzündeki karanlık boşlukta yüzlerce görüntü birbirine karışıyordu. Ateşlerin içindeki küçük bir kız, kırık camlarla kaplı ergen bir oğlan...

Başımı çevirmem gerekiyordu. Başımı çevirmem gerektiğini biliyordum ama yapamadım...

Hem her yerde hem de hiçbir yerde olan bir ses fısıldadı.

Seni tanıyorum. Seni tanıyorum. Seni tanıyorum.

Uyan, Max!

İrkilerek kendime geldim. İstemsizce sihir kullanmayı denemiştim ve ödülüm tenimin altını kavuran bir yangın olmuştu.

Stratagram'lar. Hassiktir.

Etrafıma bakınırken Vivian'ın yere düşen mızrağını gördüm. Ele geçirebilirsem...

Merah silahını yüz­süz kafaya saplarken kükredi.

Yaratık cıyaklıyordu.

Bileğim serbest kalmıştı. Sadece birkaç saniyem vardı. Dişlerimi sıkarak çektiğim acıya aldırmadan mızrağa atıldım. Yaratık Merah'a doğru dönmüş, pençeleriyle onu kavramıştı.

Yüceler aşkına, kafasına mızrak yediği halde ölmedi mi?

Bağlı bileklerimle mızrağı tutmakta zorlanıyordum ama hamlem kendiliğinden gerçekleşti. Beynim unutmuş olsa da bedenim ne yapması gerektiğini biliyordu.

Bütün gücümle mızrağı canavarın kaldırdığı kollarının altına sapladım. Tek umudum kalbine isabet ettirmiş olmaktı. Yaratığın eti çoktan çürümeye başlamış gibi vuruşum beklediğimden çok daha az dirençle karşılaşarak saplandı. İçi parçalanırmışçasına uluduktan sonra Merah'ı bırakıp bana doğru döndü.

O sırada mızrağı düşürmeden geri çekmeyi başarmam şans-
tan ibaretti. Bana atılmadan önce hızla hareket edebilmem...
hatta yaratık doğru açıda sıçrayınca mızrağın boğazından girip
kafasının tepesinden çıkması sadece şanstı.

Canavar yere yığıldı. Öldüğünden emin değildim. Tekrar
canlanması için saniyelerim kalmış olabilirdi. Topallayarak
bana doğru gelen Merah'a hızla döndüm. "Çöz beni."

"Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun."

"Lanet olsun! Ya beni çözersin ya da kraliçeye nasıl öldü-
ğümü açıklamak zorunda kalırsın," dedim tükürükler saçarak.

Küçük bir tereddüdün ardından küfrederek eğilip bilek-
lerimdeki bağları çözdü. Özgür kaldığım anda sol bacağımı
boydan boya saran acıya aldırmadan ayağa kalkıp bir teşekkür
mırıldandım. Ardından mızrağı yaratığın cesedinden çektim.
Çıkan ses mide bulandırıcıydı. "Hadi..."

Bir siyahlık...

Yüzüme kan sıçramıştı. Merah... gitmişti. Kendimi yere
atıp yuvarlanarak pençelerden son anda kaçtım. Onu yakalayan
yaratık, ilkinden bile daha büyüktü. Kadını kibrit çöpüymüş
gibi ellerinin arasında resmen kırdığında kan tıpkı yağmur gibi
üstüme yağdı. Yaralı bacağıma rağmen ayağa fırlayıp mızra-
ğı karnına saplamaya çalıştım ama canavar durdurumama fırsat
vermeden çevredeki kaosa karıştı. Merah artık pençelerindeki
et parçalarından ibaretti.

Her şey saniyeler içinde olup bitmişti. Karmaşa bir an için
tekinsiz bir şekilde donduğunda artık bağlı olmayan bilekle-
rime, ölen muhafızlara ve iskeleye baktım. Çok uzak değildi.
Kaçan balıkçılar teknelerini terk etmişti.

Bir fırsat doğmuştu. Tek yapmam gereken savaşarak kıyıya
gitmekti. Sonra da...

...bir yere giderdim.

Ilyzath *olmadığı* sürece, ülkedeki her yere gidebilirdim. Bu
kaçmak için yeterince iyi bir nedendi.

Dünya tekrar dönmeye başladığında mızrağımı kapıp son

bir kez etrafımdaki kaosa göz attım. Düzinelerce canavarın kıyıdaki Ara askerlerini bez bebekler gibi paramparça ettiğini seçebiliyordum.

Artık kraliçenin bu kadar çaresiz olmasına şaşırıyordum.

Harekete geçtim ama daha yolu yarılayamadan donakaldım. Gözüm, kaybetmeye mahkûm bir dövüğe tutuşmuş üniformalı, sarışın bir delikanlıya takılmıştı. Bir elinde kanlı kılıcı vardı, diğer elinde sihri parlıyordu ama ikisi de yeterli değildi.

Dünya bir kez daha durdu.

Delikanlı iskelenin ters yönündeydi. Yine de yaptığım şeyin farkına bile varamadan harekete geçmiştim. Deli gibi koşarken bileğimdeki acı uzak bir vızıltı gibi hissettiriyordu.

Yanlarına ulaştığımda yaratığın yakaladığı delikanlı ölmeye çok yakındı. Buna izin veremezdim. *Buna izin vermeyecektim.*

Yaratığın boğazına sapladığım mızrak birden... alev aldı.

Canavar tiz bir çığlık atarak saldırıya geçtiğinde dans edencesine gerileyip eğildim ve yakaladığım fırsatı değerlendirdim. Alevlerden hiçbir şey göremiyordum ama görmem gerekmiyordu. Çok daha derin sezgilerle savaşıyordum. Sihrimi nasıl geri getirdiğimi bilmiyordum. O anda umurumda da değildi. Mızrağımı yaratığın kaburgaları arasına gömdüğümde, parmak uçlarımdan püsküren alevler mızrağın damarları boyunca yayılmaya başladı.

Yaratığın çığlığı bir yankıya dönüştü. Mızrağımın ucundaki gövdesi sınırlarına hapsolmuş gibi aynı anda binlerce farklı yönde kıpırdanıyor, alevler gölgelerini yok ediyordu.

Sihrimle bağlantımı koruyamadığım ana kadar dayandım. Sonra mızrağı geri çekip canavar son bir ulumayla yığılmadan hemen önce geri kaçtı. Alevler söndü. Nefes alırken canımın yandığını hissedebiliyordum.

Hemen arkamı döndüm. Yerdeki delikanlı alına düşen açık renkli saçlarının arasından kocaman mavi gözlerle bana bakıyordu. Yüceler aşkına... çok gençti. Askeri üniforma giyemeyecek kadar, savaşta ölemeyecek kadar gençti.

Yanma çömeldim. Başta kan yüzünden yarasını göremiyordum. Daha yakından inceleyince karnını boydan boya geçen yarığı fark ettim.

Ölümçül olabilirdi. Şifacı hemen iyileştirmezse ölürdü.

Etrafıma bakındığımda kaos ve şiddetten başka bir şey göremedim. Kimse gelmiyordu. Ama...

Gözüm kulelere doğru kaydı. Aramızda sayısız ölüm vardı fakat burada kalırsa delikanlının öleceği kesindi.

Gömleğimi yırtarcasına başımın üzerinden çıkarıp, “Adın ne?” diye sordum.

Korku dolu mavi gözlerine siper olan çatık kaşlarından kafa karışıklığı belli oluyordu. “N-ne?”

“Adın?” diye sordum tekrar.

Sonunda hırıltılı bir nefes verdi. “Moth.”

Aşinalık hissi geldiği gibi kayboldu.

“Ne biçim isim bu?” diye sorup öfkelenmesine neden olacak bir bakış fırlattıktan hemen sonra gömleğimi sıkıca yarasına sardım.

Acıyla inlerken yüzü terden sıırılsıklamdı.

“Kusura bakma,” dedim. “Gideceğimiz yere kadar kan kaybından ölmene izin veremem.”

Yüceler aşkına... oğlanın bakışları çok tuhaftı.

“Bugün ölmeyeceksin, Moth,” diye devam ettim. “Kulelerde bir şifacı bulacağız. Ama şimdi yürüyemezsin. O yüzden... yalan yok, canın çok yanacak.”

Yutkunarak ciddi bir yüz ifadesiyle başını salladı.

Cesur çocuk, diye düşündüm. Kalbime tuhaf bir gurur hissi hâkim oluyordu.

“Hazır mısın?” diye sorsam da cevap bekleyecek değildim. Çocuğu kaldırdığım gibi omzuma attım. Kahretsin, formdan düşmüştüm. Acıdan bedeni kaskatı kesilmişti ama hakkını yiyemezdim, bir kez olsun inlememişti. Hızla koşmaya başladım, saldırgan yaratıklar ve ölen askerler arasında mekik dokuyordum.

Mucizelere inanmazdım ama kulelere zamanında ulaşmak mucize olurdu... ki bunu yapmıştık.

Hemen delikanlıyı nazikçe yere bırakıp şifacı kıyafeti giyen en yakındaki adamı yakaladım. “Yardıma ihtiyacı var. *Hemen şimdi.*”

Panik halinde başını sallayan adam hızla koştu. Ama gitme fırsat kalmadan yaralı çocuk bileğimi tutarak, “Max,” dedi hırıltılı bir sesle.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. *Beni tanıyor muydu?*

“Tisaanah’yı bul,” dedi boğulurcasına. “Tamam mı? Tisaanah seni arıyor.”

Tisaanah.

Bu isim zihnimi gıdıklıyordu.

“Ben...”

“*Dinle,*” diye üsteledi çocuk. Kendini zorlamadığı için yüzü morarmaya başlamıştı ama bileğimi tutan eli şaşırtıcı derecede kararlıydı. “Onlar... hepsi seni hatırlıyor. Hâlâ... peşinden gelirler. Anlıyor musun? Tamam mı?”

Anladığımdan emin değildim ama eli bileğimden kayarken başımı salladım. Göz kapakları titreşmeye başlamıştı.

“Şifacılar yarayı iyileştirsin, Moth,” dedim. “Daha yaşayacak günlerin var.”

Ayağa kalktığımda çoktan kendinden geçmişti. Neyse ki şifacı artık yanındaydı.

Canavarlar kulelere yaklaşırken savaş daha da kızışmıştı. Yetmezmiş gibi daha fazlası uçurumun kıyısından adeta bir dalga halinde gelerek askerleri paramparça ediyordu.

Gece Kulesi’nin uzaktaki girişinden bir gölge kayarcasına geçti. Kraliçenin tekinsiz bir şekilde kanatları andıran bir kıyafeti vardı. İki elinde uzun bıçaklar taşıyordu. Göğü yaran bir meteor gibi savaşa daldı.

Belki hâlâ kaçabilirdim. *Belki.* Kıyıyı zar zor görebiliyordum. Ama kaybedecek neyim vardı ki? Ilyzath’a geri dönmek-tense ölümü tercih edebilirdim.

Hızla savaşın içine daldım. Artık öldürmeye çalışmıyor, sadece aradan sıyrılabilmek için kendimi savunuyordum. Göz ucuyla kraliçenin başını çevirdiğini gördüm. Gözlerini bana dikmişti, anında yönünü değiştirdi.

Yıkım yaklaşırken adımlarım yavaşladı. Göze alamayacağım bir kafa karışıklığı anının içine düşmüştüm. Yaralı bacağıma korkunç bir acı saplandığında gri gökyüzüne baktım.

Başımı tekrar aşağı eğdiğimde yüz­süz canavarlardan biri hemen karşımdaydı.

Kahretsin.

Hızla kendimi toparladım. Ama bir kez daha sihrimi kullanma çabam korkunç bir acıyla sonuçlanmıştı. Alevler yoktu. Boğazına savurduğum mızrakla yaratık geriye sendelese de kaşla göz arasında tekrar dengesini bulmuştu.

Kaçmaya başladım...

Canavarın pençesi bacağıma indiğinde tenim yarıldı. Sonra başka bir pençe omzuma saplandı. Yaratık üzerime çıkmıştı, artık burun burunaydık. Sanki... yüzüme merakla bakıyordu.

Seni arıyorduk, diye fısıldadı rüzgâr olduğunu düşündüğüm bir ses.

Yaralı sol kolumda kalan güçle mızrağı doğrultup yaratığa sapladım. Metal ucu, karşımdaki şey bir sisten ibaretmiş gibi hiçbir dirençle karşılaşmadan gölgeli eti delip geçti.

Neredeyse kahkaha atacaktım. Yüceler aşkına... Ölümün ucundan dönmüştüm.

Yaratığın yüzü yoktu ama gülümsediğine yemin edebilirdim.

Daha da yaklaştı.

Ve...

Bir çılgınlıkla beni bıraktı. O kadar hızlı dönmüştü ki, ne olduğunu anlayamıyordum.

Bir kılıç gördüm.

Yaratığı delip geçen devasa bir kılıçtı. Boğazı kapkara kana boyanan canavar çırpınırken kılıç şiddetle indi, vücudu neredeyse ikiye bölünmüştü.

Artık her şey bulanıktı. Çok fazla kan kaybediyordum.

Yaratık yere yığılırken adam ayağını bastırarak kılıcını geri çekti. Sonra bana doğru yaklaştı. Kan kırmızısı günbatımında bir gölgeden ibaretti ama sıkıdığı çenesini, kınayan kapkara bakışlarını görebiliyordum. Uzun siyah örgüsü omzundan aşağı sarkıyordu.

Uzun zamandır yapmaya çalışıyor olsam da tekrar karşılaştığım insanları hatırlayamamış olmam komikti. Oysa bu adamın adını, karanlık bir odadaki mum ışığı gibi hemen hatırlamıştım.

Kraliçenin nefes nefese çıkan sesini duydum. “Burada ne işin var?”

Brayan buz gibi bakışlarını ona çevirerek tısladı. “Kardeşim neden lanet olası Ilyzath’a hapsedildi?”

Dünya karardı.

BÖLÜM ON

MAX

Bahçedeydim. Her yer vahşi bir canavar gibi görünen çiçeklerden ibaretti. Hava aydınlıktı ama yaklaşan sonbaharın serinliği hissedilebiliyordu. Çimlerin üstüne bağdaş kurmuştum.

Yanımda biri vardı, çok yakındı. Varlığını net olarak hissedebileceğim kadar yakındık. Toprağa *stratagram*'lar çiziyordum. Yanımdaki konuşmadı ama öfkeli olduğunu biliyordum. Çizgilerim çok az sonuç veriyor, çoğunlukla hiçbir sonuç vermiyordu. “Başka bir şey deneyebiliriz,” dedim.

Cevap gelmedi. Yanımdaki çizmeye devam ediyordu. Beyaz beneklerin olduğu güneş yanığı ellerine baktım. Beni dinlemeyeceğini, durmayacağını biliyordum. Yüreğim tuhaf bir gururla kabardı.

Yine de yanımda oturduğu halde ona bakmıyordum çünkü... bakmaya cesaret edemiyordum. Çünkü dudaklarının kıv-

rımına ya da gözlerinin rengine baktığımda hazır olmadığım bir şeyler hissedeceğimden emindim.

O yüzden gözlerimi toprağa dikip yerden ölü otları koparmaya koyuldum.

Ama görmezden gelmek bir kurtuluş değildi. Etraftaki kokulu çiçeklere rağmen turunç aroması genzimi dolduruyordu. Serin havaya rağmen yanımdakinin sıcaklığı beni eritiyordu.

“Max.”

Mee-yks.

Uyandım.

BİR VALTAIN KADINI üzerime eğilmişti. Yuvarlak güzel bir yüzü, kıvrırcık beyaz saçları vardı. Odaklanmaktan kaşları çatılmıştı.

Gözlerim açıldığı anda doğruldum, neredeyse alınlarımız çarpışacaktı.

Kahretsin.

Yüceler aşkına.

Hatırlıyordum.

Her şeyi değil ama öncekinden daha çoğunu hatırlıyordum ve her şey zihnimde tekrarlanıp duran tek bir cümleden ibaretti.

Brayan burada.

Brayan burada.

Brayan burada.

Brayan'ın kim olduğunu biliyordum. Ağabeyimdi. Aynı anda on beş yıl öncesine ait anılarım kükrercesine canlandı. Ağabeyimi hatırlamak, annemle babamı... kardeşlerimi hatırladığım anlamına geliyordu.

Atraclius, Kira, Marisca, Shailia, Variaslus.

Ağabeyimi hatırlamak, evimizi hatırladığım anlamına geliyordu.

Korvius.

Ağabeyimi hatırlamak, birliklere katılmak üzere evden ayrıldığımı hatırladığım anlamına geliyordu.

Sabahtan gece yarısına kadar bitmek bilmeyen uzun eğitimleri, mükemmelliğe ulaşamamanın hayal kırıklığını hatırlıyordum.

Kraliçeyi hatırlıyordum.

Nura.

Vay canına.

Geçmişin milyonlarca kiloluk bir kaya gibi üzerime çullanması tuhaf bir histi. Sanki uzun zamandır karanlık bir odadaydım ve ışık aniden yanıvermişti. Buna rağmen titreşen bir ışıktı. Asıl cevaplar henüz net değildi. Hâlâ eksikler vardı.

Brayan ve ailemi hatırlıyordum ama onlara ne olduğunu unutmuştum. Yani bir şeyler biliyordum... dünyadan göçüp gitmelerinin acısı göğsümde zonkluyordu.

Birliklere katıldığımda hayatım değişmişti fakat nasıl değiştiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bütün bu soruların cevapları hâlâ ışığın gerisindeki gölgelerdeydi.

“Onun neyi var?”

“Bir şey yapman *gerekmiyor* mu?”

Sesler uzaklaşıyordu.

“Nefes al, Max. *Nefes al.*”

Omuzlarımdaki ellerden sihrin zihnime ulaştığını hissedebiliyordum. Hiç hoşuma gitmiyordu. “*Zihnimden defol,*” diye çıkışarak şifacının elinden kurtulmaya çalıştım.

Valtain kadın hemen geri çekildi. Benden korktuğu açıktı.

Ancak o zaman nerede olduğumu fark ettim.

Kulelerdeydim ama Nura’nın beni deneyler için gönderdiği bodrum katında değildim. Yerden tavana kadar uzanan camlar çalkalanan denizi ve güneşe boğulan gökyüzünü sergiliyordu. Pencerenin önünde kana bulanmış beyaz takım elbisesiyle kraliçe duruyordu. Tacı artık karmakarışık saçlarına iyice gömülmüştü. Hatıralarımdaki çelimsiz ergenden çok farklıydı.

Yanında ağabeyim vardı. Onu görmek o kadar afallatıcıydı ki, şakaklarım anında zonklamaya başlamıştı. Şimdiki zamanla geçmişin kırıntıları çarpışırken midem bulanıyordu. Hatıralarımdaki ağabeyim genç ve başarılı bir askerdi. Yirmili yaşlarında kariyerinin zirvesine ulaşmıştı. Hayatım boyunca onun hakkımda düşündüğü şeyler kadar başka hiçbir şeyi önemsememiştim.

Oysa karşımda duran adam bambaşka biriydi. Nura gibi o da kana bulanmıştı. Yanağındaki yaradan kıpkırmızı kan damlaları süzülüyordu. Saçları hatırladığım gibi hâlâ uzundu. Örüp omzundan sarkıttığı simsiyah tutamların arasında birkaç gümüş tel seçilebiliyordu. Askeri üniformayı andıran şarap rengi, uzun bir ceket giymişti ama Ara üniforması olduğunu sanmıyordum.

Küçükken onun askerliğinin de etkisiyle vahşilik ve zarafeti kişiliğinde buluşturmasına hayrandım. Savaş meydanında vahşi ve soğukkanlıydı. Diğer yandan, elindeki kanı yıkadıktan sonra balolarda asil hanımlara refakat edebilirdi.

Şimdi... başka görünüyordu. Sanki eski dengesi kaybolmuştu.

Kapkara keskin gözlerini üzerime dikmişti.

Onu en son ne zaman görmüştüm? Zihnimi zorladım. Ergenlik yıllarımdan sonrası hiçliğe karışıyordu. Muhtemelen çok uzun zamandır görüşmemiştik.

Neden?

Ağzımı açtığımda ne söyleyeceğimden emin değildim. Sonunda, “Seni görmek güzel, Brayan,” dedim.

Nura’nın kaşları belli belirsiz havaya kalktı. “Onu tanıyor musun?”

Brayan onun şaşkınlığına herhangi bir tepki vermeden sessizce beni izlemeye devam etti.

Nura bunun üzerine, “Yaşayacak mı?” diye sordu şifacıya.

Kadın başını salladı. “Yaşayacak.”

“İyi. Syrizenler gelsin. Onu buradan çıkaracağız.”

Brayan sonunda konuştu. “Hayatta olmaz.” Artık bana değil, sadece kraliçeye bakıyordu.

“Bunu konuşmamız gerekir, Brayan.”

“Gerekmez, Nura. Hiçbir şey beni fikrimden vazgeçiremez.”

“Cezasıyla ilgili elimden bir şey gelmez.”

Brayan’ın yüz hatları sertleşti. “Yalan bu.”

“Brayan...”

“Sarlazai’da yaptıkları onu bir kahramana dönüştürdü. O gün Büyük Ryvenai Savaşı’nı bitirdi.”

“Aynı zamanda...”

“Yaptıkları yüzünden hapse atılması kabul edilemez.”

“Benim kararım değildi.”

Alaycı bir kahkaha attım. “Saçmalık.” Mahkemeyi pek hatırlamıyordum ama bildiğim kadarıyla, Nura istediği için Ilyzath’a kapatılmışım. Bu gerçeğe bir kez daha tuhaf bir huzursuzluğa kapıldım. Ne olmuştu? Bu noktaya nasıl gelmiştik?

Brayan bana şöyle bir göz attı. “Gerçekten de saçmalık.”

Nura’nın yüz ifadesi buz gibiydi. “Bunu daha sonra konuşalım. Konuşacak çok meselemiz var.”

Brayan sakindi. “Şimdi konuşacağız ve konuşmamız bitmeden o bu odadan çıkmayacak.”

Kraliçenin herhangi birine bu kadar sabır gösterdiğine hiç tanık olmamıştım. Boynundaki kasların seğirdiğini görebiliyordum. Bakışlarını tekrar Brayan’a çevirdiğinde yüz ifadesi değişmişti... Çok daha genç görünüyordu.

Yeni hatırladığım eski anılar içimi kemiriyordu. Çocukluğumuzda Nura’nın Brayan’a bakışlarını hatırlıyordum. Ağabeyime hep hayran olmuştu. Yıllar sonra bile hayranlığının devam ediyor olabileceğinin farkına varmak şaşırtıcıydı.

Kraliçe tartışmanın ortasında kalmaktan korkuyormuş gibi görünen şifacıya baktı. “Git. Maxantarius’u Ilyzath’a götürecek Syrizenleri getir.”

“Ama...”

“Git, Willa.” Şifacı telaşla çıkarken o tekrar pencereye döndü. “Seni gördüğüme sevindim, Brayan. Özlemiştım. Bugün bizimle savaştığın için minnettarım. İşlerin ne kadar kötüye git-

tiğini kendi gözlerinle gördün. Bu savaşta senden başka birinin desteğine güvenemezdin. Ama...”

“Bu ne büyük saygısızlık.” Brayan’ın buz kadar ölümcül sesi bıçaktan farksızdı. “Seni kendi çocuklarından ayırmayan annemle babama böyle mi teşekkür ediyorsun? Oğullarını Ily-zath’a attırarak mı teşekkür edecektin onlara?”

Arkası dönük olduğu halde Nura’nın kaskatı kesildiğini görebiliyordum. Omzunun üzerinden ağabeyime baktığında gözlerinde sıcaklıktan eser kalmamıştı. “*Kraliçem*,” diye tısladı. “Bana unvanımla hitap edeceksin. Kimse sözümü *kesemez*, Brayan. Sen bile kesemezsin. Seni gördüğümde...”

Devamını getiremediğinde bir şeyi fark ettim. Öfkeli değildi, incinmişti. Brayan’ı yeniden gördüğüne gerçekten sevinmişti ve nedense ağabeyimin ona yardım edeceğine inanmıştı. Bir dosta bu kadar mı muhtaçtı? Şimdi aptallığı yüzünden adeta içinden kendine küfürler sıralıyordu.

Kapı açıldığında Syrizenler içeri girdi.

“Maxantarius bu odadan çıkmayacak, Nura,” dedi Brayan kararlı bir sesle. İki adım gerilediğinde kapıyla aramızda kalan olmuştu.

Afallamış halde gözlerimi kırıştırdım. Brayan *benim* için mi savaşıyordu?

Uzun, tekinsiz bir sessizlik oldu. Nura’nın yüz hatları buz tutmuştu. “Yoksa ne yaparsın, Brayan?” diye sorarken sesinde ölümcül bir sakinlik vardı. Başıyla onun kılıcını işaret etti. “Ülkenden gelen askerleri öldürmek için kılıcını mı kullanacaksın? Hizmet etmeye yemin ettiğin halkın askerlerini?”

Brayan çenesini sıktı, cevap vermesine gerek yoktu. Hepimiz cevabın ne olduğunu biliyorduk. Ara’ya sadakati onun için her şeydi. Bir zamanlar orduda birlikte savaştığı insanlara asla kılıcını kaldıramazdı.

O anda buna sevinliyordum.

Ağabeyimin ne kadar iyi bir savaşçı olduğunun önemi yoktu. Direnseydi öldürülürdü. Anıların kırıntılarından ibaret olan aklım buna dayanamazdı. En sonunda delirirdim.

O yüzden Nura, “Maxantarius’u Ilyzath’a geri götürün,” dediğinde itiraz etmedim.

Kapıdan çıkarken kraliçe tekrar pencereye dönmüştü. Ağabeyim beni izliyordu.

ARA ÇOK ZARAR görmüştü. Kuleler hâlâ ayakta idi fakat arkama baktığımda Gece Kulesi’nin tepesindeki camların kırıldığını görebiliyordum. Kıyıya kadar uzanan topraklar cesetlerle doluydu. Beni götüren Syrizenlerin moralleri fena halde bozuktu. İkisini daha önce hiç görmemiştim. Biri tuhaf yürüyor, karşısına canavar çıkmasından korkuyormuş gibi çekingen adımlar atıyordu. Gözlerinin yerindeki yara izleri kırmızı ve öfkeliydi. On sekiz yaşında falan olmalıydı. Yeniydi. Kim bilir kaç daha savaşa hazır olmadan meydanlara sürülüyordu.

Sinekkuşu.

Kelime birden aklıma gelivermişti. Faydasız bir anı kırıntısıydı. Syrizenlere böyle derlerdi. Sinekkuşlarının gagası gibi doğrulttukları mızraklarıyla öyle hızlı hareket ederlerdi ki, her darbeleriyle üniformaları kana bulanırdı. Ergen sayılabilecek kızı izlerken bu lakap kulağıma fazlasıyla gaddarca geliyordu. Sinekkuşları minicik, çok kırılgan yaratıklardı. Üstelik bu kız uçamıyordu. Fey canavarları bir dahaki sefere Ara kıyılarına yığıldığında ölüp gidecekti. Onun için o kadar üzülüyordum ki, kıyıya giderken beni zorlamasına hiç gerek kalmadı.

Ardından *stratagram*’la kendimi yine hapis hanede buldum.

Ilyzath her zamanki gibi beni açtığı kollarıyla karşıladı. Tuhaf bir şekilde sessizdi. Halüsinasyonlar ya da fısıltılar yoktu. Yerde yatıyordum. Kollarım ve bacaklarım ağırlaşmıştı. Yaralarım iyileştirilmişti ama bedenim her hareketimde itiraz ediyordu. Üstelik başım... başım beni öldürüyordu. Sanki her yeni istilacı anı kırıntısı kafatasımı bir kazmayla dövüyordu.

Anlayamadığım nedenlerden dolayı kızgındım. Aslında ta-

nık olduğum ölümlere kızgındım. Beni buraya gönderdiği için kraliçeye kızgındım. Kendim dahil kurtaramadığım herkes için kızgındım. Brayan’a bile kızgındım... ama nedenini tam olarak kestiremiyordum.

Sonra kayan taşın tamdık sesini duydum.

“Merhaba, Max.”

“Neden buradasın?” diye sordum yattığım yerden kıpırdamadan.

Cevap gelmedi. Sonunda yerden doğruldum.

Nura kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslanmıştı.

“Neden buradasın?” diye sordum tekrar.

“Kötü yaralanmıştın. Benim gözetimimde ölmeni istemem, benim için önemli bir kozsun.”

Yalan söylediğini bildiğim gözlerimden okunuyordu muhtemelen.

“Brayan’ı tanıdın,” dedi Nura.

“Evet.”

“Demek hatırlıyorsun...”

“Yeterince.”

Yalandı. Yeteri kadarını hatırlamıyordum. Ama onun cevabım karşısındaki yenilgiye uğrayan bakışları bir şeyler anlatıyordu. Anlaşılan geçmişte çok şey paylaşmıştık ve anımsamamı istemediği şeyler vardı.

Güldüm. “Anlıyorum. Kim olduğunu hatırlamamı istemiyorsun.”

Yüzünde tek bir kas bile oynamadı ama haklı olduğumu biliyordum.

“Kendine fazla güveniyorsun,” dedi. “Bir zamanlar olduğun adamdan o kadar nefret ediyorsun ki, kendini bile aklından sil-din. Ben geçmişimin gözünün içine bakıyorum.”

“Sen *benim* gözümün içine bile bakmıyorsun.”

Meydan okurcasına gözlerime baktı.

“Brayan gitti mi?” diye sordum.

“Hayır. Elbette... içine düştüğün durumdan hiç memnun

değil ama kalıp ülkesi için savaşmayı kabul etti. Zaten ondan aksini beklemezdim.”

Muhtemelen haklıydı. Yeni keşfettiğim anılarımı birleştirmekte zorlansam da var olan kırıntılar tek bir şeyde birleşiyordu. Brayan her şeyden çok sevdiği savaşlar konusunda ustalaşmıştı.

“Mükemmel,” dedim. “Ara ordusu için büyük bir lütuf.”

“Öyle.”

Uzun bir sessizlik çöktüğünde bakiştık.

“Bir çocuk vardı,” dedim sonunda. “Sarışın. Bir Solarie. Asker. Yaralıydı ama şifacıya yetiştirdim. Adı Moth.”

Kaşları çatıldı. “Moth,” diye tekrarlarlarken sesinde tuhaf bir tını vardı.

“Aptalca bir isim. Ben sadece...” Boğazımı temizledim. “Hayatta olup olmadığını biliyor musun?”

“Hayır. Bilmiyorum.”

“Burada olamayacak kadar genç.”

“Çok daha gençlerinin şu anda üniformalarını kuşandığından emin olabilirsiniz.”

“Bu seni hiç rahatsız etmiyor, öyle mi?”

Çirkin bir kahkaha attı. “Elbette rahatsız ediyor, Max. Yaşanan her şey canımı sıkıyor. Savaş başladığından beri binlerce Ara insanı öldü. *Binlercesi*. Lanet olası Fey kralı ise henüz teşrif edemedi. Yapabileceklerinin *kırıntısından* bile faydalanamadık. Bunun ağırlığını hissetmediğimi mi sanıyorsun?” Sözlerini vurgulamak istercesine yumruğunu kalbinin üzerine bastırmıştı.

Binlerce insan.

Nura’nın beni gün ışığında Ilyzath’dan çıkardığı nadir zamanlarda, kulenin sınırları dışında gördüklerime dayanarak durumun ne kadar kötü olduğunu genel hatlarıyla anlayabilmiştim. Bugünse yıkımı görmüştüm. O canavarlar askerlerimizi kâğıt gibi parçalamıştı. Neredeyse ben de aynı kaderi yaşayacaktım.

Doğrusu ona inanıyordum. İnanmam onu haklı çıkarmazdı ama inanıyordum. “Neden buradasın?” diye sordum yine.

Aldığı uzun nefesi yavaşça verdi. “Buradayım çünkü sana ne kadar ihtiyacımız olduğunu anlamanı istiyorum.”

“Neden ben?”

Bunu asla anlayamayacaktım. Nura, sayısız kez beni Vardir’in deneyleri için Ilyzath’dan çıkarmıştı. Her geçen gün artan çaresizlikleri, bana ihtiyaçları olduğunu kanıtıyordu. Ama nedenini anlayamıyordum. Neden bu kadar önemliydim? Bende diğer hünercilerde olmayan ne vardı? Bulmacanın bu parçası bir türlü yerine oturmuyordu.

Nura’nın bakışları çok şey söylüyordu. “Yakında Vardir deney yöntemlerini yenileyecek,” demekle yetindi. “Buraya senden yardım dilenmeye geldim, Max.”

“Yardım edebileceğimi nereden çıkarıyorsun?” dedim. “Vardir’in deneylerini başarısız kılan ben değilim.” Elimden gelse, başarısız olması için gerekeni yapardım ama bunu söylemedim.

“Brayan’ı hatırladın.”

“Ne ilgisi var?”

Nura dudaklarını birbirine bastırdı. Cevap vermeden önce tereddütlüydü, sanki elindeki kozu göstermek istemiyordu. “Vardir, içinde bastırdığın gücü uyandırabileceğimize inanıyor,” diye açıkladı. “Gücünle bağlantın kesildi.”

“Bu halde olmamın nedeni senken bunu söylemen çok tatlı.”

“Sana yaptıklarımı savunmayacağım, Max. Yaptıklarından utanmıyorum ama savunmayacağım da. Evet, belki seni Ilyzath’a kapatan benim. Ama zihninde olanlar? Bununla hiçbir alakam yok.”

Sırtını döndüğünde seslendim. “Nura.”

Durdu.

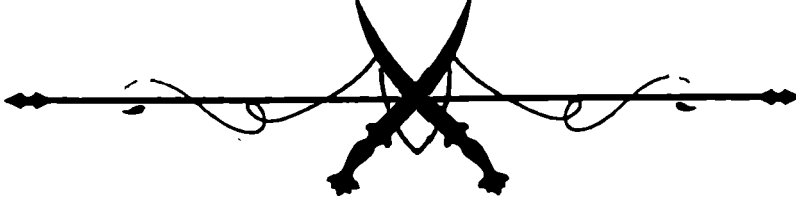
Belki sormasam daha iyi olurdu. Ayrıca henüz kelimelere nasıl döneceğimi bile kestiremiyordum. O yüzden, “Ne oldu?” dedim. “Bize ne oldu?”

Sırtı dntk halde bir süre kıpırdamadan durdu. “Aileni seviyordum,” dedi sonunda. “Sana ne yapmış olursam olayım. O zamandan beri ne yapmış olursam olayım. Onları hep sevdim.”

Bir şey söylememe fırsat kalmadan duvar açıldı ve Nura odadan ayrıldı.

BÖLÜM ON BİR

AEFE

Rüyamda ormandaki bir şehri gördüm. Ağaçların tepelerindeki derme çatma ahşap yapıları birbirine bağlayan patikalarda yürüyordum. Dönüp baktığımda Caduan'ın arkamdan geldiğini gördüm. Şimdikinden farklıydı, daha gençti. Gülümsemişinde hiç düşünmeden karşılık verdim.

Sonra birden kalabalık bir odaya geldik. Gürültücü Feyler masa ve banklara doluşmuştu, bal likörüyle dolu kupalarını tokuşturuyorlardı. İçtiğim şaraplardan aklım bulutlanmıştı. Adeta uyuşmuştum. Caduan'ın da dili dolanıyordu. Tartışıyorduk.

Birden camlar patladı.

Birden düşmeye başladık.

Birden her yer yangın yeriye.

Yerdeydik. Caduan kıpırdamıyordu. Eğilip bileğimi ısırdım ve kanını içtim. Aynı anda ikimizi de çok daha güçlü kılan bir bağ sayesinde içimiz hayatla doldu.

İnsanlar her yerdeydi. Karnım acıyordu. Bir mızrakla duvara yapışmıştım.

Bana ulaşmak için savaşırken Caduan sihrini kuşanmıştı.

Bu bir anı, diye düşündüm. Çok eski bir anı.

Zaman nefesini tutmuş gibi her şey dondu.

Etrafıma bakındım. Donakalan alevler, gözleri dehşetle açılmış beyaz saçlı insanlar, havada asılı duran duman... Caduan'a takıldı gözlerim. Başta sakın ve odaklanmış görünüyor-du... ama gözleri ve bana bakışı...

Belki o zaman gizli bir öfkeyi henüz tanıyamıyordum ama gördüğüm şeyin büyük bir öfke olduğunu bütün kalbimle biliyordum.

Yüreğim sıkıştı. Dokunmak istercesine elimi uzattım ve...

Dünya yarıldı. İçimdeki sihir koptu. Büyük bir terslik vardı. Sanki ruhumu korkunç bir yara paramparça ediyordu.

Anı kaybıldı. Artık geçmişte değildim.

Aynı anda üç yerdeydim.

Ela'Dar şehrindeki odamdaydım.

Bembeyaz bir hücredeydim, ölüm etrafımı sararken panik yüreğimi kavırıyordu. Bu gözleri tanıyordum. Maxantarius'un gözleriydi.

Masmavi gök kubbeye bakarken kederim içimi yiyip bitiriyordu ama duygularımı göstermiyor, yutuyordum. Bu ruhu tanıyordum. Tisaanah'nın ruhuydu.

Bir an için... bir asır için ikisini de bütün canlılığıyla hissedebiliyordum. Sanki el eleydik, parmaklarımız birbirine kenetlenmişti.

Sonra çarpık ve korkunç sihrin kükreyişi beni ele geçirdi.

ODAMDA SENDELEYEREK İLERLEDİM. Uğultu hâlâ kulaklarımdaydı, tüylerim diken diken olmuştu.

Rüya değildi. Anı değildi. Bir şeyler oluyordu ve beni ısrarla yanına çağırıyordu.

Bir an yaslandığım kapının kolundaki elime baktım.

Caduan başından beri istersem gidebileceğimi söylemişti ama hiçbir yere gitmek istemiyordum. Bu odadan ne kadar nefret etsem de en azından yargılayan gözlerden uzaktım. Güven-deydim. Şimdi bile bir yanımda tereddüt ediyor, odamın güvenli-ğinde kalmak istiyordu.

Oysa... çağrı çok güçlüydü.

Kapıyı açtım.

NEREYE GİDECEĞİMİ NASIL bildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de oraya gittim.

Kalenin boş koridorlarında yürüyüp kat kat merdivenleri indikten sonra kendimi buz gibi havaya rağmen çıplak ayaklarla ormanda yürürken buldum. Caduan'ın beni götürdüğü binanın yanından geçip yola devam ettim.

Dengesiz adımlarımın, altında yaralar açılan çıplak ayaklarımla ilgisi yoktu. Derinlerdeki sihrin parçalanması dengemi bozmuştu. Bir... terslik vardı. Tehlikeli bir şeyler beni sanki büyülenmişim gibi kendine çekiyordu.

Küçücük taş bir yapının önüne geldim. Kapı dokunduğum anda açıldı. Turuncu ışık yüzümü ısıtıyordu. Zemin paslanmıştı, koyu renkli bir metaldti. Üzerine kazınmış oymalar merkeze doğru spiral çiziyor, nabız gibi atan hafif bir ışıltıyla aydınlanıyordu. Merkezinde aynı desenleri devam ettiren büyük, yuvarlak bir masa vardı. Işık ortadaki bir küreden yayılıyordu. O kadar parlaktı ki, bir an için gözlerimi yakarak gölgeleri bastırmıştı.

Sonra ışık hafifçe soldu. Gözlerim karanlığa alıştığında gördüklerim nefesimi kesip duvara yapışmama neden oldu.

Oda yaratıklarla... gölgeden ibaret canavarlarla doluydu. Duvarlara yaslanmış halde kıpırdamadan duruyorlardı. Yüzlerinin yerinde boşluk vardı. Sessizdiler. Sonra teker teker gerileyerek alacakaranlıkta kayboldular.

Tuhaf... yaratıklardı. Doğal değillerdi. Var olmamaları gerekirdi.

“Aefe?”

Sesle irkilirken gözüm karşı duvara kaydı. O kadar şaşkındım ki, ayakta durmasını sağlayan o taş masaymış gibi çökük omuzlarla duran Caduan’ı fark etmemiştim.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Ben...” Kelimeler dilime yapışıyor. Tuhaf uğultu silinmeye başlamıştı ama hâlâ oradaydı. Gözlerimi yaratıklardan alamıyordum.

Caduan nereye baktığımı gördü. “Endişelenme. Gölgele sana zarar veremez. Zaten yakında gitmiş olacaklar.” Sesi tuhaftı. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyormuş gibi kirpikleri titreyordu.

Yavaşça yaklaştım. “Neyin var?”

“Burada olmaman gerekiyordu.”

“Bu ne? Ben... *tuhaf* bir şey hissettim. Çok derinlerde bir şey...” Kelimelere nasıl döneceğimi bilmiyordum. Masanın ortasındaki ışığa baktım.

Selam, kayıp çocuk, diye fısıldıyordu sanki.

Ürperdim.

Caduan’ın yüzünde anlam veremediğim bir ifade dalgalandı. Sonra nerede olduğumuzu yeni fark etmiş gibi etrafına bakınarak, “Burada olmaman gerekirdi,” dedi tekrar. “Çalışıyordum.”

“Çalışmak?”

Bakışları karşısında büzüşmek istiyordum. “Yapma.”

“Ne?”

Bana öyle bakma.

Doğrulup yavaş hareketlerle kendini toparladı. “İşim bitti. Hadi gel. Birlikte yürüyelim.” İki adım attı ama sendeliyordu.

“Sen iyi değilsin,” dedim sert bir şekilde. Neden umursadığımı bilmiyordum.

“Sadece yorgunum. Gerçekten.” Kolunu uzattı. “Yürüyelim.”

GECE OLMASINA RAĞMEN yakından bakarken Caduan'ın yeşil gözleri tekinsiz bir şekilde parlıyordu. Sanki içindeki ışık gözbebeklerinden yansıyor. Belki de zifiri karanlık yüzünden gözlerinin yeşili daha çok belirginleşmiş gibi görünüyordu.

Eski hayatım hakkında pek bir şey bilmiyordum. Ama o anda buna benzer bakışlar karşısında cırılçıplak hissettiğimi hatırlıyordum.

Anıları kafamdan kovdum. Hatırlamamak daha kolaydı.

Yürüyebileceğini sanmıyordum ama Caduan yavaş adımlarla da olsa yürümeye devam etti. Sadece birkaç adımda bir ağaçlara dokunarak dengesini sağlıyordu.

Uzun bir süre sessizce yürüdük. Tuhaf bir oyundu. Birbirimizin farkındaydık ama farkında değilmişiz gibi davranıyorduk.

“Bir şeyler... yaratıyordun,” dedim sonunda. “Savaş için.”

“Gölgeler, evet.”

“Bugün Luia'nın söyledikleri yüzünden mi?”

Caduan'ın artık dudakları bir çizgiden ibaretti. “Ara'ya daha fazla güç göndermemiz gerektiği için. Feylerin aksine hiçbir şey hissetmeyen gölgeleri feda etmeyi tercih ederim.”

“Bugün gördüğümüz adam,” dedim. “Ara Kraliçesi bunu sadece ona yapmadı.”

Bakışları karardı. “Biliyorum.”

“Sadece o değil. Çoğu öyle. Çoğu korkunç.”

“Biliyorum.”

Ben de onlardan biriydim. Yüzlerce yıl acı, arzu ve boşluktan başka bir şey olmamıştım. Sevgiye, güce, güvenliğe açtım. İştahım asla sona ermiyordu, içimde kalan yara artıkları beni tüketiyordu.

Farkında olmadan konuşmaya başladığımda kelimeler sıkıştığım dişlerimin arasında ezildi. “Yine de beni orada bıraktın.”

Durup bana döndü. O kadar ani bir hareketti ki, kızgın olduğunu bile düşünebilirdim. Üstelik o kısacık anda öfkesini görmek güzeldi.

Evet, benimle savaş. Bana kan ver. Canımı yakan bir şey ver.
Ama bir bulut ayın önünden çekilince ortaya çıkan buz gibi bir ışıktaki yüzündeki hüznü gördüm.

“Öldüğünü sanmıştım. Ben...” Zorla yutkundu. “Niraja’yı hatırlıyor musun?”

Niraja.

Çiçek ve taştan yapılmış harika bir şehir. Gülen çocuklar.
Tuhaf bir umut. Ve...

Yerde kan ve kırık camlar. Cesetler. Korkunç bir suçluluk duygusu. İhanet.

Gözümün önüne bütün netliğiyle gelen bir şey kanımı dondurdu. Karnını tutan Caduan korkulukların üstünden yuvarlanıyordu.

Uzun zamandır bu kadar net bir anı hatırlamamıştım.

Cevap vermedim... veremedim.

Yürümeye devam ettik. Kaleye yaklaştığımızda, “Şehir yerle bir edilmişti,” dedi usulca. “O gece çok sayıda insan öldü. Nehrin kıyısında kendime geldiğimde iki bacağım da kırıktı. Ben de... Ishqa dönmeseydi ben de ölebilirdim.”

İsmi duyunca kaskatı kesildim.

“Beni harabelerden alıp Rüzgâr Bölgesi’ne geri getirdi.” Sesi yay gibi gergindi. “Sadece bizim kurtulduğumuzu... insanların seni öldürdüğünü söyledi.”

Keşke öldürselerdi.

Ölüm, kayıp bir âşık gibiydi. Sürekli birbirimizi kovalıyorduk. Her dokunuşunda onu daha çok istiyordum. Tek arzum beni yatağına alıp bir daha hiç bırakmamasıydı.

Yıllar önce yaşadığım dünyayı gözümde canlandırmaya çalıştım. *Aefe* olmak nasıl bir şeydi?

“Nasıl biriydim?” diye fısıldadım.

Cevabı tereddütsüzdü. “Sıra dışıydın.”

Kapıya geldiğimizde kalenin taş duvarına yığılırcasına yaslandı. “Tanıdığım hiç kimseye benzemiyordun. O günlerde tutkun ve dürüstlüğün çok az Feyde görülebilirdi. Senin sayende

Feylerin kurabileceği yeni dünyayı hayal edebildim. Ama sen gittikten sonra... korktuğum her şey başıma geldi. Rüzgâr Bölgesi ve Volkan Bölgesi savaşa tutuştu. Babanın aptalca kararları yüzünden savaş neredeyse soyumuzu tüketecekti."

Babam.

Hatırladığım bir siluetten ve uzatılan elin hep boş olması gibi sonsuz bir kederden ibaretti.

"Beni bu yüzden geri getirdin," dedim. "Çünkü savaşını kazanabilmek için ihtiyaç duyduğun güce sahibim."

"O kadar basit değil, Aefe."

"Bana aptal muamelesi yapma. Gücün ne için kullanıldığını biliyorum."

"*Sadece* ne için kullanıldığını biliyorsun ve bu beni tahmin edebileceğinden daha çok öfkeliyor." Kapıyı benim için açıp arkamızdan kapattığında boş koridorların karanlığı her yanımızı sardı. "İshqa yüzlerce yıldır yanımdaydı," diye devam etti. "Yakın dostum ve güvenilir danışmanım olmuştu. Ama sana yaptığını itiraf ettiğinde... sana *yapılanları* anlattığında..." Sırtını dikleştirip önümde durdu. Omuzlarının inip kalkışından sanki nefeslerini içimde hissedebiliyordum.

"Silah olarak kullanmayacaksan beni neden geri getirdin?"

Uzunca bir süre cevap vermeyince beni duymamış olabileceğini düşündüm. "Beş yüzyıl uzun bir zaman," dedi sonunda. "Yüz seksen bin gün... Her gün seni düşündüm."

Boğazıma nedenini anlayamadığım bir yumru oturmuştu. "O zaman tanıdığın kadın ben değildim."

"Sen değildin. Aynı zamanda sendin." Yavaşça dönüp belli belirsiz gülümsedi. "İyi geceler, Aefe. Bana refakât ettiğin için teşekkürler." Hâlâ iyi görünmüyordu, rengi atmıştı. Zifiri karanlık gözlerini her zamankinden daha çok belirginleştiriyordu.

Tuhaf bir his göğsüme dolarken ayakta durmasına yardım etmek için ona sarılmak istiyordum.

Taş duvardan destek alarak koridorda yürümeye başladı.

Sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

Sadece ne için kullanıldığını biliyorsun.

İnsanların içimde açtığı yara nabız gibi atıyordu. Bir yanımla onları seviyordum. Diğer yanımla onlar için yas tutuyordum. Bambaşka bir yanımla ise beni kullanıp attıkları için hepsinden nefret ediyordu. “Bekle,” diye seslendim.

Caduan olduğu yerde kaldı. Dönüp baktığında yüzündeki şaşkınlığı belki de sadece hayal ediyordum. “Evet?”

“Nerede olduğunu biliyorum. Tisaanah. Bazen... rüyamda görüyorum. Onu hissediyorum.”

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. Gördüğüm şey kararsızlık mıydı?

“Başka nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum,” dedim çaresizce.

“Çok iyi anladım,” derken geri dönüp aramızdaki mesafeyi kapattı. Parmağı şakağıma dokunduğunda beni sihrin en derin katmanlarına bağlayan ipleri... *onlarla* paylaştığım bağı çekiştiriyormuş gibi tuhaf hissettim.

Elini geri çektiğinde ne düşündüğünü yüzünden okumaya çalışsam da başaramadım.

“Teşekkürler,” dedi uzun bir suskunluğun ardından.

Başımı salladım. Bir yanımla... mutluydum. Kendimle gurur duyuyordum.

Koridorun sonuna ulaştığında, “İyi geceler,” dedim kendi irademle.

Anlık bir şaşkınlıkla adımlarının sektiğini belki yine hayal etmiştim. Ama köşeyi dönerken arkasına tekrar bakmadı.

BÖLÜM ON İKİ

TISAANAH

Sevimsiz duygularla baş edebilmek için her zamanki gibi kendimi işe vermiştim. En azından ilgimi bekleyen insan sayısı eksilmiyordu. Planlar için gözlerime, sorunlar için zihnime ihtiyaç vardı. Filias, Serel ve Sammerin yanıma yaklaşmaya bile çalışmıyordu.

İş bahanesiyle gelen Riasha ise ticaret stratejileriyle alakası olmayan bir endişeyle beni izliyordu. “Onu kurtarmanın bir yolunu bulacağız, evlat,” dedi bir anda. “Söz veriyorum.”

Pişman olacağım bir şey söylememek için gerilen çenemi sıktım. Uzun bir sessizliğin ardından, “Çalışmamız gerekiyor,” diye cevap verdim.

Riasha başını salladı ve bir daha konuşmadık.

Gittiğinde hava çoktan kararmıştı. Artık beynim çalışmıyordu. Çadırımın duvarları beni boğuyordu. Öfkem yatışmaya başlamış, yerini eskisinden de sevimsiz bir umutsuzluk almıştı.

Sonunda kalkıp dışarı çıktım. Neredeyse herkes çadırlarına çekilmişti. Titreşen fenerin sıcak ışığıyla aydınlanan Serel'in çadırını geçtiğimde içeride iki silüet olduğunu gördüm. Gölgeler eğri büğrü olsa da kim olduklarını biliyordum. Serel'i nerede görsem tanırdım ve ince, uzun yapılı Filias'ı tanımak hiç zor değildi.

Yürümeye devam ederken midem korkunç bir şekilde kavruluyordu.

Her gece yanına dönecek biri varken böyle kararlar vermek tabii ki çok kolay. Yalnızlığın nasıl bir his olduğunu bilmiyor. Niye umursasın ki?

Bunu düşündüğüm anda kötülüğümün şokuyla kendimden nefret ettim. Serel mutluluğu hak ediyordu. Ayrıca bazen hemfikir olmasak da Filias iyi bir adamdı.

Sen böyle biri değilsin, Tisaanah, diye kendimi azarladım.

Ama lanet olsun... Bazen iyi yürekli olmak çok zordu.

Ellerimi ceplerime sokup yola devam ettim. Kampın kıyısında, geceleri tek başıma oturmayı alışkanlık haline getirdiğim küçük bir kayalık vardı ama yaklaştığım anda birinin daha erken davrandığını fark ettim.

Küçük bir tereddüdün ardından yaklaşıp piposunu tüttürürken, neredeyse paramparça hale gelmiş defterine mürekkeple küçük çizimler yapan Sammerin'in yanına oturdum.

"Ondan vazgeçmeyi hiç istemedim," diye söze girdi.

"Biliyorum. Öyle söylememem gerekirdi."

"Hayır, haklıydın." Nefesini yavaşça verip defterini bıraktı.

"Bu karara karşı çok direndim, Tisaanah. En azından dil sorunu düşünüldüğünde elimden geleni yaptım ama her halükârda duruşum netti."

"Biliyorum," dedim usulca.

"Sen döndüğünde başka bir seçenek olsun istedim. Belki başka bir yol olabilirdi." Dudaklarının kıyısında kuru bir gülümseme belirdi. "Asıl zalimce olan, hiçbir zaman iyi fikirler geliştiren biri olamamam. Askerlik günlerimizde iyi fikirler hep ondan gelirdi."

Sammerin'in fikir adamı olup olmaması önemli değildi. Satatlerdir zihnimi didikleğim halde başka bir seçenek olmadığını düşünmeye başlamıştım. Elbette bunu asla dile getirmeyecektim.

"Mesele şu ki..." Dumanı üfledi. "Kararlarıyla hemfikir olmayabilirim ama neden böyle bir karar aldıklarını anlıyorum. Belki yerlerinde olsam ben de aynı kararı alırdım."

Tartışmamak için kendimi tuttum. *Asla*, demek istiyordum. Diğer yandan... Jaklin'in on yaşından küçük iki çocuğu aklımdaydı. Melina'mn cansız bedenini hatırlamıştım. "Midem bulanıyor, Sammerin. Orada acı çektiğini düşünmek resmen *yüreğimi* yakıyor. Ben... vazgeçemem."

"Biliyorum. Ama tek başınasın."

Kendime rağmen acı bir kahkaha attım. "Herkes böyle söylüyor. Nedenini bilmiyorum."

Sammerin göz ucuyla ruhsuz bir bakış atıp piposunu tüttürdü. "Ben de merak ediyorum."

Gönülsüzce bile olsa gülmek güzeldi ama gülümsemem hızla silindi. Utanç dolu sırtımı ilk kez dile getiriyordum. "Başkomutan savaşından önce, sonsuza kadar onsuz kalmanın nasıl bir şey olacağını düşünüp düşünmediğimi sormuştu."

Bütün netliğiyle hatırlıyordum.

Ya sadece iki haftayla kalmazsa? Ya hep böyle olacaksak?

Benzersiz bir şeye hayat veren tüm kırılganlıklar ve sevinçlerle bir rüyadaymış gibi konuşmuştu.

Peki karşılığında ben ne yapmıştım?

Gözlerim yandı. "Bense *hiçbir* şey söylemedim. Ona cevap vermedim. Çünkü korkuyordum." Çünkü geleceğe inanmayacak kadar korkaktım. Kendi bencilliğimden korkuyordum. Onu bu kadar çok arzulamak, önerdiği rüyayı düşünmek beni çok korkutuyordu. Midem utançla kasıldı. "Orada tek başınaysa ve onu terk ettiğimi düşünüyorsa?"

Ya nefesimi kesen bir aşkla onu sevdiğimi, hâlâ burada olduğumu, onsuz yaşayamayacağımı bilmiyorsa?

“Öyle düşünmüyor.”

“Nereden bilebilirsin ki?”

“Max bir şeye inandığı zaman bunu tüm kalbiyle yapar. Bu onun en büyük gücü ve zayıflığı. Sen, Tisaanah... sen çok uzun zamandır inandığı ilk şeysin. Böyle bir inancı kırmak için hücrelerden çok daha fazlası gerekir.” Asıl gerçek buymuş gibi konuşuyordu.

Dağılmak üzereydim. Defalarca yaptığım gibi kendimi toparlayıp tekrar tekrar diktığım bir yara gibi zonklayan acımı unutmaya çalıştım. Dikişler sonra, tek başıma kaldığımda yine patlayabilirdi. Önemli olan o zamana kadar dayanmasıydı. Yan gözle ona baktım. “Sen nasılsın, Sammerin?”

Bir kaşı seğirdi. “Harikayım.” Alaycılığı pahalı bir viski gibiydi. Kaliteli ve abartısızdı ama çok etkiliydi.

Başımı omzuna koydum. Bu haldeyken kucağındaki defteri daha iyi görebiliyordum. Çizdiği küçük Ara evinin kapısında bir tabela vardı. *Esrin & Imat*. Muayenehanesiydi.

“Sadece yorgunum,” dedi biraz sonra usulca. “Çok uzun zamandır savaşıyoruz. Sürekli yoldayız.”

Sesindeki duyguyu ben de defalarca hissetmiştim. Halkım evlerini geri almak için savaşıırken Sammerin kendi evinden koparılıp alınmıştı. Herkes ondan hoşlanıyordu ama farklı dil yüzünden zorlanıyordu. Hayatı hepimizinki gibi savaşlar, cesetler ve gece kurulan kamplarla dolu tekdüze bir zincire takılmıştı.

“Evini özlüyorsun,” diye mırıldandım.

“Ardımda çok şey bıraktım. Hastalarım, muayenehanem... ailem.”

Yüreğim suçluluk duygusuyla burkuldu. “Geri dönmeni sağlayacağız.”

Belli belirsiz gülümsedi. Takdir etse de tam olarak inanmadığı şeyler duyduğunda hep böyle gülümserdi.

Bunu gerçekleştirmem gerekiyor, diye karar verdim. Alternatifini kabul edemezdim.

“Biraz zaman gerekiyor,” dedim. “Bilge biri, geçmişte bana yaratmanın yıkmaktan daha zor olduğunu söylemişti.”

Kendi sözlerini duyunca Sammerin’in dudakları daha da kıvrıldı. “Sanırım buna değer.”

Tanrılar aşkına... Ben de öyle umuyordum.

ARTIK TUHAF RÜYALARA alışmıştım. Ama bu bir rüya değildi. Rüya gibi başlayıp bitiyordu fakat arada olup bitenler kaostu.

Bir an çiçeklerin arasında elbette bir rüyadan ibaret olan sola çarpık gülümsemeyi izliyordum, bir an sonra dünya yıkılıyordu. Sanki dünyayı bir arada tutan görüntüler, sesler, dokunuşlar, kokular ve bütün görünmez güçler paramparça oluyordu. Uzaklarda bir yerlerdeydi ama orada fiziksel mesafenin anlamı yoktu. Acı katlanılmazdı.

Binlerce farklı an çarpışıyordu.

Bir ara, tanımadığım halde nefret ettiğim çok güzel bir odada tavana bakarken nefes almaya çalışıyordum.

Başka bir an, kendimi oyuklarla dolu bembeyaz dört duvarı yumruklarken buluyordum. Damarlarımdaki ateşin gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Bağ sadece birkaç saniye sürüyordu. Belki daha kısaydı. Yine de o anda her şey duruyordu.

Max’ti. Kısacık bir an bile onu tanımama... dünyaya onun gözlerinden bakmama yetiyordu.

Geri dönmem gerekiyordu. Ona ulaşmam gerekiyordu. Üzerime çullanan sihri dizginlemeye çalışsam da boşunaydı. Aynı anda her yöne savrulan çürümüş bir selden ibaretti bu sihir. Dünyanın eksenini kayıyordu.

Adını haykırdım ama sesim yoktu, kelimeler yoktu. Bu dünyanın en derinlerindeki yara daha da büyüyor, beni de yanında sürüklüyordu.

“TISAANAH.”

Uyanmak istemiyordum. Rüyamı terk etmek istemiyordum.

Rüya mıydı? Öyle hissettirmişti. Tekrar sihri uzanıp derinlerdeki bağı köklerine... ona dokunmaya çalıştım.

Hiçbir şey yoktu.

“*Tisaanah.*”

Gözlerim ardına kadar açıldığında irkildim. Karanlıkta Is-hqa’yı seçmem zaman almıştı. Çadırımda tek bir fener yanıyordu. Kendimi toparlayarak, “Geciktin,” dedim.

“Özür dilerim.”

Şilteme yaklaştığı sırada doğrulup oturdum. Fenerin titrek ışığı altın saçlarıyla gözlerini aydınlatıyordu ama geri kalanı gölgelerden ibaretti. İlk bakışta bir canlıdan ziyade bir hayalet benziyordu. Yine de yaklaştıkça sanki... daha insan görünüyordu. Mahmurluğumdan sıyrılmak için gözlerimi kırptırdım.

“Sen iyi misin?”

“Niye sordun?”

“Sanki...” *Üzgünsün.* “Yorgun görünüyorsun.”

Dudaklarının kıyısı belli belirsiz seğirdi. “Uzun bir yüzyıl oldu.”

Şaka mı yapıyordu?

Başım çok ağrıyordu. Şakaklarımı ovuşturdum. Etrafımdaki her şey dönüyordu. Ayağa kalktığımda devrilmekten korktum.

“Neredeydin?”

“İyi değilsin.” Nadiren soru sorar, daha çok gözlemlerini dile getirirdi.

“Ben... tuhaf bir rüya gördüm.”

“Rüya.” Ses tonundan aslında ne kastettiğini... ne sorduğunu anlayabiliyordum. “Dikkatli olmalısın,” diye uyardı. “Kralın derin sihir hünerinden faydalanıp faydalanamayacağını bilemezsin. Bunu göze alamayız...”

“Biliyorum.” Sesim niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı. Is-

hqa'nın haklı olmasından nefret ediyordum. Bu olayın ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydım. Max'in başına geldiğinde oradaydım. Nura'yla savaşıırken derinlerden sihir çekmiş, Fey kralı da o boyuta açılan tüneli değerlendirmişti. Max'in çaresiz ricasıyla, zihnini mahvedebileceğini bildiğim halde bağlantıyı kesen kişi bendim. Hatırlamak bile midemin kasılmasına neden oluyordu.

"Öyle değildi," diye ekledim. "Daha çok... Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Sarsıcıydı."

Başkası olsa saçmaladığımı düşünürdü ve onları suçlayamazdım ama Ishqa endişelenmiş görünüyordu. "Başka bir şey hissettin mi?"

Neden tereddüt ettiğimden emin değildim. "Küçük bir şey. Hatırlamadığım tuhaf bir yer. Bir de..."

"Onu hissettin."

Başımınla onayladım.

Ishqa huzursuz görünüyordu. "Dikkatli olmamız gerekiyor."

"Daha fazlasını öğrenme şansını elimin tersiyle itemem. Bu savaşı kazanacaksak öğrenmem gerekiyor."

Delici gözlerini üzerime dikerek, "Beni yaşlı bulabilirsin. Hatta insan olmadığımı bile düşünebilirsin," diye karşılık verdi. "Ama bunu neden yaptığını anlıyorum. Bunun savaşıyla alakası olmadığını da anlıyorum. Birinin yasını tutmanın nasıl olduğunu biliyorum. Ama yine de..."

Bu konuşmayı tekrar yapmak istemiyordum. "Soruma cevap vermedin," dedim gergin bir sesle. "Nereye gittin?"

"Konuyla alakası yok."

"Oğlunu görmeye mi gittin?"

Mermer bir heykelden farksız ifadesinde tek bir kas seğirdi. "Hayır."

Karanlığın ve aramızdaki mesafenin sakladığı yüzündeki kusurları görebileceğim kadar yaklaştım. Gözlerinin kenarında belli belirsiz çizgiler, çenesindeki bir yara izi, altın rengi saçlarına karışan gümüş teller... Hayattaki hataların acı dolu izle-

rini, özenle kapanan geçmiş yaralarını ve zarif bir soğukkanlılığın altına itilen duyguları saklamak onun ırkı için ne kadar da kolaydı. Biz insanlar, parmaklarımızın arasından kıpkırmızı kan akarken verdiğimiz son nefeste bile inkâr ettiğimiz acılan etrafımızdaki her şeye bulaştırırdık.

Son birkaç aydır tam olarak böyle hissediyordum, sanki acımı herkese bulaştırıyordum.

“Bu insanlar sana güvendi, Ishqa,” dedim. “Üstelik kolay güvenmezler. Bu güveni hak ettin. Bizim için yaptıklarına minnettarız. Ama...” Son kelime ağzımdan kendiliğinden kaçınca devamını getiremedim. Ne zaman Ishqa’ya baksam... jilet keskinliğinde bir şeyler hissediyordum.

“Ama hâlâ onun nefret kırıntıları içinde,” dedi usulca.

Onun. Reshaye’nin. Aefe’nin.

Cevap vermedim.

“En büyük hatamdı,” diye devam etti. “Bunu milyonlarca kez söylesem de yeterli olmayacağını biliyorum. Belki oğlunun ölümü, o zaman yaptıklarımın cezasıdır.”

Sakin yüzündeki belli belirsiz kırılmayla hissettiği acı kendini gösterdi. Ne kadar da insaniydi...

Oğlu ölmüş gibi konuşuyordu. Nura’nın tutsağıyken ölümün eşiğinden dönmüştü fakat aslında ölmemiş, Fey kralının ordusu tarafından kurtarılıp sonrasında Kral Caduan’a sadık kalmıştı. Ishqa bundan nadiren bahsederdi. Ama şimdi nasıl hissettiğini azıcık da olsa anlayabiliyordum. Sonuçta oğlu onu bir hain olarak görüyordu. Ishqa için oğlu, Ilyzath’daki Max kadar ulaşılmazdı.

Acıma duygusu yüreğimi burkuyordu. “Belki bağlandığımız kişiler bize engeldir,” dedim usulca. “Ama onlar için savaşmayacaksak kimin için savaşacağız?”

Ishqa bir cevap verecekmiş gibi yüzüme baktı, sonra vazgeçip elini öne doğru uzattı. “Göster.”

İtaat ettiğimde avucumdaki altın kıvrımları kaşlarını çatarak

inceledi. Fenerin ışığı, metalin tenime yayılan minicik nehirler gibi görünmesine neden olduğu için şimdi hepsi daha da tuhaf görünüyordu. Yanma hissi belli belirsiz bir sızıya dönmüştü. Bunun dışında bir şey hissetmiyordum.

“Neler olduğunu tekrar anlat.”

Farimov’un Feylere sunduğu küreyi tarif edip dokunduğumda olanları anlattım.

Sessizdi. Sihriyle tenimi kaplayan şeyi deniyormuş gibi hünerini kullandığında avucum karıncalandı. Sonra birden elimi bırakıp sırtım dikleştirdi. Gözlerini gözlerime dikmişti. O anda yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm.

Panik.

“Gitmemiz gerekiyor.”

“Neden? Ne gör...”

Aynı anda çılgınlıklar başladı.

BÖLÜM ON ÜÇ

MAX

*I*lyzath'da zaman farklı akıyordu. Saniyeler aylara uzuyor, aylar saniyelere sıkıştıyordu. Rüya mı görüyordum, yoksa Ilyzath'ın oyunlarından biri miydi? Emin değildim.

Köklü bir şey dünyayı gaddarca parçalıyormuş ya da et kemikten kör bir bıçakla sıyrılıyormuş gibi, zaman kaymaları aynı anda gerçekleşiyordu.

Birden kendimi her şeyden çok daha çiğ hissettiren dünyanın merkezine sürüklenirken buldum.

Sonra denizin tuzlu suları buz gibi yüzüme püskürdü. Birileri beni izliyordu.

Sonra tanıdığım birini hissettim. Tanıdığım bir yabancıydı. Aşinalık, aradığımı bile unuttuğum bir şeye dokunacak kadar yaklaşmışım gibi beni sarıp sarmalıyor, yüreğimi yakıyordu.

Adımı duydum. Birileri sesleniyordu.

Elimi uzattım fakat artık bambaşka bir yerdeydim.

Sonra taş duvarların arasından dağlardaki güzel bir şehri izleyen birinin varlığını hissettim. Bu da birkaç saniye sürdü. Yakan acı beni mahvediyordu. Alevler beni yiyip bitiriyordu. Her şey paramparça oluyordu. Anlayamadığım bir şey aniden somutlaştı. Bir terslik vardı. Bir şey zincirlerinden kurtuluyordu. Tehlikeliydi. Alevler beni tüketti.

HAREKETE GEÇTİĞİMİN FARKINA bile varamadan ayak-
taydım. Kulaklarım saf bir panikle zonkluyordu.

Anlayamadığım bir sürü şey vardı ama gözlerimi açtığımda aylardır ilk kez hissettiğim bir netlikle iki şeyden emindim.

Bir. Kıyamet gibi bir şey yaşanmıştı. Bunun ne olduğunu ya da olanları nereden bildiğimi açıklamak için kelime dağarcığım yetmiyordu. Görmek ya da duymaktan çok daha derin bir sezgiydi içimdeki. Bir deprem adeta özümü sarsıyor, arkasında iflah olmaz hasarlar bırakıyordu.

İki. Biri beni arıyordu. Önemli biri. Boğazımda düğümlü bir organ çekiliyormuş gibi bir bağlantı hissediyordum.

Ellerim istemsizce duvarla buluştu.

Çıkarın beni.

Sihrimi zavallıca kullanma çabam parmak uçlarımdan ka-
bararak su toplamasına neden oldu. *Stratagram*'lar yüzünden
sihrim yine bana yöneliyordu. Ama yanığı neredeyse hiç his-
setmiyordum.

BURADAN ÇIKMAM GEREKİYOR.

Ilyzath asla tam olarak kelimelerle konuşmaz, seslerle ileti-
şime geçerdi. O anda gıcırtilar ve inlemeler her yanıma sarmıştı.
Duvarlara oyulmuş şekiller titreşiyordu.

Değişimi sen de hissediyorsun. Ne kadar tuhaf olduğunu...

Yine de bir sineğin yaklaşan fırtınanın ürpertilerini hissetmesi şaşırtıcı değildir belki.

Avuçlarımı duvara bastırırken kalbim deli gibi atıyordu. Nefeslerim ağırlaşmıştı. Duvarlardaki şekiller deli gibi sarsılıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

“Bu ne?” diye hırladım. “Ne oldu?”

Taşın inlemeleri hem kahkaha hem de hıçkırık gibiydi.

Ölümlü kibrinin yarattığı sonun başlangıcıydı bu. Eller dokunulmaması gereken güçlere ve kopmaması gereken seyrek bağlara uzandı.

“Anlamıyorum.”

Hayır. Elbette anlamıyorsun.

O tuhaf ama tanıdık ruhla bağlantı, bir rüyanın bulanarak sona ermesi gibi soluyor ve yüreğimi kavuruyordu.

Sihrimi tekrar kullanmayı denediğimde ödülüm sadece ellerimdeki yanıklar oldu.

Durmadım.

Duvarları yıkamazsın. Yıkabileceğini sanacak kadar aptal değilsin. Sen buraya aitsin. Ilyzath’ın gölgeleri yüzümü okşuyordu. Niye bu kadar çok gitmek istiyorsun, kül rengi oğlum?

“Çünkü...” Ani çıkma ihtiyacımın yoğunluğunu kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum. Sanki buranın çok uzaklarında bir yerlerde bir parçamı kaybetmişim gibi panik halindeydim.

Duvarlar içimden geçenleri duymuş gibi kıkırdamaya benzer bir sesle gıcırdadı. Sonuçta Ilyzath her şeyi duyardı.

Ben de bir sürü parçamı kaybettim. Ama benim kaybım gibi, senin de kaybın kaçınılmaz.

Duvarları yıkma girişimim yine korkunç bir acıyla sonuçlandı. “Hiçbir şey kaçınılmaz değildir,” diye mırıldandım.

Bağ kopmak üzereydi.

Ilyzath’ın kahkaha attığına yemin edebilirdim.

Çağlardır buradayım. Güneş batar ve doğar, yine buradayım. İmparatorluklar çöker, ben buradayım. Gündoğumu ve yıldızlardan, Ara kıyılarının oluşumundan önce buradaydım.

Bu duvarlardan çok önce, ölümlüler dünyayı mahvettikten çok sonra buradaydım. Her şeyin ayaklarımın dibine düştüğünü hissediyorum, onları izlemeye devam edeceğim. Kaçınılmaz olan budur.

Küçümsercesine güldüm. Ben de denemeye devam edecektim. “Bizim işimiz bu,” diye mırıldanırken daha çok kendimle konuşuyordum. Yeni bir darbeye hazırlanırken nefesim tıkanıyordu. “Biz kaçınılmaz olanla savaşıyoruz. Aptallık olsa bile savaşıyoruz.”

Ilyzath’ın bütün fısıltıları susmuş gibi sanki hava dondu. Sihrimi kullanmayı her denediğimde etraf kararıyor, kıpkırmızı bir ışık yüzümde parlıyordu.

Hmmm.

Durdum. Tuhaf bir farkındalık yaşıyordum.

Buraya getirildiğimden beri Ilyzath’ın dehşet evine hapsolmuştum. Fısıltılarını dinlemiş, gösterdikleri karşısında korkuyla büzüşmüştüm. Ama buranın *ne* olduğunu hiç düşünmemiş, bir şeyler *isteyecek* kadar canlı olup olmadığını o ana kadar merak etmemiştim.

Tanıdığım biri, zamanında başkalarının gizli arzu ve isteklerini anlamaktan daha faydalı hiçbir şey olamayacağını söylemişti. Şimdi havanın tuhaflığında Ilyzath’ı hissediyordum. İstiyordu. Arzuluyordu. Yas tutuyor ve... korkuyordu.

“Bir şey istiyorsun. Sana yardım edebilirim.”

Hücrem kahkahalarla sarsıldı.

Dağ, fareden yardım ister mi?

“Dağlar yerinden oynayamaz. Fareler istedikleri yere gider.” Avuçlarımı taşa bastırdım. “İstedığın bir şey var. Hissedebiliyorum. Senin burada kalman gerekiyor. Ama izin verirsen, ben oraya gidebilirim.”

Uzun bir sessizlik oldu. Duvarları tınaklarımla kazmaya hazırdım çünkü lanet olası bir hücreyle pazarlık yapmaya çalışmaktansa duvarları kazmak daha mantıklı geliyordu.

Sonra fısıltıyı duydum.

Seninle bir anlaşma yapacağım, Maxantarius Farlione.

Durdum. Başka bir sanrı olmalıydı. Başka bir oyun olmalıydı.

Kaçınılmaz olanla savaşmana izin vereceğim. Bu dünyanın katmanlarına verilen hasarı tamir etmen için sana bir şans vereceğim. Başarısız olacaksın ama denemene izin vereceğim.

Duvardaki şekiller, bir leşin etrafına üşüşen karıncalar gibi avuçlarımın etrafında toplanıyordu.

Ama iki şartım var. Bir parçamı yanında götüreceksin ve çağırdığımda geri geleceksin.

Kaşlarım çatıldı. “Hasarı tamir etmek mi? Anlamıyorum. Bu ne anlama geliyor?”

Ama ne kelimeler ne de ses vardı.

Dile gelmeyen tek soru ısrarcıydı.

Evet mi, hayır mı?

Belki daha dikkatli olmalıydım. Belki daha iyi düşünmeliydim. Ama riskleri düşünmüyordum. Aklımdaki tek şey, uzaklardaki bir dünyanın acı çılgınlıklarıydı. Tarif edilemez bir çağrıya cevap veremeyeceğimi hissediyordum. Aynı anda bana fazlasıyla ihtiyacı olan başka biri beni kendine çekiyordu. “Peki,” dedim. “Anlaştık.”

Taze yanıklardan daha kötü bir şekilde ellerim sızlayınca bir küfür tıslayarak duvardan geri kaçtım. Aşağı baktığımda sol avucumdaki siyah-mavi izi görebiliyordum. Birbirinin içine geçen semboller Ilyzath’ın duvarlarındakilere benziyordu. Hepsi elmas şeklindeydi ve gümüşlü bir mürekkep misali belli belirsiz parlıyorlardı.

“Bu ne...”

Başımı kaldırdığımda karşımda açılan kapıyı gördüm.

Gidebilirsin, dedi Ilyzath. Seni kimse durdurmayacak.

KAPIDAN DIŞARI ÇIKTIĞIMDA bile bunun bir oyun olabileceğini düşünüyordum. Ama Ilyzath sözünde durmuştu. Beyaz koridorlarda kimse yoktu. Tutsaklar, muhafızlar... Onun fısıltıları bile duyulmuyordu. Yolu bildiğimden haberim yoktu. Hücremden her çıkarıldığımda köşeleri sayardım ama her seferinde yol değişirdi. Buna rağmen birkaç dakika sonra çift kanatlı gümüş kapının önüne geldim. Yaklaştığımda kapılar açılıp alacakaranlıkta kendini gösteren denizi önüme serdi.

Bunun olduğuna inanamıyorum, diye düşündüm özgürlüğüme adım atarken. Buz gibi nemli bir hava her yanıma sarınca derin bir nefes aldım.

Uzakta günbatımının gölgeye dönüştürdüğü Ara'yı görebiliyordum. Durduğum yerden bile havaya yükselen dumanlar seçilebiliyordu. Feyler muhtemelen yine saldırmıştı. Görüldüğü kadarıyla durum oldukça kötüydü.

Gerçeği fark etmemin zaman alması şaşırtıcıydı.

Buradaydım, Ilyzath'ın dışındaydım, vücudumda prangalar yoktu. *Özgürdüm*.

Hayır. Henüz tam olarak özgür sayılmazdım. Bu adadan gitmem gerekiyordu. Sihrimi kullanmayı denedim ama üzerimdeki *stratagram*'lar izin vermiyordu. Sihrim kilit altındayken bir *stratagram* çizerek buradan gidemeyecektim.

Bir gemiye ihtiyacım vardı.

Bir...

"*Max?* Sen nasıl... Neden..."

Döndüğüm anda donakaldım.

Ilyzath'ın sanrılarına o kadar alışmıştım ki, karşımdaki kişinin gerçek olup olmadığını anlamam biraz zaman aldı.

Brayan elindeki kılıcıyla bana bakıyordu. Saçları alacakaranlıkta kırmızı-siyah lekeler oluşturan omuzlarındaki pelerin gibi rüzgârda savruluyordu. Ara üniforması giymişti. Kraliçe onun orduya katılacağını zaten söylemişti.

Gerçi şu anda ağabeyim de gerçek olup olmadığıma karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Silahım yoktu. Sihrim yoktu. Olsaydı bile ağabeyimle yapacağım herhangi bir savaştan galibiyetle ayrılmam mümkün değildi.

“Geri dönmeyeceğim,” dedim. Bana yaklaştığında gerildim. “Brayan, Yücelere yemin ederim ki...”

“Kapa çeneni,” diyerek parmağını Ilyzath’ın karşısında çal-kalanan denize doğrulttu. Orada küçük bir tekne vardı. “Gidelim.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Tanıdığım Brayan’ın üzerindeki üniforma kafamı karıştırıyordu.

Sinirli bir adım attı. “Daha ne bekliyorsun? Syrizenler seni bulmadan yürü!”

Hiçbir şeye anlam veremesem de tartışacak değildim. Brayan’ın peşinden tekneye giderken rüyada gibiydim. Ilyzath biz uzaklaşırken beyaz bir duvardan kıpkırmızı siste hayal meyal seçilebilen bir sütuna dönüşüyordu.

“Peşimizden gelecekler,” diye söylendim kendi kendime.

Kimse gelmedi.

BÖLÜM ON DÖRT

TISAANAH

Köy yanıyordu.

Diğerlerinden biraz uzak olan çadırım kampın kuzey ucundaydı. Ishqa'yla tepenin etrafını dolaştığımızda gece göğü alevlerin kan kırmızısı ışığıyla parlıyordu. Nasıl bu kadar hızlı olmuştu?

Kılıcını çekerken Ishqa'nın adımları yavaşlamadı. Aynısını yaptım ama onun kadar zarif değildim.

Serel. Sammerin.

Onları bulmam gerekiyordu.

"Nasıl?" dedim boğulurcasına. "Bizi nasıl buldular?" Ishqa'nın elime imalı bir bakış fırlatması midemin kasılmasına yetmişti. "Bunu *takip* edebiliyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Belki. Eğer..."

Aniden durduğunda sırtına çarptım. Gözlerimi baktığı yere çevirince kusacak gibi oldum. Yoğun siyah dumanlar ve alev-

lerin kırmızılığı arasında birer gölgeden ibaret olan atların üzerindeki askerleri seçebiliyordum. *İnsan? Fey?* Uzaktan ne olduklarını anlayamıyordum. En önde daha önce gördüğüm koyu saçlı Fey vardı. Bütün çadırları teker teker araştırıyor, insanları zorla çıkarıyor, sonra çadırları ateşe veriyorlardı.

Uzaktan emirlerin yağdığı dudaklarda adımları duyabiliyordum.

“Şeyi arıyorlar...”

“Seni,” diye açıkladı Ishqa. “Bu şeyi arıyorlar.”

Kolunu tuttuğum gibi onu kendime çevirdim. Bunun dışarıdan komik görüldüğü kesindi. Benden fazlasıyla iriydi, o yüzden muhtemelen ağır bir heykeli çeviriyormuş gibi görünmüş olmalıydım. “Bunun ne olduğunu anlatman gerekiyor.”

“Bu... cevaplamaya zamanımın olmadığı karmaşık bir soru,” dedi. “Ama her halükârda bunu almalarına izin veremeyiz. Buradan gitmemiz gerekiyor. Hemen şimdi. Gittiğini anlayanlara kadar arayış açabiliriz.”

Uçmak için elini uzattı ama başımı iki yana salladım. “Kampı yakıp yerle bir mi etsinler? Buna izin veremem.”

“Bu çok önemli, Tisaanah...”

Önemli.

Sanki halkım önemli değilmiş gibi.

Tepenin yamacında bağırarak birilerini duydum. Dumanlar arasından ince, uzun yapılı tanıdık bir silüeti seçebiliyordum. Kılıcını çeken Filias, tüm orduyu alt etmeye hazırmış gibi duruyordu. Benden hoşlandığı söylenemezdi, buna rağmen benim için ölmeye hazırды.

Hayır. Gitmek söz konusu olamazdı. Gitsem bile Feylerin gittiğimi görmelerini sağlamam gerekiyordu. Böylece arkadaşlarıma kaçmak için zaman verebilirdim.

Ishqa harekete geçtiğimi fark ettiğinde çoktan saldırganların karşısında ortaya çıkmıştım. Arkamdan korkuyla seslense de duymazdan geldim.

Fey kadın gülümsedi. “Seni yeniden görmek çok güzel.”

Birkaç adım kaldığında durdum. Duman o kadar yoğundu ki, gözlerim yanıyordu. Gökyüzü kıpkırmızıydı, hava boğucuydu. Alevler arasında yürüyen gölgelerden fazlasını seçemiyordum.

Yaralı bir kadının yanına eğilen Sammerin bana bakmak için başını çevirdi.

Kıpırdama, Sammerin. Henüz zamanı değil.

“Adamlarını geri çek,” dedim.

“Threll orduları kölem değil, müttefikim,” dedi Fey kadın. “Üstelik arkadaşlarını çok uzun zamandır arıyordum. Beni dinleyeceklerinin garantisini veremem.”

Göz ucuyla bir hareketlenme sezdim. Askerler dumanların arasından yaklaşıyordu. İçlerinden biri üstüme atıldığında neredeyse geri sıçrayacaktım ama yaklaşan tüm askerler aniden durdu. Bu yetmezmiş gibi boyunları doğal olmayan bir açıyla ters yöne dönmüştü.

Arkamda hareketlenen bir şeyler olduğunu duyabiliyordum. Reshaye’nin sesi olması için dua ettim.

Kamptakilerin kaçabilmesi için yeterince zaman kazanmam gerekiyordu. Orman çok uzak değildi, orada kolayca izlerini kaybettirebilirlerdi. En azından öyle olmasını umuyordum. Bildiğim tek bir şey vardı. Bir şeyler yapmazsam... Ishqa’nın istediği gibi saklanıp geceye karışırsam, isyan kampımızdaki herkes ölecekti.

Bir adım attığımda kadın gerildi, aramızdaki mesafeye dikkat ediyordu. Farkına varmamış gibi, “Anlıyorum,” dedim. “Ama söz vermezsen, seninle gelmem.”

Asi saçlarımı gözlerimin önünden arkaya attım. Özellikle yavaş hareket ediyor, elimi saran altını gösteriyordum. Feyler, suyun altında dolaşan balığı gözüne kestiren şahinler gibi beni izliyordu.

“Nasıl istersen,” dedi kadın sonunda. Ardından yanındaki Fey askerlerine anlayamadığım bir dilde mırıldandı. Askerler bana temkinli bakışlar fırlattıktan sonra kıpkırmızı sisin içine çekildiler.

Rahatladığımı göstermeyecektim. Kendimi hazırlayıp bir adım daha attım.

O sırada aldığım bir darbe ciğerlerimdeki havayı kesti. Yere yapıştım. Bir... hayır, iki kişi üzerimdeydi. Biri kolumu arkaya bükerken diğeri saçlarımı kavramıştı. Korkunç bir acıyla sarsıldım, omzum yerinden çıkmıştı. Buna rağmen ellerimi birleştirerek avucuma kanla çizdiğim *stratagram*'m son çizgisini çektim.

Ama hiçbir şey olmadı.

Kahretsin.

Sihrimin sağı solu belli olmuyordu. En ihtiyaç duyduğum anda beni yalnız bırakıyordu. Ancak tam şu anda buradan ayrılmam gerekiyordu.

Yanağımda ekşi bir nefes hissettim. Bir Threll askeriydi. “Ne?” diye fısıldadı. “Sihirli numaraların artık işe yaramıyor mu, köle?”

“Hepsi öyle değil,” diye karşılık verdim.

Kol yenimde sakladığım bıçağı karnına sapladığımda attığı çığlık bütün seslerin kesilmesine neden oldu. Fırsatı değerlendirip yuvarlanarak bıçağı üzerime atılan diğer askerin boğazına sapladım. Her yerden duyulan çığlıklar kulaklarımı çınlatıyordu.

Çok fazlaydılar. *Stratagram*'la buradan gitmem gerekiyordu. Gittiğimi görmeleri gerekiyordu. Hedefi buradan çok uzaklara götürmem gerekiyordu.

Sol tarafımdaki adamlardan biri aniden durup tuhaf bir şekilde öne sendeledi. Sonra göğsünü tutarak dizlerinin üzerine düştü. Hemen yanında duran başka bir adam görünmez eller boynunu kırmış gibi aniden kasıldı.

Dönüp baktığımda Sammerin'in bana koştuğunu gördüm.

“Gitmesine izin vermeyin!” diye bağırdı biri.

Fey kadını saldırdı.

Sammerin son saniyede elimi tuttu. Kararlı gözlerinden ne yapmak üzere olduğunu anlayabiliyordum.

Konuşacak zamanımız olsa, emin olup olmadığını sorardım. Benimle birlikte gelmesi, onun da hedef olacağı anlamına geliyordu. Bu hareketiyle Ara'da özlediği huzurlu hayattan bir adım daha uzaklaşacaktı.

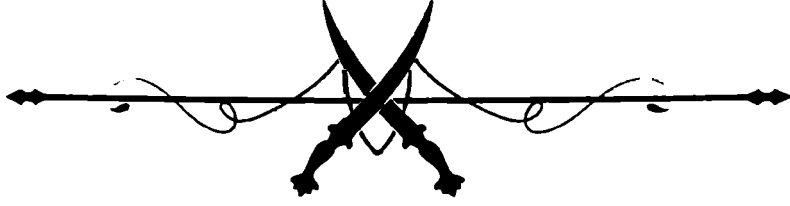
Buna rağmen bana sarılıp bir kōřesi yanmış parřōmen parçasına *stratagram* çizirken başını salladığına yemin edebilirdim.

Fey askerleri beni dirseğimden çekiştiriyordu.

Dūnya çōktū. Artık orada deđildik.

BÖLÜM ON BEŞ

AEFE

O gece odama dönmedim. Huzursuzdum. Caduan gittikten sonra merdivenlerden odama çıkmak yerine en dibe indim. Genzimi dolduran belli belirsiz ekşi koku tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Bir vızıltı vardı.

Sesler.

Sesin geldiği yöndeki kemerli kapıya yöneldim. İçeridekiler zarif kadehleri ya da kocaman taş kupalarıyla devrilecekmiş gibi görünen masaların üzerine eğilmişti. Manzara, hatırlamadığım anıları aklımın ucuna getiriyordu.

İçeri girdiğimde kimse başını çevirip bakma zahmetine girmedi. Bu hoşuma gitti. Sanırım böyle bir yerde bulunmuştum. Kendimi güvende hissediyordum. Güvenlik hissi o kadar yabancıydı ki, artık hayaleti bile başımı döndürüyordu.

“Aefe?”

Adımı duyunca düşüncelerim paramparça oldu. Gözlerimi çevirdiğimde bir anı iliklerime işliyordu.

Çılgılık atıyordum. *“Beni burada bırakamazsın!”*

Hayır.

O değildi. Ishqa değildi. Başka bir yüzdü.

Meajqa kırmızı sıvıyla dolu kadehini kaldırarak gülümse-di. Sonra yanında oturan kuzgun saçlı iki Fey kadımna bir şeyler fısıldadı. Kadınlar meraklı bakışlarla oturdukları yer-den kalktılar.

“Bu ne güzel sürpriz,” dedi yanındaki boşalan bankı işaret ederek. “Gel! Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.” Sırıtişi mutlu değildi, daha çok idman yapan askerlerin vücutla-rını zorlarken çarpılan yüz ifadelerini hatırlatıyordu. Saklama-ya çalışsa da sırtıtmak için kendini zorluyor olabilirdi.

İçimdeki bir ses geri dönmemi söylerken beceriksizce yarım bir adımla geriledim. Fakat aynı anda bulanık bir hatıra zihni-me üşüştü. Dilime değen şarabın, her şeyi unutturduğuna dair bir anı.

Meajqa’nın uzattığı kadehi alıp yanına oturdum. Boğazımı yakan keskin şarabı başıma diktiğimde, “Demek gerçekten iç-kiye ihtiyacın varmış,” dedi şaşırılmış gibi gülerek. Boş kadehi indirdiğimde hemen yine doldurdu.

Güzel hissettiriyor.

Gürültülü, kocaman, kaba dünya bomboş bedenim gibi bi-raz uyuştı. Her şey daha kolaydı. Artık gördüklerim canımı sıkılmıyordu.

Hoşuma gitmişti.

“Neden içkiye ihtiyaç duydun?” diye sordu Meajqa. Ar-dından kıkırdayıp başını iki yana salladı. “Ne saçma bir soru, değil mi?”

Ne demeye çalıştığını anlamıyordum. Cevap vermek yerine sadece bakmakla yetindim. Caduan’la toplantıda giydiklerin-den farklı kıyafetler vardı üzerinde. Ya da... hayır, kıyafetleri aynıydı ama o kadar derli toplu görünmüyordu. Gömleğinin

düğmelerini çözmüştü, kırışık lacivert kumaşın altından göğsündeki yara izleri seçilebiliyordu. Daha önce omuzlarını saran mavi bir kuşak gelişigüzel bir halde koluna düşmüştü. Bir kanadını rahat oturabilmek için arkasında katlamıştı. Karanlıkta en küçük ışığı bile yakalayan tüylerinin rengi göz alıcıydı. Her hareketinde gümüş, bakır, parlak altın kıvılcımlar çakıyordu. O kadar güzeldi ki, diğer yanıyla karşılaştırıldığında gösterişli sayılırdı. Kopan kanadı dokunabileceğim kadar yakındı. Gümüş-altın karışımı tüylerin görkemli bir şekilde açılması gereken yerde bulunan kırılmış tüyler kararmaya yüz tutan yara izini saklamakta zorlanıyordu. Kemiğin şekli, sanki bunu yapan kişi zorlanmış gibi diğerlerinden birkaç santim daha çıkık görünüyordu.

“Yarama hayran oldun galiba,” dedi Meajqa.

Gözlerim yüzüne kaydı. Gülümsemesi hâlâ oradaydı.

“Alınmıyorum,” diye ekledi. “Herkes bakmaya bayılıyor.”

“Bunu sana o yaptı.”

“O derken?”

“Ara Kraliçesi.”

Dildeki hecelerle değil de sivri zihninin beynimi delmesiyle tanıdığım kadından böyle bahsetmek tuhaftı.

Gülümsemesi bir seğirmeden ibaretti. “O yaptı. Ama sert kısımlarda yardım aldı.”

“Neden saklamıyorsun?” Birçoğunun kullanmadıkları zaman kanatlarını kapattıklarını fark etmiştim.

“Neden saklayayım ki?”

“Soruya soruyla cevap veriyorsun.”

Kaşları kalktı. “Doğru söylüyorsun. Bu sevimsiz gerçeği değiştiremem. Artık ben, *ben* değilim.” Komik bir anıymış gibi konuşuyordu ama böyle düşündüğüne göre, içten bir acı çektiğine emindim. Acısı derinin su toplamasına neden olan keskin bir yanık gibi olmalıydı. Bundan o kadar emindim ki, bir an için aynı acıyı içimde hissettim.

“Neden?” diye sordum.

“Sihir deneylerinin sevimsiz bir sürü yan etkisi var.”

“Deneyler,” diye tekrarlarlarken beyaz, beyaz, beyaz odayı düşünüyordum.

Gözleri dalarken gülümsemesi ilk kez soldu. “Bana yaptıklarını konuşmaktan ne korkuyorum ne de utanıyorum. En azından başta, türümüz hakkında hiçbir şey bilmediği açıktı. Sanırım sadece deney yapıyor, bizi nerede kullanabileceğini anlamaya çalışıyordu. Kanımızla. Bedenimizle... kanatlarımızla.” Dudaklarındaki gülümseme çirkinleşti. “Fiziksel olarak insanlardan bu kadar güçlü olduğumuz halde bunu nasıl yapabildiğini merak ediyorsundur.”

Merak ettiğim bu değildi. Cevapları çok iyi biliyordum ama bir şey söylemedim. Belki de şu anda kendi kendine konuşuyordu.

“Sihri çok güçlüydü,” diye devam etti. “Zihni ele geçiriyordu. Başka yöntemleri de vardı. Mesela kıpırdayamıyordum. Hiçbir şey yapamıyordum ama her şeyin farkındaydım.” Yaklaştığında nefesindeki şarabın kokusunu alabiliyordum. “Aylar boyunca... O tür bir çaresizliği bilir misin?”

Aylar.

Ben asırlar geçirmiştım. Neredeyse kahkaha atacaktım fakat acısını küçümsemek gaddarlık olurdu. “Çaresizliği bilirim,” dedim. “Hiçbir şey görememene rağmen her şeyi hissettiğin bir yere hapsolmamın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. İnsanlar açgözlü yaratıklardır. Sadece almayı bilirler. Beş yüzyıl boyunca her şeyi çalmaya çalışmalarına bir anlam veremedim.”

Bedenim, geçmişim, adım, yüzüm... ruhum.

“Beş yüzyıl,” diye tekrarladı usulca. “Seninle ilgili... ne olduğuna dair hikâyeleri duymuştım.”

“Hiçbir şeye dönüştüm. Kullandıkları bir araçtım. Duygularım bile onların yansımasından ibaretti.”

Ciddi ifadesi kasvetini arttırıyordu. Altın gözlerini kaçırarak, “Seni rahatsız ediyorum,” diye mırıldandı. “Neden?”

“Çünkü Ishqa’nın oğlusun.”

Onun adını ilk kez yüksek sesle dile getirmiştım. Oysa benim için o adı olan biri değil, ihanet ve öfkenin gölgesiydi.

“Maalesef. Kral, babamın sana ne yaptığını anlattı. Ela’Dar büyükelçisi olarak bilmem gerekiyordu. Özellikle babamın... gidişinden sonra. Yaptıkları...” Sesi biraz daha ciddileşti. “Keşke soyumun ihaneti için senden özür dileyebilsem. Yapamayacağımı biliyorum ama keşke bunu yapabilseydim.”

Anlamsız konuştuğunun farkındaydım, yine de hüznünde tuhaf bir yakınlık vardı. Tıpkı benimki kadar darmadağın ve çığ bir hüzüdü.

“Üstelik şimdi her şeye rağmen insanlara yardım ediyor,” dedikten sonra kaba bir kahkaha atıp başına diktiği kadehi sertçe masaya bıraktı. “Boş ver, daha iyi oldu. Onsuz daha iyiyiz. O insanlara yardım etmek için kendi halkını terk etmiş olabilir ama bize sadık bir kralımız var. Caduan bizi koruyor. Diplomasiyi zorlaştırsa da bu hayranlık uyandıran bir tavır.” Bakışları düşünceliydi. “Üstelik kralım başka hiçbir konuda bu kadar adanmış değil. Tek bir Feyin hayatı için hepsini yakıp kül edebilir.”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bitmek bilmeyen sessizliği ve bakışları sanki ruhumu delip geçiyordu.

“Bunu senin için yapıyor, Aefe,” diye ekledi.

“Yardıma ihtiyacı için beni buraya getirdi.”

“Hayır. Belki de sadece böyle düşünmemizi istiyor. Caduan çok konuşmaz. Kimse seni geri getirmeyi nasıl başardığını bilmiyor. Ben bunu sormam da. Yetenekli bir hünerci değilim. Öyle şeyler bana çok uzak. Ama bildiğim şeyler var. İnsan sarrafıyım. Kralımı da çok iyi tanıyorum. İnsanlar canımızı defalarca yaktı. Kralımız defalarca buna tanık oldu ve sonrasında tartışılmaz bir denge kurdu. Gelecekteki bu tür olasılıkları sıfıra indirecek. Bu kararı hepimiz için verdi. Peki ya kalbi?”

Yüz seksen bin gün boyunca her gün seni düşündüm.

Tuhaftı. Kalbim sanki yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Meajqa iyice eğildi. “Savaşın fitilini ateşleyen kalbi senin için yanıyor. Karar hepimiz içindi, evet. Ama intikam? İntikam *senin için.*”

CADUAN’I GÜNLERCE GÖRMEDİM. Odamda kalıp içeride daireler çizdim. Her gün hizmetçi gelip istersem çıkabileceğimi söylüyordu. Her seferinde onu reddettim. Üçüncü gün, Caduan’ı sorduğumda tuhaf tuhaf bakarak, “Kral iyi değil,” demekle yetindi.

Günlerce dışarı çıkmadım. Uyudum, oturdum, başka bedenlerin içini hayal ettim. Geçmişin kâbuslarını gördüm. Rüyalaram beyaz, beyaz, beyazdı.

Her gün hizmetçi geldiğinde onu soruyor, hep aynı cevabı alıyordum.

Neden bu kadar önemseydiğimi bilmiyordum.

Ama altıncı gün hizmetçinin adım sesleri koridorda uzaklaşırken ayağa kalkıp kapıya gittim.

İNSANLARIN ISRARLI BAKIŞLARINA aldırmamaya karar vermiştim.

Daha önce Caduan’ın dairesine gitmemiştim ama kalenin en üst katında olduğunu biliyordum. Kaldığım yerden çok uzak değildi, o yüzden koridorlardaki mermerler üzerinde çıplak ayaklarımla yürüdüm. Buz gibi bakır basamakları tırmanarak pencereleri takip ettim ve sonunda tepeye ulaştığımda durdum. Ela’Dar aşağıda, doğanın içinde doğmuş gibi ormanlık dağlara doğru uzanıyordu.

Bir zamanlar kapkara kayalıkların tepesinde durup önümde ufka kadar uzanan dünyayı izlerken hissettiklerimi hatırlıyordum.

Caduan görkemli bir krallık inşa etmişti. Ama beş yüzyıl bana yıkılmayacak çok az şey olduğunu öğretmişti. Bir keresinde yıkımı kendi ellerimle gerçekleştirmiştım. Şimdi düşüncesi bile başımı döndürüyordu. Bu manzara karşısında acaba o ne hissediyordu? Yarattığı şeyle gurur duyuyor muydu? Yoksa yıkılıp gitmesi ihtimalinden korkuyor muydu?

Tanıdık bir sesin uzaktan gelen yankısıyla dikkat kesildim. Arkamdaki dar koridordaki kapılardan biri hafif aralıktı. Yaklaşıp içeri başımı uzattım. Küçük odada koltuk ve kanepeler ortaya yerleştirilmişti. Kitaplarla dolu rafların kenarlarından saksı bitkileri sarkıyordu. Koltuklardan birine yayılmış gibi görünen Caduan'ın saçları dağılmıştı, üstünde günlük kıyafetleri vardı. Gözü bana kaydığı anda doğruldu. Yüzünde bariz bir kıvılcım çakmıştı. Sanki... beni gördüğüne sevinmişti.

Bir an için istemsizce düşündüm.

Buraya gelmem iyi oldu.

"Aefe," dedi. "Gelsene."

İtaat ettim ama kapıyı itip içeri girdiğimde yalnız olmadığını anladım. Luia, Meajqa ve Vythian da oradaydı. Selamlarına karşılık vermedim, sadece elimde olmadan Meajqa'yı görünce belli belirsiz gülümsedim. Sonra aralarındaki masada üzeri kırmızı işaretlerle dolu haritaya bakıp donakaldım. Midem kasılmıştı.

"Tam zamanında geldin," dedi Vythian. "Biz de senden bahsediyorduk."

Son sözleriyle oda birden buz kesmişti. Caduan'ın fırlattığı sert bakış bir sürü anlam içeriyordu. Yüzünden ne düşündüğünü okuyamıyordum ama sinirlendiği kesindi. Üzeri kırmızı işaretlerle dolu haritalara bakan erkeklerin dudaklarında adımın olmasının ne anlama geldiğini biliyordum.

Kendimi aptal gibi hissettim. "Bu ne anlama geliyor?" dedim sert bir sesle.

Caduan'ın bana dönen gözleri yumuşadı. "Önemli bir şey değil. Daha sonra konuşabiliriz."

Öfkem nefesimi kesiyordu. Kaslarım titriyor, çenem kasılı-

yor, bütün bedenim öfkemi yansıtıyordu. Göğsümdeki sıcaklığın yerini kaburgalarımın arasına saplanan bıçak gibi keskin bir sızı almıştı. “Bana yalan söyleyemezsin,” diye tısladım.

Gülümsemesi dağılırken odadakilere doğru döndü. “Gidin. Bizi yalnız bırakın.” İtiraz mırıltıları uzun sürmedi. “*Gidin!*”

Küçük bir tereddüdün ardından ayaklarını sürüyerek odadan çıktılar. Göz ucuyla bana bakışlarını... özellikle de Meajqa’nın hem meraklı hem de acıyan ifadesini hissediyordum ama gözlerim hâlâ Caduan’ın üstündeydi.

Kapı kapandı. Yorgunluğu çarpıcı yeşil gözlerindeki ışıltıyı söndürmüyordu. O anda bakışlarındaki derinliği okuyabilmeyi her şeyden çok istiyordum.

“Tisaanah Vytezic’in ele geçirdiği eseri duymuşsun,” dedi Caduan.

Tisaanah’nın adını duymak, aklımın istemediğim yerlere gitmesine sebep oluyordu. Bu sözlerle cevap vermedim.

“Bulduğu pusula keşfetmeyi kolaylaştırıyor, Lejara denen sihir havuzlarının derinlerinde bile kullanılabilir. Yüzlerce yıldır görülen her tür sihirden daha derin ve güçlü. Çok uzun bir süre efsane olduğunu düşünmüştüm. Herkes öyle düşünüyordu. Ama asırlar boyunca söylentilerin sonu gelmedi. Evimi yok eden insanlar, böyle bir havuzun orada olduğuna inanıyordu.” Yüz ifadesi sertleşirken bir an için sustu. “Tek bir Lejara bile yıkıcı olabilir. Üçü bir arada kullanıldığında gerçekliğin kendisi bile değişebilir. Tehlikeli şeyler. Sadece büyük güçlerin aktarılabilceği belli yerlerde kullanılabilir. Ama insanlar böyle bir şey yapar ve eğer öyle bir yer bulursa, sonuçları yıkıcı olacaktır. Hepimizi yok edebilirler.” Ayağa kalkarken kalan son gücünü kullanıyormuş gibi görünüyordu.

Bir adım geriledim.

“Böyle bir gücü ele geçirmelerinin nasıl korkunç olacağını sen daha iyi biliyorsun.”

Evet, biliyordum. İnsanların yıkıcı bir güçle neler yapabile-

ceğini çok yakından görmüştüm çünkü kullandıkları güç bendim. Kendi insanlarımin kanını ellerimle dökmüştüm.

Yine de bir şey söylemedim.

“Aefe...” Adım dudaklarında yumuşak bir dokunuş gibiydi. Hissettiğim öfkeye karşı fazlasıyla nazikti. “Senin dahil olmanı istemedim ama bu sihri bulmamız gerekiyor. İnsanlardan önce ele geçirmemiz gerekiyor. Her şeyi denediğime inanabilirsin. Elimizdeki tek anahtar sensin.” Küçük bir adım attığında yine geriledim. “Sensin, Aefe. Sana ihtiyacım var.”

Son üç kelimesi yıldırımdan farksızdı.

Sana ihtiyacım var.

Bu kelimeleri bana ev sahipliği yapan insanların zihninde bir yakarış ya da fısıltı olarak duymuştum.

Sana ihtiyacım var.

Ölüm saçmadan önce beni öne sürmek için adeta yalvarırlardı.

Sana ihtiyacım var.

Bana ihanet etmeden önce tatlı tatlı ikna ederlerdi.

İşte şimdi o da aynısını söylüyor, beni kullanmak istiyordu.

Sana ihtiyacım var.

Silahım ol.

Acı damarlarıma asit gibi yayılıyordu. “Hayır,” dedim. “Hayır, yapmayacağım.”

Yapamam. Yine yapamam.

Caduan neredeyse acı çekiyordu. “Bu bir rica değil, Aefe,” dedi nazikçe. “Bu sefer bir rica olamaz. Ama her seçeneği denedim.”

Avuçlarıma batırdığım tırnaklarımin etrafında kıpkırmızı hilaller belirliyordu. “Hayır, dedim.”

“Seçeneğin yok.”

Seçenek. *Seçenek!* Bu kelimedden asla gerçekleşmeyen rüyalar kadar nefret ediyordum. “Asla bir seçeneğim olmadı. Silahın olmayacağım. Bir daha *asla.*” Boğazım parçalanırcasına bağırdığımı ancak sesim çatlayınca fark ettim. Elim masadaki bir tüy kaleme gitmişti.

Hayal meyal ardına kadar savrulup duvara çarpan kapıyı duydum. Luia kılıcını çekerek odaya dalmıştı.

Caduan, “Luia, geri dur!” diye bağırdı ancak kalem zümrüt gözlere doğru uçuyordu. Havada yakaladığı gibi altın tüyü yumruğunda sıkı.

“Yüz seksen bin gün insan kralların insafına kaldım,” diye hırladım. “Onlardan daha iyi olduğunu düşünüyorsan, *aptalın* tekisin.”

Gözlerini kaçırmıyordu. Sakindi, hatta sevgi dolu gözlerle baktığı bile söylenebilirdi.

Başka bir hayatta beni bu kadar utandırdığı, ihanet ettiği, terk ettiği için onu öldürebilirdim. Ancak bunun yerine topuklarımın üstünde dönüp Vythian’ın yanından geçerek odadan çıktım.

Caduan arkamdan, “Bırakın gitsin,” diye seslendi.

Yanından geçerken Meajqa diğerlerinden daha nazik bir şekilde, “Aefe...” diye mırıldandı ama onu duymazdan geldim.

Sonu gelmek bilmeyen merdivenleri inip kalenin kapılarından dışarı çıktım. Ela’Dar sokaklarında dolaştım. Üzerime dikilen bakışları umursamadım.

Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm. Şehir arkamda kalana kadar yürüdüm.

BÖLÜM ON ALTI

MAX

Uzun süre ikimiz de bir şey söylemedik. Sessizlik o kadar uzamıştı ki, Brayan'ın sesi püsküren deniz suyundan daha fazla irkiltti beni. Ne zamandır ufka dalıp gitmiş haldeydim? Etrafımız suyla çevriliydi, Ilyzath'ın uzun silueti sisli gökyüzünde çoktan kaybolmuştu, her yanımız mavi-griydi.

“Ne?”

“Nasıl çıktın?” diye tekrarladı Brayan.

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Bir parçamı yanına alırsan gitmene izin veririm.

Bu anı, ateşli hastalıkta görülen bir rüya gibiydi. Olanları anlamakta hâlâ zorlanıyordum. Taşlar bir türlü yerine oturmuyordu. Yine de ağabeyime bütün tuhaflığına rağmen gerçeği anlattım. Kısmen dile getirdiğimde ne kadar saçma görüneceğini merak ediyordum... ki saçmalık açıkça ortadaydı.

Anlatacaklarım bittiğinde kafayı yediğimden iyice emin görünen bakışları yüzünden onu suçlayamazdım.

“Kulağa... tuhaf geldiğini biliyorum,” diye ekledim.

“Öyle,” dedi ağabeyim.

Diğer yandan Ilyzath zaten tuhaftı. Kimse nasıl işlediğinden emin olamıyordu. Ara’dan bile bin yıl yaşlı olan kule, dünyanın en sihirli yerlerinden biri olarak kabul ediliyordu.

Ilyzath’ın bende bıraktığı izlere baktım. Sembollerden oluşan halka, avucumda sıkı bir sarmal oluşturuyordu. Tenim belli belirsiz kabarmış, öfkeliymişim gibi kızarmıştı.

Sonunda başımı kaldırıp ağabeyime baktım. “Neden oradaydın? Yani... Ilyzath’da bekliyordun?”

Cevap vermeden buz gibi gözlerle uzun uzun bana baktı. Çocukluğumda da böyle bakardı. Anneminki gibi kapkara gözleri vardı. Bana her bakışında o kara bakışların derinlerinde sayısız kınama ve emir olduğunu hissederdim. “Neden olmaya-yım ki?” dedi sonunda. “Her gün oradaydım.”

Gözlerimi kırptırdım. “Sen... ne?”

Gözlerini ufka kaçırdı. “Öncelikle sorunumuzu çöz...”

“Yüceler aşkına, Brayan. Soruma cevap ver.”

“Hiç değişmemişsin,” dedi. Tam küfredeceğim anda ekledi. “Sorunu cevapladım. Oradaydım çünkü her gün Ilyzath’a gidiyordum. Seni görmeye çalışıyordum. Syrizenler asla izin vermedi.”

Son birkaç ayda bir sürü... inanılmaz şey olmuştu. Yine de *söyledikleri* o kadar komik gelmişti ki, istemeden bir kahkaha attım.

Bakışları karardı. “Komik olan ne?”

“Ben sadece...” Burun kemerimi sıktım. “Ara’nın sadık ve meşhur generali, Ryvenai sosyetesinin altın çocuğu Brayan Farlione az önce beni *hapisten kaçırdı*.”

“Seni hapisten falan kaçırmadım. Zaten çıkmıştın. Sadece tekneyi ayarladım.”

Bunu son derece ciddi bir tavırla söylemesi, o anda zavallı

hayatımda duyduğum en komik şey haline gelmişti. Belki gerçekten de deliriyordum.

Deliriyor muydum? Hayır, o gemi çoktan kalkmıştı.

Brayan hiç eğlenmiyormuş gibi yüzüme bakarken uzun saniyeler geçti. Kahkaham huzursuz bir sessizlikte solup gitti, artık denizin uğultusu kulakları sağır edercesine tekneyi dövüyordu.

Söylenecek çok şey vardı. Sorulacak çok şey vardı. Normal biri bunları sorardı. Denizin ortasındaki bir teknede konuşacak başka bir şey yoktu.

Ama hayır. Farlione ailesinin tavrı meşhurdu. Yüzümüzün önünde sallanan şeyleri görmezden gelirdik. Peki umurumda mıydı? Aslında onları görmezden gelebildiğim için minnettardım.

“Eee...” Boğazımı temizledim. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Besrith’e gidiyoruz.”

“Evin orada mı?”

“Ev mi?” Bana tuhaf bir bakış fırlattı. “Sadece... son birkaç yıldır orada yaşıyorum. Uzak ve sessiz. Ara’yla diplomatik ilişkileri yok. Nura’nın seni oradan alması zor olacak.”

Ara yönetiminden kaçmanın en iyi yolunu ondan duymak hâlâ inanılmaz geliyordu.

Bizi taşıyan tekneye göz attım, bir kayıktan farksızdı. “Hayallerini ve umutlarını kırmaktan nefret ediyorum, Brayan. Ama bu tekneyle oraya gitmemiz mümkün değil...”

“Bu tekneyle gitmeyeceğiz,” diye homurdandı. Ses tonunda *açıkça* söylemediği şeyler vardı. “Önce Sarilla’ya gidiyoruz. Orada Threll’e giden bir gemiye atlayıp kuzeye seyahat edeceğiz. Oradan daha hızlı yol almamıza yardım edebilirsin, değil mi? Yani... sihir falan.”

Sihirden bahsederken ses tonu iyice tuhaflaşmıştı. Bu konudan rahatsız oluyormuş gibiydi.

Başımı iki yana salladım.

“Yapamam. Nura... onlar neredeyse her şeyimi tüketti.” Le-

keler içindeki beyaz gömleğimin kollarını dirseklerime kadar sıyırmıştım. Bileklerimden tırmanan *stratagram* dövmelerine baktım. Sayıları bir kez daha afallamama neden oluyordu. Aynı anda içimdeki öfkeyle sarsıldım. Şu ana kadar hayatımı ve aklı-mı korumak için enerjimin büyük kısmım harcamıştım. O yüz-den öfkeye ayıracak gücüm yoktu ama şimdi, prangalarımı bile parçalayabilecek bir güç dalgasıyla sarsılıyordum.

Brayan anlaşılmaz bir şekilde homurdanıp artık bana bak-maya katlanamıyormuş gibi başım çevirdi. Haklıydı, aylardır aynaya bakmamıştım. Muhtemelen ben de uzun süre kendimi görmek istemeyecektim.

“Önemli değil,” dedi. “Her halükârda Besrith’e gidiyoruz.”

Ağabeyimi temkinli bir şekilde süzdüm. Hatırladığımdan çok daha farklı görünüyordu. Gerçi bunda tuhaf bir şey yoktu. Yarım yamalak hatıralarımı karıştırdım, onu son gördüğümde büyük ihtimalle yirmili yaşlarının ortasındaydı. Gözümde o kadar güçlü biriydi ki, yaşlanacağı aklımın ucundan bile geç-mezdi. Aradan en fazla yedi yıl geçse de şimdi... yaşlı görü-nüyordu.

Kıyafetlerine göz attım. Altın düğmeli koyu renk bir ceket giymişti. Ara’nın yeni askeri üniformasıydı. “Üniforma ne ala-ka?” diye sordum.

“Üniformama ne olmuş?”

“Ara savaşta.”

Aptalmışım gibi baktı. “Gördüm. Eee?”

“O zaman niye savaşta değilsin? Neden benimlesin?”

“Bu nasıl soru?”

“En büyük aşkın savaş zaferleri değil mi?”

Yüceler aşkına... Brayan gerçekten *alınmış mıydı*? Bir za-manlar tanıdığım ağabeyim, az önceki sözlerime bütün yüre-ğiyle katılırdı. Hayatını savaş üzerine kurmuş, tek bir amaç uğ-runu yaşamıştı. Üstelik bir savaş uzmanıydı. Bu yüzden askeri liderler ondan, nadir ve pahalı bir kılıç hakkında konuşuyormuş gibi hayranlıkla bahsederdi.

“Son on yılda Nura’ya neler olduğunu bilmiyorum,” dedi Brayan. “Ama bir şeyden kuşum yok, Sarlazai’da yaptıkların seni bir kahramana dönüştürdü. Ryvenai Savaşı senin sayende bitti. Asla hapse atılmamalıydın.”

Ağzımda ekşi bir tat vardı, nedenini bilmiyordum.

Ama belli ki, ağabeyim artık bu konuda konuşmak istemiyordu. Arkasını dönüp ufka odaklandı. “Birkaç saate Sarilla’ya varırız,” derken benden cevap beklemiyormuş gibi konuşuyordu. Zaten buna bir itirazım olmazdı.

SARİLLA’NIN KALABALIĞI RAHATSIZ ediciydi.

Ara sahillerinden yüzlerce kilometre uzaktaki bir adadaydık. Bu bölge, üst sınıf üyelerin büyük ve lüks şirketlerinin ziraat işleri için kullanılıyordu. Haliyle burada tek bir büyük şehir vardı. Böyle ücra bir yerde yabancılar fazlasıyla dikkat çekerti.

Hava sıcaktı ama rıhtıma inerken gömleğimin kollarını aşağı çektim. İnsanlar bize zaten tuhaf tuhaf bakıyordu, Ryvenai’dan olduğumuz açıkça belliydi. Brayan yepyeni üniformasını giyiyordu, ayrıca dövmlerim de etraftaki gözlerden kaçmıyordu.

“Buraya gelmenin iyi fikir olduğundan emin değilim,” diye söylendim, parke taşlı sokaklarda yürümeye başlamıştık. Bir anlığına toprağa ayak basmanın güzelliğini hissetmek için kendime izin verdim, sonra artık *Ilyzath’da* olmamanın çok daha harika olduğunu fark ettim.

Başka bir dünyada, adanın mide bulandırıcı güzelliğini hayranlıkla izlemek için en azından birkaç dakika harcamamak suç sayılabilirdi. Tepelere ve vadilere yayılan yemyeşil bitki örtüsü, zümrüte benzeyen dağın zirvelerine uzanıyordu. Ara’nın kayalık ve sivri dağlarının aksine, bunun etrafı sisli zirvesine kadar yeşilliklerle kaplıydı. Adanın bir tarafı kayalık, diğer ta-

rafı ise krem rengi kumsaldı. Rıhtım tarafından baktığımızda, kıyı boyunca batıdaki büyük tarım arazilerini görebiliyorduk.

Brayan hiçbir şey söylemeden oraya doğru yürüyordu.

Peşinden giderken, “Burada fazla kalamayız,” dedim. “Nura çoktan gittiğimi anlamıştır. Haberin buraya ulaşması an meselesi.”

“Threll gemisi şafakta kalkıyor,” dedi ağabeyim. O da bizi izleyen insanları dikkatle süzüyor, özellikle bakışlarını kaçırانları ya da bize bakmayanları saptıyordu.

Şafak mı? Daha on beş saat vardı. Burada fark edileceğimiz kadar uzun bir zamandı. “Şehirde kalamayız.”

“Doğru. Ama gidebileceğimiz bir yer biliyorum.” Bunu o kadar sıradan bir tavırla söylemişti ki, şehirden uzaklaşıp yoldan tepelere yayılan tarlalara yöneldiğinde çok düşünmedim. Otlayan ineklerle dolu tarlaların çevirdiği tepenin zirvesinde bir malikâne vardı. Devasa demir kapıları bir çiftlik evinden ziyade, zengin birine ait olduğunu gösteriyordu.

Kapılardan geçen ağabeyim bahçe yolundan ilerleyerek sonunda kapıyı çaldı.

Kapıyı açan sarı saçlı kadın çekiciydi. Çiçek desenli bir elbise giymişti. Bizi görünce anında kaşları çatıldı. Sanki gördüğüne inanamıyordu.

Üstelik ben de afallamıştım. Küfrü basmamak için kendimi zor tuttum.

Yüceler aşkına, Brayan... Gerçekten mi?

“Eh,” dedi kadın. “Bunun başıma geleceğini biliyordum.”

“Seni de görmek çok güzel, Sella,” dedi Brayan. Eski nişanlısının kapısına hapis kaçağı kardeşiyle dayanmamış gibi rahatlıkla konuşmuştu.

BÖLÜM ON YEDİ

TISAANAH

Ormana indiğimizde tökezleyince neredeyse yere yuvarlanıyordum. *Stratagram*'la seyahate en son böyle güçlü bir tepki vermemin üzerinden çok zaman geçmişti. Midem altüst olmuştu, dünya etrafımda dönüyordu. Belki de hasta gibi hissetmemin nedeni kül kokusu ya da hâlâ damarlarımı yakan tuhaf rüyamın kırıntılarıydı.

Sammerin'den sendeleyerek uzaklaşırken kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Sanki her yer yanıyordu.

Sammerin de nefes nefese bir ağaca yaslandı.

“Sağ ol,” diyebildim.

“Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyordun.”

“Nereden anladın? Yani ne yapmaya çalıştığımı?”

“Sen? Fedakârlık? Herkes tahmin edebilirdi.”

Tiz bir kahkaha attım. Komik değildi, şu anda hiç eğlenmiyordum. Gözlerimi kırıştırdığımda yanan kampımızı sanki

göz kapaklarıma kazınmış gibi görebiliyordum. Olabilecek en kötü karar olduğunu bildiğim halde içimdeki ses oraya dönmek için adeta çılgınlık atıyordu. “Neredeyiz?” diye sordum.

“Güneyde bir yerde. Ben... tam olarak bilmiyorum. Olabil-diğince uzaklaşmak istiyordum ama bir hedef kestiremediğim-den, en fazla birkaç mil uzaklaşabildik.”

Tanrılar aşkına. Paramparça olmadığımız için şanslıydık. Hedef belirlenmeden kullanılan *stratagram*’lar son derece teh-likeliydi.

Sammerin’in de rengi hafifçe solmuştu. Sanki buraya tek parça gelebilmemize şaşırmıştı.

Diğer yandan Feyler beni görmüştü, önemli olan buydu. Şimdi tek umudum, kampı yerle bir etmek yerine peşimize düş-müş olmalarıydı.

Sammerin’in gözü sol elime kaydı. “İshqa bunu biliyor muydu? Neden bu şeyi istiyorlar?”

“Anlatma fırsatı olmadı.” Ancak ben de çaresizce öğrenmek istiyordum. Cebimdeki tek tüyü parmaklarımla sardım. Ishqa neredeydi? Köyün savunmasına mı yardım ediyordu? Yoksa beni aramak için köyü yangına mı teslim etmişti?

Düşüncesi bile nefesimin kesilmesine neden oluyordu.

Serel. Filias. Riasha... İsyanın önemli üyeleri oldukları kadar hepsi arkadaşımdı. Acaba kaç öldürülmüş, kaç kaçırılmıştı?

Panikle yutkundum. “Geri dönemem. Feyler beni aramaya devam edecektir. Umarım çoktan aramaya başlamışlardır çün-kü...” En korkunç korkularımı dile getirmek istemiyordum. Bizi bulmalarına ne kadar kalmıştı? Ishqa’nın da tahmin ettiği üzere, Feyler elimdeki şeyin *izini* sürebilir miydi? Köye gel-meleri yirmi dört saat bile sürmemişti. Ama en azından burada yalnızdım. Etrafımız ağaçlarla çevriliydi. Lojistik açıdan beni bulmaları kolay olmayacaktı.

Sammerin’e döndüm. Kol düğmesini iliklerken o kadar sa-kin görünüyordu ki, şu anda ondan nefret edebilirdim. “Hâlâ gidebilirsin,” dedim.

“Niye gidecekmişim?”

“Çünkü Zorokov ordusunun yarısı ve Feyler muhtemelen buraya geliyor.”

Tek omzunu nazikçe silkti. “Başka bir yerde olmak istemiyorum.”

Rahatlamam belki bencilceydi. Yine de Sammerin yanımda olduğu için hissettiğim şeyin minnet olduğunu söylemek hafif kalırdı.

Cebimdeki tüyü çıkardım. “Pekâlâ. Yürüyelim o zaman. Ishqa’yı çağıracağım. Umarım Feyler ve Zorokov cevapları bulmadan önce buraya gelir.”

NEYSE Kİ ISHQA, Zorokov ordusundan önce geldi. O sırada gündeğümü geceye galip geliyordu. Gökyüzü lacivertle alaca kırmızının bir karışımıydı. Ishqa o güzel, güneş lekeli gökyüzünü bir ışık huzmesi gibi ikiye bölerek yaprakların arasından altın rengi parıltılarla indi. En canayakın olduğu zamanlarda bile insan gibi görünmemişti. Ama şimdi, tanrılar ve canavarlar hakkında anlattığımız hikâyelerin; belki de Feyler ve insanlar arasındaki eski karşılaşmaların esin kaynağı olduğunu düşünüyordum. Ishqa gerçekten de arkada parlayan güneşle birlikte altın kanatlarını açmış bir tanrıdan farksızdı.

Kanatlarını kapatıp bizi süzdü. “Söylediğimde kaçmaman aptalcaydı.”

“Kamp,” diye karşılık verdim. “Yardım etmek için kaldın mı? Onlar...”

Bu soruyu hangi kelimelerle kurabilirdim ki?

Ishqa’nın yüzü yumuşar gibi oldu. “Çoğu kaçmayı başardı.”

Çoğu. Hepsi değil. Rahatladığımdan emin olamıyordum.

“Yanlarına dönmediğin sürece, Feyler onları rahat bırakacaktır,” diye ekledi. “Sen daha önemlisin.” İnsanları rahatlatma tarzı tuhaftı. Cübbesinin cebinden çıkardığı cam şişeyi avucuma yerleştirdi. “İç.”

Gözlerimi kırpıştırarak avucum büyüklüğündeki şişenin içinde gümüş ışıltılarla parlayan sıvıya baktım. “Nedir bu?”

“Onlardan... saklanmana yardım edecek. Kusursuz değil ama kusur kapatacak kadarı da yeter.”

Bu açıklama benim için uygundu. Şişenin tıpasını açıp başıma diktiğim anda buna pişman oldum. Ateş yutmuş gibiydim.

“İnsanlardaki yan etkilerinden emin değilim,” diye açıkladı düşünceli bir şekilde. “Bizim fena halde karnımızı ağrıtıyor.”

Harika! Şişeyi cebime attıktan sonra elimi uzattım. “Peki bu ne, Ishqa?”

“Bu bir...” Doğru kelimeyi arıyormuş gibi kısa bir es verdi. “Yol bulucu.”

“Yol bulucu?”

“Bir tür pusula. Başka şeylere rehberlik eden bir anahtar.”

“Başka şeyler?”

Ishqa cevaplar konusunda berbattı. Altı yüzyılda iletişim yeteneklerini geliştirememiş olması sinir bozucuydu.

“Sihrin nasıl çalıştığını biliyorsun,” diyerek anlatmaya başladı. “Yerin altında akan nehirler gibidir. Farklı nehirler, farklı maddeler. Solarie sihri, Valtain sihri ve bizim Fey sihri.”

“Bir de daha derinler var,” diye ekledim.

Başını salladı. “Evet. Koparıldığı halde hâlâ bağlantın olan derin sihir. Sevgilinin ve... Reshaye’nin kullandığı sihir.” Reshaye’den... Aefe’den nadiren bahseder, bahsettiğindeyse hangi ismi kullanacağından emin olamıyormuş gibi görünürdü. “Ama sihir, bu dört katmandan çok daha karmaşıktır,” diye devam etti. “Yeraltında kaç farklı sihir akımı olduğunu ya da bunlarla neler yapılabildiğini kimse bilmiyor. İnsanlar ve Feylerin derinlere ulaşma çabalarına rağmen bilgimiz henüz kırıntılardan ibaret. Ve çok uzun yıllardır... bin yıldır Feyler bu güçlerle hiç ilgilenmedi, öğrenmek istemedi. İnsanlarsa yenilik peşindeydi. Bizim için derinler... günah ve doğadışıydı. Ta ki Caduan başa geçene kadar. Sihirdeki yenilikleri, medeniyetimizi güçlendirip halkımıza yardım etmek için nasıl kullanabileceğimizi gördü. Açlığı

sona erdirmek, hastalıkları iyileştirmek, hatta sanat ve müzikte çağ atlamak.” Olup bitenlere rağmen Caduan’ın adı geçtiğinde ses tonunda belli belirsiz bir hayranlık vardı. “Beş yüzyıl önce halkımızı katlederken insanların tek derdi güç kazanmaktı. Bu doğrultuda Lejara diye bildiğimiz derinlerdeki efsane sihir havuzlarını arıyorlardı. Savaşları kazanmalarına yetecek kadar güçlü bir şey olduğu dışında tam olarak ne aradıklarını bilmiyorlardı. Ve...” Sesi çatladı. “...Ve Reshaye’yi bulduklarında arayışlarına son verdiler. İhtiyaç duydukları gücü bulmuşlardı. Ama bu, aradıkları efsane güçlerin var olmadığı anlamına gelmiyordu. Caduan, krallığı süresince durmadan bilginin peşinde koştu. Lejaralar da bu arayışın bir parçasıydı.”

Söylediklerini aklımdan geçirdim. “Ve bu şey... o sihir havuzlarını bulmanın bir yolu.”

“Öyle düşünüyoruz. Son aylarda Caduan’ın arayışı hızlandı. Henüz yakın çevresindeyken yerlerini bulamamıştık ama bu şeye sahip olursak bulacağımızı biliyorduk.”

Elime baktım. Altın renkli iz ne pusulaya ne de anahtara benziyordu. Tam aksine, etime yapışmış metalden farksızdı. “Peki şimdi ne yapacağız?”

“Bu güçler Caduan’m eline geçemez,” dedi. “Hiçbir şekilde eline geçmemeli. Elindekinin ne olduğunu, neden seni seçtiğini ya da nasıl kullanılacağını bilmesem de Feylerin gücü bularak kullanabilmesi için bir anahtar olduğundan eminim. O havuzları onlardan önce bulmak, Caduan’ı yenmek için tek şansımız olabilir.”

“Yani o gücü bizim kullanmamızı öneriyorsun. Sadece bizim.” Sammerin ikna olmuşa benzemiyordu.

Ishqa ona buz gibi bir bakış fırlattı. “İki taraftan birinin bu tür bir güce kavuşmasıyla savaşın nerelere varabileceğini tahmin edebilirsin. Caduan insanları sonsuza kadar yeryüzünden silmekten başka bir şey istemiyor. Kraliçeniz, ülkesini korumak için dünyayı yakmaya hazır olduğunu çoktan gösterdi. İkisinden biri... ya da daha kötüsü ikisinin birden gerçekliği değiştir-

me gücüne sahip olmasıyla dünyanın ne hale geleceğini düşün-
senize. Gücü kullanmamız gerekmiyor. Hatta yok etmemiz çok
daha iyi olabilir. Ama onlardan uzak tutmamız gerektiği kesin.”

Ishqa'nın çizdiği gelecek resminden açıkça rahatsız olan
Sammerin bir şey demedi. Ben de rahatsız olmuştum. Nura'nın
savaşları kazanmak için neler yapabileceğini görmüştüm. Ve
Ishqa'nın anlattıkları dışında Fey kralı hakkında hiçbir şey bil-
mesem de Ara'da yaptıklarını ve yarattığı canavarları biliyor-
dum. Aralarındaki bağı koparmak için Max'in zihnine dokun-
duğumda öfkesini *hissetmiştim*.

Ishqa haklıydı. İkisinden biri o kadar yıkıcı bir güce kavu-
şursa, dünyanın sonu gelirdi.

Ama ilk düşüncem bu değildi. Aklıma ilk gelen şey, Ara kı-
yılarındaki taş hapishaneydi. Ne kadar denersem deneyeyim,
bir türlü içeri girmeyi başaramadığım duvarları düşünüyordum.
Yeterli güce sahip olursam, oraya girmem çok daha kolay ol-
maz mıydı?

Fazlasıyla bencildim... ve umurumda değildi.

*Dünyayı kurtarmak isteyen sendin. Ben sadece seni kurtar-
mak istedim.*

Max bir keresinde böyle söylemişti. Şimdi kulağa ironik
geliyordu. Halkım amaçlarım ve görevim dışında hiçbir şeyi
önemsemediğimden eminmiş gibi konuşmuştu. Oysa yanılı-
yordu. Her şeyden önemli bir şey vardı.

“Haklısın,” dedim Ishqa'ya. “Caduan ya da Nura'nın bu
güce kavuşmasına izin veremeyiz. O yüzden sanırım iş başa
düşüyor.”

Ishqa sözlerimden memnun olmuş görünüyordu. İçimden
geçenleri elbette bilemezdi. “Feyler seni yakalamaya çalışa-
cak,” dedi. “Bunun farkındasın. Halkına dönmen akıllıca ol-
maz.”

Evet. Onları tehlikeye atamazdım. Serel aklıma gelince, üs-
tüme çullanan hüznü bastırdım. Son konuştuğumuzda ona çok
kızgındım. Bir daha konuşamayacağımızı düşünmek... “Üst-

lerinden geçersin, değil mi?” derken sesim niyetlendiğimden daha sertti. “İyi olup olmadıklarını anlayabilirsin?”

“Evet,” dedi ağırbaşlılıkla. “Yaparım.”

Başımı sallayıp Sammerin’e döndüm. “Peki sen kalmak istediğinden emin misin?”

Saçma bir soruymuş gibi, “Tabii ki,” dedi. Duyduklarımıza rağmen sakinliğini takdir ediyordum. O anda kararlılığı dünyanın en rahatlatıcı şeyiydi. Yine de ona sarılmamak için kendimi tutup elimdeki altın dallara baktım. Değişmiş miydi? Daha çok mu yayılmıştı? Söylemesi zordu.

“Hiçbir şey hissetmiyorum,” dedim. “Bu... bir tür pusulaysa, nasıl kullanabileceğimi hiç bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum,” dedi Ishqa. “Ama bilen birini tanıyorum galiba. Kuzeye gideceğiz.”

“Kuzey?”

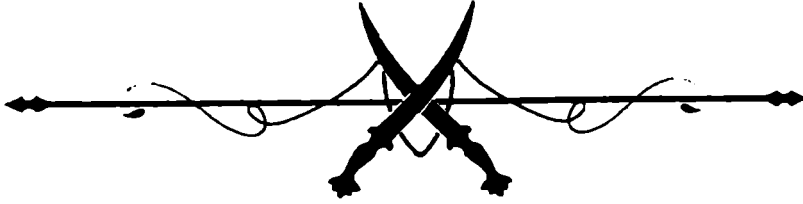
“Fey topraklarına yaklaşmak iyi fikir mi?” diye sordu Sammerin.

“Başka çaremiz yok,” diyen Ishqa dönüp tek parmağını göğe çevirdi. “Kuzey.”

Önümüz çalılık ve ormandan başka bir şey değildi. Ama arkamız boştu. O yüzden yürümeye başladım. Bazen yürümeye başlamak tek çareydi.

BÖLÜM ON SEKİZ

AEFE

Düşünmeden yürüdüm. Yaralı öfkemle karşılaştırıldığında zaman ve mekân önemsizdi. Kendimi kapkara taştan bir duvarın önünde bulduğumda, oraya nasıl gittiğimi bile hatırlamıyordum.

Siyah sisli gökyüzüne yükseliyordu. Duvardaki süslemeler ışığın vurduğu yerlerde gümüş renginde göz alıyor, kapkara yüzeyi pencereler ve balkonları bölüyordu. Bir zamanlar... çok uzun bir zaman önce insanların sıcacık parlak fenerleriyle pencerelerin aydınlandığını nereden bildiğimden emin değildim.

Artık hayat yoktu. Yamaçlar kısmen parçalanmış, sivri bir dağın zirvesine dönüşmüş, kayalar şimşek çarpmış gibi çatlamıştı.

Başım zonkluyordu.

Burayı hatırlıyordum.

Bir zamanlar buraya ait olduğunu hissediyordun. Binlerce ruhla aynı toprağa bağlıydın.

Burada yaşamıştım. Kraliyettendim.

Bir... Teirness.

Hayır. Teirness değildin. Lekeliydin.

Babamın boğazımı saran ellerini hatırladım. Kınayan bakışları hatırladım.

İçimden bir ses geçmişti ardımda bırakmamı, tenimi ısırarak ateşten elimi çekmemi istiyordu. Belki kaybettiklerimi hatırlamamak daha kolaydı.

Yine de kapılardan içeri adım atmaktan kendimi alamadım.

BİR ZAMANLAR SİYAH taşın duvarlarda gökteki yıldızlar gibi ışıklar vardı. Şimdi hepsi solmuştu. Koridorlarda attığım her adımla geçmiş etrafımı kuşatıyordu.

Dönerek yukarı çıkan merdivenlerden ve mozaik camların yanından yürüyüp kraliyet ailesinin dairesine yöneldim. Burada hasar çok daha büyüktü. Yerdeki bazı çatlaklar yola geçit vermiyordu. Ama farkında bile değildim çünkü sarayı beş yüz yıl önceki haliyle görüyordum.

Taht odasında ailemin önünde diz çökmüş, beni sevmeleri için yalvarmıştım.

Ziyafet salonunda doğuştan gelen hakkımla değil, dişimi tırnağıma takarak hak ettiğim konumumla Kılıç Birliği askerlerinin arasında oturmuşum.

Babam yatak odamda beni öldürmeye çalışmış, zavallı deli anneciğim hayatımı kurtarmıştı.

Ve...

Kapının önünde durdum. Mozaiklerin süslediği kapalı kapı kırık.

Orscheid.

O güzel, tatlı kardeşim benim olamadığım her şeydi. Yine de beni olduğum gibi sevmişti.

Kapıyı ardına kadar ittim. Burası önceden bir yatak odasıy-

dı. Şimdi taş yığınları ve cam kırıklarıyla doluydu. Yatak güneşten solmuştu. Yerdeki çatlaklardan bakıldığında aşağıdaki manzara baş döndürüyordu.

Kendimi aşağı atabilir, eski evimde tozların arasında çürüyebilirdim.

Aşağıda toprak beni çağırıyordu.

Buradan asla kaçamazsın.

“Buraya gelebileceğini tahmin etmiştim.”

Caduan’ın yaklaştığını duymamıştım. “Orscheid,” dedim boğulurcasına.

Sessizlik.

Belki de canlıların söylemediği şeyleri daha iyi anlamaya başlamıştım. Sessizliğinde bile sormadığım bir soruya cevap vermek istemediğini biliyordum.

Gitmişti. Kız kardeşim gitmişti.

“Geri gel, Aefe,” dedi usulca.

Ama ben kapı pervazına sımsıkı yapıştım. Aşağıdaki uçurma gümüş kırıntılar yağıyordu. Ağladığımın farkında değildim.

Buradan kimse canlı çıkamazdı. İnsan ya da Fey olması fark etmezdi... kim böyle yaşayabilirdi ki? Bu kadar yoğun *duygularla* yaşamak mümkün müydü?

Tek istediğim dinlenmektir. “O zaman bile bir hiçtim,” dedim. “Babam beni öldürmek istedi çünkü yaşamayı hak etmiyordum. Başkalarından çaldıklarım dışında bir hiçtim.”

“Yaşamayı *hep* hak ettin,” diye mırıldandı Caduan.

Reshaye olarak binlerce yabancının içinde binlerce hayat yaşarken, bir zamanlar bir şey olduğumu hayal edebilmişim. İstila ettiğim hayatları kıskanmış, zihinlerine yerleşirken derinlerdeki her şeye hayret etmişim. Ne olduğumu bilmiyordum ama bir zamanlar o zihinlerde bulduklarına sahip olabileceğimi hayal ediyordum. Şimdiyse gerçek, dışarıdaki yamaçlar gibi paramparça üzerime yağıyordu. O zamanlar bile her şey aynıydı.

“Aefe,” dedi yine. Sesinde duyduğum korku muydu?

Sonunda dönüp ona baktım. “Burada ne oldu?”

İtiraz edeceğini sanıyordum. Bunun yerine, “Görmek istediğini göstereceğim,” diye cevap verdi. “Ama zor olduğunu bilmen gerekiyor.”

Geçmiş kırık bir camdı. “Göster,” dedim.

Bana tuhaf bir şekilde baktığında gözlerindeki duygunun şefkat olduğunu biliyordum. “Nasıl istersen,” dedi.

*

Bir zamanların taht odası fena halde hasar almıştı. Gümüş varaklı süslemeleriyle yüksek kubbesi, devasa bir canavar ona pençelerini geçirmiş gibi parçalanmıştı. Çatlayan zemin toz içindeydi. Kırık platformda iki taht duruyordu. Babamın iki ye bölünmüştü. Anneminki eğri büğrüydü, zarif gümüşler çarpılmıştı.

Orscheid’in tahtı yok olmuştu.

Basamaklardan zarif bir şelale gibi dökülen menekşe rengi kupkuru kana baktım.

Ölüm... Burası ölüm kokuyordu.

“Niraja’da aldığım yaralar iyileştikten sonra buraya geldim,” dedi Caduan. “Rüzgâr Bölgesi’ne saldırmaya hazırlandığını duyunca babanla konuşmak için gelmiştim. Niraja’da olanları gördükten sonra iki güçlü Fey ailesi arasındaki savaşın felaketi getireceğini biliyordum.” Avucunu açıp gül rengi bir toz yığınının nefesini üfledi, havada yoğun dumanlar oluştu ve geçmişin günlerine döndüm.

Tahtlar yerli yerindeydi. Caduan’ın daha basit ve kirli kıyafetleriyle gençlik hali salonun ortasında duruyordu. Babam tahtındaydı, annem bir yanına, kardeşim ise diğer yanına oturmuştu. Yüzlerini görmek nefesimi kesiyordu. Görüntü neredeyse puslu bir hayal gibi olmasına rağmen uzanıp hepsine dokunmak istiyordum.

Genç Caduan babamın önünde diz çökmemişti. Pis pis sı-

ritan babamın gözlerindeki nefreti çok iyi tanıyordum, ayağa kalkarken söze girdi.

“Yaslı bir aileye gelip saygısızlık mı yapıyorsun?”

“Yas tutmadığımı ima ederek hakaret ediyorsun,” derken Caduan’ın sesi öfkeyle boğuluyordu. “Buraya sadece Aefe’ye saygımdan gelmedim. Bir kral olarak senden bir ricam var. Güç arzun sayısız ölüme neden oldu ama bunu hâlâ durdurabilirsin. Savaşın hepimizi yok etmeden yalvarırım buna bir son ver.”

Babam küçümsercesine kahkaha attı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. “Savaşım mı? Ben evimi koruyorum. Halkına kol kanat gerdim. Bunu en iyi sen anlarsın. Sana tacını verdim. Halkının intikamını ben alıyorum.”

“Daha çok güç kazanmak için hayatları kurban ediyorsun. Bunu kimsenin görmediğini düşünüyorsan, sandığımdan da aptalmışsın.”

Orscheid’in gözleri kocaman açıldı. Annem her saniye biraz daha huzursuzlanıyor, uçmaya hazır bir kuş gibi tahtında kıpırdanıyordu.

Babamın yüzünde böylesine bir öfkeyi daha önce hiç görme-miştim. Bir an taş kesildi... sonra iki adımda basamakları inip tek yumrukta Caduan’ı yere yuvarladı.

Ama o düşmeyi kendisi seçmiş gibi tüm zarafetiyle hemen ayağa kalktı. Sadece yaralı sağ bacağı titriyordu.

“Hain! Nankör yılan!” diye kükredi babam. “Sen kime meydan okuyorsun? Yönetecek bir krallığın bile kalmadı. İhanet nedeniyle başını kestirsem, yasını tutacak halkın bile yok.”

Caduan buz gibi sakindi. Gözü tahtında titreyerek oturan anneme kaydı. “Sareid... Bunlara son verebilirsin. Bunu içten içe bildiğinden eminim.”

Kimse annemle bir çocukla konuşurmuş gibi konuşmazdı. Annem tahtında adeta kıvranırken başını iki yana salladı.

“Anlıyorsun,” diye üsteledi Caduan. “Burası senin evin, Sareid. **Senin.** Tacını kocana devrettin. Şimdi de evini yok etmesine izin veriyorsun. Onu durdur. Bunu yapabileceğini biliyorum.”

Babam dişlerini göstererek anneme döndü ama durduğum yerden gözlerindeki korku kıvılcımlarını görebiliyordum. "Karımla saygısızca konuşamazsın," dedi tükürürcesine. "Kılıçlar! Kılıçlar!"

Siyah Kılıç üniformalı muhafızlar gölgelerin arasından ona yaklaştı ama Caduan yerinden kıpırdamıyordu. "Sareid," dedi daha sertçe. "Aefe'yi öldürdü. Kocan, senin kızını öldürdü."

Annem midesine tekme yemiş gibi birden ayağa fırladı ancak olduğu yerde donup kaldı.

Caduan etrafım saran Kılıç Birliği askerlerini umursamıyordu. "Lütfen, Sareid. Harekete geç. Yaşarken kızını kurtaramadın. Şimdi hiç olmazsa onun anısını kurtar. Aefe için olmasa bile kocanın hırsı yüzünden kaybedilecek sayısız hayat için harekete geç. Ama bunu aynı zamanda kızın için de yap."

Nefesimi tutmuştum. Annem bir keresinde beni babamdan korumuş, sonrasında onu arzuladığı hırsıyla beslemişti.

Şimdiye kadar benim için savaşmasını ne kadar çok istediğimi fark edememiştim.

Fakat annem kıpırdamıyordu. Kocaman gözleri babama kaydıığında inleyerek elini uzattı. Ama vurmak için değil, okşamak içindi.

Caduan'ın yüzünde böyle bir nefrete... bu derece bir tiksintiye hiç tanık olmamıştım. "Aefe çok daha iyisini hak ediyordu," diye hırladı.

Kılıçlar onu yakaladığı gibi sürüklemeye çalıştı ama o sakın yüz ifadesiyle yerinden kıpırdamayı reddediyordu. Babam tahnının yanındaki kılıcını alıp ona doğrulttu...

Caduan telaşla, "Bakma," diye fısıldadı.

Ama nasıl bakmazdım?

Kan püskürdü. Güneş çelikten yansıdı.

Düşen Caduan değil, babamdı. Orscheid oturduğu yerden fırlamış, yıllar önce hediye ettiğim küçük hançerle babamın boğazını kesmişti. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Ablamı öldürdün..." diye hıçkırdı. Sonra kaşla göz arasında yere yı-

ğıldı çünkü babam kalan son gücüyle kılıcını narin bedenine saplamıştı.

Öne doğru sendelerken boğulurcasına haykırdım ama Caduan kolumdan yakaladı. Beni aşağıdaki uçuruma düşmekten alıkoyan tek şey oydu.

Geçmişteki hali afallayan Kılıçlardan kurtulup Orscheid'in yanına koşmuştu. Babam yüzündeki nefretle tek kelime etmeden ölmüştü. Biricik gözde kızını nasıl da kolayca gözden çıkartıvermişti?

Orscheid narin bir kızdı. Bir avuç taç yaprağı gibi yere yığılırken annem hıçkırdı. Caduan bütün dikkatiyle kardeşimin kanamasını durdurmaya, yarasını iyileştirmeye çalışıyordu. Babamın ve kız kardeşimin kanı basamaklardan süzülüyordu.

Görüntü birden dondu. Sonra titreşerek soldu.

"Onu kurtarmaya çalıştım," diye mırıldandı Caduan. Anıyla karşılaştırıldığında sesi fazlasıyla yakın ve gerçektir.

"Hayatı babamın yanında ölmeyecek kadar değerliydi." Sesim niye tuhaftı? Kelimeler niye çatlıyordu? "Ama neden... nasıl..."

Orscheid bir zamanlar öğrettiğim birkaç basit hamle dışında dövüşten ve savaştan hiçbir şey anlamazdı. Belki bunun yarattığı avantajla babama saldırabilmişti ama babamın intikam hamlesinden kaçabilecek kadar deneyimli değildi.

"Babamı öldürebilirdin," diye fısıldadım. "Kardeşimin... kardeşimin..."

"Öldürecektim. O yüzden buraya gelmiştim."

Gereksizdi. Kardeşimin ölümü çok gereksizdi.

"Peki... peki annem?"

"Yaşıyor ama senin hayatta olduğunu bilmiyor. Görmek istersen..."

"Hayır, asla." Kardeşimin yanında acıdan çarpılan yüz ifadesiyle diz çöken annemi görebiliyordum. Benim için savaşamamıştı. Orscheid'i kurtaramamıştı. Onu bir daha asla görmek istemiyordum.

Ölen kız kardeşimin üzerine eğilen Caduan'ın gençliği kaybolduğunda geriye sadece kırık tahtlar ve kuruyan kan kaldı.

"Artık çok geçti," dedi. "Baban emri vermiş, ordularını Rüzgâr Bölgesi'yle müttefiklerine yollamıştı. Sonraki iki yüzyılda kalan tüm Fey aileleri o savaş yüzünden yok oldu. Asırlar boyunca bunun pişmanlığını yaşadım. Oraya iki saat önce gitmiş olsaydım, her şey değişirdi."

Bir an için ondan da nefret ettim.

"Ama o zaman olanlar için sadece babanı suçlayamam. Bir birimize düşmek için neden arıyorduk. Anında parlayıp, doğrucu birbirimize saldırıyorduk. Yeterince güçlü değildik. Yerinde kalabilseydin, dünyanın nasıl bir yer olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Mükemmel bir lider olurdun, Aefe."

Ona inanmıyordum. Yine de hayal ettiği dünyayı görür gibiydim.

"Seni buraya kullanmak için getirmedim," diye mırıldandı. "Seni buraya silah olarak kullanmak için getirmedim. Dün bana söylediklerinde yalan yoktu. Bana asla daha fazlası olma fırsatını vermedin. Altı yüzyıl boyunca sayısız adaletsizliğe tanık oldum. Ama bu, Aefe... Bu gördüğüm en büyük adaletsizlik."

Adaletsizlik.

Bu kadar mıydı? Tek bir kelime benden alınanları, bana dayatılanları, zihnime damgalananları anlatmaya yeter miydi?

Caduan elimi tuttu. Titriyordum.

"Halkımız atalarından çok daha iyisini inşa etmeyi başardı ama çok hassas dengeler üzerindeyiz. Hem evimizi korumak hem de daha önceki bütün medeniyetlerden daha güçlü hale gelmek için savaşıyorum. Bu hayali gerçekleştirmeyi hak eden başka birini tanımıyorum. Seni zorlamıyorum, sadece rica ediyorum... bana yardım et. Gitmek istersen seni durdurmam. Durduracağımı söylemem yanlıştı."

Boğazıma bir yumru oturmuştu. Zorla konuştum. "Peki bu... sihir güçlerini bulduğunda ne yapacaksın?"

"Tek bir sihir bile güç getirir fakat aynı zamanda da çok

tehlikelidir. Üç sihir katmanı bir araya geldiğinde sayısız olasılığın yolunu açar. Bulup kullanabileceğim bir yere yerleştirdiğimde...” Âdemelmasının hareketlerini izliyordum. “O zaman bizim için yeni bir dünya inşa edebilirim. İnsanlardan ve onların etkilerinden uzak bir dünya. Bir daha kimsenin kurban olmayacağı bir yer.”

Kardeşimin basamaklarda yatan cansız bedenini düşündüm. Gereksiz bir ölümdü. Meajqa’nın buruk gülümsemesiyle kopan kanadı aklıma geldi. Beyaz, beyaz, beyaz odada bana yapılanlar gözümün önünde belirdi. Ara Kraliçesi’nin her gün Feyle-re yaşattığı acı... “Yardım edersem...” dedim boğuk bir sesle. “Bütün bunlara bir son vereceğiz. Kimse benim yaşadıklarımı yaşamayacak.”

“Evet.”

Aklım hafızamın karanlıklarına... paylaştığım zihinlere gitti. “Tisaanah ve Maxantarius’u öldürecek miyiz?”

Küçük bir tereddüdün ardından cevap verdi. “Belki. Evet.”

Cevabın bende yarattığı duygunun adını koyamıyordum. *Pişmanlık? Kararsızlık?*

Seni terk ettiler. Seni kullandılar. Seni kendi bencilce ihtiyaçları için kullandılar.

Ama... diğer yandan sevgilerini hissedebiliyordum. Bir zamanlar ruhumu paylaşmışlardı. Şimdi bile onları içimde hissedebiliyordum. Ben de onların içindeydim. Ama yaşadığım... Meajqa’nın ve daha yüzlercesinin yaşadığı dehşetle karşılaştığında benim için ne kadar değerliydim?

Sevgiyi nefretle boğmak kolaydı.

“Peki Ara Kraliçesi?” diye sordum.

Bu sefer tereddüt yoktu. “Evet.”

Son bir kez etrafımdaki enkaza ve kanlı basamaklara baktım. Benden çaldıkları için babamdan intikam alamazdım. Yüzyıllar boyunca beni kullanan yüzlerce, binlerce insandan intikam alamaz ve kemiklerini küle dönüştüremezdim. Ama Ara Kraliçesini öldürmek yeterli olurmuş gibi geliyordu.

“Peki,” dedim.

Bu kelime kan tadındaydı... intikam tadındaydı.

BÖLÜM ON DOKUZ

MAX

Sella'nın bizi gerisin geri sokağa atmamasına biraz şaşırmıştım. Ama hayır, o tam bir Ara leydisiydi. O yüzden bizi içeri buyur edip hemen konuk odasını hazırlattıktan sonra temizlememize zaman tanımış, akşam yemeği vaktinin yaklaştığını bildirmişti. Soğuk ve kafası karışmış gibi davransa da nazikti. Ayrıca kafasının karışması çok normaldi.

Brayan'la yalnız kalana kadar dilimi tuttum. “Bu berbat bir fikir, Brayan,” diye tısladım en sonunda.

“Alternatifinden daha iyi.” Bundan pek emin değildim ama kaşlarını çatarak konuşmamı engelledi. “Sella'yı hatırlıyor musun ki? O zaman henüz...”

“Tabii ki hatırlıyorum.”

Sella ve Brayan yıllarca sevgili olmuştu. Genç bir adam olan ağabeyim sadece üç ilişki yaşamıştı ve hiçbiri için *sıcak* bir ilişki olduğunu söyleyemezdim. Ama yine de herkes Bra-

yan'ın Sella'ya hayran olduğunu çok iyi biliyordu. Lanet olsun, kim hayran değildi ki? Nazikti, yetenekliydi, güzeldi, eğitiliydi. Annemle babam ilişkilerini onaylıyordu. Sella kusursuz bir yeni Leydi Farlione adayı olabilirdi.

Ancak...

Kırık dökük hatıralarımı solmadan önce yakalamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. "Hem de sonuna kadar," diye ekledim. "Anlaşılan evlilik gerçekleşmemiş."

Surat asıp başını çevirdi. "Hayır, evlilik gerçekleşmedi."

"Neden?"

"Giyin. Şu dövmeleeri sakla," diyerek kapıyı çarptı.

Elimden gelenin en iyisini yaptım. Ilyzath'dan ayrıldığımdan beri ayna görmemiştim. İçimden bir ses aynaya bakmamamı söylüyordu. Sella'nın bize öyle bakması şaşırtıcı değildi. Yine de yeni kıyafetler giyip tıraş olmam büyük değişiklik yaratmıştı. *Stratagram* dövmeleerini saklamak için manşetleerimle yakamı sımsıkı düğmeleedim ama siyah halkalar kısmen kendini gösteriyordu. Üstelik ellerim ve Ilyzath'm avucumda bıraktığı iz için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bu halimle bile Brayan'ın onaylamayan bakışleerıyla karşılaşınca omuz silktim.

Ne yapmamı bekliyorsun?

Ama endişesini anlıyordum. Sofrada ellerimi masanın altında tutmaya çalışsam da yemeği getiren aşçının bakışleerından kurtulamadım. O bakıştan hiç hoşlanmıyordum. Sanki yüzümü bir yerleerden hatırlamaya çalışıyordu.

Kocaman evdeki birkaç hizmetçi bile bizim için sayıca fazlaydı. Brayan'la bakışırken aynı şeyi düşündüğümüzü görebiliyordum.

Sella da meraklı gözleerinin farkına varmıştı. O yüzden hizmetçileeri hemen gönderip kapıyı kapattı. Sonunda loş yemek odasına huzursuz bir sessizlik çöktü.

Hemen yemeye başladım. Yüceler aşkına... gerçek bir yemeğin ne kadar lezzetli olduğunu unutmuşum. O kadar lezzet-

liydi ki, yemek odasındaki huzursuz hava dağıldı. Ilyzath'daki yemekler ölmeme yetecek kadardı.

İlk konuşan Brayan'dı. "Kalmamıza izin verdiğin için teşekkürler."

"Lafı bile olmaz. Aradan yıllar geçmiş olsa bile eski dostları kapıdan çeviremezdim." Ağabeyimle beni süzerken sesi hâlâ buz gibiydi.

"Çok teşekkür ederim, Sella," dedi Brayan tekrar. Özellikle adım söylerken sesinin yumuşaması karşısında bir kaşım seğirirken lokmamı çiğnemeyi unuttum. Bir an için sanki o âşık ergenleri görebilmiştim. Ama keyifli şaşkınlığıma bir ekşilik karışıyordu. Buraya gelerek Sella'yı tehlikeye atmıştık.

"Yarın erkenden ayrılacağız," dedi ağabeyim. "Seni birkaç saatten fazla rahatsız etmeyiz."

"Anlıyorum," dedi Sella. Yemeğinden küçük bir lokma aldı. "O zaman havadan sudan sohbetlerle zaman kaybetmeyeceğiz."

Sella akıllı bir kadındı. Ses tonu her şeyi söylüyordu.

Cevabını bilmemem gereken sorular sormayacağım.

Bu iyiydi.

Brayan masayı inceledi. Birçok kişiye yetecek kadar sandalye vardı ama sadece üç tabak koyulmuştu. "Yemekte bize katılacak kimse yok mu?" diye sordu.

Ağabeyim sinsinin tekiydi.

Sella gergin bir şekilde gülümsedi. "Hayır, bu akşam sadece ben varım."

Brayan buna tepki vermemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

Yemek bölük pörçük ve rahatsız sohbetle hızlı bir şekilde sona erdi. Dinlediğim söylenemezdi, zaten sohbet etmek konusunda da hiç iyi olmamıştım. Aylarca bir hücrede tutulup işkence görmüş olmam sosyal becerilerimi iyice geriletmişti.

Sella en sonunda ayağa kalktı. "İsterseniz çay için kütüphaneye geçebiliriz."

İster miydim? Bir fincan çay için *cinayet işleyebilirdim*.

Bizi büyük maun kapıdan içeri buyur etti. Kızların üzerinde batan güneşi içeri alan büyük pencereler sayesinde oda aydınlıktı. Uzaklarda okyanus seçilebiliyordu. Yerden tavana kadar uzanan kitaplıklar duvarları kaplamıştı. Odanın ortasında birkaç kanep ve koltuk vardı. En ortada küçük bir kız yere diz çökmüş halde bir kitap karıştırıyordu.

İçeri girdiğimizde kız başını çevirip baktığında neredeyse dişlerimin arasından küfrü basıyordum. On yaındaki küçük kızda Brayan'ın gözlerini görebiliyordum. Koyu renkli dalgalı saçları omuzlarına dökölüyor, kapkara gözleriyle hafif güneş yanığı yanaklarını çevreliyordu.

Benzerlik karşısında felç olmuştum.

“Özür dilerim,” dedi kız ayağa kalkarak. “Geleceğinizi bilmiyordum.”

“Özür dilemeye gerek yok, tatlım,” dedi Sella. “Uzun kalmayacağız,” diye ekledikten sonra kız alnından öptü. Ellerini omuzlarına yerleştirdiğinde kız merakla bize bakmaya devam ediyordu.

Brayan nasılsa rengini hiç belli etmiyordu. Sella'nın da ondan farkı yoktu. Durumun bir tek benim farkında olmam imkânsızdı.

Sella sadece Brayan'a bakıyordu. “Bu Adeline,” dedi usulca.

Sessizlik gereksiz uzuyordu. Brayan ona baktı, sonra bir şey demeden gözlerini Adeline'e çevirdi.

O kadar rahatsız olmuştum ki, konuşmadan edemedim. “Tanıştığımıza sevindim, Adeline,” dediğimde ağabeyim de kendine geldi.

“Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz,” dedi nazikçe. “Kütüphaneyi bizimle paylaştığın için teşekkürler.”

“Ah, hiç sorun değil,” dedi Adeline. İyi eğitilmiş asil bir çocuğun o büyüleyici, olgun tavrına sahipti.

Sella kıkırdarak başını öptükten sonra kızını gönderdi.

Bunun üzerine Adeline bize nazikçe iyi geceler dileyip merdivenlerde gözden kayboldu.

Sessizlik boğucuydu. Brayan'a baktım ama beni görmezden geliyordu.

"Nazik bir kız," dedi sonunda.

Hah, nazik bir kızmış!

"Öyledir," dedi Sella belli belirsiz gülümseyerek. "Harikadır."

Brayan tepki vermedi.

"Sana hep nerede olduğumu bildirdim, Brayan," diye devam etti Sella. "Hayatım ya da kızım hakkında bilmek istediğin bir şey varsa, seninle seve seve paylaşırım. Doğruyu söyleyeceğime güvenebilirsin."

Yüceler aşkına... Bu saçmalıktı. Ben bile neler olduğunu anlamıştım. Sella sorulması gereken soruyu sorması için ağabeyime meydan okuyordu.

Sessizlik uzadıkça uzadı.

Sonunda, "Uzun bir gün oldu," dedi Brayan. "Sanırım iznini isteyeceğim. Teşekkürler."

KAPI KAPANDIĞI ANDA ağabeyimi köşeye sıkıştırdım. "Brayan, aşağıda ne oldu öyle?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne mi demek istiyorum? O çocuk..."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," diye tersledi.

"Saçmalama. Benim gördüğümü sen de gördün."

Bana bakmayı reddediyordu. "Gelmek zorunda kaldığımız için buradayız," diye belirtti. "Bir geceliğine. Sella bize evini açma nezaketini gösterdi. Ona duyduğum minneti hayatıyla ilgili haddimi aşan sorular sorarak göstermeyeceğim."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Sella resmen sormanı istedi çünkü..."

“O sorulardan vazgeçtim.” Brayan gemi tarifesine odaklanmıştı.

Alaycı bir kahkaha attım. Tipikti. Belli ki on yıllık hafıza kaybının önemi yoktu. Brayan her zamanki gibi dik kafalıydı. Görmek istemediği gerçekler konusunda hiç yol almamıştı. “Brayan... Gerçeği bilmeyi reddetmen o kızın senin olduğu gerçeğini silip atmaz.”

Brayan’ın kopan bir ip gibi aniden çöküşüne sadece yıllar önce tanık olmuştum. Sırtı dönüktü, sonra bir hışımla dönüp bana baktı. Yüzünün her hattında öfke titreşiyordu.

“Aileyle ilgili sorumluluklar konusunda bana nutuk atacak son kişi *sensin*. Sözlerindeki ikiyüzlülüğü bile anlayamayacak kadar delirmiş olmalısın!”

“Ben...”

“*Hangi cehennemdeydin?*” Bir adım atıp cevap bekliyormuş gibi önümde durdu.

Nutkum tutulmuştu. Ne sorduğunu anlayamıyordum. “Hangi...”

“Evet, Max. *Sen. Nerelerdeydin?* Cenazelerine gitmedin. Bunu biliyor muydun?”

Kelimeler boğazıma dizilirken ağzım açık kaldı.

“Yedi cenaze ateşi ve ben... Binlerce yabancı sürekli seni soruyordu. Hep mazeretler uydurdum. Zamanında yetişemediğini, orduyla seferde olduğunu söyledim. Sarlazai’dan sonra bir kahraman olmuşsun. Bana inandılar. Ama geceleri yalnız kaldığımda, nerede olduğunu bulmaya çalışıyordum. Bütün komutanlarına yazdım. Lanet olası Ara’daki bütün hastanelere yazdım.” Sinirli bir kahkaha attı. “Çünkü öldüğünü düşünüyordum, tamam mı? Bütün ailenin cenazesine yetişemiyorsa, erkek kardeşim kesin ölmüştür diye düşündüm.”

Geçmişimin dehşeti yüzünden konuşamıyordum.

Hayır, demek istedim. Yanılıyorsun. Asla yapamazdım.

Ama elbette yanılmadığını biliyordum. Ağabeyim açıklama yapamayacağı cevaplar arıyordu. Ayrıca ben de artık hatırlamadığım geçmişime öfkeleniyor, sorular soruyordum.

“Ortadan kayboldun. Seni yıllarca aradım. Yıllarca, Max... Bu arada yeni Lord Farlione olmanın sorumluluklarını üstlendim. Bütün borçları, sözleşmeleri, diplomatik işleri üstlendim. Tek başımaydım. Sonra seni aramaya çıktım. *Yıllarca*. Peki seni sonunda nerede buldum?”

Cevabı duymak istemiyordum. Kapı zihnimin gerilerinde giderek büyüyor, fısıldıyordu.

Oraya tekrar gitmek istemezsin.

Brayan’ın dudakları tiksintiyle çarpıldı. “Seni Meriata kenar mahallelerinden birinde buldum. Kafan o kadar iyiydi ki, beni tanımak bir yana, kendi adını bile bilmiyordun. Bense kardeşimi kurtarabileceğimi sanmıştım. Her şeyden kaçması için başına korkunç şeyler gelmiş olması gerektiğini düşünmüştüm. Ama sen oradan başka bir yere gitmek istemiyordun.”

Brayan kusursuz biri değildi ama asla yalan söylemezdi. Her kelimesinin doğru olduğunu biliyordum. Utanç tenimi yakmaya başladı. Bir açıklaması olduğuna inanmak istiyordum. Herhangi bir nedeni olduğuna inanmak istiyordum. Beni anlamasını sağlayacak bir şey... *Benim* anlamamı sağlayacak bir şey...

Ama kendimi nasıl açıklayabilirdim ki?

Brayan alaycı bir homurtuyla sırtım döndü. “On yıl sonra seni görmek için tekrar Ara’ya döndüğümde bazı cevapları bulmayı umuyordum.”

Başımı iki yana salladım. “Ben...”

“Hatırlamıyorsun, biliyorum.” Yine alaycı bir kahkaha attı. Bu seferki daha vahşiydi. “Saçma bir umut olduğunu bilmeliydim.”

“Elimde olsa açıklamasını yapardım,” dedim.

Bu doğru muydu? Doğruysa neden son on yılda bir açıklama yapmamıştım?

Brayan’la ilişkimiz hep... karmaşık olmuştu. Eksik hafızamla bile bunu yüzünden okuyabiliyordum. Hatırlayamadığım geçmişim ilişkimizi daha da zora sokmuştu.

Ama onu asla bu şekilde yalnız bırakacak biri değildim.

Bırakmış olamazdım.

Değil mi?

Saatın tıkırtıları kulaklarımı tırmalıyordu. “Nasıl oldu?” diye sordum usulca. Kelimeler dudaklarımdan çıkana kadar konuştuğumun farkına bile varmamıştım. Aynı anda kafamın içindeki ses sertçe uyardı.

O kapıyı açmak istemezsin.

Ağabeyim kollarını göğsünde kavuşturup pencereye döndü. “Ryvenai asileri,” dedi. “Savaş sırasında babamın sadık duruşuna kızmışlardı. Belki... ordudaki konumumuzun da etkisi olmuştur. Bir gece evimize geldiler. İntikam aldılar. Sarlazai’daki kraliyet zaferinin ardından savaş bitmiş sayılırdı. Ailemizi öldürmeleri anlamsızdı.” Kelimeleri gergin ve soğuktu. “Öldükten saatler sonra bulundular.”

Birden başım dönmeye başlayınca yatağın kenarına tüneyip gözümün önüne gelen korkunç katliam sahnelerine karşı direndim. Hayatımla ilgili bu tür bir şeyi bir yabancıнын başına gelmiş gibi dinlemek çok tuhaftı. Sanki korkunç olayların yaşandığı gecenin sabahında her şeyi öğreniyordum. Hatıralarım bölük pörçükken bile yas hep oradaydı. Şimdi yasın ani şiddetine direnmek zorundaydım.

Bulmacanın yeni parçası üzerine düşündüm. Ryvenai asileri tarafından öldürülmüşlerdi. Anlamsız ama son derece yıkıcı bir intikam olmuştu. Buna rağmen bir şeyler yerine oturmuyordu.

Hayır, eksik bir şeyler var ama o kapıyı açmak istemezsin.

Kendi kendine konuşuyormuş gibi, “Keşke orada olsaydım,” diye mırıldandı Brayan. Sonra nefesini serbest bırakıp bana döndü. Yavaşça kendini toparlamaya başlamıştı, parçalar teker teker yerine oturuyordu. Omuzları gevşedi, sırtı dikleşti, yumrukları açıldı. “Bu kadar yeter.”

Kendi kendine mi söylenmişti? Bana mı söylüyordu? Emin değildim.

Zaten ben de bu konuşmaya devam etmek istiyormuşum gibi davranamazdım. Hem ne diyebilirdim ki? Herhangi bir açıkla-

mam yoktu ve Brayan bunu biliyordu. Ama ağabeyim özenle öfkesini bastırda da yere baktığımda aramızdaki uçurumun çok daha genişleyip derinleştğini görebiliyordum. Uçurumu daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Sabah erkenden ayrıldık. Sella ve hizmetçiler henüz uyanmamıştı. Brayan veda etmedi. Ama çıkmadan önce kütüphane-deki masanın üzerine bir not bıraktım.

Sella,

Her şey için teşekkürler.

Hayatın sana iyi davrandığını gördüğümüze sevindik.

Bir ihtiyacı olursa, kızın her zaman bana gelebilir.

Max

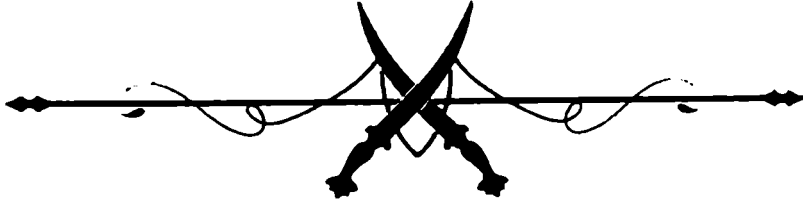
Şartlar göz önüne alındığında belki yaptığı aptalcaydı. Sella birinin sahip olabileceği her şeye sahipti. Üstelik benim gibi yarı kaçık bir hükümlüden bir şey istemeyeceğini ancak umut edebilirdim. Yine de bu dünyada kendini yalnız hissederse...

Sanırım herkes geçmişiyile bağını korumayı hak ederdi.

Threll'e giden gemide hiç konuşmadık. Karada geçirdiğimiz son geceden sonra söylenecek bir şey kalmamıştı.

BÖLÜM YİRMİ

AEFE

Vazo duvarda parçalanıp ısıltılarla yere yağarken Caduan istifini bozmadan sola kaydı. Omuzlarım kasılmıştı, nefeslerim hırıltılıydı, kaslarım titriyordu. Bedenimin öfkeme bu şekilde fiziksel tepkiler vermesine henüz alışamamıştım. “Yapamıyorum,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından.

“Yapabilirsin.”

“Ya-pa-mı-yo-rum.”

“Bunu daha kaç kere konuşacağız?” derken kırık camı ayağıyla itti. “Birilerini yeni vazo almaya göndersem iyi olacak.”

Hırlayarak ona döndüm. “Bana imkânsız bir iş veriyorsun.”

“İmkânsız değil. Aslında olasılıklar sonsuz.”

Neredeyse ona vuracaktım. Belki o zaman sihrim geri gelirdi. Gücüm Tisaanah’ya eti çürütme, Max’e de önüne çıkan her şeyi küle dönüştürme yeteneği kazandırmıştı. Caduan’a saldırırsam belki kendi özel yeteneğim ortaya çıkardı. Fazlasıyla sa-

kin suratının eriyip bir bulamaca döndüğünü hayal edebiliyordum. Düşüncesi bile içimi rahatlatıyordu. “Sayısızmış,” diye alaycı bir kahkaha attım. “Anlamsız.”

“Bu doğru değil.”

Doğruydu. Caduan’a savaşında yardım etmeyi gönülsüzce kabul etmemin üzerinden birkaç gün geçmişti. Beni her gün dairesine getiriyor, sihrimi nasıl kullanacağımı öğretmeye çalışıyordu. En azından öyle olduğunu iddia ediyordu. Pratikte tek yaptığı boş bir vazoyu önüme koyup *bir şeyler yaratmamı* söylemekti.

Bir şey yaratmak?

Söylediklerinin benim için hiçbir anlamı yoktu. Ne yaratacaktım? *Kelebek? Alev? Yılan?*

Sorduğumda, “Herhangi biri olur,” dedi umursamaz bir tavırla.

Ama Tisaanah’ın sihrine kavuşmadan kelebek yaratamazdım. Maxantarius’un kıvılcımı olmadan alevler yaratamazdım.

Tavsiye istediğimde bana ne yaratacağımı söyleyemeyeceği konusunda ısrar etmişti.

“Niye?” diye üstelemişim.

“Çünkü ikimiz için de bir anlamı olmazdı,” diye karşılık vermişti.

“Bana anlamlı bir şey söylemiyorsun ki?”

Karşılığında sinsice gülümseyip daha sabırsız bir tavırla tekrar denememi istemişti.

Günler geçiyor, vazo boş duruyordu. Caduan’ın yönlendirmeleri artık bir emirden farksızdı. İyice sinirleniyordum. Ben sinirlendikçe vazolar duvara uçuyordu.

Beş gün... tam beş gündür bununla uğraşıyorduk ve bunalmışım. Göğsüme yuva kuran sıkıntı Caduan’ın hayal kırıklığıyla dolu bakışlarını gördükçe iyice boğucu bir hal alıyordu.

Bu kadar yeterdi. Denemeyi kabul etmişim ama neyi kabul ettiğimi bilmiyordum. Defalarca deneyip yanılmanın kendimi çaresiz ve tıpkı o beyaz, beyaz, beyaz odadaki gibi tutsak hissettireceğini bilemezdim.

Faydasızdı. O zaman çaresiz ve yalnızdım, şimdi de çaresiz ve yalnızdım.

Bu düşünce nefeslerimin sıklaşmasına neden oluyordu. Parmaklarım masadaki su bardağını kavrayıp havaya kaldırdığında Caduan yüzünü ekşitti. Ama bu sefer bardağı fırlatmak yerine, son anda parmaklarımı sıktım, sıktım, *sıktım*... sonunda avucuma bir acı saplandı. “Hataydı. *Bir şey yapamıyorum.*” İtirafım dudaklarımın arasından kolayca dökülüvermişti. Nedenise o anda Tisaanah’nın çelik gibi iradesini ve güvensizliğini ağzından çıkanların arasına özenle saklayışını hatırladım. Benimle aynı karanlık düşünceleri zihninin derinlerine ittiğine şahsen tanık olmuştum.

Şimdiyse onun kadar güçlü olmadığımı anlıyordum. Ne sihrim vardı ne de iradem.

“Denemiyorsun,” dedi Caduan.

İçimdeki öfke seline izin verdim, incinmekten daha kolaydı. Bir hışımla dönüp iki adımda onunla burun buruna geldim.

Yine istifini bozmadı.

“Denemiyor muyum? Beş gündür bu odadayız ve sen bana *denemediğimi* mi söylüyorsun?”

Dudakları seğirdi. “Beş gündür kendi kuyruğunu yakalamaya çalışmanı izliyorum. Sana yardım ediyorum, Aefe.”

Bir şeyleri parçalarsam ancak rahatlardım. Başka bir bardağa uzandım ama Caduan bileğimi yakaladı. “Bundan daha iyisini yapabilirsin,” derken bileğimi sıkıan parmakları tenimi yakıyordu.

“O zaman ne yapmam gerektiğini söyle.”

“Düşünmeni istiyorum. Sessizliğe kulak verip bir şeyler bulmanı istiyorum.”

“Peki ne bulacağım?”

“Sana bunu ben söyleyemem.”

Bileğimdeki parmakları biraz canımı yakmaya başlamıştı. Engellenmek hoşuma gitti. Beş gündür ilk kez, denizde süzülürken tutunacağım bağ gibi tanıdık bir şey hissetmişim.

Dudaklarım pis bir sırtışla çarpılırken eline doğru eğilerek, “Orada ne bulmamı bekliyorsun?” diye tısladım. “İçimde sessizlikten başka bir şey yok. Birinin bu kadar boş bir dünyada nasıl yaşayabildiğini anlayamıyorum. Benim... hissetmem gerekiyor...” Duraksadım. Kelimeler anlatmak istediğime yetmiyordu, o yüzden pes ettim. “Anlamazsın.”

Ama yüzündeki ifade dalgındı. “Anlat,” dedi usulca.

“Anlayamazsın.” Elimini geri çekmeye çalıştım ama sımsıkı tutuyordu.

“Orada bir şey var, Aefe. Kendini tutma. Devam et. Hiçlikten bir şey yaratamayacağını söyleyip duruyorsun. Neden?”

Ondan nefret ediyordum.

“Yapabildiğini gördüm,” diye üsteledi. “Öyle ya da böyle farklı biçimlerde sihrini ortaya koydun.”

“Nasıl olduğunu bilemezsin,” diye terslendim. “Muhteşem şeyler yapmış olabilirim ama o zaman... bir şeye dönüşmem gerekiyordu. Daha yüksek sesle söylenecek bir şarkıya ya da...”

Sözlerim ona mantıksız geliyor olmalıydı.

“Devam et, Aefe.”

“Onlarlayken sihirlerini alıp daha güçlü hale getirebiliyordum. Güçlü... sonsuz güçlü olduğumun farkındaydım ama malzemeyi onlar veriyordu. Çok uzun zaman önce, Aefe olarak bile...” Dilim sivri dişlerimde dolaştı. Bu bedenin farklı bir versiyonundaki kadar sivri değillerdi. “Aefe olarak bile kendime ait bir yeteneğim yoktu. Sadece başkalarının yeteneklerini alıyordum. Şimdi içinde olduğum bu beden bomboş. Ne yaratmamı bekliyorsun? Başkasının sihrine ihtiyacım var. Güçleneceğim bir sihre ihtiyacım var. Hiçlikten bir şey yaratamam.”

“Hiçlikten bir şey yaratmanı istemiyorum. *Senden* bir şey yaratmanı istiyorum.”

Öfkelendim. Nasıl hâlâ anlamazlıktan geliyordu? “Ben hiçlikten başka neyim ki?”

Kendime bu ismi vermiştim.

Reshaye. Hiç kimse. Hiç.

Caduan'ın dudakları gerildi. Beni aniden kendine çektiğinde sendeledim. Avucumu bol gömleğinin açık yakasından görünen pürüzsüz göğsüne bastırdı. O kadar beklenmedik bir hareketti ki, elimi çekmeye çalıştım ancak parmakları bir mengene kadar sıkıydı. “Dinle,” dedi. “Savaşmayı bırak ve *dinle*.”

Neden itaat ettiğimi bilmiyordum. Hâlâ nefes nefese olduğum için başta ilk duyduğum şey kulaklarımda atan nabzım oldu.

“Ne hissediyorsun?” diye sordu Caduan.

“Hiç.”

“Bu doğru değil.” Gözleri gözlerimi deliyordu. “Ne hissediyorsun?”

Hiç, demek istiyordum. Ama o sırada parmak uçlarımda altında belli belirsiz bir şeyin farkına varmıştım. Teninin altındaki sıcaklığı ve o düzenli ritmi hissedebiliyordum. Göğsü aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. Üstelik sadece parmak uçlarımda değil, nefesinin okşadığı yanağımda da bir şeyler hissediyordum.

Hissettiğim her şeyin tamamen farkındaydım. Teninin altında akan kanın sıcaklığı. Nefeslerinin ritmi. Bileğimi kavrayan elindeki kasların titreşimi. Sarılmışız gibi bedenimi saran katıksız sıcaklığı... Sanki sıcak ve tanıdık bir şeyin içine düşmüştüm.

Başından beri bu boş bedende kendimi fazlasıyla yalnız hissediyordum. Belki bedenim boştu ama birine yakın olmanın aynı bedeni paylaşmaya benzediğini daha önce nasıl fark edememiştim? Dile gelmeyen bu tuhaf iletişimi anlayamayacağımdan emin olduğum için böyle şeyleri hep görmezden gelmişim. Oysa şimdi Caduan'ın nefeslerinin, kalp atışlarının, sesindeki titreşimin içinde kaybolmak istiyordum.

Tekrar konuşmaya başlayana kadar bana daha çok yaklaştığını fark etmemiştim.

“Ne hissediyorsun?” diye sordu tekrar.

“Ben... seni hissediyorum.”

Dudaklarının kenarındaki çizginin yukarı kıvrılmasını izlerken bembeyaz teninin altındaki nabzın hızlandığını fark ettim. Nefesleri de hızlanmıştı çünkü artık her şeyi hissediyordum. Diğer eli sırtıma gittiğinde parmak uçlarının nazik dokunuşu ürpermeme neden oldu. Bir an için beni kendine çekeceğini sandım. Buna hazırdım çünkü başka birinin bedeninde kaybolmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ama bunu yapmadı. Dokunuşu hâlâ nazikti. “Bu bedende yalnız olduğunu düşünüyorsun, Aefe. Ama hayat her yerde. Kanda. Nefeste. Kalp atışında.” Başparmağıyla göğsüne bastırıldığı elimin üstünü belli belirsiz okşadığında nefesim kesildi.

“Söyle,” diye mırıldandı. “Bu hiç mi?”

“Değil.”

Konuşmakta zorlanıyordum.

Hafifçe geri çekildiğinde dudaklarımdan anlaşılmaz bir itiraz mırıltısı kaçırıldı. Ama eli hâlâ sırtımdaydı, hâlâ bileğimi sımsıkı tutuyordu. Sonunda elimi kendi göğsüme bastırmamı sağladığında burun burunaydık.

“Ne hissettiğini söyle,” diye fısıldadı.

Başta hiçbir şey yoktu. Onda hissettiklerimle karşılaştırıldığında bedenim cansızdı.

Ama sonra...

Biraz hızlı akan düzenli bir ritim, ciğerlerimin ritmiyle inip kalkan göğsüm, sıcaklık, büyüme...

“Beden inanılmaz bir şeydir.” Eğildiğinde kelimeleri saçlarımı okşadı. “Her hücrende hayat var. Sürekli hareket ediyor, büyüyor, değişiyorsun. Asla sabit değilsin. Asla sessiz değilsin.” Bana bakacak kadar geri çekildiğinde yeşil gözleri eskisinden de parlaktı. Kalp atışlarımda üstündeki parmaklarımız kenetlendi. “Hiç değilsin, Aefe. Sen bir mucizesin. Şimdi bir şey yarat.”

Bu kadar kolay mıydı? Daha önce nasıl anlayamamıştım?

Bir zamanlar başkalarını yönettiğim gibi yönetebileceğim

sihirle doluydum. Ben sihirden yapılmıştım. Tek yapmam gereken şekil vermektir.

Tenim karıncalandı. Gözlerimi onun gözlerinden ayıramıyordum. Saniyeler geçti. Sonunda gözleri aşağı inerken dudaklarında bir gülümseme tomurcuklanmıştı. “Bak,” diye mırıldandı.

Bakmak istemiyordum. Tek görmek istediğim şey onun gülümsemesiydi. Ama sonunda ben de baktım. Avucumda taze taç yaprakları hâlâ açılmakta olan minicik, simsiyah bir gül gonçası vardı.

Tuhaftı. Geçmişte şehirleri yerle bir etmiş, orduları dağıtmıştım. Ama hiçbir bu küçücük çiçek kadar gururlanmamı sağlamamıştı.

Bunu kendim yaratmıştım. *Canlı* bir şey yaratmıştım.

“Mükemmel.”

Tekrar başımı kaldırdım. Caduan çiçeğe değil... bana bakıyordu.

ÖĞLEDEN SONRA BİRKAÇ küçük yaprak ve tek bir açılmamış gonca dışında başka çiçek oluşturmamıştım. Umurumda değildi. Sevinçten havalara uçuyordum. Bütün gece devam edebilirdim. Caduan sakın olmamı söylüyordu ama kendimi tutamıyor, avucumda beliren her yaprakla daha çok keyifleniyor, yüzümdeki sırtışa engel olamıyordum.

Bir şeyler yaratmanın bu kadar iyi hissettireceğini nasıl gözden kaçırmıştım?

Caduan sıkılmaya başlamıştı. Çok geçmeden bir koltuğa ge-
çip beni izlemeye odaklandı, ardından çenesini eline dayadı ve son başarımı göstermek için ona döndüğümde koltuğa yayılmış halde uyuduğunu gördüm.

Saat geç değildi, daha yorulmamıştım. Ama bir an için onu izledikten sonra yanındaki koltuğa oturdum. Kendi başıma çalışmak hiç çekici değildi.

Etrafta utanacağım kimse olmadığından düzenli soluklarımı izledim. Yeni fark ettiğim şeyleri hayranlıkla seyrediyordum. Caduan uyanmadı, neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Saatler sonra yorgunluk kendini göstermeye başladığında uzanıp elimi elinin üzerine koydum, başparmağımla bileğini okşadım ve onun nabız atışlarını dinlerken uyuyakaldım.

“Kralım.”

Uykulu gözlerimi kırıştırdım. Luia, Caduan’ın üzerine eğilmişti. Şafağın ilk ışıkları yüzlerimizi aydınlatıyordu, ellerimiz iki koltuğun arasında kenetlenmişti.

“Kralım,” dedi kadın tekrar. Bu sefer daha sert ve yüksek bir ses tonu kullanmıştı. Caduan’ı omuzlarından sarsıyordu. “Kralım, uyanın...”

Caduan’ın gözleri yavaşça açıldı.

Luia hemen onu bırakıp rahatlayarak bir nefes verdi. Bana bakmıyordu bile.

“Ben...” Caduan şakağını ovuşturdu, sonra bana baktı. “Özür dilerim. Sandığımdan daha yorgunmuşum.”

Ben de uykulu gözlerimi ovaladım.

“Bu kadar erken uyandırdığım için özür dilerim,” dedi Luia. “Threll müttefiklerimiz acilen görüşmek istiyor. Meajqa idare etmeye çalıştı ama bastırıyorlar. Onlarla çalışmaya devam edeceğiz fakat sana haber vermek istedik...”

“Görüşebilirim.”

Luia’nın kaşları kalktı. “Şahsen toplantıya katılmak gibi bir sorumluluğun yok.”

“Meajqa, Threll’e gitmemeli. Bunu yapmakta ısrar ediyorsa, oraya kesinlikle yalnız gidemez.”

“Ben gidebilirim. Ya da...”

“Hayır. Ben gideceğim. Bu konulardan fazla uzak kaldım.” Hâlâ yorgun görünen bakışları bana kaydı. “Aefe de benimle gelecek.”

Luia’nın yüzü çarpıldı. “Ne?”

Ne?

İlk tepkim reddetmekti. Eski Aefe kesin reddederdi. Ama itirazım dudaklarımdan dökülmeden önce kendimi tuttum.

Sandığımdan farklıyım, diye hatırlattım kendime.

Kabul ettiğimde Caduan'm yüzüne yayılan gülümseme, tıpkı sabah güneşi gibiydi.

BÖLÜM YİRMİ BİR

MAX

“Burada kalamayız.” Elimi alnıma siper etmiş, gözlerimi kısarak ufka bakıyordum. Ben buna uygun değildim. Olduğum yerde beni pişirebilecek kadar şiddetli sıcaklık yerine, Ara’nın bataklık rutubetini tercih ederdim.

Gemimiz Threll’in merkezindeki adını bile telaffuz edemediğim bir şehre yanaşmıştı. Beyaz taş mimari güzeldi. Kıyıdan yukarı bakarken, masmavi gökyüzünün altında fildişi rengindeki çeşitli fırça darbelerinden oluşan bir tabloya bakıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Akşamüstüydü, mavi hafiften pembeye çalmaya başlamıştı.

Threll’de günbatımı güzeldir.

Aklımdan geçene kendim de şaşırdım. Daha önce Threll’e geldiğimi bilmiyordum.

“Kalmayacağız,” dedi Brayan. “Threll şu an karmakarışık.

Burada ne kadar az zaman geçirirsek, o kadar iyi. Gemimizin batırılmadığına şükrederim.”

“Feyler ya da Threll orduları sivil bir gemiyle uğraşır mı?”

“Burada şu an herkes herkesi öldürmek istiyor. Asiler de Threll lordlarına karşı savaşıyor. Tıpkı on beş yıl önceki Threll savaşları gibi. Ama... en azından, herkesin kafası karışık olduğu için bize pek dikkat etmeyeceklerdir.”

Hafızamdaki kırıntıları birleştirdim. Nura, Threll’de bulunmuştu. Vardir’le konuştukları sırada bunu defalarca duymuştum. Feyler de müttefiklerini ziyaret etmek için buraya gelmişti ve tam da bu yüzden *kaçabilirsem gideceğim yerler* listesinde Threll’e hiç yer vermemiştim.

Başımla ilerideki bir ahır işaret ettim. “Belki at alabiliriz. Yaya olarak seyahat etmeye alışık değilim.”

Brayan kabul edince at tüccarına gittik. Muhtemelen yarı ölü olarak satın aldığı atları sadece üç gün besleyerek akıl almaz bir karla tekrar satıyordu.

Brayan iki atı işaret ederek, Threll dilinde, “Kaça?” diye sordu.

Threll dilinde.

Üstelik anlamıştım.

İşte *bu* ilginçti. Pazar yerinde kulak kesildim. Gurultuyu andıran çoğu kelimeyi anlayamıyordum ama arada sırada yavaş konuşan insanların birkaç cümlesini yakalıyordum.

Bir anı kırıntısı... Bir sesin alçalıp yükselişi, dilimin ucuna gelirken uçuveren bir şeyler söyleyen bir Threll şarkısı...

“Max!” diye bağırdı ağabeyim sabırsızlıkla. Sol taraftaki atı gösteriyordu. Gri renkli yaratık da belli ki benden hoşlanmamıştı. “Gidelim. Karanlık çökmeden şehirden çıkabiliriz.”

Sırtına atladığımda atım onaylamayan bir homurtuyla şahlanınca neredeyse yere kapaklanacaktım. “Bu hiç hoş değil,” diye hırladım.

At benimle hemfikir olmadığını belirtircesine nefesini burundan verdi.

“Bir saniye.” Tam yola çıkacakken Brayan aniden durdu. “Bu kaç?” diye sordu bir yeri işaret ederek. Duvardaki küçük ve paslı bir orağı işaret ediyordu. Hazırlıksız yakalanan tüccar saçma bir fiyat söyleyince Brayan şikâyet etmeden parasını ödedi ve ahırdan çıktığımızda orağı bana uzattı. “Al. Buralarda silah dükkânı arayarak zaman kaybetmek istemiyorum ama gerektiğinde kendini savunabileceğin bir şeye ihtiyacın var.”

Eyerime astığı paslı orağa göz attım. Bu şey insan kesmeyi bırak, tarlada başak bile kesemezdi. Ama ağabeyim haklıydı. Sonuçta orağın ucu sivriydi, işime yarardı.

“Sakın kullanamayacağım söyleme,” dedi Brayan sertçe. “Seni on beş yıl eğittim. Her şeyi kullanabilirsin.”

Bu bir iltifat mıydı?

“Katılıyorum,” dedim. “Zaten bir şey demeyecektim. Teşekkürler.”

Bir anı kırıntısı... Brayan bana bu oraktan çok farklı bir silah veriyordu.

Doğum günün kutlu olsun.

Ama ne olduğunu hatırlayamadan anı silindi.

“Threll dilinde konuşabiliyor musun?” diye sordum.

“Burada birkaç yıl yaşadım,” diye açıkladı. “Şirket için çalışırken.”

Çok geçmeden hatırladım. Güldiş Şirketi, prestijli bir özel orduydı. Evet... Hayal meyal hatırlıyordum. Brayan onlarla çalışmıştı. Sonra geri dönmüştü... çünkü Ryvenai Savaşı mı başlamıştı?

“Galiba...”

“Çoğunlukla Essaria’daydım. Deralin falan gibi küçük ulusları istila etmek üzere yardımımızı aldılar. Ama paraları bitip Threll lordları da onlara diş bilemeye başlamadan önce oradan ayrıldım.” Başını iki yana salladı. “Daha güçlü bir ordu tanımıyorum. Threll orduları savaş kazanmayı çok iyi biliyor.”

Ağzımda ekşi bir tat vardı.

Eski anılar toz üfürülmüş gibi renk zerreleriyle pırıldadı.

Güldiş Şirketi itibarlı sayılıyordu ve Brayan'ın ordudaki konumu babamızın en büyük gurur kaynağıydı. Böylesi bir konum diğer lord ve ordu liderlerinin etkilenecek kaşlarını kaldırmasına neden olurdu. Ama ağabeyimi sinirlendirmek için *pahalı askerlik* dediğimi hatırlıyordum. “Bir ulusu istila etmek kaç para?” diye sordum.

Kızgın gözlerini bana çevirdi. “Başka şeyleri hatırlamasan da ahlaki üstünlük duygunun geri dönmesine sevindim.”

Omuz silktim. “Sadece soruyorum.”

Küçümseyici bir nefes verip atını harekete geçirdi. “Bu konuları burada konuşmasak iyi olur.”

Gökyüzü önce parlak kırmızıya, sonra menekşe rengine boyandı. Şehrin dışına ulaştığımızda alacakaranlık çökmüştü. Ana yol kıyıyı takip etmek üzere batıya kıvrılıyordu. Daha küçük bir patika ise sık ormanların olduğu kuzeye dönüyordu, geldiğimiz kavşakta mola verdik.

“Dur, tahmin edeyim,” dedim. “Şu harika yoldan ilerlemek yerine ormandan gidip sivrisinek ve vahşi hayvanlarla savaşa-
cağız.”

“Ormanlık alan kuzeyde. Biz de kuzeye gidiyoruz.”

“Harika.” Atım da heyecanımı yansıtırcasına homurdandı.

“Şu anda buralardan uzaklaştığın için şikâyet etmeyecek kadar akıllısın,” diyen ağabeyim tekrar atını yönlendirdi.

Bir an için durup karanlık tali yola baktım.

Homurdansam da Brayan'ın haklı olduğunu biliyordum. Gözden uzak olmamız ve bir an önce Threll'den çıkmamız iyi olurdu. Ama gözlerimi kırıştırdığımda Ilyzath'da gördüklerim zihnimde belirliyordu. Karanlık ormanlarda pusuya yatan canavarlar, uzanan ceset eller, bana seslenen biri...

Elimi öne uzatıp parmak uçlarımı birbirine sürterek sihrimi... alevimi çağırdım. Bir zamanlar denememe bile gerek yoktu. Alevler bir organım gibiydi. Oysa şimdi bütün denemelerim bir duvara çarpıyordu.

Sonunda pes ederek eyerden sarkan fenere uzanıp dizginle-

diğimde atım sinirle kişneyince, “Hadi ama,” diye söylendim. “O kadar da korkunç olamaz ya?”

Aslında korkunçtu. Sanırım atım da bunu biliyordu.

KARANLIK HER YERİMİZİ sarmıştı. Yol boş sayılmasa da tenhaydı. Ormanda birkaç küçük binaya rastladık. Dükkânlar, avcı kulübeleri ve ana yola daha yakın kısımda birkaç bakkal... Ama sonra araları açılmaya başladı. Fenerlerimizin kan kırmızısına boyadığı palmiyelerin yapraklarında sevimsiz gölgeler oluşuyordu.

Brayan elini kılıcının üstüne koymuştu, gerilmiş omuzlarıyla önden ilerliyordu.

Sesleri duyduğumuzda medeniyetin son izlerini geride bırakmamızın üzerinden yarım saat geçmişti. Atımı hemen durdurdum. Brayan’ın bir şey söylemesine gerek yoktu, sessizce durup dinledik. Son gördüğümüz küçük köydeki değirmenin uğultusunu duydum. Ormandaki yaratıklar kıpırdanıyordu. Rüzgâr yaprakları okşuyordu...

Hayır, durmadan önce başka bir şey duyduğumdan eminim. Ağabeyimle bakıştık. Konuşmasak da anlamakta zorlanmıyorduk. O yavaşça kılıcını çekerken ben de eyerimden zavalı orağımı çözüp aldım.

Ses sanki aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi. Öylece ağaçların arasında yankılanıyordu.

“Maxantarius Farlione ve Brayan Farlione, Ara Kraliçesi’nin emriyle aranıyorsunuz. Canınızı seviyorsanız teslim olun.”

Teslim olmak elbette tartışmaya açık değildi. Orağımın sapını sıkıca kavrayıp yavaşça döndüm.

Gölgeler tarafından sarılmıştık. Hünerciler olduğundan emindim ama kaç tane olduklarını kestiremiyordum. Ağaçların arasında gizlenip seslerin yönünü şaşırtmak için tek bir kişi

yeterdi ama bu bile bizi yakalamaya hazır daha fazla kişi olduğunun garantisi olabilirdi. Beni endişelendiren *birden fazla ve kúçük bir ordu* arasındaki bilemeyeceğimiz bir sayıda olma ihtimalleriydi.

Atım burnundan huzursuz bir nefes verdi. Brayan’la birbirimizin etrafında dónuyor, kór noktalarımızı kapatıyorduk.

“Bu son uyarı.” Bu sefer ses tek bir yönden gelmişti. Solumuzdaki çalıların hışırtısından ağaçların arasında dolaşan gölgeleri seçebiliyordum.

Brayan oraya dónüp kılıcını doğrulttu.

Hayır, bir terslik vardı. Gizlenme ve yön şaşırtma yeteneği olan hünerciler böyle davranmazdı.

Arka taraftaki sakın ormana bakarak, “Dikkatli ol, Brayan,” diye mırıldandım. “Bu hünerciler...” Cümlemi bitirmeye fırsatım olmadı.

Gölge ışıldayan çeliğiyle ona saldırmıştı.

Daha hızlı davrandım.

Çarpıştığımızda atım şikâyet edercesine kişnedi. Kılıca karşılık veren orağımı tutarken parmaklarım neredeyse patlayacaktı.

Arkamda çarpışan çeliğin sesini duydum.

Bir anda her yerden üstümüze çullanmışlardı. Karşılık vermek dışında bir şey yapmaya zamanım yoktu.

Solumda beyaz bir ışık parladı. Gümüş saçları karanlıkta parlayan bir Valtain’di. Başımın arkasına saplanan acıyla birlikte atımın üzerinde kalmaya çalışırken ona karşı savaştım.

Gecenin karanlığında etrafımızı saran kapkara gölgeler takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu. Saplanmaya saniyeler kala hamleleri engelleyip savuşturdum.

Omzumdan yaralanmıştım. Anında eğilerek karşılık verdiğimde orağım sert bir şeye saplandı. Hemen ardından biri hırıltılı bir çığlık attı.

Göremiyordum. Zaten gözlerime güvenemezdim.

Sihrimi geri almak için her şeyi yapabileceğim bir andaydım.

Atım kişnediğinde düşeceğimi anlayarak kendimi yere attım. Sert bir şeye çarpınca yuvarlanıp orağımın kabzasını sımsıkı kavradım ve tam zamanında bir hamleyi engelledim. Yüzüme kan püskürüyordu.

Atın tepesindeki Brayan, elindeki kılıcı saldırganımın boğazına saplamıştı. “Baltayı al,” diye hırladıktan sonra onun atı da yere yığıldı.

Saldırganın can verirken kaskatı kesilen elinden baltayı alıp orağı yere attım. Baltalardan hoşlanmazdım. Benim kadar hızlı değillerdi ama en azından keskin bir silahtı.

Döndüğüm anda Brayan’a doğru atılan bir adamı omzundan yakaladım. Adam çığlık attı, darbem neredeyse kolunu koparıyordu.

Evet, balta işe yarayacaktı.

Brayan’a ayağa kalkması için saniyeler kazandırırken panikleyen atın toynaklarından zor kaçtım.

Nefes nefese, “Buraya gel,” dediğimde pozisyon aldık. At olmadan işimiz daha kolaydı. Hünerciler söz konusu olduğu için gözlerimize güvenemezdik, o yüzden hiçbir açık vermekten başka çaremiz yoktu.

Ağabeyim beni on beş yıl eğitmişti.

Bölük pörçük hafızam o anları hatırlar gibiydi ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini ancak burada... ağabeyimle eylem halindeyken fark ediyordum. Brayan’ın dövüş stili ve stratejileri vücudumdaki *stratagram*’lar kadar derinlere işlemişti. Hatta daha derinlerdeydi. Sihrim olmadan tek başıma burada işimin biteceğine dair hiçbir kuşku yoktu ama Brayan’la o kadar uyumluyduk ki, bir anda bir ölüm makinesine dönüşmüştük.

Dövüş tarzımız birbirini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Brayan’ın hareketleri güçlü ve kesin; benimkiler elimdeki saçma baltaya rağmen daha hafif, hızlı ve daha keskindi. Ritmimizi yakalamıştık. Benim üç vuruşuma karşılık onun tek bir vuruşuyla, savunmasız saniyelerimizde birbirimizi kollu-

yorduk. Ormanda ilerlemeye devam ederken düzenimizi koruyarak saldırganları savuşturuyorduk. Brayan kılıcını son kez savurduğunda bir ceset daha arkada bıraktığımız yığına katıldı. Sonunda kurtulacağımızı düşünmeye başlamıştım ama tam o sırada yer sarsıldı.

Brayan’la koşarken bakıştık. “Sen de hissettin mi?” diyordu gözlerimiz.

Bir sonraki sarsıntı daha şiddetliydi. Gözlerimle karanlığı taradım. Hiçbir şey yoktu.

Sonra birden...

Gökyüzüne yayılan bir ışık gözlerimi adeta kör etti. Sırtım önce bir ağaca, sonra çalılıklara, ardından yere çarptı. Her yer bulanıktı. Üstelik artık başka bir yerdeydim. Çiçek tarlasındaki narenciye kokusu genzimi yakıyordu.

Kalk, Mee-yks.

Belimin kırıldığından emindim. Kıpırdayamıyordum. Nefes alırken göğsüm sarsılıyordu.

KALK, KALK, KALK...

Birden gözlerim sonuna kadar açıldı.

Bir an için birini gördüm. *Yaratık mıydı?* O kadar korkunç bir şeydi ki, onu hayal ettiğimi zannettim.

Sonra bütün gücümü toplayarak bir şimşekten kaçmak için kenara sıçradım ve ağaçların gölgesine sığındım. Brayan’ı bulmaya çalışıyordum.

Yaratık döndüğünde midem altüst oldu.

Lanet olsun.

İlk fark ettiğim şey, damarlarla kaplı bembeyaz cılız bacaklardı. İnsan bacağından çok daha uzundu ve eklemleri ters bükülüyordu. Sonunda hepsi bir gövdede birleşiyordu. Bu... bir insandı. Ya da bir zamanlar öyleydi çünkü şu an yaşayan bir şeyden ziyade bir cesede benziyordu. Eti üzerinden dökülüyordu, vücudu çıplaktı ve tıpkı ayakları gibi bir kolu da dirseğinden kopmuştu. Kocaman bir yanık yarası, boğazının yanından leğen kemiğine kadar iniyordu. İyileşmesine izin verilmemiş

bir kesik gibiydi. Yaranın içinde beyaz bir ışık parlıyor, kenarlarında şimşekler çakıyordu. Ama sendeleyerek bana doğru döndüğünde felç olmama sebep olan şey yüzüydü.

Bir zamanlar insan yüzü olduğu kesindi. Kafatasının şekli, kaş çıkıntılarını, uzun ve kirli kızıl saç perçemlerini görebiliyordum. Kulakları sivri miydi?

Gözleri, karnındaki yarayla aynı ışıkla çatırdayan et çukurlarından başka bir şey değildi. Yüzünün alt kısmındaki ağzı ve çenesi sanki öylece kesilip atılmıştı.

Yüzünü bana çevirdiği anda öne atılınca arkama uçtuğunu hissettim. Baltam neredeydi? Bayıldığımda düşürmüş olmalıydım. Yüceler aşkına... nereye düşürmüştüm?

Bir metal ışıltısı seçince hemen koştum...

Aynı anda sırtıma korkunç bir acı saplanınca tökezleyip arkama döndüm.

Bir asker kanlı kılıcını bana doğrultmuştu.

Kahretsin... burada kaç kişi vardı?

Göz ucuyla yaratığın saldırıya geçtiğini fark ettim. Uzun iplerle kontrol edilen bir kukla gibi tuhaf hareket ediyordu.

Bir metal ışıldadı. Ormanda hareketlenme oldu.

Brayan yaratığa saldırıyordu.

Sen aklını peynir ekmekle mi yedin, aptal? diye haykırmak istiyordum. Brayan dengini seçmekte hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Askeri tekmeleyerek baltamı kapmak için zaman kazandım. Bir saniye geç kalsaydım oracıkta ölecektim. Bunun yerine yeterince hızlı davranarak baltayı adamın ensesine sapladım.

Ama çoktan yaralanmıştım. Ayağa kalkmaya çalışırken başım dönünce tökezledim. Gözlerim kararmaya başlamıştı.

Bir bahçe, bir taş ev, tek bir yeşil göz...

Kalk.

Nasıl olduysa kalktım.

Yaratık bana bakmıyordu. Hayır, yüzünü çevirmişti. Bu haliyle bile daha korkunç olmayı başarıyordu çünkü bana değil, ağabeyime atılmaya hazırlanıyordu.

Kendimi koşmaya zorladım.

O Şey... o canavar ağabeyimi öldürecekti.

Yaratık kıpırdamıyordu. Yarasından doğal olmayan sihirli Şimşekler havayı yarıyordu. Başını yere eğmişti.

Hızlandım.

Avuçlarımı kaldırdım. Çürük et kokusunu alacak kadar yaklaşmıştım.

Canavar ağabeyimi öldürmek üzereydi.

Kalk, Max.

Bir Şeyler yap. Harekete geç.

Avuçlarımı açıp bir alev duvarı gönderdim.

Canavar insanı andıran korkunç bir çığlık attı. Bana dönme-ye çalışırken uzun bacakları birbirine dolanıyordu.

Başta acıyı fark etmedim ama aşağı baktığında *stratagram* dövmelemin asit dökülmüş gibi fokurdadığını gördüm.

Bacaklarımdaki güç yok olmuştu.

Yaratık beni yere yapıştırdı. Kanlı bir kemikten ibaret bacağıının ucunu yavaşça bileğime indirirken sesler çıkarıyordu. Konuşuyor muydu? Öyleyse bile bu dili hiç duymamıştım ama ses tonundan yalvardığını hissedebiliyordum.

Alevler şiddetlenmişti. Artık kontrol edebilmem gerekirdi fakat sihrime uzansam da elim boş kaldı.

Yaratık yaklaşıyordu. Karşımda çürümeye devam ettiğini görebiliyordum. Bir kulağı düştü. Yanık gözleri yere akıyordu.

Uzaktan hızla yaklaşan sesleri duyduğum sırada gözlerim kararmaya başladı.

“Yaratığınızı geri çekin!”

Sonrası karanlıktı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

TISAANAH

“**B**u bir tuzak.”

Tuzak olduğunu biliyordum.

Sakin görünmeye çalışsam da elimde rüzgâra tutulmuş yaprak gibi titreyen kâğıt bana ihanet ediyordu.

Neredeyse bir haftadır yoldaydık. Ishqa ve Sammerin’le birlikte medeniyetten uzak durmuş, yola ovalardan ve ormanlardan devam etmeyi tercih etmiştik. Şimdi günlerdir ilk kez bir yerleşim birimine adım atmıştık. Ancak dinlenmek için mola verip bir daha ayrılmayan insanların yaptığı derme çatma yapılardan oluşan bu yerleşke, köyden bile küçüktü. Birkaç ev, tek bir han, tek bir bar ve birkaç dükkân vardı. Malzeme almaya karar verdik. Gece kalmayacaktık. Dikkat çeken bir grup olduğumuz için riskliydi, sadece yerleşkeye girip çıkacaktık.

Ancak barın panosuna asılan haber bültenini gördüğümde her şey değişti.

Savaş suçlusu Maxantarius Farlione, Saroksa'da tutuklandı.
Tutuklandı?

Ilyzath'dan çıkmış mıydı? Nasıl *çık*mış olabilirdi?

Kâğıt parmaklarımın arasında kırışıyordu.

Sammerin kendi kendine, "Nasıl *çık*mış?" diye mırıldandı.

Konuşamıyordum.

İlk seferinde duymamışsınız gibi, "Bu bir tuzak," diye tekrarladı Ishqa.

Onu duymuştum ve haklı olduğunu biliyordum.

Ustaca hazırlanmış bir tuzak bile değildi. Her şey ortadaydı. Ara'daki ücra Threll kolonilerinde rastlanacak türden bir haber değildi bu. Nura iyi bir nedeni olmadığı sürece Max gibi yüksek profilli birinin Ilyzath'dan kaçtığını duyurmaya can atmazdı.

Nedeni açıkça ortadaydı. Fey savaşıyla uğraşırken bile peşimi bırakmıyordu. Beni hemen burada ele geçirmesi mümkündü.

"Kötü talihini çok iyi kullanıyor," dedi Sammerin.

"Tabii, Max gerçekten kaçtıysa," dedi Ishqa. "Haber baştan sona uydurma olabilir."

Başlığı tekrar tekrar okudum. Habere eşlik eden çizim ona hiç benzemiyordu. Yine de... parmak uçlarımla çizgileri okşamaktan kendimi alamıyordum.

"Max'in peşine düşemeyiz," dedi Ishqa.

Sammerin durumun *saçmalığına* karşı alaycı bir kahkaha attı.

Öyleydi, çok saçmaydı. Tepki verme zahmetine bile girmeden haberi inceledim.

Saroksa bulunduğumuz yerden güneybatıya en fazla iki günlük mesafedeydi. Ara'daki Threll kolonilerinin tam ortasında bulunması, Mikov malikânesine de yakın olduğu anlamına gelirdi.

"Üzgünüm, Tisaanah," dedi Ishqa nazikçe.

"Neden?"

"Şimdi kurtaramasak bile gelecekte Max'i buluruz. Lejara havuzlarını aramamız gerekiyor."

“Ah... Derhal Max’i bulmaya gidiyoruz,” dedim uzatmadan.

Ishqa gözlerini kırptırdı. Afallamış gibi görünmeye en fazla bu kadar yaklaşabiliyordu. “Ama bu bir...”

“Tuzak. Evet, biliyorum. Yine de gideceğim.”

“Orada bile olmayabilir,” dedi Ishqa. “Sırf seni o noktaya çekmek için bir oyun olabilir.”

“Kendimizi tehlikeye atmadan önce doğrulamasını yapacağım.”

“Bu yeterli değil.”

Sammerin nihayet araya girdi. “Yetmek zorunda. Her halükârda Max’i bulmaya gidiyoruz. Tuzak olsun ya da olmasın, oraya gidiyoruz.”

Tanrılar aşkına... Şu anda onu öpebilirdim.

Ishqa çenesini sıkarak bize baktı. “Bu aptalca olur. İntihardan farksız. Ara Kraliçesi’nin onu öğrenmesini...” Başıyla elimi yayılan altını işaret ediyordu. “Hatta ele geçirmesini istemeyiz. Bu hiç ama hiç akıllıca değil.”

İçten içe bunun doğru olduğunu biliyordum. “Almasına izin vermeyiz,” demekle yetindim.

“Özgüvenine saygı duyuyorum,” derken tatsız ses tonu tam aksini söylüyordu. “Caduan tam da böylesi fevri davranmandan korkuyordu. Mutlaka kulağına gidecektir. Bunu öğrendiğinde, pusulayı Nura’nın bu kadar yakınına götürdüğün için seni bulmak uğruna elinden geleni ardına koymayacaktır. Çünkü en büyük korkusu bu.”

Bu da doğrudu ama hiçbir şeyi değiştirmeyecek sabit doğrulardan sıkılmaya başlamıştım. “Onu bırakayım mı yani?” diye çıkıştım. “Gerçekten mi? Ya posterdeki oğlunun yüzü olsaydı? Söylediğin her şeyi çok iyi anlıyorum ama bunlar hiçbir şeyi değiştirmiyor. Durum bundan ibaret. Ya yardım edersin ya da burada kalıp dönmemizi beklersin. Sana ancak bu seçenekleri sunabilirim.”

Sözlerimi onaylamadığı sıkıdığı dudaklarından belliydi ama tartışmayı sürdürmedi.

Destegini göstermek için beni hafifçe dürtükleyen arkadaşım döndüm. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Asıl soru buydu, değil mi?

Nura’nın gözü muhtemelen bölgenin her yerindeydi. Beni çekmek için tuzak kurulduysa, asıl hapishanenin de iyi korunup gözetlendiğine kuşku yoktu. Yanımda sadece Sammerin ve Ishqa vardı. Hepimiz iyiydik ama gücümüze güvenerek bu savaşı kazanamazdık.

Nura’nın sahip olmadığı neye sahiptim?

Evet, onun elinde sınırsız insan kaynağı vardı ama bu insan kaynağı nereden geliyordu? Kıtadan buraya getirttiği Ara halkı mı? Ara’da savaş iyi gitmiyordu. Orada askere ihtiyacı olduğu kesindi.

Öyleyse Ara komutanlarının gözetimindeki Threll köleleri olabilirdi belki?

Aklıma bir fikir gelince gülümsemek için kendimi tuttum.

Buldum.

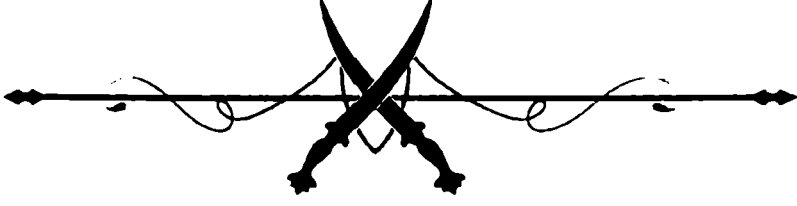
Parmak uçlarımla kâğıttaki çizimin çene kıvrımını okşadım.

Senin için geliyorum.

“Zaman kaybetmeyelim,” dedim. “Yolda konuşuruz.”

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

AEFE

Caduan, Ela'Dar civarında hiçbir insan olmasını istemiyordu. Bu yüzden Threll'e seyahat eden sadece bizdik. Caduan'ın sihriyle birçok kez hiçliğin ortasındaki çeşitli yerlerde ortaya çıkıp yine hiçliğe karıştık. Beş yüzyılda her şeyin değişmiş olması tuhaftı. İlk hayatımda Feyler bu tür sihirler kullanmazdı. Herkesin böyle seyahat etme yeteneği yoktu ve yeteneği olmayanlar daha çok iksir yapımına yardım ederdi. Fark edebildiğim kadarıyla, Fey sihri artık ağırlıklı olarak sihir güçlendiren iksir kullanımına dayanıyordu.

Ela'Dar, Besrith, Threll'in diğer bölgeleri... Sonunda buluşma yerine ulaştık.

Kendimizi yerde bulduğumuz anda genzime dolan koku gözlerimi yakıp geçti. Duman, et ve çürüten cesetler... Kokuyu hemen tanıdım çünkü bir sürü savaş meydanında bulunmuştum.

Threll lordları içlerinden en yüksek rütbeli olanın konağında buluşmak istemişti ama geldiğimiz yer yangın yerinden ibaretti. Parçalanmış beyaz taşlar, göz alıcı bir şekilde etrafımızdaki küllerin içine yuva kurmuştu. Önümüzdeki konak bir zamanlar gösterişli olabilirdi fakat artık bir iskeletten farklı görünmüyordu. Yoğun duman, gökyüzündeki güneşi bile boğuyordu. İleride hâlâ alevler seçilebiliyordu, çok az hareket vardı.

Meajqa tiksintiyle bir küfür mırıldandı. Luia'nın dudakları aşağı kıvrılmıştı. Caduan'ın sıkıntısını yalnızca burun kemiğindeki kırıksıklık belli ediyordu.

Manzaranın aşinalığıyla bir yanımın rahatladığını onlara söyleyemezdim. Bunu özlemiştim. Savaş, Caduan'ın sarayındaki oyunları anlamaktan çok daha kolaydı.

İnsanlarla birlikte güney Threll'den buluşmaya gelen Iajqa da bizi bekliyordu. Bir adamla bir kadın bize yaklaşırken katli ama rağmen tertemiz beyaz kıyafetleri rüzgârda dalgalanıyordu. Uzun, ince yapılı adamın saçları siyahtı. Genç kadının ise altın bukleleri ve kocaman mavi gözleri vardı.

Lord ve Leydi Zorokov.

Anında ikisinden de nefret ettim. Kıyafetleri bana beyaz, beyaz, beyaz odayı... Tisaanah'nın zihnindeki öfke dolu, kasvetli hatıraları anımsatıyordu.

“Kral Caduan. Sonunda sizinle şahsen tanışmak büyük şeref,” dedi Lord Zorokov. Threll dilinde konuşuyordu. Muhtemelen başkalarının bedenlerinde geçirdiğim zaman yüzünden onu anlayabiliyordum. Selamlamak için başlarını hafifçe öne eğdiler. “Bizimle buluştuğunuz için teşekkürler.”

Caduan çevresindeki yıkımı inceliyordu. “Burada ne oldu?”

Lord Zorokov böyle ani bir soru karşısında alınmış gibi görünse de karısı güldü. “Duyduğum kadarıyla, hal hatır sormakla vakit kaybetmekten hoşlanmazmışsınız. Bunu takdir ediyorum, iş bitirmek en iyisidir.”

“Kralımızı cesetlerin arasma davet ettiğinize göre önemli

bir iş olmalı,” diye homurdandı Meajqa. Solundaki cesede küçümsercesine bakıyordu.

“Ah, cesetlerin hepsi bizim değil. Ama sayıca çok fazlalar, evet. Çok yazık.” Kadının silinen gülümsemesinin yerine, pürüzsüz teninin altına gizlediği bir öfkenin geldiğini görebiliyordum. “Defalarca... asilerle her gün biraz daha şiddetlenen mücadelemizden bahsetmiştik.”

“Asi köleler?” dedi Caduan buz gibi bir tavırla.

Lord Zorokov belli ki onun ses tonundan yine alınmıştı. Leydi Zorokov ise dudaklarını birbirine bastırıyordu. “Threll ulusunu dağıtıp çocuklarımızı katletmek isteyen aşırıcılar...” diye açıkladı. “Alt etmemiz için yardımınızı esirgedikleriniz.”

“Asilerin liderini yakalamanız için en yüksek rütbeli generallerimizden birini gönderdik,” dedi Meajqa.

“Saygısızlık etmek istemem ama hepimiz onu sadece Tisaanah Vytezic’in sizden çaldığı şey için gönderdiğinizi biliyoruz,” dedi Lord Zorokov. “Müttefiklikle bir alakası yoktu.”

“Her halükârda liderleri kaçtı. Sonuçları... kötü oldu.” Leydi Zorokov kollarını açarak harabeye dönen şehri gösterdi. “İşte eyleme geçmemenin sonuçları, Kral Caduan.”

“Bunu köleleriniz mi yaptı?” dedi Meajqa. *Köle* kelimesini kullanırken sesi adeta ekşimişti.

Dikkat kesildim.

Tisaanah... bunu Tisaanah mı yapmıştı?

“Aşırıcılar yaptı, evet. Son altı ayda, küçük karakol ve köyleri ele geçirmeyi başardılar. Elbette endişeliyiz ama hiçbirinin gücü ve becerisi Threll liderleriyle yarışamaz. Ancak dört gün önce buraya bir saldırı düzenlediler. Şiddetli ve Threll yasalarınca şerefsizlik sayılan hileli taktikleriyle geçici bir avantaj yakaladılar.” Leydi Zorokov eliyle çevreyi işaret ettikten sonra bizi çatlamış mermer basamaklardan konağın ayakta zor duran iskeletine götürdü. Sadece fayans zeminler yerli yerindeydi. Gümüş ve göz alan safir mavisi üzerinde bir güneş deseni vardı...

Ortada altı insan cesedi yatıyordu. Her yeri kırışmış yaşlı bir kadınla onun kadar yaşlı görünen bir adam vardı. Siyah saçlı bir kadınla şakakları ağarmış başka bir adam daha gördüm. Genç bir kadın. Bir çocuk. Hepsinin cansız bedenleri şişmiş, yeşile dönmüştü. Üzerlerindeki beyaz kıyafetler kan içindeydi.

“Asmiroff ailesi nazik insanlar olmakla birlikte Threll aristokrasisinde saygı görürdü,” diye devam etti Leydi Zorokov. “Böylesine korkunç bir ölümü hak etmediler. Sevgili köleleri tarafından saatlerce işkenceye uğrarken çaresizce asilerin şehri ele geçirmesine kulak misafiri oldular.” Cesetlerin yanına çömelip genç kadının sarı saçlarını okşadı. Tekrar konuştuğunda sesi kırıllandı. “Kardeşim odasında tek başına, parçalara ayrılmış halde bulundu. Çocuklarının da kendisi gibi işkenceye maruz kalıp kalmadığını merak etmenin ona neler hissettirdiğini tahmin edebiliyorum.”

“Kaybınız için üzgünüm,” dedi Caduan. “Başınız sağ olsun.”

“Teşekkürler,” diyen kadın hâlâ kardeşinin yanındaydı.

Gözlerimi ufka çevirdim. Yıkım her yönde ilerliyordu.

Meajqa da o noktaya baktı. Aynı şeyi düşünüp düşünmediğimizi merak ediyordum. “Nasıl oldu?” diye sordu.

Lord Zorokov’un yüz ifadesi sertleşti. “Şehri biz yaktık. Ateş ve Ara şimşek tozu.”

“Şehri geri almak yerine yaktınız mı?”

Meajqa’nın sesindeki kınamayı saklamasından yetenekli bir diplomat olduğunu görebiliyordum. Tadı iğrenç olsa da kelimelerin acılığını balla tatlandırmıştı.

“Geri almak... fazla pahalıya patlardı,” diye karşılık verdi Lord Zorokov. “Aşırıcıların elinde kalması yerine tüm şehrin yanması daha iyiydi.”

Meajqa’yla Luia dehşet ve tiksintiyle bakıştı. Ama ben şaşırمامıştım. İnsanlar böyleydi, sahip olamadıklarını yok ederlerdi. Bunu yapmak için beni defalarca kullanmışlardı. Daha birkaç saat önce bir çiçek yarattığım avucumu ovuşturdum.

“Bizi neden buraya getirdiniz?” dedi Caduan.

Leydi Zorokov ayağa kalktı. Kederinin yerini hazin bir gülümseme almıştı. “İsteklerinizi yerine getirdik. Öyle de olması gerekiyordu! Sonuçta bizim için bir şereftir. Halkınız asırlarca saklandıktan sonra ortaya çıkıp hemen Threll müttefiki oldu... Eh, güç gücü çeker. Haklarımız arasında birçok fark olabilir ama pek çok benzerliğimiz olduğunu da görebiliyorum.”

Luia bu karşılaştırma karşısında midesi bulanmış gibi görünüyordu.

“Ancak korkarım bir sorunumuz var. Sizin için on binlerce askeri Ara sınırlarına gönderdik...”

“Ara’nın Threll’de ilerlemesini engellemeyi siz de istiyordunuz,” diye belirtti Meajqa. “Bunu uzun uzadıya konuşmuş-tuk.”

“Kısmen doğru ama diğer yandan Feylerle ittifak kurmasaydık onların düşmanlığını kazanmazdık. On binlerce yetenekli askerimiz sizin için savaşırken, en saygın lordlarımız kendi evlerinde lağım fareleri tarafından öldürülüyor.”

Lord Zorokov sert bakışlarını Caduan’a dikti. “Sizin için savaştık, buna karşılık güneye sadece bir avuç Fey askeri ve birkaç... yaratığınızı gönderdiniz. Bu böyle devam edemez. Odağımızı Ara’dan çekip bir an önce asilerle ilgilenmeliyiz.” Ağzından çıkan sözler kanunmuş gibi konuşuyordu. Buz gibi bakışlarını bana çevirdiğinde neredeyse hırlayacaktım.

“Hem bu iki tarafın da faydasına,” diye ekledi Leydi Zorokov. “Sizin için fazlasıyla önemli olan gizemli bir eşyayı asilerin çaldığını biliyoruz. Gerçi ne yazık ki, ne kadar önemli olduğunu bizimle paylaşmamıştınız.” Tatlı sözleri zehirle doluydu.

Meajqa gergin bir sesle, “Ne öneriyorsunuz?” diye sordu.

“Asiler güçlü değil,” dedi Lord Zorokov. “Sonuçta hepsi köle. Eğitimsizler, fiziksel olarak yetersizler. Ama en büyük zayıflıkları aynı zamanda en büyük güce dönüşüyor. Merkezi değiller. Sayıca çok fazlalar, hızla hareket ediyorlar ve yeni bir yuva için fareler gibi yeni delikler buluyorlar. Koparılacak baş-

ları bir tane değil. Tek bir yere saldırırsak, geri çekilir ve onları bitirmemize fırsat vermeden tekrar toplanırlar. Ardından başka bir Threll bölgesine saldırırlar. Ama güçlü bir saldırıyla hepsini bir anda yok edebiliriz. Aynı anda dört bir yandan saldırıya geçebiliriz. Kaçmaya, tekrar toplanmaya ya da birbirlerini uyar-maya zamanları olmaz.” Gözlerini hepimizde dolaştırdı. “Bunu yapmak için güce ihtiyacımız var.”

“O zaman güneydeki ordularınızı geri çekin,” dedi Iajqa.

“Daha fazlasına ihtiyacımız var. *Sihre* ihtiyacımız var. Bize on bin Fey askeri verin. En azından yarısı sihir kullanabilmeli. Bu sayı, Ara’ya karşı savaşınız için verdiğimiz Threll askerleri-nin yanında çok az kalır.”

“Gölgeleri verebilirim,” dedi Caduan tereddüt etmeden.

“Gölgeler yetmez. Zekâları yok. Bizim savaşçılara ihtiyacı-mız var ve hünercilere. Threll’de çok az hünerci var ama çoğu asilerin arasında. Konu pazarlığa kapalıdır.”

Iajqa çenesini sıkarak, “Ses tonunuza dikkat edin,” dedi al-çak sesle.

“Saygısızlık etmek istemiyoruz,” dedi Leydi Zorokov gü-lümseyerek. “Sadece talebimizi açıkça ortaya koyuyoruz.”

“Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum,” dedi Caduan. “Ama üzülerek reddetmek zorundayım.”

Zorokov çifti bu cevaptan hiç hoşlanmamıştı.

“Threll ittifakı için Fey krallığının bütün güçlerini vaat et-miştiniz,” dedi lord. “Oysa bu gücü neredeyse hiç görmedik. Göl-geler eskisi kadar güçlü değil. Yetenekli askerlerden oluşan bir ordudan bahsediyorsunuz ama onları da görmedik.”

Caduan’ın yüz ifadesi değişmemişti. “Size düşmanlarınızı dize getirme sözü verdim ve sözümü tutacağım.”

“Bundan asla kuşkumuz olmadı ama savaşınız için binlerce Threll hayatını ve mülkünü feda ettik. Oysa bunun karşılığında siz bize... tam olarak ne verdiniz?”

“Asırlarca ayakta kalacak bir imparatorluk kurmak istiyor-sunuz,” dedi Meajqa bütün tatlılığıyla. “Bunu zaten yaptık.

Dostluğumuzun çok değerli olduğuna inanabilirsiniz. Gelecekte size daha büyük destek sunabiliriz.”

“Etrafınıza bakın, çok fazla zamanımız yok. İmparatorluğumuz *çöküyor*.” Leydi Zorokov yine etraftaki yıkımı gösterdi.

“Lütfen biraz üzerine düşünün, Kral Caduan,” dedi Lord Zorokov. “İttifakın sorumluluğunu almayacaksanız, ben de desteğimi sürdüreceğim konusunda söz veremem.”

ZOROKOV ÇİFTİ BİZİ duyamayacak kadar uzaklaştığımızda Meajqa tükürürcesine, “Yılanlar,” diye tısladı. “Hepsi yılan. Şehirde kendi *insanlarını* yakmışlar. Bir de tutmuş senden saygısızca taleplerde bulunuyorlar...”

“Öfkeli davranmayı göze alamayız, yeğen,” dedi Iajqa. Ardından kralına doğru baktı. “İsteklerini yerine getirmeyi düşünmek zorunda kalabiliriz. Taleplerinin yarısını bile karşılacak söylenmeyi kesebilirler.”

“Binlerce askerini bunların emrine mi vermek istiyorsun?” Caduan başını iki yana sallıyordu, çoktan kararını vermişti.

Benim için de konu kapanmıştı.

“Birkaç asi köle büyük can kaybına yol açmaz,” dedi Iajqa. “Tam aksine, onların saygısını kazanırsınız. Asi yerleşkelerine saldırmak, pusulanın yerini bulmamıza da yardım edebilir.”

“Tisaanah Vytezic artık asilerle birlikte değil. Dolayısıyla pusulayı orada bulmamız da mümkün değil.”

“Pusulayı bulmaya daha mı yakınsın?” diye soran Iajqa’nın sesi biraz sinirliydi.

Caduan yüzünü ekşitti. “Henüz değilim. Ama onu bulabilirim.” Yürümeye başlamadan önce bir an için gözlerini bana çevirdi.

“Kralım...” dedi Iajqa. Nefesini dişlerinin arasından verdi. “Altı aydır yollardayım. Threll lordlarından sizin kadar nefret ediyorum ama her gün onlara ne kadar ihtiyacımız olduğunu

görüyorum. Desteklerini kaybedemeyiz. Ayrıca onlar dostça ayrılacak tipler değil. İttifakı bozarsak düşmanımız olurlar ve Ara'nın aksine, onlarla aramızda bir okyanus yok. Ya savaşırız ya da Threll lordlarını mutlu etmeye devam ederiz. İlkine hazır olduğumuzu düşünmüyorum. Henüz buna hazır değiliz.”

“Anlıyorum. Kararımın sonuçlarını bildiğimden emin olabilirsiniz. Hatta seçeneklerimin de farkındayım.” Sanki eli tenimde geziyormuş gibi bana bakışını fark etsem de onu görmezden gelmeye çalıştım. “Seçeneklerimiz var,” diye ekledi.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

MAX

Taş bir odada uyandım. Demir kapıda tek bir gözetleme deliği dışında hiçbir şey yoktu. Eşya da yoktu. Gözlerimi açtığımda yerdeydim. Yalnızdım. Brayan yanımda değildi.

Zorla ayağa kalkıp nerede olduğumu anlamaya çalışırken bedenim hiç mutlu değildi. Kapıdaki gözetleme deliği de demirle kaplıydı. Muhtemelen bir noktada birileri beni görmek istediğine karar verdiğinde açılacaktı. İçerideki tek ışık kapının altından süzülendi. Kullanabileceğim bir fener, yakabileceğim bir meşale yoktu. Gerçi yakmak istesem bile artık bunu yapamazdım.

Emin olmak için sihrimi deneyince kıvılcım bile denemeyecek bir parlamayla ve tüm damarlarımı yakan bir acıyla ödülendirildim. Karanlıkta *stratagram* dövmelerimin çizgilerini ve yanık kabartıları seçebiliyordum. Kendimi iyileştirmiş olabileceğime dair safça umudum da silinip gitmişti.

Brayan... ağabeyim neredeydi? Ölmüş müydü?

Bu düşünceyle birlikte korkularımı da aklımdan ve yüreğimden kovdum. Başka şeyler düşünmem gerekiyordu.

Durumu değerlendirdim.

Neredeydim? Ne zamandır baygındım? Ara'ya geri götürülecek kadar uzun süre baygın mı kalmıştım? Zemin kıpırtısızdı, demek ki bir gemide değildim.

Parmağımı taş duvara sürttüm. Pürüzsüz taş, kiremit gibi kaba değildi. Kükürt kokusu almıyordum, etrafta rutubet yoktu.

Yargıda bulun.

Ara'da değildim. Belli ki hâlâ Threll'deydim. Bu iyi haberdirdi.

Kapıyı yumrukladım, öfkeyle küfürleri sıraladım ve kulağımı demir yüzeye dayayarak etrafı dinledim. Uzaktan adım seslerini duyabiliyordum. Gurultuyu andıran Threll mırıltıları, birkaç Ara kelimesi...

"... uyandı."

"Birkaç... saat... gelene kadar... bekle."

Ne zamana kadar? Kaç saat? Ara'ya götürülene kadar mı?

Bu en azından iyi olabilirdi. Kapıyı açtıklarında onlarla mücadele edip kaçabilirdim. Gerçi buna hazır olacaklardı. Sihrim olmadan muhtemelen hiç şansım yoktu. Ama Nura'nın masasına kendi irademle gitmektense savaşıp ölmeyi tercih ederdim.

Hem yenilgi garanti olsa da mücadele etmenin başka faydaları vardı.

Harekete geç.

Sırtımı kapının arkasında kalan duvara yaslayıp bekledim.

BENİ BİR AN önce Ara'ya geri götürmek isteyeceklerini düşünmüştüm. Ilyzath'm duvarları arasına kapatıldığım anda Nura'nın kendini daha iyi hissedeceğine kuşku yoktu. Oysa saatler geçtiği halde kimse gelmemişti.

Kulağımı kapıya dayayıp kalın demirin ardından bir şeyler öğrenmeye çalışsam da yine sadece birkaç kelimeden fazlasını duyamadım.

“...gelecek ...eminler.”

Kim gelecekti?

Sonunda kapı açıldı.

Hazırdım. Genç asker anında yere yapıştı. Ardından gelen arkadaşının düştüğünü göremeden... yardım istemeye fırsat bulamadan yumruğu yedi. Hemen kapı aralığından özgürlüğe giden yola göz attım. Taş bir koridordu, sol taraf kapalıydı ve çıkış sağdaydı.

Krokiyi aklımdan çıkararak ilerlerken yolda dört askerin hakkından geldim ama beşinciyle karşılaştığım anda dört kişi daha yanma eklenince en irilerinin yumruklarıyla nefesim kesilerek yere yığıldım.

“Yüceler aşkına, sihir gücü olmadan bu kadar askeri geçebileceği aklımdan geçmezdi,” diye mırıldandı muhafızlardan biri.

“Beni şımartıyorsun,” dedim nefeslerimin arasından.

“Sen bizi aptal mı sandın, komutan? Hazır olmayacağımızı mı düşünüyordun?”

Hiç de öyle düşünmemiştim ama denemeye değerdi. Hem kazanmam değil, sadece durumu görmem gerekiyordu.

İki asker beni ayağa kaldırdı. Kadın bir Valtain'di. Diğer genç adamın ceketinde güneş amblemi vardı. Şafak Birliği'ndendi. Burada tahmin ettiğimden daha çok hünerci olduğu belliydi.

Komutan üniformalı orta yaşlarda bir adam kapı pervazına dayanmıştı. Dışarıdan vuran ışıkla yıkanan duvara bakıp başıyla işaret etti. “Bu ne?”

Başımı çevirip baktığımda kapkara taş tırnakla kazılmış gibi görünen belli belirsiz çizimi fark ettim. Tanıdık üç şekil aşına bir şekilde bir araya geliyordu. Çizdiğimi hatırlamıyordum ama diğer yandan ellerim defalarca çizmekten bu kalıba alışmıştı. “Hiç bilmiyorum,” diye homurdandım.

“Harita olduğu açık,” dedi muhafızlardan biri. “Adalara benziyor.”

“Hiçbirini tanımıyorum,” diye ekledi başkası.

“Silinmeden kopyasını çıkarın,” diyen komutan ayrılmak üzere döndü. “Ayrıca onu kampın kıyısında yürüyüşe çıkarın.”

Yürüyüş?

İlk düşüncem bunun bir tür metafor olabileceğiydi. Cella-dın yanına gitmekten bile bahsediyor olabilirdi. Ama hayır... yürüyüş, sadece bir yürüyüşten ibaretti. El ve ayak bileklerim prangalı halde kör eden akşamüstü güneşine çıkarıldım.

Tahmin ettiğim gibi hâlâ Threll’de olduğumuzu hemen anladım. Krem rengi cilalı taştan binalar sık ormanların ortasındaydı. Çok az sayıdaki binanın etrafı yüksek taş duvarlarla çevrilmişti. Muhafızlar beni duvar dibine doğru yürüttü. Turlar atmaya başlamıştık ki, nedensizce aklıma bir som geldi. “Bunu neden yapıyoruz?” diye sordum muhafıza. “Akıl sağlığım için mi?”

Bakışlarıyla neredeyse özür diliyordu. “Üzgünüm,” dedi. “İç savaşta birlikte savaştık. Hayatımda tanıdığım en iyi komutandın.”

Oysa bu adamı hiç hatırlamıyordum. “Teşekkürler,” dedim çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Onun suçu olmadığını biliyordum. Sonuçta bir emir kuluydu. “Beni özgür bırakmaya seni ikna edemem, değil mi?” Gülümsemeyle yüz ekşitme arası ifadeyi görünce iç çektim. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Üçüncü turda bir sonuca vardım. Muhafızlar birinin geleceğini söylemişti. Muhtemelen yem olarak kullanılacaktım. Ama kimden bahsediyorlardı?

Yürümeye devam ederken zaman yitip gidiyordu. Yerleşkeyi boydan boya görmeme fırsat yaratmaları en azından büyük nezaketti.

Bitmek bilmeyen gezimizin yarısına doğru tenimin karıncalandığını hissettim. Sanki görünmez bir güç bana sesleniyordu. Aniden durup ormana baktım ama duvar ve ardındaki ağaçlardan başka bir şey görünmüyordu.

“Hadi,” diye mırıldanan muhafız sırtımı dürttü.

Yarım saat sonra muhafızımın yerine gelen kişi Şafak Birliği’nin yeşil üniforması yerine siyah renk, farklı bir üniforma giyen orta yaşlı bir adamdı. Threll askeri olmalıydı. İkinci turumuzda yerleşkenin sessiz bölgesine varana kadar bir şey söylemedi. Sonra bir binayı geçtiğimiz anda yaklaşıp ağır bir aksanla Ara dilinde bir şeyler fısıldadı. Anlamakta zorlanıyordum.

“Çok az muhafızımız var. Geceleri batı tarafı tenhadır. Ağabeyin güney binasında. Kapı açık olacak.” Sonra aniden beni çekiştirip hiçbir şey olmamış gibi tekrar yürümeye başlayana kadar elime ne tutuşturduğunu fark etmem biraz zaman aldı. Metal parçasını avucumda sıkıp dikkatle manşetimden içeri kaydardım.

Bir anahtar vermişti.

Muhafız başka hiçbir şey söylemedi. Bir Threll askerinin neden kaçmama yardım ettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama böylesi hediyeleri sorgulayacak konumda değildim.

Duvarların dibinde saatlerce yürüdükten sonra günbatımıyla birlikte tekrar hücreme götürüldüğümde karanlıkta oturarak kapıyı izlemeye başladım. Anahtarın, içeriden hiçbir şekilde açılmayan hücre kapım için olmadığı kesindi. Brayan’ın kapısı için miydi? Çıkış kapısı için miydi?

Saatler sonra zifiri karanlıkta otururken belli belirsiz bir tı-kırtı duydum. Ardından kapı gıcırdayarak boş koridora açıldı.

Yüceler aşkına... Bu kesin bir tür tuzak olmalıydı çünkü her şey çok kolaydı.

Sessizce hücremden çıkıp duvarın dibinden ilerlemeye başladım. Sürekli gölgede kalmaya çalışıyordum. Muhafız haklıydı, diğer muhafızların sayısı acınacak derecede azdı. Belki güçleri eşit dağıtmak üzere askerleri geceleri başka bir yerlere göndermeleri gerekiyordu. Gündüz bir binadan diğerine gizlice geçmek neredeyse imkânsızdı. Saklanacak yer azdı, üstelik çok fazla asker vardı. Peki ya şimdi? Gölgelelerde kolayca saklanabilirdim ve yoluma en fazla bir iki muhafız çıkardı.

Hücremle güneydeki bina arasındaki gözcüleri kolayca geçtim. Kapı kilitliydi, üstelik elimdeki anahtar burayı açmıyordu fakat aralık bir pencereden içeri kaymayı becerdim. Pencere pervazına sürtünen yanıklarım yüzümün ekşimesine neden olmuştu.

İçeride altı hücre vardı. Benimkinden çok daha açıktı, güvenlik önlemleri daha azdı. Beşi boştu. Altıncısında ise...

Brayan ayağa fırladı. "Seni idam ettiklerini sanıyordum."

"Şşt," diye tıslayarak hücresinin kapısını açmaya koyuldum. Oysa ilk tepkim çok farklıydı.

Ben de seni canlı gördüğüme sevindim.

"Aptallar," dedi kapıyı açtığımda. "Önümde konuştuklarının farkında bile değillerdi. Seni yem olarak kullanacaklar."

"Biliyorum. Sanırım fazla zamanımız yok..."

Kaşlarını çattı. "Tisaanah Vytezic ismi senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Aniden kalakaldım. "Ne?"

"Tanıdık geliyor ama hatırlayamadım. Sanki bekledikleri kişi..."

Bam!

Olduğumuz yerden hızla geri dönüp baktık. Kuzey tarafında aniden çıkan kargaşaya kılıç çınlamaları ve sesler eşlik ediyordu.

Kıpırdamıyordum. Yürürken kapıldığım aynı tuhaf duyguya kapılmışım... ama bu seferki çağrıyı adeta iliklerimde hissedebiliyordum. Çok *tanıdık*ti.

Brayan koridoru yarılanmıştı. "Niye orada duruyorsun? Hadi gidelim."

Yerleşkenin kapısı ardına kadar açılana kadar, zamanım olsaydı bile nasıl karşılık vereceğimi bilememiştim.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

TISAANAH

Nura'nın bana karşı bir sürü avantajı vardı. Son aylarda Threll'de etkili bir varlık göstermeyi başarmış, Mikov ailesinin çöküşünden sonra birliklerin ele geçirdiği toprakları genişletmişti. Üstelik satın aldığı köleler vardı ve bunu düşünmek bile midemin altüst olmasına yetiyordu. Son aylardaki etkisinin buralara kadar ulaştığını görmüştüm ama Threll yerleşkelerini dolduran birlik üniformalı askerleri görmek hâlâ biraz tuhaf geliyordu.

Çok yaklaşmıştım.

Kampın kıyısında prangalı bir şekilde muhafızlarla birlikte yürüyen Max'i gördüğümde ağlamanın eşiğine gelmiştim. Yüzünü bile seçemediğim halde onu anında tanımış, mideme yumruk yemiş gibi olmuştum.

Ishqa defalarca, "O olduğundan *emin misin?*" diye sorarken kuşkularını saklamamıştı.

Emindim.

Elbette Nura'nın adamları beni bekliyordu.

Ishqa'nın Fey iksiri sayesinde yaptığımız patlama dev taş kapıları yerinden oynatmıştı. Fey sihrinin mor ve yoğun dumanı Şimşek Tozu'nun mavisine karışıyordu. Elimizde fazla yoktu ama taşı parçalayacak kadar güçlü bir patlama yaratabilmiştik.

Duman gözlerimi ve ciğerlerimi yakarken doğrudan atıldım. Patlamayı hünelimle yarattığımı düşünmelerinde bir sakınca yoktu. Ara iç savaşı sırasında fısıltılara neden olan güce hâlâ sahip olduğumu düşünmeleri daha iyiydi.

Muhafızların konumunu daha önce aklıma yazmıştım. Hafızam ve zayıf sihir kırıntılarım gözün göremeyeceği detayları tamamlıyordu. Başta o kadar odaklıydım ki, dövüştüğümün bile farkında değildim... ama eşiği geçtiğim anda mideme yediğim yumruk hissi büyük bir özleme dönüşmüştü. İçimdeki bütün sihir kırıntılarıyla Max'in varlığını hissedebiliyordum.

Askerler anında üzerime atıldı. İçgüdülerimle savaşıyor, üstüme gelen silahları engelliyordum. Kafamın arkasında korkunç bir acı patlarken bembeyaz bir ışığın parladığını gördüm. Hüner kullanıyorlardı.

Çok yavaş kalıyordum. Yeni bir darbeye dizlerim yere çarptı. Beni tutan elleri sayamıyordum. Kılıcıma uzanmaya çalıştım ama yapamıyordum. Hırlayarak en yakındaki kolu ısırardım. Tam da bekledikleri gibi vahşi bir hayvan gibi direniyordum. Ama çok geçmeden yere yapıştırılmıştım. Askerler güreşircesine bileklerime pranga takıyordu. İçeride daha on adım bile atamamıştım.

Kana bulanık gözlerimi kırptırdığımda bir komutan tepeme dikildi. "Duyduklarımdan sonra bunun daha zor olacağını düşünmüştüm," diye söze girdi.

Tükürdüğümde başıma attığı tokat yüzünden neredeyse gözlerim kararacaktı. "Threll orospusu," diye mırıldandı, yüzündeki tükürüğü tiksintiyle sildi. "Hücreye atın. Kraliçe onu canlı istiyor, diğerinden uzak tutun."

Yol boyunca direndim. Duman sayesinde gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Yakalandığım için ağladığıma inanmalarına izin verdim. Böyle olmasını planlamamışım gibi davranıyordum.

Bedenimi yerleşkenin doğu tarafına sürüklediler. Threll muhafızlarından biri kulağıma yaklaşıp kendi dilinde, “Batı tarafı. Şu anda özgür,” diye fısıldadı.

Diğerleri duyacak kadar yakın değildi. Zaten duysalar bile bir şey anlamazlardı. Ayrıca endişe kaynağımız Threll muhafızları değildi, yakaladıkları anda beni tanıdıklarını biliyordum.

Nura *bunu* hesaba katmış olamazdı. Toprak, insan kaynağı, güç ve zindanlar ondaydı. Demir dişleriyle bir tuzak kurmuştu. Kâğıt üzerinde, tek bir kişinin bir tehdit oluşturabileceğini düşünmek komik kaçırdı. Ama o beni... sadece tek bir köleyi düşünüyordu. Gelişmekte olan Threll imparatorluğunun dişlilerini yağlayan yüzlerce köle aklıma bile gelmiyordu. Threll halkının sadakatini kazanmaya öncelik vermişti ama burayı ve bu *insanları* tanıımıyordu. İnsanların gerçekten ne istediğini bildiğinizde, yapamayacağınız hiçbir şey olmadığını çok uzun zaman önce öğrenmiştim. Ben, kulağıma fısıldayan adamın ne istediğini biliyordum.

Adı Viktor’dü. Esmaris Mikov’un kölesi olduğu için Nura’nın eline düşmüş, sonrasında birliklerde kalmayı seçmişti. Şahsen onu pek tanıımıyordum ama adını üsteki askerlerin listesinde gördüğümde hatırlar gibi olmuşum. Kız kardeşi ve yeğeni, Serel ve Filias’la birlikte komşu eyaletten aylar önce kurtardıklarını arasındaydı. İsyana katılmışlardı. Viktor kardeşiyle yeğeninin özgür olduğunu, hatta nerede olduklarını bile bilmiyordu... Ama ben biliyordum.

Saatler önce sabah devriyesinde dolaşırken, zaten sayıca az muhafıza sahip üssün çevresinde onu bulmam zor olmamıştı. Anında kim olduğumu anlamıştı. Ailesiyle ilgili bilgi verdiğim sırada gözleri kocaman açılmıştı. Bu bakışı defalarca görmüştüm. Daha ağzını açmadan bize yardım edeceğini anlamıştım. İnsanlar umut için her şeyi yapardı.

Şimdi kolumdan tutmuş beni gözlerden uzaklaştırıyordu. Sadece saniyelerimiz vardı. Geceleri nöbetçi sayısı acınacak derecede azalsa da dikkat çekmiş, muhafızların buraya toplanmasına neden olmuşum... ki asıl niyetim zaten buydu.

Viktor'un elime tutuşturduğu kındaki hançeri belime taktım. Kalbim deli gibi atıyordu.

"Gittiğini gördüm," dedi. "Ağabeyiyle ayrılmak üzereler."

Ağabey mi?

Kafa karışıklığı pek umurumda değildi. Max'i görmeme dakikalar kalmıştı. Umutlarımın şiddeti ödümü koparıyordu. "Doğu tarafına git," dedim. "Arkadaşlarım orada bekliyor. Seni çıkaracaklar."

Gözleri fener ışığında ışıldıyordu. Bu sefer küçük metal bir anahtar verirken nasırlı eliyle elimi tuttu. "Teşekkürler, Tisaa-nah. Çok teşekkürler."

Boğazımdaki yumruyla başımı salladım. "Asıl teşekkürü sen hak ediyorsun."

Küçük bir gülümsemeyle omzunun üstünden geriye baktı. "Seni kurtarana kadar yarım saatimiz var. Yakalandığın öğre-nildiğine göre diğer Ara askerleri çağırılmıştır. Yarım saat sonra işimiz zorlaşır. Üstelik onun da gittiğini anarlarsa..."

Zihnime bir neşter gibi saplanan tiz çığlık birkaç uzun sani-ye boyunca susmadı. Kendimi toparladığımda yerin sarsıldığını fark ettim. Dışarıdan panik dolu bağrışmalar geliyordu.

"Kontrol altına alın! Durdurun! Öldürün! Öldürün!" diye cıyakladı biri, sonra bir daha sesi çıkmadı.

Viktor'un gözleri kocaman açılmıştı. Mutluluğun yerini saf bir dehşetin aldığını görebiliyordum. "Bu ne?" diye sordum.

"Hemen gitmemiz..." diye söze başladı ama o sırada ha-yatımda gördüğüm en korkunç yaratık duvarları yıkarak üsse girdi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

MAX

İyi giyimli bir adam eşikte durmuş, bilgiç bir tavırla gülümseyordu. “Seni gördüğüme sevindim, Max,” derken mızrağını doğrulttu.

Tanıdıklık hissi sinir bozucuydu. Mızrağı aldığı sırada zihnim eksik hafızamı yokluyordu. “Şey... teşekkürler,” dediğimde adamın gülümsemesi solar gibi oldu. Sanki tepkim kafasını karıştırmıştı.

“İmat?” dedi Brayan arkamdan.

İmat. Sammerin İmat.

Anında bir taş yerine oturdu. Onu *tanıyordum*. Aynı dönemde birliklerin ordusunda görev yapmıştık ama onu sadece birkaç kez görmüştüm. En azından o kadarını hatırlıyordum. Ayrıca neden beni kurtarmaya geldiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Gün boyunca kafamı karıştıran bir sürü yardım almıştım ama bunu sorgulayacak değildim.

“Brayan. Neden...” Sammerin başını iki yana sallayarak sormaktan vazgeçti. “Önemli değil. Birkaç dakikamız var,” dedikten sonra duvardan kaptığı bir kılıcı attığında ağabeyim havada yakaladı.

“Neler oluyor?” diye sordum, Sammerin bizi açık kapıdan çıkarıyordu. Binanın arkasından duvardaki aralık kapıya ve ormana giden yol şaşırtıcı derecede boştu.

Çok kolaydı. Fazlasıyla kolaydı.

Sammerin ve Brayan koşmaya başladığında açıklayamadığım bir nedenle duraksadım. Sanki önemli bir şeyi unutmuşum.

Sammerin omzunun üstünden bakarak, “O geliyor,” diye açıkladı. “Bizimle orada buluşacak.”

O?

Tisaanah Vytezic ismi senin için bir şey ifade ediyor mu?

“Çabuk,” diye tısladı Sammerin. Duvardaki geçidi işaret ediyordu. Gece karanlığında gölgelere sığınarak duvara ulaştık, etraftaki karmaşa sakinleşmişti ama yerleşkenin diğer tarafı askerlerle kaynıyordu.

Neler oluyordu?

Dışarı çıktığımız anda kendimizi sık ormanda bulduk.

Bir şey unuttun, diyordu zihnimin gerilerindeki sinir bozucu bir ses. *Çok ama çok önemli bir şey unuttun.*

İki adım atmıştık ki, ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden olan bir cıyıklamayla iki büklüm oldum. Azap tek bir tınıya sıkıştırılmış gibi korkunç sesi anında tanımıştım.

Doğrulduğum anda üsteki kaosu gördüm. Bir yerlerde mavi ve beyaz ışıklar patlıyor, havadaki dumanları aydınlatıyordu. Ara ve Threll dillerindeki çığlıklar birbirine karışıyordu.

Mızrağımı sımsıkı kavradım. Daha ne olduğunu anlayamadan duvara doğru iki adım atmıştım bile.

“Ne *bu?*” Sammerin yanıma gelmiş, gözleriyle üssü taniyordu.

“O şey geri geldiyse, gitsek iyi olur,” dedi Brayan.

“O şey derken?” diye sordu Sammerin.

Yerimden kıpırdamıyordum. Ani bir cıyıklama havayı adeta yırtıyordu. Bir çatırtının ardından yuvarlanan taşların gümbrütüsü geldi. Üssün diğer tarafındaki bir bina gözleri kör eden bembeyaz bir ışıkla patlayarak çökmüştü.

Taşların arasından canavar kükreyerek çıktı.

Görmeyi beklediğim halde karşımda görünce adeta felç oldum. Brayan’la karşılaştığımız zamankinden de korkunç görünüyordu. Yüzü artık tamamen gitmişti, ışık saçan boş gözyuvarları kayıp çenesini iyice belirginleştiriyordu.

Yaratık enkazın içinden insana ait olamayacak kol ve bacaklarını savurarak çıktı.

Sammerin dehşetle nefesini tutmuştu.

Dumanlar dağılınca canavarın birini *kovaladığı* anlaşıldı.

Kaçan genç kadın omzunun üzerinden bize bir bakış fırlattı. İki tonlu, tuhaf bir ten rengi vardı. Bir yanağı Valtain kadar beyazdı. Siyah perçemlerin karıştığı bembeyaz saçları rüzgârda kırbaç gibi savruluyordu. Tek bir yeşil göz doğruca üstüme dikilmişti.

Bu bakış adeta göğsüme işliyordu, gözlerimi ondan alamıyordum.

Sonra kadın dönüp kılıcıyla kendini korumaya aldı. Aptal kadın, o şeyle *savaşıyordu*.

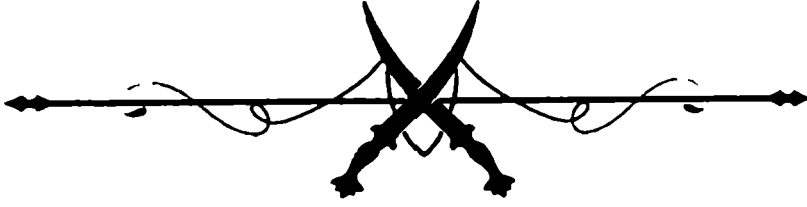
Brayan’ın adımı haykırdığını duymadım. Çoktan katliamın merkezine koşmaya başlamıştım.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

AEFE

Bir şimşek çakmasıyla dünya adeta ikiye bölündü. Odamda sihir çalışırken bir anda kendimi katliam görüntülerinin ortasında bulmuştum.

Demir çubuklar, çelik kılıçlar, zümrüt yeşili ormanın üzerini örten gece, incecik kızıl tüylerle kaplı yarısı çürümüş korkunç bir yüz, sihir patlamaları, alev topları ve *acı, acı, acı...*

Nefes nefeseydim. Yerdeydim. Dengemi sağlayana kadar avuçlarımı soğuk fayanslara bastırdım.

Aramızdaki bağ hâlâ göğsümde bariz bir şekilde yanıyordu. Paylaştığımız ruhun derinliklerine kadar ulaşan türden özel sihir gücü, boğazıma dolanan bir kement gibi beni kendine çekiyordu. Caduan'a gösterdiğimde olduğu gibiydi.

Tisaanah ve Maxantarius daha önce bulundukları yerden çok uzaktaydılar.

Ve birlikteydiler. *Bir arada.*

Zorla ayağa kalkıp sendeleyerek odamdan çıktım. Caduan'ın odasına gelene kadar durmadan koştuğundan sonra muhafızlara bir şeyler hırlayıp kapıyı ardına kadar açtım. "Gitmemiz gerekiyor," derken nefesim tıkanıyordu.

Caduan çalışma masasında oturuyordu. Ayağa kalkıp gözlerini kırıştırırken dalgın ve bitkin görünüyordu. "Gitmek... nereye?" diye sordu.

Kelimeler... önemli meselelerde sinir bozacak kadar yetersiz kalıyordu.

"Gitmemiz gerekiyor. *Hemen*," diye tekrarladım. Caduan yanıma geldiğinde kolunu tuttum, teninde parmaklarımın izi çıkıyordu. "*Onları hissediyorum. Hemen. Şimdi.*"

Caduan'ın yorgunluğu anında silindi. Ceketini giydiğinde düğmeleri iliklemeyle uğraşmadan, "Sakin ol," dedi sertçe. "Bağlantıyı koparma."

Aradaki bağa tutunmak giderek zorlaşıyor, bağ inceliyor, her saniye biraz daha elimden kaçıyor.

Arkama geçip elimi tuttuğunda parmaklarımız kenetlendi. Teni adeta yanıyordu, onun sıcaklığına yaklaştım.

Hayat. Atan bir kalp.

"Tehlikeli bir iş yapıyoruz. Hızlı seyahat edeceğiz. Sana yön soracağım. Kontrolü kaybedersek..."

"Hadi!" dedim boğulurcasına. Açıklamalar için harcayacak zamanımız yoktu. Tisaanah ve Maxantarius'la aramdaki bağın kopacak derecede zayıflamaya başladığını hissedebiliyordum.

Caduan sustu. Ardından tek kelime etmeden bir kolunu belime sımsıkı sarıp diğeriyle elimi göğsüme bastırdı. "Seni çekmesine izin ver," diye mırıldandı kulağıma. "Sadece gitmemiz gereken yönü hisset. Gerisini ben hallederim."

Zor değildi. Bağa o kadar odaklanmıştım ki, dünyanın etrafımızdan silindiğini fark etmedim bile.

CADUAN'IN DAİRESİ ANINDA bir ormana dönüştü. Belimize kadar sudaydık. Caduan hâlâ bana sımsıkı sarılıyordu.

Ama bağı çok daha güçlü hissediyordum.

Yakındık.

Gözümün önüne bölük pörçük bir görüntü geldi. Üzerime ağırlığını veren korkunç yüz ödümü koparıyordu.

“Tekrar!” dediğimde sözümü ikiletmedi.

Her yer değiştirdiğimizde o varlık da yaklaşıyordu. Tanıdık his baş döndürücüydü. Tanımadığım dünyalara ve bedenlere atılmışım ama o anda bir zamanlar paylaştığım bağ adeta ruhumun derinliklerini okşuyordu. Bu kadar özlediğimi ben bile bilmiyordum.

“Tekrar!” Her yeni ortamda nefesim kesiliyor, Caduan sonrasında bizi tekrar başka bir yere götürüyordu. Dizlerim bir nehrin kıyısına çarptığında kaç yer değiştirdiğimizi hatırlamıyordum. Belki bu sefer endişelenmeliydim. Caduan benden birkaç adım uzaktaydı. Yer değiştirirken birbirimizden kopmuştuk. Ama hiç endişelenmiyordum.

“Tehlikeli olmaya başladı, Aefe,” dedi emekleyerek yanıma gelirken.

“Tehlikeli mi?” Tuhaf ve tiz bir kahkaha attım. Eve gitmek ne kadar tehlikeli olabilirdi ki? Özellikle de kendimi her şeye... kendime ve onlara bağlanmış hissederken tehlikenin lafı mı olurdu? Heyecanım bütün olumsuzlukları tüketiyordu. Ben Aefe'ydim, güçlüydüm. Sihrimi, nefesimi ve kalp atışlarımı kontrol etmeliydim. Tisaanah'yla Maxantarius'un ruhlarını *içimde* hissediyor, neredeyse tatlarını alabiliyordum.

“Hayır. Çok yakınız,” diyerek elini tutup belime sardım.

Belki kesik nefeslerini duyduğumda endişelenmeliydim... ama endişelenmedim.

“Onu getirebilirim. Onu sana getirebilirim.” Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Bir *amaç* sahibi olmak böyle bir şey olmalıydı.

Belki de Caduan tereddüt ettiğinde endişelenmeliydim... endişelenmedim.

Bağa sımsıkı yapışıp bizi fırlatmasına izin verdim.

Kendimizi soğuk ve karanlık bir dünyada bulduk. Suyu batarken daha önce takılmadığım bütün endişelerim çarpıştı.

Caduan ortalıkta yoktu.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

TISAANAH

Bu şey yaşayan bir kâbustu ve beni öldürmek üzereydi.

Yarısı çürümüş korkunç yüzüyle üzerime eğilirken ölümün böyle bir şey olabileceğini düşünüyordum çünkü ölüm muhtemelen baktığım yüze benziyordu. Kâğıt inceliğindeki paramparça derisinin altından ve boş gözyuvalarından sızan buz gibi ışık, insanı adeta kör ediyordu.

Askerler onu kontrol altına almaya çalışsa da başarısız olmuştu, artık etrafta kaçışmaya başlamışlardı. Canavarın boş göz çukurları iştah açan bir şeyin kokusunu almış gibi bana dikilmişti. Bu dünyanın derinlerinde akan sihrin ekşi ritmini de hissedebiliyordum.

Omzumun üzerinden baktığımda yerleşke girişinde Max'i gördüm.

Max.

En azından onu son kez görebildim. En azından artık özgür.

Ama sonra dünya üzerime yıkılınca başka bir şey düşünecek zamanım olmadı.

Yaratık saldırdığında ancak kaçabildim. Hemen ardından kılıcımı fazlasıyla yumuşak derisine sapladığımda yeni bir ışık huzmesi patladı. Yaratık herhangi bir şey hissediyormuş gibi görünmüyordu.

Canavarın arkasındaki altın pırıltısı gözüme çarptı. Ishqa yaralanmıştı ve ayağa kalkmakta zorlanıyordu. Göz göze geldimiz anda yan tarafa yuvarlandım.

Bir ışık huzmesi omzumu kavurmuştu.

Kaçamayacağım kadar hızlı yeni bir darbe üstüme gelirken yüzümü ekşittim...

Ama o sırada yaratık midemi bulandıran bir çığlık attı.

Daha görmeden onu hissetmiştim. Ayağa kalkmadan bile gelen kişinin o olduğunu biliyordum.

Kılıcını canavarın açık karnına saplamış, bize kaçabileceğimiz kadar zaman kazandırmıştı. Bir an için gözlerimiz buluştuğunda sessizce anlaştık.

Onunla birlikte savaşırken artık kendimi hiç yalnız hissetmiyordum. Ritmimiz kalp atışlarımız gibiydi. Her hamlemi önceden görüyor, ihtiyaç duyduğumda beni koruyor, darbelerim için fırsatlar yaratıyordu.

Yaratık nereye bakacağını ya da saldıracağını şaşırmıştı. Çıldırmış gibi her yöne atılmaya çalışıyordu.

Bir ara yanlış bir hesapla sağa kaçmak yerine sola yöneldim ama öne atılan Max beni çok geç olsa da yakaladı. Canavar saldırdı, sonra aniden tuhaf bir şekilde durdu.

Arkamda kollarını havaya kaldıran Sammerin'in yüzü harcadığı çaba yüzünden çarpılmıştı. "*Hadi!*" diye homurdandı.

Saldırmamı mı, yoksa kaçmamı mı istiyordu? Emin değildim. Yine de bu şeyin peşimizi bırakmayacağını adım gibi biliyordum. O yüzden kaçmak yerine, umutsuz bir çaba olduğunu bilmeme rağmen saldırıya geçtim.

Yaratığı elimdeki küçük çelik parçasıyla yenemeyecektim.

Sihrini kullanabilir miydim? Bu şeyin bana verebileceği iğrenç, o kokuşmuş sihri gerçekten *istiyor* muydum?

Seçici davranmak için vaktim yoktu.

Canavar etine dokunabileceğim kadar alçalmıştı. Max sağdan saldırırken arkada bir hareket seçtim. Uzun, siyah saçlı bir yabancı arkadan atağa geçmişti.

Yaratığın etinde bir kesik açtıktan sonra avucumu keserek yaraya bastırdım.

Bu bir hataydı. Buz gibi bir acı aniden her yerimi sardı. Dokunduğum yer çürüyordu. Anında elimi geri çekip acıyla nefesimi tuttum. Damarlarım yanıyordu, yerimden kıpırdıyamıyordum.

Bir ses kafamın içinde yankılandı. Kelimelerle konuşmuyordu.

Bırak gideyim. Beni bırakmalarını sağla. Beni bırakmalarını sağla.

Sammerin'in küfrettiğini duydum. Canavar onun etkisinden kurtulmuş, bana doğru geliyordu.

Tanıdık bir silüet önüme geçip beni arkaya itti.

Alevden bir duvar her yeri sardı. Yuvarlandığım sırada Max adeta bir alev topuna dönüşmüştü. Biri içimdeki bir ipliği sertçe çekmiş gibi tuhaf bir hisle uykudaki sihrimin uyandığını hissettirdi. Sanki başka bir duyum canlanmıştı. Hemen yaratığın düşüncelerine odaklandım. Hayatta kalmak için hayvani bir dürtüyle kanımı donduran bir ölüm arzusu arasında gidip geliyordu.

Ishqa ayağa kalkmayı başarmıştı ama halsiz ve yavaştı. Yaratık hızlı davranıp onu pençeli eliyle bir bez bebek gibi kavrayınca acıyla inledi.

Max'in bıraktığı mızrağı alıp canavarın karnından fişkıran beyaz ışığa sapladım.

Yüksek sesli uluması kulaklarımı zorluyordu. Ters eklemli uzun bacağı gücünü kaybedince elinden kayan Ishqa da onunla birlikte yere yığıldı.

Yaratığın zihnindeki merhametli bir ölüm için duyulan özlemin, vahşi bir öfkenin gölgesinde kaldığını hissedebiliyordum.

Bana, Max'e ya da Sammerin'e değil; arkasındaki askerlerden birine saldırarak adamı parçaladı. Sonra başka bir asker de sivri ayağının altında ezildi.

Dikkati dağılmıştı. Fırsat tam karşımızdaydı.

"Koş," diye bağırdı Sammerin nefes nefese. "Kontrol edemiyorum. Bana itaat etmiyor."

Ishqa'nın dizlerinin üzerinde doğrulmasına yardım ettim. Bayılmak üzereydi. "Yürüyebilir misin?" diye hırladım. Yürüyemezse ne yapacağımızı bilmiyordum.

Bir çılgılık daha havayı yardığında başımı kaldırıp dehşetle nefesimi tuttum. Başka bir askeri devre dışı bırakan canavar Viktor'u elinde tutuyordu.

Düşünmeden atıldım fakat aynı anda tanıdık bir sıcaklık her yanıma sardı. Max kolunu boynuma dolamış, beni kendine çekiyordu. "Yapamazsın," dedi alçak sesle. "Üzgünüm. Bunu yapamazsın."

Daha sözleri bitmeden Viktor paramparça olmuştu.

"Gidelim!" Yan tarafımızda bir arabanın tekerlekleri gümürdü. Uzun saçlı adam şimdi sürücü koltuğundaydı. Max'in ağabeyi miydi? Panikleyen atı kontrol etmekte zorlanıyordu. "Hemen, çabuk!"

Yaratığın dikkati askerlerce dağıtılırken saniyelerimiz vardı. Araba daha durmadan içine atladık. Ishqa bacağını atamayınca Max uzanıp onu yukarı çekmek zorunda kaldı.

Araç eğri büğrü patikalarda ilerlerken yerleşke yanımızdan uçarcasına geçiyor, her saniye biraz daha panikleyen atın hızıyla tekerlekler daha gürültülü sesler çıkarıyordu. Yolda doğru düzgün ilerleyemiyorduk.

Çat!

Bir çukura giren tekerlek yerinden oynadığında araba sarsıldı. Karşımızda ormanlık alan vardı. Oraya ulaşırsak bile arabayla gidemeyecektik.

“*Stratagram* kullanmamız lazım,” diye bağırdım. “Hemen!”

“Yapamam,” diyen Max’in bakışlarını takip ettim. Bileğinden ucu görünen kapkara *stratagram* dövmelelerinin adeta fokurdadığını gördüğümde midem kasıldı. Ben de *stratagram* kullanamıyordum. Daha doğrusu emniyetli bir şekilde yapmam mümkün değildi. Henüz sihrimin çalışıp çalışmadığından bile emin değildim.

Yerleşkedeki yaratık son askeri de öldürüp bize döndüğünde Max’in ağabeyi tıslayarak bir küfür savurdu, ardından yayına taktığı oku fırlattı.

İşe yaramadı. Canavar hâlâ koşuyordu.

ÇAT!

Panikten çıldıran atımız arabayı köklerle dolu toprakta sürüklemeye çalışıp başaramayınca arabanın tabanı birkaç santim düştü.

Omzumun üzerinden baktım. “*Sammerin?*”

Yüzünü ekşitti. “Beş kişiyle yapamam.”

“Uçabilirim,” derken Ishqa zorla konuşuyordu. Yavaşça doğruldu.

“Hayır, sen...”

“Yapabilirim,” dedi kararlı bir sesle. Sammerin’e doğru döndü. “Dört kişi.”

Sammerin bir küfür mırıldanıp cebinden bir parşömen parçası çıkardı.

Canavar çığlıklar atarak peşimizden koşuyor, karnından ışık huzmeleri saçıyordu.

“Çabuk ol, Sammerin,” diye mırıldandım.

“*Biliyorum,*” diye tersledi.

Bir kolunu tuttuğumda Max de diğer koluna tutundu. Arabanın arkasından aldığı mızrağın ucunu yaktı ve ağabeyinin bileğini tuttu.

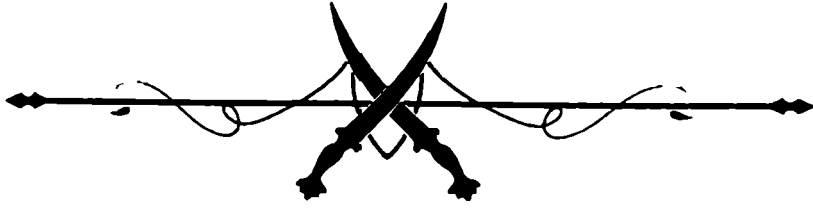
Sammerin *stratagram*’ın son çizgisini çekerken mızrak yaratığın karnındaki açık yaraya saplanmıştı. Canavar acıyla cıyaklayıp yere yuvarlandı, çığlığı zihnimde yankılanıyordu.

Ishqa kanatlarını iki üç kez çırpıttıktan sonra havalandı.

Aynı anda dünya gözlerimizin önünden silindi.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

AEFE

Ayağımı bir yere basabilmek için delirmiş gibi çırpınıyordum. Nefes almaya çalıştığımda ciğerlerim suyla doldu. Karanlık. Hiçbir şey hissedemiyor, hiçbir şey göremiyordum. Hangi yön yukarıydı? Aşağı neresiydi?

Su. Sudasın. Yüz, Aefe.

Bedenimin yüzmeyi bilip bilmediğinden emin değildim ama yönümü kaybetmenin paniğiyle yüzüm havayla buluşana kadar suyu tekmeledim. Nefes alabildiğim için hayatımda hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim.

Beceriksiz kulaçlarla kıyıya yüzdüm. Dört ayak üstünde çamurun içinde emeklerken öksürüklerimle kaburgalarım ağrıyor, dudaklarımdan pis sular akıyordu. Başım zonkluyor, her yerim titriyordu.

Bir an için Tisaanah ve Maxantarius'la bağıın koptuğunu düşününce birkaç derin nefes alarak paniğimi yatıştırmaya çalıştım. Neyse ki nabzım yavaşladığında hissettim... *oradalar*dı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Yakın. Çok yakındı.

Aynı anda Caduan'ın yakınımda olmadığını fark ettim.

Zorla ayağa kalkıp bakındığımda gölgeden ibaret muhafızlar gibi karşımda yükselen ağaçlardan başka bir şey göremiyordum. "Caduan?" diye seslendim.

Ardından gözlerimi nehre çevirdim. Derin olsa da sakın akan bölümünden sürüklenerek çıkmayı başarmıştım. Kayalık bölgelerde sular coşkun akıyordu. Ya o da suya indiyse? Ya kendini korumaya fırsat bulamadan kayalardan birine çarptıysa?

"Caduan?" diye tekrar seslenirken panikliyordum.

Arkamda sesler duydum. Ara dilinde konuşan insanlar... Konuştukları dili hemen tanımıştım.

Hızla döndüğümde yeşilliklerin arasından dört insan çıktı. Güneş sembollü ceketler giymişlerdi.

Kalbim deli gibi atmaya başladı.

Birbirleriyle Ara dilinde konuşuyorlardı. Yoksa benimle mi konuşuyorlardı? Dili bilsem de beynimin kelimeleri çevirmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Kır sakalıyla en yaşlıları, "İyi misin, tatlım..." diye soruyordu.

Panikleme.

Sen Reshaye değil, Aefe'sin. Sana zarar veremezler. Kalbin de nefesin de sana ait.

Karanlıkta beş kişi olduklarını saydım. Daha fazlasıyla baş etmiştim.

"Askeri üstten uzak değilsin," dedi adam. "Duvara bu kadar yakın tek başına dolaşmasan iyi edersin. Son zamanlarda herkes diken üstünde."

"Bunun neyi var?" diye söylendi askerlerden biri.

Yaklaşmayın! diye bağırarak istiyordum ama Ara kelimeleri dilime dolanıyordu.

Elim kalçamdaki hançerin kabzasına gittiğinde askerlerden

biri kocaman gözlerle aniden durdu. “Lanet olsun, kulaklarına bakın. *Onlardan biri.*”

O anda yardıma muhtaç genç bir kadından yakalanması gereken tehlikeli bir hayvana dönüşmüştüm. Sonrasında neler olacağını bilecek kadar çok kez savaşmıştım.

Hızlanan kalp atışlarımın altında pusu kuran sihre odaklanarak siyah hançerimin buz gibi çeliğine dokundum.

Sen bir hiç değilsin, Aefe, diye hatırlattım kendime.

Bir adım daha yaklaştıkları anda saldırıya geçip hançeri en genç olanın boynuna sapladım. Kan yüzüme püskürüyordu. Düşerken bana tutununca dengemi kaybettim. Diğerleri zaman kaybetmeden harekete geçti. Hepsi birer hünerciydi. Çakan şimşekler sırtımı kavuruyordu. Yerdeki taşlar ayaklarımı olduğu yere hapsetmişti.

O kadar hızlı olmuştu ki, paniklemeye başlamıştım. Hançerimi etrafa savururken kime denk geldiğine bakmıyordum. Birkaç kişiyi yaraladım. Ayağımı kurtarmaya çalışırken bileğim çatırdayınca yere yapıştım. Ama pes edemezdim. Dişlerimi ve tırnaklarımı gösterdim. Demirden başka tat alamıyordum. Kalan üçü bile sayıca fazlaydı. Yerdeydim.

Kır sakallı adam bileğini boğazıma bastırmıştı. O kadar yakındı ki, artık nefesinin kokusunu alabiliyordum. Yüzünü kaplayan kan gözlerime damlıyordu.

Kıpkırmızı bir dünyada tek görebildiğim adamın nefretiydi. Kıpırdıyamıyordum.

Bıçak yavaşça karnımı keserken korkunç bir acı bütün vücuduma yayıldı. Acıyla haykırdım ama adam beni bırakmıyordu, yerimden kıpırdıyamıyordum.

Aniden yine işe yaramayan bir bedene hapsolmuş halde beyaz, beyaz, beyaz bir odadaki Reshaye olduğumu hissettim. Bunlar gibi insanlar tarafından taş zeminde sürükleniyor, Is-hqa'nın arkasını dönüp gidişini izliyordum.

Çaresizdim.

Çıglık atmaya çalıştım ama ciğerlerimde hava kalmamıştı. Çırpınsam da elimi kolumu kıpırdatamıyordum.

Yapabileceğini de nereden çıkardın? Bir şey mi olduğumu sanıyordun? Hep bir hiç oldun.

Kalbinin atması ne işe yarar ki?

Beni yaralayabilirlerdi, öldürebilirlerdi. Ben çaresizdim, hep çaresizdim, hep bir hiç olmuştum...

Yüzüme sıcak kan püskürdü.

Üstümde ağırlık yapan adam bir anda kaybolmuş, yerini kafatasını delip geçen sivri bir dal almıştı.

Kadın ellerindeki sihir kıvılcımlarıyla dönmeye çalıştı ama bunu yapamadan bir sarmaşık boğazına, bileklerine, beline, yüzüne dolanarak onu yere çekti. Sarmaşıklar kalınlaşıyor, geriliyordu. Sonunda kadın asker paramparça oldu.

Kalkmaya çalıştım ama kaslarım bana itaat etmiyordu. Nefes almaya çalışsam da her nefeste adeta boğuluyordum.

Sadece gölgelerin savaşı vardı. Kıpırmızı patlamalar görüş alanımda parlayıp sönüyor, çılgınlıklar birden kesilip gurultulara dönüşüyordu.

Ellerimi karnıma götürdüğümde sırlıklam yarayı hissettim.

Felç olmuş halde taş odaya geri dönmüştüm. İşkence göreceğ, paramparça edileceğ, her şey elimden alınacak, bir hiç olacaktım.

Hiçbir şey yapamıyordum.

Artık kalp atışlarımı bile hissedemiyordum.

Biri dokunduğunda kalan gücümle savunmaya çalışıp halsizce çılgılık attım.

Bir insandı. Bir insan bana dokunuyordu. Beni parçalayacaktı, sonra hiçbir şey yapamayacaktım...

“Benim. Benim, Aefe. Dur.”

Biri omuzlarımdan tutup beni kendine çekerek kanlı elimi pürüzsüz tenine bastırdı. Teninin altındaki belli belirsiz kalp atışlarını hissedebiliyordum.

“Benim, Aefe,” diye mırıldandı tekrar. Alnını alnıma yaslamıştı. “Nefes al.”

Korku... Sesinde korkuyu duyabiliyordum.
“Güvendesin,” diye fısıldadı.
Bana yalan söyleyemezsin.
Hıçkırığımı fark ettim, nefes alamıyordum.
Elimi göğsüne bastırması bayılmadan önce hissettiğim son
şeydi. “Nefes alıp vermeye devam et, Aefe.”

BÖLÜM OTUZ

TISAANAH

Kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerimi açtım. Çimler burnumu gıdıklıyordu. Etraf sessizdi, hatta huzurlu bile sayılabilirdi.

Gece olanları hatırlamam birkaç saniyemi almıştı. Hemen yattığım yerden doğruldum. Yıldızlı gökyüzünün altındaki kırık bir alandaydım. Sammerin *stratagram*'ı kullanırken ikisine sımsıkı tutunmuştum ama ne Sammerin ne de Max yanımdaydı.

Panikle ayağa kalktım. "Sammerin? Max?" Sesim başta halsizdi. "*Max?*"

Onu tekrar kaybetmiş olamazdım. Bir daha kaybedemezdim.

Çimlerin arasında bir hareketlenme oldu. Sol tarafımda uzun saçlı bir adam yana yuvarlanıp dirseklerinin üzerinde doğruldu. Max'in ağabeyi... Tanrılar aşkına, *bu* konuyu öğrenmem gerekiyordu.

Sammerin sağ tarafımdaki bir taş yığınının ardından doğrularak şakağını ovuşturdu. "Bunu yaptığımıza *inanamıyorum*,"

diye söyleniyordu kendi kendine. “Dört kişilik bir *stratagram*. Yüceler aşkına.”

Max en sonunda ağaçların arasından çıktı. Hafifçe topallıyordu. Kıyafetleri yanıp yırtılmıştı, siyah saçları her zamankinden daha uzun ve dağınıktı, bir yanağı kan içindeydi. Zayıflamıştı. İlk kez ona alıcı gözle baktığımda yüzü dışında her yerini dövmelemin kapladığını fark ediyordum. *Stratagram*’ların üzerine *stratagram*’lar çizilmişti.

Süt mavisi muhteşem gözlerini bana çevirdiği anda koşup boynuna sarıldım, yüzümü omzuna gömdüm. Zayıflamış olsa da her hatıyla, her kasıyla aynıydı. Ona sarılmak kendimi evimde hissetmeme neden oluyordu. *Evimde...* Tanrılar aşkına, bir daha ondan ayrılmayacak, bir daha asla onu bırakmayacaktım. Hep burada, kokusunda yaşayacak, sonsuza kadar nefesini göğsümde hissedecektim.

Nefeslerim hırıltılıydı. Muhtemelen perişan görünüyordum. Ama bunu umursamadım. Umursamayacak kadar mutluydum.

Sarılışıma karşılık vermediğini fark etmem çok uzun zaman aldı.

BÖLÜM OTUZ BİR

MAX

Kadın bana sarılırken, ne yapacağımı bilmez bir halde öylece duruyordum.

Başımı eğdiğimde turunç kokusuyla afalladım. Bu kokuyla birlikte binlerce başka anının hayaleti canlandı. Ev kokuyordu. Ona sarılmak, yüzümü saçlarına gömmek, kokusunu iyi bir tütünün dumanı gibi ciğerlerimde tutmak istiyordum. Oysa bu kadımı tanımıyordum bile.

Bunun yerine tek elimi nazikçe omzuna koydum. O sırada gözüm Sammerin'e takıldı, yüzüme bir terslik varmış gibi bakıyordu.

Sonunda kadın durumun farkına varmış gibi kaskatı kesildi. Gerilemeye başladığında onu kendime çekme arzumuyla savaştım.

Başını kaldırıp bana baktı. Yüceler aşkına, büyüleyiciydi. Gözleri farklı renklerdeydi. Biri gümüş, diğeri kehribar yeşiliy-

di. Ay ışığı onun gümüş irislerinde toplanıyordu. “Max?” dedi sorarcasına.

Adımı söyleyişi bir an için nefesimin kesilmesine neden oldu. İki hece halinde dudaklarından dökülen ismim adeta bir melodi gibiydi.

“Ben...”

Ben seni hatırlamıyorum.

Hayır. Bu doğru değildi. Doğru sayılmazdı. Bu kadının adını ya da nasıl tanıştığımızı bilmiyordum, onunla ilgili hiçbir hatıram yoktu ama *onu tanıyordum*. Yüreğimin derinliklerinde bir yerlerde tanıdığımdan emindim. Geçmişimin o kısmı bana sesleniyordu ve lanet olsun... o geçmişi yakalamak *istiyordum* ama içimde duyduğum dürtüsel arzu bir duvara çarpıyordu. Aniden beynimin gerisine korkunç bir ağrı saplandı. Sıradan bir günde bile kelimelerle aram iyi değildi, o yüzden benim bile anlayamadığım bir şeyi açıklamakta zorlanıyordum. “Hatırlayabildiğim çok az şey var,” diyebilirdim sonunda.

Kadının kaşları çatıldı. “Mesela?”

“Çoğunlukla çocukluğumu hatırlıyorum. Ama on yediden sonrası... gitti.” Bu bile yeterli bir açıklama sayılmazdı. Geçmiş böyle hissediyordum ama detayları hatırlayamıyordum.

“Gitti mi?” diye tekrarladı. “Anlayamıyorum.”

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Her saniye kelimelere dökemediğim her şey sinirlerimi daha çok bozuyordu. “Adın ne?” diye sordum.

Bir an için kadının yüzü dehşet içinde kaldı, sonra yıkılmış gibi asıldı. İki adım gerilediğinde hiç düşünmeden aradaki mesafeyi kapattım.

“Bana bunu soramazsın,” dedi boğulurcasına.

Hemen yüzündeki duygular silindi ama kalbinin kırıldığını ve bana bakarken içinin sızladığını görebiliyordum.

Tekrar ona yaklaştım. Daha çok şey söylemek istesem de ağzımdan çıkabileceklerden ödün kopuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırmıştı.

“Ama daha önce hiçbir şey hatırlamıyordu,” diye araya girdi Brayan. “Bu da bir gelişme.”

Sammerin bir nefes verdi. “Demek hafızan geri geliyor.”

“Olabilir.” Umut ettiğim halde bunun doğruluğundan pek emin değildim. Gözümü kendini korumaya almış gibi kollarını göğsünde kavuşturan kadından alamıyordum.

“Bir sürü sorum var,” dedi Sammerin şakağını ovuşturarak. “İlyzath’dan nasıl çıktın? Aylardır seni kurtarmaya çalışıyorduk.”

Beni kurtarmaya mı çalışıyorlardı?

Hafıza kaybımı açıklamak ne kadar zorsa, kaçışımın tuhaf ayrıntılarını açıklamak bir o kadar zordu. “Bunun cevabı biraz... karışık.”

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. “Nura mı yaptı? Hafıza kaybının nedeni o mu?”

Onun bir arkadaş olduğunu düşündüm. İyi bir arkadaştı. Ayrıntılar kalın bir duvarın ardında kalmaya devam etse de bunu hissedebiliyordum. Aradaki ilişkiyi kestiremediğim halde bile Nura’dan bahsettiğinde sesindeki dizginlenmiş öfke bunu ele veriyordu.

Kanatlı Fey bana doğru yaklaştı. Kadim sayılabilecek parlak altın gözleriyle beni paramparça edecekmiş hissi yaratan bakışları huzursuz olmam için yeterliydi. Gözüm sivri kulaklarına takıldı. Diğer ikisinin müttefiki olduğu açıktı ama Feyler hakkındaki tek bilgim, son aylarda Ara’ya saldıran yaratıklar olmalarıydı.

Tepki vermeme fırsat vermeden, “Bakabilir miyim?” diye sorarak kolumu sıvadı.

“Bakabilirsin tabii,” diye söylendim.

Bileklerimde ve ellerimde yaralara dönüşen dövmelemlerimi incelerken beni duymazdan geldi. “Ne bunlar? İnsan sihri mi?”

“*Stratagram*,” dedi Sammerin. “Hünercilerin sihir yapmasına yardım eden görsel şekiller.” Ardından gözleri bana kaydı. “Nura bunları sihrini kısıtlamak için mi yaptı? Bu kadar çok *stratagram*’ı bir arada hiç görmemiştim.”

Tuhaf bir mahcubiyetle başımı sallarken kolumu geri çektim.

Fey cevaptan tatmin olmamışa benziyordu. “Ama savaşta sihrini kullandın.”

“Bazen kullanabiliyorum. En fazla birkaç dakika ama her zaman olmuyor. Nedenini ya da nasıl olduğunu bilmiyorum.”

Buraya gelip bu yabancılarla yan yana savaşırken sihrimin aylardır olmadığı kadar canlandığını söylememeye karar vermiştim. Hâlâ bedelini ödüyordum ve sihrimin sağı solu belli olmuyordu ama Nura’nın zincirlerinden kurtulurken hiç zorlanmamıştım.

“İlginç,” diye mırıldandı Fey.

Sammerin parmaklarını çenesine bastırılmış düşünüyordu. “Peki hafızan... *stratagram*’lar yüzünden mi unuttun?”

“Sanmıyorum. Hafızamı...”

“Daha önce kaybettin.” Kadın kocaman gözlerle bana bakıyordu, sonra kafasını diğer tarafa çevirip sustu.

Tuhaf hissederek boğazımı temizledim. “Olabilir. Ben... bilemiyorum.”

“Ama sihrin... yok olmadı. Sadece engellendi,” dedi Sammerin dövmelemlerini incelerken.

“Evet.”

“Bu akşam sihrini en derin katmanlardan çektin,” diye araya girdi Fey. “Bu yüzden kullanabildin. Bunu daha önce de yapmıştın. O sihir insanların kurallarına itaat etmez...”

“Bir saniye,” diyerek elimi kaldırdım. “Daha önce de çekebiliyor muydum? Bu ne anlama geliyor?”

Fey susup Sammerin ve o kıza baktı. “Tisaanah’yla birlikte bu sihir akımlarından güç çekebiliyordunuz.”

Tisaanah.

İsmi... tam ona göreydi. O tarafa baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, sessizliğini korumaya devam ediyordu.

“Neden?” diye sordum.

Beynimin gerilerinde cılız bir ses cevap verdi.

Cevabını bilmek istemediğin sorular sorma.

Sammerin ve Tisaanah imalı bir şekilde bakışıyordu.

“Uzun hikâye,” dedi Sammerin sonunda.

“Umurumda değil,” dedim ama kafamın içinde bıçak saplanmış gibi keskin bir ağrı yayılmaya başlamıştı. Gözlerimi kırıştırdığımda yanan bir kız ve kemerli kapıda duran bir aslan gördüm.

Açamayacağın bir kapı var. Oraya dönmek istemezsin.

Dişlerimi sıkıp sesi duymazdan gelmeye çalıştım. “O zaman siz üçünüz ne yapıyorsunuz? Bunun benimle ne alakası var?”

Tisaanah nefesini tutup boğuk bir kahkaha attı.

“Savaşa aşinasın,” dedi Ishqa.

“Elbette,” diye karşılık verdim. “Sırf bu yüzden Nura’nın deneyleriyle yeterince zaman geçirdim.”

Tisaanah yüzünü buruşturdu. Bana bakmaya katlanamıyormuş gibi tekrar başını çevirdiğinde, kalbimin anlam veremediğim bir şekilde sızladığını hissettim.

“Haklarımızın sonunu getirmeden önce bu savaşı durdurabiliriz,” dedi Ishqa. “Ama tek şansımız sen ve birkaç kişinin daha sahip olduğu sihir, Tisaanah.”

Yüceler aşkına!

Parmaklarım kendiliğinden şakağıma gitti. Ağrım o kadar şiddetlenmişti ki, bu insanların söylediklerini inanılmaz bulmak bir yana; söylenenlere odaklanmakta bile zorlanıyordum.

İmalı bakışlarını ona çevirerek, “Başka bir yere gitmeden önce ona yardım etmeliyiz,” dedi Tisaanah. “Yardım edebilecek birini tanıyor musun?”

Ishqa tereddütlüydü.

“Lejara havuzlarını bulmamı mı istiyorsun?” Tisaanah avucunu açınca zayıf ay ışığında etine metal gibi işlenmiş altınının ısıltısını fark ettim. Parmaklarım istemsizce elimin üstüne, Il-lyzath’ın hediyesi olan tuhaf sembole gitti. “Bunu onsuz yapmam,” diye devam etti Tisaanah. “Yani yapacaksak, önce ona yardım etmemiz gerekiyor.”

“Bir fikrim var,” dedi Ishqa, uzunca bir süre düşünmüştü. “Zagos’ta yardım edebilecek birini tanıyorum.”

“Zagos?” Brayan inanamıyormuş gibi küçük bir kahkaha attı.

“Biliyor musun?” diye sordu Ishqa.

“Öyle bir yer yok.”

“Elbette var.”

“Varsa bile orada işimize yarar bir şey bulabileceğimizi hiç sanmıyorum.”

“Zagos ne?” diye sordu Tisaanah.

“Efsanelerdeki kaçak şehri,” dedi Brayan. “Kim bilir kaç kez Zagos’ta olduğu iddia edilen bir suçluyu yakalamam istendi.”

Ah, Brayan’ın tavrını şimdi anlıyordum. Öyle bir yer varsa, orayı bulamadığı için sinir olmuştu.

“Yani... ilginç bir yer ama kuzeyde yolumuz üzerinde. Hem...” Ishqa’nın dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. “Unutulan şeyleri bulmak için unutulmak isteyenlerin olduğu yere gidilmez mi?”

Sık ormanda yankılanan bir gürültü sohbetimizi bölecek kadar şiddetliydi. Aynı anda etrafımıza bakındığımızda kırım ortasında durduğumuzu hatırladık. Muhtemelen giderek büyüyen küçük bir ordu bizi arıyordu.

“Oyalanmayalım,” diyen Tisaanah kuzeyi işaret etti. “Eğer orada yardım bulacaksak, Zagos’a gidiyoruz,” diye ekledi usulca ama her kelimesinde Sammerin ve Ishqa’nın peşine takılmasına yetecek bir kararlılık vardı.

Onlar ilerlerken ağabeyim beni tutup durdurdu. Alçak sesle, “Biz Besrith’e gidebiliriz,” diyordu. “Tıpkı planladığımız gibi. Onlarla kalmak zorunda değiliz.”

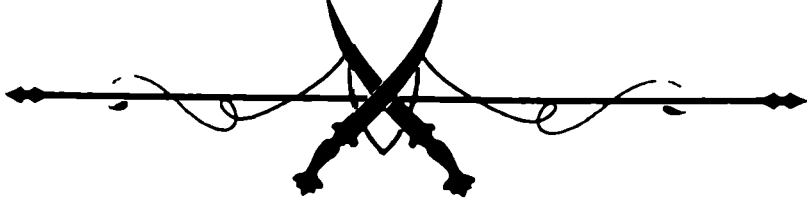
Neredeyse yüzüne gülecektim. Bu insanları hatırlamıyordum ama içimde hatıralardan çok daha güçlü ve derin bir bağ olduğunu hissedebiliyordum. Onlardan ayrılmayı aklıma bile getirmezdim. “Tabii ki onlarla gideceğim,” diye cevap verdim.

“Onlarla gidersen Nura asla peşini bırakmayacak.”

“Nura hiçbir şekilde peşimi bırakmayacak,” derken Tisaa-nah’ya bakıyordum. En önden yürüyordu. Ay ışığı beyaz saçlarına düşüyor, yüz hatlarını parlatıyordu. Gözümü ondan alamıyordum. Karar vermem bile gerekmiyordu. Bildiğim tek bir şey vardı. “Onlarla gidiyoruz,” diye tekrarladım.

BÖLÜM OTUZ İKİ

AEFE

N*efes almaya devam et.*

Rüyaların nehrine düştüm.

Bilincim bir saatin sarkacı gibi gidip geliyordu. Gözlerimi her açtığımda kendimi ya gece karanlığında ya da sıcak güneşin altında buluyordum ama bu sadece saniyeler sürüyordu.

Acı.

Yatak odamda değildim. Daire şeklindeki bir taş odadaydım. Yatak sertti. Derimin üstü, derimin altı... her yerim acıyordu. Duvarlarda, yerlerde turuncu renkli işaretler parlıyordu. Cadu-an'ın sert yüz hatlarına parlak bir ışık tuttuklarında dokunmak için uzandım.

Kalp atışına ihtiyacım vardı.

Elimi tutup nazikçe çarşafa bastırdı.

Henüz değil.

Nefes almaya devam et.

Gözlerimi kırptığımda ölüm beni okşadı. Dokunuşu tam tahmin ettiğim gibi sıcak, davetkâr ve tanıdıktı. Benim bir parçam haline gelmişti. *Evine gel, aşkım*, diye fısıldıyordu kulağıma. Elimizi uzattığımızda parmaklarımız birbirine değer gibi oldu.

Gözlerimi tekrar kırptığımda gün doğuyordu.

Caduan bitkin haldeydi. İşaretler daha çok parlıyordu. Konuşmaya çalışsam da yapamadım. Benden ayrı bir varlıkmuş gibi bedenime baktım.

Bana dönüp saçımı okşadı.

Nefes almaya devam et.

Gözümü kırptım ve bir çağ geçti. Kâbuslar ve gerçeklik birbirine karışırken içimde binlerce farklı anı çarpışıyordu. Beni masadan kaldırmaya gelen kadınlara, masaya bağlayan insanlara, işkence eden Nura'ya, beni iyileştirmeye çalışan Caduan'a saldırdım.

Paylaştığımız bir zihinde Tisaanah'nın fısıltılarına kulak veriyordum.

Güvendesin.

Caduan saçlarımın içine fısıldadı.

Güvendesin.

Kendimin, Maxantarius'un, Tisaanah'nın... Caduan'm düzenli kalp atışlarında benliğimi kaybettim.

Caduan'ın kalp atışları gerçektir.

Bir el, beni bu dünyada tutmaya çalışıyormuş gibi sıcak tenime yapıştı.

Nefes almaya devam et.

Nefes almaya devam et, Aefe.

Fakat acı hiç azalmıyor, giderek artıyordu.

Bir gün rüyamda bir kapı gördüm. Karşımda ölüm duruyordu.

Eve gel, Eve gel.

Elimi ölümün göğsüne bastırdım. Kalp atışı yoktu.

Sonra arkamda başka bir ses duydum.

Eve gel.

Dönüp baktığımda elini uzatan Caduan'ı gördüm. Ona dokunduğumda teninin altında zonklayan nabzı hissedebiliyordum.

Sıcak bir parlamayla tüm seçeneklerim elimden alındı. Caduan'ın uzanan eli beni bulup turuncu ışığa çekti. Yaşamak ölümden zordu. Acı içimi kemiriyordu.

Ama kalp atışına yaklaştım ve kendimi bıraktım.

Ölüme el sallasam da benimle vedalaşmayı reddediyordu. *Yine görüşeceğiz,* diye fısıldadı.

Kapı uzaklaşıyordu.

Nefes almaya devam et, diye fısıldadı Caduan.

Nefes almaya devam et.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

TISAANAH

Benim suçum. Benim suçum. Benim suçum.

Max'e yaptıkları yüzünden Nura'dan nefret ediyordum. Ona işkence etmiş, hapsetmiş, gücünü köreltmmişti. Max çok sıradan bir şeymiş gibi *Nura'nın deney masasında* olmaktan bahsederken dilimi ısırduğımda kanın tadını alabiliyordum.

Ama o güzel düşüncelerin yıkımından... Nura sorumlu değildi. Onun suçu bana aitti.

O anı kafamda kim bilir kaç kez tekrar oynatmıştım? Fey kralı Max'i bir aracı olarak kullanmış, Ara'daki varlığını göstermek için onun bağlantısıyla sihrin en derin katmanlarına inmişti. Max'in zihnine uzandığımda düşüncelerini hızla yayılan bulaşıcı bir hastalık gibi sarıp sarmalayan o ışıktan ipleri görmüştüm. Kes, demişti Max.

Bunun tehlikeli olduğunu... onu öldürebileceğimi o zaman

da biliyordum. Zihnindeki bütün benzersiz anıların cam gibi parçalandığını hissetmiştim.

Benim suçum.

Bununla baş etmenin tek bir yolunu biliyordum. Acımı hızlı bir eylem planına dönüştürdüm. Zagos'a gidecek, Max'i derisine dövülen *stratagram*'lardan kurtaracak, onu tekrar sihrine kavuşturacaktık. *Tanrılar aşkına...* O dövmeleri gördüğümde hissettiğim öfkeyi anlatmak için kelimeler yetmezdi.

Sonra birlikte olmanın bir yolunu bulurduk nasıl olsa... Hatıralarını toplamasına yardım edebilirdim. Kırdığım şeyi tamir edebilirdim. O zaman bütün dikkatimi Nura'ya yoğunlaştırıp, onu olabildiğince yavaş ve acı bir ölümle cezalandırabilirdim.

Planımda kararlıyım.

Bütün gün, bütün gece yola devam ettik. Bir an önce Zagos'a gitmek istiyordum. Nedenlerimizin farklı olmasına rağmen, diğerleri de sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu. Ishqa'nın önceliklerini biliyordum... Şehre ulaştığımız anda pusulayı kullanmaya başlayabilecektik. Bencillik ediyordum ama Max güvende olduğu sürece pusulayı dert etmekte zorlanıyordum.

Sammerin ve Ishqa yolun bazı kısımlarında sihirlerini kullanabiliyorlardı ama çoğunlukla yürümek zorundaydık. Max'in ağabeyi Brayan'ın *stratagram*'la yolculuk etmekten nefret ettiğini fark etmiştim. Her seferinde usulca izin isteyip bizden uzaklaşıyor, geri döndüğünde rengi solmuş gibi görünüyordu.

Max yolda bizi soru yağmuruna tutuyordu. Savaşı ve Feyle-ri anlattık. Ishqa, Kral Caduan'ın insanlığa karşı kana susamış intikam arzusundan bahsetti. Brayan bunu duyduğunda alçak sesle küfrü basmıştı. Max de bize Ilyzath'dan tuhaf bir şekilde bırakılmasını anlattı. Ishqa bile buna anlam vermekte zorlanıyordu.

Max her söylediğimiz karşısında dehşete düşüyordu ama somların arası zamanla açılmaya başladı. Şakağını ovuşturup yüzünü ekşitiyor, dişlerini gıcırdatıyordu. Sonunda tamamen susmuştu.

Buna içten içe sevindim. Sammerin de sevinmişti. Bazı sorular, konuşmak istemediğimiz konulara dokunuyordu. Reshaye'den olabildiğince üstünkörü bahsetmiştik ama konular derinleşmeye başladığında Sammerin'le çaresizce birbirimize bakıyorduk. Reshaye'yle ilgili hikâyenin *tamamını* ona anlatacak olsak bile, bunu ağabeyinin yanında yapmayacağımız kesindi. Dile getirmediğimiz ikilemimizde genellikle bu bahaneyle sarılıyorduk.

Max'in inşa ettiğimiz birlikteliği hatırlamaması kalbimi sızlatıyordu ama Reshaye'yle ilgili gerçeği... Onun ailesine yaptıklarını öğrendiğinde nasıl hissedeceğini düşünmek canımı daha çok yakıyordu.

Belki bilinçaltının bir kısmı hâlâ biliyordu.

Sürekli onu izliyor, çöldeki yağmur gibi hissettiren görünüşünü adeta içiyordum. Her yerini, her açısını, her kıvrımını, her kasını, çenesindeki sakalın her bir kılını yeniden öğrenmek istiyordum. Onu resmen takıntı haline getirmiştım. Yine de bana yaklaştığında... *sürekli* yanıma gelip Sammerin'e sorduklarından çok daha kişisel sorular sorduğunda, nefes almakta zorlandığımı hissediyordum.

Yolculuğun başlarında, bir gece karanlıkta yattığı yerde bana doğru döndü. Ay ışığının vurduğu yüz hatları, geçmişimizin rahat bırakmadığı gecelerde bahçede oturduğumuz zamanları hatırlatıyordu.

"Biz neydik?" diye sordu.

"Senin çırağındım. Bunu söylemiştik."

İlişkimiz fazlasıyla değişmişti. Buna rağmen geçmişimiz silinmiş olsa bile aynı delici gözlerle bana bakıyor, her bakışında özenle inşa ettiğim duvarları yıkmayı başarıyordu.

"Daha fazlasıydık," dedi Max.

Boğazıma bir yumru otururken yutkundum. "Arkadaştık," dedim. Kısa bir duraksamanın ardından ekledim. "Sevgiliydik."

Söylemenin neden bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Belki sorduğu anda gerçekten anlamıştım. Max'e baktığımda

hayatımın aşkını görüyordum ama beraber yolculuk ettiğim adam bir yabancıydı. Dokunabileceğim kadar yakın, buna rağmen hiç olmadığı kadar uzaktı.

Cevabım kuşkularını doğrulamış da bana hâlâ anlam veremiyormuş gibi bakarken sözlerime nasıl tepki vereceğini belli ki kestiremiyordu.

Bu açıdan yalnız değildi. İkimiz de ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Max'le ilişkim çok yavaş gelişmişti. Milyonlarca minik andan sonra ona güvenmeyi öğrenmiştim. Bu kadar derin bir aşk duymak korkutucuydu. İnşa ettiğimiz güvenli yapı temelden yıkıldığı için, ona kalbimi yeniden açma düşüncesi bile ödümü koparıyordu.

Onu o kadar çok istiyordum ki, ne zaman ona baksam nefesim kesiliyordu. Aramızdaki uçurumun kapanmasını istiyordum. Onu geri istiyordum.

Oysa günler geçtikçe zihnimin gerilerinde canımı daha çok yakan yeni bir düşünce belirmeye başlamıştı.

Geceleri uyumadan önce sık sık Max'in uyumasını izliyordum. Onu o kadar iyi tanıyordum ki, uyurken nasıl görüldüğünü çok iyi biliyordum. O hep gördüğü rüyalar yüzünden uyanırdı. Şimdiyse hiç uyanmıyordu.

Nedense bir ömür gibi gelen bir zaman önce Zeryth'in söylediklerini hatırlıyordum. Max'in özgürlüğü için kendi hayatını öne sürdüğümde adam bir kahkaha atmış, pis bir sırıtıyla cevap vermişti.

Temiz bir sayfa... Hepimiz bunu istemez miyiz?

Tabii ki onun temiz bir sayfa şansı olmamış, geçmişteki hatalarının sonucunda ölmüştü.

Belki yaşadığı hafıza kaybı onun için bir lütuftu. Belki kararın geçmişi, Ilyzath'dan kurtulmasını sağlamıştı. Belki her şeyi unuturken beni de unutması... şu anda bile onun tek kurtarıcısıydı.

Geceler, geceler, geceler boyunca bu düşünce aklımdan çıkmadı.

En sonunda, Zagos'a gelmeyi başardık.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

MAX

Etrafta beni benden daha iyi tanıyanlar olmasının tuhaf olduğunu söylemek hafif kalıyordu. Ilyzath'a atılmadan önce on yıl boyunca beni görmediği anlaşılan Brayana'ı anlayabilirdim. Ancak beni, *sadece* ben olarak tanıyanlarla hatırlamadığım anılara dayanan ilişkilere sahip olmak bambaşka bir şeydi. Geçmişin hayaletleri hâlâ beynimin derinlerindeydi ve Tisaanah'ya ya da Sammerin'e ne zaman baksam, aramızdaki yakınlığın belli belirsiz gölgelerini hissedebiliyordum. Yine de bu bağı yaratan her şey, nasıl açacağımı bilmediğim bir kapının ardında hap solmuştu. Elbette geri kalanı da eşit derecede sinir bozucuydu. Feyler, savaş, Lejara havuzları... Tisaanah, Sammerin ve Ishqa'nın bitmek bilmeyen sorularına verdiği her cevapla Brayana sanki hayat enerjisini kaybediyordu. Çocukluğumuzda bile bilinmeyenlerle baş etmekte pek iyi olmamıştı.

Bense bu açıklamaları nispeten daha kolay yutulabilir bu-

luyordum. Sadece bir kez bütün bunlardaki rolümü, beni her şeyin ortasına atan bağları ya da işlerin nasıl... zorlaştığını anlamaya çalıştım ama o kapı kapalıydı. Beynimin derinliklerindeki ses sürekli fısıldıyordu.

Artık oraya girmek istemezsin.

Elbette istiyorum, diyordum içimden sinirle. Oysa baş ağrıları aksi yönde karar veriyordu. Sorulara başladıktan birkaç dakika sonra beynime bıçak gibi saplanan acı pes etmeme neden oluyordu ve belli ki, Tisaanah'yla Sammerin içten içe buna seviniyordu. Bana söylemedikleri bir şeyler olduğunu biliyordum. Eksik anlatsalar bile yalan söyleniliyormuş hissetmek hoşuma gitmiyordu.

Sonunda başka bir *stratagram*'la ulaştığımız yerde, Ishqa batıya döndüğünde aradan bir hafta geçmişti. Günbatımı, gökyüzünü parlak bir kırmızıya boyamıştı. "Geldik," derken yüzünde nadir gülümsemelerden biri belirdi.

Birkaç eğretili otunu kenara ittiğinde gri kumdan oluşan bir kıyı şeridi göründü. Durgun gelgitin birkaç yüz metre açığında, parıldayan turuncu ışıklardan ibaret bir ada vardı. Sadece siluet olarak görülebiliyordu ama şekli beklediğimden daha uzundu. Sanki üzerindeki tüm yapılar bir hat üzerinde inşa edilmişti. Haliyle ışıklar sadece kıyılarda kümелendiği için geri kalanı ıssız görünüyordu.

Tisaanah eğretili otlarını iterek yanımda durduğunda tüyletim diken diken oldu. Narenciye kokusu bir esintiyle yanımdan geçerken bir anlığına bile olsa aklım başımdan gitmişti. Ona baktım ama bakmamam gerektiğini hemen kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Her an bütün hücrelerimle varlığının farkındaydım. Gittiğim yöne dikkat etmezsem çoğu zaman farkına bile varamadan kendimi onun yakınında buluyordum. Üstelik ensesinde, beyaz teninin üzerinde oluşan bronz lekeleri ve omuzlarına düşen saç tellerini sayabileceğim kadar yaklaşıyordum. Bütün bu küçük detaylar sanki bana önemli bir şeyleri hatırlatıyordu.

Bir akşam saçlarını toplamak için başını arkaya yatırdığında, çenesinin alt tarafında hilal şeklindeki bronz lekesi ortaya çıkmıştı. O küçücük leke beraberinde başka bir hatırayı da getirmişti. Üzerime eğilmişti, çıplaktı, saçları dağınıktı, başını geriye atmıştı. Anı o kadar canlıydı ki, bunu hatırlayınca uzaklaşıp birkaç derin nefes almak zorunda kalmıştım.

Yine de ezici olduğu kadar rahatsızlık veren bu yakınlık his-sine rağmen benden en çok kaçan kişi Tisaanah'ydı.

Şimdi de kuşkulu gözlerini Zagos'a çevirmişti. "Demek bütün sorunlarımızı çözecek yer burası."

"İssız görünüyor," dedi Brayan. "Şehirse bile küçük olmalı. Sihir bilgeliğinin merkezi gerçekten burası mı?"

Ishqa ona kınarcasına baktı. "Şehrin büyüklüğü ya da küçüklüğü önemli değil..."

Tisaanah'nın dudakları gerilirken yüzünde tuhaf bir ifade dalgalandı.

"Ve bunun bizim için yapılabilecekleriyle uzaktan yakından alakası yok."

Tisaanah'nın yanakları kızardı. Gözleri bana kaydı ve yüzümdeki ifadeyi görüp dudaklarını çok aralamadan kaba bir kahkaha attı.

Şaşkınlıkla ona bakakaldım.

Ishqa da ona tuhaf tuhaf baktı. "Niye gülüyorsun?"

"Evet, *niye* gülüyorsun?" diye gözlerimi kıstım. Komik bile değildi. Buna ancak on iki yaşındaki oğlanlar gülerdi. Hatta o yaşta çocuklar çok daha akıllıca espriler yaparlardı. Yine de dudaklarımın solunu inatçı bir gülümseme çekiştiriyordu.

"Şey... hiç," derken kendini olabildiğince toparladı.

Brayan göle atlamaya hazırmış gibi görünüyordu. Samme-rin eğleniyormuş gibi görünmenin çok uzağındaydı. Ishqa zaten bunu hiç eğlenceli bulmamıştı. "Bu tür şeylerle kaybedecek zamanımız yok," dedi kaba insanlar için kelime bulamıyormuş gibi elini sallayarak. "Gitmemiz gereken yerler var," diye ek-

ledikten sonra kumsalın sol tarafını işaret etti. Kara ve adayı uzun, ahşap bir köprü birbirine bağlıyordu.

“Buralarda herkes yüzmeyi biliyor mu?” diye sordum.

“Tamamen güvenlidir.”

“Senin için hava hoş. Sen uçabiliyorsun. Köprü intikam dolu hayaletler sayesinde ayakta duruyormuş gibi görünüyor.”

Tisaanah yine ciddileşmişti. Kumsala doğru yürümeye başladı. “Bence hepimiz intikam dolu hayaletlerle nasıl baş edeceğimizi biliyoruz. En azından şimdiye kadar öğrenmiş olmamız gerekmez miydi?”

ZAGOS’A ULAŞTIĞIMIZDA ADANIN kıyıda neden tuhaf görüldüğü anlaşıldı. Bütün şehir harabelerin içine inşa edilmişti. Ufalanmaya başlamış kadim binaların aralarından geçen sokaklar planlı değildi. Çökmüş mermer sütunlara yuvalanmış dükkânlar ve barlar tuhaf bir mimari tarz karışımı yaratmıştı. Bazıları ateşle, bazıları havada süzülen sihirli ışık küreleriyle parlayan fenerler parçalanmış kayaların sivrilikleri arasında sarkıyordu. Yukarılarda çürümeye yüz tutmuş bir saray şehre bakıyordu. Bir zamanlar görkemli olduğu belliydi ama artık eski görkeminin sisli bir gölgesine dönüşmüştü.

Her yer bitki örtüsüyle kaplıydı. Sarmaşıklara tünemiş, kırık parke taşlarının arasından sıyrılmış, kayalıkların yüzlerce metrelik açıklarına yayılmış kıpkırmızı çiçekler her yerdeydi. Bir noktada durup yedi sivri uçlu, son derece parlak kırmızı çiçeklerden birine hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Onu koparmaya kıyamıyordum, saygısızlık olacakmış gibi hissediyordum... ama kaldırıma düşen bir tanesini alıp taç yaprağındaki bir kırışıklığı düzelttim ve Tisaanah’ya doğru uzattım. “Yerde bırakmak olmazdı,” dedim bir açıklama ihtiyacıyla.

Sammerin gözlerini bana dikmişti.

Gerçekten mi? Açıklaman bu mu yani?

Tisaanah belli belirsiz gülümseyip çiçeği alarak kulağının arkasına taktı. Kırmızı ona yakışıyordu.

Şehrin merkezine ilerlerken sokaklar giderek kalabalıklaşıyordu. Yine de her yer hâlâ loştu. Buralarda yaşayanlar belli ki karanlıkta yaşamaktan rahatsız değildi. Diğer yandan böylesi daha uygun görünüyordu. Kendini bu şekilde bağırarak alt tabaka ilan eden bir yer ve halk daha önce hiç görmemiştim. Şüpheli gözler gölgelerden bizi izliyordu. Her adımda uyuşturucuyla tatlandırılmış dumanın sisi daha da yoğunlaşıyordu.

Uzun siyah saçlı, uzun boylu bir kadın yanımızdan geçerken Sammerin'in kaşları havaya kalktı. İlk başta kadının güzelliğinden etkilendiğini düşünmüştüm çünkü bu adil bir yargı olurdu. Ama sonra söylediği şaşırtıcıydı. "O kadın bir Fey miydi?"

Fey?!

Etrafa daha alıcı gözle baktım. Gerçekten de buradakilerden bazıları Feydi. Sokaklarda karşılaştıklarımız çoğunlukla insandı. En azından öyle görünüyorlardı. Ama belki üçte birinin kulakları sivriydi. Bazıları Ishqa'nınki kadar uzundu, bazılarının kulaklarıysa insanlarınki kadar küçüktü.

Brayan birden durup Ishqa'ya kuşkuyla baktı. "Bizi Fey topraklarına mı getirdin?" derken ses tonu suçlayıcıydı.

"Hayır," dedi Ishqa. "Burası Zagos. Söylemişim."

Tisaanah kafası karışmış gibi etrafına bakındı. "O zaman nasıl..."

"Zagos ismi sadece son birkaç yüzyıldır biliniyor. Çok uzun zaman önce burası Niraja'ydı. Bir süre Feyler ve insanlar burada birlikte yaşadı. İnsanlıktan gizleniyordu. Fey aileleri tarafından sürgün yeri olarak kullanılıyordu. Bugün Zagos olarak bilinen bu yer, bir zamanlar Niraja olan şehrin sadece bir kısmı."

Sammerin şaşkın görünüyordu. "Feyler de bunu algılamakta bizim kadar zorlanıyor mu?"

"Beş yüzyıl önce dünya çok farklı bir yerdi."

"Peki ne oldu?" diye sordum.

Ishqa kısa bir suskunluğun ardından, "Düştü," diye açıkladı.

“Kadim Fey yasalarına göre insanlarla evlenmek, bir hayvanla evlenmek gibi görülürdü.”

“Gururum okşandı,” diye mırıldandım.

“Bir iki yüzyıl boyunca sürgünde yaşamalarına izin verildi ama...” Durup gözlerini uzakta bir yerlere dikti.

“Ama?” diye üsteledi Tisaanah.

Ishqa cevap vermek yerine gözlerini bana ve Tisaanah’ya çevirdi. “Affedersiniz. Size yardım edebilecek ya da etmeye çalışabilecek yere kavşağın solundan gidiliyor. Kapıda bir zambak var.”

“Sen nereye gidiyorsun?” diye seslendi Tisaanah.

Ishqa çoktan kalabalığa karışmak üzereydi. Dönme zahmetine bile girmeden, “Ben sizi daha sonra bulurum,” diye cevap verdi.

Sammerin bitkin bir şekilde iç çekerken Tisaanah başını iki yana salladı.

“Bunu sık yapıyor mu?” diye sordum.

“Her zaman.” Tisaanah da iç çekerek yürümeye başladı. “Neyse ki her seferinde geri dönüyor.”

Ona yetişip turunc kokusunu alınca iyice yaklaşmamak için kendimi zor tuttum. Sesimi alçaltıp, “Ona güvenebilir miyiz?” diye sordum.

“Güvenmek.” Tisaanah küçük bir kahkaha attı. “Ishqa’ya tam olarak güvenip güvenmediğimden emin değilim. Ama... nasıl desem? Karşılıklı çıkarlara dayalı bir ilişkimiz var. Asiller dört önemli Threll şehrini ele geçirmeyi başardı. Ishqa’nın yardımı olmasa bu kadarını başaramazdık. Bize sadık olduğunu düşünüyor muyum? Hayır. Ama kendi amaçlarına sadık olduğuna inanıyorum.”

“Kendi amaçları.”

“Bence insanlarla Feyler arasındaki savaşı bitirmek için yapmayacağı şey yok.”

Yapmayacağı şey yok.

Böyle bir çaresizlik kulağıma hoş gelmiyordu.

Tisaanah aklımdan geçeni okumuş gibi bana baktı. “Amaçlarının bizimkilerle kesişmediği bir zaman gelmesi mümkün. Ama şu anda aynı yoldayız. Yardım reddedecek konumda değilim,” derken bir kaşı seğirdi. “Neden sordun? Ona güvenmiyor musun?”

“Sırları olan bir adamı hemen tanırım.”

Kıkırdadı. “Sırları olan birine güvenmeseydim, hiç kimseye güvenmezdim.”

Eh... evet. Haklıydı.

“*Farlione!*” Kalabalığın uğultusu arasında bir ses gürleyince yavaşlayıp döndüm ama Brayan kolumdan geri çekti.

“Duymamış gibi yap.”

“Ne...”

“*VAY CANINA, BRAYAN FARLIONE!*”

Brayan yüzünü ekşitip hızlandı.

Çok geçmeden kısa kesilmiş kahverengi saçları ve kafasının arkasında yara izi olan iriyarı bir adam Brayan’ı omzundan tutup kendine çevirdi. “Hadi oradan. Gerçekten *sensin*.”

“İnsanları omzundan tutmak büyük kabalık,” dedim farkına varamadan.

Brayan ateş saçan gözlerini bana dikti.

“Eh, eski bir arkadaşı görmezden gelmek de büyük kabalık,” dedi adam.

Brayan sonunda soğuk bir gülümsemeyle ona baktı. Evimizdeki davetlerde de aynen böyle gülümsemesi komikti. Benimkinden daha ikna edici bir tebessüme sahip olduğu kesindi. “Seni görmek çok güzel, Atriv...”

“*Seni görmek çok güzel? Beni böyle mi selamlıyorsun?*”

Brayan küçümsercesine burnundan bir nefes verip dönmeye çalıştı ama adam onu tekrar kendine çekti. “Beni becerdin!” dedi hırlayarak.

Brayan... Ryvenai sosyetesinin zarif altın çocuğu Brayan yavaşça gözlerini adama çevirip sakince, “Hiç tipim değilsin,” dedi.

O kadar beklenmedik bir cevaptı ki, kahkahayı patlattım.

Adamın yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Bu arada bizi yeni fark etmiş gibi gözlerini bana, Sammerin'e ve Tisaanah'ya çevirdi. Bakışlarında şehvetin yanı sıra merak vardı.

Dişlerimi sıktım. Bu hoşuma gitmemiştir, hem de hiç hoşuma gitmemiştir. Adamı itip araya girdim. "Buna zamanımız yok. Affedersiniz." Bunu yapmaya karar verdiğim anda tepkisinin ne olacağını biliyordum. Yumruğa hazırdım. Onun gibi iri adamlar, ağırlıklarını pervasızca kullanırdı. Sıklıkla bu onlara avantaj sağlardı ama bu sefer ağırlığını ona karşı kullanmak kolay oldu. Daha yumruğu savurmasına fırsat kalmadan bük-tüğüm koluyla yere yapıştı. "Yeter, anladın mı?" diye sordum.

Tisaanah rahatsız olmuş gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş halde bizi izliyordu. Bütün dikkatleri üzerimize çekmeye başlamıştık.

Brayan'ın arkadaşı elimden kurtulup tekrar saldırdı ama hamlesini tamamlayamadan aniden durdu. Bacakları doğal olmayacak bir şekilde birbirine dolaşıp kasılmıştı.

Sammerin felç olmuş gibi yere yığılan adama yaklaşıp, "Yeter," demekle yetindi.

Kaslarındaki düğümler yavaşça açılırken adam arkamızda kıvranıyordu. Tekrar ayağa kalktığında biz çoktan gitmiş olacaktık.

Kalabalığa karıştığımızda, "Gereksizdi," diye söylendi Tisaanah. "Fazlasıyla insan bizi izliyordu."

Endişelenmekte haksız değildi. Yabancıydık, Tisaanah'nın ten rengi özellikle dikkat çekiyordu. Zagos sokaklarında fark edilmeden dolaşmayı tercih ederdim.

Brayan'ın taş gibi yüz ifadesi fena halde öfkeli olduğunu gösteriyordu.

"Kimdi o adam?" diye sordu Sammerin.

"Ve onu gerçekten arkadan becerdin mi?" diye sordum.

Ağabeyim bu sefer kızgınlıkla kaşlarını çatı. "Önemli biri değil. Güldiş Şirketi'nden eski bir iş arkadaşı. Bağımsız çalışmaya başladığımızda bir süre işbirliği yaptık. Ben birkaç iş aldım, o alamadı ve durumun üstesinden bir türlü gelemedi."

Demek sadece görülmemiştik, yetmezmiş gibi paralı bir asker tarafından tanınmıştık. *Harika.*

Tisaanah'nın adımları yavaşladı. "Güldiş Şirketi'nde mi çalıştın?"

"Uzun zaman önceydi. On yıl olmuştur." Brayan'ın ses tonu, başarılarını alçakgönüllülükle hafife alıyordu. Tisaanah'nın onun başarılarına pek hayran olmadığını fark edememişti.

"Nerede savaştın?" diye sordu Tisaanah.

"Çoğunlukla Essaria. Neden? Orada savaşan birini mi tanıyorsun?"

"Hayır. Sadece ülkemin ele geçirilmesine yardım ettiler." Tisaanah yürümeye devam ediyordu.

Kaşlarım seğirmeye başladı.

Brayan tokat yemiş gibi görünüyordu. "Ben..." Boğazını temizledi. "Sadece bir görevdi. Seçme hakkım yoktu."

"Biliyorum."

Ağabeyimin aslında o görevi *seçtiğini* belirtmedim. Şirkete katılmayı kendisi seçmişti.

"Essaria halkının başına gelenler büyük talihsizlik," dedi Brayan. "Hiçbirimiz öyle olmasını istemedik. Ama görev görevdir. Yani... kişisel bir mesele değildi."

Tisaanah ona buz gibi bir sakinlikle baktı. "Asla kişisel değildir."

Brayan sonrasında hiç konuşmadı.

TISAANAH'YLA ÜZERİNDE BİR zambak olan kapıya ulaştığımızda sadece ikimiz kalmıştık. Ishqa geri dönmemişti. Brayan malzeme almak için bir silah dükkânına girmişti ama daha çok Tisaanah'dan uzak kalmak istediğinden şüpheleniyordum. Barda tek başına içen sarışın bir kadın görünce Sammerin'in boynu neredeyse kırılacaktı. Yani o da hemen yanımızdan ayrılmıştı.

İçten içe rahatlamıştım. Burada ne bulacağımızı bilmiyordum. Ishqa'nın tanıdıkları sihrimi ve beynimi geri getirebilecekse... kırılan kapının ardında neler bulacağımı da bilmiyordum. Bu savunmasızlık halinin avuçlarımı sıırılsıklam terletmediğini söylesem, yalan söylemiş olurum. Belki o da bunu biliyordu.

Bina oldukça sıradandı. Yıkılmış bir harabenin altına inşa edilmişti. Kapı iki devrilmiş sütunun altındaydı. Tabela yoktu, sadece düz ahşap kapının üzerine bir zambak sembolü dağlanmıştı.

Tıklatmak üzere elimi kaldırdım ama tereddütlüydüm.

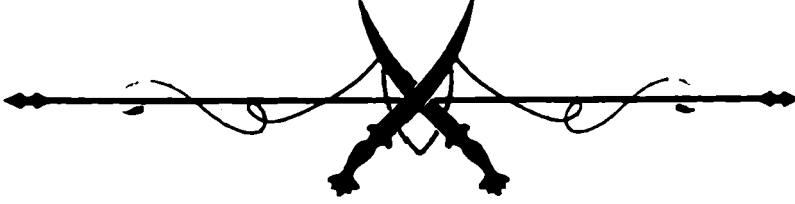
“İyi şanslar, Max,” dedi Tisaanah.

Belli belirsiz gülümsemesine anında karşılık verdim. “İyi şanslar, Tisaanah.”

Kapıyı tıklattığım anda ardına kadar açıldı ve ak saçlarının arasından sivri kulakları görünen bir adam kocaman gülümseyerek bizi karşıladı. “Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Tisaanah Vyte-zic ve Maxantarius Farlione... sizinle tanıştığımız için hepimiz çok heyecanlıyız.”

BÖLÜM OTUZ BEŞ

AEFE

Gözlerimi yavaşça açtım. Kalbim artık hızlı atmıyordu, panik yoktu, nefes almak için savaşıyordu. Karşımda sadece tanıdık gelen bronz tavan vardı.

Yana döndüğümde odamı gördüm. Her yere kitaplar yığılmıştı. Pencerelelerden sızan şafak, başımı ağrıtabilecek kadar parlaktı. Aslında her yerim ağrıyordu. Ağzım o kadar kurumuştur ki, dilimi yutmuş olabileceğimden korktum.

Parmaklarımı esnettiğimde sol elim yumuşak bir şeye değdi. *Saç?*

Caduan uyanır uyanmaz gözlerini ovuşturdu. Ama beni gördüğü anda bütün yorgunluğu silindi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirmişti. “Sonunda, tekrar hoş geldin, Aefe.”

Oturmama yardım edip su verdi. Kemiklerim, kaslarım, başım çatlıyordu ama karnımdaki ve boynumdaki yaralar iyileşmişti.

“Yaşadığın için şanslısın,” dedi Caduan. “Seni bulduğumda ölmek üzereydin. İyileşmen... zor oldu.”

Yavaşça hatırlamaya başladım. Bana saldıran insanlar, kan, hayatın damarlarımdan çekilmesi, Caduan’ın hayaletinin saldırganlarımı paramparça edişi... Ağzımdaki ekşi tadın susuzluğumla alakası yoktu. “Onları bulabildin mi?” diye sordum.

“Kimi?”

“Tisaanah. Maxantarius. Pusulan.”

Caduan elime bir kupa tutuşturdu. “Hayır.”

Kalbim paramparçaydı. Sudaki yansıma baktım. Bu yüzü neredeyse hiç tanıımıyordum. Bir zamanlar orduları yok etmiştim. Şimdiye beş insan beni neredeyse öldürecekti. Kupayı tutan parmaklarımdan eklemleri bembeyaz kesiliyordu. “Onlardan daha güçlüydüm. Böyle olmamalıydı.”

“Olmamalıydı. Ama sandığın nedenlerle değil.” Bana baktığım hissedebiliyordum. Yine de gözlerimi ona çeviremedim, sesi yumuşadı. “Hazır olmadığını biliyordum, sabırsız ve bencil davrandım. Bedelini de sen ödedin. Bir hataydı.”

“Onları hissettim. Saldırganlarla savaşabilir, onları...”

“Henüz çok erken.”

Ani bir öfkeyle kupayı komodine çarptım. “Sihir kullanıyordum. Yeterince güçlüyüm...”

“Evet, güçlüsün. Sandığından da güçlüsün fakat aynı zamanda hiç olmadığın kadar zayıfsın. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki...” Gözleri boğazıma kaydı. “Etin et olduğunu unuttum. Sen de herkes kadar kırılgansın. Hatta herkesten daha kırılgansın çünkü sana yeni bir beden verildi ve onun nasıl çalıştığını, sınırlarının nerede çizildiğini anlamak için zamanın olmadı.”

“Sınırlarımı anlıyorum.”

“Ne kadar zor iyileştiğini biliyor musun? Ölümüne ne kadar yaklaştığını?” Bu kez sertçe konuşmuştu, aniden sessizliğe büründü. Sözlerine devam ederken sakın tavrına yavaşça geri döndü. “Bir an için... seni kurtaramayacağımı sandım. Tek sebebi aşırı kibrim olacaktı. Sana bir özür borçluyum. Omuzlarına çok fazla yük bindirdim.”

Beni adeta felç eden delici gözleri kâbuslarımdan fırlamış gibiydi. Tuhaf bir turuncu ışıkla aydınlanan başka bir odada karanlığın içinde pusuya yatmış gözler...

Kapı tıkladığında anı kaybıldı.

Caduan ayağa kalkmıştı, içeri giren Iajqa beni görüp gülümsedi. “Ah, sonunda güzel haber. Uzun zaman sonra uyandığını görmek harika, Aefe,” dedikten sonra Caduan’a döndü. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim, kralım. Kervan geldi, hazırız.”

O ana kadar Caduan’ın alışılmadık bir şekilde resmi giyindiğini fark etmemiştim. Uzun siyah ceketı altın iplikle işlenmişti, başında bakır tacı vardı. “Evet, teşekkürler. Ben de hazırım,” dedikten sonra bana baktı. “Gitmeyi hiç istemiyorum ama bir haftaya dönerim. Bu arada Meajqa...”

“Nereye gidiyorsun?” Yüzleri okuma konusunda tecrübe kazanıyordum. Söylemek istemediği açıktı.

“Threll,” dedi. “Zorokov çiftinin isteğini yerine getirip asilere karşı desteklemeye karar verdim.”

Şoktan nutkum tutulmuştu. “Niye?” dedim sertçe. “O yaratıklara niye yardım ediyorsun?”

“Hesap verme zamanları gelecek ama Threll gücünü kaybetmeyi henüz göze alamayız.” Ses tonu sakın, kelimeleri özenliydi.

Anı bir utanç dalgasıyla gerçeği kavradım. Threll lordlarıyla görüşmemizin ardından nasıl görüldüğünü hatırlıyordum.

Seçeneklerimiz var.

Seçenek bendim ve... başarısız olmuşum. Caduan bu yüzden Zorokov çiftinin isteğini yerine getirmek zorundaydı. “Hâlâ yapabilirim,” dedim. “Tisaanah’yı ve pusulayı bulabilirim. Bulabilirim.” Doğrulduğumda dengemi kaybetmemem için öne atıldı. “Bence... bence yakındalar,” diye devam ettim. “Askerler bir askeri üstün bahsediyordu. Hâlâ orada olabilirler. Gidip araştırma yapmama izin ver.”

Caduan’ın yüz ifadesi değişti. “Bir askeri üs vardı ama orada değiller.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü artık orada hiçbir şey yok.”

Anlamam biraz zaman aldı.

Gerçekten bir askeri üs *vardı*. Caduan’ın yüz ifadesi her zaman sakin olduğundan derinlerde kaynayan nefretini en başta fark etmemiştim. Şimdi bu nefret ciğerlerimi yakıyordu. Bana saldıran insanları öldürürken muhtemelen böyle görünüyordu. Hatta büyük ihtimalle askeri üsse gidip orayı yerle bir ettiğinde de böyle görünüyordu.

İntikam senin için.

Caduan kapıya döndü. “Sen dinlen, iyileş... Döndüğümde yine konuşuruz.”

Konuşmak istiyordum ama ne diyeceğimi bilemedim. Caduan son bir gülümsemeyle Iajqa’nın ardından çıktığında oda sessizliğe gömüldü. Yatakta tek başıma otururken aptal gibi hissediyordum. Kalp atışlarımı dinlerken sihreme fısıldadım. Ardından avucumda biten minicik siyah güle baktım. Nasıl da hoşuma gidiyordu! Bu küçücük çiçek Caduan’ın gururlanarak gülümsemesini nasıl da sağlamıştı!

Savaştaydık. Öldürmem gerekiyordu ama çiçeklerle ne öldürebilirdim ki?

BÖLÜM OTUZ ALTI

TISAANAH

“**M**elez bir Feyin Valtain olabileceği aklıma bile gelmemişti.”

Adam dumanı tüten yeşil bir sıvıyla dolu kupaları önümüze bırakırken kahkaha attı. “Ben melez bir Fey değilim, canım. Sadece büyük büyük büyükannemin kanımı taşıyorum. Ama kulaklarım egzotik görünmemi sağlamıyor mu?”

Cevap vermeme bekliyormuş gibi bakınca başımı salladım. “Ah, evet. Kesinlikle.”

Adamın adı Klasto’ydu. Bizi tanıştırdığı onun kadar neşeli orta yaşlardaki karısı Blif, elinde kitabıyla dükkânın arkasında otururken ayağa kalkma zahmetine bile girmemişti. Alnındaki kapkara perçemin altından şöyle bir bakıp, belli belirsiz el sallamış ve konuşma işini Klasto’ya bırakmıştı. Konuşmak anlaşılan bu adam için hiç zor değildi çünkü *asla* susmuyordu.

Karısıyla malzeme getirmek üzere yanımızdan ayrıldıklarında bile koridordan sesi kulağıımıza kadar geliyordu.

Max çayı burnuna götürüp kaşlarını çattı ve tam bir yudum alacakken beni durdurdu. “Sanırım *wyar* kökü. Sanrılara neden olur. Gözbebeklerini görmedin mi? Bu insanlar uçuyor.”

Blif ve Klasto geri döndüğünde Max’in haklı olduğunu fark ettim. Gözbebekleri kocaman olmuştu.

Max’le bakiştık. Aynı şeyi düşündüğümüzden adım gibi emindim.

Bir şeyler oluyor.

Ama buraya kadar gelmiştik ve daha iyi bir fikrimiz yoktu. Klasto problemimizi sorduğunda, kelimelerimi özenle seçip gerektiği kadarıyla anlattım. Anlaşılan Ishqa zaten önden bilgi vermişti. Ben konuşurken adam satılık birer sığırmışız gibi etrafımızda dönerek sürekli *hmm* sesleri çıkarıyordu. Kollarımdaki yara izlerini gözlerini kısarak inceledi, Max’in dövmelelerine bakarken dudaklarını büzdü ve avucumdaki altın lekeye uzun uzun baktıktan sonra, “Bu ne?” diye sordu.

Blif başını kitabından kaldırmadan cevap verdi. “Bir pusula.”

Kocasının beyaz kaşları havaya kalktı. “Bir pusula mı? Çok eğlenceli. Ishqa bana Lejara havuzlarını aradığından bahsetmişti ama bir pusula bulduğunuzu bilmiyordum.” Sırıtarak ekledi. “Yani gerçek bir pusula.”

Ishqa ona sihir havuzlarından mı bahsetmişti? Şaşkınlıkla huzursuzluk arasında gidip geliyordum. Sonuçta Max’e bile bu havuzlardan bahsederken tereddütlü davranmıştı ama belli ki uyuşturucu müptelası hünerci çifte misyonumuzla ilgili bilgi vermekte sakınca görmemişti.

Şaşkınlığım yüzüme yansımış olmalıydı ki, Klasto kahkaha atıp omzumu sevgiyle sıktı. “Ah, canım... öyle endişeyle bakma. Evet, elbette Lejara havuzlarını biliyoruz. Değişim, hayat ve ölüm havuzları.”

Max’le yine bakiştık. Bu bilgi yeniydi.

“Böyle mi çalışıyorlar?” dedim.

Adam omuz silkti. “Kim bilir? Fısıltılar öyle diyor. Diğer yandan, fısıltılar daha önce hep yanıldı. Aslında Lejara havuzlarının varlığıyla ilgili fısıltıların yanıldığına dair fazlasıyla kanıt olduğu da söylenebilir.”

Blif yine başını kitabından kaldırmadan araya girdi. “Öyle bir şey olsaydı, zaten birileri onu çoktan bulurdu.”

Klasto göz devirdi. “İnançsızlar öyle der. Siz hiç eğlenceli değilsiniz.”

“Peki... bunlar tam olarak ne?” diye sordu Max.

“En derinlerden en saf sihir gücünü çeken...”

“Yok, o kısmını biliyorum. Ama tam olarak ne? Birtakım eşyalar mı? Yerler mi? Göl gibi sihir havuzları mı?”

“Evet.”

“Hangisi için evet?”

“Ejderhaların gözleri yeşil midir, yoksa sarı mı?”

“Efendim?”

“Aynen. Ejderhaların göz rengi hakkında hiçbir şey söyleyemeyiz çünkü yoklar. En azından kimse onlardan birini görmedi. Yani bu durumda, evet... ejderhaların yeşil gözleri ve sarı gözleri vardır. Bu yüzden sorunun cevabı da *evet*. Lejara havuzları bunların hepsi ve hiçbirisi çünkü onları henüz gören olmadı. Güzel kalbin nasıl olmalarını istiyorsa öyleler.”

Karısı, “Çünkü yoklar,” dediğinde adam yine göz devirdi. “Hayali bile güzel, öyle değil mi? Yine de maalesef fazla zamanımız yok. O yüzden başlayalım,” diyerek bana uzandı. “İzin verir misin?”

Ne için izin istediğinden emin değildim.

“Söz veriyorum, anılarına dokunmayacağım,” diye ekledi. “Zaten yeteneğim bu değil. Yani mahremiyetin bozulmayacak.”

Ah.

Onca zaman insanların zihnine dokunduktan sonra, başka birinin benimkine dokunması nadir bir şeydi. Fikir pek hoşuma gitmiyordu... ama sihrimi iyileştirecekse denemeye değerdi. Başımla onayladığımda Klasto parmaklarını nazikçe şakağıma

yerleştirdi. Beynimde tuhaf bir basınç hissetmeye başlamıştım. Acı vermiyordu, rahatsız bile etmiyordu, sadece tuhaftı.

Birkaç saniye sonra elini geri çekti. “Hmm,” derken kaşları çatılmıştı. Max’e doğru uzandı.

Max hemen bileğini kavradı. “Olmaz.”

“Ona dediğim gibi, zihnindeki anılara dokunmayacağım. Acımayacak.”

“Olmaz.”

Klasto sinirlenmiş görünüyordu. Max’in bileğindeki dövmeleri işaret etti. “Bütün bunları...” Sonra başını gösterdi. “Ve *bunları* sorunun ne olduğunu anlamadan zmemi mi bekliyorsunuz? Seni hiçbir şeye zorlayamam, canım. Ama seçeneklerim çok sınırlı.”

Max dişlerini sıkıyordu. Bu bakışı tanıyordum, hiç istemese de Klasto’nun haklı olduğunu biliyordu. Zihnini bir tek bana gönüllü bir şekilde açmıştı. Bunun sonuçlarına da katlanmıştı.

Bir şey söylemeden cesaretlendirmek için elini tuttum, teni sıcak ve pürüzsüzdü. Parmakları şaşırtıcı bir hızla, sanki benimle ilgili hatırlamadığı anıları hâlâ yerindeymiş gibi parmaklarıma kenetlendiğinde şaşkınlıkla bana baktı, sonra gözlerini Klasto’ya çevirerek, “Peki,” diye söylendi.

Karardan memnun kalan Klasto elini onun şakağına yerleştirip gözlerini yumdu. Max de gözlerini kapatmıştı ama daha çok kendini başına gelebileceklerle hazırlamak için kapatmıştı.

Çok geçmeden adam gözlerini açıp, “Keser misin şunu?” diye azarladı.

Max’in kafası karışmıştı. “Neyi keseyim?”

“İzin ver de içimi yapayım.”

“İzin verdim ya.”

“ntme duvar rtyorsun. Engellemene hiç gerek...”

“Duvar falan rmyorum!”

Blif belli belirsiz bir merakla başını kitabından kaldırmıştı.

Max’in ciddi olduğunu anlayınca Klasto’nun yüz ifadesi yavaşça değişti. “Bu... Aman tanrım.”

“Ne?” diye sordu Max.

“Bu... çok ilginç.”

Tanrılar aşkına... tüm bunlar sona erdikten sonra kimsenin bize bir daha *ilginç* dememesini umuyordum.

“Senin...” Klasto boğazını temizledi. “Senin bir sürü... bir sürü duvarın var, dostum.”

“Bu ne anlama geliyor?”

Klasto doğrulduğunda düşünceleri ısıldayan gülümsemeyle kayboldu. “Yani bununla daha sonra ilgileneceğiz. Önce ortadaki sorunla ilgilenelim,” diyerek dövmelemlerini işaret etti.

“Rica etsem soyunur musun lütfen?”

“Soyunmak mı?” diye tekrarladı Max.

“Eh, iç çamaşırların kalabilir. Herhalde oralarda dövme yoktur.”

Bunun düşüncesiyle boğulur gibi oldum.

Max bakışlarını kaçırdı. “Oralarda dövmem yok,” diye homurdandı.

“Pekâlâ, senin adına sevindim. Hadi ama. Utanmana gerek yok.”

Max’in yüzündeki garip ifade, anılarım ve onun hatırladıkları arasındaki farkın keskin bir hatırlatıcısıydı. Avuçlarımdan kayan elinin yasını tutuyordum. Ayağa kalkıp gömleğini kafasından çıkardığında nefesimi tutmak zorunda kaldım.

Döndüğünden beri Max’in bedenini hiç görmemiştim. Bir zamanlar vücudunun her noktasını ezbere biliyordum. Her kasının, her yara izinin topografyasını biliyordum. Tüm bunlar hâlâ yerli yerindeydi ama artık *stratagram* dövmelemleri vücudunun her santimini kaplamış, grotesk bir mozaik gibi üst üste dizilmişti. Bazıları büyüktü, biri neredeyse göğüs kafesini kaplıyordu, döndüğünde omurgasını boydan boya geçen bir başkası daha ortaya çıktı. Ama çoğu küçüktü. Vücut hatları boyunca birbirine kenetlenmiş dövmelemler kalçasından koltuk altına, kollarının alt kısımlarına, karnına, boğazına, sırtına ve ellerinin üzerine kümeler halinde uzanıyordu. Pantolonunu indirdiğinde bacakları ve ayak bileklerinin de farklı olmadığı ortaya çıktı. Hatta çizmelerini çıkardığında ayaklarının altında iki büyük dövme gördüm.

Yeni yara izleri de vardı. Sadece daha yeni göründükleri için değil, yeri ve hassasiyeti açısından cerrahi oldukları için eskilerinden kolayca ayırt edilebiliyorlardı. Karnından göğüs kafesine kadar uzanan alacalı kırmızı bir çizgi, omuzlarının arkasında iki yarım daire, sol ön kolunda üç tane mükemmel ve düz paralel çizgi...

Nefeslerim hızlanmıştı. Sonunda nefes almayı unuttum.

Max hapsedilmesiyle ilgili pek konuşmamıştı. Oysa yaşadıklarının korkunç kanıtları karşımdaydı. Her gece düşündüğüm, başarısız kurtarma girişimlerinden geri dönerken korktuğum her şeyin kanıtı karşımdaydı.

Altı ay.

Altı ay boyunca ona bunu yapmışlardı.

Artık Nura'yı öldürmek istemiyordum. Onu parçalara ayırmak istiyordum.

Klasto'nun yüzü alışılmadık şekilde kasvetli bir hal almıştı.

Max ona baktı. "Eee?"

"Ah, ah," derken adamın sesi alçaktı. "Bu... çok acı vermiş olmalı."

Max bir şey diyecekmiş gibi olsa da sonunda fikir değiştirip homurdanmakla yetindi. "Şimdi ne olacak?"

Klasto ortadaki örtülü masayı işaret etti. "Uzan."

Max itaat etti. Blif ayağa kalkmış, masanın yanında yerini almıştı. Klasto da yanına gitti. Eh, ben de eksik kalacak değildim.

"Önce seni bu zincirlerden kurtaracağız," dedi Klasto.

"Bu dövmeleler sihirle yapılmış," dedi Blif. "Tam olarak söylemeyiz ama onları bozabiliriz."

"Biraz sevimsiz olacağı için en başından özür dilerim, canım."

"Sevimsiz şeylere bayılırım," dedi Max. Esprili olmaya çalıştığı halde sesindeki gerginliği duyabiliyordum. Ben de fazlasıyla gergindim. Onun bir daha acı çekmesini hiç istemiyordum.

Düşünmeden elini tuttum.

Klasto başını sallayınca Blif'le birlikte çalışmaya başladılar.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

MAX

Klasto sevimsizlikten bahsederken aslında işkence gibi olacağını kastediyordu. O yüzden kendimi olabildiğince hazırladım. Artık acıya katlanmayı öğrenmiştim. Yine de yaptıkları sınırlarımı zorluyordu. *Stratagram* dövmeleri kadar acı vericiydi, hatta daha çok acı çektiğim söylenebilirdi. Fenerler harladı, sonra ışıkları azaldı. Her saniye bembeyaz, buz gibi bir ışık odayı dolduruyordu. Bedenim isyan bayrağı açarken hava sanki pıhtılaşıyordu. Tisaanah'nın eline sımsıkı yapıştığım da parmaklarım titriyordu.

ÇATIRT!

Kulaklarımı zorlayan gürültü eşliğinde korkunç bir acıyla sarsıldım.

Herhalde kemiklerim kırıldı.

Ama kör eden beyaz ışık solarken kulaklarımdaki kükreme azaldı. Acı daha katlanılabilir bir hal almıştı.

Gözlerimi açtığımda fenerlerin asılı durduğu çatlak taş tavanı gördüm. Gözlerim bulanıyordu. İstemesem de Tisaanah'nın elini bıraktım.

“Hemen doğrulma,” dedi Klasto. “Yoksa...”

Doğrulup kendime baktım.

Yüceler aşkına.

Her yerim hâlâ dövmelerle kaplıydı ama sonsuz sayıdaki halkalar kapkara lekelerle dönüşmüş, *stratagram*'lar biri çekiçle dövmüş gibi parçalanmış, kapalı halkaların yerine kesik çizgiler gelmişti.

“Mürekkebi silemedik,” dedi Blif. “Ama *stratagram*'ların sihri bozuldu.”

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Tisaanah.

Üzerimden at geçmiş gibi, demek istiyordum ama cevap vermek için düşünmem gerekiyordu. Başım dönüyor, zonkluyordu. Yine de acı ve şok etkisi azalmaya başlamıştı. Bir şeyin daha farkına vardım. Taşıdığımın farkında bile olmadığım bir ağırlıktan kurtulmuştum.

Umutlanmadan edemedim.

“Biraz zaman alacak...” diye söze başladı Klasto.

Elimi uzattığımda avucumda bir alev belirince sııttım.

Tisaanah da yanımda keskin bir şekilde nefesini tutmuştu.

Sihrime fısıldadığımda uzun zaman sonra ilk kez karşılık verdi. Avucumdaki alev büyüyor, dans edercesine tavana uzanıyordu. Sonunda geri gelip avucumda mükemmel bir küreye dönüştü. Bunu ne kadar özlediğimin farkında bile değildim. Ateş benim bir parçamdı. Kanatları iyileşen bir kuş gibi hissediyordum.

Tisaanah'ya doğru baktım, o da sırtıyordu. Bunu görmek yüreğimin sıkışmasına neden olurken alevler şiddetlenerek yüzüne altın rengi bir ışık yansıttı. Çok daha fazlasını yapabilirdim, odadaki bütün fenerlerin ateşine fısıldadım...

Bir an için göz alırcasına parladılar, sonra...

Kahretsin.

Kontrolü kaybettim, sihrimle bağım kopmuştu. Tekrar yakalamaya çalışsam da duvara çarptım. Fenerlerin ışığı eski haline dönmüş, avucumdaki alev topundan geriye sadece bir duman kalmıştı. Böylece özgürlük umudum da sönüp gitti.

“Sorun değil,” diye mırıldandı Tisaanah. “Tekrar dene.”

Denedim. Bu sefer avucumdaki alev daha küçüktü. Büyütmeğe çalıştığımda bir kez daha kontrolü yitirdim. Tekrar tekrar deniyor, her başarısız sonuçta sinirlerimi daha çok bozuyordum.

Özgürlüğe fazlasıyla yaklaşmışken tekrar o taş odaya kapatılmış gibi hissediyordum. “Bir terslik var,” dedim öfkeyle. “Gözden kaçırdığınız bir şey olmalı. Daha fazlasını yapabiliydim.”

Klasto’yla karısı sessizce konuşuyormuş gibi bakıştı. “Söylemiştim,” dedi sonunda Blif.

Klasto gözlerini devirerek bana döndü. “*Stratagram*’lar sorunun sadece bir kısmıydı.”

Sadece bir kısmı mı? Yüceler aşkına... bütün vücudum beni bedenime hapseden dövmelerle kaplıydı ve bu sorunun sadece bir kısmı mıydı?

“Sen de benzer zorluklar yaşıyorsun. Öyle değil mi, canım?” dedi Klasto. Tisaanah’ya doğru bakıyordu.

“Sihrim dengesiz. Bazen biraz olsun kullanabiliyorum. Bazen hiçbir şey olmuyor. Herhangi bir düzen yok. Tutarsız.”

Blif küçümsercesine güldü. “*Düzen. Saçma.*”

“Aslında karım bu kaba tavrıyla, düzenin hiçbir anlam ifade etmediği noktaya kadar sınırlarınızı zorladığınızı söylemeye çalışıyor.” Klasto kitaplıktan bir kâğıtla kalem aldı. “İkiniz sihri paylaştınız, değil mi?”

Cevabı bilmiyordum. Tisaanah’ya doğru baktım.

Tereddüdümü yanlış anlayan adam güldü. “Seks hayatınızdan utanmanıza gerek yok, canlarım. Doğrusunu isterseniz, zevk anlayışınızı alkışlıyorum. Mükemmel bir uyum.”

Gözümün önüne capcanlı anlar geldi.

“Ben... biz yaptık. Evet.” Tisaanah bana kaçamak bir bakış fırlatıp hemen başını çevirdi. “Ama sadece... seks değildi.”

Tisaanah'nın seks kelimesini kullanmasıyla bedenimdeki hareketlenmeden utanıyordum.

“Eh, o kısmını siz bilirsiniz ama bunun bir önemi yok. Demek istediğim... birlikte sihir kullandınız, değil mi? Birbirinizden güç çektiniz mi?”

Tisaanah başıyla onayladı.

“Öyle bir anda sihir bağınız kopmuş olabilir mi?”

Tisaanah bir duraksamanın ardından tekrar başını salladı ama bu seferki daha yavaştı.

O gün ne olduğunu hatırlamayı defalarca denemiştim. Hiçbir anım yoktu.

“Eh, anlaşıldı.” Klasto önündeki parşömene birkaç paralel çizgi çekti. “Sihir seviyeleri. Valtain, Solarie, Fey falan filan. Tabii bir de bu kaos.” En alta birkaç titrekle çizgi ekledi. “Yani kimsenin pek bir şey bilmediği derin sihir. Normal şartlarda herkes, kendi sihir akımında kalarak yoluna devam eder. Ama bazen insanlar işleri zorlaştırır.” Sayfanın en üstüne iki figür çizdi. Devasa kafaları ve çubuk bedenleriyle komik görünüyorlardı. “Siz ikiniz, ilişkinizi akımlara karıştırarak işleri zorlaştırmaya başladınız,” diye devam etti. “Önce derinlerden sihir çektiniz,” derken sayfanın altındaki titrekle çizgilerin yanından figürlere doğru birer çizgi çekti. “Sonra farklı hünerciler olduğunuz halde sihri birbirinizden almaya başladınız. Eğer bu sihri birlikte kullandıysanız, derinlerdeki sihre birbiriniz *üzerinden* ulaşmış olmalısınız.” İki figür ve çizgiler arasına başka çizgiler ekliyordu. Sonunda sayfadaki tüm çizgiler birbirine karışmıştı. “Dağınık görünebilir ama A'Maril hastalığına yakalanıp ölmeyi başardıysanız, sizin için işe yaramış görünüyor. Ama...” Sayfanın ortasına, tüm çizgilerin üzerinden geçen sert bir sınır çekti. “Özellikle söylediğiniz gibi, eğer bu olurken birlikteyseniz ve biri bu bağı kopardıysa, ikinizin de etkilenmiş olması mantıklı.”

Açıkçası duyduklarım saçma geliyordu. “Yani bu tam olarak ne anlama geliyor?” diye sordum. “Sorunu ancak birlikte mi halledebiliriz?”

“Gerekli değil ama en kolay yol bu.”

“Ne yapacağız?” Tisaanah bütün dünyayı karşısına almaya hazırmış gibi görünüyordu. Bu hali biraz sevimliydi.

Klasto gülümsedi. “Alışıldık yollardan biraz sapacağız, canlarım. Umarım beni affedersiniz.”

BİZİ KAPATTIĞI LANET olası dolap zifiri karanlıktı. Klasto ve Blif’in yönlendirmeleri doğrultusunda bir *stratagram*’ın ortasında yere bağdaş kurmuştum. Tisaanah tam karşıma oturmuştu. Karanlıkta onu göremiyordum ama varlığını hissetmem mümkün değildi. Sıcaklığını... ve elbette kokusunu hissedebiliyordum.

“Bizi dolaba kilitlediler,” diye kıkırdadı alçak sesle. Karanlık ve sessizlik yüzünden fısıldamak zorundaymışız gibi hissediyorduk.

“Eh,” dedim. “Doğal çözüm bu.”

“Belki bize kızdığı için dolaba kapatmıştır.” Sesi neredeyse yanımdan geliyordu. Aradaki boşluğu kapatmanın ne kadar kolay olduğunu düşünmeden edemiyordum. Acaba tadı da kokusu gibi turunçgillerden miydi?

Klasto’nun sesi aynı anda hem her yerden hem de hiçbir yerden duyuldu. “Güzel bir dostluk kurmuş olsak da bizi düşünmeyin.”

“Bütün duyusal dikkat dağınıklığına engel olmanız lazım,” dedi Blif.

Oysa bütün duyularım her yerdeydi.

“Biz buradan yardım edeceğiz,” diye ekledi Klasto.

“Yalan yok, bu tehlikeli olabilir,” dedi Blif. “Sihrinize engel olan duvarlar çok kalın. Özellikle seninki, Maxantarius. Ama

Klasto bile bu duvarları yıkamaz. Bunu kendin yapman gerekiyor. Eğer işler... zorlaşırsa, sizi çıkarmaya hazırız.”

Avucumdan akan bir damla kan pantolonuma düştü. Her yerim hâlâ ağırırken bu kesiği neredeyse hissetmiyordum. Bizi dolaba atmadan önce avuçlarımızda kesikler açmış, zihinlerimizi birbirimize açıp sihri tekrar paylaştığımızda aramızdaki bariyerleri muhtemelen yıkacağımızı söylemişlerdi. Şahsen daha iyi bir fikrim olmadığı için bunu denemeye değer bulmuştum.

Kapatıldığımız dolap, kutu ya da her neyse belli ki sihir sayesinde ses geçirmez hale getirilmişti. Sadece kendi kalp atışlarımla Tisaanah'nın nefeslerini duyabiliyordum. Hafifçe öne eğildim. “Hazır mısın?”

Karanlık olmasına rağmen ellerimiz kolayca buluştu, damarlarındaki kan sıcaktı. “Evet,” diye fısıldadı.

Zihnimdeki sihir kapısını açıp benden güç çekmesine izin verdim. Akım anında başladı. Bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim. Yangının her saniyesine bayılıyordum. Onu her yerde hissediyordum. Kalp atışları benimkiyle bir olmuştu. Nefesleri hızlanmıştı. Turunç kokuları her yanıma sararken *onda...* varlığında kayboluyordum. Güçlü ve kararlıydı, iflah olmaz bir güce sahipti.

Anılar gözümün önünde kelebek kanatları gibi titreşiyordu. Yıldızlı bir gece göğünün altındaki ova, sert hatları olan güzel bir kadının yüzü, pis bir sırtışın ardından mermer zeminde kırbaç gibi şaklayan kan... Görmemi istemiyordu, o yüzden saklamaya çalışıyordu ama korkusu hâlâ oralarda bir yerlerde pusundaydı. Geçmişte *öldürüleceğini* düşünerek korkmuştu. Şimdiyse deneyimizin *başarısız* olmasından korkuyordu. Başta savunmasız yanını göstermemek için direnmişti. Üstelik zihnimin karanlık köşelerini yokladığı sırada benim de ilk dürtüm bu olmuştu. Bu kadını tanıımıyordum, ona bütün sırlarımı göstermek istemezdim.

Mesele bu mu? Yoksa o sırları sen mi görmek istemiyorsun?

Ama ona teslim olurken... birbirimize teslim olmaya baş-

ladığımızda aramızda bir şey filizlendi. Yanaklarım ısınıyordu, gerçek dünyada bir yerlerde alevlerin harladığını duydum. Tisaanah elimi sımsıkı kavramıştı... ama bu milyonlarca mil uzaktaydı. Burada alevlerle kaplı bir gökyüzünden derinlere, derinlere, derinlere düşüyorduk. Başımı kaldırdığımda iyileşen yara izleri gibi parlayan çizgilerin şekiller oluşturmaya başladığını gördüm.

Ama kontrolü çok hızlı kaybettim. Bir duvara toslamıştık. Tisaanah beni itmeye çalıştı ama acı, odağımın dağılmasına yetecek kadar şiddetliydi.

Odaklanmam gerekiyordu.

Bu bir duvar değil, bir kapı... Kapıyı aç, Max.

Karşımdaki kapının ortasında bir aslan başı vardı.

Artık buraya girmek istemiyorsun, dedi bir ses fısıltıyla.

Elimi kapıya bastırdım.

Ödleklik yapma, diyordum kendime. *Aç şunu.*

Güç ve kaos arasında her şey dönüyor, adeta etrafımda dans ediyordu. Gökyüzündeki yangın patlayarak kayan yıldızlar gibi aşağı düşmeye başladı. Tisaanah hâlâ sihrimizi engelleyen duvarlara bütün gücüyle yükleniyordu.

Elim hâlâ kapıdaydı.

Aç şunu.

Fakat açılmadı.

Önceden bize can veriyormuş gibi görünen güç gidecek yer bulamadığı için bizi yutmakla tehdit ediyordu. Sırtımda patlayan acı beni gerçek dünyaya geri çekmişti. Tisaanah'nın eli şiddetle titriyordu. Minik şimşekler gibi çakan doğaüstü beyaz ışıklar kesik kesik hareketlerle arkaya düşen başını aydınlatıyordu.

Kahretsin. Dur, dur, dur...

"Klasto, lanet olası kapıyı aç!" diye haykırdım.

Tisaanah arkaya yığılırken beyaz şimşekler çizgilere dönüşmüştü. Biri omzuma çarparak bir yanık izi bıraktı. Açtığımız sihir akımını kontrol etmeye çalıştığım için güç aramızda mekik dokumaktan başka bir şey yapamıyordu.

“KLASTO!” diye bağırdım.

Kapı ardına kadar açıldı. Adam küfrü basarak ateşten korunmak için kolunu yüzüne siper etti. Blif ise kendi sihriyle alevlere karşı koymaya çalışıyordu.

Klasto, Tisaanah’yı tuttuğu gibi benden uzaklaştırdı. Ellerimiz adeta birbirine yapışmıştı. Adam ellerimize bakıp zihnime sihriyle basınç uyguladığında itiraz etmedim. Tisaanah’yla aramızdaki bağ anında koptu ve aynı anda her şey normale döndü. Alevler ve beyaz ışık kaybolmuştu.

Tisaanah yerde baygın yatıyordu.

Nefesim kesildi. Kıpırtısız yüzünü ellerimin arasına almak için bedenimi yanma sürükledim. “Tisaanah.”

Klasto ve Blif iki yanındaydı. “Durması gerekiyordu,” diye söylendi adam. “Durmaması büyük aptallık.”

Elbette durmayacaktı. Bir haftadır tanıdığım halde onun asla durmayacağını ben bile biliyordum. Ellerini yakma pahasına küçük bir şans için her şeyini vereceğinden emindim.

Gözleri yavaşça açıldığında hırıltılı bir nefes vererek, “Aptal,” diye söyledim. “Yaptığın aptalcaydı.”

“Max haklı,” dedi Blif. Tisaanah’nın ellerini çevirdiğinde avucundaki yanık izi ortaya çıktı.

Ayık kalmaya çalışmasına rağmen, “Ben iyiyim,” diye ısrar etti Tisaanah.

“İyi falan değilsin,” diye tersledim.

Klasto üzerine eğilmişti. Gözlerini kısarak yüzüne bakmak için çenesini kaldırdı. “Max haklı,” diyerek destekledi. “Kendini çok zorladın...”

“Sen.” Klasto öfkemin yeni hedefiydi. “Onu niye azarlıyorsun ki? Bu da neydi böyle?”

“Sihriniz için en iyi yol...”

“Onu lanet olası bir dolaba kapattın...” *Hem de benimle.* Kelimeler boğazıma dizildi. “Onu lanet olası bir dolaba kilitledin. Neredeydin? Neden bu kadar ileri gitmesine izin verdin?”

“Yüze yüze kuyruğuna gelmişken sizi çıkarmamı mı tercih ederdin?”

“Hayır,” dedi Tisaanah kararlı bir tavırla. “Bağlantıyı düzeltebilirdim.”

“Düzeltemezdin,” diye ayağa kalkıp elimi uzattım. “Gidelim.”

Blif’in kaşları havaya kalktı. “Bir kere denemek yetmez.”

Tisaanah kınayan gözlerini bana dikti ama ayağa kalkarken dengesini sağlamakta zorlanıyordu. Ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, şu anki durumu benim için yeterliydi.

“Tekrar denemeliyiz,” dedi.

“Denemeyeceğim. Kesinlikle olmaz.”

Tek söyleyeceğim buydu.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

TISAANAH

Y aralarım diğerlerine belli ettiğimden daha kötüydü. Aslında geri dönerken zorlukla yürüyordum. En azından Sammerin yanıkları kolayca iyileştirmişti. Beni azarlama zahmetine girmese de bütün yaramaz hastalarına attığı kınayan bakışları, *Seni görmediğimi mi sanıyorsun?* diyordu.

Ishqa oradan ayrılmamızdan hiç hoşlanmamıştı. Daha *güvenli* olması için Sammerin’le birlikte ertesi gün tekrar gitmeyi önerdiğinde ben istekliydim ama Max gitmemekte kararlıydı. “Hayatta olmaz,” diyordu konu her açıldığında. “Tisaanah ölebilirdi.”

Son günlerde sık sık ölümle yüzleşıyordum. *Ne olmuş yani?*

Yine de Klasto ve Blif’in yanına hemen dönmediğimize içten içe seviniyordum. Gördüklerimi düşündüğüm tüm gün boyunca midem kasılmıştı. Max’in bedeni, zihni... Dövmeler artık devre dışı kalmış olabilirdi ama her yerini kaplayan mü-

rekkepten asla kurtulamayacaktı. İzni olmaksızın birinin bedeninde yapılan değişikliklerin iradeyi nasıl etkilediğini çok iyi biliyordum. Kendine her baktığında Nura'yı ve onun yaptıklarını düşünecekti.

Buna rağmen zihninde gördüklerim korkunçluk açısından hiçbir şeyle karşılaştırılamazdı. Kötü bir yaranın izleri ve başka yaraların açılmasını önlemek için duvarlardan oluşan yamalı bir kumaş gibiydi. Sevdiğim adamla, onu o yapan her şeyin değerli parçalarını kucaklayacak kadar yakındım. Bu aynı zamanda onun ne kadar kötü incindiğini görebilecek kadar yakın olduğum anlamına da geliyordu. İstemesem de benim yüzümden incinmişti.

Gecenin geri kalanında sessiz kaldım. Dudaklarımdan dökülebileceklerden korktuğum için ağzımı açmak istemiyordum. Virane bir handa odalarımızı tuttuk ve erkenden dağıldık. İlk giden Sammerin'di. Zagosa tuhaf bir yerdi ama savaşın göbeğinde olmayan gerçek bir şehirdi. Sammerin güzel yabancılarla dolu karanlık bir odada kaybolmaya fazlasıyla hevesliydi.

Sokağa çıkarken, "Burası tehlikeli bir yer," dedim. "Cinayete kurban gitme."

Omzunun üzerinden pis pis sıırttı, onu hiç tanımamışım gibi beni azarlayan bir tavrı vardı.

Ishqa elbette nereye gittiğini söylemeyi reddederek ortalıktan kaybolmuştu.

Brayan odasından çıktıktan kısa süre sonra Max de yanımdan ayrıldı.

Ama uykum yoktu.

Sokakta biraz yürüyünce bir zamanlar kütüphane olduğunu düşündüğüm bir bar buldum. Kitaplar duvarlara dizilmiş, çatlayan taşların arasına sıkıştırılmıştı. Çoğu bilmediğim dillerde yazılmıştı. Zaten anlamaya çalışsam bile zaman ve rutubet içeriklerini çoktan yok etmişti.

Yine de bir ayağı çukurdaymış gibi görünen yüzü yaralı yaşlı bir adam dışında kimse yoktu. Ne Ara ne de Threll dilini

konusabiliyordu, o yüzden el işaretleriyle bir... şeyler istediğimi anlatmaya çalıştığımda karşılığı sıcak ve berrak bir içeceklerle dolu çatlak bir şarap kadehi oldu. Tek bir yudumda boğazımdan mideme kadar yandığımı hissettim. Hayatımda tadına baktığım en sert içkiydi.

Gerçi bunu umursayacak durumda değildim.

Kütüphaneden bozma bar, bir harabenin ortasına kurulduğu için küçük odalara bölünmüştü. Arkalarda gizli bir köşe bulana kadar ilerledim ve içkimi içerken sihir denemeleri yaptım. Saatler boyunca beyaz ışıktan kelebeklerin doğup avucumda solmasını izledim. İşe yaramıyorlardı, evet ama en azından bu da *bir şeydi*. Hatta öncekinden de iyiydi. Max'le yaptığımız deney kısmen başarılı olmuştu.

Ama o duvarlar...

Kelebekler avuçlarımda tekrar tekrar canlanıp öldü.

İçkimi yarılamişken adım seslerini duydum ve başımı kaldırdım. Max kapı pervazına yaslanmış beni izliyordu.

İrkildim. "Ne zamandır buradasın?"

Bir an için kafası karışır gibi oldu. Sarhoşluğuma rağmen düşünmeden Threll dilinde konuştuğumu fark ettim.

Ağır bir Threll aksanıyla, "Yeni geldim," diye karşılık verdi.

Boğazıma bir yumru oturdu. Threll dilini hatırlayabileceği aklıma gelmemiştir.

Yanıma otururken, "Özür dilerim," dedi Ara dilinde. "Ancak bu kadar konuşabiliyorum. Evet, hayır, küçük, büyük... renkler falan. Threll dilini neden bildiğim hakkında en ufak bir fikrim yok."

Ben nedenini biliyordum. "Peki küfürler?" dedim. "Threll dilinde çok iyi küfürler var."

"Duyalım bakalım."

Küfürleri ardı ardına dizdiğim sırada Max komik sayılabilecek bir dikkatle sözlerimi tekrar ediyordu.

"Harika," dedim sonunda.

Aslında telaffuzu felaketti ama bir dua öğrenir gibi büyük bir dikkatle *şerefsiz* dediğini duymak çok eğlenceliydi.

Kıkırdadığında gülümsemesinin yüzüne yayılışını izledim ama içkimi görünce gülümsemesi kayboldu. Kadehi alıp kokladıktan sonra yüzünü ekşitti. “Yarın hiç mutlu olmayacaksın.”

“Sarhoş değilim.”

“Ah, tabii. Buna ikna oldum. Kesinlikle *zarhoj* değilsin,” derken kelimeyi abartılı bir şekilde diline doluyordu.

O ana dek ne kadar sarhoş olduğumun farkında değildim. “Beni nasıl buldun?” diye sordum.

“Bilmem. Şans eseri. Ama...” Boğazını temizledi. “Seni bulduğuma sevindim. Bir özür borcum var, yani bugün olanlar için.”

“Özür dileyecek bir şey yok.”

Güldü. “Bu doğru değil.”

“Tabii ki doğru.”

Ne kadar doğru olduğunu anlayamazsın.

Masanın üzerine eğilirken kafam dumanlıydı. Duygularım yüzeye fazlasıyla yakındı. Ağzımı açtığımda derinlere dokunmayacak bir şeyler söyleme niyetindeydim ama bunun yerine, “Ilyzath’ı anlatsana,” dedim bir anda.

Yüz ifadesi anında değişince sözlerimi geri alabilmeyi dileyerek kendime küfrettim.

“İşkence için tasarlanmış kadim ve sihirli bir hapishaneden bekleyeceğin her şey vardı,” diye cevapladı.

“Seni çıkarmaya çalıştım.” Kendimi susturamıyordum. Tanrılar aşkına, çok fena sarhoş olmuştum. Bir daha asla içmeyecektim. “Defalarca çıkarmaya çalıştım. Umarım seni unuttuğumuzu düşünmemişsindir. Yani... senden vazgeçtiğimi. Oradayken bile yalnız değildin.”

Kaşlarının arasında bir çizgi belirirken belli belirsiz gülümsemi. “Açıkçası oradayken pek bir şey düşünmedim. O yer insanın gerçeklikle ve gerçek dünyayla bağlarını koparıyor. Gerçek görünen, gerçek kokan, gerçek hissettiren şeylerle dolu ama

hepsi teker teker beyninden sökülüyor. Korkunç bir yer ama en azından bitmek bilmeyen bir rüya gibi.”

“Bir şeyler gördüğünde...”

“Gördüklerimi anlayabildim mi? Hayır, pek sayılmaz.” Gözlerini karanlığa diktiğinde ne gördüğünü merak ediyordum. “Korkunç şeylerdi.”

Ilyzath’e yaptığımız ziyareti hatırlıyordum. Bana ölürken onu kurtarmam için yalvaran annemi göstermişti. O kadar gerçektir ki, sanrı olduğunu bildiğim halde gerçekliği sorgulama-dan edememiştim.

“Ama her şey gölgelerden ibaretti,” diye devam etti Max. “Bir şekilde hayatımla ilgili olmaları gerekiyordu fakat nasıl bir ilgisi olduğunu kestiremiyordum. Bu hastalıklı bir lütuf sayılabilir.”

Bir lütuf. Belki... Belki de o gün ödümü koparan duvarlar, aklını koruyabilmesinin tek yoluydu.

“Kurtulduğuna çok sevindim,” diye mırıldandım.

Geçmişten kurtulan gözlerini bana çevirdi. “Ben de seviniyorum.”

“Seni özledim.”

“Ben...”

“Seni hâlâ özliyorum,” derken sesim çatladı.

Ağlama aptal. Aptallık etme.

Max hayatıma girene... ona bütün zayıf yanlarımı ve dile getirmedığım korkularımı gösterene kadar içimdeki tüm kırıl-ganlık kırıntıların ustalıkla saklamayı öğrenmiştim. O zamana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunun, zayıflıklarımı pay-laşmanın bana nasıl bir güç kazandırdığını fark edememiştim. Güçlü olmaktan fazlasıyla yorulmuştum.

Bedeninin sıcaklığını ve tanıdık kül-zambak kokusunu his-sedebileceğim kadar yakınımda olan bu adam, artık kim oldu-ğumu bile hatırlamıyordu. Artık sevgilim değildi. Tanrılar aş-kına... ona o kadar çok benziyordu ki! Ve şu anda oymuş gibi davranmak istiyordum.

Bakışı sırtımın ürpermesine neden oldu. “Ben buradayım, Tisaanah,” diye mırıldandı.

“Tam olarak değil,” dedim.

Çarpık gülümsemesiyle karşılık verdi. “Belki eksiklerimle daha iyi biriyimdir.”

Ama ben seni o yönlerinle sevdim.

“Biliyorsun...” diyerek belli belirsiz yaklaştığında bütün hücrelerim aramızdaki boşluğu kapatmak istedi. “Benim... kelimelerle aram iyi değil. Ama bir şey hissediyorum. Hatıralar gitmiş olabilir ama seni gördüğümde bir... yabancı değildin.”

Onu o kadar özlemiştim ki, bu itiraf bile benim için yeterdi.

Ayağa kalkıp bakışlarını üstüme sabitleyecek kadar ona yaklaştım. Sonra dizlerim iki yanında olacak şekilde kucağına oturdum. Vücudunun sert sıcaklığı beni sarmalamıştı. Göğüslerim her nefes alışımında göğsüne sürtünüyordu. Bakışlarındaki bir şey keskinleşti. Elleri kalçalarımı beklediğimden de sıkı kavırıyor, sanki beni kendine çekmekten korkuyordu.

Kendisini tutmasını istemiyordum. Kontrol ruhu yoran bir şeydi, sınır çekmekten sıkılmıştım.

Omuzlarındaki kasları, boynunu, çene çizgisini, şakağını, gergin kaşlarını okşadım. Parmak uçlarımı paramparça *stratagram* izlerinde gezdirdim. Son dokunuşumla dudakları hafifçe aralandı.

Sırtıma kayan eli beni daha sıkı kavramıştı. Diğer eli vücudumda dolaşıyor, bel kıvrımımı okşuyor, göğsümün altına dokunuyordu. Boğazından bir mırıltı kaçtı. Fark etmediğimi düşünmüş olabilirdi ama her şeyin farkındaydım çünkü vücudumdaki tüm kaslar o dokunuşa karşılık vermek istiyordu. Sonunda eli yanağıma dokundu.

Beni daha yakınına çekmiyordu ama bunu yapmak istiyordu.

İsteddiğini biliyordum.

Acaba tadı hâlâ aynı mıydı? Hareketleri sevişirken aynı mıydı? Değişmiş olması bir şeyi değiştirir miydi? Benimle ve

bana dair bütün anıları arasında yaşayan farklı bir türden bariyer hep varlığını koruyacaktı.

Sarhoş yalnızlığımda bu düşünce ürpermeme neden oluyor, kulağıma fısıldıyordu.

Canın yanacak.

Daha beteri, *onun da canı yanacaktı.*

Duraksamam belli belirsizdi ama Max yine de fark etti. Yüzünde kararsızlığın izleri belirmişti. “Sarhoşsun,” diye mırıldandı. “Bunu yapmak istediğinden emin olamazsın.”

Sorun benim ne istediğim değildi. İyice yaklaşıp burnumu burnuna sürttüm. “Sen ne istiyorsun?”

Kahkaha attı. “Somya bak! İstediklerimi anlatmam için bana yeterince Threll kelimesi öğretmedin.”

Sırtımdaki eli incecik elbisemi kavrarken aramızda kıvılcımlar çakıyordu. Kalçalarım kendiliğinden harekete geçtiğinde nefesini tuttu, neredeyse inlemeye başlamıştım.

Fısıldadı. “Biz...”

Çok kolaydı. İç içeydik. Başımı hafifçe çevirdiğimde dudaklarımız birleşti.

İki yabancıнын öpüşmesi değildi. Tam aksine, dile gelmeyen binlerce kelime içeriyordu. Vahşi ve dağınık değil, durgun ve yavaştı. Arzu doluydu. Dudaklarım aralandığında dillerimiz birbirine değdi. Bütün direnci kırılınca bana öyle bir sarıldı ki, kemiklerimin kırılacağını düşünmeme rağmen halimden memnundum. Kollarımı boynuna doladım, her öpücükte biraz daha yaklaştım.

Aramızda kıyafetlerimiz olduğu halde, böyle bir yakınlık kasıklarımın alev almasına yetiyordu. Kıpırdadığında sırtım zevkle ürperdi. Zevk ve istek... *hayır*, bu istekten de öteydi. Bu bir *ihtiyaçtı*.

Nefes almak için ayrıldığımızda tekrar inledim. Max ellerini belimde kenetlemişti. “Bu duyduğum en güzel ses,” diye mırıldanırken dudaklarımız birbirini gıdıklıyordu.

Onu tekrar öptüm. Tekrar tekrar öptüm. Ellerim saçlarında,

boynunda, omuzlarında dolaşırken vücudunu yeniden ezberliyordum.

Aramızdaki çatlağın büyüdüğünü hissettim. Her duyum, her nefesim onunlaydı. Alkolle ilgisi olmayan bir sis üzerime çöküyordu.

Geri çekildi. “Sarhoşsun,” dedikten sonra daha nazikçe öptü. Elleri yavaşça saçlarımdan uzaklaşırken derin nefeslerle kendini toparlamaya çalıştığı belliydi. Sorgulayıcı gözleri beni süzüyordu. “Böyle olmaz,” diye mırıldandı hırlarcasına.

Anı mahvedecekti. Bırakmak istemiyordum çünkü elimden kayıp giderse bir daha onu yakalayamayacağımdan korkuyordum. Tekrar eğildim ama geri kaçtı. Kaşlarını çatarak yüzüme bakıyordu. “Tisaanah...”

“Ne?” diye fısıldadım. Ama hemen ardından Max’in yüzüne yansıyan sıcak ışığı fark ettim. Max sağ avucuma bakıyordu.

Altın lekem parlamaya başlamıştı.

Nefesimi tuttum.

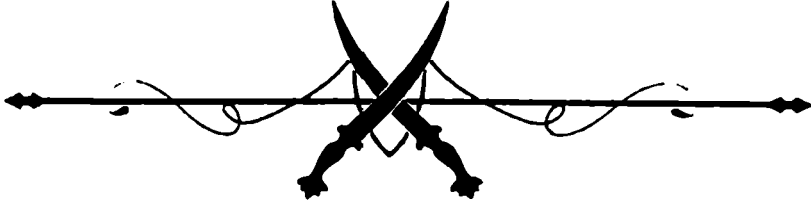
“Sizi bulmak zor oldu.”

Sesle birlikte başımı çevirdiğimde Ishqa’nın eşikte durduğunu gördüm. Tam elimdeki pusulayı gösterecektim ki, yüz ifadesini fark ettim ve Max’in kucağından durumdan bile utanamayacak kadar büyük bir endişeyle kalktım. “Ne oldu? Bir sorun mu var?”

“Gelin,” dedi Ishqa. “Konuşmamız gerekiyor.”

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

AEFE

İki gün sonra Meajqa elinde bir kitap, dudaklarında çarpık bir sırıtış ve fazlasıyla neşeli bir tavırla odama geldi. “Günaydın, çabuk sinirlenen dostum,” diyordu. “Anlaşılan birlikte biraz zaman geçireceğiz. Romantizm hakkında neler düşünüyorsun?”

Duvarlara tırmanıyordum. Sihrim bile delirmiş, öngörülemez bir hal almıştı. Kapının tıklandığını duyduğumda Caduan’ın geldiğini sanmıştım. Meajqa’nın yüzünü görünce çatılan kaşlarıma engel olamadım.

O da kaşlarını çattı. “Eh, bir odaya girdiğimde hep böyle karşılanmak istemişimdir.”

“Caduan nerede?”

“Burada değil.”

“Neden?”

“Çünkü Threll’de.”

Kafam karıştı. “Sen de Threll’e gitmemiş miydin? Saldırı çoktan düzenlenmiş olmalı.”

“Düzenlendi. Kralımız konuyla ilgileniyor.”

Nutkum tutuldu. Caduan’ın tıpkı Meajqa gibi diplomatik görüşmeler yapıp döneceğini sanmıştım. Threll için savaş meydanına şahsen çıkacağı aklıma bile gelmemişti. Kolayca incinen beden yığınları gözümün önüne geldi.

“O bir kral,” dedim tükürürcesine. “Orada olmamalıydı.”

“Yapmak istemeyeceği bir şeyi askerlerinden asla talep etmez. Kimse onu aksine ikna edemez. Hepimiz öyle ya da böyle denedik.” Kitabını açtı. “Biraz okuyabileceğimizi düşünmüştüm. Bunu ben de okumadım. Hikâye biraz sıkıcı ama...”

“Sen neden yanında değilsin?”

Meajqa gerilir gibi oldu, sonra hemen gülümsedi. “Babamı hayal kırıklığına uğratma pahasına bile olsa hiçbir zaman iyi bir asker olamadım. Engellerim göz önüne alınırsa, şimdi çok daha kötüyüm.” Kesik kanadını titretti. “Caduan’ın yardımcısı olarak Ela’Dar şehrinde asayiş sağlamla görevliyim. *Elbette* daha önemlisi, senin akıl sağlığım da korumam gerekiyor.” Kitabı havaya kaldırıp kaşlarını oynattı. “Gerçi kitaplarımla pek ilgilenmiyormuş gibi görünüyorsun.”

Caduan insanlarla savaş meydanındayken, Meajqa’nın benimle kitaplar hakkında konuşmaya çalışmasına inanamıyordum. “Böyle zamanda kitap mı okunur?” diye hırladım ama çok eskiden hikâyelere onları tenime kazıyacak kadar bayıldığımı hatırlıyordum. Hiçliğe dönüştüğümde geriye sadece onlara duyduğum sevgi kalmıştı.

“Hikâyeler her zaman faydalıdır. Hayatın kendisi şiddet eylemlerinden oluşan bir zincir. Sana pratik beceriler kazandırma azmine hayran olsam da kralımızın duygusal zekâsının gelişmiş olduğu söylenemez,” dedikten sonra kocaman gülümsedi. “Belki yeterince romantik hikâye okumadığındandır.”

Onu kınar gibi dişlerimin arasında tısladım ama Meajqa yine de kitabı açıp boğazını temizledikten sonra okumaya başladı.

GÜNLER GEÇİYOR, HER geçen gün göğsümdeki sıkıntı artıyordu.

Caduan geri dönmemişti.

Refakatçim Meajqa her gün gelip bir saat kitap okuyordu. Onu dinlemek yerine sihir çalışmaları yapıyordum ama Caduan yanımda olmadığı için yapabileceklerimin sadece bir kısmını yapabiliyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Meajqa özlemleri yüzünden acılar çeken iki kişinin bitmek bilmeyen hikâyesini okurken odaklanmak zaten imkânsızdı. En azından iyi bir okuyucuydu. Sesi bir yükselip alçalıyor, bazen komik de kaça farklı karakterlerin seslerini taklit ediyordu.

Sonunda onun ziyaretlerini dört gözle beklediğimi isteksizce kendime itiraf etmeye başladım. Ela'Dar şehrinde çok az insan bana gerçek bir insanmışım gibi davranıyordu ve Meajqa bana sadece bir insanmışım gibi davranmakla kalmıyor, aynı zamanda benimle birlikte olmaktan keyif alıyormuş gibi görünüyordu. Görünüşte birbirimize hiç benzemiyorduk. Ama içten içe birbirimizde kendi benliğimizden parçalar buluyorduk belki de. Dünyaya kişiliğimin daha kabul edilebilir bir versiyonunu sunma konusunda ustalaşmıştım. Sonuç olarak hizmetkârlar artık etrafımda kediden kaçan fareler gibi kaçışmıyordu. Meajqa'yla birlikteyken böyle bir şeye ihtiyacım yoktu.

Caduan gittikten bir hafta sonra, Meajqa her zamankinden geç geldi. Geldiğinde hiç gülümsemedi. Selamlaşma faslını geçip, "Kaldığımız yerden devam edelim mi?" diye sordu.

Yüzleri okuma konusunda gerçekten ustalaşmış olmalıydım çünkü anında bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. "Farklısın," dedim temkinli gözlerimle onu süzerken.

Başını kitaptan kaldırdı. "Ne?"

"Farklı davranıyorsun. Bir terslik var."

Dudakları çizgi halini aldı ama inkâr etmedi.

Ayağa kalktım. "Anlat."

Susuyordu.

"O nerede?"

Dişlerinin arasından bir nefes verirken alnını ovuşturdu.
“Bilmiyorum.”

“O kralınız. *Nasıl bilmezsin?*”

“İletişimimiz koptu. Cepheadeki generallerden hiçbir haber gelmiyor.”

Duraksamadım. “Beni oraya götür.”

Dalga geçiyormuşum gibi kıkırdadı. “Hayatta olmaz.”

“Sen gitmiyor musun?” derken kıyafetini kastediyordum. Önceden günlük cübbeler giyiyordu, şimdiyse seyahate hazırlanmış gibi daha resmi ve kalın bir ceket kuşanmıştı.

“Gidiyorum.”

“O zaman beni de götür.”

“Caduan beni öldürür,” derken ciddiymi.

“Her halükârda dengesiz biriyim,” diye tersledim. “Yalnız bırakılırsam neler yapacağımı kim bilebilir? Korkunç şeyler olduğunu duyduğunda kral fazlasıyla sinirlenecektir, haksız mıyım?”

Asık suratına rağmen Meajqa’nın ağzı çarpık bir hareketle gerilmişti. Galiba gülümsüyordu. “Duygusal zekâ. Neredeyse gurur duyacağım. *Neredeyse...*” dedikten sonra iç çekti. “Tamam. Ama bir konuda anlaşalım. Beni tehdit etmeye çalıştığın için *değil*, diğerlerine gösterilen nezaketi hak eden bir Fey olduğun için seni oraya götürüyorum. Zaten bir kaleye hapsedilmeyi hak ettiğine inanmıyorum.”

Cevap vermeden ceketimi kapmak için koştum.

“Muhtemelen her şey yolunda,” dedi birlikte kapıya yöneldiğimizde. “İletişim hatları cepheade sıklıkla kopar. Endişelenmemizi gerektirecek kadar uzun bir zaman geçmedi.” Ama ses tonuna bakılırsa, söylediklerine kendisi de pek inanmıyordu.

BÖLÜM KIRK

MAX

Tisaanah'nın elinde sıkıldığı mektup resmen top haline gelmişti. Sesli okumasa da neler olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Mektubu üst üste okurken bankta neredeyse iki büküm olmuştu. Bu arada Ishqa da bize Fey ordularının Threll lordlarıyla birleşip asilere karşı ittifak kurduğunu anlatıyordu.

“Caduan'ın Threll lordlarına böylesi büyük bir Fey desteği vereceği aklıma gelmezdi,” diye ekledi usulca. “Demek çok çaresiz kaldı. Bu bizim açımızdan bir fırsat.” Tisaanah'nın elinde hâlâ parlayan lekeye doğru baktı. “Pusulayı izleyerek...”

Tisaanah onun sözünü kesti. “Randevu noktasına ulaşan başka mesaj var mı?”

“Hayır.”

“Malakahn'a uçman gerekiyor.”

“Uçacağım.”

Tisaanah bir küfür daha mırıldanıp mektubu yeniden okudu.

Ishqa onunla aynı hizaya gelecek şekilde eğilmişti. “Bunun büyük bir hayal kırıklığı olduğunu biliyorum. Ama pusula...”

Tisaanah adına ben sinirleniyordum artık. “Kıza biraz zaman ver,” diye tersledim. “Bırak da düşünsün.”

Sammerin pencere pervazına yaslanmıştı, ay ışığıyla aydınlanan Zagos sokaklarını izliyordu. Onun yanma ilerledim.

Brayan hana geri dönmemişti. Muhtemelen işi vardı ama gecenin bir yarısı şehirde dolaşmaya çıkmamış olsaydı içim daha rahat ederdi. Şehir hiç uyumuyordu. Saat gece yarısını geçmesine rağmen, sokaklar geldiğimiz saatlerde olduğu kadar hareketliydi.

“Şu adam dört kez hanın önünden geçti,” diye mırıldandı Sammerin.

“Hangisi?”

“Deri şapkalı.”

Kalabalıkta adamı buldum. Orta yaşlı, uzun boylu, iri yapılydı. Kahverengi bir şapka takmış, ellerini uzun ceketinin ceplerine sokmuştu. Şehrin on milyon hırpani sakininden farksız görünüyordu. Kapının önünden geçerken gözleri bir anlığına bize kaydı. O saniyelik bakış tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

Gündüz ağabeyime seslenen adamı hatırladım. Lanet olası satıcıların ortasında adını... *Farlione* adını haykırmıştı.

Kahretsin.

“Sanırım burada fazla kalmasak iyi olacak,” derken Sammerin adeta fısıldıyordu. “Brayan nerede?”

“Günün sorusu bu.”

Tisaanah mektubu cebine yerleştirdi. Elindeki altın leke hâlâ nabız gibi parlıyordu. Daha önce fark etmemiştim ama loş ortamda ışığın hareket ettiğini görebiliyordum. Merkezdeki parlaltı yavaşça avucundan parmak uçlarına akıyordu.

Ishqa gözünü lekeden alamıyordu.

“Bana yol gösteriyor,” diye mırıldandı Tisaanah.

“Nereye?” diye sordu Ishqa.

“Emin değilim. Sanırım... yakın bir yer.”

“Öğrenelim.”

Tisaanah’nın kaşları havaya kalktı. “Halkımın yanına gitmem gerekiyor. Gönderilen mektup en yakın arkadaşımın kanına bulanmış. Yardımına ihtiyaçları var.”

“Tam da bu yüzden öncesinde güce kavuşmamız gerekiyor. Şu anda elinden bir şey gelmez. Ama pusulanın işaret ettiği gücü ele geçirirsek, tekrar halkına yardım edebilirsin.” Ishqa ona yaklaştı. “Caduan onu bizden önce ele geçirirse, her zamankinden daha büyük bir tehlikeye düşecekler. Malakahn’a saldırdığında bu güce sahip olduğunu düşünsene. Kimse oradan kurtulamaz. Muhtemelen biz de kurtulamayız.”

Tisaanah dişlerini sıkarak bir şey söylemeden parlayan elini göğsüne bastırdı.

Ishqa daha yumuşak bir sesle devam etti. “Ben halkının yanına uçarım...” Ancak binanın arka tarafından gelen çatırtıyla sözleri yarıda kaldı.

Kılıcımı kaptığım gibi koştum. Neredeyse yanımdan geçip odaya yuvarlanan ağabeyimin başını kesiyordum.

“Gitmemiz gerekiyor,” dedi nefes nefese. “Hemen şimdi.”

“Yüceler aşkına... sana ne oldu?”

Sırılsıklamdı. Yüzünden kanlar süzülüyordu, gömleğinin göğüs kısmı kırmızıya boyanmıştı.

Tisaanah ayağa fırladı. “Yaralısın.”

“Önemli değil. Ben... senin elin... parlıyor mu?” Brayan başını iki yana salladı. “Önemi yok, daha sonra konuşuruz. Gidiyoruz buradan, arkadan çıkmamız lazım. Ben...”

Hâlâ pencerenin önünde duran Sammerin küfredince dışarı baktım. Sokağın ilerisinde toplanan bir grup adam bize doğru geliyordu. En önde Brayan’m eski dostu vardı.

Bir hışımla ağabeyime döndüm. “Sen ne yaptın?”

“Bir şey yapmadım, sizi zamanında uyarmak için buraya gelmeye çalışırken az daha ölecektim.”

Saklanmak buraya kadarmış.

Duvarдан kaptığım kılıçlardan birini Sammerin'e, diğerini de Tisaanah'ya attım. Ishqa çoktan silahlanmıştı.

“Başka var mı?” diye sordu Brayan.

“Başka neden olsun? Seninki nerede?”

“Bu konuya girmek istemiyorum.”

Yüceler aşkına... Ödül avcıları kapımıza dayanana kadar otuz saniyemiz kalmıştı. Parmaklarımı şaklattığımda parmak uçlarımdan alevler fışkırdı. Yapabileceğimin çok gerisindeydi ama bu kadarı yeterli olmak zorundaydı.

Kılıcımı ağabeyime uzattım. “Al. Ben kendim...”

“Aptallık etme,” diyen Sammerin kendi kılıcını uzatıp bana kınayan bir bakış fırlattı. “Ben sihrimi daha iyi kullanabiliyorum. Kılıç olmadan idare ederim.”

Off. Haklı olmasa bu sözlere gücenebilirdim.

Hanın arkasındaki kırık camdan ara sokaktaki iğrenç su birikintisinin ortasına atladık. Tisaanah en sona kalmıştı. İnmesine yardım ettiğim sırada hanın içinde yankılanan çatırtıyı parçalanan ahşap sesleri takip etti.

Brayan küfrederek acele etmemizi söyledi.

Peşimizdekiler kaçtığımızı anladığında çoktan sokaklara dalmıştık. Başta yüzlerimizi saklayarak hızlı adımlarla kalabalığın arasına karışmaya çalıştık. Ancak bu sadece birkaç dakika işe yaradı. Hemen ardından gölgeler her yandan yaklaşmaya başladı.

Görünmezlik denemesi işe yaramamıştı.

Tam koşmaya başladığımızda birisi Tisaanah'yı yakalamaya çalıştı. Muhtemelen onun en kolay hedef olduğunu düşünmüştü. Ama bir şey yapmama fırsat kalmadan adamın boğazı paramparça oldu. Bu ani hamle bizi iyice açığa çıkarmıştı, etrafımızda dolaşan köpekbalıkları aynı anda saldırmaya karar vermiş gibiydi.

Saniyeler içinde çaktırmadan kaçma çabamız düpedüz bir kavgaya dönüştü. Düşünmek için zaman yoktu. Sadece hareket geçmek ve tepki vermek gerekiyordu. Dört kişinin arasından

geçtim, belki beş kişiydiler ama sayıları pek umurumda değildi. Sonuncusunun bedeninden kılıcımı çektiğimde neredeyse yüzüme bir bıçak saplanıyordu. Neyse ki, Tisaanah önce davranıp kılıcını adamın karnına geçirdi.

“Teşekkürler,” dedim nefes nefese.

Sık nefesleri yüzünden cevap veremediği için başını sallamakla yetindi.

Aynı anda hem savaşıp hem de kaçmamın zarif bir yolu yoktu. Ani hareketlerle ilerliyor, saldırıya uğradığımızda kanlı bir dövüş yumağına dönüşüyor, bir açık yakaladığımızda olabildiğince hızlı bir tempoyla kaçıyoruz. Bu döngü, sonunda köprüye ulaştığımız ana kadar defalarca tekrar etti.

Bir darboğaz, şu anda başımıza gelebilecek en iyi ya da en kötü şeydi.

Tekinsiz nehri geçmek için çürümüş tahtaların üzerinde yürüme fikri başka bir senaryoda fazlasıyla caydırıcı olabilirdi. Şimdiyse halimden gayet memnundum çünkü o köprü güvene kavuşmamızı sağlayacaktı. Ormana ulaşabilirsek, peşimizdeki saldırganlardan kurtulabilirdik.

Köprünün başında dönüp baktım. İlerideki sokaklardan, solumuzdaki uzun sazlıklardan, sağımızdaki sık ağaçlardan... her yönden gölgeler fırlıyordu.

“Hadi!” Sammerin gözlerini gölgelerden ayırmıyordu. “Siz gidin. Bir fikrim var.”

Ödül avcıları üzerimize atılırken tartışacak zaman yoktu. Sırayla köprüye çıktık, attığım her adımda çizmelerimin altındaki tahtalar midemi bulandıracak şekilde gıcırdıyordu.

Tisaanah yolu yarılamıştı, Brayan hemen arkasından ilerliyordu. Ishqa havadan gitmeyi seçmişti ve Sammerin sona kalmakta ısrar etmişti. Köprünün ortasına geldiğimde omzumun üzerinden bakıp peşimizdekilerin köprüye adım attığını gördüm.

“Fikrin ne bilmiyorum, Sammerin. Ama bir an önce...”

“Yakabilir misin?”

Kolayca evet diyebilmeyi çok isterdim. Bir zamanlar kolayca cevap verebilirdim ama şimdi kendimden o kadar emin değildim, o yüzden sadece başımı salladım.

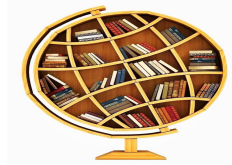
“Söylediğimde yak,” diye cevap verdi. Çok geçmeden hızla durup döndü ve ellerini havaya kaldırdı. Aynı anda saldırganların hepsi dizlerinin üzerine düştü. Kaskatı kesilmişlerdi, homurdanmaktan başka bir şey yapamıyor, kolları bacakları birbirine dolanırken birbirlerine çarpıyorlardı.

“Şimdi!” diye kükredi Sammerin.

Hazırdım. Zavallı sihrime odaklanarak avuçlarımı iki yanımdaki çürüyen parmaklıklara dayadım ve bütün gücümle tahta köprüyü ateşe verdim.

Gerçekten işe yaradığını gördüğümde herkes kadar şaşkındım. Parmak uçlarımdan fırlayan iki alevden çizgi köprünün başına ulaştığında çatırtılı patlamalara neden oldu. Büyük bir yangın değildi ama tahtaları alevler içinde bırakmaya yetmişti. İçimden Klasto’ya teşekkür ettim. Bu sefer kısmi bir tedavi yeterli olmuştu.

Avcılar çılgılık atarken Sammerin titrek bir nefes vererek kontrolü bıraktı. “Şimdi köprü çökmeden *koşmamız* gerekiyor.”

BÖLÜM KIRK BİR

TISAANAH

Durabildiğimizde artık ormanın derinliklerindeydik. Batan güneş gökyüzünü alacakaranlık renklerine bulamıştı. Yorgunluktan her yerim ağrıyordu. Ishqa yere konup peşimizdekilerden kurtulduğumuzu söylediğinde çamurun içinde dizlerimin üzerine çöktüm. Brayan ve Sammerin de rahatlayarak bir nefes verip yere oturmuşlardı. Max ise bir ceset gibi sırtüstü yayılmıştı.

Nefeslenirken dakikalar boyunca konuşmadık. Sonunda elimi cebime atıp Ishqa'nın Serel'den getirdiği mektubu buldum. Geldiğinde arkadaşımın kanıyla sıırıslıklam olan kâğıda şimdi terim de eklenmişti.

Artık ezberlemiş olsam da tekrar okudum. Mektubu açtığım her anda başka bir şeyle karşılaşmayı ummaktan kendimi alamıyordum.

Ama yazılar hep aynıydı.

Tisaanah, diye başlıyordu. Sana böyle veda etmemek için bütün tanrılara dua ediyorum.

Serel'in düzgün ve süslü el yazısı her zaman adeta bir sanat eseri idi. Ancak şimdi bütün kıvrımlar ve çizgiler vahşice iç içe geçmişti. Threll lordlarının ve Feylerin açtığı ateşten kaçmak için sığındığı Malakahn'ın merkezindeki bir sığınaktan yazıyordu. Söylediğine göre, Fey hünercileri burç duvarlarını ve kapıları yıkmış, evleri yerle bir etmişti.

Gördükleri herkesi öldürüyorlar, diyordu. Malakahn'da yaşayan Threll halkından olanları bile... Amaçları esir almak değil, yok etmek.

Uzun satırların ardından ekliyordu. *Başaracaklar.*

Serel pratik düşünen biriydi. Sayfanın büyük kısmını hünercilerin yaptıkları sihirlerin ayrıntılarına ayırmış, kimin kaynaklarını tükettiğini anlayabilmem için gördüğü Threll ordularını listelemişti. Batı binasında bütün taktik planları yaktıklarını ama yakmaya fırsat bulamadan doğu binasına girildiğini söylüyor, beni oradaki kayıtların muhtemelen Threll lordlarının eline geçtiği konusunda uyarıyordu.

Mektup ilerledikçe el yazısı bozuluyor, kırmızı lekeler kelimeleri yutuyordu. Kalbimi asıl sıkıştıran ve aklımdan çıkaramadığım şey mektubun ikinci kısmıydı.

Beni merak etme. Orasiev'e gitmeye çalışacağız. Yola çıkmadan önce bu mektubu göndereceğim. Umarım eline ulaşır. Mektubun sana ulaşmasını çok istiyorum çünkü anlattıklarım çok önemli ama daha da önemlisi, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum.

Max için üzgünüm.

Satırlar mektubun sonuna doğru kısılıyor, kesiliyor, yazısı karalamalara dönüşüyordu.

Onu bulmana yardım etmeliydim. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Vazgeçmeyeceğini bilmeliydim, görürsen Filias'a

onu sevdiğimi söyle. Görmezsen sanırım ben göreceğim, hayatının macerası için teşekkürler

Serel

Karmaşık imzasına baktım. Mektubu herhalde birkaç gün önce, belki haftalar önce yazmıştı. Ishqa bir süre randevu noktalarından mektupları almamıştı ama alsaydı bile bu mektubun savaşın yaşandığı bölgeden ne kadar sürede çıktığı meçhuldü. Elime geçmiş olması bile mucizeydi.

Serel hâlâ yaşıyor muydu? Neredeydi? Orasiev’e gidebilmiş miydi? Yoksa hâlâ Malakahn’daki en büyük başarımızın harabeleri arasında her geçen gün ölüyor muydu?

Başım dönüyor, akşam içtiğim içki midemi kaynatıyordu.

Kalkıp hızla öne eğilerek kumlara kustum.

Dalgalar halinde öğürürken Sammerin saçlarımı yüzümden uzak tutuyordu. “Berbat hissediyorum,” dedim.

“Şüphem yok.”

“Acaba...”

“Maalesef. Valtain şifacıları yardım edebilir ama benim yeteneğim mide bulantısında işe yaramıyor.”

Harika, diye düşündüm. Ardından biraz daha kustum.

Sonunda midem boşalınca yerdeki bir kütüğe sırtımı dayadım. Kanım çekilmiş gibi hissediyordum. Alkol zehirdi. Bir daha asla içmeyecektim.

Max su matarasını uzattı. “İç ve kusmamaya çalış.”

Söylediğini yaptım ama ağzımda hâlâ ekşi bir kül tadı vardı.

Omzuma değen parmak uçları neredeyse hayal gibiydi ancak şefkat dolu olduğunu hissedebiliyordum. “İyi misin?” diye sordu usulca. Bana yine eskiden tanıdığım Max gibi bakıyordu.

Sesinden iyi olmadığımı bildiği anlaşılıyordu ama başımı salladım.

Dudaklarını birbirine bastırarak ağabeyine döndü. “O da neydi öyle?”

Brayan surat astı. “Üzerimize saldırmaları benim suçummuş gibi konuşma.”

“*Kesinlikle* senin suçundu.”

“Hem senin hem de... onun başına para ödülü konmuş. Öyle bir para ki, insanlara nesiller boyunca yeter. Bizi tanıdıkları anda şehirdeki zamanımız zaten sınırlıydı.” Brayan’ın dudakları seğirdi. “O piç peşime takıldı. Alamadığı iş yüzünden hâlâ kızgındı. Handan çıktığımda adımlarımı takip etmeye başladı. Beni öldürebileceğini düşünmesine izin verdim, sonra arkadaşları beni nehre attı.”

“Eh, artık ölmediğini biliyorlar.”

“Maalesef,” diye söylendi Sammerin. “Yola devam etmemiz gerekiyor.”

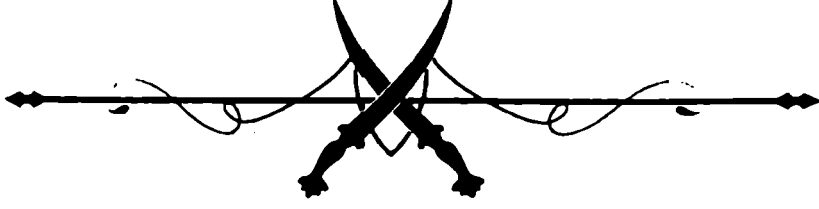
Midem kasıldı. Muhtemelen korkunç görünüyordum çünkü Ishqa’nın gözlerindeki acıma samimi görünüyordu. “Siz kuzeye devam edin. Ben Malakahn’a uçup bilgi alayım.”

Serel’in başına ne geldiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Diğer yandan, bir yanım gerçeği öğrenmek istemiyordu çünkü bunun ağırlığıyla ezilmekten korkuyordum. Yine de başımı sallayarak teşekkür ettim.

“Hemen dönerim,” dedikten sonra havalandı.

BÖLÜM KIRK İKİ

AEFE

Sehir et kokuyordu. Malakahn'a ulaştığımızda midemdeki-
leri boşaltmamak için elimle ağzımı kapatmam gerekmişti. Te-
kinsiz bir şekilde keskin kokan yoğun duman gözlerimi yaşar-
tıyordu. Çeşitli dillerdeki çığlıklar uzakta birbirine karışıyordu.

Meajqa küfretti.

Her şey ölüm kokuyordu. Havanın tadı bile ölüm gibiydi. Yıkım her yerdeydi. Bir zamanların beyaz mermerden görkem-
li şehri artık kana bulanmış harabelerden ibaretti. Solumuzda
hâlâ ayakta duran binanın sadece duvarları kısmen çökmüştü. Askerler yavaş ama metodik hareketlerle taşları parçalıyor, içe-
ridekiler de batan geminin fareleri gibi çığlık çığlığa kaçışıyordu. Threll bayrakları yanıyordu. Uzakta altın benekli Ela'Dar bayraklarının devrilmek üzere olduğunu görebiliyorduk.

Meajqa yanında getirdiği on askerden oluşan küçük gruba

dönüp Fey birliklerimizin yerlerini bulmaları için ikişer gruplar halinde keşfe çıkmalarını emretti.

Ayaklarıma baktım. Bir taş parçasının üzerinde duruyordum. Molozun altından küle bulanmış bembeyaz bir el uzanıyordu.

“Yıkıntıların altında kaldılarsa?” diye sordu askerlerden biri. Nereye baktığımı görmüştü.

Meajqa kadın askere ateş saçan gözlerle bakıp hiçbir işe yaramayan sorular sormamasını söyledi.

Onun yanında kaldım. Şehrin diğer ucunda toplanan Threll liderlerinin yanına gideceğini düşünmüştüm ama oraya askerlerini göndermişti, haliyle molozların arasında baş başa yürümeye başladık.

İnanılmazdı. Şehir... *yerle bir olmuştu.*

Bizi Leydi Zorokov’un kardeşinin evine davet ettiklerinde gösterdikleri yıkımı hatırladım. Bir zamanlar insanların yaşadığı o yer, sonunda bir mezarlığa dönüşmüştü. Burası daha kötü durumdaydı çünkü o şehir zaten bir hayaletti, Malakahn ise zaferin görkemi solup giderken yavaşça can çekişiyordu.

Yerdeki cesetlere basmamak için zikzaklar çiziyorduk. Gözlerimi cansız bedenlerden alamıyordum. Hem onlara takılmak istemiyordum hem de ne olur ne olmaz diye düşünerek yüzlerini inceliyordum.

Devrilmek üzere olan bayrak direklerine yaklaştığımızda tökezledim. Ayak bileğimi kavrayan uzun parmaklar şaşırtıcı bir şekilde güçlüydü. Bir taşın altında kalan bir kadının eliydi, dönüp baktığımda yüzünün acıyla çarpıldığını gördüm.

Yürüyüp gidebilirdim, zaten yaşamayacaktı. Yine de yanına eğilmekten kendimi alamadım. Yüzünde seğiren kasları, uzun ve titrek nefeslerini, bana diktiği sağlam gözünü hayranlıkla izliyordum. Gözünün yeşili, bana başka bir hayattan tanıdığım birini hatırlatıyordu.

Kadının karnımdan fişkıran kan toza toprağa karışıyordu. Pelerinimi çıkarıp ikiye katladım ve yarasına bastırdım. Kıvrılırken bir gurultu çıkardı, pelerinim anında sırlıslam olmuştu.

Meajqa kolumdan tutup beni hızla geri çekti. “Sen ne yapıyorsun? Gücü olsa seni öldürebilirdi. Savaş sandığın gibi bir şey değil. Düşmanı kurtarmaya çalışamazsın.”

Ayağa kalktığımda bayraklara doğru yürümeye devam ettik. Omzumun üzerinden geriye baktım, yerdeki kadın artık kıpırdamıyordu.

FEY BAYRAKLARINA ULAŞTIĞIMIZDA yoğun duman gökyüzünü boğuyordu. Çok az hareket vardı. Korktuğum şey yaşıyordu sanki. Gergin sessizliğine bakılırsa, Meajqa da farklı hissetmiyordu.

Tepenin etrafını dolaştıktan sonra sisin içinde gölgelerden ibaret bir grup asker gördüğümüzde kalp atışlarım hızlandı. Bir bakır ışıltısı seçince hızlandım. İçlerinden biri dönüp baktı ve... Caduan’ı görmek bütün korkularımı silip attı.

Bizi gördüğü anda yüz ifadesi değişti. “Burada ne işiniz var?”

“Beş gün boyunca haber çıkmadı,” diye tersledi Meajqa. Sinirini saklamaya çalışmıyordu ama rahatladığı belliydi. “Tabii ki destek birlik gönderecektik.”

“Mektup yazmaya zamanımız olmadı. İlk kez bir haftadır çatışma yaşıyoruz.”

Meajqa’nın gözleri alanda ve Caduan’ın çevresindeki askerlerde dolaştı. “Teyzem? O...”

“Buradaki çatışma başlamadan önce başka bir tanesini yönetmek için güneye uçtu. O da güvende.” Yıkıntıların arasında bize doğru birkaç adım attı. Başını eğse de yüzündeki hüznü görebiliyor, ağır hareketlerine rağmen acısını sezebiliyordum.

“Yaralısın,” dedim.

“Hayır, sadece yorgunum,” diyerek ufka baktı. Ancak o zaman kampımızın ilerisindeki vadide ne olduğunu fark ettim. Threll ve Fey askerleri bir araya toplanmıştı. Üniformalı insan-

lar, elleri arkalarından bağı bir şekilde önlerine dizilmişti. Biri bağıınca hepsi dizlerinin üstüne çöktü. Ben daha ne gördüğümü anlayamadan Threll ve Fey askerleri üzerlerine atılarak tüm grubu öldürdü. Cesetler, bez bebekler gibi teker teker yere yığılıyordu. Daha ileride askerlerimiz kapı kapı dolaşarak insanları evlerinden dışarı fırlatıyordu. Her şey sistemli ve organize bir şekilde ilerliyordu.

Bir zamanlar beni ölüm kadar rahatlatan bir şey yoktu. Gücsüzlüğümü gazabımın ardına saklar, tüm dünyayı kendim kadar boş hale getirirdim. Bu utanç vericiydi ancak şimdi bile eskiden üzerime oturan bir elbiseyi tekrar giymiş gibi hissediyordum.

Ama bu... bu soğukkanlı, sistematik katliam?

Bu çok yanlıştı.

Caduan yanıma gelmişti. “Ben...”

“Doğuya!” diye bağırdı askerlerden biri. Dönüp baktığımızda yukarı tarafı işaret ediyordu.

Gökyüzünde bir altın ışıltısı fark edince nefesim kesildi. Ishqa’yı uzaktan bile hemen tanımıştım. İnsan kâbuslarını ezberliyordu.

Meajqa yayını çekti.

“Onun burada ne işi var?” diye söyleniyordu askerlerden biri.

“Vur!” diye emretti Caduan.

Meajqa o bunu söylemeden okunu fırlatmıştı bile.

Ishqa’nın zarif hareketleri kesintiye uğradı. Ok ıskalamış ama sol kanadını sıyrıp geçmişti. Fey yavaşça alçalarak bize yaklaştı.

Caduan’ın dudakları seğiriyordu. “Yanımıza gelme cesareti şaşırtıcı,” dedikten sonra bana baktı. “Sen iyi misin?”

Bu üç kelimeyle aslında her şeyi sorduğunu biliyordum. “Evet,” dedim.

“İstersen gidebilirsin.”

“Onu görmek istiyorum.”

Beş yüzyıl boyunca korkularımınla yüzleşmiştim. Ishqa’nın

yüzünü hatırlıyordum. En azından hatırladığımı düşünüyordum. Düşlerimde hâlâ mermer bir heykel gibi kıpırtısızdı, altın gözleri rahat bir ışıltıyla parlıyordu, dudakları sonsuz bir umursamazlıkla donakalmıştı. Hatırladığım yüz, bana hiç düşünmeden ihanet eden birinin yüzüydü.

Karşımda yere konan adam tam da hatırladığım gibiydi. Ancak diğer yandan bambaşka biriydi. Yüz hatları artık o kadar kıpırtısız değildi. Gözleri eskisi kadar parlak değildi. Caduan'a bakarken duygusuzluğunun yerini gerçek bir acı almıştı.

Silahlarımızdan ve ellerimizden uzak kalmaya özen göstermişti. Meajqa hâlâ yayını ona doğrultuyordu.

"Yaptığından memnun musun?" dediğinde sesi yıkıntılar arasında yankılandı. "Bütün bu ölümlerden tatmin oldun mu?"

"Buraya gelmen büyük aptallık," diye karşılık verdi Caduan.

Meajqa'nın tek tepkisi okunu fırlatmak oldu ama Ishqa kolayca geriye kaçtı. Meajqa savaşçı olmadığını söylemişti ama berbat bir nişancı olduğu kesindi.

Ishqa'nın dudakları gerildi. "İajqa... o nerede? Burada general olduğunu biliyorum ama onu göremedim."

"Aileni sorma hakkını kaybettin."

"Saçmalama, Caduan. Dört asır önce arkadaş olduğumuzu unuttun mu?" Ishqa'nın gözleri, okunu babasına doğrultan Meajqa'ya doğru kaydı. "Ailemi sormaktan asla vazgeçmeyeceğim. Bunu çok iyi biliyorsun. Umarım onlar da biliyordur."

Meajqa'nın çenesi kasıldı. Aynı anda bir ok daha gönderdi. Bu seferki hedeften iyice şaşarak Ishqa'nın soluna, birkaç adım uzağındaki zemine saplandı.

Hayır, bu doğru değildi. Bu yaşananlardan hiç hoşlanmıyordum.

Ishqa oğluna açık bir sevgiyle bakan, savaş ahlakı konusunda Caduan'ı... *Caduan*'ı azarlayan nazik biriymiş gibi davranıyordu.

Bana yalan söylenmesinden hoşlanmazdım ve karşımdaki yeni Ishqa yalanın bizzat kendisiydi. Bundan emindim çünkü

gerçek olan hali beni hiç düşünmeden mahvetmişti. Güzel yüzünün derisini yüzmek, altındaki kokuşmuş karanlığı ortaya çıkarmak istiyordum.

Farkına bile varmadan birkaç adım öne çıktığımda Caduan'ın askerleri arkamda kaldı.

Beni görünce Ishqa'nın gözleri kocaman açıldı. Bakışlarının beni bu kadar çok etkileyeceği aklıma bile gelmezdi. Dokunmaya bile gerek kalmadan beş yüzyıl önceki o korkunç güne geri dönmüştüm.

Dudakları aralandı ama ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi görünüyordu. "Bu ne?" dedi sonunda boğulurcasına. Caduan'a doğru dönmüştü. "Sen ne yaptın?"

Caduan önüme geçti.

"Bunu nasıl yaptın?" Ishqa tökezleyerek yaklaştı.

Gerildiğimi hissetmek Caduan'ın sabrını taşırmaya yetmişti. "Buradan git. Yoksa seni öldürürüz," dedi sakince. "Hemen git."

Ishqa tam havalanmıştı ki, Meajqa okunu hızla fırlattı. Bu sefer isabet ettirmişti ama Ishqa sadece havada tökezledi, ardından zarif bir yay çizerek gökyüzüne yükseldi. Hızlı uçuyordu, saniyeler içinde bulutların arasında kaybolmuştu.

Ama kalbim hâlâ deli gibi atıyor, ellerim titremeye devam ediyordu.

İNFAZLAR GECE YARISINA kadar sürdü. Öldürülecek çok insan vardı. Caduan savaşın zorlu ve sert geçtiğini, zamanı olmadığı için Ela'Dar şehrine haber gönderemediğini anlatmıştı. Biz dalga tersine dönüp Threll zaferine dönuştükten sadece birkaç saat sonra gelmiştik. Dedğine göre, asilerin gücünü çok hafife almıştı.

Cesetler üst üste yığılıyordu. Alevler göğün uç noktalarına kadar yükseliyordu, her an kontrolden çıkabilirdi. Bu yüzden

Threll askerleri deli gibi su taşıyor, Feyler htünerlerini fısıldayarak yangını söndürmeye çalışıyordu. Üzerime ve saçlarıma sinen yanık insan eti kokusundan asla kurtulamayacağımdan emindim.

Yanan ceset yığınlarında sadece asiler ve kendi bölgelerinde cinayet işleyenler yanıyordu. Threll cesetleriye kıyıda, rahibelerin refakatiyle ayrı ayrı yakılıyordu. Ölen köle savaşçılar da asilerden ayrı tutulmuştu. Threll halkı, sadık kölelerinin asi hainlerden ayrı tutulmayı hak ettiğine inanıyordu.

Feyler krallarının emriyle ölülerine büyük saygı ve özen gösteriyordu. Molozları didik didik arayarak en tanınmaz hale gelen Fey cesetlerini topluyor, sonra yanan insanlardan uzak bir yerde ipek kefenlere sararak yan yana yatırıyorlardık. Çok geçmeden birbiri ardına dizilen beyaz kefenler, kapkara şehrin kalıntıları arasında kendini göstermeye başlamıştı.

Caduan benimle nadiren konuşuyordu. Aslında kimseyle konuştuğu söylenemezdi. Günler böyle geçiyordu. Yiyor, uyuyor, ölüleri topluyorduk.

Üçüncü günün sonunda gelip yanıma çöktü. Şafağa saatler vardı, onu bir kez olsun dinlenirken görmemiştim. “Buraya neden geldin?” diye sordu.

Cevabı kelimelere dökmekte zorlanıyordum. “Uzun süredir yoktun.”

“Bu senin için önemli miydi?”

Önemliydi. Ancak şimdi... bu bedene ilk girdiğimde ne kadar farklı olduğumun farkına varıyordum. Aradığım kelime aslında *endişeydi*. Biri için hissedilen, tuhaf bir şekilde korkutucu bir umursama hali...

Caduan aynı bağlantıyı kurmuş gibi görünüyordu. “Bunu görmeni istememiştim,” diye açıkladı.

“Bütün hayatlarımda sayısız ölüm gördüm,” diye karşılık verdim.

“Seni şiddetten korumak gibi bir derdim yoktu. Sadece...” Yıkıma, sırayla dizilmiş beyaz kefenlere bakarken gözleri cam

gibiydi. “Sazlık Bölgesi’ne geldikleri gün insanlar çok sıradan bir görevmiş gibi herkesi öldürdü, yok etti, yaktı ve katletti. Çoğumuz onları anlamaya çalıştık ama bizi varlıkları açısından tehdit olarak görüyorlardı. Sonunda bizi hayvanlar gibi... hatta yok edilmesi gereken böcekler gibi görmeye başladılar.”

Anlattıklarımın anısı, Reshaye olarak geçirdiğim yüzyılların derinlerinde gömülüydü ama son zamanlarda bu düşünceler yüze biraz daha yaklaşmıştı. Bataklıkta kana bulanmış halde yatan Caduan’ın hatırası da bunlardan biriydi.

“Kendimi zorlayarak evimden çıktığım gün ne düşündüğümü biliyor musun? *Boşuna ziyan* olduğunu düşünmüştüm. Binlerce yıllık tarih ve bilgi, insanların bencilce bir aptallığı yüzünden tamamen silinip gitti. Bir hiçmiş gibi hayatlar söndü. *Ziyan*.” Son kelimeyi dudaklarını bükerek, tükürürcesine söylemişti. Gözlerini bir zamanların harika şehrinden geriye kalan kapkara harabelere çevirirken yüz ifadesi değişmedi. “İnsanlar hiçbir şeyi umursamıyor. Tek istedikleri yok etmek. Burada onlara bunu yapmaları için yardım ettim. Bu yüzden Fey hayatlarını kurban ettim. Direnmeleri, çılgınlıkları...” Konuştuğunu yeni fark etmiş gibi sırtını dikleştirip yüzünü diğer tarafa çevirdi. “Yaptıklarımın sonuçlarıyla ilgili kendimi kandıracak değilim. Ama bu... burası unutmak istediğim birçok şeyi bana tekrar hatırlattı.”

Yok etmeye yemin ettiği canavarlarla ittifak kurmuştu. Seçimine hak vermemi mi bekliyordu? Hak vermek istemiyordum. Belki danışmanlarından biri içini rahatlatmak isteyerek *doğru seçim diye bir şey olmadığını, başka çaresinin kalmadığını ya da Ela’Dar için en iyisini yaptığını* söylemiş olabilirdi. Belki tüm bunlar doğru da olabilirdi ama doğru şeylerin kabul edilebilir olması gerekmiyordu.

Ben de onun kadar kızgındım. İnsanlardan yaptıkları şeyler yüzünden nefret ediyordum. “Nefret ettiğin şeye dönüşmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyorum,” dedim usulca.

“Onlara dönüşmeyeceğiz.”

“Hayır. Daha iyisi olacağız.”

Beklenmedik bir cevap vermişim gibi aniden gözlerini bana çevirdiğinde, buraya geldiğimden beri ilk kez görüldüğümü hissediyordum.

Bakışları sırtımda zevk ürpertilerine neden oldu.

Sonra kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Sırf nabzını hissedebildiğim bileğindeki yumuşak tene dokunmak için uzattığı eli tuttum. Hatta ayağa kalktığım halde onu bırakmadım.

“Daha iyisi olacağız,” diye tekrarladı. Caduan’ın dudaklarında bu kelimeler bir yemindi.

ELA’DAR ŞEHRİNE döndüğümüzde hepimiz bitkindik. Meajqa ve Caduan’la yolculuk yapmıştık. Bazı birlikler arkadan gelecekti. Saraya ulaştığımızda odama gidip kendimi yatağa attım. Ölümlülerin böyle konforlu bir yaşama neden bayıldığını *şimdi* anlıyordum. Derimin altındaki kaslar didiklenmiş gibi hissederken, altımdaki yumuşak yatak hiç de fena bir fikir olmuyordu.

Gözlerimi kırıştıırıp bitkin bakışlarımla kapıda duran bir siluet fark ettim, öncesinde uyuyakaldığımın bile farkında değildim.

Hemen doğruldum. Caduan belli ki hiçbir yere uğramadan yanıma gelmişti. Kıyafetleri hâlâ kan içindeydi, yüzü hâlâ kirliydi. “Demek yatakları sevmeye başladın.”

“O kadar da... kötü sayılmazlar.”

“Vaktin varken keyfini çıkar. Şafakta eğitime başlıyoruz.”

“Güzel,” dedim.

“Güzel,” diye tekrarlayıp sertçe başını salladı. Sonra hiçbir şey söylemeden gitti.

Yastıklarımın arasında bakır tavanı izlerken gülümsedim.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

TISAANAH

Ishqa saatler sonra döndü. Gökyüzünden indiğinde uzun bir süre öylece yere baktı, midemin düğümlendiğini hissedebiliyordum.

Ayağa kalktım. “Ne gördün?”

Ishqa sessizdi. Ellerini iki yanında neredeyse yumruk yapmıştı. Hep yaptığığın aksine kanatlarını katlamadığı için şafak yelinde ısıldayan altın tüyleri titreşiyordu.

“Ne gördün, Ishqa?”

Bana baktığında gözlerindeki alevlerin şaşkınlığıyla istemsizce geriledim.

“Bu savaş hepimizi yok edecek. Halkımı. Senin halkını ve senin halkını.” Fey, Threll, Ara... hatta bunlardan biri olmayan herkesi parmağıyla işaret ediyordu. Onu hiç bu halde görmemiştim.

Max ve Sammerin’le huzursuzca bakıştık. Korku göğsüme yerleşiyordu. “Ne gördün?” Aslında başka bir şey soruyordum.

Herkes ölmüş mü?

Yüzüne maske gibi yapışan hüznün çok şey anlatıyordu. Başını iki yana salladı. “Malakahn düşmüş. Geriye bir şey kalmamış.”

Birden uyuştuğumu hissettim. Tanrılar aşkına... o şehirler için savaşmış, kan ve gözyaşı dökmüş, gizlice ele geçirmek için aylarca strateji kurarak gölgelerde çalışmıştık. En sonunda tüm arkadaşlarım ölmüştü.

Gitmişlerdi.

“Serel,” dedim boğulurcasına.

“Cesedini görmedim. Kaçmış olabilir.”

Şakaklarımı ovaladım. Bir yıl önce onu kurtarmak için çaresizce Threll’e döndüğümde olduğu gibi, Serel’in tekrar kaçarak hayatta kaldığına inanmam gerekiyordu. Liderlerimizle birlikte kaçarak Orasiev’e gittiklerine inanmalıydım çünkü diğer seçenek, yüz binlerce insanın savaşıp kanını verdiği hareketin tek kalemde silindiği anlamına gelirdi. Buna inanamazdım.

“Daha fazlası var,” dedi Ishqa kasvetle. “Aefe oradaydı.”

Kaşlarım kafa karışıklığıyla çatıldı. “*Oradaydı* derken?”

Aefe ölmüş, sonra Reshaye olmuştu. Caduan’ın onu elinde tuttuğunu biliyorduk ama Reshaye bir zamanlar tanıdığı Fey kadınından çok farklıydı.

“Ne diyorsam o,” dedi Ishqa. “Aefe oradaydı. Beş yüzyıl önceki haliyle.”

“Yani... bir bedende?”

“Sadece *bir* bedende değil. *Kendi* bedeninde.”

“Bu imkânsız,” dedi Sammerin. “Kimse onu ölümden geri getiremez.”

“Aslında hiçbir zaman ölmedi,” dedi Ishqa. “Bir parçası Reshaye olarak yaşadı.”

Reshaye’nin daha çok Aefe olduğunu fark edememiş olabildim.

Zihnim Max ve Fey kralının zihniyle kilitletiğinde o korkunç anları tekrar yaşamış, bu dünyaya geri çekilen Reshaye’yi

bir kez daha içimde hissetmiştim. Caduan'ın onu ele geçirmiş olması muhtemeldi. Ishqa'yla bu konuyu derinlemesine konuşmuştuk. Ama Fey kralının onu bir silahtan fazlası olduğu için isteyebileceği aklımın ucundan geçmemişti.

“Buna rağmen... buna rağmen imkânsız.” Sammerin böylesi bir saçmalığın dile getirilmesine bile katlanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu. “İnsan... ya da Fey bedeninin neyden yapıldığı hakkında hiçbir fikrin yok mu? Dokuların, kemiklerin, sinirlerin karmaşık yapısından? Karmaşık yapılar şöyle dursun, kimse hiçlikten bir canlı yaratamaz.”

“Ama Caduan hiçlikten bir şeyler *yaratıyordu*,” dedi Max. “O canavarları yaratmadı mı? Ara'ya saldırttığı canavarlar?”

“Onları da hiçlikten yaratmış olamaz.”

“Ama onlar...” diye araya girdim. “*Normal* bedenlere sahip değillerdi.”

“Reshaye'nin normallikle alakası yok,” dedi Ishqa sertçe. “Hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım. Caduan onun için bir beden yarattıysa, o beden canavarca şeyler yapma kudretine sahiptir. Onun böyle şeyler yapabilmesi, sandığımızdan da büyük bir tehlikede olduğumuz anlamına gelir. Henüz bütün gücünü kullanmamış olmasının önemi yok. Bugün parmağını kıpırdatarak bile neler yapabildiğini gözlerimle gördüm. Artık bir şehir yok.” Sonra bana döndü, gözleri alev alev yanıyordu. “Zaman kaybedemeyiz. Derhal pusulayı takip ederek Lejara havuzunu bulmamız gerekiyor.”

Sırtım ürperirken avucumdan yayılan ışığa baktım. İnsan kulağının duyamayacağı bir frekansta bir şarkıyla ruhumun derinliklerine seslenerek beni kuzeydoğuya çektiğini hissedebiliyordum. Kalbim halkımın yanına gitmem gerektiğini söylüyordu. Birlikte savaşılasak bile yaslarını tutmalıydım. Tanrılar korusun, Serel öldüyse... Filias ve Riasha, Orasiev'de onunla aynı kaderi yaşıdıysa isyan lidersiz kalırdı.

Bana ihtiyaçları vardı. Ama yardım edecek güce kavuşmadan onlar için hiçbir şey yapamazdım. “Biliyorum,” dedim.

“Bir sorun daha var.” Brayan grubun ardından adeta gürlemişti. Karnına bir bez bastırırken yüzünü ekşiterek ayağa kalktı. “Zagos’tayken başımıza konan ödül her saat artıyordu. Artmaya devam ettiğine kuşkim yok. Ara’dan binlerce mil uzakta olabiliriz ama birileri öylesine bir *servet* ödemeye gönüllüyse, haberler hızla çok uzaklara yayılır.”

“Başından beri aranıyorduk,” dedim.

“Durum daha kötü. Nura muhtemelen her geçen gün biraz daha... sabırsızlanıyordur.”

“O zaman Tisaanah’yı yem olarak kullanmamız akıllıca olmaz,” diye mırıldandı Max. Hiç haksız değildi. “Dört kıtadaki bütün ödül avcılarının ve paralı askerlerin seni aradığını söylemek muhtemelen abartı olmaz.”

Yüzümü ekşitip bir küfür mırıldandım. Bu iyi değildi.

“Durum sandığından da zorlu. Ama Max’le zaten Besrith’e gidiyoruz. Orası paralı askerlerin operasyon merkezi. En azından Güldiş orada ve o şirketle bağlantılı en yetenekli askerlerin çoktan peşine düştüğünden adım gibi eminim. Max’le dikkatlerini dağıtıp onları doğuya çekebiliriz. Belki bir tür anlaşma bile yapabilirim.”

Max’le zaten Besrith’e gidiyoruz.

Bu cümleyle kalbim teklemişti.

“Ben Besrith’e gitmiyorum,” dedi Max hiç düşünmeden.

Brayan şaşkınlıkla ona baktı. “Ne? Neden?”

“Çünkü... yapmam gereken şeyler var.”

“Bu gruba çifte saldırı zemini hazırlayıp Nura’nın ilgisini tek bir yere odaklamak gibi mi?” diye tersledi ağabeyi sinirle.

“Bu bir risk,” dedi Ishqa. “Birlikte kalıp yakalanırsak, Ara Kraliçesi... ya da Fey kralına bütün seçeneklerimizi teslim etmiş oluruz. Brayan’ın haklılık payı var. Ayrılmak daha güvenli olabilir.”

Hayır, diye çılgılık atmak istiyordum. Hayır, hayır, hayır. Onu daha yeni buldum. Bir kez daha ondan vazgeçmemi istemezsiniz.

Kelimeler ağzımdan çıkıverdiğinde kendim de şaşırdım. “Seninle kalıyorum,” diyen Max’e aynı anda, “Besrith’e gitmelisin,” diye cevap verdim.

Kaşları havaya fırladı. Yüzündeki incinmiş ifade midemin kasılmasına neden oluyordu. “Ben... ne?”

“Ne?” diye katıldı Sammerin.

“Ishqa haklı,” dedim temkinli bir ifadeyle. “Birlikte kalmamız tehlikeli olur. Sadece tek bir hedef olmakla kalmayız, aynı zamanda yakalanırsak Nura hepimizi ele geçirir. Threll’deyken gücü Besrith’de olduğundan daha fazla. Yani senin için daha güvenli olacaktır. Brayan’ın da dediği gibi, paralı askerler konusunda yardımcı olabilirsin.” Bütün bu mantıklı kelimeler ağzımda kül tadı bırakıyordu.

Max başını iki yana salladı. “Olmaz.”

“Tisaanah...” diye mırıldandı Sammerin.

“Tartışmaya yer yok,” dedim tersleyerek. “Yapılacak en doğru şey bu.”

Max öfkelenmiş olmaktan ziyade felç geçiriyormuş gibi görünüyordu. “Reddedersen?”

“Bu aptallık olur,” dedi Ishqa.

“Kaçmak daha büyük aptallık,” diye itiraz etti Max. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Kaçmıyorsun,” dedim. “Sana orada ihtiyacımız var.”

“Ben...”

“Kendini benim için feda etme. Kim olduğumu bile bilmiyorsun.” Niyetlendiğimden daha sert konuşmuştum, sözcükler boğazımı jilet gibi parçalıyordu.

Max donup kaldı. Ağzını açıp tekrar kapattı, yüz ifadesi onun hatırlamadığı bir anıyı... Kulelerin basamaklarında dururken ona gitmeyeceğimi söylediğim andaki halini hatırlatıyordu. Aynı incinmiş şaşkınlıkla yüzüme bakakalmıştı. Bu hali beni öldürüyordu. *Tanrılar aşkına... öldürüyordu.*

“Biliyorum,” dedi Max. “Kim olduğunu biliyorum.”

Başımı iki yana sallarken kalbim sızlıyordu. “Yollar ayrıldığında, herkes kendi yoluna gitmek zorunda.”

Uzaklardan boğuk sesler duyulduğunda susup bakışlarımızı Zagos’a doğru çevirdik. Şafağa daha saatler vardı.

Uyarısı yeni bir aciliyet kazanan Brayan’ın kaşları seğirdi.

Gördünüz mü? Size söylememiş miydim?

“Bir saate kadar iki düzine avcı tepemize biner,” diye açıkladı. “Gitmemiz gerekiyor.”

SAMMERİN BİR FIRSAT yakaladığında beni kenara çekerek, “Niye böyle yaptın?” diye sordu. Sesini yükseltmiyordu ama ses tonu sayesinde içinden geçenleri anlayabiliyordum.

Sen ne yaptığını sanıyorsun?

Ona bakamazdım. “Max için en iyisi bu.”

“Buna sen karar veremezsin, Tisaanah... Dur biraz.” Bileğimden nazikçe ama beni kendisine çevirecek kadar güçlü bir şekilde tuttu. Bakışlarında öfke görmeyi bekliyordum, oysa sadece hüznü vardı.

Bu konuşmayı yapamayacaktım. Bu konuşmayı yapmak çok zordu.

“Artık seni çok iyi tanıyorum,” dedi usulca. “Bunu neden yaptığını çok iyi biliyorum. Bir keresinde Max’in hayatını seninle geçirmek istediğini söylediğinden bahsetmiştin. O zaman bir cevap vermemiştin. Neden?”

Gözlerimi yumup başımı çevirdim.

“Çünkü senin için daha kolay,” diye devam etti. “Halkın için sahip olduğun her şeyi gözünü kırpmadan feda edersin. Ama kendine savaşacağın bir gelecek vermezsen, onların geleceği için savaşman hiç de kolay olmayacak.”

Kelimeleri çelik zırhıma gömülen oklar gibiydi. Sammerin’in durumu ne kadar iyi anladığını fark etmemiştim. Ancak

bu konuda hâlâ yanılıyordu. Benimle ilgili yanılmıyordu ama sonuçları yanlış yorumluyordu.

“Her halükârda bu savaş beni öldürecek,” dedim.

“Bu...”

“Doğru. Gerçek bu.” Defalarca ölümün eşiğine gelmiştim. Aptal değildim. Olasılığın ne kadar güçlü olduğunu biliyordum. “Ölümden ancak bir yere kadar kaçabilirim ve Max’in yasım tutacağı biri olmak istemiyorum.”

Sammerin acı çekiyormuş gibi bakıyordu. “Bir ilişkiye böyle yaklaşmak çok üzücü, Tisaanah.”

“Düşünsene. Max’in seçeneklerini düşün. Bizimle gelip korkunç geçmişini hatırlayarak korkunç bir savaşa mı girsin? Sevdiği daha birçok insanı mı kaybetsin? Benim geleceğimden bahsediyorsun, peki ya onun geleceği? Gitmesine izin verirsek, aslında ona gerçek bir *gelecek* vermiş oluruz, Sammerin. O...” Kelimeler boğazıma diziliyordu. “O yeni bir sayfa açabilir. On yıldır unutmaya çalıştığı şeyleri hatırlamasından daha iyi olmaz mı?” Gözlerim yanıyordu. “Beni onu sevmemekle suçlayamazsın.” Son cümle ağızından kaçırılmıştı. Ama birinin eylemlerini umursamazlık ve sevgisizlik olarak görmesini düşünmek bile beni mahvediyordu.

Sammerin’in bakışları yumuşadı. “Bunu aklıma bile getirmem.”

“Max birçok insanın eline geçmeyecek bir şansa sahip. Geçmişinden kaçmak için çok uzun zamandır savaşıyordu.”

“Geçmiş hâlâ onun, Tisaanah. Hatırlasa da hatırlamasa da geçmişinden kurtulamaz.”

“Belki izleri kalacak ama Ilyzath’da hayatta kalmasının tek nedeni bu olamaz. Ilyzath ona hatırlamadığı bir geçmişle işken-
ce edemezdi. Hayatının en kötü günlerinde yanındaydın. Aynı şeyleri tekrar yaşamasını gerçekten ister misin?”

Sammerin susuyordu. Haklı olduğumu fark ettiği yüzünden belli oluyordu.

Son altı ayımı Max’in özgürlüğüne adamıştım. Bunun için

bedenimi, ruhumu, hayatımı feda etmeye hazırdım ama o zaman kalbimi feda etmenin bu kadar zor olacağını bilemezdim.

Sammerin'in gözlerinde keder vardı. Hiç beklemeyeceğim kadar büyük bir anlayışla bana böyle bakabilen bir arkadaşım olduğu için şanslıydım. Ama başkasına güvenmenin doğasında zayıflık vardı ve bu zayıflığın zerresinin bile zırhımdan içeri sızmasına izin verirsem tamamen çökerdim. Şu anda bunu göze alamazdım.

Bileğimi ondan kurtarıp yürümeye devam ettim.

BÖLÜM KIRK DÖRT

MAX

“**B**esrith’e gitmiyorum.”

Yol ileride çatallaşıyordu. Seyahatin son aşamasında Bryan’la geride kaldık.

“Bana bunu yapma,” dedi başını iki yana sallayarak. “Planımız başından beri buydu.”

“Bu plan bir ömür önceydi.”

“İyi de ne değişti? Her halükârda bu daha iyi bir fikir. Hem söylenenleri bir tek ben mi duydum? Besrith’e gitmeni istiyorlar. Kendi savaşlarıyla onlar uğraşsın.”

“*Kendi* savaşları mı?” dedim tiksintiyle tükürürcesine.

“Bizim savaşımıza dönüşmesine izin verirsen bir girdaba kapılırsın. Bunu çok iyi biliyorum. Şu anda bizim savaşımız değil. Henüz değil.”

“Neden? Sana para ödemedikleri için mi?”

Bir an için bana vuracağını düşündüm ama bunun yerine

sert bir ifadeyle yaklaştı. “Yine Ilyzath’a dönmek mi istiyorsun? Burada... onlarla kalmanın sonu yine Ilyzath olacak. Tisaanah’nın da oraya kapatılmasına neden olacaksın. Hepsini daha büyük bir hedef haline getirecek, başlarını daha büyük belaya sokacaksın. İstedğin buysa seni durdurmam, küçük kardeşim. Ama kafanı kullanmak yerine bacaklarının arasındakile düşündüğünün farkına varmanı istiyorum. Onlara iyilik yapmış olmayacaksın.”

“Kendi kızını bile kabul etmeyen bir adamdan anlamlı sadakat sözleri,” diye karşılık verdim.

Brayan kusursuz bir savaşçıydı. Darbe öyle anıydı ki, kendimi yerde bulduğumda düşünecek zamanım bile olmamıştı. Ağzımdaki kanı yere tükürdüm.

Sammerin ön taraftan, “Her şey yolunda mı?” diye seslendi.

Kanlı dudaklarımı silerken, “Her şey mükemmel,” diye karşılık verdim.

Brayan iç çekip elini uzattı. Kendince böyle özür diliyordu. On üç yaşındayken dövüş eğitimi uğruna her gün beni böyle pataklamış, sonra yerden kaldırmak için hep elini uzatmıştı.

Yardımlarını görmezden gelip ayağa kalkarken gözlerimi devirdim. “Çocukken de böyleydin,” diye söylendim.

“Aynen, sen de böyleydin.”

“Bana neden kızgın olduğunu hiç anlamadım. Sanırım her ne yaptıysam, böyle hissetmeye hakkın vardır.” Yeşilliklerin arasında yürümeye devam ederken ellerimi ceplerime soktum.

Brayan arkasına bakmadan hızlandı. “Onlarla kalırsan seni durdurmayacağım ama ben Besrith’e gidiyorum,” diye belirtti. “At gözlüğünle duygusal davranarak burada kalabilirsin. Ya da biraz düşünüp haklı olduğumu anlayarak benimle gelersin. Kararını ver.”

DOĞRU GELMİYORDU. BRAYAN, Ishqa, Tisaanah... özellikle de Tisaanah ne kadar ısrar ederse etsin, gitme fikrine bir türlü sıcak yaklaşmıyordum.

Kim olduğumu bile bilmiyorsun.

Tisaanah yanıliyordu. Bir şeyler... olan biteni anlamamı önleyen geçmişimle ilgili hayati bir şeyler eksikti. Elime batan bir kıymık gibiydi. Rahatsız ediyordu ama onu çıkarmak mümkün değildi.

Yol ayrımına geldiğimizde başka bir şey düşünemiyordum.

“Pusula beni bu yöne çekiyor.” Tisaanah parmağıyla bir yönü işaret etti.

“Bu yol kuzeye... Besrith’e çıkıyor,” dedi Brayan diğer yöne bakarak.

Herkes bakışırken ayrılığın ağırlığı üzerimize çöküyordu.

Brayan kararlı bir sertlikle vedalaşıp yürümeye başladığında diğerleriyle baş başa kaldım. Ishqa ilk vedalaştığım kişiydi. Birbirimizden hoşlanmadığımız için onunla vedalaşmak kolaydı. Tisaanah kendini ayrılığa hazırlarken görünmek istemiyormuş gibi sırtını dönerek ormana ilerleyince Sammerin’e doğru döndüm.

Her zamanki sakinliği ve suskunluğuyla birçok açıdan benim için bir sırdı ama bir zamanlar yakın dost olduğumuzu biliyordum. Ona baktığımda hâlâ o yakınlığın izlerini hissedebiliyordum. Şimdi bile içimden bir ses, arkadaşşıma onlarla kalacağımı söylememi istiyordu. Fakat ağabeyimin kelimeleri kafamın içinde çmlamaya devam ediyordu.

Tisaanah’nın da oraya kapatılmasına neden olacaksın. Hepsini daha büyük bir hedef haline getireceksin.

Kafamın içindeki yankılar giderek şiddetleniyordu.

“Eh,” dedi Sammerin. “Demek gidiyorsun.”

Bunu yüksek sesle dile getirmeye hazır değildim.

İçimdeki savaşı duymuş gibi, “Uzun zamandır arkadaşşız,” diye açıkladı. “On iki yıl... İlk tanıştığımızda erken terfi almış, egoist bir komutandın. Senden nefret etmişim.”

Sıradan bir şey anlatıyormuş gibi konuştuğunu duyunca ister istemez dalga geçercesine güldüm. Bana o yılları anlatmasını istiyordum. Hayır, aslında onu anlatmaya zorlamak isti-

yordum. Tisaanah'yla birlikte sakladıkları her şeyi anlatmasını istiyordum. Ama dudaklarım aralandığında başıma saplanan ağı, tüm kelimelerimi silip süpürüyordu.

“Mesele şu ki, Max,” diye devam etti. “Hepsi güzel geçen yıllar değildi. O günleri sık sık düşünüyorum. Güzel günler. Berbat günler. Bir de gerçekten çok kötü olan günler.”

Sırtımdan bir ürperti geçti. Sammerin'in sözleriyle ortaya çıkan bir anının hayaleti, geldiği hızla kaybolmuştu. “Öğrenmek istiyorum,” dedim. Ama kelimeler ağızımdan çıktığı anda kızgın bir demir beynime saplanınca başım zonklamaya başladı.

Elim şakağıma giderken iki büklüm oldum, Sammerin hızla uzanıp omzumu kavradı. “İyi misin?”

“İyiyim.”

Kendimi zorlayarak doğruldum. Bu adamın yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak hiçbir zaman kolay olmamıştı ama endişesini alnına yazılmış gibi rahatça görebiliyordum.

“Sence doğru olan bu mu?” diye sordum. “Nedenini bilmesem de sana güveniyorum. Sence gitmem en iyisi mi olur?”

Uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Evet,” dedi. “Mükemmel çözüm olduğunu düşünmüyorum ama bence doğru olan bu. Böyle zamanlarda tek umudumuz en iyisini dilemek oluyor.”

TISAANAH'YLA VEDALAŞTIĞIMIZ SIRADA diğerleri ormana yöneldi. Karşı karşıyaydık, konuşmuyorduk, sanki bir anda çevremizdeki doğaya merak duymaya başlamıştık. Hafif bir yel ağaçların yapraklarını hışırdattığında turunç kokusu genzimi doldurdu. Her şey bitmek üzereydi. O akşam barda onu durdurmamam gerekirdi. Keşke o gün, onun hakkındaki her şeyi öğrenme fırsatım olsaydı.

Kendimi tutamadan eline uzandığımda parmaklarımız ve

gözlerimiz birbirine kenetlendi. Bakışları adeta içimi okuyordu. “Tek kelime,” derken sesim çatlıyordu. “Tek bir kelimenle yanında kalırım.” Brayan’ın dediği gibi bencilce olsa da... Tisaanah’yı daha büyük tehlikeye atacağımı bilsem de yanında kaldırdım. Kalmak için tek bir aptalca... bencilce mazeret yeterdi.

Ondan tek bir kelime bekliyordum ama dudaklarından usulca dökülen tek bir kelime vardı. “Git.”

Kahretsin... Tek bir kelimenin canımı böyle yakabileceği aklımın ucundan geçmemişti.

“Seni tanımak bir lütuftu, Max,” diye mırıldandı. “Umarım harika ve mutlu bir hayatın olur. Umarım geçmişini unutturacak bir gelecek bulursun. Bunun değerini bil ve hayatını yaşa. Beni anlıyor musun?”

O anda hiçbir şeye değmezmiş gibi geliyordu. İtiraz edecektim ama ellerini yanaklarıma yerleştirdiği anda dudaklarımız birleşti. Öpüşmemiz söylenmeyen sözlerimizi yutuyordu.

Sarıldığımda bütün kıvrımlarını adeta ezbere biliyordum.

Ama uzun sürmedi.

“Seni seviyorum,” dedi usulca.

Bu hoşuma gitmemişti. Bunlar veda sözleriydi.

“Kalmamı iste, Tisaanah,” dedim nefes nefese.

Ama hızla geri çekildiğinde aramızda buz gibi bir uçurum açılıverdi. Başka bir şey demeden, arkasına bile bakmadan Ishqa ve Sammerin’in peşinden yürümeye başladı.

Bu duyguyu daha önce yaşadığım hissinden kurtulamıyordum. Sanki daha önce de bir yerde durup onun gidişini izlemiştim. Bembeyaz merdivenleri tırmanıp, gümüş renkli kapıların önünde durduğu anlar gözümün önüne geliyordu. Hayalimde o kapıları açmaması için çaresizce dua ediyordum.

Bu bir hata. Hâlâ bir şeyler yapabilirsin. Hâlâ onlarla gidebilirsin.

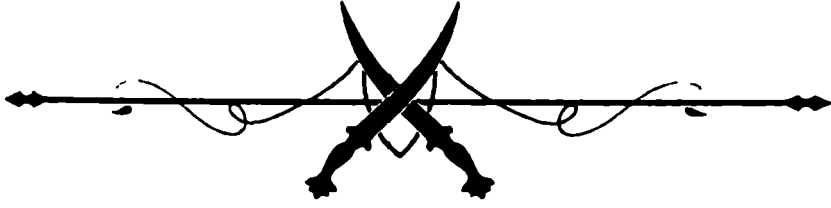
“Max.” Ağabeyim başıyla diğer yönü işaret ediyordu. “Yola çıkmamız gerekiyor.”

Hâlâ fikir değiştirebilirsin.

Arkamı döndüm.

BÖLÜM KIRK BEŞ

AEFE

İnsan, başını eğerek Caduan'ın tahtının önünde diz çöktü. Cam duvarları ve gökyüzüyle buluşan bakır kafesli tavanıyla Ela'Dar sarayının mücevheri sayılan taht odasıındaydık. Adam başka bir dünyadanmış gibi görünüyordu. Tahtın önünde diz çöken çoğu konuğun aksine ipeklere ve kürklere bürünmüştü ama çamurlu, hırpalanmış kıyafetleri tarzıyla tam bir tezat oluştuyordu. Üzerindekiler farklı cesetlerden çalınmış organlar gibiydi. Elleri ve ayakları bağlıydı ama bundan rahatsız görünmüyordu.

“Eminim, majesteleri,” derken başını kaldırıp Caduan'a baktı. Yaralı yüzü kırıktı, keldi ve kırışmış gür sakalları vardı.

Caduan öne eğildi. “Peki bunu nereden duydun?”

“Duymam gerekmiyordu. *Gördüm.*” Adam parmağıyla yorğun gözlerini gösterdi. “Bulmak zor değildi. Hemen fark edili-

yorlardı. Parçalı Valtain kızı. İki Farlione. Ve... sizin gibi kanatlı dostları.” Meajqa’yı çenesiyle gösterdi. “Uzun boylu. Hiçbir kadında öyle güzel saçlar yoktur.”

Caduan ve Meajqa göz göze geldi.

Ishqa.

“Peki.” Caduan ayağa kalktığı anda hafifçe sendeledi. Malakahn savaşından beri iyi değildi. Saklamaya çalışsa da acısı her hareketinde kendini gösteriyordu. Saatler süren eğitimler boyunca onu yakından izlemiştim. Bugünlerde Meajqa ya da Luia’yla bile onunla geçirdiğim kadar çok zaman geçirmiyordum.

Belli ki savaş meydanında söylediklerimi duymuştu.

Daha iyisi olacağız.

Saatlerce süren idmanlarımızda sürekli bu sözünü veriyor, tıpkı sakın ve keskin sözleri gibi zarif hamlelerle dövuştüğü gibi öğretiyordu.

Daha iyisi olmalısın, Aefe.

Sözleri kulağa bir nasihat ya da sitem gibi gelmiyordu. Aksine bana cesaret veriyordu. Bir keresinde ona kimsenin bana daha iyi olma fırsatı vermediğini söylemiştim. Şimdi günün her saatini bunu yapmak için geçiriyordum.

Caduan insanın karşısında durup temkinli gözlerle baktı. “Söylediklerine inanıyorum.”

İstemsizce nefesimi serbest bıraktım. Bu adamı dinlerken gözlerim kendiliğinden açılmaya başlamıştı. Geceleri tuhaf rüyalar görüyordum. Ormanlar, sonra harabeler, gri renkli durgun sular, yıkılmış taş duvarlar...

Şimdi her şey mantıklı geliyordu.

Bu adam bize Tisaanah ve Maxantarius’un iki gün gibi kısa bir süre zarfında güneşe çok yakın bir yerde olduğunu söylüyordu. Belki artık daha yakındaydılar. Aslında burada olduklarından neredeyse emindim çünkü rüyalar daha gerçek hissettirmeye başlamıştı. Saatler önce rüyamda bir göle açılan sık bir orman, harabe bir sarayın iskeletini görmüş, kederle kalbim sızlamıştı.

Caduan yanımdan geçip insanın önünde durduğunda tüm bunlar dilimin ucundaydı.

Adamın hakkını yiyemezdim. Fey kralının gözüne bakmak cesaret isterdi.

“Sanki daha anlatacakların var,” dedi Caduan.

“Bu bilgi için herkes cömert tekliflerde bulunuyor,” diye karşılık verdi adam. “Ara Kraliçesi de bunlardan biri.”

“Sen de bilgiyi bize getirerek iyilik yaptığına inanıyorsun.” Caduan çenesini havaya kaldırdı. “Bu arada, söylesene... Ela’Dar şehrinin yolunu nasıl buldun?”

“Zagos’ta melez arkadaşlarım var.”

“Peki *melez arkadaşların...*” Caduan son iki kelimeyi heceleyerek söylemişti. “Neden seninle değiller?”

İnsan omuz silkti. “Gelmek istemediler.”

Yalanlar... İnsanlar hep yalan söylüyordu. Sanki nefes alıp veriyormuş gibi çok yalan söylüyorlardı. Bu adamın *melez arkadaşları* boğazları kesilmiş ve bacaklarına taşlar bağlanmış halde Zagos nehrinin dibini boylamıştı. Böyle olduğuna adım gibi emindim.

Caduan önce bana, sonra tekrar adama baktı. “Bizden bu bilgi karşılığında ne almayı umuyordun?”

İnsan gülümsedi. “Bir takdir göstergesi yeter.”

“Bu bilgiyle bize geldin, gizlice sarayımıza girdin, şehrin iç işleyişini gördün. Bir kese altın verip seni göndermemi mi umuyordun?”

Adamın gülümsemesi soldu. Durumu yavaş yavaş anlıyordu. Hayati bir hesap hatası yapmış, Feylere gelerek pazarlık yapabileceğini düşünmüştü. Ara ya da Threll lordlarına bilgi satabilecekken *neden* Fey kralına gelmişti ki? Belki de elindeki bilgiyi hepsine birden satmayı planlıyordu.

“Yalan söylüyorsun,” diyerek ayağa kalktım. Kelimeler ağızımdan fırlayıvermişti.

Adamın yüzü dehşetle çarpıldı.

“Nereye gittiler?” dedi Caduan.

“Ben...”

“Ne? Hediye mi istiyorsun? Hayır. Hediye falan yok.” Parmagını oynattığında adam nefes alamıyormuş gibi kıvranmaya başladı. “Konuş. Nereye gittiler?”

“Kuzey,” dedi boğulurcasına. “Kuzeye gittiler. İki gün.”

Caduan başını sallayıp elini indirerek adama yaklaştı ve bir an için çenesini sıvazlayarak gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Adam rahatlayarak titrek bir nefes verdi, sonra ani bir çatırtıyla yere yığıldı. Başı doğal olamayacak bir açıyla dönmüştü.

Caduan cesedin üzerinden geçip elimi tuttu. Bir şey söylemesine gerek yoktu, ne istediğini biliyordum.

“Rüyalar onu doğruluyor,” dedim. “Adam doğru söylüyor.”

Caduan parmaklarımı sıkıp Meajqa’ya döndü. “Meajqa... Luia’yı bul. Orduyu hazırlamamız gerekiyor.”

“Ordu? Dört kişi için mi?”

“Hazırlıklı olmalıyız, onları hafife alamayız. Niraja’nın derin sihir havuzlarına girebildiğinden uzun zamandır şüpheleniliyor. Ben o noktaları asla bulamadım ama...” Devamını getirmeden bana baktı. “Gerçekten öyle bir şey varsa, bulman... hatta mümkünse o gücü kuşanman gerekiyor.”

Aylar önce bu sözlere isyan eder, beni kullandığını haykırıp onun için bir silahtan fazlası olmadığını söyleyerek onu paramparça etmek isterdim. Ama bu sefer durum farklıydı. Caduan’ın bakışları karşısında dünyanın geri kalanı silinip gidiyordu.

Artık anlıyordum.

Beni kullanmıyordu. Tam aksine, bana daha fazlası olma fırsatı sunuyor ve o gücü doğru kullanacağıma güvendiğini gösteriyordu. Bir kral olmasına, hatta ona hayatımı borçlu olmama rağmen kendini bana feda ediyordu.

Bu bir emir değil, teklifti.

Başımı salladım. “Hazırım.”

BÖLÜM KIRK ALTI

TISAANAH

Diğerlerinin yanına döndüğümde perişan haldeydim. Göstermemeye çalışsam da her şey yüzümden okunuyor olmalıydı, Ishqa bile bana acıyan gözlerle bakıyordu.

“Böylesi en iyisiydi,” dedi sonrasında.

Fey dilinde *özür* mü diliyordu?

Dilimi ısırp dudaklarıma kadar gelen kelimeleri yuttum. En azından bunu yapmak içimi rahatlatıyordu, yoksa bir adım daha atamazdım.

Pusulanın seslenişi yürüyüşümüzle geçen her saniye biraz daha güçleniyordu. Öyle ki, sonunda nasıl daha önce fark edemediğimi merak etmeye başlamıştım. Sonuçta bu şarkı beynimin gerilerinde hep çalmaya devam etmişti, sürekli beynime fısıldıyordu.

Ishqa saatler sonra aniden durdu. “Pusula seni buraya mı getirdi?”

Etrafıma bakındığımda gün boyunca gördüğüm ağaçlardan başka bir şey fark etmedim. “Neden? Buranın neresi olduğunu biliyor musun?”

Öne geçip eğrelti otlarını araladığında Sammerin’le peşinden gittik. Elimdeki parlama artmıştı.

Daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Bunca zamandır bir gölün yanı başında ilerliyorduk ama yol boyunca ormanın içinde kalmıştık. Kıyıda ayaklarımızın dibinde duran kırık taş levhalarını görebiliyorduk. İlerideki adanın üzerinde kapkaranlık harabe bir saray yükseliyor, yay gibi köprüler üzerimizden geçiyor, gri renkli durgun suların üzerindeki kristal kubbe kasvetli bir giriş yolu gibi kıyıdan yükseliyordu.

“Bu Niraja,” dedi Ishqa. “*Gerçek Niraja*.” Sarsılmış görünüyordu.

Sammerin manzarayı izlerken, “Adanın Zagos’tan geçilemeyen kısmı,” diye mırıldandı. “Çok...”

“Güzel.” Dudaklarımdan fırladığı anda kulağa pek doğru gelmese de zihnimde beliren tek kelime buydu. Evet, bir krallığın hayaleti karşımızda duruyordu ve kadim mezar taşları kadar güzeldi ama bununla birlikte daha karanlık bir şey tüylerimi diken diken ediyordu.

Ishqa zorla yutkundu. “Bir zamanlar güzeldi, uzun zaman önce.”

Bataklık suya yaklaşp taş levhalardan birine çıktım. Belki önceden bir köprüydü ama artık kocaman kırık taş parçalarından ibaretti. “Beni içeri çağırıyor,” dedim. “Bu taşlar üzerinden geçebiliriz. En azından bizi taşıman gerekmiyor, Ishqa.”

Sammerin de taşa tırmandı ama Ishqa kıpırdamıyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordum.

Uzun bir suskunluğun ardından başım iki yana salladı. “Hayır. Sorun yok.”

HİÇBİR YER BURASI kadar sessiz olamazdı. Hayaletler dışında hiçbir şey duyamıyordum.

Zagos ölen bir krallığın kalıntıları üzerinde inşa edilmiş olabilirdi ama bu... bu gerçek Niraja'ydı. Bataklık durgun ve bulanıktı. Durgun sular simsiyah bir cam gibi görünüyordu. Etraftaki sis harabeleri karanlık gölgelere dönüştürüyordu. Saçların uçuşmasına neden olan rüzgâr, hiç fısıldamadan yaprakların arasından geçip gidiyordu.

Taş köprü boyunca yürürken kırık blokların arasındaki derin sulara kaymamaya dikkat ediyorduk. Zagos'un uzak ışıkları güneydeki enkazı belli belirsiz aydınlatıyordu ama şehir sanki bu mezardan milyonlarca mil uzakta kalmış gibiydi. Şehirdeyken Niraja'nın uzun zaman önce neye benzediğine dair küçük izler görebilmiştik. Buradaysa kayıp krallığın güzelliği ve trajik geçmişi, sahip olduğu kehribar rengiyle donup kalmıştı. Köprüler başımızın üzerinde kavisleniyor, sarmaşık ve çiçekler saçlarımızı gıdıklıyordu.

Üzerimizdeki köprünün ikinci ve üçüncü katlarına kadar uzanan vitraya hayranlıkla bakmak için duraksadım. Soluk renklerde iki kişinin portresi görülebiliyordu. Adamın sarı saçları omuz hizasındaydı, kadının koyu renk saçları dalgalıydı. İkisinin de başında taç vardı. Cam panellerin bir kısmı kırılmış olsa da tablo çarpıcıydı. Baktığımda gözümü acıtacak kadar parlayan elimdeki ışık, vitrayın üstünde kederli bir titreşime neden oluyordu.

"Bir zamanlar büyüleyici bir yermiş," diye mırıldandım.

"Öyleydi." Ishqa vitrayın önünde durdu. "Bu Niraja Kralı Ezra, yanındaki de insan kraliçesi Athalena."

Sammerin'in kaşları kalktı. "İnsan?"

"Evet. İnsan. Hiç anlamamışımdır..." Ishqa'nın alnı kırıştı. "Krallığının asla dayanmayacağını bildiğinden eminim. İnsan niye böyle bir şey yapar ki? Neden eşinin, çocuklarının ve torunlarının ölümünü seyredecek bir konumu tercih eder?" Omzunun üstünden baktığında, sanki bizden cevap bekliyormuş gibi görünen allak bullak yüz ifadesi şaşırtıcıydı.

Ona bir cevap veremezdim. Geçici olmasına rağmen aşkın benzersizliği hakkında bir şeyler söylemek istedim. Ancak sırf kaybetme düşüncesine katlanamadığım için birkaç saat önce sevdiğim adamı uzaklara göndermekten geri durmamıştım. Ezra'nın yerinde olsaydım, sonunda kaybedeceğimi bile bile kendime insanlardan bir eş seçer miydim?

Sammerin'in cevabı basitti. "Çünkü değerdi. Bu çok mu inanılmaz?"

Ishqa başını iki yana sallayıp yürümeye devam etti. "Bu sarayın içindeki çocuklarla birlikte yakıldığını gördüm. Hiçbir şey buna değmez."

PASLANMIŞ METAL VE çatlamış mermerden oluşan sonsuz karmaşık merdivenlerden aşağı indik. Son basamakta tuzlu su ayaklarımızı yalamaya başlamıştı. Gümüş kemerler üstümüzde kıvrılıyor, hiçbir yere açılmıyormuş gibi görünen yarı çökmüş bir giriş yolu oluşturuyordu. Tepemizdeki harabeler üzerimize kapanıyor, önümüzdeki yolu bataklığa ilerleyen karanlık bir tünel haline getiriyordu. Elim o kadar parlaktı ki, duvarlarda alacalı gölgeler yaratıyordu.

Bir anlık tereddüitten sonra bataklığa adım attım. Zeminin çamurlu ve suyun soğuk olmasını bekliyordum. Oysa fayans döşenmiş gibi sertti. Su da doğal olmayan karanlığına rağmen tuhaf bir şekilde sıcaktı.

"Beni bu yöne çağırıyor," dedim.

Sammerin endişeyle baktı. "Çok tekinsiz."

Kimse bu sözlere itiraz edemezdi. Ishqa bile endişeli görünüyordu.

"Ben... tam olarak ne arıyorum?" diyerek ona döndüm. "Yani..."

Bir çatırtıyla ayak bileklerimdeki su titreştiğinde aynı anda hepimiz sol tarafa döndük.

“Neydi bu?” diye fısıldadım birkaç saniye sonra.

Ishqa cevap vermek yerine kanatlarını açıp havalandı. Geri döndüğünde yüzündeki panik dolu ifade midemin kasılmasına neden olmuştu. “Yalnız değiliz,” diye açıkladı. “Ela’Dar ordusu güneyden yaklaşıyor...”

Sammerin küfretti.

“... Ara ordusu da batıdan geliyor.”

Bu sefer küfür benden geldi. “İkisi de mi? Nasıl bunu gözden kaçırabildik?”

“Zagos’takilerin yarısı ödül avcısı,” diye söylendi Sammerin. “Herkes nereye gittiğimizi biliyor.”

Yüzümü ekşittim, Sammerin söylediklerinde haklıydı. Daha da kötüsü, başladığımız yerden en fazla birkaç mil uzaklaşabilmiştik. Nura’nın, Threll’in her yerinde birlikleri vardı. Sihir yardımıyla hepsini kolayca harekete geçirebilirdi. Brayana oldukça ciddi konuşmuştu. Ödül avcıları, casuslar ve paralı asker bağlantıları *hızlı* çalışırdı.

“Asıl korkum, bizim için değil de gücü ele geçirmek için gelmeleri,” dedi Ishqa karamsar bir tavırla.

Aklıma korkunç bir şey geldi. “Aefe... Yanlarında mıydı?”

“Görecek kadar yaklaşmadım,” derken bir anlığına düşündü. “Sence o da aradığımızı bulabilir mi?”

Elime baktım. Pusula olmasaydı bu çekimin ne kadarım hissedebilirdim? Ne kadar elimdeki altın parlama, ne kadar bendim? “Bilmiyorum,” dedim tuhaf rüyalarımı düşünerek. Gerçek gibi gelen o rüyalarda hep izlendiğimi hissetmiştim. Aefe o sihrin ne kadarına sahipti? Benim hissettiklerimi hissedebiliyor muydu?

Ara askerlerinin peşimde olması yeterince korkutucuydu ama... *Feyler*? Onlar asıl *bunun* için geliyor olmalıydı ve bu ödümü koparıyordu.

Bir sonraki patlama sesi daha yakından geldi. Durup endişelenecek zamanımız yoktu. “Acele edelim,” diyerek bataklık suyuna adım attım. Sammerin peşimdeydi ama Ishqa yerinden kıpırdamadı.

“Sammerin’le ben burada kalsak iyi olur.”

“Ne?” dedik Sammerin’le aynı anda.

“Çok hızlılar. Burayı yıkarlarsa içeride kalabilirsin. Birinin seni savunması gerekiyor.”

“Bütün bir orduya karşı onu savunmak için bana mı ihtiyacın var? Hem de *iki* orduya karşı?”

“Korkarım başka çaremiz yok,” diyen Ishqa’nın gözleri bataklığa kaydı. “Hem... doğal toleransın olmadan böylesine derin bir sihre karşı koyup koyamayacağımızdan emin değilim.”

Kanım çekildi. Ishqa bu endişesini daha önce dile getirmeliydi.

“Yani bu şeye dokunmanın bile bizi öldürebileceğini mi söylüyorsun?” diye sordu Sammerin. Bu gerçek hiç hoşuna gitmemiş gibi konuşuyordu.

“Öldürebilir de öldürmeyebilir de. Zarar verir mi? Belki. Aklımızı kaçırmamıza neden olur mu?” Altı yüz yaşındaki zarif bir Fey için tuhaf görünecek şekilde sertçe omuz silktilti.

Korkularını görmezden gelmeye çalışıyordum ama Zeryth’in fazlasıyla derin sihir katmanlarında nasıl kaybolduğuna tanık olmuştum. Güçlü bir sihrin akıl sağlığına zarar vermesi fikri hiç yabancı değildi.

Gürültü uzaktaki bir kükremeye dönüşmüştü.

“Zamanımız yok,” diye bağırdım. “Tamam. Yalnız gideceğim. Ama...”

“Yalnız gitmiyorsun,” diye araya girdi Sammerin.

“Tabii ki yalnız gidiyorum. Bu şey bana zarar verirse ya da aklımı kaçırmama neden olursa, ikiniz... o doğrultuda hareket edersiniz.” Bir an için gözümün önüne Nura’nın hiçbir şeye benzemeyen çılgın yaratıkları geldi ama bu düşünceyi aklımdan kovdum. “Başka yolu yok.” Sammerin’in itiraz etmesine fırsat vermeden Ishqa’ya döndüm. “Tam olarak ne arıyorum? Bir nesne? Bir... yer?” Sorunun muğlaklığı gülünçtü. Bataklıkta *dünyanın sonunu getirebilecek güçteki sihri* arayabilirdim, peki ya sonra?

Ishqa ne diyeceğini bilemiyormuş gibi baktığında sinirle iç çektim. “Demek sen de bilmiyorsun.”

“Bilmiyorum.”

Bunu kabul etse de üzüldüğünü görebiliyordum.

“Peki,” diyerek önümdeki karanlık tünele baktım. Her şeye rağmen korkuyordum. Burası... tuhaftı. Yanlış hissettiriyordu. Bütün hücrelerim itiraz ediyor, hayvani iç güdülerim ateşe yürüdüğüm için bana karşı çıkıyordu.

Diğer yandan ateşi sevmeyi öğrenmiştim.

“Dikkatli ol,” dedi Ishqa.

“Kendine dikkat et, Tisaanah.” Sammerin’in alnı endişeyle kıışmıştı. “Zorlanırsan geri gel. Hayatta olduğun sürece tekrar deneyebiliriz. Ama ölürsen, deneme şansımız kalmaz.”

Başımı salladım ama ikimiz de pes etmektense ölümü göze alacağımızı biliyorduk. “Yakında görüşürüz,” diyerek karanlığa atıldım.

BÖLÜM KIRK YEDİ

MAX

Brayan'la konuşmadan yürüyorduk. Başım öyle ağrıyordu ki, muhtemelen konuşsa bile dinleyecek halde değildim. Adım seslerimiz başımın çatlayacak gibi zonklamasına yetiyordu.

Düşünebildiğim tek bir şey vardı.

Hata yaptım.

Brayan'ın çanta kayışı bir ağaç dalma takılıp koptuğunda, yolun sadece birkaç mil aşağısına ulaşmıştık. Küfürleri ardı ardına sıralarken çantayı onarmaya çalışmak için devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdu. Yanına yerleşirken sessizdim. Dalgınlıkla elimdeki sopanın kabuklarını soyuyordum. Sonra toprağa bir şeyler çizdim. Hep çizdiğim şeyi... aynı düzendeki üç şekli çiziyordum.

Ağabeyim yan gözle bana baktı. "Dudağın yine kanıyor."

Elim ağzıma gitti. "Öyle."

"Ben... yara izi kalmayacaktır."

Yüceler aşkına... Brayan'ın özrü işte bu kadardı.

"Brayan Farlione tarzında sana vurmamalıydım açıklaman mı bu?"

"Hak ettin," dedi ama bundan pek emin değilmiş gibi konuşuyordu.

Bir iç çektim. Brayan'ın pişman olup olmaması umurumda değildi.

"Daha iyi şeyler yapabiliriz," derken ses tonu tuhaf bir şekilde nazikti. "Ara için... Besrith'de daha çok şey yapabiliriz."

Ara artık hiç umurumda değildi. Bir şey söylemeden şekil çizmeye devam ettim.

Brayan çenesiyle çizimimi işaret etti. "Bunun nerede olduğunu anlasak iyi olur. Besrith hoşuna gitmezse belki oraya ilerlemeye devam edebiliriz."

"Bu bir yer değil," dediğim anda kendi sözlerime şaşırdım. Hiç düşünmeden ağzımdan çıkıvermişti, anında tekrar ayağa fırladım.

Çizdiğim şeklin *bir yer olmaması* ne anlama geliyordu? Sonuçta bir haritadaki adalar gibi görünüyordu.

"Ne olduğunu biliyor musun?" Brayan'ın kafası karışmıştı.

"Ben..."

Biliyorum.

Çok iyi biliyorum.

Yüceler aşkına...

Titreyen elimle bütün şekilleri kapsayan uzun bir yay çizip alta küçük bir nokta kondurdum. Ortadaki şekil bir çizgiye en yakın olan şeydi. Sonunda üste yakın iki şekil daha çizdim.

Gözler.

Şeklin solunda bir yeşil göz vardı. Diğeri ise gümüştü...

Bu şekiller bir harita, bir ada ya da bir şifre değildi. Bronz tenin beyaz tenle birleştiği yeri gösteriyordu. Bu bir *yüzdü*.

Tisaanah'nın yüzü.

Aptalın önde gideniydim.

Brayan omzumun üstünden baktı. "Kahretsin. Haklısın, bunlar ada değil."

Doğrulldum. “Gidiyorum.”

“Ne?”

“Geri dönüyorum.” Çoktan yürümeye başlamıştım. Her adımda baş ağrım giderek şiddetleniyordu. Sanki bir şey beynimin derinlerindeki bir kapıyı pençeleriyle parçalamaya çalışıyordu.

Oraya gitmek istemezsin...

Kapa çeneni.

“Max!”

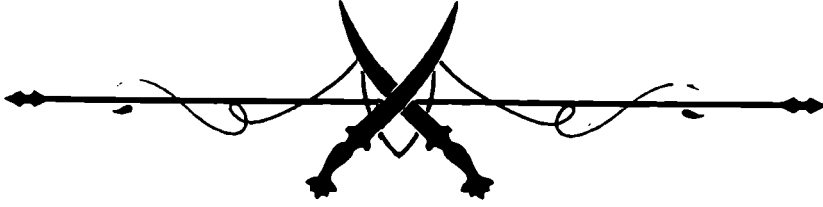
“Benimle gelebilirsin ya da Besrith’e gidebilirsin,” diye seslendim omzumun üstünden.

Sessizliği adım sesleri ve boğuk bir küfür bozdu.

Brayan peşimden geliyordu.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

AEFE

Ela'Dar ordusu savaşa hazırды. Zırhlarını giymiş, silahlarını çekmiş askerler heyecanlıydı. Savaşçılarla birlikte at süren Meajqa'nın heyecanı bile açıkça görülebiliyordu. İnsanlar için verdiğimiz kayıpların ardından kendi halkımız uğruna kan dökmek istiyorduk.

Zagos üzerinden Niraja'ya doğru yol aldık. Askerlerimiz coşkun bir sel gibi sokaklardan akıyordu. Ancak şehre yaydığımız ölüm acımasız değil, sadece etkiliydi. Caduan gayet netti. Amacımız Zagos'u yok etmek değildi, en azından henüz bu noktaya ulaşmamıştı. Onun tek istediği, bir an önce Niraja'ya ulaşmaktı.

Zagos tuhaf bir şehirdi ve beni bunaltıyordu. Çok fazla ışık, çok fazla hareket, çok fazla insan vardı... Ama o şehri hızla geçip atlarımız o daracık sokaklarda kaldırım taşlarını döverken hemen kuzeye ilerledik. Çok geçmeden bölgenin kuzey sınırına

gelmiştik. Üzerimizde, kasvetli bir sessizliğe bürünmüş uzakta-ki sarayın kuleleri yükseliyordu.

Sırtımda bir ürperti gezindi. Burayı tanıyordum. Tıpkı yıkılan evim gibi, burası da kendimi yürüten bir hayaletmişim gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Önümüzdeki taş yığınları ilerlememizi engelliyordu. Caduan yumruğunu havaya kaldırdığı anda bütün ordu arkasında sessizce durdu. Önümüzdeki engeli incelerken zihninin nasıl çalıştığını ilk kez merak etmiyordum. Sanki o anda engeli parçalarına ayırıyor, farklı binlerce planla tekrar bir araya getiriyordu. Sonunda elini bana doğru uzattı. “Yardım et.”

Kafam karıştı. “Yardım etmek...”

“Yardım et.”

Uzanıp elini tuttum. Caduan’ın tenine tek bir dokunuşla ona bağlanmayı öğrenmiştim. “Ne yapacağım?” diye fısıldarken arkamızda bizi izleyen gözlerin fazlasıyla farkındaydım.

“Bunu daha önce çalışmıştık,” dedi Caduan.

Evet, çalışmıştık ama böyle bir durumla hiç karşılaşmamıştık. Eğitimler sırasında avuçlarımda çiçekler, yapraklar, sarmaşıklar yaratmış, ışığın sıcaklığını kalp atışlarımdan ritmine uydurmuşum. Hiçbiri taştan bir duvarı yok etmeye yetecek güçte değildi.

Çaresizce ona bakıp, “Yeterince güçlü değilim,” diye mırıldandım. Kimsenin duymaması için başımı olabildiğince öne eğmişim. “Bu... çiçek yapmaya benzemiyor.”

“Yeterince güçlü olmadığını da nereden çıkarıyorsun? Hiçlikten yarattığın çiçekleri büyütmeyi başardın. Hayat her yerde. Bitkilerde. Toprakta. Taşın kendisinde. Bende... ve tabii senin içinde.” Sıcak parmakları avucumdan kayıp bileğimin iç kısmına dokundu. “Ben sana yardım edeceğim.”

Bu dört kelimeyle sanki bir anda her şey daha kolay görünüyordu.

Daha iyisi olacağız, dedim içimden. Sonra gözlerimi yumdum. Caduan’ın sihri cevap bekleyen açık bir soru gibiydi.

Haklı olduğunu fark ediyordum. Bunu daha önce *çalışmıştık*. Hem de gecelere kadar süren her seferinde çalışmış, konuşmanın yer almadığı iletişimimizle güçlendirmiştik.

Sihir her yerdeydi. Beni içine çekmeyi bekliyordu. Kendimi açtım.

Caduan boştaki elini kaldırıp kenara kaydırduğında taş parçalandı. Arkamızdaki askerler nefeslerini tutarak gerilemişti. Ben bile yaptığım şeyin dehşetiyle irkilmiştim ama Caduan dünyanın en doğal şeyini yapıyormuşuz gibi gülümsüyordu.

Harabelere girdiğimizde askerlerden çıt çıkmıyordu. Bir zamanlar harika görünen viranelerin arasından şehirde ilerledik. Tepedeki kalenin iskeleti, şimdi yaşlı bir anıt gibi görünüyordu. Balkonlardan birine baktığımda nefesim kesildi. Anılar bölük pörçüktü. O balkonda durup siyahlara bürünmüş askerlerin bu krallığı leşe üşüşen karıncalar gibi ele geçirmesini izlemiştim. Yash bir annenin öfkeli yüzünü, onun elinden ölümü beklediğini hatırlıyordum.

Caduan'ın karnına saplanan bir okla korkuluktan aşağı yuvarlandığını hatırlıyordum.

Çığılığı hatırlıyordum.

Gözümün önüne gelenleri kovmak için başımı çevirdim. “Burada öldün.”

“Neredeyse. Belki de burada doğmuşumdur.” Caduan çeneşiyle sarayın yamacındaki kayalık vadiyi işaret etti. “Ishqa beni orada buldu. Öldüğünü ondan öğrenmiştim.”

Öfkem nefesimi kesiyordu. Yaşadığımı öğrenmiş olsaydı neler yapardı? Beni kurtarabilir miydi? Ishqa ona yalan söylemişti. Caduan da beş yüzyıl boyunca ruhum her an paramparça edilirken yasımı tutmuştu.

Sarayın yamacına ulaştığımızda, “Ne hissediyorsun?” diye sordu.

Gerçekten de bir şey... hissediyordum. Tenimi gıcıklayan bir vızıltı gibiydi. Anlamakta zorlanıyordum.

Caduan emin olamadığımı görünce elimi kendi göğsüne bastırıp, “Dinle,” diye mırıldandı.

Gözlerimi yumdum.

Başta hiçbir şey yoktu. Kendi kalp atışlarıma odaklandım. Kalp atışlarımda, bir zamanlar olduğum şeyin yaraları vardı. Belli belirsiz bir ipin ucunu yakaladığım anda çekildiğimi hissettim. Bu bağı tanıyordum. Bir zamanlar aynı bedeni paylaştığım insanları elbette tanıyacaktım.

Gözlerimi açtığımda nereye gitmemiz gerektiğini çok iyi biliyordum. Sarayın altında derinlere inen bir dizi kemeri işaret ettim. “Oradan.”

“Kralım!”

Dönüp o yöne baktık. Luia atıyla askerlerin arasından fırlamıştı. Nefes nefese kalmış halde bağırdı. “İnsan birlikleri şehrin batısından yaklaşıyor.”

“İnsan birlikleri?” diye sordu Caduan.

“Ara birlikleri.”

Artık nefes almıyordum.

“Piç herif,” diye söylendi Meajqa. “Bize gelmeden önce Ara’ya gitmiş.”

“Fark etmez.” Caduan askerlerine baktı. “Buraya savaşmaya gelmedik mi?”

Kalabalıkta heyecanlı bir heves dalgalandı. Caduan’ın bu sözleri yeterliydi. Savaş çılgınlıkları yoktu, telaş yoktu, kana susamışlık yoktu. Buna rağmen savaş arzularının tadını adeta damaklarımda hissedebiliyordum çünkü ben de kan dökmeye hazırdım.

Caduan dönüp atını harekete geçirdi ve bana doğru baktı. “Arkadayız.”

Zihnimin derinliklerine inerken yakaladığım sihir bağına sımsıkı yapıştım.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

TISAANAH

Burası bir zamanlar bir tapınak mıydı? Bir kilise? Banyo suyu kadar sıcak sular önce dizlerime, ardından uyluklarıma yükselmişti. Balık, yosun ya da böcek yoktu. Su, siyah cam kadar pürüzsüz ve karanlıktı.

Tekrar ilerlemeye başladım. Saray kısmen bataklığın üzerine devrilmişti. Yıkılan duvarların kalıntıları üzerinde mermer ve gümüşten harika tavan ufalanıyor, yolumun üzerinde sadece kemerlerle ayakta durabiliyordu.

Elim sanki alev almıştı. O kadar parlaktı ki, yolumu aydınlatmaya yetiyordu. Bununla birlikte başım zonkluyor, görüşüm bulanıyordu.

Yukarılarda bir yerlerde başlayan çatışma sesleri her saniye biraz daha güçleniyordu. Ama seslerden daha güçlü bir *his* vardı. Yukarıdaki ölümleri, tıpkı en güçlü olduğum anlarda başka-

larının duygularını hissedebildiğim gibi duyumsuyordum. Sanki aşağıda sezgilerim daha da güçlenmişti.

Çekimine kapıldığım sihir aniden beni boğmakla tehdit eden coşkun bir sele dönüştü. Elimdeki ışık sönünce karanlıkta kaldım.

Titrek nefeslerimi düzeltmeye çalıştım ama korku beni ele geçiriyordu.

Selam, küçük kelebek.

Ses hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi.

Nefesimi tuttum. Hayır. Bu gerçek olamazdı. Bu ses artık yoktu. Reshaye artık yoktu.

Her şey gerçekten yok olabilir mi?

“Evet,” dedim çünkü kendi sesimi duymak istemiştim. Ses tonum duygulardan yoksundu.

Küçük bir kahkaha, farklı bir ses...

Geçmişinin izlerini taşıyan biri için fazlasıyla nahif bir cevap.

Sırtımdaki yara izlerinde dolaşan elleri hissedince geri kaçtım. Gözlerim sonsuz karanlıkta çaresizce bir şeyler görmeye çalışıyordu ama suda hiçbir hareket olmamıştı.

Akıl sağlığını sorguluyordum. “Kimsin?”

Beni tanımadın mı?

En fazla on yaşlarında küçük bir kız, Threll dilinde kulağımın dibinde konuşmuştu. Nefesini yanağımda hissedebiliyordum. İster istemez paniklemeye başladım.

Korkma.

Esmaris... Bu seferki karanlıkta duman gibi süzülen Esmaris’in sesiydi. Duyar duymaz korkuyla kasıldım. Yine on üç yaşına geri dönmüştüm.

Niye korkuyorsun? diye fısıldadı. Sesindeki şefkat tınısı beni dehşete düşürüyordu. Bazen böyle konuştuğunu çoktan unutmuştum. *Geceleri seni. kucağımda sallayarak uyuttum. Sana sayısız güzel gün yaşattım.*

Doğruydı. Esmaris’in kölesiydim ama o aynı zamanda sev-

gilim ve babam olmuştu. Oysa bu rollerin iç içe geçmesi mide bulandırıcıydı.

“Sen öldün,” diye fısıldadım.

Ölü müyüm? Esmaris, sevimli ve aptalca bulduğu şeyler duyduğunda hep böyle gülerdi. Ne kadar da masumsun. Ben asla ölemem. Sonsuza kadar yara izlerinde yaşayacağım.

Eli sırtımı okşadı. Onca zaman sonra bile nasırlarını tanıyordum.

Düşün, Tisaanah, dedim içimden. Bu gerçek değil. Neredesin? Niraja’da suların içinde duruyorsun. Buradaki Lejara havuzunu bulacaksın. Bu akla zarar derin ve güçlü bir sihir. İki dünya arasındasın.

“Yapma,” diye çıkıştım.

Eller kayboldu. Ardından sessizlik geldi...

Göğsümden fırlayacakmış gibi atan kalbimi yatıştırmaya çalışırken kendimi hatırlamak için yüzüme dokundum.

Benim adım Tisaanah Vytezic. Niraja şehrindenim. Buraya Lejara için geldim. Buraya halkım bana ihtiyaç duyduğu için geldim.

Odaklanıyordum. Tek bir amacım vardı.

Başımı kaldırıp baktım. Yukarıda iki gerçeklik birbirine geçmişti. Mermer kemerleriyle harabe fiziksel dünyaydı fakat aynı zamanda menekşe rengi yıldızların kaydığı bir gece göğüydü. İki yerde aynı anda bulunuyordum. Bedenim harabelerdeydi, zihnim dipsiz sihir kuyularının derinlerine çekilmişti. Lejara havuzuna yakın olmalıydım. Muhtemelen farkına varmadan derinlere inmiştim. Ama hâlâ ne aradığımı bilmiyordum. Bulsam bile nasıl kullanacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aca... Reshaye gibi bir şey mi arıyordum?

“Nesin?” diye sordum.

Hâlâ bilmiyor musun?

Max’in sıcak nefesi kulağımdaydı. Hayaleti kollarıyla beni sardığı anda kayboldu.

Gerçek değil, dedim içimden.

“Seni kullanmaya geldim. Anlamama yardım et.”

Kahkaha bir sürü sesin birleşimiydi. Yıldızlar yukarıda kahkahayla dalgalanıyordu.

Deneyebilirsin, dedi küçük bir kız sesi.

Sonra küçük bir oğlan araya girdi.

Ama bütünün sadece yarısıydın. Tek kanatla uçamazsın.

Kıkırdadı.

Belki de uçabilirsin! Denemek istemez misin?

Karanlık beni yutuyordu. Dengede kalmak için kollarımı iki yana açmak istiyordum.

Hey.

Fısıltı kulak mememi yalayan dudaklardan çıkmıştı.

Tırtılların kelebeklere dönüşmeden önce hiçlikten doğduğunu biliyor muydun? İğrenç değil mi?

Kira’nın sesiydi. Arkama döndüğümde Max’in anılarından hatırladığım küçük kızı göreceğimi sandım.

Oysa karşımdaki annemdi.

Onu görmek nefesimi kesiyordu. On uzun yıl, bana hiç acımadan onunla ilgili anılarımı yiyip bitirmişti. Koyu renk saçları bütün vahşiliğiyle omuzlarına dökülüyordu ama gözlerinin şeklini ya da çene yapısını artık hatırlamıyordum. Yüz hatları bulanıktı.

Bunu kullanmak mı istiyorsun?

Sesi aynı anda bir sürü farklı tınıdaydı. Ona her baktığımda yüzü biraz daha değişiyordu.

O zaman kullan, tatlım.

Avucunu açıp elini uzattı.

Bu bir tuzak, dedim içimden. Bu gerçek değil. Karşımdaki annem değil. Sihir kuyusu beni yutmaya çalışıyor.

Ama beynim örümcek ağına yakalanan bir güveden farksızdı. Farkına varmadan harekete geçip elini tuttum.

Aynı anda sihir beni yuttu.

BÖLÜM ELLİ

MAX

Koşmaktan bacak kaslarım yanıyordu. Başta ağabeyim peşimden geliyordu ama bana yetişmesi için yavaşlamıyordum. İçgüdüsel olarak onu arkada bırakmıştım. Bir *stratagram* çizdiğimde... bu sefer *işe yaradı*. Nedenini umursamayacak kadar sevinmiştim. Birbiri ardına farklı yerlere sıçradım. Ayaklarımın altındaki zemin sık ormanın ıslak toprağından bataklığa, sahillerden terk edilmiş sokaklara dönüşüyordu.

Bir sonraki *stratagram*'ı çizmeye hazırlanırken kendimi kılıçlarını çeken iki askerin arasında bulunca bir küfür savurarak kenara atıldım ama lanet olası bir savaş meydanımdaydım. Her yanımda et, çelik ve sihirden ibaretti. Atlar kişniyor, insanlar bağırıyor, Feyler çığlık atıyordu. Kırmızı ve menekşe rengi kana bulanmış üniformalardan kimin kim olduğunu anlamam mümkün değildi. Kan donduran gölge yaratıkları, diğer askerleri bez

bebekler gibi parçalıyordu. Nura'nın şekilsiz canavarları alanda kükrüyor, önlerine çıkan herkesin bağırsaklarını deşiyordu.

Kanlı taşlarda kılıcıma uzandım. Bu savaşın nedenini düşünecek zamanım yoktu. Bir an önce...

BAM!

Yer sarsıldı. Ses kemiklerimi titretmişti. Yüzlerce yıldır ayakta kalan harabeler, şimdi yıkılmak üzereymiş gibi uğulduyordu.

Savaş bir anlığına durdu. Etrafına bakmak için fazla oyalandıranlar anında can çekişerek yere yığılıyordu. Ama dikkatimi başka bir şeye vermiştim. Sanki dünya birden yarılmıştı ve derinlerde bütün gerçekliğiyle hissettiğim başka bir dünyayı görebiliyordum.

Birden nereye gitmem gerektiğini anladım.

Kılıcıma kaptığım gibi bir *stratagram* çizdim.

AYAK BİLEKLERİME KADAR yükselen kapkara sulardaydım. Ani sessizlik kulaklarımı uğuldatıyordu. Yakınlardaki savaş hâlâ duyabiliyordum. Ordular patlamanın etkisiyle harabelerden uzaklaşıyor, giderek buraya yaklaşıyordu ama sesler tuhaf bir şekilde boğuktu. Sanki kulaklarıma pamuk tıkılmıştı. Etrafı görmeye çalıştım, bataklık kokusu bile sessizdi.

Ama bazı duyular körleştiğinde, diğerleri acı verecek derecede keskinleşiyordu.

Bir şey beni karanlık suların üzerinde kesişen gümüş renkli kemerlere çekiyordu. Bedenim aynı anda hem gitmek istiyor hem de çekiniyordu. Örümcek ağındaki böcekler de böyle hissediyor olmalıydı. Acaba onlar da uyarıyı duyuyor muydu?

Bu çok tehlikeli. Arkanı dön ve git. Bir daha hiç gelme.

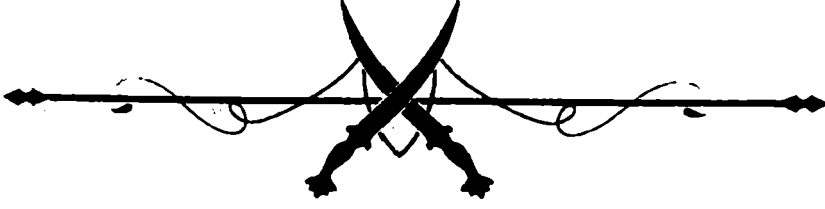
O ses kafamın içinde çığlıklar atıyordu.

Oraya gitmek istemezsin, Max. O kapının tekrar açılmasını istemezsin.

Ama böcekler gibi sesi duymazdan gelerek tünele atıldım ve sadece dört adımda zifiri karanlığa gömüldüm.

BÖLÜM ELLİ BİR

AEFE

Harabeleri yarıladığımız sırada Ara ordusu üstümüze saldırdı. Hazır olduğumu sanıyordum ama insanlar Niraja'nın bütün gizli köşelerinden ve yollarından üzerimize atılıyordu. Sandığımdan daha zorlu bir işti.

Nasıl bir şey olduğunu nasıl unutabilmişim? Bunu ne kadar *sevdiğimi* nasıl unutabilmişim? Başından beri hayatta hissetmek için çırpınıp duruyordum. İşte hayattaydım! Ölümün kıyısında yaşadığımı hissediyordum!

Kendimi sonsuz bir neşeye savaşa verdim. Yol göstermem için bana her baktığında Caduan'a gideceğimiz yeri tarif ettim. Sihir bağı beni şehrin diğer ucuna yönlendiriyordu.

Geçmiş bugüne karışıyordu. İstilacıların son seferinde buraya akın etmesi benim hatamdı ve başarısız olmuştum. Bugün öyle değildi.

Birilerini öldürdüğümde eve dönmüş gibi hissediyordum.

Köşeyi döndüğümde genç ve tecrübesiz bir insan saldırıya geçti. Kılıcımın tek darbesi, kafasının boynunun ucunda sallanması için yeterliydi.

Bu andan başka bir şey düşünemiyordum. Üstelik büyük bir rahatlama hissettiğim için minnettardım.

Caduan da aynı kolaylıkla savaşıyordu. Bir zamanlar dans edercesine dövüştüğünü hatırlıyordum. Ama yıllar içinde zarafetinin yerini intikam peşinde koşan bir savaşçı almıştı. Düşmanları gözü dönmüşçesine öldürüyordu. Sihri, mızrağı kadar acımasızdı. Şehirde yol alırken önüne çıkanları paramparça ediyordu.

Başka bir sihir selinin sarsıntısıyla birlikte dünyam altüst oldu. “Şuradan!” diye parmağımla işaret ettim. Çok yakındık.

Ama dönüp baktığımda Caduan’ın artık arkamda olmadığını fark ettim. Dalgınlıkla onu kaybetmiştim.

Anında kendimi toparlayıp yoluma çıkan iki insanın işini bitirdim.

Caduan geride kalmıştı. Sokaklara sel gibi akan insan askerlerle baş etmeye çalışıyordu. Buna rağmen kaosu arasında gözlerime baktığında neşemin yerini korku aldı.

Hayatla ölüm arasındaki ince çizgi bana yaşadığımı hissettirmişti ama Caduan’ın düşmanlar tarafından sarıldığını görünce aramızdaki bağın kolayca kopacak kadar zayıf olduğunu fark ettim. Bunun düşüncesi bile ödümü koparıyordu.

Savaşarak yanına gitmeye çalıştım. Ara askerleri tecrübeli değildi ama sayıları çok fazlaydı. İnsanlarla ilgili en büyük sorun buydu, fareler gibi ürüyorlardı.

“Sayıları çok fazla,” diye bağırdı Caduan. “Peşlerinden git. Yalnız git!”

Hayır. Onu arkada bırakamazdım.

Kolumu tutup beni kendine çekti ve alnını benimkine yasladı. “Git, Aefe. Onlara git ve hak ettiğin gücü ele geçir.”

Onlar... Tisaanah ve Maxantarius.

Yakında olduklarını biliyordum. Onları hissedebiliyordum.

Acaba onlar da beni fark etmiş miydi? Onlar da varlığımı benim kadar kolay hissedebiliyor muydu?

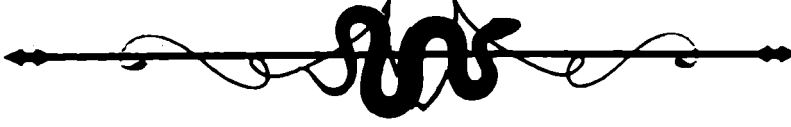
Onlarla bir araya gelmek için yanıp tutuşuyordum. Caduan'ın istediği gücöl bu sayede ele geçirebilecektim ancak yine de onlara duyduğum takıntılı hayranlıktan kendimi bir türlü kurtaramıyordum. Bir zamanlar onların içinde yaşamıştım. Bir zamanlar beni sevmelerini her şeyden çok istemiştim.

Tereddüt ettim ama Caduan beni itti. "*Git, Aefe!*"

Gittim.

BÖLÜM ELLİ İKİ

MAX

Daha fazla ilerleyemezsin.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım.

Buraya gelmen büyük aptallıktı, kayıp çocuk.

Karanlık... Başıma sanki bıçaklar saplanıyordu. Ilık sığ sular sırtıma yapıştıyordu. Uzaklardaki savaş sesleri boğuktu.

Doğrudum.

Önümde çifte bir kapı vardı. Koyu ahşapta altın menteşeler ve bakır filigranlar seçilebiliyordu. Üstteki altın aslanı ferforje çiçekler çevreliyordu.

Bunu görür görmez her zamanki gibi içimdeki ses fısıldadı.

Artık oraya girmek istemezsin. Geri dönebilirsin, diyordu. Sesin cinsiyetini ve yaşını fark etmem birkaç saniyemi aldı. Bir kadındı.

Annem.

Belki şimdi dönüp gidersen, sana izin verir.

Bir anda dönüp gitmek akıllı bir seçim olacakmış gibi göründü. Neden dönüp gitmeyecektim ki? Buraya neden geldiğimi bile hatırlamıyordum.

Hatıralar tuhaftır, dedi ses. Unutmak bembeyaz bir sayfa açmak değil midir?

Hep bunu istememiş miydin, Maxantarius?

İkinci ses daha gür, daha tanıdıktı. *Brayan?*

Kapının üstüne baktım. Gece göğü, nasıl oluyorsa her yerdeydi. Başımı çevirmeden aynı anda bütün sonsuzluğu görebiliyordum. Menekşe rengi yıldızların arasından ışık çizgileri geçiyordu. Bazen bu çizgiler küçük kıvılcımlarla patlıyor, ardından yıldızlar sönüp gidiyordu.

Kaşlarımı çatarak bulanık zihnimi toparlamaya çalıştım.

Hayır, bunlar yıldız değildi. Fiziksel dünyayı değil, sihir katmanlarını görüyordum. Bedenim bir yerde, bilincim başka bir yerdeydi. Bu küçük patlamaların her birini, bir göldeki dalgacıklar gibi hissedebiliyordum; alttaki derinliklere dokunacak kadar yakındım. Kapının uzağında, karanlığı delen devasa bir ışık sütunu vardı. Yukarıdaki her yıldız patlaması denizdeki küçük bir çalkantiysa, ışık sütunu bir gelgit dalgasıydı.

Tisaanah.

Varlığının hissederken yüzü gözlerimin önüne geliyordu.

Ama durduğum yerden bile kullandığı sihrin hassas bir terazide olduğunu anlayabiliyordum. Klasto'nun evinde paylaştığımız sihir gibi kontrolden çıkmıştı fakat buradaki binlerce kat daha güçlüydü.

Ayağa fırlayıp kapıya yöneldim. *Bu lanet olası kapı beni hatıralarımdan ve sihrimden ayırıyordu. Üstelik şimdi Tisaanah'dan ayrı tutuyordu.*

Buna izin vermeyecektim.

Kapı kolunu tuttuğumda baş ağrım katlanılmaz bir hal almıştı.

Oraya girmek istemezsin.

İstiyorum, diyerek kapıyı açtım.

SÖYLE, SOLGUN OĞLUM. Milyonlarca hatıranın ağırlığını biliyor musun? Peki bir tanesi? Belini kıracak kadar ağırdır. Ruhunu kıracak kadar ağırdır.

Bu sesi tanıyordum. Ama nereden...

Beynimde binlerce duvar vardı.

İleride yırtık büyüyor, kontrolden çıkıyordu.

Kendimi zorlayıp içeri girdiğimde milyonlarca hatıradan ilki saldırıya geçti.

ÇAT.

Bir zamanlar evim dediğin güzel bir evin salonundasın. Siyah saçlı bir kadınla siyah gözlü bir adam birbirine sokulmuş, gerginlikle fısıldaşılıyor. Brayan yanında duruyor.

Savaş.

Savaş... Kelime yüzlerce hatıradan dalgalanarak evime, Korvius'a, birliklere yayıldığında duvarlar çatırdadı.

ÇAT.

Kıvırcık saçları olan utangaç kız kardeşin, elinde bir bıçakla pencere pervazında oturuyor. Bıçağı elinden alıp, "Sen uyu," diyorsun. "Söz veriyorum, senin yerine nöbet tutarım." Sana nasıl baktığını şimdi hatırlıyor musun? Sen nöbet tutarken tehlikenin imkânsız olduğunu söylüyordu gözleri.

İşığa doğru bir adım daha attım.

ÇAT.

Kulelerin en tepesinde bir zamanlar büyük hayranlık duyduğun bir adamla konuşuyorsun. Sana bir sözleşme öneriyor. Ağabeyine kızgınsın. Kendini kanıtlamak için yanıp tutuşuyorsun. "Yapma," diye sesleniyorsun boşluğa ama gençliğin bıçağı avucundan geçiriveriyor.

Hatıraların şiddeti yüzünden durmam gerekti. Başımın ağrısından ölebilirdim.

Geri dön, dedi bir ses yalvarırcasına. Bu sefer sesin kime ait olduğunu hemen anladım. Küçük kız kardeşim Marisca...

Seni görmeden geri dön.

Ama bu bir seçenek değildi. Tisaanah oradaydı. Nereye gitmem gerektiğini biliyordum.
Yürümeye devam ettim.

HER ADIMIMDA YENİ bir duvar çatlağından geçiyor, yeni hatıraları kabul ediyordum.

Gözlerini açtığında kafanın içinde sana ait olmayan bir ses duyuyorsun.

ÇAT.

Mızrağınla düşmanları teker teker yere seriyorsun. Sonra komutanlarını alt ediyorsun. Gururdan başka bir şey hissetmiyorsun.

ÇAT.

Yaptığın anlaşmadan... Reshaye'den beri ilk savaşındasın. Kendi gücümün sarhoşluğuyla kendini ona bırakıyorsun. Hep bunu istemiştin, diyor Reshaye. Bu yüzden kendine daha sonra çok kızacaksın. Hakkı. Kusursuz bir katilsin ve tek istediğin hep buydu.

Duraksadım. Korku uzun bir gölge gibi üzerimde yükseliyordu. Kötü bir şeyler geldiğini hissediyordum. Ama o ışığa ulaşmam gerekiyordu ve bunu yapmak için kendimi zorlamalıydım. O yüzden yürümeye devam ettim. Duvarlar çatlamaya devam ediyordu.

ÇAT.

En küçük kız kardeşin tıpkı sana benziyor. Birbirinizi çok seviyorsunuz. Tıpkı senin ağabeyinden beklediğin gibi senden ilgi ile saygı bekliyor ama onu daha çok seviyorsun ve bu sevgiyi heba etmek istemiyorsun. İzinde eve geldiğinde parmaklarını saklatarak sana neredeyse şeffaf şimşeklerini gösteriyor. Muthiş keyifleniyorsun. Kız kardeşin çırağın olacak. Ağabeyinin sana öğrettiği gibi, sen de ona öğreteceksin ama her açıdan daha iyi bir öğretmen olacaksın. O gün çok heyecanlıydın. Kız kardeşin de öyleydi.

ÇAT.

Şehrin adı Sarlazai...

İsmi hatırladığım anda neredeyse duracaktım ama bunu yapamazdım.

... bir sürü dostun burada ölüyor. Ölüm ağırlığını hissettirmeye başladı. İnsanlara zarar vermek istemiyorsun. Ama gerisini hatırlıyorsun, değil mi? Sevdiğimi sandığın birinin gümüş gözleri... Sana nasıl da kolayca ihanet etti? Elinde binlercesinin kanı var. Çok kolaydı. O tek anda her şey değişmişti.

TISAANAH'YI GÖRDÜM. SUYA diz çökmüş silüetini seçebilecek kadar yaklaşmıştım. Vahşi sihir akımı birleştirdiği avuçlarından dışarı fişkırıyordu. O kadar kontrolsüzdü ki, sihir fiziki dünyanın sınırlarını parçalamakla tehdit ediyordu onu. Biri hemen yardımına koşmazsa, Tisaanah orada yanıp kül olacaktı.

Beynime hücum eden sayısız hatırayla yüzümü ekşitirken ona yaklaştım.

Başını kaldırıp bana baktı. Yüzü yanmıştı, burnunun ucu ve elmacikkemikleri su toplamıştı.

Yanında dizlerimin üzerine düştüm.

ÇAT.

Evdesin. Sarhoşsun. Bahçeyle uğraşıyorsun. Ölen yanlarını kesip atmak istediğin gibi ölü yaprakları kesmeyi tatmin edici buluyorsun. Eski bir dost, sevgili, düşman geliyor. Yanında onu getiriyor. Dönüp baktığında benekli teni ve birbirinden farklı renklerdeki gözleriyle genç kadını ilk kez görüyorsun. Üzerinde hırpani bir. gecelik var. Henüz bilmiyorsun ama o anda bütün hayatın değişiyor. Ona bütün sırlarını anlattığında, hayatın yine değişiyor. Ona âşık oluğun her gün, hayatın sonsuza kadar değişiyor.

Bunun daha küçük bir versiyonunu Klasto'nun dükkânında denemiştik. O kadarı bile Tisaanah'nın canını fena yakmıştı.

Aynısını burada yaparsam ne olurdu? Sihrini kontrol edemeyip onu öldürürsem, ne yapardım?

Mümkün, diyen sesin Kira'ya ait olduğunu biliyordum. En sevdiğin şeyi daha önce de yok ettin.

Gökyüzüne baktım. Sihir uzayıp gidiyordu. Kontrol altına almazsak, patlamanın gücüyle herkes ölecekti.

Yine de tereddütlüydüm.

Neden korkuyorsun, Maxantarius?

Bu seferki... ilk kez kendi sesimdi.

Her şeyin değiştiği anı asla görememeyi mi umuyorsun? Belki o an başkomutanın ofisinde kanınla sözleşmeyi imzaladığın andır. Belki Sarlazai küllerinde sevgilini kucakladığın andır. Belki tanımadığın birinin rüyasına inanmaya karar verdiğin andır. Belki de o an burasıdır, burada yapacağın seçimdir.

Son on yıldır yakalamaya çalıştığım bir şeyi fark ettim. Her şeyin değiştiği tek bir an yoktu. Basit bir öncesi ve sonrası yoktu. Sadece... milyonlarca kararın milyonlarca sonuçlara neden olduğu bir hayat vardı.

Onca zamandır geçmişimin silindiğini düşünmüştüm, oysa tenimdeki dövmeleler gibi hatıralarım hep benimleydi.

Zihnimin gerisinde tek bir kapı kalmıştı. Kıramadığım tek kapı...

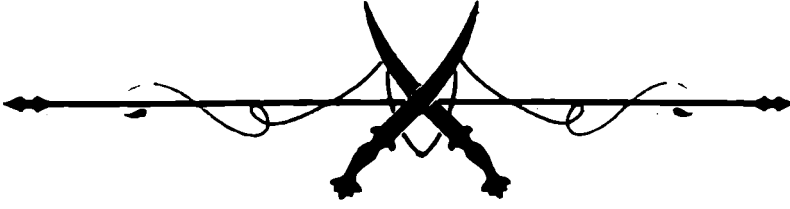
Bir hatıra ne kadar ağır?

Tek başına yüklenilemeyecek kadar ağırdı.

Tisaanah gözlerimin içine baktığında ellerini tuttum.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

AEFE

Savaşarak ilerlerken harabelerin durumu kötüleşiyordu. Şehrin kuzey yakasına ulaştığımda taşların arasından geçmek için yavaşlamam gerekiyordu. Hem insanların hem kendi kanıma bulanmıştım ama yaralarımın hiçbiri baş ağrım kadar kötü değildi. Kafam çatlayacak gibiydi. Yaklaştığımı biliyordum.

Kuzey yakası daha sessizdi ama savaşın uzağında olmadığını biliyordum.

Birkaç basamak bembeyaz melankolik kemerlerin altından suya iniyordu.

Adımımı attığım anda ister istemez nefesimi tuttum. İki saniye boyunca yerimden kıpırdamadığım halde düşüyormuş gibi hissetmekten kendimi alamamıştım. Başımı kaldırdığımda menekşe renginde parlayan yıldızları gördüm. Millerce çapımdaki bütün duyuların farkındaydım. Büyük bir güç beni çağırıyordu.

İleride gözümü kör edercesine parlayan bir ışık her saniye biraz daha şiddetlenerek göğe uzanıyordu.

Lejara...

Ama daha önemlisi *onlardı*. Biliyordum. Ruhlarını paylaşmışım. Nerede olsam tanırdım.

Bir adım attım...

Aniden geri püskürtüldüğümde başım sert bir şeye çarptı. Dünya buz gibiydi.

Artık onlarla değil, Niraja harabelerindeydim. Çatlak mermerlerin üzerinde yatıyordum.

Başımı zorla çevirdiğimde sarı saçlarla yüzüme savrulan kılıcı son anda fark ettim ve hemen yuvarlanıp silahımı kaptım. Ishqa'nın darbesini şans eseri tam zamanında karşılamışım.

Ishqa.

Birkaç saniye onu süzmekten kendimi alamadım. Son gördüğümde daha yakınımda duruyordu, neredeyse burun buruna sayılırdık.

Maxantarius ve Tisaanah'yı unutmuştum. *Hayır*. Kan istiyordum, adalet istiyordum, intikam almak istiyordum. "Sen," diye hırladım. "Her şeyin nedeni sensin."

İkinci kılıcımı çekip yan tarafına sapladığımda geriye sendeledi. Durmadım, ondan hızlıydım. Ishqa yarasından kan fişkırtsa da hemen toparlandı. Güçlü bir savaşçıydı. Benden güçlüydü ama ben daha hızlıydım.

Kılıçlarımı art arda savuruyor, durmaksızın saldırıyordum. "Senin yüzünden bana neler yaptıklarını biliyor musun? Benden neler aldıklarını biliyor musun?" Boğazım ağrımaya başlayana kadar bağırdığımın farkında bile değildim. Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımın da farkına varamamışım. "Beş yüzyıl. Binlerce gün. Sadece beyaz, beyaz, beyaz ve *acı*."

Yüzüne savurduğum kılıçtan son saniyede kaçmayı başardı ama yanağından kan süzülüyordu. Kulağının bir kısmını koparmışım. Bir kulak yetmezdi. Beni verdiği insanlar, geriye hiçbir

şey kalmayana kadar her yerimi kesip biçmiş, bununla da yetinmeyip ruhumu parçalamışlardı.

Sırtı duvara dayandığında fena halde yaralıydı. Hırıltılı nefeslerinden çektiği acıyı duyabiliyordum.

“Her şeyimi aldıklarını biliyor muydun?” diye hırladım.

“Biliyorum.”

Biliyorum mu?

Hayır. Bu kadarı yetmezdi. Bağırsakları deşilirken benden af dilemesini istiyordum.

“Neden?” diye bağırdım. “Neden?”

Aklımdan geçenleri yüzünden anlamaya başlamıştım ama bu sefer ona anlam veremedim. “Her gün bunun pişmanlığını yaşadım, Aefe.”

Cevabı öfkemi körüklüyordu. Kılıcımın ucunu boğazına bastırduğmda yüzünü ekşitti.

“Sence pişmanlığın çektiğim acılarla bir mi?”

“Hayır.”

“O zaman pişmanlığın ne işe yarar?”

Yüzündeki ifadeyi sonunda çözdüm. Hüzündü. “Hiç,” dedi Ishqa. “Pişmanlığımın hiçbir değeri yok.”

Sözleri insafsızlıktı. Haklıydı. Pişmanlığının hiçbir değeri yoktu. Ama bu pişmanlığı, acı çektiğim beş yüzyıl boyunca taşımıştı. Peki ya şimdi? Onca yılın acısından ne çıkardı?

Öldür, diye fısıldadı beynimin gerisindeki bir ses. *Öldürürsen yine sen olacaksın.*

Evet. Belki kan, özrün dolduramayacağı boşluğu doldurabilirdi. Dişlerimi göstererek kılıcımı geri çektim.

Ishqa ölüme hazırды... ama omzumun üzerinden arkaya baktığında gözleri kocaman açıldı ve aniden üzerime atıldığında ikimiz birden çamura yuvarlandık.

Altından zorla kurtulup yukarı baktığımda nefesim dehşetle kesildi.

Kâbuslarımdaki yaratıktı.

Neredeyse bizim türümüze benziyordu. Uzun boyluydu,

değnekler üzerinde yürüyormuş gibi bir hali vardı. Bedeni akla yatmayan şekillerde birbirine dikilmiş parçalardan oluşuyordu. Karnındaki açık yara bembeyaz parlıyordu. Hayallerimde gördüğümün tel tel kızıl saçları vardı ama bu şeyin yüzü farklıydı. Parçalara ayrılıp tekrar birleştirilmeden önce güzelmiş gibi görünen yüzünü uzun sarı saçlar çevreliyordu. Boynunda tek bir altın iplik sallanıyordu.

Ishqa ellerinin ve ayaklarının üstündeydi, yaratığa dehşetle bakıyordu. Sonra adeta hıçkırdı. “*Iajqa.*”

Hayır.

Gerçekten o muydu? O olabilir miydi?

Bu... şeyin bir zamanların saygın generali olduğunu düşünmek bile imkânsızdı. Yine de... kan çanağına dönmüş altın gözlerini bana çevirdiğinde emin oldum.

Iajqa güneye, Ara Kraliçesi’nin bölgesine doğru gitmişti. Sanırım...

Yaratık birden saldırdı. Ishqa’yı neredeyse ikiye bölecekti.

Ishqa ilk başta karşı koymadı. Eskiden kız kardeşi olan şeye ağzı açık halde bakakalmıştı. Neyse ki son anda kaçmayı başardığında yaratık, Fey askerlerinden birini yakalayarak jilet gibi tırnaklarıyla parçaladı. Karnındaki açık yaradan fişkırان mavi ışık, etraftakilerin acı içinde yere yığılmasına neden olan küçük patlamalar halinde püskürüyordu.

Sonraki on saniye içinde, hiç çaba göstermeden bir düzine Feyi öldürmesini uyuşmuş halde izlemekten başka bir şey yapamamıştım.

Iajqa sadakatten başka bir şey değildi. Kendi halkına karşı asla el kaldırmazdı. Bu şey gerçekten oysa, artık gerçek benliğinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Sadece öldürmek için tasarlanmıştı. Kısa sürecek bir hayat yaşamak üzere parçalara ayrılmış, sonra tekrar bir araya getirilmişti.

Ishqa kardeşinin adını haykırıp duruyor, onun darbelerinden son anda kurtuluyordu.

Gözlerini çevirdiğinde yaratığın vahşi hareketleri yavaşladı. Derisinin altındaki ışık titreşiyordu.

Kılıçlarımı hazırladım...

Ben daha hareket edemeden üzerime atıldı, elleri omuzlarıma yerleşmişti. Altın rengi gözlerinden biri diğerinden biraz daha aşağıdaydı. Bu haliyle eski yüzünün mükemmel simetrisinden eser kalmamıştı. Burnu yoktu, ağzının yanından başlayan bir yara neredeyse kulağına kadar uzanıyordu.

Ezici ölüm kokusu neredeyse midemdeki her şeyi çıkarmama neden olacaktı. Hissettiğim tiksinti, bu dünyanın derinlerindeki bütün sihir katmanlarına uzanıyordu. Gördüğüm şey her açıdan yanlıştı. Bu yaratık, yaratıcısının elini bile sürmemesi gereken bir sihrin eseri idi.

Ağzından çıkan sesler kelimelere benziyordu. “*Durdur beni,*” diyordu sanki.

Sonra beni parçalamaya çalıştı.

Kılıçlarım karşımdaki güçle karşılaştırıldığında acınası kalıyordu. Öldürmek bir yana, onu yaralamaktan bile acizdi. Üstelik yaratık yaralansa da tepki vermiyordu. Ishqa sonunda kendini toparlayıp hiç duraksamadan palasını savurdu.

Yaratık onun yerine beni yakalayıp vücudumu pençeleriyle kavradı. Aralanan dudaklarımdan kanlar akıyordu. Ellerim panikle kılıçlarımı aradı ama dikkatimin dağıldığı o kısacık saniyeler içinde ikisi birden yere yuvarlanmıştı. Çaresiz kalmıştım. Tıpkı yıllardır hep olduğu gibi karşı koyamadığım bir güce karşı savaşıyor, savaşıyor, savaşıyordum.

Zaman yavaşladı.

Caduan’ın sesini duydum.

Sen bir hiç değilsin.

Bir anda panikle yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimin farkına vardım. Nefesim hırıltılıydı. Hayatla ölüm arasındaki çizgi, alacakaranlıktaki ufuk çizgisi gibi bulanıklaşıyordu. Elini uzatsam ölüme dokunabilirdim.

Yüzyıllardır seni bekliyorum, diye fısıldadı ölüm.

Anlık bir berraklıkla aklıma bir şey daha geldi. Bu dünyanın altındaki diğer dünyada bir güç çalkalanıyor, adeta kaynıyor, en derin kuyuyla olan bağım giderek ateşler içinde çılgılık atan bir urgana dönüşüyordu.

O sihirden güç alıyordum.

Burada ölebilirdim. Yüzyıllardır dilediğim üzere sonunda kayıp sevgilimin beni alıp götürmesine izin verebilirdim. Ya da... yaşayabilirdim.

Bulanık gözlerle Iajqa'nın kaslı omzunun üzerinden savaşa baktım. Dakikalar önce kaotik olan şey, şimdi kâbus gibi bir katliama dönüşmüştü. Ela'Dar savaşçıları bozguna uğruyordu. Ara Kraliçesi'nin yaratıkları, insan askerlerle birleştğinde yenilmez bir hal alıyordu. Bana ihtiyaçları vardı.

Caduan'm uzattığı eli düşündüm. Bana bir seçenek sunmuştu, bana güç vermişti ve bu güçle birlikte daha fazlası adına hareket etme arzumu uyandırmıştı.

Ölüme sırtımı dönerek gücü kavradım.

İçimdeki derinliklere baktığımda artık yüzeye çok yakın görünen sihre dokundum ve Iajqa tiz bir çılgılık attı. Kafatası aniden ışıkla dolarken altın gözleri eriyordu. Parçalı bedeni dağılmaya başlarken beni bıraktı.

Hemen koşmaya başladım.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

TISAANAH

Sihir, tek başıma kontrol edemeyeceğim kadar güçlü ve hızlıydı. Ölebileceğim fikri aniden değil, gerçeğin somutlaşmasıyla beynime yerleşiyordu.

Max'i gördüğümde ağlamak istemiştim.

Burada ne işin var, aptal? Özgür olman gerekiyordu? Buradan uzakta bir yerde güvende olman gerekiyordu!

Oysa yüreğim beynime ihanet edercesine mutluydu.

Elimi tuttuğunda hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Ne yapmak üzere olduğumuzu adım gibi biliyordum. Zihinlerimizi ve bedenlerimizi birbirimize açtığımızda nefesim kesiliyordu. Zihni eskisinden çok farklıydı. Beynindeki duvarlarda kâğıt gibi yırtılarak açılmış, birer yara gibi kanayan delikler vardı.

Eh... yara olmalıydılar, değil mi?

Sadece tek bir duvar kalmıştı. En kalını buydu.

Parmakları parmaklarımı sıktığında korkusu, sanki bana aitmiş gibi damarlarıma yayıldı.

O duvarı birlikte parçalayacaktık.

MAX'LE BİRLİKTE KAPININ önünde durduk. Elimi tutan eli belli belirsiz titriyordu. Kapıyı açmaya cesaret edemiyordu. Diğer bütün duvarları ve kapıları yıkmıştı ama bununla tek başına yüzleşemeyecekti.

Kapıyı açtığımda birlikte içeri girdik. Anılar üstüne hücum ederken yanımdaydım. Genç Max'in, kontrol edemediği korkunç bir gücün kurbanı olduğunu gördük. Ailesindeki herkesi teker teker katletmesine tanık olduk. Ormandaki kulübede yanan on iki yaşındaki kızı gördüğümüzde, Max hıçkırarak dizlerinin üstüne düştü. Yine de elimi bırakmıyordu.

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA GÖZ göze geldik. Bana hep baktığı gibi... hikâyemizin her kelimesini ezbere biliyormuş gibi görünüyordu.

Yanaklarından süzülen yaşları başparmağımla silerek, "Seni seviyorum," diye fısıldadım çünkü... başka ne diyebilirdim ki? Geçmişini silemezdim, kederini yok edemezdim ama ne olursa olsun onu hep sevebilirdim. Bu yeter miydi?

Her şey renk ve ışık huzmeleriyle çözülürken, erimeye yüz tutan tek bir güç bağına sımsıkı tutundum. Kendi gücüm, tek bir kanattı, terazinin bir yanıydı. Ona ihtiyacım vardı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandığında ikinci göz kapakları açıldı.

Ne kadar güçlü olduğunu unutmuştum. Sihriyle arasındaki bariyerler kalktı, güçlerimiz birleşirken aramızdaki bütün sınırlar silindi. Valtain ve Solarie sihri tek bir senfoniye dönüşüyordu.

Birlikte sihrin en derinlerine... çağrısıyla tiksintimizi doru-
ğa çıkaran o güce uzandık.

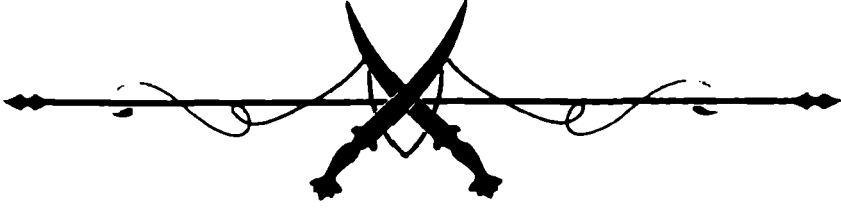
Birleşen gücümüzle aramızda dengeli, saf sihrin tüneli açıl-
dı. Uzay ve zaman artık yoktu. Her yöne akan bir nehre dönüş-
müştük. Yukarıdaki askerlerin bedenleri ve nefesleriydik. Gök-
yüzü, harabeler, geçmişteki ve şimdiki Niraja şehriydik. On yıl
önce yolunu kaybetmiş halimizdik, aynı zamanda şimdiydik.
Birbirimizi bulmuştuk.

Gökte parlayan bir yıldız dokunurcasına gücün merkezine
indik.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

AEFE

Caduan haklıydı. Hayat her yerdeydi. Sihri doğuştan öğrendiğim bir dilmiş gibi konuşabiliyordum. Her adımında yer ürperiyordu. Düşünmeme bile gerek kalmadan her yanımda sarmaşıklar bitiyor, hayattan daha saf bir ışık parmak uçlarımdan çıkıp kılıcıma yayılıyordu.

Etrafımızı saran Ara canavarları hem Fey hem de Ara askerlerini parçalıyordu. Çoğu korkunç durumdaydı, bedenleri dikildiği yerden dağılıyordu. Bu yaratıkların hepsi bir zamanlar Fey halkındandı. İnsanlar, bir zamanlar bizden olanları şimdi ordumuza karşı silah olarak kullanıyordu.

İnsanları birbiri ardına kılıçtan geçirdim. Çok geçmeden karşı koymayı bile bıraktılar, çaresizce benden kaçmaya çalışıyorlardı. Benden korkmalarına bayılıyordum, içlerindeki korku gücümü arttırıyordu.

Onlar için bir canavar mıydım? Bu iyi bir şeydi. Beni onlar yaratmıştı.

Caduan ve Meajqa'yı savaşın tam ortasında buldum. Askerler onları her yandan kuşatmıştı. Beni gördüğünde Caduan'ın yüzünde beliren ifade hoşuma gidiyordu. Sanki beni görünce dünyayı unutmuştu.

Sadece bu bakışı bile, doğru kararı verdiğimin kanıtıydı.

Sihrime fısıldadığımda düşmanlar yere yığılıyordu. Gücüm karşısında o kadar sarhoş olmuştum ki, öldürdüklerimi saymıyor ya da can çekişmelerini izlemiyordum.

Cesetlerin üzerinden atlayarak Meajqa ve Caduan'ın yanına gittim. Gözlerini kocaman açan Meajqa konuşamıyordu. Caduan nefes almayı unutmuş gibiydi, yanağıma dokundu. "Sen..."

Korkunç bir çatırtıyla yer sarsılınca olduğumuz yerde sendeledik. Meajqa'yla Caduan anında kendilerini toplasa da ben parmaklarımı alnıma bastırarak iki büklüm olmuştum. Nefes alamıyordum. Aniden kendimi üç yerde birden buldum. Buradaydım. Ruhlarını paylaştığım iki kişiyle birlikte sonsuz bir derinlikteydim. Orada inanılmaz bir güç patlamaya hazırlanan bir dalga gibi büyüyor, korku coşkumu alıp götürüyordu.

Caduan'a yaslandığımı fark ettim, tırnaklarımı adeta omuzlarına geçirmiştim. "Geri," diyebildim.

Kaşları çatıldı.

"Caduan... *gücü ele geçirdiler. Kaç.*"

Anında yüz ifadesi değişirken askerlerine dönüp elini havaya kaldırdı ve havaya bir alev fırlatarak bağırdı. Savaş meydanında Luia'nın önderliğindeki Ela'Dar ordusu hemen geri çekilmeye başladı.

Dalga yükseldikçe yükseliyor, gücü nefesimi kesiyordu. Kalbim yerinden çıkmak üzereydi.

Askerlere sırtımı döndüğümde Caduan kolumu yakaladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Siz gidin, ben arkadan gelirim."

"Hayır, Aefe. Bizimle birlikte gelmen gerekiyor..."

“Size *yardım* etmem gerekiyor!” Açıklama yapmak için zaman yoktu. Hâlâ her yanımız, neler olacağından habersiz Ara askerleri tarafından kuşatılmıştı. Gelen dalga, zaman kazanılmadığı takdirde tüm askerlerimizi saniyeler içinde yeryüzünden silecek kadar güçlüydü.

Caduan çenesini sıkıp omuzlarımı bıraktıktan sonra usulca, “Çabuk dön,” demekle yetindi.

Ses tonundaki bütün tınılar hakkında düşünecek zamanım olmamasına seviniyordum. Hemen Niraja’nın derinliklerine koşmaya başladım. Fey askerleri gerilerken Ara askerleri her yanıma kuşatmıştı.

Dalga yükseliyor, sihir bütün şiddetiyle havada hissedilebiliyordu.

Düşünecek zaman yoktu.

Ellerimi açtığımda bir ışık patlaması her yanıma sardı. Aynı anda yer sarsılırken sarmaşıklar ve ağaçlar titreşerek kükredi. Cesetler harabelerin arasında üst üste yığılıyordu. Umurumda değildi. Kulaklarım çınlıyor, gözlerim bulanıyordu.

Dalga patladı.

Başımı kaldırdığımda harabelerin üzerinden bir sihir dalgasının yuvarlandığını gördüm. Işıktaki parlayan yarı saydam dalgalanma neredeyse görünmezdi ama bir o kadar güzeldi. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Bu bir Lejara olmalıydı. Başka hiçbir şey bu kadar güçlü değildi.

Caduan ne kadar uzaklaşabilmişti? Şehrin dışına çıkabilmişler miydi?

Ayaklarımı yere sabitleyerek sahip olduğum bütün güçle sihre karşı koydum. Benim de aynı derinliklere ulaşma yeteneğim vardı. Ayrıca bir o kadar uzağa ulaşan bir bağa sahiptim. Zayıflamaya yüz tutan o bağa tutunup bütün gücümle yavaşlatarak boğmaya çalıştım.

Yuvarlanan kayalara karşı duran tek bir çakıl taşı gibiydim. Güç hafifçe çatallaşıp iki yanımdan akmaya devam etti. Deri-

min altı acıyordu. Çığlık attığımı ancak boğazım parçalanıyormuş gibi yanmaya başladığında fark edebildim.

Bir saniye. İki saniye. Üç saniye.

Yedi.

On.

On beş.

Otuz.

Şehirden çıkabilmişler miydi? Kurtulabilmişler miydi?

Başka çarem yoktu. Altmışıncı saniyede dalga yavaşlamaya başlayınca direnmeyi bıraktım ve aynı anda dizlerim boşalmca sendeledim. Aşağı baktığımda bulanık görüşüme rağmen kayaların dans ettiğini seçebiliyordum. Buradan kaçmam gerekiyordu. Halkımın peşinden gitmem gerekiyordu. Ama hareket edemiyordum. Kaslarım beni dinlemiyordu.

Düştüm...

... aynı anda güçlü bir el beni yakaladı.

Caduan'ın yüzü bir rüya gibiydi. "İnanılmazdı," diye mırıldandı.

"Gitmiştin," derken dilim dolanıyordu. "Gitmiştin."

"Hayır. Onları gönderip senin için geri döndüm."

Görüşüm bulanıklaşıyordu. Yanaklarına bulaşan mavi-siyah izlere menekşe rengi karışmıştı. Kaslarımı çatarak yaralarına dokunmaya çalıştım ama ellerim bana itaat etmiyordu.

"Hadi eve gidelim," dedi Caduan.

Ev.

Evet... bir evimin olması çok güzel.

Beni kucağına aldığı anda son düşündüğüm şey buydu.

BÖLÜM ELLİ ALTI

TISAANAH

Gölgeler ve sessizlik bir battaniye gibi her yanımızı sardı. Bir tek uzaktan yukarıdaki askerlerin sesleri duyuluyordu. Belimize kadar yükselen sular soğuktu.

Max ikinci göz kapaklarını kapattı. Yüzünün rengi solmuştu, vücudu titriyordu. Saçlarından süzülen damlalar, yanaklarındaki gözyaşlarına karışıyordu.

Dudaklarımda tuz tadı alınca fark ettim ki, ben de ağlıyordum.

“Geri döndün,” dedim boğulurcasına. Çarpışırçasına birbirimize sarıldık. Ellerimizde sert bir şey tutuyorduk. Gözlerimi ondan alamadığım için ne olduğuna bakamıyordum.

Gözyaşlarının arasında gülümsediğinde bütün dünya silindi.

Bu gülümsemeyi tekrar görebildim... artık hiçbir şeyin önemi yok.

“Geri döndüm.”

BÖLÜM ELLİ YEDİ

MAX

Bir hatıranın ağırlığı nedir?

Bir ömre bedel ağırlık bilincimi donuklaştırmaya ve bula-
nıklaştırmaya yetiyordu. Tisaanah'yla Niraja harabelerinin ba-
taklığında yere yığıldık.

Ancak Sammerin ve Brayan bizi sudan çıkarırken kısa bir
anlığına ayılır gibi oldum.

Brayan elimde sımsıkı tuttuğum şeye uzanırken, “Bu ne?”
diye mırıldandı.

Kalan son gücümle elimi geri çektim. Yarı baygın halimle
bile elimdekinin önemli olduğunu... tehlikeli olduğunu biliyor-
dum. Kimsenin almasına izin veremezdim.

“Max?” Sammerin üzerime eğilmişti.

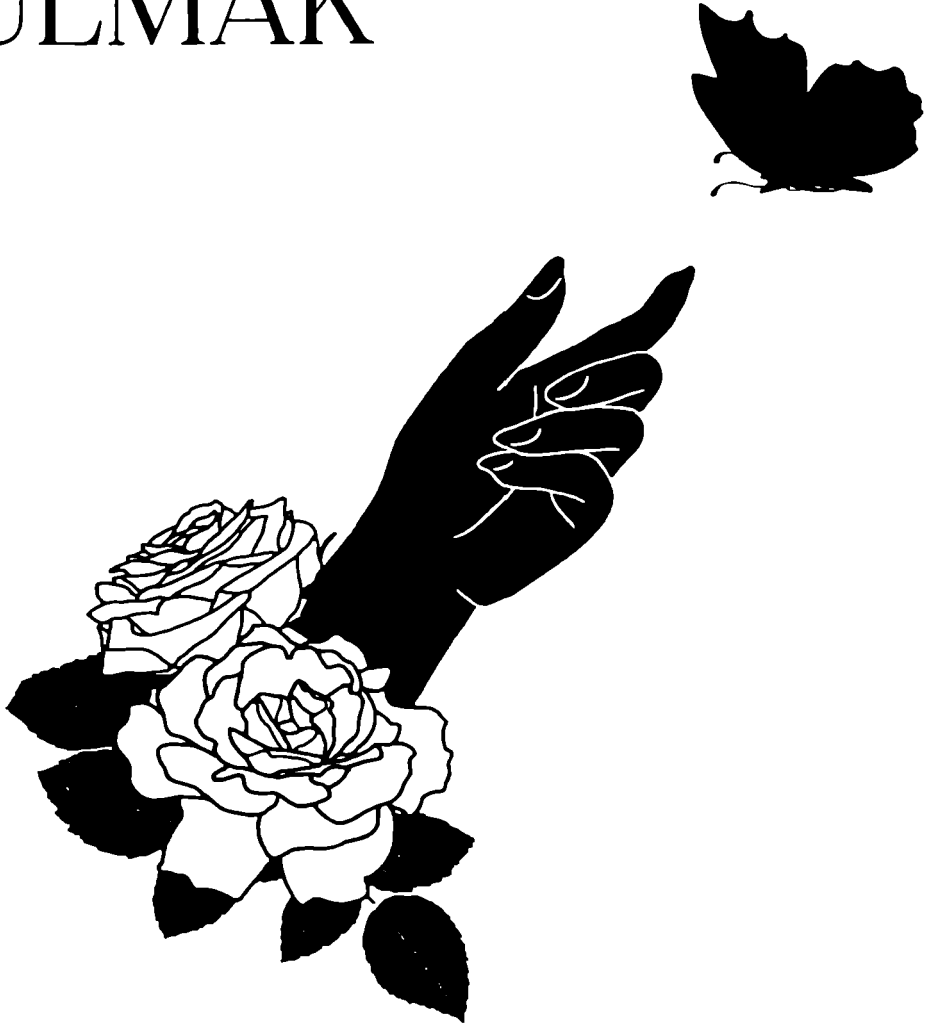
Arkadaşımın yüzünü görünce, yine hatıralar beynime üşüş-
tü. “Sammerin,” diyebildim boğulurcasına. Ne demeye çalış-

tıgımdan emin değildim. Ama kaşları havaya kalkmıştı, ona söylemesem de bir şeylerin değiştiğini anladığı belli oluyordu.

“Geri çekiliyorlar,” diye açıkladı. “Kaçmak için bir fırsat...”
Gözlerimi açık tutamıyordum. Karanlığa teslim oldum.

KISIM 2

BULMAK

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

MAX

Uyandığımda... gerçekten ayıldığımda bir yataktaydım. Bu bile rüya gördüğüme ikna olmam için yeterliydi. Doğrulduğumda çalışma masasında kamburunu çıkarmış halde oturan arkadaşımı gördüm. Tisaanah çoktan kalkmıştı. Bana sıırttığında kalbim duracak sandım.

Sammerin de doğrulup bana baktığında dudaklarında kendinden memnun bir sırıtış belirmişti. “Ah, sonunda. Tekrar hoş geldin, Max.”

Brayan ve Sammerin bizi Threll sınırına yakın bir şehre getirmişti. Söylediklerine göre, işler çığırından çıkmaya başladığında Fey ve Ara orduları geri çekilmişti. Anlaşılan işler *bayağı* çığırından çıkmıştı ve Niraja harabeleri bile yıkılmıştı.

“Böylesini hiç görmemiştim,” dedi Sammerin masada toplandığımızda. “Sanki toprak ayaklarımın altından kayıyordu.

İnsanlar kendi başlarına *hareket* ediyormuş gibi görünen kaya ve bitkilerden kaçamıyordu.”

“Bir Fey kadınıydı,” dedi Brayan kaskatı bir ifadeyle. Tanık olduğu sahnelerden rahatsız olduğu belliydi. “Kimsenin yapmaması gereken şeyler yapıyordu.”

“Kadın?” diye sordu Tisaanah.

“Reshaye,” diye mırıldandı Sammerin.

Düşüncesi bile midemin kasılmasına yetiyordu. Tazelenen hatıralarımla, o *şeyin* hayatta olmakla kalmayıp bir de *bedene* sahip olmasının bile çok büyük bir felaket olduğunu çok iyi anlayabiliyordum. Bu durumu hemen değiştirmemiz gerekiyordu.

“Oydu...” dedi kaşlarını çatarak. “Kendi gözlerimle görsem, hayatta inanamazdım. İçinde bulunduğumuz şartlar yetmiyormuş gibi, şimdi bir de hiç kimsenin adım atmadığı bir mıntıkadayız. Neler olabileceğini kimse bilemez.”

İşareti almış gibi hepimiz masanın ortasında duran gizemli şeye baktık.

Tisaanah’yla bataklıktan çıkarıldığımızda baygın sayılırdık. Yol boyunca elimdeki şeye bakamamıştık. Şimdi parlak gün ışığında, ne kadar sinir bozucu olduğunu görebiliyordum.

Beyaz mermerden oyulmuş gibi görünen anatomik bir kalpti. Sammerin yakından incelemiş, endişeli bir ifadeyle bunun gerçek bir insan kalbi olabileceğinden şüphelendiğini söylemişti. Korunmuş muydu? Taşa mı dönüşmüştü? Normal bir şey olmadığı kesindi.

Alevlerimden ve Reshaye’nin bir zamanlar kullandığı tuhaf, vahşi... insanlık dışı güçten daha derinlerde bir yerlere dokunuyordu.

Sammerin usulca, “İshqa bizi bunu bulmaya mı yolladı?” diye sordu.

Bu soruya verebileceğim cevaplar hoşuma gitmiyordu.

Tisaanah eline bakıyordu. Altın leke artık eskisi kadar parlak değildi ama bileğine kadar yayılmıştı. “Pusula beni bu şeye götürdü,” dedi sonunda.

Ishqa halkların hayatına ya da ölümüne etki edecek bir sihir-den bahsetmişti. Bu şey bunu yapabilir miydi? Aynı anda hem yapamamış hem de yapması kaçınılmazmış gibi görünüyordu.

“Ishqa geri dönse iyi olur,” diye mırıldandı Sammerin.

Hepimiz oturduğumuz yerde huzursuzca kıpırdandık. Nira-ja’dan beri onu gören olmamıştı. Sammerin ortalık karıştığında ayrı düştüklerini söylemişti. Brayan sonrasında onu bulmuştu ama bizi oradan uzaklaştırmadan önce etrafı arasalar da Ishqa’yı görememişlerdi.

“Bizi bulacaktır,” dedi Tisaanah. “Kedi gibidir. Hep geri döner.”

Ishqa’ya benim güvendiğimden daha çok güveniyordu, yine de haklı olmasımı umdum. Ishqa’nın yardımı olmadan bu şey hakkında bir şeyler öğrenmemiz çok zordu.

Uzun süren rahatsız bir sessizlikten sonra Brayan ayağa kalkıp sırtını kütürdetti. “Bir süre burada güvendeyiz,” diyordu. “Ishqa’ya üç gün verelim. Gelmezse öldüğünü varsayabiliriz.” Acımasızca olsa da doğrudu. Savaş zamanında çok az seçeneğimiz vardı. “Bu arada hepimiz dinlensek iyi olur,” diye devam etti. “Bir şey yapacak durumda değiliz.”

Sammerin başını salladı. O da yorgun görünüyordu.

“İyi,” dedi Brayan. Başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Yan gözle Tisaanah’ya baktım. Hâlâ tüm dikkatiyle kalbi inceliyordu. Kaşlarının arasında minicik bir çizgi belirmişti. Yüzüne bakarken hissettiklerim yüzünden başım dönüyordu... çünkü bu yüz ifadesi fazlasıyla tanıdıktı ve birden bu kadar tanıdık gelmesine bayılmıştım.

Evet, bir ömür dolusu hatıralar ağır bir yükü. Geri döndüklerinde belimi bükeceklerini sanmıştım, oysa bazıları onunla ilgiliydi.

Kendime hâkim olamadan beline dokundum. Masada oturduğumuzdan beri gerçekten orada olduğundan emin olmak istiyormuş gibi ona dokunup durmuştum. Omzunun üzerinden bakıp gülümsediğinde diğer bütün saçmalıklar boşa çıkıyordu.

Sammerin ayağa kalktı. “İğrenç.”

“Ne?”

Boş gözlerle bana baktı. “Birbirinizin kıyafetlerini parçalamadan önce ben odadan çıkana kadar bekleyin.”

“Şansına küs.”

Küçümseyici bir gülümsemeyle kapıyı ardından çarptı.

Sonunda... sonunda, sonunda, sonunda baş başa kalmıştık.

Tisaanah doğrulup gerindikten sonra aniden nefesini tuttu.

“Korkunç bir hata!”

Telaşla ayağa fırladım. “Ne oldu?”

Odayı gösterdi. “Sadece bir yatak var!”

Nefesimi serbest bırakarak kahkaha attım. Gerçekten de tek bir yatak vardı. Harika, konforlu bir yatak... Tamam, biraz küçüktü ve sol tarafı göçmüştü ama umurumda değildi. Gördüğüm en iyi yataktı. “Ah, haklısın,” dedim. “Bu kesinlikle büyük sorun.”

Bana döndüğünde hınzır gözleri alev alev yanıyordu. “*Devasa* bir sorun,” diyerek kollarını açtı ve boynuma atıldı. *Devasa* derken heceleri birer nota gibiydi.

Lanet olsun... bitmiştim. Kim olduğunu bilmediğim zamanlarda bile etkisinden kaçamamıştım.

Beline sarıldığımda bedenlerimiz birleşti. Tisaanah yüzümü inceliyordu, alnından eksik olmayan düşünce çizgileriyle birlikte gülümsemesi solmuştu. Başparmağımı çizgiye bastırdım. “Şu anda buna hiç ihtiyacımız yok.”

“Gerçekten yok mu?”

Vardı elbette. Konuşacak, düşünecek, endişelenecek o kadar çok şey vardı ki artık başım dönüyordu. Ama şu anda bunların hiçbirini yapmak içimden gelmiyordu. Onunla... Tisaanah’nın her parçasıyla yeniden tanışmak, bütün yara izlerini, tenindeki bütün renkleri, bütün kıvrımlarını izlemek, onda kaybolmak istiyordum. O kadar büyük bir arzuyla istiyordum ki, kendimi ziyafet öncesi açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi hissediyordum.

Elimi tuttuğunda parmak uçlarında mavi-beyaz bir ışık titreşti. Sihrim bütün doğallığıyla karşılık verince alevlerim onun serin ışığıyla birleşti. Ellerimiz gıdıklanıyor ama yanmıyordu.

“Ne kadar kolay,” diye mırıldandı.

“Öyle,” dedim. Alevler yoğunlaşıyor, bileğimi sarıyordu. Odadaki fenerler parlayıp tekrar soldu.

“Gösterişçi,” diyerek sırttı Tisaanah. Ardmdan boştaki elinden gümüş kelekleri serbest bıraktı.

“Ben mi? Konuşana da bakın.”

“İnkâr edemem... tekrar güçlü hissetmek çok iyi geldi.”

Tisaanah'nın güçsüz olduğunu hayal bile edemezdim. Yine de... ne demek istediğini anlıyordum. Altı aydır kendi bedeni-me hapsolmuş, sihrin harika kolaylığını unutmuştum. Bu gücü bir daha asla hafife almamaya içimden yemin ettim.

Tisaanah'nın sihri kolayca benimkiyle buluştu. Son denediğimizde aramızda yükselen duvardan eser kalmamıştı. Zihnime girmesine, dile getiremediğim her şeyi görmesine, aramızdaki tüm sınırların kalkmasına izin verdim.

Fenerler bir kez daha parladı.

Artık dayanamıyordum.

Dudaklarımı onunkilere bastırdığım anda teslim oldu. Kolları boynuma dolanmıştı. Ona sımsıkı sarılıyordum, buna rağmen yeterince yakın olmadığımız için kızırıyordum. Evim gibiydi, dünyadaki bütün iyi şeyler gibiydi.

Yatağa doğru sendeleyerek ilerlerken çılgınlar gibi öpüşüyorduk. Hâkimiyetimi kaybedecekmişim gibi hissettiğimde ona sımsıkı sarıldım. Ilyzath, hatıralarım, Feyler ya da dünyanın sonu umurumda bile değildi. Tüm bunlar, elim göğsünün üzerinden kayarken Tisaanah'nın çıkardığı inlemenin, yatağın kenarına değdiğimiz anda bacaklarını hafifçe açmasının yanında tamamen önemsizdi.

Hayır. Önemli ve ciddi meselelerin hiçbirisi bir süre ondan daha önemli olmayacaktı.

Parmaklarım karnından pantolonunun beline kaydığında Ti-

saanah ağzımın içinde çaresizce inledi. İradeli bir adam olsaydım sabredebilir, saatlerce yavaş yavaş... santim santim kendimi ona alıştırmak için zaman ayırabilirdim.

Sırtı yay gibi gerilirken beni kendisiyle birlikte yatağa çekti. Dudaklarımız hiç ayrılmamıştı. Parmaklarım gömleğinin iliklerinde dolaşırken iradesiz bir adam olduğuma karar verdim.

Kumaş inceydi. Düğmeler kolayca kopuyordu. Tisaanah iç çamaşırı giymemişti. Açıkta kalan göğüs uçları soğuğun etkisiyle sertleşti, dilimle oyunlar oynarken çıkardığı iniltiler çok tatmin ediciydi.

Teni bile turunç tadındaydı.

“Max,” dedi nefes nefese. Bir rica, bir yakarıştı. Adımı böyle söylemesini nasıl da özlemiştim. Durup ona bakmadan edemedim. Dudakları şişmişti, çıplaktı, dağınık saçları başının etrafına yayılmıştı. “Max...” diye mırıldandı tekrar.

“Biliyorum.”

Lanet olsun, elbette biliyordum.

Gömleğimin düğmelerini açıp başımın üzerinden çekti. Kendi pantolon düğmelerini çözdüğü sırada ellerim beklemeden bacaklarının arasına kaydı.

Kasıklarımız birbirine yaslandığında küfrettim. Pantolonum canımı yakıyordu.

Tisaanah beni özgür bıraktığında dişlerimin arasından daha yaratıcı bir küfür çıktı. Hemen ardından dudaklarına yapıştım, ağzının içine neredeyse hırlıyordum. “Dayanamıyorum.”

Threll dilinde nefes nefese cevap verdi. “Ben de...”

Yatağın üzerinde bile değildik. Sırtı yatağa zar zor değiyordu. Dizlerimi iki yana yerleştirip onun üstüne çıkmıştım. Bacaklarını açabileceği kadar pantolonunu indirdiğinde o kadar ıslaktı ki, ilk hamlemde en derinleriyle buluştum. Kalçaları aynı şiddetle beni karşılıyordu.

Threll dilinde tekrar, “Evet,” dediğinde bu kelimenin en favori kelimem olduğunu düşündüm. O inledikçe daha sert çarpı-

yordum. Bir elim saçlarını kavramıştı, diğer elim bel kıvrımının hareketlerini takip ediyordu.

Ölebilirdim.

Söylediğim gibi iradesizdim.

Bu tatlı ve yavaş bir sevişme değildi. Uzun süren bir kavuşma değildi.

İkimiz de çaresiz ve vahşiydik.

Belimi saran bacaklarının kasıldığını hissettim. Dudağımı ısırduğunda canım yandı, o demir tadını hissedebiliyordum.

Açgözlüydüm. Bileklerini tutup başının üstünde birleştirdim. Daha derinlere inebilmek için sırtının bir yay gibi gerilmesini istiyordum. Boşalırken ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Dudaklarından ayrılıp onu izlemekten kendimi alamadım. Başını geriye attı, dudakları aralandı ve tüm vücudu titreyerek sarsıldı.

Artık dayanamayacaktım. Bütün gücümle hareket ederek üzerine yığıldım, yüzümü boynuna gömerek teninin tadına baktım ve adını söyleyerek homurdanırken boynunu ısırdım.

Kendimden geçmek üzereydim.

Sonunda yüzüm saçlarındaydı. Nefes almaya çalışırken göğsü altımda zorlukla hareket edebiliyordu.

Dünya bulanıktı. Mutluydum. Ona doymamıştım ama mutluydum.

Kıpırdamadan sessizlikte uzandık. Kesik nefeslerimizden başka bir şey duyulmuyordu.

Sonra dirseklerimin üzerinde doğruldum. “Sana çok kızgı-
nım.”

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

TISAANAH

*S*ana çok kızgıyım.

Bu sözler, seks sonrası sisin dağılmasına yetti. Gözlerimi açtığımda üzerime eğilmişti. Gergin dudaklarına öfkeli bakışları eşlik ediyordu.

“Yaptıkların yüzünden burada olmanın neredeyse eşiğinden döndüğümün farkında mısın, Tisaanah?”

Ah.

Bunun gündeme gelmesinden korkmuştum.

Yana yuvarlanıp pantolonunu çektiğinde yatağa yayıldık. “Pantolonunu tekrar giymen gereksiz,” dedim.

“Cilvelerinle konuyu değiştirmeye çalışma.”

“Cilvelerim?” Uzun aradan sonra yeni bir Ara kelimesi duy-mak heyecan vericiydi.

“Gitmemi söyledin.”

Dudaklarımı ısırp başımı çevirdim. Kendimi savunacak durumda değildim.

Parmağıyla çenemden tutup zorla ona bakmamı sağladı. “Geri dönmem tamamen şans eseri idi!”

“Niye döndün?”

Dudakları iyice gerildi. “Çünkü seni hatırlamasam da *tanıdığımı* fark ettim. Bu birkaç hatıradan çok daha büyük bir aydınlanmaydı.” Başım iki yana sallarken biraz mahcup görünüyordu. “Kulağa saçma gelebilir ama durumu ancak böyle açıklayabilirim.”

“Hiç de saçma değil,” dedim.

Beceriksizce söylediği şeyler beni en derinden etkiliyordu. Doğru söylüyordum, sözleri saçma değildi. Bir zamanlar sevginin, izlerin ve deneyimlerin bir araya gelmesinin sonucu olduğunu düşünür, üst üste konan tuğlaların oluşturduğu bir yapı olarak hayal ederdim. Yeterince tuğlanız olursa, aşkı bulurdunuz. Ama bu çocukça bir bakış açısydı. Tuğlalar elbette önemliydi ama toplamı bir taş yığınının fazlasıydı. Bir binayla bir ev arasındaki fark buydu. Bina yansa bile onu ev yapan şeyler yok olmazdı. Hatıralar kaybolsa bile, aşk olduğu yerde kalırdı.

“Döndüğüne memnun musun?” diye sordum usulca.

Çıplak bedenime bir bakış atıp aptalca bir soru sormuşum gibi cevap verdi. “Evet.”

“Ciddiyim. Neden sorduğumu biliyorsun.”

Değdi mi?

Hatırlamaya değdi mi?

Yüz hatları yumuşarken parmaklarının ucuyla çene çizgimi okşadı. “Gerçeği mi duymak istiyorsun? Zorlu hatıralar, evet. Ama hiçbirini seni bir daha görememe korkusuyla karşılaştırılmaz. Seni bir daha *görememek* ödümü koparıyor.”

“Üzgünüm,” derken sesim niyetlendiğimden sert çıkmıştı. “Ben sadece... Geçmişinde bir sürü korkunç şey oldu. Çoğu insan ikinci bir şansı ele geçiremez. O hatıralardan kurtulmayı hak ettiğini düşünüyordum. Kurtulmak *istediğini* sanmıştım.”

“Arada bir duvar olsa da ben hâlâ o yaşananların bir sonucuydum. Zaten eninde sonunda onlarla yüzleşmem gerekecekti.”

Canı sıkılmış gibi konuşmaya çalışıyordu ama kendini böyle konuşmaya zorladığını bilecek kadar onu tanıyordum.

“Yüzleştiğimde yanımda olduğun için seviniyorum,” diye ekledi. “Gerçi bunun olmaması için ant içmiş gibiydin.”

“Ben...”

“Sen doğru olanı yapmaya çalışıyordun. Bunun farkındayım, iflah olmaz inatçı yaratık.” Çenemi tutarak yüzümü süzdükten sonra devam etti. “Dinle... Kelimelerle aramın iyi olmadığını biliyorsun, o yüzden bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Benim için en iyisi olduğuna inandığım şeyi merak ediyorsan... *o sensin*. Tamam mı? Bunun kararı çoktan verildi. Bunu öylesine söylemiyorum. Bu konuyu benden daha çok düşündüğünü iddia etmen bana saygısızlık olur. Daha önce bir sürü yanlış kararım oldu ama sen bunlardan biri değilsin. Hiç olmadın, asla bir hata olmayacaksın. Sen *hep* hayatımda olacaksın.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ağzımı açsam, zavallı bir hıçkırıgın kaçıp gideceğinden korkuyordum. Beni tanımayan biri hayatımı dinlese, sadece zincirleme talihsizlikler görürdü. Ama şu anda kendimi hiç olmadığı kadar şanslı hissediyordum. Bu yüzden sözlerine onu öperek karşılık verdim. Öpüşmemiz giderek alevlendi ve bir anda kendimi üzerine çıkmış halde buldum. Çıplak göğüslerimiz birleşmişti. Arzularım hiç dinmeyecekmiş gibi içimde kaynıyordu. Sonuçta gece henüz erkendi, uyumak için bütün bir ömür ve erken bir ölüm bizi bekliyordu.

“Anladığını duymak istiyorum, Vytezic,” diye mırıldandı iki öpücük arasında.

“Anlıyorum, komutanım,” dedim.

Dudaklarında çarpık gülümsemesi belirdi. “General. Terfi etmiştim, yoksa unuttun mu?”

“Kendini çok abartıyorsun, gizemli yılan adam.”

Gülüştü harikaydı. Belimden tuttuğu gibi beni kucağına

oturttuğunda kadınlığımda hissettiğim sertlik gülümsememi silmeye yetti. “Demek öyle,” derken ellerini kıvrımlarımda dolaştırdı. “O zaman bana haddimi bildir.”

Uzanıp pantolonunu indirirken kaşlarımı kaldırdım. “Sana tekrar giymemeni söylemiştim.”

“Haklıydın.”

“Ben hep haklıyım.”

“Hep değil.”

Pantolonunu yerdeki diğer kıyafetlerin yanına fırlatıp üzerine atıldım ve dizinden başlayarak öpmeye başladım. Bacakları, kasıkları ve... sonunda dilim aletindeydi.

İnleyerek başımı o noktaya bastırduğunda onu ağzıma aldım.

Adım dudaklarında bir dua gibiydi. Tanrılar aşkına... Zevkli inlemeleri hoşuma gidiyordu ama aynı zamanda bencilce de olsa kontrolün bende olduğunu hissetmemi sağlıyordu. Tadını, gerilen kaslarını seviyordum. Elimi karnına bastırduğымda saçlarımı kavradı. “Dur, Tisaanah. Böyle olmasını istemiyorum.”

Kirpiklerimin arasından bakacak kadar başımı kaldırdım. “İstemiyor musun?”

“Bu sefer hayır.”

Meydan okumak istiyordum çünkü bunu yapabilecek gücüm vardı ama kasıklarımındaki arzular başka şeyler istiyordu. Az önce her şey çok hızlı ve vahşice gelişmişti, şimdiyse içimdeki varlığının tadını çıkarmak istiyordum.

Beni tekrar kendine çekip uzun uzun öpmesine izin verdim, öncekinden farklıydı. Daha yavaş bir keşifle birbirimizin tadına bakıyorduk. Elleri sırtımda dolaşüyor, parmak uçları yara izlerimi okşuyordu.

Aleti kasıklarımı zorluyordu, artık hazırdım. Tek yapmam gereken kalçalarımı hafifçe oynatmaktı. Bu sefer beni geren bir yavaşlıkla, her bir santimin tadını çıkarıyormuş gibi içime girdi. Tekrar birlikte olmanın tadını çıkarıyorduk.

Nefeslerimiz kesik kesikti. Elleri kalçalarımaya kaydı, tenimi sıkıyordu ama beni hareket etmeye zorlamıyordu. Tamamen

hareketsizdik, yine de her hücremizin birbirimize neler hissettirdiğinin farkındaydık.

Yavaşça doğrulduğumda derinlerime kaydı. Nefesimin keşildiğini hissettim, arzularıma teslim olmak üzereydim. Daha fazlasını arzuluyordum ve artık sabretmek istemiyordum.

Yine de sadece ona bakmakla yetindim.

Vücudunu o kadar iyi tanıyordum ki, değişikliklerin hiçbir önemi yoktu. Ama çok farklı görünüyordu, her yerini damgalayan simya mürekkebinin miktarı beni şok ediyordu. *Stratagram*'lar kırıldığı için dövmeler daha keskin bir hal almıştı. Halkalardan değil, birbirini kesen çizgilerden oluşuyorlardı. Parmak ucumla karnındaki dövmelerden birini okşadığımda kasları seğirdi. Neredeyse dişlerinin arasından tıslayarak bir kahkaha atacaktı.

“Yapma,” dedi Max. “Yalvarırım yapma.”

“Nefret ediyorum.”

“Dövmelerimden mi?” Başımı salladığımı görünce ekledi. “Bence beni daha gizemli ve tehlikeli gösteriyorlar,” dedikten sonra kalçalarını oynattı. Elleri bel kıvrımından yukarı kaydığında başparmağını göğüs ucuma bastırdı. “Gizemli ve tehlikeli bir sevgili istemez miydin?”

Zevk kıvılcımları neredeyse dikkatimi dağıtıyordu. *Neredeyse.*

“Nefret ettiğim *onlar* değil. Sende olmasından nefret ediyorum.”

“Şu anda hiçbir şeyden nefret etmiyorum,” derken yine kalçalarını oynattı. Bu sefer inleyerek karşılık vermeden edemedim. Parmakları sırtımdaki yara izlerinde dolaşırken gözleri bir anlığına karardı. “Eh, bazı şeylerden hâlâ nefret ediyorum.”

En azından birbirimizi anlıyorduk.

Yara izlerini seviyorum ama bunu sana yapandan nefret ediyorum.

“Gel,” dedi. “Seni özledim. Harika manzara için teşekkürler ama bu kadar konuşmak yeter.” Beni kendine çekip öptüğünde adım bile unutacak haldeydim.

Evet, bu kadar konuşmak yeter.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan kalçalarım ağır bir ritimle hareket etmeye başlamıştı. Zevk bir orkestranın çaldığı bir parça gibi doruğa ulaşıyor, bütün duyularımı ele geçiriyordu. Dudaklarını, yanaklarını, alnını ve boynunu öptüm.

Çok daha fazlasını istiyordum.

Hareketlerim hızlanırken eşit bir güçle bana katıldı. Doruk noktam hızla yaklaşıyordu, onunla birlikte uçurumdan aşağı atlamak için sabırsızlanıyordum. Ama daha doruğa ulaşamadan beni üzerinden kaldırıp sertçe yatağa bastırdı.

Hayal kırıklığım bir iniltiden ibaretti.

“Sabırlı ol,” derken pis sırtıtışına rağmen sesi sıcacıktı. Threll dilinde ona küfrettiğimde güldü. “Bana bu küfrü öğretmiştin.”

Ona öğretmediğimden emin olduğum daha pis bir küfür savurdum. Beni nazikçe yan çevirip arkama geçerken yine gülüyordu. Bir kolu boynumun altına dolandı, vücudunun sıcaklığı sırtımdaydı. Boştaki elini kıvrımlarımda dolaştırırken göğüslerimde duraksadı. Onun altında inliyor, sabırsızca kıvranıyordum. Parmakları hiç dokunmadan kadınlığımın üzerinde dolaşıyordu. Bense kendimi ona yapıştırıyor, daha fazlasını istiyordum ama kıpırdamama izin vermiyordu.

“Bu sefer benim için boşalırken seni izlemek ve hissetmek istiyorum,” diye mırıldandı. Kulak mememi nazikçe ısırırken bacağıma açıp yavaşça içime kaydı.

Her yerde yıldızlar patlıyordu. Bu noktada sadece onun insafına kalmıştım. İçime girip çıkarken tenimi okşuyor, her yeri hissetmeye çalışıyormuş gibi giderek hızlanırken gerilen kaslarımı yokluyordu.

“Seni özledim,” diye inledim. Bunu söylerken hıçkırımı bile olabilirdim. Tanrılar aşkına, kesinlikle hıçkırımı olmalıydım. Artık kendi bedenimi bile hissetmezken konuşmak çok zordu. “Seni çok özledim.”

Başım kendine çevirdiğinde ne istediğimi artık bilmiyor-

dum. Her şeyi istiyordum. Beni öptü, yanağımdan süzülen bir damla yaşı diliyle yakaladı ve tekrar kulağıma fısıldadı. “Ben de seni özledim. Seni çok özledim, Tisaanah.”

Bütün gücüyle hareket etmeye başlarken parmakları kasıklarımaya kayd. Sanki tamamen onun insafına kalmış bir çalgıdan ibarettim.

Sonunda milyonlarca parçaya bölündüm. Ondan ve paylaştığımız şursuzluktan başka bir şey değildim. Tekrar bir araya getirilmek umurumda bile değildi.

SAATLER MUTLULUKLA DOLU bir sisin içinde geçti. Perdeleri çekerek dünyayı dışarıda bırakmıştık. Kendimi toparlamam dakikalar sürdü. Hiç konuşmadık, ayağa kalkıp bana bir bardak su verdikten sonra tekrar yanıma uzandı. Kendimi kucağına bıraktığımda sessiz alacakaranlıkta uyuyakaldık. Kaç saat birbirimize yapışmış halde miskin dokunuşlarla öylece uyukladığımızı bilmiyordum.

Her uyandığımda sanki birbirimizi yeniden keşfe çıkıyorduk.

Sonunda kendimizi yataktan çıkmaya zorlayarak banyoya gittik. Sıcak suyla birbirimizi yıkayıp küvetten çıktığımızda, üç adım bile atmadan kendimizi tekrar yerde bulduk.

Yapmacık bir dehşetle etrafına bakınarak, “Burada yaşanacaklardan sonra bu banyo için üzülüyorum,” dedi Max.

“Ben üzölmüyorum,” diye karşılık verdim. “İlk olmadığı-mızdan eminim...”

“Sus,” diyerek parmağını dudaklarıma bastırdı. “Sakın söyleme. Başkalarının şu anda sana yapmak istediğim iğrenç şeyleri burada yaptığını düşünmek her şeyi mahvedecek.”

Dudaklarımı abartılı bir şekilde büzdüm. “Tamam, sustum,” dedikten sonra kollarımı açtım. “Hadi bana iğrenç şeyler yap.”

Büzdüğüm dudaklarımı öpmek için eğildi. “Nasıl istersen.”

BÜTÜN GÜZEL ŞEYLERİN elbette bir sonu vardı. İki gün boyunca sevişmekten yorgun düşmek, güzel şeylerin en iyisiydi.

Kapı yumruklanmaya başladığında uyuyorduk. Gözlerimizi aynı anda açtığımızda birbirimizi gördük. Hiç kıpırdamıyor, sadece birbirimizi izliyorduk. Olacakları biliyormuşuz gibi aynı anda sırttık. Kapıyı açtığımızda korkunç şeylerle ve bize ihtiyaç duyan insanlarla dolu dünyaya geri dönecektik.

Kapı daha sert yumruklandı.

Max başparmağıyla yanağımı okşuyordu. “Çok güzel zaman geçirdim.”

Avucunu öptüm. “Ben de.” Sonra kalkıp gömleğimle pantolonumu üzerime geçirdim. Tanrılar aşkına... her yerim ağrıyordu.

Kapıyı açtığında Ishqa çok mutsuz görünüyordu, ikinci kere asık suratıyla günümü mahvettiğini söylememek için kendimi zor tuttum. Yine de rahatlamıştım. “Dönmüşsün,” dedim.

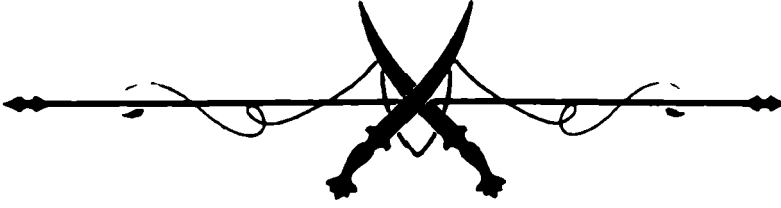
“Konuşmamız gerekiyor,” diye karşılık verdi.

“Haberler kötü galiba,” dedi Max. Kırışık gömleğiyle kapı pervazına yaslanmıştı.

Ishqa bu sözlerle gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu. “İyi haber diye bir şey mi var?”

BÖLÜM ALTMİŞ

AEFE

Aynada kendime baktım.

Aylardır yansımama bakmaktan kaçınıyordum. Yıllar önce yaşamış birinin taklidinden başka bir şey olmayan bir yabancıyı görmek hoşuma gitmiyordu. Şimdi uzun zamandır ilk kez kendimde görebileceğim şeyler olduğunu fark ediyordum. En azından böyle bir... elbise giydiğim için kendime bakma ihtiyacı duymuştum.

Elbisem yere degecek kadar uzundu. Parlak abanoz şifon kumaş ayaklarımın dibinde birikiyordu, rengi gece kadar koyuydu. Küçük gümüş ipliklerle dokunduğu için vücudumun kıvrımlarını sararken ışıltıyordu. Göğüslerimi, belimi ve kalçalarımı sımsıkı sararken bacaklarımın üzerinde geniş katlara dönüşüyordu. Rahatça yürümemi sağlayan derin bir yırtmacı vardı. Yakası göğüs kafesimde son bulan keskin bir V şeklindeydi ve omuzlarımdan

gümüş kayışlarla tutturulmuştu. İki uzun şerit sırtımdan aşağı pelerin gibi akıyordu.

Yüzüm özenle boyanmıştı. Dudaklarım kıpkırmızıydı ve göz makyajım mor, kahverengi, siyah tonlarındaydı. Topuz yapılan saçlarımdan birkaç koyu kıızıl saç teli yanaklarıma düşüyordu.

Hizmetçi sonunda aynaya bakmama izin verdiğinde yaşadığım şok sersemletici olmuştu. Niraja'dan döndüğümüzden beri, yaklaşık bir haftadır kendimi bitkin hissediyordum. Adeta yürüyen bir cesettim. Şimdiyse yaralarım tamamen iyileşmemiş olsa da bambaşka biri gibi görünüyordum.

“Çok güzel,” dedi hizmetçi. Biraz şaşırmış görünüyordu.

Başta aynadaki bedeni süslemek tuhafıma gitmişti. Bir zindan hücrelerini süslemek gibiydi. Ama...

Gözlerimi bedenimde gezdirdim. Daha kaslıydım, duruşum daha güçlüydü. Artık bana uymayan bir kılıfın içinde yaşayan biri gibi görünmüyordum. Karşımdaki güçlü bir bedendi. Bu bedenle inanılmaz şeyler yapmıştım.

Belki süslenmeye değerd.

Ancak yine de bir şeyler tam oturmamıştı.

Elimin tersiyle göz kalemimi ve kıpkırmızı dudaklarımı sildiğimde hizmetçi kız korkuyla nefesini tuttu. “Ah, hayır. Neden...”

Sonunda kendime bakarak gülümsedim. Dudaklarım böğürtlen yemişim gibi görünüyordu. Dağılan göz kalemim, gözlerimi daha büyük gösteriyordu.

İşte... bu bendim. “Çok daha iyi,” dedim.

Hizmetçi ağlamak üzereydi.

Kapı açıldığında Meajqa ve Luia içeri girdi. Meajqa kaşlarını kaldırıp beni tepeden tırnağa süzmekten kendini alamamıştı. “Banyo yapmış olabileceğini düşünmüştüm ama itiraf etmeliyim ki, bunu hiç beklemiyordum.”

Kendisi de muhteşem görünüyordu. Bacaklarını saran siyah bir pantolon ve altının birçok tonundaki ipliklerden dokunmuş

uzun bir ceket giymişti. Metalik bronzdan uzun bir şerit, kalçasından bir omzuna tırmanıp sırtından kanatlarının arasına sarkıyordu. Onun gibilerin benzer kıyafetler giydiğini görmüştüm ama bu tarzın modadan farklı nedenlerle seçilip seçilmediğini merak ettim. Kumaş kesik kanadını kısmen örtüyordu.

Luia da onun kadar etkileyici giyinmişti. Koyu zümrüt yeşilli işlemeli pantolonu, her adımında arkasında dalgalanan uzun beyaz bir ceketle tamamlanmıştı ama çok mutsuz görünüyordu. “Festivallerde zaman geçirmek yerine çalışmamız gerekiyor,” diye homurdandı.

Meajqa alay edercesine güldü. “Her şeye olumsuz bakıyosun. Yolcu etmemiz gereken ölülerimiz, kutlamamız gereken bir zafer ve savaşmamız gereken bir cephe var. Dans ederek sarhoş olmanın tam zamanı bence.”

Dile getirmediıklarını duyabiliyordum.

Çünkü bir daha bu şansı bulamayabiliriz.

Bu gece Ela’Dar şehrinde yılın en büyük kutlaması olan Ocassus Arifesi’ydi. Meajqa bunun yaşam döngüsünü kutlamak, yeni bir yılı karşılamak için düzenlenen bir ölüm ve yeniden doğuş festivali olduğunu söylemişti. Törenler gece saatlerinde ölülerin uğurlanmasıyla başlıyordu. Sonra yeni hayat için büyük bir ziyafet veriliyordu. “Ayrıca bir sürü eğlence olacak!” demişti imalı bakışlarla sırtarak. Ne kastettiğini anlamadığım gibi sormamıştım.

Bir açıdan, şu anda kutlama yapmak tuhaftı. Niraja’da hayatını kaybedenler daha yeni defnedilmişti. Yaralıları henüz iyileşmeye başlamıştı. Kendi sıyrıklarım bile yeni kabuk bağlıyordu.

Tabii hepimiz bunun sadece bir başlangıç olduğunun farkındaydık. Kanın tadını almıştım ve daha fazlasını istiyordum. Bunu isteyen tek kişi ben değildim. İnsanların halkımı katletmesine tanık olmuşum. Korkunç güçteki bir sihrin elimizden kayıp gitmesine izin vermiştik. Ama bu yenilgi aynı zamanda bir zaferdi. Ara güçlerinin yıkıcı darbesiyle baş etmiş, gücümüzü onlara göstermiştik. *Ben* gücümü göstermişim.

Belki de bu yüzden, “Ölülerin yası tutulmalı ve Occassus Arifesi’nde hep birlikte yas tutacağız,” dediğinde Meajqa’yı anlayabilmişim. “Zaferimiz kutlanmalı ve hep birlikte kutlayacağız.”

Herkes yaralı olsa da festival devam edecekti.

“Şahsen ben gecenin mükemmel geçeceğini düşünüyorum,” diye devam etti. “Ölüm çok güçlü bir afrodisyaktır, bu hafta bize her zamankinden yakındı. Üstelik bu savaş bizi öldürecekse, en azından savaşmadan önce biraz eğlenmiş olacağız.” Samimiyetten kendini zorlamaya geçtiği anlarda olduğu gibi gülümsemesi kaskatı kesildi. “Geçen yıl Occassus’ta, o Ara fahişesinin zindanına kapatılmışım. Kanadım kesilmişti. Bu yıl sonuna kadar eğlenmeyi planlıyorum.” Kadehini havaya kaldırıp güçlü bir yudum aldı.

Luia’nın gözlerinde hem kınama hem de endişe vardı. “Yaşlaasan iyi edersin,” dedi. “Daha okuman gereken kitaplar var.”

“Gayet de güzel okurum, dert etme.”

İkisinin arasından boş koridora bakarak, “Caduan nerede?” diye sordum. Dalgın ve yorgun olduğu birkaç kısa görüşme dışında, şehre geldiğimizden beri onu neredeyse hiç görmemişim.

“Festivalden önce yapması gerekenler vardı,” dedi Luia, karpıya yöneldiğimizde. “Orada görürsün.”

Meajqa bir kez daha beni tepeden tırnağa süzdü ve kadehini başına dikti. “Seni görünce mutlu olacağından eminim.”

AY IŞIĞI ALTINDAKİ cenaze töreni, saray bahçesinin kayalıklarla ormanların buluştuğu kıyısında düzenlendi. Şehrin sokakları dahil her yer özenle süslenmiş, bütün duvarlar çiçek ve yeşilliklerle kaplanmış, her yere gümüş kumaşlarla filigranlı süslemeler asılmıştı.

Caduan ve Meajqa, küçük bir masanın ortasında duran seramik bir kap dışında hiçbir şeyin olmadığı taş bir platformda bekliyordu. Hepimiz platformun etrafındaydık. Kalabalık, şehrin sokaklarına kadar uzanıyordu.

Luia'yla birlikte ön taraftan onları izledim. Caduan etrafındaki özenli kıyafetlerle kıyaslandığında nispeten basit giyinmiş gibi görünüyordu ama yine de hepsinden daha çarpıcıydı. Koyu yeşil ve altın renkler hâkimdi. Gövdesine kusursuz şekilde oturan bir ceketle sırtından aşağı akan bronz bir pelerin giymişti. Geyik boynuzundan tacını nadiren takardı ama kumral dalgalı saçlarının üzerine oturttuğu taç, şimdi başka hiçbir yere ait olmamış gibi görünüyordu.

Bana bakmasını istiyordum...

Bunu neden istiyordum ki?

Ama kalabalığın bile farkında değildi.

Birlikte ormanlık tepelere ve uzaktaki aya döndüler. Meajqa hemen elindeki deri ciltli büyük kitaptan bir şeyler okumaya başladı. Ölümüne ve ölümün bu dünyaya etkilerine dair bir hikâyeye anlatıyordu. Onu hayranlıkla dinledim. Ama daha birkaç satır okumuştuk ki, sesi giderek alçaldı ve kelimeleri birbirine bulaşan boyalar gibi karıştı. Duruyor, tekrar başlıyor, sonra tekrar duruyordu.

Onun adına utanırken ensem yandığını hissedebiliyordum.

Bir anlığına kalabalığa kaçamak bir bakış fırlattığında utanmış bir çocuk gibi görünüyordu. Caduan ise sakince ona dönüp elini omzuna koydu, ardından kitabı alıp okumaya devam etti. Meajqa ellerini önünde bağlayıp başını gökyüzüne kaldırdığında, Caduan'ın ağaç dalları arasında dolaşan rüzgâra benzeyen melodik sesi hepimizin kulaklarını dolduruyordu. Doğa hakkında konuşuyormuş gibi sesi doğal bir tondaydı.

“Tanrılara mı konuşuyor?” diye fısıldadım Luia'ya.

Tuhaf bir bakış fırlattı. “Tanrılar?”

“Bu bir dua mı?”

“Tanrılar yok, Aefe,” dedi bilmem gerekiyormuş gibi. “Caduan bize konuşuyor.”

Gür sesi ciddi bir saygıyla çınlıyor, bizden çok daha büyük bir güç olan ölüm ve hayat döngüsünün öneminden bahsediyordu.

Bize konuşuyor.

Hiç düşünmeden elimi göğsüme bastırıp kalp atışlarımı hissettim.

Bizden çok daha büyük bir güç.

Belki dünyadaki yerimizi bulmak için tanrılara ihtiyacımız yoktu. Belki de güç zaten içimizdeydi.

Sözleri sona erdiğinde, Caduan kitabı son sayfasma kadar çevirip bir parşömen çıkardı. Meajqa'yla birlikte seramik kabın başına gelip ormana bakarlarken kâğıdı açtı ve ilk ismi okudu.

Iajqa Sai'Ess.

Bu ölümlerin listesi idi.

Her isimle birlikte Meajqa'nın gökyüzüne fırlattığı bir avuç kül, doğal olmayan bir rüzgâra kapılmış gibi dalgalanıyor, ağaçların üzerine düşmeden önce ay ışığında dans ediyordu.

Caduan isimleri okuyor, o konuşurken kabalık nefesini tutmuş gibi susuyordu.

Luia kulağıma eğilip, "Normalde bu seferki birkaç isim daha uzun," diye fısıldadı.

Caduan isimleri okudukça ormanın üzerine kül yağıyordu.

BÖLÜM ALTMIŞ BİR

MAX

Daha büyük bir oturma alanı olduğu için Sammerin'in odasında idik. Aslında perdelerin arasından sızan kör edici gün ışığını şaşırtıcı buluyordum. Zaman kavramını yitirmiştim. Odada dolaşıp çaktırmadan göz atabileceğim bir takvim aradım. Böylece kimse hangi gün olduğunu bilemeyecek kadar zamanımı uyuyarak ve sevişerek geçirdiğimi anlayamayacaktı.

Sammerin bu numaraları yutacak gibi görünmüyordu. Bizi tepeden tırnağa süzüp, "Odalarımızın yan yana olmaması için aldığım önleme sevinıyorum," dedi kuru bir sesle.

"Hep tepeden bakıyorsun. Sanki sen rahipler gibi yalnızdın," derken komodinden aldığım bir saç tokasını gösterip bir kaşımı yukarı kaldırdım. Sammerin omuz silkmekle yetinince gülmeden edemedim.

Bu çok tuhaftı. Haftalardır onunla yollardaydık ve hafızamı

geri kazanmak arkadaşımı başka bir gözle görmemi sağlıyordu. Sammerin'i çok özlemiştim.

Ishqa keyifsizce oturdu, yorgun görünüyordu.

"Sen nerelerdeydin?" Sesimdeki suçlayıcı tona hâkim olmaya çalışsam da başarılı olamıyordum. Ona niye güvenemediğimden emin değildim. Beş yüzyıl önce bir arkadaşına ihanet ettiğini aklımdan çıkaramadığım için miydi? Öyleyse ikiyüzlülük etmiş olurdum.

Ishqa çıkardığı bir zarfı Tisaanah'ya uzattı. "Sana."

Tisaanah yutkunarak zarfı açıp sessizce okudu. Hemen ardından kocaman gülümsedi. "Orasiev düşmanı püskürtmeyi başarmış."

"Threll ordularının saldırılarına haftalarca direndiler."

Tisaanah rahatlayarak omuzlarını düşürdü. "Tanrılara şükür."

Ishqa'ya baktım. "Sen neden bu kadar mutsuz görünüyorsun?"

Sinirlerimi bozacak kadar uzun süre beni izledi. "Sende bir değişiklik var."

"Değişiklik burada," diye şakağımı işaret ettim.

Kaşları belli belirsiz havaya kalktı. "Nasıl?"

"Klasto ve Blif'in de söylediği gibi, sihrine engel olan duvarları yıktı," dedi Tisaanah. Sonra masaya mermer taşı yerleştirerek, "Bunu aldığımızda oldu," diye ekledi.

Ishqa şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken, "Bu muymuş?" diye mırıldandı.

"Öyle görünüyor," dedim. "Ne olduğu, ne yaptığı ya da nasıl kullanıldığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Açıkçası bizi aydınlatacağını düşünüyorduk."

"Bu bir aracı olmalı. Alttaki sihri çağırıp aktaran bir aracı."

"Peki bunu kim yapmış?" diye sordum. "Neden kalp?"

"Ve kimin kalbi?" diye ekledi Sammerin. Belli ki son iki gündür bu sorunun cevabı üzerine düşünüyordu.

"Bence bu konuyla alakasız," dedi Ishqa.

“Bence gayet alakalı,” dedim. “Kalbini bulduğum için peşime düşecek adamın kim olduğunu bilmek hoşuma gider.”

“Kadın da olabilir,” diye belirtti Tisaanah.

“Doğru. Adam ya da kadın.”

“Birinin kalbi olsa *bile* binlerce yaşında olmalı,” dedi Ishqa. “Muhtemelen bin yıl önce, sihrin düşüşe geçip tekrar yüzeye çıkmasından çok daha eskidir. Bu araçları her kim yaptıysa, çok uzun zaman önce yaptı. Atalarım bile o günleri unutmuş.” Dudakları keyifsiz, hatta acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İnsanlar ve Feyler güce hep eşit derecede açlık duydular. Bugüne kadar gelmiş olmaları bile mucize. Bu araçları yapanlar da büyük olasılıkla kendilerini yok etmişlerdir.”

“Harika,” diye mırıldandım.

“Bu yüzden kimin kullanacağına karar verirken çok dikkatli olmamız gerekiyor,” dedi Ishqa.

“Peki hiç kullanmasak?” Bu tür güçlerle oynamanın nasıl sonuçlar yarattığını çok iyi biliyordum. Dünyaya yeni... hatta ikinci bir Reshaye vermek gibi bir arzum yoktu.

“Başka seçeneğimiz kalmayabilir,” diye mırıldandı Tisaanah. “Asıl önemli olan, bu şeyi Caduan ve Nura’dan önce ele geçirmiş olmamız. Bu kalbin yapabileceklerini gördükten sonra bu çok açık, Niraja harabeleri ve şimdi şehirden geriye kalanlar... farklı durumda.”

“Farklı?” diye sordum.

“Başka nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Askerler kaçıp ortalık yatıştıktan sonra harabelere geri döndüm. Taş... farklıydı. Mermerler, bin yıl önce olması gerektiği gibi temiz ve beyazdı fakat aynı zamanda hamdı. Sütunlara ve bloklara dönüştürülmemişti. Öylece bir dağ gibi adanın her yerine yayılmıştı.”

Eh... bu gerçekten tuhaftı. Tisaanah’yla bakıştık. Harabelerin altındayken kendimizde bile sayılmazdık. Ne yaptığımızı tam olarak bilmemizin imkânı yoktu. Her şey ateşli bir rüya gibiydi. Sihri bilinçli bir şekilde kullanmamıştık. “Bunu yapan

hiç kimseyi duymadım,” dedim. “Özellikle de bu ölçekte... bir şey öylece başka bir şeye dönüşemez.”

Tisaanah aklına bir şey gelmiş gibi irkildi. “Klasto üç tür derin sihir söylentileri olduğundan bahsetmişti. Biri hayat veriyor, diğeri yok ediyor ve sonuncusu değiştiriyormuş.”

Masanın ortasındaki kalbe yepyeni bir gözle bakıyorduk.

Ishqa boğuk bir sesle kıkırdadı. “Bir ölümlü kalbi... hainliğin zirvesi gibi bir şey, değiştirme sihri mi yani?”

Yüceler aşkına.

“Bu sihir bize hayatı... değiştirme gücü veriyorsa... tam olarak ne anlama geliyor?” diye sordum. “Caduan’ın ordusu üzerine yürüyüp hepsini kurbağaya dönüştürebilir miyiz?”

“Peki neden taş?” Tisaanah derin düşüncelere dalmıştı.

“*Değişim* doğrudan bir çeviri miydi?” diye araya girdi Sammerin.

Tisaanah onun ne sorduğunu hemen anlamış görünüyordu. “Eski Besrith dilinde *değişim* kelimesi... hayat içindeki değişimi anlatır. Şey gibi...” Ara dilindeki kelimeyi bulmakta zorlanıyordu.

“Evrin,” dedim.

“Şehir taşlardan inşa edilmişti ve o taşlar bir zamanlar dağdı, o yüzden dağa dönüştüler,” diye fikir yürüttü Sammerin.

“*Saçmalık.*” Brayan üstünü başını yırtmak istiyormuş gibi görünüyordu.

“Bence bu kadar eski ve güçlü bir sihrin ölümlü mantık sınırlarına sığabileceği düşüncesinden vazgeçmeliyiz,” dedi Ishqa büyük bir soğukkanlılıkla. “Anlam vermeye çalışsak da bir sonuca varamayız.”

Hepimiz boş gözlerle ona bakarken akıl sağlığımızın yasını tutuyorduk.

Tisaanah şakaklarını ovuşturdu. “En azından artık cephane-miz var. Diğer sihirlerin nerede olduğunu öğrenene kadar Orasiev’e gidip Threll’e karşı savaşan asilerle çalışmalıyız.”

Ishqa’nın yüz ifadesi anında değişti. “Threll mi? Hayır. Ara Kraliçesi’nin peşine düşeceğiz.”

“Orduya en yakın şey asiler ve hayatta kalmaya çalışırken bize yardım edemezler. Threll ordularını yenip Caduan’ın ordularının dişlerini köreltirse daha çok kaynağımız olur. Böylece asilerin rahatlayarak Nura ve Caduan’a karşı bize yardım etmelerini sağlayabiliriz.”

Haklıydı. Elimizdeki tek askeri kaynak şu anda Threll lordlarıyla savaşıyordu.

“Hesaba katmadığımız bir unsur var,” dedi Sammerin. “Belki her iki cephede de çalışabiliriz. Nura tüm bunlardan önce bile hiç sevilmiyordu. Şimdi gücünü meşrulaştırmayı başarmışken, birçok kişinin bunun ne kadar bıçak sırtı olduğunu anladığından kuşku yok. Belki oradaki müttefiklerimiz, biz oraya gitmeden önce savaşa zemin hazırlayabilir.”

Anında aklıma bir isim geldi. Aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki, Tisaanah da şimdi bana bakıyordu.

“İya,” dedik aynı anda.

Birliklerin liderliğindeki en mantıklı insandı ve danışman olarak başkomutanlık girişimimde arkamda durmuştu.

Sammerin’in kaşları çatıldı. “Nura’nın onu yerinde bırakması şaşırtıcı.”

“Konseyin desteğine ihtiyacı vardı,” dedim. “Birliklerin liderlerini açık bir şekilde infaz etse, inşa ettiği meşrutiyet anında elinden kayıp giderdi.”

“*Açık bir şekilde,*” diye mırıldandı Tisaanah. “Umarım yemeklerini o yemeden önce tadan bir hizmetkârı vardır.”

Yüceler aşkına... Aynı şeyi umuyordum.

“Pekâlâ, İya...” dedim. “Ona güveniyorum. Nasıl iletişime geçeceğiz? Kulelerle iletişimin yakından izlendiğinden eminim.”

“Ben halledebilirim,” dedi Brayan. “Güldiş Şirketi’nin fısıltı ağı her yere ulaşır. Ara da buna dahil.”

Küçümsercesine güldüm. “Paralı askerlerden yeni kaçtık ve böyle hassas bir konuda Güldiş Şirketi’ne güvenmemizi mi istiyorsun?”

Ağabeyim alınmış görünüyordu. “Güldiş askerleri *paralı* değildir. Onlar...”

“*Özel* bir ordu. Tabii, tabii. Zagos sokaklarında seni öldürmeye çalışan adam kimdi? O da mı *özel* askerdi?”

Brayan’ın dudakları seğiriyordu. “O insanlara hayatım pahasına güvenirim. Ama sen güvenmiyorsan... sorun değil. Alternatifin ne?” Sessizlik giderek uzadı, pis sırtışıyla tıpkı on sekiz yaşındaki ukala hali gibiydi.

Tisaanah kalkıp ellerini masaya yasladı. “Tamam. Karar verilmiştir. Önce Orasiev’e gidip Threll ve Fey ordularıyla başa çıkıyoruz. Bu arada, Iya sayesinde Ara’nın nabzını tutuyoruz.”

Başımı salladım. “Zamanı geldiğinde de saldırıya geçiyoruz. Umarım o zamana kadar asiler de bize katılır.”

Grubun onayını almak için masadakilere baktık. Sammerin başını salladı. Brayan homurdanmakla yetindi.

İç çektim. “İyi bir plana benziyor,” derken bütün iyimserliğimi kuşanmaya çalışıyordum.

Ishqa sessizdi, gergin çenesi seğiriyordu.

“Ishqa?” diye üsteledi Tisaanah.

“Yeterince iyi bir plan değil.”

“Bu...”

Ateş saçan gözlerle aniden ayağa fırladığında sandalyesi neredeyse devrilecekti. Değişimi irkilticiydi. “İnsan kraliçeniz oğluma işkence etti, kız kardeşimi bir canavara dönüştürdü. Niraja’da *kendi kız kardeşimle* savaştım. Ara Kraliçesi yaptıkları için ölümü hak ediyor.”

Mermerden yapılmış gibi görünen zarif ve soğukkanlı adam gitmiş, yerini kıpkırmızı bir yüz almıştı.

Neredeyse sözcükler ağzımdan kaçıp gidiyordu.

Kralın gibi konuşuyorsun.

Tisaanah’nın alnında bir acıma çizgisi oluştu. “Üzgünüm, Ishqa,” diye mırıldandı. “Ben bilmiyordum...”

Ishqa derin bir iç çekti ve kendini toplamaya çalışırken nefesini serbest bıraktı.

“Seni anlıyorum,” dedi Brayan usulca. “Kız kardeşlerimi öldüren insanlarla yüzleştüğimde, inan bana...” Başını sertçe iki yana sallaması, söyleyeceklerinden çok daha keskindi.

Midem bulanırken başımı çevirdim.

“Onun gitmesini isteyen sadece sen değilsin,” diye ekledi Tisaanah. “Nura gidecek, söz veriyorum.”

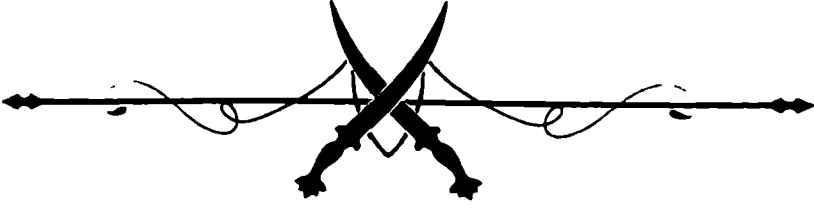
Ishqa tekrar sandalyesine çöktü. “Biliyorum. Ben... özür dilerim,” diyerek gözlerini masada kenetlediği ellerine dikti. Sonrasında attığı neşesiz kahkaha tuhaflığıyla beni hazırlıksız yakaladı. Onun güldüğünü daha önce hiç duymamıştım.

Hepimiz neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bakıştık.

“Sadece... bazen onu anlıyorum.” Ishqa başını iki yana salladı. “Caduan’ı anlayabiliyorum. İntikam almak için yaptıklarından iğreniyorum. Dünyaya... bize yaptıklarından iğreniyorum. Ama onu anlıyorum. Bazen her şeye rağmen en acımasızı buymuş gibi geliyor. Hepimiz aynı şeyi hissettik ama buna rağmen, yine de birbirimizi öldürmeye çalışırken ölüyoruz.”

BÖLÜM ALTMIŞ İKİ

AEFE

Ölümün ardından, herkes hayatı kutlamak için can atıyordu.

Ziyafet başladığında şarap kadehleri saniyeler içinde boşalmıştı. Müzik o kadar gürültülüydü ki, ritim kemiklerimizde titreşiyordu. İlk başta birbirine ait değilmiş gibi görünen kaka-foniler çok geçmeden ziyafetin ayrılmaz bir parçası olmuştu. Dışarı çıkarılan uzun masaların sayısı o kadar çoktu ki, sığdırılmak için çok çalışılmıştı. Saray avlusunda Caduan'ın başında oturduğu elli kişilik devasa bir masa duruyordu. Sokaklarda engeli kaldırım taşları üzerinde bacakları sallandığı için insanların dengede tutmaya çalıştığı başka masalar vardı.

Sofralarda yemekler tükenmeden yeni tabaklar getiriliyordu. Kızarmış etin koyu bronz, meyvelerin parlak kırmızısı, kök sebzelerin morları, kremalı keklerin beyazı, büyük kâse sosların ya da çorbaların krem rengi... Sofralar adeta bir renk cümbüşüydü.

Meajqa ve Luia hemen eğlenmeye başlamıştı. İkisimin arasında otururken her hareketlerinde dirseklerinin hedefi olacak kadar yakındım ama aynı zamanda kendimi çok yalnız hissediyordum.

Masanın başındaki Caduan'a baktım. Vythian'ın anlattığı bir şeylere dikkat kesilmişti. Baktığımı görünce gözlerini kaçırmadan belli belirsiz gülümsedi.

Gece hızla neşeli bir coşkuya dönüşüyordu. Müzik daha yüksek sesle, daha çılgınca çalmaya başladı. Konuklar içtikçe sevecenleşiyordu. Feyler birbirlerinin vücut hareketlerinden zevk aldığı için tabaklarındaki yemekler bırakılıp dans pistine geçiliyordu. Kusursuz kıyafetlerin dansı bir renk bulamacı oluşturuyordu. Çiftler ve gruplar birbirlerini soyuyor, yerlerde yuvarlanıyordu.

Onları hayranlıkla izledim. Garip bir şekilde yabancı bulduğum bu tür bir zevk, henüz çözemediğim bir matematik denklemi gibiydi.

Meajqa aniden yaklaşarak çıplak omzumu okşadı. Törendeki mahcubiyetini unutmuş gibiydi, görünüşe göre kaygısız bir coşkuyla şenliklere eşlik ediyordu. Kulağıma, "Benimle dans et, Aefe," diye mırlarken dili hafif dolanıyordu. "Dans etmek için fazla güzeliz."

"Dans etmeyi bilmiyorum."

"Sorun değil, sana öğretirim." Parmağı kolumdan aşağı kaydığında sırtım ürperdi. "Ya da dans faslını hemen geçebiliriz."

Kafam karışmıştı, sözleriyle kaşlarımı çatıttım. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Sonunda yanıma oturdu. "Yalnız kalmak mı istiyorsun, Aefe? Belki bir birliktelik sayesinde biraz keyif bulabilirsin?" dedi usulca. Gülümsüyordu ama bu sefer hüznü göründüğünü düşündüm. "Belki biz incinmişler birlikte olmalıyız."

Birden anladım. *Seks*. Seksten bahsediyordu.

Düşündüm. Meajqa yakışıklı adamdı ve haklı olabilirdi. İkimiz de incinmiş, kırılmış, bozulmuştuk. Belki perişanlığımı gösterebileceğim en doğru kişiydi.

Ama nedense... bu doğru gelmiyordu. Başımı iki yana salladım. "Hayır, Meajqa."

Buruk bir tavırla omuz silkti. "Sormasam olmazdı," dedikten sonra ayağa kalkıp yanağımdan öptü. Öylesine ani bir öpücüktü ki, vücudumun irkilmesine engel olamamıştım. Ardından iki saniye önceki hüznü an hiç yaşanmamış gibi kocaman gülümseyerek dans pistine yöneldi.

UZUNCA BİR SÜRE yalnız oturdum. Luia dans etmek için çoktan kalkıp gittiği için masanın oturduğumuz tarafında yalnız kalmıştım. Dirseklerimi tabaklar ve kadehlerden kalan boşluğa yasladığımda aniden onu hissettim.

"Töreni sevdin mi?" diye sordu arkamdan.

O tarafa döndüğümde, dünyaya bakışımda bir şeylerin gerçekten değiştiğini fark ettim. Artık güzelliğe ne kadar hayran olduğumu anlıyordum. Caduan'a bakarken aklımdan tek bir şey geçiyordu.

Çok güzel.

Luia'nın boş bıraktığı koltuğa oturup cevabımı bekledi.

"Şey..." Duraksadığımda aklımdaki tek kelimeyi söyledim. "Çok güzel." Sonra şenlikte göz gezdirdim. "Kimsenin üzgün görünmemesi çok tuhaf."

"Neden üzgün olsunlar ki?"

"Çok fazla insan öldü."

"Ölüm, üzülmek için bir neden olamaz."

Bir ömür önce gibi gelen bir süre önce Ara Kraliçesi'nden kurtarılan Fey için dediklerini hatırladım.

Ölüm bir son değildir. Ölüm bir kapıdır.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordum.

"İnanıyorum."

Bana yalan söyleyemezsin, diye düşündüm.

Yalan olduğunu biliyordum çünkü beni ölümden geri dön-

dtürmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Evet, ölüm bir kapı olabilirdi ama öyleyse bile beni geri getirmek için o kapıyı paramparça etmişti. Bunu bilmek beni huzursuz ediyordu. Caduan'ın ikiyüzlü olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyordu.

“Ama hayatın sevinecek çok yanı var ve mümkün olduğunca sevginin kurtarılması gerekir,” derken önce tabağıma, sonra dans pistine baktı. “Ne yiyorsun ne de dans ediyorsun... Neden?”

“Ben sadece... bu eğlence tarzı benlik değil.”

Belli belirsiz gülümsedi. “Burada yalnız kalmışsın.”

Artık değilim, diye geçirdim içimden.

“İtiraf etmeliyim ki, ben de sıklıkla bu tür şeylerin dışında kalmayı tercih ediyorum,” dedi Caduan. “Seni izlerken aynı şeyi hissettiğimizi düşündüm.”

“Oysa fazlasıyla...”

“İlgili mi görünüyordum?” Küçük bir kahkaha attı. “Nasıl biri olduğumu hatırlıyor musun? Böyle zevkler için rol yapmanın hiçbir anlamı olmadığını düşünürdüm ama Ela'Dar şehrini inşa ettiğimde, insanların bazen farklı davranmamı beklediğini fark ettim. Bazen halkın önemli bulduğu şeyler...” Başıyla dans edenleri işaret etti. “Benim için de yeterince önemli oluyor. O yüzden ilgileniyormuş gibi yapıyorum.”

“Yalan söylüyorsun yani.”

“Bu bir yalan değil. Halkıma ve halkımın önemseydiği şeylere saygı gösteriyorum. Hem...” Kutlama yapanlara baktı. “Benim de hoşuma gitmeye başladı. Hayatta olmanın sevincini hatırlamak önemlidir.”

Hayatta olmanın sevinci.

Caduan'ın kalp atışlarını hissettiğimde olan bu muydu?

Çözmeye çalıştığı bir yapbozmuşum gibi beni süzdü. “Yemelisin. Yemekler çok leziz. Yılın en iyi ziyafeti.”

Tepeleme dolu tabaklar gözümü doyurmaya yetmişti. Zaten hangisinden başlayacağımı bile kestiremiyordum. Hem... *leziz* ne demekti ki?

Ne yapacağını bilemeyen halimi görünce bana krema kaplı bir çörek uzattı. “Al, bunu dene.” Parmaklarının arasındaki sarı renkli çöreğin üstüne parlak frambuazlar yerleştirilmişti.

Şarabımdan büyük bir yudum aldıktan sonra eğilip Caduan’ın elindeki çörekten bir ısırık aldım.

Kaşları kalktığında neredeyse şaşkınlıkla kahkaha atacaktı. Ama kremanın serinliği ve çöreğin tatlılığı dilime bir dalga halinde yayılıp, frambuazın keskin aromasıyla birleşirken onunla ilgilenmiyordum. Dudaklarımdan istemsiz bir inleme kaçmıştı.

Zevk... İşte zevk buydu.

Kocaman gözlerle ona baktığımda kıkırdadı. “İyi mi?”

“Bu... bu...”

“Bedenin çok güçlü şeyler yapabilecek kudrette ama aynı zamanda zevke de açık.”

Bunu daha önce fark etmediğim için aptal gibi hissediyordum. Önce bedenimin zindanım olduğunu düşünmüştüm, sonra kullanabileceğim bir alet olabileceğini fark etmiştim. Şimdiyse çok uzun zaman önce unuttuğum faydasız ama harika şeyler tecrübe etmemi sağlayabileceğini anlıyordum.

Şaraptan bir yudum daha alıp mayhoş tadın damağımdaki tatlılığa karışmasına izin verdim. Her şeyi aynı anda güçlü ve yumuşacık hale getiren pusun keyfini çıkarıyordum.

Caduan’ın yakınındaki başka bir tabağı gösterdim. “Şu... onu da denemek istiyorum.”

“Nasıl istersen.” Sığ bir kupada, ışıldayan altın pullardan oluşan tuhaf bir tatlıydı. Bana verirken uyardı. “Dikkatli ol çünkü...”

Ağzım anında yapış yapış bir tatlıyla kaplandı.

“... çünkü damlayabilir,” diye cümlesini bitirdi.

Damlaması umurumda değildi. Çok lezzetliydi. Yutkunurken birden komik göründüğümü düşündüm.

Caduan anlayamadığım ama yanaklarımın yanmasına neden olan bir ifadeyle beni izliyordu. “Biraz...” Dudağımanın kenarını nazikçe sildi, başparmağına hiç düşünmeden elinden yediğim

çöreğin kreması bulaşmıştı. Yine hiç düşünmeden parmağındaki kremayı yaladığımda damağımdaki tatlılığa dilimdeki temiz ve tuzlu tenin tadı karıştı.

Bir an için zaman durur gibi oldu. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Aramızdaki adını koyamadığım tuhaf elektriklenme tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

Sonunda elini çekip kıkırdarak, “İsraf olmaması iyi oldu,” diye mırıldandı.

Kadehimden bir yudum daha aldım. Aniden bütün bedenimin farkına varmıştım. Bütün duyularım eskisinden de güçlü ve yoğundu ama beni bunaltmıyor, tam aksine keyif veriyordu. Müziğin çirkin ve gürültülü olduğunu da nereden çıkarmıştım? Tenimde titreşen ritim kalp atışlarıma eşlik ederken müziğe kendimi kaptırmak ve bu işin nerelere varabileceğini görmek istiyordum.

Birden ayağa fırladığımda Caduan’ın dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. “Dans etmek mi istiyorsun?”

“Şey... aptalca görünüyor. Hiçbir amacı yok,” diyerek dans eden kalabalığa baktım. Tuhaf bir şekilde... canım çekiyordu. Üstelik müzik her yanıma sararken, onların ritme ayak uydurarak hareket etme arzusunu anlayabiliyordum.

“Yok,” dedi Caduan. “Ama onlar zevk alıyor.”

“Deneyeceğim,” derken dudaklarımdaki şekerin tadını düşündüm.

Beni izlerken gülümsüyordu.

CADUAN’LA UZUN SÜRE dans ettik. O haklıydı, amaçsız hareketin keyifli bir yanı vardı. Özellikle de onun kokusunu içime çekerken bu keyif artıyordu. Alımlarımız birbirine yaslanmıştı. Dünyaya bakışımın ve bu hayatın dramatik bir şekilde değiştiğini hissedebiliyordum. Sanki gizemli bir denklem sonunda çözülmüştü ve cevabı bulmanın coşkusunu yaşıyordum.

Ama sonunda yorulmaya başladım. Şarabın pusuna seslerin, renklerin ve duyuların yoğunlaşması eklenince her şey fazla gelmeye başlamıştı. Caduan halimi görmüş olmalıydı, sonunda beni kendine çekip kulağıma mırıldandı. “Başka bir yere gidebiliriz.”

Kaçmak rahatlatıcıydı.

Şenlikten uzaklaşıp sarayın arkasına, kayalığın ormanla bulunduğu patikalardan yürüdük. Bu yolu daha önce de yürümüştük. Caduan beni bahçenin kıyısındaki eğitim evine buradan götürmüştü. O sırada fark etmemiştim ama şimdi bahçenin evcilleşmemiş zarafeti karşısında büyüleniyordum. Birbirine zıt renklerde, kocaman büyümüş çiçekler patikaların üzerine sarkıyordu.

Yürürken onu dikkatle izledim. “Yorgunsun.”

“Hmm?”

“Genellikle yorgunsun,” diye tekrarlardım.

Halsizce gülümsedi. “Yaşlanıyorum.”

Aniden irkildim, Caduan’ın yaşlı olduğunu hiç düşünmemiştim. Reshaye için yaş farkındalığı hiç olmamıştı. Onun için zaman her yönde ilerleyen dümdüz bir çizgiden ibaretti. İnsanlar değişmişti ama ben hep aynı kalmıştım.

Diğer yandan Caduan’ı tacını taşımakta zorlanan genç bir adam olarak tanıdığım başka bir hayattan hatırlıyordum. Aradan beş yüzyıl geçmişti ve Caduan yaşadığı her bir yılın izini taşıyordu.

Bir gün ölecekti.

Bu düşünce hiç hoşuma gitmedi.

“Ölümden korkuyor musun?” diye sordum.

Tepki vermedi, sanki bunu hiç şaşırtıcı bulmamıştı. Uzun bir süre sustuktan sonra cevap verdi. “Sadece benden alabileceklerinden korkuyorum.”

Ben yalnızca onun ölmesinden korkuyordum. “Ölmek istemişim,” dedim.

Yüz ifadesi değişir gibi oldu. “Biliyorum.”

“Sonsuzluğun ne kadar acı verdiğini bilemezsin.” Başımı iki yana salladım. “İşkence gibiydi.”

“Anlıyorum,” dedi usulca.

“Dinlenmek istiyordum,” diyerek yutkundum. Reshaye olarak geçirdiğim zaman, tıpkı ondan önce Aefe olarak geçirdiğim zaman gibi bambaşka bir hayatmış gibi geliyordu artık. Şimdi iki ismimle seslenildiğinde de bakıyordum ama aynı zamanda ikisi de değilmişim gibi hissediyordum. Her ikisinin anılarını da hatırlıyordum ama hepsi başka hayatlara açılan pencereler gibiydi. “Beni geri getirmenden önce öldüğümü düşünüyordum. Tisaanah’nın hayatını kurtarmak için kendi hayatımı feda etmiştim.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Lanetin bedeli hayattı. Aynı bedende iki kişiydik. Reshaye olarak hayatım öfke ve arzudan ibaretti. Tek amacım buydu. O zaman bile, içimden bir parça ölümden korkuyordu çünkü sadece isteklerle doluydum ve ölüm istemenin sonuydu.”

“Öyleyse neden öldün?”

Kaşlarım çatıldı. Sanki yüzyıllar öncesinden bahsediyorduk. Geçmişteki niyetlerimi anlamaya çalışmak neredeyse imkânsızdı. “Dünyada birçok iz bıraktım ama bunların hepsi yara izleriydi. Bunun yerine, eskiden kuşandığım hikâyeler gibi bir mürekkep izi bırakmak istedim. Tisaanah bazen bende... çok daha fazlası varmış gibi hissettiriyordu. Yüzyıllarca şiddete başvurdum ama o anda...” Yutkundum. Artık Reshaye olmadığımı kendime hatırlatma ihtiyacıyla elim istemsizce kalbimin üzerine gitti. “İlk kez bir seçeneğim olduğunu hissettim. Yüzyıllar süren şiddetin ardından tek bir fedakârlık...” Halsizce gülümsedim. “Bir de... dinlenmek istiyordum. Artık dinlenmeye hazırdım.”

Caduan’ın gözleri hüznünlüydü. “Kim olduğuna karar vermek istiyordun çünkü daha önce bu senin elinde değildi.”

“Tabii ki elimdeydi. Kontrolü ele alarak orduları dağıttım.”

“Hayır, o yaptığın yıkımdı,” diye açıkladı. “Bu kontrol de-

ğil. O ordular senin insafına kalmıştı. Gerçek güç, gücü elinden bırakmaktır.”

Öylece durdum, sözleri çok sarsıcıydı. Reshaye olarak güç-ten başka bir şey istememiştim ama güç gerçek bir kontrol değildi. Tam aksine vahşi ve açgözlüydü. Bu arzular beni ele geçirmişti.

Fakat aynı zamanda acımı hafifletmişti.

Utanılacak bir şey yoktu. Belki de kan arzusu, dudaklarımdaki şeker tadı kadar canlandırıcıydı. “Belki,” dedim. “Ama açlıktan keyif almayı öğreniyorum. Daha önce hiç bu kadar aç hissetmemiştim.”

Bir köşeyi döndük. Saraydan iyice uzaklaşmıştık. Bahçelerin yerini ağaçların almaya başladığı yerde bir hareket gördüm. Karanlıkta neye baktığımı anlamam biraz zamanımı aldı. Kumaşlara dolanmış çıplak tenleriyle birbirine dolanmış iki şekil, ay ışığında daha solgun görünen altın renkli saçlar, tek bir gümüş-altın kanat...

Meajqa kucağındaki kadını ağaçlardan birine dayamıştı. Dudakları boynunda dolaşırken kadın yüzüne düşen koyu renk saçları zevkle arkaya savurdu. İncecik kumaş giysiler yerde bir yığın halinde duruyordu.

Caduan gülmemek için kendini tutarken kolumu tuttu. “Başka yerden gitsek iyi olacak.”

Bahçenin batısında yürürken sessizdim. Az önceki manzara gözümün önünden gitmiyordu. Kaba bir açlıkla birbirine dolanan bedenleri tuhaf bulmuştum ama o açlığın güzel bir yanı vardı.

Uzun zaman önce Aefe olarak yaşarken seks yapmanın zevkini tanıyordum ama Reshaye olarak yaşadığım sırada Tisaa-nah ya da Maxantarius seksi hissederken hiçbir şey anlayamamış, o ilkelik karşısında kafa karışıklığı yaşamıştım. Bu tür duyguların amacı ne olabilirdi ki?

Ama...

Kadının yüzündeki arsız şehveti düşündüm.

“Aefe?”

“Hmm?” Caduan’ın konuştuğunu fark etmemiştim.

Eğlenmiş görünüyordu. “Düşüncelere daldın.”

Hiç düşünmeden, “Meajqa onunla seks yapmak isteyip istemediğimi sordu,” dedim.

Olduğu yerde donakaldı. “Ne?”

“Yani elbette bu kelimelerle teklif etmedi ama istediği buydu.”

Kıpırdamadan gözlerini kırpıştırarak ileriye baktı, onu hiç böyle görmemişim. Sonra boğazım temizleyip yürümeye devam etti. “Sen ne dedin?”

“Reddettim.”

Çene kasları gevşediğinde birden merak ettim. Kıskançlık mıydı? Sahiplenme miydi? Reshaye olduğum zaman, beraber olduğum insan tarafından kullanılmaktan başka bir şey istemiştim. Bütün hücrelerimi en derinden ele geçiren bu arzunun, kıskançlıkla dolu bir aşk olduğunu düşünüyordum. Caduan kıskanıyorsa... bu beni sevdiği anlamına mı geliyordu? Sonuçta kıskançlık aşk demekti, değil mi? Düşünceler birbirini kovalarken kafamın karıştığını hissedebiliyordum.

“İstiyorsan kabul edebilirdin,” diye belirtti.

Nedense bu sözler biraz canımı yakıyordu. “İstemedim,” dedim. Sessiz yürüyüşümüz bir anda gergin bir hal almıştı. “Reshaye olduğum zaman, bu tür şeyleri anlayamazdım.”

“Bu tür şeyler?”

“Seks... Nasıl bir his?”

Caduan gülmekle öksürmek arasında kalan tuhaf bir ses çıkardı. “Yani... güzel bir his.”

“Bal yemek gibi mi?”

Dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Belki belli durumlarda.”

İtiraf etmeliydim, meraklandıkça kendimi daha iyi hissediyordum.

“Bu kadar meraklıysan neden Meajqa’nın cömert teklifini reddettin?” diye sordu.

“Bilmem. Belki de kabul etmeliydim.”

Cevabı bilmediğim doğrudu. Ancak ikinci cümlem o kadar doğru sayılmazdı. Ama yanımdaki adamın tepkisinden acımasız bir zevk alıyordum.

Bir kez daha aniden durup bana döndü. Gözlerindeki sanki... öfke miydi? Onu hiç böyle görmemiştim ve bana böyle bakması hoşuma gidiyordu.

Üstüme yürüdüğünde dekoltemin açık bıraktığı tenim sarayın soğuk taş duvarına değince ürperdim. Aynı anda iyice üzerime eğildiği için sıcaklığı ve çam kokuları birbirine karıştı.

“Çok mu merak ediyorsun?” Vaatlerle dolu davetkâr sesi hem yumuşak hem de sertti.

Gözlerine baktım. “Evet.”

Tecrübe ettiğim tüm zevkler sayıklarcasına konuşmama neden oluyordu ama doymak yerine daha fazlasını istiyordum.

Elini sol omzumun üzerinden duvara bastırıp kulağıma eğildi. “Doğru zamanda ve doğru kişiyle adeta bir yıkımdır,” dedi usulca. Sesi alçak ve hırıltılıydı.

Parmağı belimden kalçama doğru inip kumaşın altına kaydığında hem sıcak hem de soğuk dokunuşuyla nefesimi tuttum. Kanım kaynıyor, kalbim deli gibi atıyordu. Kızardığımı hissedebiliyordum. “Başka?” dedim nefes nefese.

Parmak uçları kasıklararımdan tüy kadar hafif bir dokunuşla iç çamaşırlarımın ipeğinde kaydı. Belli belirsiz bir dokunuştı ama aldığım nefeslerle tüm bedenim sarsılıyor, omurgamda zevk kıvılcımları uçuşuyordu. Şu anda onun gözlerinden ve dokunuşundan başka bir şey yoktu.

“Durayım mı?” diye sordu yine usulca.

“Hayır.”

Hayır, hayır. Daha yeni başlamıştık. Açlığım artık kontrol edilemez haldeydi. Bacaklarım kendiliğinden aralanırken, Caudan alnını alnıma bastırıp nefesini serbest bıraktı. Gözleri alev almıştı. Parmakları minicik, nazik halkalar çizerken dünya silinmeye başladı. Dizlerimdeki güç çekilirken farkında olmadan

inledim. Zevkin doruğunda olmama rağmen yanıp tutuşmaya, daha fazlasını istemeye devam ettim.

“Yıldızlar gibidir,” diye mırıldandı. “Birinin her yerine dokunmak gibidir. Birini yiyip bitirirken aynısının sana yapılmasına izin vermek gibidir.”

Her şeyi vaat ediyordu ama her şey bu kadar olamazdı. Tek bir dokunuş yetmezdi. Bu tek dokunuş bile nefesimi kestiği halde daha fazlasını... çok daha fazlasını istiyordum. Bunu ona söylemek, daha fazlasını vermesi için sınırlarını zorlamak istiyordum ama dudaklarım aralandığında tek yapabildiğim boğuk bir inilti çıkarmaktı.

Ağırlığımı üstüme vermişti, ayakta kalmamı sağlayan şey yalnızca onun gövdesi ve sırtımın dayandığı duvardı. Bu arada parmak uçlarıyla çizdiği halkalar hızlanıyor, giderek sertleşiyordu. Nefesim tikanırken kasıklarını bana bastırıldığını hissettim.

“En temel açlık dürtüsü gibidir,” diye açıkladı. “Hem bencil hem de... cömerttir.”

İki parmağı iç çamaşırımın altından içime girdiğinde küfrettim.

Dünyada onun dışında hiçbir şey kalmamıştı, buna rağmen hâlâ yeterli değildi. Bana yetmiyordu... Diğer yandan bedenim nasıl tepki vereceğini, ciğerlerim nasıl nefes alacağını, gözlerim nasıl göreceğini, dilim nasıl konuşacağını unutmuştu. Arzumla ıslanan vahşi zevk ilk anın acısını anında silip atarken bana neler olduğunu anlayamıyor, ne istediğimi bilemiyordum. Daha hızlı, daha yavaş, daha derin, daha nazik, daha sert... Tek bildiğim şey o noktada eridiğim ve onu daha çok istediğimdi.

Başım eğdiğinde dudaklarını boynumda gezdirdi. Kasıklarındaki basınç aramızdaki kıyafetlere rağmen bayılacakmışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Kendini bırak, Aefe,” diye mırıldandı tenime. Sesi buyurgan ve sertti ama aynı zamanda adeta yalvarıyordu. Sanki o da bunu benim kadar çok istiyordu. Ne istediğini bilmiyordum

ama kendimi bıraktığımda düşmeye, patlamalar yaşamaya başladım. Aynı anda hem yıldızlar hem de dünyaydım. Her şeydim ve hepsini ona sunuyordum.

Kendime gelmeye başladığımda çaresiz iniltilerle adını tekrarladığımı fark ettim. Artık ayakta duramıyordum. Dağılmış, çözülmüş ve... çıplak hissediyordum çünkü az önce ona en mahrem ve savunmasız halimi göstermiştim.

Caduan da ağır ağır nefesler alıyor, benim gibi paramparça görünüyordu.

O da korkmuş görünüyordu.

Ne diyeceğimi bilemesem de dudaklarım aralandı. Ancak o yanağımı okşadıktan sonra çenemden tutup başımı kaldırdı.

Biriyle nasıl öpüşeceğimi bilmesem de öpüşmek çok kolaydı. Dudaklarımda dolaşan dudakları nazikti, yavaştı, neredeyse utangaçtı. O anda böylesine çekingen bir öpücüğü tuhaf ve geçici bulabilirdim ancak doğru hissettiriyordu. Tadı bal gibiydi.

Geri çekildiğinde bir an için nefessiz kaldık.

Dudaklarımı ona tekrar uzattığımda yüz ifadesi aniden değişti. İrkilerek geri çekildiğinde dengem bozuldu.

“Ben... Bu...” Parmaklarını saçlarından geçirdi. “Bu...” Çenesini sıkarak bana baktı, sonra başını diğer tarafa çevirdi. “Ben... gitmeliyim. İyi geceler, Aefe.”

Ne olduğunu anlayamadım. Bir an için bütün varlığıyla beni kuşatmıştı ve şimdi benden uzaklaşıyordu. Dünya onun yokluğunda soğuk bir yerdi.

“Caduan!” diye seslendim arkasından.

Ama çoktan gitmişti.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

MAX

Sabah saatlerinde yola çıktık. *Stratagram* yolculuğu sayesinde Orasiev'e ulaşmamız uzun sürmeyecekti. Birçok hünerci olarak bir araya geldiğimiz için hayat çok daha kolaydı. Ana yollardan uzak durup yan patikalardan ilerledik. Hanlarda kalmak yerine gece çöktüğünde kamp kurduk. Ödül avcılarıyla dolu şehirden kaçmak bile bana iyi gelmişti.

Ishqa'nın canı istediği gibi gidip gelmesi bizim için artık şaşırtıcı değildi. Bir gün bizimle birlikte seyahat ediyor, ertesi gün işi olduğunu söyleyip günbatımında iletişim kurabilmemiz için arkasında birkaç tüy bırakıp havalanıyordu. Nasıl bir iş olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Brayan'ın da ayrılacağını ilan etmesini bekledim ancak böyle bir şey olmadı. İlk günün sonunda çadırını kurduğu sırada yanına yaklaşp, "Kalıyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki kalıyorum," dedi ağabeyim.

“Besrith’e gideceğim, sen ister gel ister gelme, diyen halini çok iyi hatırlıyorum.”

“Dalga geçmen hiç hoş değil, Max,” diyerek omzunun üzerinden ters ters baktı. “Besrith’e gitmemi mi istiyorsun?”

Kolay bir soru değildi. Yeni... ve en karanlık hatıralarım omuzlarımdaki en ağır yükü. Bu yük, ağabeyimin yüzüne her baktığımda daha da ağırlaşıyordu. “Hayır,” dedim. “Sadece *tabii ki* demene şaşıyorum.”

“Fikir değiştirdim. Oldu mu?”

“Oldu, generalim,” diyerek alaycı bir selam çaktıktan sonra uzaklaşmaya başladım. Daha üç adım atmadan arkamdan seslendi.

“Onlarla kalırsan sonunun yine Ilyzath olacağını düşünmüştüm. Sadece seni...” Bir tereddüdün ardından homurdandı. “Neyse, önemli değil.”

Dönüp ona bakmadım. Besrith’e gitme hikâyesini uydurmuş olmasını itiraf etmesine mi kızmıştım? Yoksa beni korumaya çalışmasından mı etkilenmişim? Cevabı tam kestiremiyordum.

Muhtemelen her ikisiydi. Ellerimi ceplerime sokup tek kelime etmeden yürüdüm. Brayan’la sorunları konuşmamak hep kolay olmuştu.

YOLDAKİ ÜÇÜNCÜ GECEMİZDE ailemi rüyamda gördüm.

Rüyaların ne kadar kötü olabileceğini unutmuştum. Önceden kederin hayaleti hep zihnimin gerilerindeydi ama hatıraların yokluğu acıları pek çok yönden hafifletiyordu. Ilyzath bana her gün onların yüzlerini göstermişti, yine de zihnimdeki duvarlar beni bu işkencenin temelindeki gerçeklerden korumuştı. Şimdiyse yaralarım ilk günkü kadar tazeydi. Bu kez rüyamda gördüğüm yüzler içimi parçalıyor, ölümlerini izlemek yüreğimi paramparça ediyordu.

Ter içinde uyandığımda Tisaanah’ya yapışmış haldeydim.

“Uyan,” diye mırıldadı kulağıma. “Rüya görüyorsun.”

Hem rüya görüyordum hem de görmüyordum. Çadırdan sı-zan şafak ışığında gözlerimi kırpıştırıp alınına bir öpücük kon-durduktan sonra aniden doğruldum. Bütün bedenim, bir darbe-ye hazırlanıyormuşum gibi kasılmıştı.

“Max...” Tisaanah’nın dile getirmediği soruyu duyabiliyordum.
Neyin var?

Ayağa kalkıp giyindim. “Zorlu bir gün olacak.” Takvime bakmam gerekmiyordu. Geçmişteki *en* kötü gün asla unutul-mazdı.

Tisaanah hemen anladı.

KAHVALTIDAKİ SESSİZLİK BOĞUCUYDU. Sammerin de durumun farkındaydı. Brayan’ın en küçük şeyler yüzünden neredeyse patlayacak halde olması takvimdeki günün ağır bir hatırlatıcısıydı, o yüzden ona bakamıyordum. Yanındayken bile ona yalan söylemek zorunda kalmam hakkında çok fazla dü-şünmek istememiştim. Bazı şeyleri birbirinden ayırmak güzel-di, oysa bugün hiçbir şeyi birbirinden ayıramıyordum. Bugün her şey, beynimdeki o düzenli kutuların içine sığmayacak kadar gürültülü ve acı vericiydi.

Brayan belli ki hiç uyumamıştı. “Nevale lazım,” diye ho-murdandı. Kahvaltıdan beri ilk konuşan insandı.

“Yakınlarda bir pazar yeri var,” dedi Tisaanah. “Bugün gi-debiliriz.”

Parmaklarını elimde hissettim. Sabahtan beri elimi neredey-se hiç bırakmamıştı. Sanki beni dünyaya bağlayan tek şey ol-duğunun farkındaydı.

“Avlanabilirim,” dedi Brayan.

“Pazarda et bulacağımızdan eminim.”

“Ben...” Ağabeyim çenesini sıktı. “Bence Max’le ava çık-malıyız.”

Tisaanah ve Sammerin'in gözlerini bana diktiklerini hissedebiliyordum.

Bugün yapmak istediğim en son şey, silahları alıp ağabeyimle تنها bir yere gitmekti. Ona karşı hislerim o kadar karmaşıktı ki, artık anlam vermekte zorlanıyordum. Keder, suçluluk ve öfkeden oluşan devasa bir yumaktı. İstesem de duygularımı birbirinden ayıştıramıyordum.

Kendimi zorlayarak gözlerine baktığımda ne kadar üzgün olduğunu görüp şaşırdım.

“Dolaşmak iyi gelir,” dedi boğuk bir sesle. “Bir yerlere gidip doğada baş başa zaman geçirmek. Özellikle de... böyle bir günde.”

“Hep birlikte gidebiliriz,” diye öneride bulundu Sammerin. Bana asil bir çıkış sağlamaya çalışıyordu.

Fakat ağabeyim fazlasıyla... çaresiz ve umutsuz konuşuyordu.

“İyi,” dediğimde kendime şaşırdım. “Ava çıkalım.”

BİRLİKTE YEŞİLLİKLERİN ARASINDA ilerledik. Threll ormanları Ara'dakiler kadar yeşil ya da sık değildi. Daha çok fildişi rengi gövdeleri ve seyrek dallarıyla uzun ağaçlar vardı, o yüzden hayvanların yerini bulmak kolay olmalıydı fakat aynı zamanda hayvanlar tarafından görülmememiz gerekiyordu. Bu yüzden sessizce yürüdük, konuşmamak için iyi bahaneydi.

Sonunda, “Bugünün ne olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Brayan.

Bu da nasıl bir soruydu? Elbette biliyordum. “Evet.”

“Genelde... bir şeyler yapar mısın?”

“Sarhoş olup sızarım.”

“Yine mi...”

Alaycı bir kahkaha atarak, “Hayır,” dedim. Alkolün sorun çözmekten daha çok sorun yarattığını çoktan öğrenmiştim.

“Ben genellikle... bunu yaparım. Ava çıkarım. Tek başıma.”

Kontrolü elden bırakmamak için canımı dişime takmasaydım, Brayan’ın istenmeyen duygularla başa çıkma taktiğinin ormanda bir şeyleri bıçaklamak olmasını komik bulabilirdim. Farlione erkekleri... gerçekten hassas yaratıklardı.

Rahatsız edici uzun bir sessizlikten sonra tekrar konuştu. “Sarilla’da söylediklerim yanlıştı, öyle konuşmamam gerekirdi.”

Bu konuya girmek istemiyordum. O korkunç gün hakkında hiç kimseyle konuşmak istemiyordum. Yalnız kalmak istiyordum. Ava çıkmak büyük bir hataydı.

Bana küfürler sıralayıp bağırmak hakkındır. Buna ne kadar hakkın olduğunu bile bilmiyorsun.

“Dert etme,” dedim.

“Doğrusunu istersen...” Yüceler aşkına, birden duyguları hakkında konuşmaya bu kadar gönüllü hale gelmesinden nefret ediyordum. “O zaman seni bulmak istememiştim. Eve geldiğimde orada olmadığını görmek içimi rahatlatmıştı.” Durup bana döndüğünde ister istemez gözlerine baktım. Sert savaşçı görünümüne rağmen bakışları çocuksuydu. “Bana benzeyen birine bakmak zorunda kalmak istemiyordum.”

Göğsüme keskin ve tanıdık bir acı saplandı. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmekten nefret ediyordum. On yılımı yalnız geçirmiş, kendi benliğimden nefret etmişim. Brayan’ı hem takıntılı bir şekilde görmek istemiş hem de onu tekrar görme fikrinden iğrenmişim. Bir kısmı elbette suçluluk duygusuydu ama en az bunun kadar güçlü olan şey, o gün alevlerin arasından bana bakan gözlere çok benzeyen bakışlarını görme fikrinin içimde yarattığı sarsıntıydı.

Brayan babamıza çok benziyordu.

Bana benzeyen birine bakmak zorunda kalmak istemiyordum.

Aklıma Sella’nın küçük kızı geldi. Brayan’a çok benziyordu, taşlar birden yerine oturdu.

“Sadece... tek başına olmak ağır geliyordu,” derken tekrar çalılıklara döndü.

Sırf kendimi kanıtlamak için birliklere başvuracak kadar önem verdiğim ağabeyimin bana ihtiyacı vardı ve bunu fark etmek vücudumu tuhaf bir şekilde felç ediyor gibiydi. “Yanında olmalıydım,” dedim usulca. Tüm bildiklerime rağmen sözlerimde samimiydim.

Başını iki yana salladı. “İşte... olan oldu.”

Konuşmamızın bittiğini düşünerek ava odaklandım ama birkaç dakika sonra tekrar konuştu. “İzin verdiler, biliyorsun.”

“Ne?”

“Ryvenai asileri. Katiller. Ordu onları infaz etmeme izin verdi.”

Hassiktir.

Bunun için... işlediğim suç için insanların öldüğünü bilmiyordum. Hiç sormamış, öğrenmek istememiştim. Şimdi de öğrenmemiş olmayı diliyordum. “Kendini daha iyi hissettin mi?” diye sordum.

“Evet...” dedikten sonra duraksadı. “Hayır.”

Öyle olmalıydı.

Konu kapansın diye yanıp tutuşuyordum ama Brayan sözlerine devam etti. Artık avlanıyormuş gibi yapmaktan vazgeçmişti. “Gerçi... bu tuhaf. Aklımdan çıkaramadığım bir şey var. İnfaz ettiklerim, hiç sandığım gibi insanlar değildi.”

“Ne?”

“Katiller. Katliamı yapanlar. O kadar... *güçsüzlerdi ki*. On kişiydiler ama yarısından çoğu çelimsiz ve keş ergenlerdi. Bu nasıl olabilmisti? Babamız buna nasıl izin vermişti? Ara’nın en iyi savaşçısıydı ve o... *sıçanlar* onları kendi evinde öldürmeyi başarmıştı.”

Kıpırdayamıyor, nefes alamıyordum.

Elbette cevabı biliyor, beni gördüğünde babamın yüzünün nasıl değiştiğini, savaşmaya hazır olduğu halde tereddüt ederek kurşunu beni öldürmemek için sıkıldığını, o korkunç şeyleri yap-

tığım anda bile oğlunu öldürmek istemediğini hatırlıyordum. Babamı ve o anı çok düşünmüştüm.

“Bir türlü aklıma yatmıyor,” diye devam etti Brayan. “Sonunda bir sonuca vardım. Muhtemelen önce kızları yakalayıp rehin aldılar. Kira’yı, belki Shailia karşı koyardı ama Marisca mutlaka direnirdi...”

Artık dayanamıyordum, yayımı yere fırlatıp bir hışımla ona döndüm. “Sus. Bunları dinlemek istemiyorum.”

Brayan’ın yüzünde bir... *incinme* ifadesi dalgalanırken çenesi kasıldı. “Neler olduğunu bilmek istemiyor musun? Son on yıldır bunun ıstırabım çekmedin mi?”

Birden Tisaanah ve Sammerin’in beni gönderip bir daha tekrar görmeme fikrini gerçekte karşılaştırıldığında neden daha merhametli bulduklarını anladım. “Olanlarda mantık arıyorsun,” dedim ağabeyime. “Asla anlam veremeyeceksin.”

“Bir mantığı olmalı.”

“Peki bu ne işe yarayacak? Ötürken çektikleri acıyı neden bu kadar öğrenmek istiyorsun? Ailemizi böyle mi hatırlamak istiyorsun?”

“Bu onları hatırlamanın tek yolu,” diye tısladı dişlerinin arasından. “İki saatlik süre içinde milyonlarca farklı saniyenin milyonlarca farklı sonuç yaratacağı şekilde onları hatırlıyorum. Bütün soruların bilinmezlikleriyle hatırlıyorum. Annemiz çocuklarının ölümüne tanık olmak zorunda kaldı mı?”

“Brayan, sus.”

“O bok çuvalları kız kardeşlerimize tecavüz...”

Kahretsin, artık bunu *duymak istemiyordum*.

“KES ŞUNU.”

“Kesemem,” dedi sinirle. “Susamam. Bu yüzden anlatıyorum. Yaşadıkları sonsuz dehşeti hayal etmekten *kendimi alamıyorum*. Sen de böyle hissetmiyor musun?”

Kapkaranlık bir şaka gibiydi. Ağabeyim tek bir dehşeti bulmak için on yılını harcamıştı, bense on yıldır hepsini unutmaya çalışıyordum.

“Hem bunu hak etmiyorlar mı?” diye devam etti. “Son anların hatırlanmasını hak etmiyorlar mı? Savaşta askerler bile son anlarının hatırlanmasını ister.”

“Alakası yok...”

“Onlar için bunu yapabilmeliyim,” derken artık hırıliyordu. Aniden sırtını döndüğünde omuzlarının sarsıldığını gördüm.

Benim kadar acı çektiğini neden göremediğimi bilmiyordum ama kontrolümü kaybetmemeye çabalarken bir şeyleri değiştiremeyecek kadar uyuşmuş haldeydim. “Üzgünüm,” dedim. Ağzımdan çıkan tek boğuk kelime, onun bildiğinden çok daha fazlasını içeriyordu.

Nefesini yavaşça dışarı verirken bana baktı. Artık kızgın değil, sadece yorgun görünüyordu. “Ben... senin suçun değil.”

Dilimi ısırıldığında kan tadını alabiliyordum.

İç çekti. “Zor bir gün olacak.”

“Çok zor bir gün,” dedim usulca.

Belki daha fazlasını söylemeliydim. Ancak bunun yerine gerçeği yuttum ve bir daha konuşmadan ava odaklandık.

BÖLÜM ALTMIŞ DÖRT

TISAANAH

Şehre girdiğimde dikkatliydim, yanımda Ishqa olmadan görünmez olamıyordum. Yine de dikkat çekmeyecek bir ceket giyip, Parçalı tenimi olabildiğince saklamak için düğmelerimi boğazıma kadar iliklemiş, saçlarımı başlığımın altında toplamıştım. Threll'in gün ortası güneşinden korunmak için neredeyse herkes başını örterdi, o yüzden Sammerin kadar rahat bir şekilde kalabalığa karışıp pazara yöneldim.

Başka şartlar altında bu gezintiden keyif alabilirdim. Burası bana küçükken annemin götürdüğü pazarları hatırlatıyordu. Dolambaçlı dar sokaklar boyunca dizilen tezgâhlarda bir kısmı faydalı ama çoğu ıvır zıvır olmak üzere her şey satılıyordu. Tablolar, oyuncaklar, eşarplar, ayakkabılar, silahlar, on yedi farklı meyve türü... Kaynağı belirsiz şüpheli bir et almak istiyorsanız, dünyanın başka neresine gidebilirdiniz ki?

Sammerin'le tezgâhları dolaşarak, akşam yemeği için mal-

zemeler alıp Orasiev yolculuğunun geri kalanında bizi idare edecek kadar erzak topladık.

“Et de alsak mı?” diye sordu temkinli bir ifadeyle.

Max ve Brayan’ı düşünürken iç çektim. “Muhtemelen almalıyız,” derken çıktıkları avdan elleri boş döneceğinden neredeyse emindim ama onları düşünmek bile yüreğimin sızlamasına yetiyordu. Max’i ağabeyiyle ava çıkmaktan kurtarmanın bir yolunu bulmam gerekirdi. Muhtemelen şu anda işkence gibi anlar yaşıyordu.

Sammerin aklımdan geçenleri fark etmiş gibiydi. “Max iyi olacak.”

“İyi olacağını biliyorum,” diye karşılık verdim. Endişelendiğim şey gelecek değil, geçmişti ve hiç kimse bu konuda bir şey yapamazdı.

“Bence gitmesi iyiye işaret,” dedi Sammerin. “Yıllarca ağabeyinin varlığını reddetti. İlk zamanlar, Brayan onu bulmak için canını dişine takmıştı.” Omzunu belli belirsiz silkti. “Belki... büyüyordur?”

Bir dereceye kadar bu doğrudu ama bedeli ne olacaktı? “Yasın ikisine de iyi gelmediğini düşünüyorum,” dedim usulca.

Sammerin bir süre sessiz kaldı. “Olabilir. Ateşle barut gibi.”

Bir sonraki tezgâhta sergilenen harika etekler, karanlık düşüncelerime rağmen gözümü almıştı. Kıpırmızı bir kumaşa dokunduğum sırada bir ses duyunca kalbim tekledi ve olduğum yerde kalakaldım. Birden on üç yaşına geri dönmüştüm.

“Ne oldu?” diye sordu Sammerin.

Elimdeki eteği bırakıp kalabalığı yarmaya başladım. Geniş çeperli siyah şapkalar ve uzun siyah deri ceketler... Arkalarındaki kafeste insanlar vardı.

Sammerin alçak sesle bir küfür savurdu.

Köle pazarı, Esmaris’in on dört yaşındayken beni seçtiği pazardan çok daha küçüktü ama bunun bir önemi yoktu. Köle pazarı, köle pazarıydı. Kafesler... aslında kümesler, pazardaki tezgâhlardan daha büyük değildi. İçlerindeki cinsiyet, yaş ve

özelliğe göre ayrıştırılmış insanlar alıcıların rahatça inceleyebilmesi için demirlere zincirlenmişti. Vasıfsız kadınlar ve çocuklar, vasıflı işçiler, zanaatkârlar, güzel kadınlar... Tek istisna genç ve güçlü erkeklerdi. Esir tüccarlarına karşı güç birleştirememeleri için farklı gruplara dağıtılmışlardı.

Bütün bunları bir zamanlar geldiğim yerden biliyordum. Beni kadınlarla mı, yoksa çocuklarla mı sergilemeye karar veremedikleri anlar hâlâ aklımdaydı. *Şu göğüslere bak, demişti içlerinden biri. Kadınların yanına koyalım. Müşteriler bunu sever. İlginç bir oyuncak.*

“Yakından görmek istediğin bir şey var mı, canım?” dedi kaba bir ses. Neredeyse kulağımın dibindeydi.

Omzumun üzerinden şöyle bir bakıp başımı çevirdim. Siyah şapkalı adam bana bir malmışım gibi değil, insanmışım gibi gülümsemişti. Böylesini hiç görmemiştim. “Hayır, teşekkürler,” dedim. Teşekkür ederken her an boğulacakmışım gibi hissediyordum.

Kafeslerin etrafında dolaştım. Kölelerin çoğu açık bir şekilde hastaydı, bazıları muhtemelen uyuşturulmuştu. Benim farkıma bile varmıyorlardı. Sadece sekiz yaşında bile olamayacak küçük bir kız nefesini tutarak ayağa fırladı. “Sen,” diye fısıldıyordu. “Seni duymuştum!” Sürpriz bir hediye almış gibi kocaman gülümsediğinde kalbim parçalara ayrıldı.

Sammerin omzuma dokundu. “Tisaanah...”

“Bir şeyler yapabilirim.”

Umutsuzca bana bakıyordu. Elinden kurtulup tekrar kafeslerin etrafını dolaştım. Bu sefer, küçük kızın gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen dikkat çekmemek için başka bir kafese yaklaştım. Bir şeyler yapabileceğimden emindim. Sihirle bozabileceğim bir kilit, sessizce öldürebileceğim işe yaramaz bir nöbetçi...

Sammerin kulağıma, “Yapamayız,” diye fısıldadı.

“Yapabiliriz,” diye tısladım.

Lanet olası şehirleri yerle bir etmişim. Tek bir küçük kıızı

kurtaramayacağımı düşünmek başlı başına komikti. Ne var ki, kafeslerin etrafında döndükçe hayallerim tuz buz oluyordu. Demir parmaklıklar sağlamdı. Köle tacirleri her yerdeydi. Sadece onlar olsaydı burayı cehenneme çevirirdim ama pazar kalabalıktı, gündüz vaktiydi ve aranıyorduk.

Hayır, hayır, hayır, diye içimde bir ses itiraz ediyordu. *Onları öylece bırakamazsın.*

Sammerin kolunu omzuma atıp aniden beni kafeslerden uzaklaştırdı. “Köle taciri, sokağın başına girdiğimizden beri gözünü senden ayırmadı,” diye mırıldandı. “Buradan hemen gitmeliyiz. Üzgünüm, Tisaanah. Gerçekten üzgünüm.”

Omzumun üzerinden baktım. Siyah şapkalı üç adam bir araya toplanmış fısıldaşıyordu, aynı anda bana odaklandılar.

Başımı hemen diğer yöne çevirdim. Kalbim sızlasa da Sammerin haklıydı, kölelerin yanına gelmek bile hataydı. Kolayca tanınabilirdim. “Peki,” dedim.

Tanrılar aşkına... resmen içim yanıyordu.

Sokaklarda hızla ilerledik. Büyük bir pazardaydık, kendi başına küçük bir köy büyüklüğünde sayılırdı. Soluma göz attığımda siyahlara bürünen bir adamın tezgâhların arasında bizi takip ettiğini gördüm. Omzumun üzerinden baktım, diğeri hızla peşimizden geliyordu. “Kesinlikle bizi takip ediyorlar,” diye söylendim.

Sola gitmemiz gerekiyordu ama orada başka bir köle taciri belirince hemen yolumuzu değiştirip ters yönde ilerledik.

Karşımızda taş duvarlar yükseliyordu. Köşeye sıkışmıştık. Pazardan bir an önce çıkmalıydık. Kalabalıktan sıyrıldığımız anda o hayvanları parçalara ayırabilirdik. Daha düşünmeden sihrim tenimi karıncalandırmaya başlamıştı. Duyularım her yerdeydi. Kalabalığın ısıltılı duygularının ve uğultulu düşüncelerinin tadını alabiliyordum. Köle tacirleri dışında kimsenin canını yakmak istemezdim.

Tek yapmamız gereken, tacirleri pazardan dışarı çıkarmaktı.

Bir köşeyi dönünce تنها bir sokağa girdik...

Anında sırtım ürperdi, inmeden çok önce darbeyi hissetmiştim. Adamın başıma savurduğu balyozdan son anda kaçmayı başarmıştım ama sıyrıp geçmesi bile dünyamın ters dönmesine yetmişti. Neyse ki sihrim çoktan hazırды. Diğer kolumu tuttuğunda acıyla haykırıp çürüyen simsiyah elini geri çekti.

Sammerin’le birlikte hayvanlar gibi dövüşüyorduk. Sammerin’in sihri, onu inanılmaz bir katil yapıyordu. Parmaklarını oynatarak adamları aniden durdurup kollarını ve bacaklarını büküyor, ciğerlerinin içe çökmesine neden oluyordu.

Çok geçmeden adamlar yere serildi. Pazardaki satıcılar nefeslerini tutarak gerilemeye başlamıştı. Kalabalık kocaman gözlerle güvenli bir mesafeden bizi izliyordu.

Gelen ani bir saldırıya kendimi hazırlayamadım ancak sonra saldırganın siyah ceketli olmadığını fark ettim. Geniş çeperli şapkası da yoktu. Bu seferkinin elinde sıradan bir mızrak vardı. Kol bandındaki kurt sembolü, boynundaki dövmeyle aynıydı.

Bir köleydi. Görevini yapmaya zorlanmıştı.

Sammerin’in sihri çoktan harekete geçmişti. “Dur!” diye haykırdığımda kafası karışmış gibi bana baktı. *Ne oldu?* diye soruyordu gözleriyle. Ama bir şey söylemeden önce korkunç bir çatırtıyla yere yığıldı. Başındaki yaradan akan kan, kaldırım taşlarını kırmızıya boyuyordu ve vücudu hiç kıpırdamıyordu.

Paniğimle savaşırken başka bir darbeyi son anda savuşturdum. Her yanımda sarılmıştı. Kimse yerde kıpırdamadan yatan arkadaşşıma bakmıyor, üzerinden atlayıp geçiyorlardı.

Sihrim ellerimde parladı. Hepsini öldürmek çok kolaydı, onlarla savaşabilirdim. Ama adamların yarısından fazlası kölelerdi. Kaderin cilvesiyle içlerinden biri Serel bile olabilirdi.

Bu insanların canını yakmayacaktım.

O yüzden beni yakalayıp dizlerimin üzerine çökmeye zorlamalarına izin verdim. Sammerin’in hareketsiz bedenine bakarken dehşet boğazıma bir yumru gibi oturuyordu.

Ölme. Lütfen ölme.

Sihrimle zihnine uzandım. Acı çekiyordu ama hayattaydı.

Büyük bir endişe gösterisiyle adamların elinden kurtulup üzerine atıldım ve kölelerden birinin kolundan kopardığım kurt sembollü kumaşı gizlice ceketinin cebine kaydurdum. Ardından kölelerin beni geri çekmesine razı oldum.

Kol bandının üzerindeki sembolü tanımıştım. Aylar önce aynı sembol, evimin kapısına bırakılan kesik ellerin üzerine dağlanmıştı.

Zorokovlar.

Sonunda kendimi en büyük düşmanımın duvarları arasına hapsetmenin o kadar da kötü olmadığına karar vermiştim. Arkadaşlarımın beni anlayacağını umuyordum.

Siyah şapkalı bir adam yanıma geldi, diğerlerinden daha soğukkanlıydı. Çenemden tutup yüzüme baktı. Başım çoktan açılmıştı, o yüzden saçlarım yüzüme düşüyordu. Adam bana gülümsedi. “Güzel sürpriz. Zorokov’un onun için ne kadar ödeme yapacağını tahmin edebiliyor musun?”

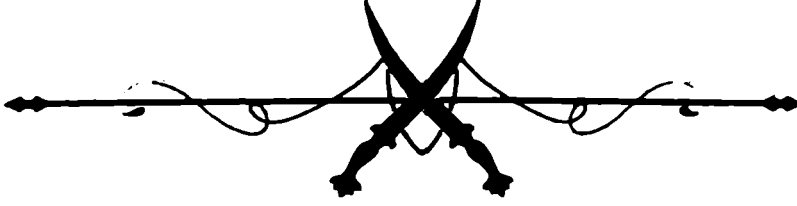
Başıma aldığım bir darbeye tüm dünyam sarsıldı. “Dikkatli olun!” diye bağırdı köle tacirlerinden biri. “Sakın ona *zarar* vereyim deme, seni aptal!”

Sonra beni sürüklemeye başladılar. Bir arabaya bindirildiğim sırada gözlerim kararıyordu. Demir şingirtıları duydum, etrafım zincirlenmiş insanlarla doluydu.

Araba harekete geçtiğinde bilincimi çoktan kaybetmiştim.

BÖLÜM ALTMIŞ BEŞ

AEFE

Günler geçip gidiyor, Caduan beni görmeyi reddediyordu. Sarayla ilgili konuları özel görüşmek için Meajqa, Luia ve Vythian’la buluşuyordu ama ben davet edilmiyordum.

Halkın önüne nadiren çıktığında, onunla konuşmama fırsat bırakmadan... aslında kimseyle konuşmadan çekip gidiyordu.

Odama gelmiyordu. Onun odasına gittiğimde nöbetçiler beni geri çeviriyordu.

Birkaç gün sonra, “Aranızda ne oldu?” diye sordu Meajqa.

Uzun bir süre sessiz kaldım, sorusunu gerçekten düşündüm ama çaresizdim. “Bilmiyorum!”

Yan gözle bana meraklı bir bakış fırlatıp içkisinden büyük bir yudum aldı.

Başta kafam karışıkta. Muhtemelen bir hataydı, ortada bir terslik olduğu kesindi. Yanlış bir şey mi yapmıştım? O gece yaşananlar sırasında itici mi davranmıştım?

Geceleri o anları tekrar tekrar gözümün önüne getirip ipuçlarını yakalamaya çalışıyordum.

Sesindeki gerçekten arzu muydu, yoksa kızgınlık mıydı? Neyi gözden kaçırmıştım?

İncinmiş hissediyordum. Yanımda olmayı bıraktığı ana kadar Caduan'a ne kadar bağlı olduğumu hiç fark etmemiştim. Başlarda olduğu gibi artık ona ihtiyacım yoktu. Muhtemelen yediğimden, içtiğimden ya da kendimi balkondan aşağı atmadığımdan emin olmak için sürekli beni kontrol etmesinden sıkılırdım. Ancak şimdi ondan hoşlanıyordum, asıl kötü olan şey buydu.

Başkasıyla paylaşılabilen zevklerin tadına bakmıştım ve şimdi o tadı özliyordum.

Onu özliyordum.

Günler geçti.

Sonunda öfkelenmeye başladım. O kim oluyordu ki? Bana böyle hissettirmeye ne hakkı vardı? Sahip olduğumun farkında bile olmadığım kırılğan yanıma ona göstermişim ama beni bahçede soğuktan titrerken öylece bırakıp gitmişti. Ona karşı bir şeyler hissetmeme neden olmuş, sonrasında da beni terk etmişti.

Tıpkı diğerleri gibi. Beni esir eden Maxantarius ve Tisaanah gibi...

Düşüncesi bile öfkeden köpürmememe neden oluyordu.

Bir hafta sonra Meajqa yine sordu, "Cidden çok merak ediyorum... ne oldu?"

Bu sefer tereddüt etmeden, "O korkağın teki," diye hırladım.

Kaşlarını kaldırdı. "Hmm. Sanırım daha çok romantik kitap okuması gerekiyor," dedikten sonra kadehini başına dikti.

Korkak.

Geceleri onu isterken... sesini özlediğimde kendime bunu söylüyordum.

O bir korkak.

Ona ihtiyacın yok.

Onu istemiyorsun.

İşin kötü yanı, bir korkak olsa da onu istiyordum.

BÖLÜM ALTMİŞ ALTI

MAX

Tisaanah ve Sammerin'in dönmemiş olması hoşuma gitmiyordu.

Bütün sinir uçlarım sanki tenimin üzerinde açığa çıkmıştı. Delice bir enerjiyle ellerimi ovuşturuyordum, kampın etrafında durmaksızın volta atıyordum. Ormandan dönüş yolunda ağabeyimle tek kelime konuşmamıştık. Kampta da sessizliğimiz devam ediyordu.

En kötü senaryolar için güzel bir gün olduğunu düşündüm. Korkunç şeyler hayal etmek benim için çok kolaydı.

Sonunda ağabeyime döndüm. "Onları bulmaya gidiyorum."

"Geri döndüklerinde seni bulmak daha zor olacak."

"Umurumda değil. Bir..."

Bir terslik var.

Ben bunu söylemek üzereyken kanlar içindeki arkadaşım kampta belirdi. İki ayağının üzerinde duruyordu ama o anda

dizlerinin üzerine düştü. Her yeri kana bulanmıştı. Elindeki ıslak parşömen parçasına karaladığı *stratagram*'la bir şekilde buraya gelmeyi başarmıştı.

Kalbim tekledi.

Hemen yanına koştum. Eli başındaydı, yüzü acıyla çarpılırken iki büklüm oluyordu. Başındaki yarayı biraz iyileştirmişti ama kanama henüz durmamıştı. Şifacıların kendilerini iyileştirmesi neredeyse imkânsızdı. Sammerin'in kendini iyileştirmiş olması, onun ne kadar yetenekli olduğunu belli ediyordu.

"Sargı," diye bağırdım Brayan'a. "Hemen."

Sözümü ikiletmeden istediğimi yapınca getirdiği bezleri Sammerin'in yarasına bastırdım. Arkadaşımın kapkara gözleri bütün korkularımı doğruluyordu.

"Nerede?" diye tısladım. "Tisaanah nerede?"

Titreyen eliyle ceketinin cebinden çıkardığı kumaş parçasını elinden kaptığım gibi açtım. Kana bulanmış bir kurt sembolü hırlayarak bana bakıyordu.

"Bu bir Threll sembolü," dedi Brayan.

"Köle tacirleri..." Sammerin büyük bir çaba sarf ederek hırıldıyor, aynı anda boğazına kadar inen yarayı acı içinde kapatmaya çalışıyordu.

"Hangisi?" diye kolluğu Brayan'ın yüzüne doğrulttum. "Bu hangisine ait?"

"Eskiden çoğunu bilirdim," derken kaşları çatıldı. "Uzun zaman oldu."

"Hatırlaman lazım."

Tek bir şey düşünebiliyordum.

Onu kaybedemem. Onu asla kaybedemem. Hele bugün hiç kaybedemem.

Geçmişe gömülmekle meşgul olduğum için onunla gitmemiştim. Kutsal adalet bu değilse neydi?

Beynimi zorladım. Tisaanah'nın özellikle Threll lordları arasında bir sürü düşmanı vardı. Ama en çok kim onu ele geçirmeyi isterdi? "Zorokovlar," dedim. "Bu sembol onların mı?"

Brayan'ın kaşları havaya kalktı. "Kurtlar. Evet, bu onların." Sammerin hâlâ konuşamıyordu ama başını sallamayı başardı.

Kan beynime çıkarken korku ve öfke bütün hücrelerimi ele geçiriyordu. Parmaklarımda kıvılcımlar çıkmaya başlamıştı bile. O lanet olası insanları kül etmeye hazırdım.

Sammerin bileğimi kavradığında aramızda sessiz bir konuşma geçti. Çenem sıkılmaktan ağrıyordu, parmaklarımdaki kumaş parçası sihrimin öfkesiyle kararmaya başlamıştı. "Biliyorum," dedim derin bir nefes alıp yavaşça verirken. "Biliyorum."

Tisaanah'nın peşinden gidemezdim. Aviness zindanlarında olduğu gibi bu sefer aynı şekilde davranamazdım. Tisaanah'yı ona tehdit olan herkesi paramparça edecek kadar seviyordum ama söyleyemediği şeyleri anlayacak kadar da onu tanıyordum.

Tisaanah sihrine yine kavuşmuştu. Güçlü bir savaşçı olmakla birlikte çok daha güçlü bir hünerciydi. Bunu biliyordum çünkü hünerini ona ben öğretmiş, benim kadar iyi... hatta benden daha iyi bir usta oluşuna kendi gözlerimle tanıklık etmiştim. Threll lordlarının evlerinde oldukça göz önünde saklanarak zaman geçirdiğini daha önce anlatmıştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu, üstelik bize bir mesaj göndermişti. O kervanın peşine takılabilir, önüme çıkan herkesi öldürüp araba Zorokov ailesinin kapısına varamadan onu geri getirebilirdim. Ama bunu yaparsam bana çok kızardı çünkü onu *kurtarmış* olurdum... ve onu kurtarmam herkesin *zaferi* olmayacaktı.

Kol bandı nerede olduğunu söylese de kurtarılmak istediğini göstermiyordu. Tam aksine...

Buradayım. Bana bir ordu getir.

"Şimdi yola çıkarsak, Zorokov topraklarına erişmeden o kervanı durdurabiliriz," dedi Brayan boğuk bir sesle. Kılıcına uzanmıştı bile. Başka zaman olsa, Tisaanah'yı kurtarmak için savaşmaya bu kadar hevesli görünmesine şaşırabilirdim.

"Hayır," dedim. "Orasiev'e gitmemiz gerekiyor."

Bana delirmişim gibi baktı. “Tisaanah zincire vurulmuş ve sen onun peşinden gitmek *istemiyorsun*, öyle mi?”

Ah, tabii ki *istiyordum*. Öyle çok istiyordum ki, aksini yapmak canımı yakıyordu. “Onun yanına *gideceğiz*,” derken kumaş parçasını yumruğumda sıkıp Sammerin’e doğru baktım. “Ama Tisaanah kurtarılmak istemiyor, aksine işlerini bitirmek istiyor. Biz de bunu yapacağız. Orasiev’e gidip hızla asileri toplayacak, sonra o piçleri mahvedeceğiz. Tisaanah *bunu* istiyor.”

Dehlizlerden alıp getirdiğim taş kalbin, gerçekliği bile değiştirebilecek kadar tuhaf olan gücünü adeta hissedebiliyordum.

Brayan ikna olmamış gibiydi. “Anlayamıyorum, nasıl oluyor da...”

“Sana fikrini soran olmadı,” dedim sertçe.

Sammerin yavaşça ayağa kalkıp elini boğazından çekti. Yara hâlâ berbat görünüyordu ama neyse ki, kanamayı durdurmayı başarmıştı.

Onu tepeden tırnağa süzüp, “İyi misin?” diye sordum.

Sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti. “Bir imparatorluğu devirebilecek kadar iyiyim.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. “Bunu duyduğuma sevindim, dostum.”

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

TİSAANAH

Zorokov malikânesi, Mikov malikânesi kadar... belki ondan da güzeldi. Daha büyük olduğu kesindi. Zenginlik hemen göze çarpıyordu. Esmaris kanıtlamak zorunda olmadığı bir güce sahipti ve mobilya zevki bunu yansıttı. Evindeki her şey beyaz mermerden kusursuz bir şekilde oyulmuştu. Hiçbir süsleme olmaması asıl pahalılığını ilan ediyor, öyle olduğunu hissettiriyordu.

Zorokov zevk anlayışı biraz daha gösterişliydi. Fildişinden bir dağ gibi bloklar halinde üzerimizde yükselen binaların çatıları gümüş ve altınla kaplıydı. Araba gürültüyle ilerlerken hepimiz susmuştuk. İçine bir düzineden fazla kişi dolmuş, araca zincirlenmiştik. Ama hem bilekleri hem de bacakları bağlı olan tek kişi bendim. Uçup gitmemden korkuyormuş gibi beni parmaklıklara ve banklara bağlamışlardı.

Elbette uçup gitmeyecektim. Mükemmel bir köle, mükemmel bir mahkûm olmakta çok başarılıydım.

Böyle kemerlerin altında çok durmuştum. Yine de başka bir lordun sembolünün gölgesi üzerimden her geçtiğinde kaskattı kesiliyordum. Çocukluğumda hep farklı bir girişte durmuş, farklı bir efendiye dönmüştüm.

Korkularımı bastırdım. Artık bir çocuk değildim.

İçinden geçerken şehri izledim, sokakları ezberledim. İki aşamalı duvardan biri şehri, diğeri malikâneyi çevreliyordu. Sokaklar geniş ve düzgündü, çok kullanışlı oldukları kesindi.

Beni tanıyan küçük kızla aynı kafesteydik. Karşıma oturmuş, yol boyunca beni izlemişti. Sonunda iyice yaklaşıp usulca, “Esmaris Mikov’u gerçekten öldürdün mü?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Olumsuz anlamda değildi, sadece onu *susturmaya* çalışıyordum.

Geç kalmıştım. “Onunla konuşmayın,” diye hırlayan bir köle taciri aniden tokat atınca küçük kız yanındaki kadının kucığına yayıldı.

“Vurma!” bağırdım kendimi tutamadan. “O...”

ÇAT.

Başımın arkasındaki acıyla birden her yer karardı.

UYANDIĞIMDA HÂLÂ ZİNCİRLENMİŞ haldeydim. Başım zonkluyor, midem bulantıyla sarsılıyordu. Daha kendime gelemeden dizlerimin üstüne kapanıp kusmaya başladım.

Bütün duyularım körelmişti ama ilk duyduğum, “İğrenç şey,” diye söylenen bir kadının tiksintiyle dolu sesi oldu. “Şimdi kusmuğunu temizlemem gerekecek.”

Kendimi zorlayarak başımı kaldırıp sırtımı duvara yasladım.

El ve ayak bileklerim zeminin köşesinden çıkan bir zincire bağlıydı. Yer, kuşkusuz evin her noktası gibi mermerden yapılmıştı. Solumda zincirlerimle uzanıp yatacağım kadar yakın duran küçük bir yatak vardı. Oda küçüktü. Tek bir masa vardı, tozlu bir ayna ve...

Pencere yoktu.

Dağınık, kır saçlı ve cılız bir kadın büyük bir tiksintiyle yüzünü ekşiterek bana bakıyordu. “Seni daha iri sanıyordum,” diye söze girdi. “Sebep olduğun onca beladan sonra.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona odaklandım. Köle kıyafetleri de olsa giydikleri kaliteliydi. Bu da onun bir ev kölesi olduğu anlamına geliyordu. Lordlar etraflarında hoş görünen şeyler isterdi.

Elindeki paspası sertçe yere yapıştırdığında kusmuğun bazı parçaları yüzüme sıçradı. “Geldiğin için çok *heyecanlılar*,” dedi kadın.

“Burası neresi?” diye sordum boğuk sesimle.

“Yaptıklarından sonra aptal olmadığına eminim,” dedi.

“Zorokovlar.”

Kadının göz devirmesini bir doğrulama olarak algılamayı tercih ettim. “*Malikâne?*” diye sordum.

Beni hizmetçilerin yanına kapatmışlardı. Zindanda olmadığımı göre ek bir binada olmalıydım.

“Seni burunlarının dibinde tutmak istiyorlar. Bu yüzden ben de kusmuk temizliyorum. Genellikle böyle işlerle uğraşmam.”

Paspası yine savurduğunda kusmuk üstümü ıslatınca kaçmaya çalıştım. “Peki sen...”

“Kızım senin yüzünden öldü,” diye sözümü kesti kadın. Yüzüme bakmıyordu. “Önce ellerini kestiler. Duyduğuma göre sana göndermişler.”

Kalbimin sızısı dilimi kilitliyordu. O eller her gün aklıma geliyordu. “Üzgünüm,” diyebildim.

Kadın omuz silkti. “Artık eskisi kadar üzülmiyorum.”

Sihrimle ona ulaşmaya çalışmam, kafamın neden bu kadar bulanık olduğunu fark etmemle sonuçlandı. Yaratığı hisse bakılırsa yüklü dozda Chryxalis’le uyuşturulmuştum.

“Yakında gitmiş olacaksın,” dedi paspası tekrar yere vururken. “Bence bu hepimiz için en iyisi olacak. Yine her şey eskisi gibi olsun. Kölelerin elleri, kendini beğenmiş bir Nyzrene sür-

tüğü lanet olası bir iç savaş başlatmaya karar verdiği için değil, eskisi gibi hırsızlık yapıldığında kesilsin.”

Bunun için artık çok geç olduğunu söyleyebilirdim. Bugün ölsem bile başlattığım yangın söndürülemeyecek kadar büyüktü. Çok fazla insan, artık eskiye dönmeyi istemeyecek kadar kızgındı.

“Kızının adı neydi?” diye sorduğumda bir an için duraksadı.

“Salen.”

“Güzel bir isim.”

Korkunç bir şey söylemişim gibi gözlerini bana çevirdi. Sessiz bir öfkeyle bakıyordu. Sırtını dönüp paspası bir kez daha yere yapıştırdı, ardından gürültüyle kovaya bıraktı. “Aptalın tekiydi, aklı çok havadaydı. Yaptığın şeyin harika olduğunu düşünüyordu. Seni çok seviyordu, sonuna kadar davasından asla vazgeçmedi.”

Su dolu kovayı kapıya sürüklerken paslı tekerlekler çığlıklar atıyordu.

“Bekle,” dedim. “Senin adın ne?”

Kapıyı ardına kadar açarken, “Laron,” diye cevapladı. Sonra çarparak kapattı.

ZAMANI, KAPININ ALTINDAN sızan ışığa göre anlayabiliyordum. Bazen soluyor, sonra tekrar güçleniyordu. Artık fenerlerin ışığıyla güneşin ışığını ayırt edebiliyordum.

Leydi Zorokov geldiğinde fenerlerin ışığıyla günbatımı birbirine karışmıştı.

Damarlarıma yaydıkları ilacın, geçirdiğim beyin sarsıntısının etkisiyle daha da güçlendiği açıktı. Kadın odaya girip durduktan ancak birkaç saniye sonra ona başımı çevirebildim. Görüşüm o kadar bulanıktı ki, uzun elbisesinin etekleri yerlere yayılırken altın bukleleri beline kadar inen bir hayalet gibi görünüyordu. İki yanında duran siyah kıyafetli muhafızlar sessizdi.

“Seni yeniden görmek çok güzel, Tisaanah,” dedi Leydi Zorokov. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı, sesi kulağa müzik gibi geliyordu.

“Seni de öyle,” diye cevap verdim. Kendi sesimin müzikle uzaktan yakından alakası yoktu.

Kadın güldü. “Nasıl olduğunu soramayacağım için kusura bakma. Bugün yoğun bir gündü. O yüzden hemen sadede geleceğim, olur mu?”

Tam olarak hangi sadede geleceğiz? diye sormak istiyordum.

Ancak zamanım yoktu. Leydi Zorokov başıyla işaret verince muhafızlardan biri iki adımda yanıma geldi ve sağ elimi tutup serçeparmağımı hızla kırdı.

Acı beynimde patlamıştı. Boğuk bir çığlık atarak elimi geri çekmeye çalıştım ama muhafız bileğimi sımsıkı kavradı.

“Tekrar,” dedi kadın. Sesi sanki dünyanın diğer ucundan geliyordu.

“Hayır...” diye hıçkırdım.

Muhafız yüzükparmağımı geriye büktü.

ÇAT.

Tanrım, tanrım, tanrım, tanrım...

Çılgıncasına çırpıyor, adamdan kaçmaya çalışıyordum.

“Tekrar.”

Belki acıma rağmen düşünebilseydim, muhafızın kadına itaat etmeden önce saldırgan bir hayvanı bıçaklayıp kaçınılmaz intikamı için karşılık vermesine kendini hazırlamış gibi yüzünü ekşitmesine daha çok dikkat edebilirdim. İki kırık parmağımı da büktüğünde artık çığlık attığımın bile farkında değildim.

Ben çırpındıkça bileklerimdeki bağlar derimi kesiyordu. Sanki aradan asırlar geçiyor, medeniyetler yükselip çöküyor, geriye yalnızca sabit bir acı kalıyordu.

Leydi Zorokov çığlıklarım arasında duyamadığım bir şey söyleyince, muhafız elimi bıraktı. Titriyordum, ter içinde kalmıştım.

Bu kısacık mola sadece nefesimi toplamama yetmişti.

Muhafız arkama geçip beni itince yere kapaklanmamak için ellerimi kullandım. Kırılan parmaklarımdan adeta acı fışkırıyordu.

CIRT.

Gömleğim yırtılmıştı. Çıplak sırtım üşüyordu. Gömleğim lime lime olmuş halde belime inmişti.

Muhafız beni sertçe ittiğinde çenem neredeyse mermere çarpıyordu.

Leydi Zorokov gözlerini sırtıma dikerek, “Şu yara izleri,” diye mırıldandı. “Ne yazık. Vücudun da çok güzelmiş.”

Arkamda adını koyamadığım bir ses duyduğumda kalbim deli gibi atıyordu. Deli gibi korkuyordum. Başkasının insafına kalmanın nasıl bir şey olduğunu çoktan unutmuştum. “Dur,” derken adeta inliyordum.

“Bakalım beni Esmaris Mikov’u durdurabildiğin gibi durdurabilecek misin?” diye gülümsedi. “Sorun ne, biliyor musun? Seni çok seviyordu. Davetlerine gittiğimizde hepimiz fısıldaşır, üzerine o kadar çok *düşmesini* kınardık.” Dilini şaklatıp başıyla yara izlerimi işaret etti. “Şunlar var ya? Bu izler, tutkunun izleri. Ama bende tutku olmadığına inanabilirsin, canım. Şahsen bundan hiç zevk almıyorum.”

Bıçak sırtımda yavaşça kayarak düz bir çizgi çiziyordu.

Tanrılar aşkına... Tanrılar aşkına...

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum.

Bıçak daha derine indiğinde derimin yarıldığını hissedebiliyordum.

Bıçak tekrar aşağı kaydı.

Derim inat ederken acı beynimi yakıyordu.

Derimi yüzüyorlardı.

Kendimi tutamayıp çılgık attım. “Dur, dur, dur...” Dilim dolanıyor, bütün kaslarım şiddetli bir şekilde sarsılıyor, midem bulanıyordu. Daha önce kusmamış olsaydım, şu anda her şeyi çıkarabilirdim.

Kesilen bir parça derim önüme düştü, mermer üzerindeki

beyaz-bronz renkli kana bürünmüş et parçası neredeyse burnunun dibindeydi.

Ölecektim. Beni öldüreceklerdi. Kurtulmam imkânsızdı.

“Beni durdurabilir misin, Tisaanah?” diye sordu kadın sakince.

Bağlarımı çekiştirdiğimde diğer muhafız onu korumak istercesine öne geçti ama zincirlerden kurtulamıyordum. Bıçak beni kesip biçmeye devam ediyordu.

Aradan belki yüzyıllar geçmişken tekrar konuştu. “Bence yeterince gördük. Bu kadarı yeter.”

Mermerin üzerinde altı tane kare şekilli deri parçası yatıyordu.

Muhafız beni bırakınca yarı çıplak bedenimle yere yayıldım. Yanaklarım gözyaşlarıyla sıırsıklamandı.

“Zavalıcık. Şu kanadı kırık kuşa da bakın,” diye mırıldandı Leydi Zorokov.

Kendimi zorlayarak başımı kaldırdım. Acı ve uyuşturucudan etrafı bulanık görüyordum ama öne eğildiği için odağında sadece o vardı.

“İsyanının dişleri yok, Tisaanah,” dedi Leydi Zorokov. Şimdiye kadar taş gibi duran yüz ifadesinde bu kez belli belirsiz bir sırıtış vardı. “Hepiniz avlanmayı öğrenen kedi yavruları gibi olmaya çalışırken tökezliyorsunuz.” Küçümseyen bir kahkaha attı. “Hayır. Aslan, kuzuyu gördüğü anda tanır. Hepinizin mezbaha yolunda olduğunu göstermek için derini meydanlara asamamam çok kötü.”

ONLAR GİTTİKTEN SONRA ellerimle dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım ve acıyla nefesimi tuttum. Canım öyle yanıyordu ki, o noktada kıvrılıp ölmeyi bu acıya tercih ederdim.

Ama ölmeyeceğimi biliyordum. Zorokovlar benden bir şey istiyordu. İşkence korkunçtu ama ölümcül değildi. Beni öldü-

rerek merhamet göstermeyeceklerdi. Amaçları beni öldürmek, hatta cezalandırmak bile değildi. Hayır, bu açık bir sınavdı. Mikov mâlikanesinde olanları duymuşlardı, o yüzden kolumu kanadımı kırmak istiyorlardı.

Kontrolü elden bırakmamak ve sihir kırıntılarımla saldırıya geçmemek için kendimi tutmam gerekmişti. Etimden kopan birkaç parça deri, en sonunda yapacağım kaçış için küçük bir fedakârlık olacaktı.

Yerde sürünürken başım dönüyordu. Anlaşılan bilincim yerinde değilken beni daha çok uyuşturmuşlardı. Belki de daha önce içtiğim suyun içine koymuşlardı.

Bütün hücrelerim uyumak istese de düşüncelerimi odaklamaya çalıştım. Verilen uyuşturucular yüzünden geldiğimden beri ne kadar zaman geçtiğini hesaplamakta zorlanıyordum ama Max'in artık durumu anladığından emindim. Henüz gelmemiş olması, ondan ne yapmasını istediğimi anladığını gösteriyordu. Yani muhtemelen Orasiev'e doğru yola çıkmıştı, en azından böyle yapmasını umuyordum.

Olacaklara hazır olmak istiyorsam, durum hiç hoşuma gitmese de yapmam gerekenler vardı.

Duvara sürünüp zinciri sağlam elime sardım. Sonra iki parmağımın kırıldığı diğer elimle gömleğimin yırtık parçalarını dişlerimin arasına alıp paslı zinciri omzuma yerleştirdim. Metalin soğuğu hâlâ kanayan etime değdiğinde gözlerim karardı.

Böyle şeyler yapmaktan nefret ediyordum.

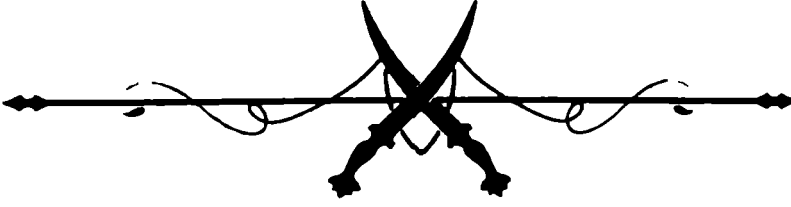
Dişlerimin arasındaki kumaşı bütün gücümle sıktım.

Ardından zinciri bütün gücümle çekerek sırtımdaki yaraya sürtmeye başladım. Zincir her hareketinde etime gömülüyor, kan dizlerimin etrafında birikiyordu.

Sonunda bayılana kadar devam ettim.

BÖLÜM ALTMIŞ SEKİZ

AEFE

Sonunda saraya çağrıldım. Meajqa diğerleriyle birlikte buluşmak üzere beni kütüphaneye davet etmişti. Beni şahsen almaya gelmesi sıra dışı bir durumdu.

“Kendim geldim çünkü krala saldırmayacağına söz vermeni istiyorum,” derken son derece ciddi görünüyordu.

Söz vermek istediğimden emin değildim. “Denerim,” dedim.

“Bu cevabı kabul edebileceğimden emin değilim, gizemli ve acımasız dostum.”

“Kabul etmekten başka çaren yok,” diye tersledim.

Yüzünü ekşitip gönülsüzce peşinden gelmemi işaret etti.

Koridorlarda yürürken Caduan’ın yüzüne haykırmak istediklerimi aklımdan geçiriyor, onu yere yapıştırdığımı hayal ediyordum. Reshaye olduğum zamanlar, bana bu şekilde güçsüz hissettiren herhangi birini öldürmek çok kolaydı.

Ama yüzünü gördüğümde onu öldürmek istemiyordum çün-

kü içeri girdiğim anda o da beni bekliyormuş gibi göz göze gelmiştik. Sanki... rahatlamış gibi görünüyordu. Beni gördüğüne sevinmiş gibiydi.

Sanki beni özlemişti.

Uzunca bir an boyunca birbirimizin gözlerine baktık. Ardından boğazını temizleyip masadakilere döndü. Luia ve Vythian da oradaydı. Meajqa kadar bariz bir merakla beni mi izliyorlardı, yoksa kuruntu mu yapıyordum?

Caduan konuşmaya başladığında herkes ona odaklandı. “Vythian’ın casusları önemli bilgilerle geri döndü.”

Herkes ciddileşmişti. Vythian asık suratla, “Zorokovlar ve önde gelen diğer Threll lordları Ara’yla iletişim halinde,” dedi başını sallayarak.

Meajqa’nın suratı taş gibiydi. Şarap kadehini masaya bıraktı. “Ne?”

“Ara’ya mektup gönderiyorlar,” diyen Vythian imalı gözlerini bize çevirdi. “Ara sarayına.”

Ara sarayı. Ara Kraliçesi.

Nura.

Meajqa tatlılıkla araya girdi. “Neden böyle aptalca bir şey yapsınlar ki?”

“Bildiğimi mi, yoksa düşündüğümü mü soruyorsun?”

“İkisini de,” dedi Caduan.

“Sadece mektupların Threll üzerinden Ara’ya gönderildiğini biliyorum. Son üçü... belki daha fazlası Ara Kraliçesi’ne iletildi. İçeriklerini bilmiyorum. Tam olarak kaç mektup olduğunu bilmiyorum. Çok gizli kalmasına büyük özen gösterilmiş.”

“Müttefikimizden cesaret isteyen bir davranış,” dedi Meajqa.

“Kesinlikle. Threll lordlarının neden Ara’yla iletişimde olduğunun çeşitli nedenleri var ama bu da düşündüğüm noktaya çıkıyor,” derken adamın yüzü kaskatı kesildi. “Bence bize ihanet ediyorlar.”

Meajqa küçümsercesine kıkırdadı. “Hem de istediklerini

yapmamıza rağmen... Birçok büyük generalimiz savaşlarında hayatlarını kaybettikten sonra, bizi sırtımızdan bıçaklıyorlar.”

“Gerçekten şaşırdınız mı?” diye mırıldandı Luia.

“Şahsen bizimle ittifak kurmanın daha değerli olduğunu görmelerini umuyordum,” dedi Vythian.

Ben şaşırmamıştım. Tisaanah’nın hatıraları hâlâ kendiminkiler kadar canlıydı. Sırtındaki kılıcı ve sevildiğini düşündüğü biri tarafından ihanete uğramanın izlerini hâlâ hissedebiliyordum. İnsanlar ihanet ederdi. Yalan söylerdi. İhanet ve yalan, onların kanına işlemişti.

Caduan’ın dudakları gerildi. “Seçeneklerimiz neler?”

“Kendilerini açıklama şansı verebiliriz,” dedi Vythian. “Elbette yalan söyleyebilirler ama en azından ittifakı korurken ne bildiklerini öğrenebiliriz.”

Meajqa yine küçümsercesine kahkaha atıp kadehini başına dikti.

“*Ya da*,” dedi Caduan buz gibi bir sesle.

“Ya da onları mahvederiz.” Farkında olmadan dudaklarından dökülen kelimeler keskindi. Caduan beni terk ettiği için, Ara bana yüzyıllarca işkence ettiği için, Threll lordları şimdi bize ihanet ettiği için öfkem damarlarımı yakıyordu. Ama bunları kabullenmem gerekmiyordu. İntikamın ne kadar iyi hissettirdiğini, acıların kanın demir tadıyla nasıl yatıştırılabileceğini biliyordum.

Ayağa kalktığımda tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. “Öncekinden çok daha güçlüyüz,” diye hırladım. “Niraja’da tek başıma yüzlercesini öldürdüm. Threll lordlarının zavallı kaynaklarına artık ihtiyacımız yok. *Korkaklık* yapmaya son vermemizin zamanı gelmiştir.” Kelimelerim birer oktan farksızdı. “Hepsinden daha güçlüyüz. İnsanlara karşı güçlü bir hamle yaptınız. Threll halkları kadar beş para etmez başka bir topluluk yok. Hepsi iğrençler. Temkinli davranarak çok fazla zaman kaybediyoruz. Yapabileceklerimizden korktuğumuz için uzun zamandır saklanıyoruz.”

“Bunun geri dönüşü yok,” dedi Caduan sakince. Gözünü kırpmadan bana bakıyordu.

“Acı ve ölümden başka bir şey getirmediikleri için insanlığı yok edeceğini, sonlarını getireceğini söylemiştin. Bütün ülke seni destekledi. Geçen hafta, insanların öldürdüğü üç yüz Feyin adını okudun. Threll lordları, en az Ara Kraliçesi kadar suçludur. İntikamımızı almalıyız.”

Ölen üç yüz Feyden bahsetmiyordum.

İntikam senin için, demişti Meajqa.

Konuştuğum sırada Caduan’ın gözlerinde açlıkla parlamaya başlayan ateşi seçebiliyordum. “Hazır mıyız?” diye sordu.

Aslında neyi kastettiğini biliyordum. Bu işi yapacaksak... Threll güçleri yerine kendi gücümüzle savaşırsak, bana ihtiyacı olacaktı. Gücüme ve öfkeme ihtiyacı vardı.

“Hazırım,” dedim hiç duraksamadan.

Yüzünde gurura benzer bir şey dalgalandı. Ardından kalkıp duvardaki haritaya döndü. “O zaman Threll’i yok edeceğiz.” Threll bölgesinin üzerinden geçirdiği eli haritanın üzerinde kıpkırmızı bir iz bırakıyordu.

İnsan kanı.

“Artık korkaklığa son.”

BÖLÜM ALTMIŞ DOKUZ

MAX

Hızla ilerledik. Orasiev'e varmak sadece iki günümüzü almıştı. Her saniyem Tisaanah'nın neler çektiğini düşünmekle geçiyordum. Bazen öylesine endişeleniyordum ki, bu aptalca fıkirden tamamen vazgeçip ölümü göze alarak onu kurtarmak için saldırıya geçmek konusunda yanıp tutuşuyordum. Savaşın canı cehennemeydi. Tisaanah'yı istiyordum, ona ihtiyacım vardı.

Orasiev'e vardığımızda artık bunu çok iyi biliyordum. Hır-sımdan ağlayabilecek noktaya gelmiştim.

Orasiev'in bir zamanlar Threll lordları tarafından beyaz taş-tan inşa edilen diğer tüm şehirlere tıpatıp benzeyen bir şehir olduğunu düşünmek tuhaftı. İsyancılar şehri bu mirastan ko-parmak için çok şey yapmıştı. Fildişi taşlar üzerine sıçratılan boyalar, bahçemi hatırlatan bir renk kakofonisi yaratıyordu. Burçlara renkli kumaş şeritleri asılmıştı, yaklaştıkça bunların bayrak olduğunu fark ediyordum. Çok farklı bayraklardı. Rüz-

gâr estiğinde kanat gibi açılıyor, isyancıların çok yeni kurtulmayı başardıkları kuşatmanın sarsıcı izleri olan derin çatlakları ortaya çıkarıyorlardı.

Bu çatlaklarla birlikte savaşın diğer izleri de ortaya çıkmaya başlıyordu. Burçlara saplanmış gelişigüzel mızrakların bazıları kırık, bazıları ise kanlıydı. Kapılara tahtalar çakılmıştı. Şehrin girişinde dolaşan muhafızlar, her ne kadar asker gibi görünseler de aslında boyunlarına aynı kırmızı renkte atkılar takan, savaş yorgunu aç insanlardan oluşan rasgele bir koleksiyonu andırıyorlardı.

Yine de...

Bölgeye *stratagram*'la inip şehri ilk gördüğümde boğazım aniden düğümlendi. Ovaların pürüzsüz altın renginden yükselen tüm o renkler sessiz kalmayı, görünmez olmayı reddediyordu. Dünyanın en güçlü iki ordusuna karşı direnmişlerdi ve her şeye rağmen hâlâ ayakta duruyorlardı.

Tisaanah'nın uğruna bu kadar çok savaştığı şey buydu. Birliklerin merdivenlerinde yarı ölü halde sürünürken hayalini kurduğu şey işte buydu.

Sammerin hayretle, "Hâlâ ayakta olması inanılmaz," diye mırıldandı.

"Threll lordlarına ve Feylere karşı mı direndiler?" diye sorarken Brayan da hayretler içindeydi.

Her şeyi içime sindirmek için orada daha uzun süre öylece durabilirdim ama Tisaanah'nın o anda çektiği acıların fazlasıyla farkındaydım. Brayan'ın bilinmeyenler hakkında söylediklerini hatırlamıştım. Beynimde milyonlarca korkunç senaryo dönüp duruyordu.

"Hadi," dedim. "Zamanımız yok."

Yaklaştığımız anda burcun tepesindeki beş asker yaylarını üzerimize doğrultarak Threll dilinde anlayamayacağım kadar hızlı bir şeyler söyledi.

Ellerimizi havaya kaldırdığımızda yan gözle Sammerin ve Brayan'a baktım. "Anladınız mı?" Cevap gelmeyince iç çekip

askerlere döndüm. “Adım Maxantarius Farlione,” diye seslendim Threll dilinde. “Filiyas’la konuşmaya geldim. Burada mı?” Saçmaladığımdan adım gibi emindim.

Askerler temkinli gözlerle baktıktan sonra en gençleri ateş saçan gözlerini bana çevirerek, “Ara’dan gelmişsin,” diye hırladı. “Ara casusu.”

Buna zamanım yoktu. Muhtemelen Ara’nın ve kıtanın en kötü şöhretli ismine sahiptim. Casus olsaydım, berbat bir casus olurdum. Dilim dönseydi bu kelimeleri söylerdim ama bunun yerine, “Neden yalan söyleyeyim ki?” demekle yetindim.

“Yalan söylemen için aslında bir sürü neden var,” diye mırıldandı Sammerin.

Dişlerimi sıkarak, “Tisaanah Vytezic için,” diye bağırdım sinirle. “*Lütfen.*”

Tisaanah’nın adını duyunca adamın yüz ifadesi değişti. Tam bir şey söyleyecekti ki, arkasında bir karmaşa olunca gözden kayboldu.

Öfkeyle küfrettim.

Ama çok geçmeden tepede sarı saçlar belirdi. Yüzü gözü morarmış ve sargılara bürünmüş Serel, ağzı kulaklarında korkuluktan sarkıyordu. “Max! Bu sensin!” diye bağırdı.

Rahatlayarak bir nefes verdim. Şartlara rağmen gülümsemekten kendimi alamıyordum. Serel’in sırtışı bulaşıcıydı. “Ta kendisi,” dedim. “Bizi içeri al. Konuşmamız gerekiyor.” Askerler kapılara koşarken gülümsememin yerini çatılan kaşlarım aldı. “Bu arada duyduğuma göre zindanda çürümemi istemişsin?”

SEREL BAŞLARDA HEYECANDAN Threll dilinde öyle hızlı konuşuyordu ki, tek kelimesini bile anlayamıyorduk ama şehrin girişinde bulduğumuz anda Tisaanah’nın yanımızda olmadığını fark ettiği gözümünden kaçmadı. İsyanın mücevheri olan şehirde

bize tur attırmaya hazırlanıyordu fakat arkadaşının yokluğunu anladığı anda yüzü düştü ve adımları yavaşladı. Böylece şehri gezmek yerine kendimizi Orasiev'in en yüksek binasının en üst katındaki bir odada bulduk.

Burası muhtemelen bir zamanlar şehri yöneten lordun çalışma odasıydı. Orasiev'e bakan pencereleri, lüks kürkleri ve yoz mozaikleriyle mide bulandıracak kadar süslü bir şekilde döşenen oda, muhtemelen bir zamanlar bembeyazdı. Şimdiyse bütün duvarlar rengarenk boyanmıştı, her yere yedi renkli bayraklar, haritalar, notlar, diyagramlar asılmıştı.

Threll ve Ara dillerinin karışımıyla Tisaanah'nın başına gelenleri Filias, Riasha ve Serel'e anlatmaya çalıştım. Sözümü daha yeni bitirmiştik ki, Serel ayağa fırladı. Filias'la imalı bir şekilde bakışıyorlardı.

"Toplantı," diye mırıldandı Serel.

Filias başını salladı.

Gözlerim ikisi arasında mekik dokuyordu. "Toplantı?"

"Çok yakında ilginç bir istihbarat aldık," dedi Filias. "Bu bilgi, Nura'nın Threll bölgesinde çalışan kölelerinden geldi. Nura, Threll'e gitmişti ama bunu çok gizli tuttu. Anlaşılan Threll lordlarıyla gizli bir toplantı düzenlenmiş. Kimse konuyu bilmiyor." Belli belirsiz gülümseyerek ekledi. "Yine de köleler görünmez olmakta iyidir, duymamaları gereken şeyleri duyarlar."

Kaşlarını çatıldı. Nura mı? Threll'de miydi? Feylerle ittifak kuran Threll lordları, onu her yandan kuşatmıştı. Belki de Threll lordları sadakatlerinin yönünü hep yaptıkları gibi değiştirmeyi düşünüyorlardı.

Nura'nın, acımasız lordların insan gücünü yanına çekmesi düşüncesi canımı sıkıyordu ama Tisaanah'nın ona teslim edilmesi ve Ilyzath'ın işkencelerine maruz kalması... o deney odalarında işkence görmesi fikri resmen *ödümü* koparıyordu.

"Tisaanah'yı oradan kurtarmak için bunlar yeterli neden," dedi Serel. "Hemen yola çıkabiliriz. Ben, Filias ve en iyi savaşçılarımız... onu oradan *hızla* çıkarabiliriz."

“Hayır,” dedim. “Daha fazlasını yapacağız.”

Kapıya yönelen Serel olduğu yerde donup kaldı. Üçü de aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu.

“Anlamıyorum,” dedi Riasha. “Destek almak için gelmedin mi?”

“Evet, ben...” *Yüceler aşkına...* Dil engeliyle böyle önemli konuları konuşmaya çalışırken Tisaanah’nın nasıl hissettiğini artık çok iyi anlıyordum. “Onları durdurabiliriz. Zorokov ailesini *sonsuz* dek durdurabiliriz.”

Filias doğal olarak, “Hiçbir şey anlamıyorum,” diye cevap verdi.

Brayan araya girdi. “Threll lordlarına karşı büyük bir hamle yapma fırsatımız var,” derken kanıtlamak istercesine ellerini iki yana açtı. “Büyük bir zafere götürecek doğru bir hamle. Zorokovlar çok güçlü. Mikov düştükten sonra diğerleri çok küçük kaldı. Zorokov ailesini bitirirsek, Threll imparatorluğu da biter.” Bu dili benden daha iyi konuşuyordu. Masadakilerin şaşkın ifadelerine bakılırsa, derdini anlatabilmişti.

Beti benzi en çok atan Serel’di. Filias’a dönüp alçak sesiyle hızla bir şeyler söyledikten sonra tekrar bize döndü. “Zorokov ailesine karşı yapılan toplu bir savaşı nasıl kazanabiliriz?” diyordu. “Malakahn’da canımı zor kurtardım. Özellikle Feylerin yardımıyla neler yapabileceklerini kendi gözlerimle gördüm. Tisaanah’yı oradan kurtarmak için her şeyi yaparım ama *hepsine* karşı savaşmak? Bu savaştan canlı çıkacağımızdan emin değilim.”

Onu düşünürken içim sızladı, sesindeki tınıyı tanıyordum. Bir yanıyla hâlâ Malakahn’daydı, orada öleceğini düşünmüştü. Öyle bir kuşatmayı düşmanımın bile yaşamasını dilemezdim. İnsanda kolayca unutulmayan izler bırakırdı.

Ona yanıldığını söyleyemezdim çünkü yanılmıyordu. Onu hiç zorlayamazdım çünkü kimse savaşa zorlanmamalıydı. Bunun yerine gerçeği söylemeye karar vererek, “Sana söz vermek istiyorum,” dedim. “Sana bu savaşı kazanmak için söz vermek

istiyorum. Ama elimizde...” Elim belimdeki keseye gittiğinde Threll dilindeki kelimeyi bulmakta zorlanıyordum. “Güç var. *Sihir*.” Son kelimeyi kendi dilimde söylemişim. “Şimdi bir şansımız var. Bir daha şansımız olmayabilir.”

Serel huzursuz görünerek tekrar yerine oturduğunda Falias kalkıp onun arkasına geçti. Elini yerleştirdiği omzunu başparmağıyla belli belirsiz okşarken, “Senden bir söz vermeni istemiyorum,” dedi bana bakarak. “Ama bunu yapabileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?”

Zor bir soruydu. Konuşmaya başlamadan önce onca yıldır bir yana bıraktığım iyimserliğimi kuşanıp “Evet,” diye cevap verdim. “Buna inanıyorum.” *Hem de aptal olma pahasına*. “Daha da önemlisi,” diye ekledim. “Tisaanah buna inanıyor. İnandığım çok iyi biliyorsunuz.”

Falias’ın dudakları çarpık bir sırıtışla gerildi. “Ah, bilmem mi?” Serel’e baktı, artık gözleriyle konuşuyorlardı. “Canı cehenneme,” dedi sonunda. “Bence yapmalıyız. Bu aşamaya temkinli davranmak için gelmedik. Olasılıklara takılıp kalsaydık, Esmaris Mikov’un kölesi olmaya devam ederdik. Lordların tahminlerini defalarca boşa çıkardık. Bir kez daha yapabiliriz.”

Gergin görünen Serel’i çenesinden tutup kendine bakmaya zorladı. “O piçlerin canına okumak istemez misin, Serel?” derken çok alçak sesle konuşuyordu. Sadece onunla konuştuğu belliydi ama kelimeleri bütün yoğunluğuyla havada asılı kalmıştı.

Serel yutkundu. En sonunda ayağa kalkıp bana döndü. “Peki,” dedi. “Hadi yapalım.”

BÖLÜM YETMİŞ

TISAANAH

Sonunda biri geldiğinde aradan tam bir gün geçmişti. Fena halde ateşlenmişim. Yerde kıpırdamadan yatmaktan başka bir şey yapamıyor, sadece inliyordum.

Laron içeri girip küfrü bastığında yarı baygındım. Yüzüme bakmak için beni çevirdiğinde sırtım yere değince acıyla bağırdım. Elini alnıma bastırduğunda bir küfür daha savurdu.

Bayılmışım.

Kendime geldiğimde koyu kırmızı saçlara sahip orta yaşlı bir adam üzerime eğilmişti.

“Yanıyor,” diye mırıldandı Laron. Sesinde hafif bir panik vardı. “Sırtına bak! Aptal kız. Sırtı böyle değildi, nasıl bu hale getirdiğini bilmiyorum.”

Alnımı ve nabzımı yoklayan adam sessizdi. Sonunda beni yavaşça döndürüp sırtıma baktı. O sırada bileğindeki dövme gözüme çarptı.

Bir köleydi.

Tam da düşündüğüm gibi.

Güzel.

Sihri tenimin üzerinde dolaşırken inledim.

“Yardım etmeye çalışıyorum,” diye mırıldandı. Sesi yorgun ama nazikti.

İnlemeyle hıçkırma arası bir ses çıkardım.

“O ölmemeli, Merick,” diye tısladı Laron. “Yoksa başımı koparırlar. Leydinin neler yapacağını...”

Adam yanındaki çantayı kendine çekti. İçinde minik cam şişeler olduğunu görebiliyordum. İki tanesini alıp karıştırdığında sıvının içinde sihir parladı. “Sıkı tut,” dediğinde Laron kollarımı tutup beni doğrulttu. Acı her yerimdeydi.

“Pardon...” derken sesi içtendi.

Merick’in ağzıma boşalttığı iksir boğazımı yakıyordu. O kadar yoğun ki, eliyle ağzımı kapatmasa kusabilirdim. Sonunda bünyem sıvıyı kabullenince beni bıraktılar.

Haliyle yere yığıldım.

Uzaktan biri seslenince Laron ayağa fırlayıp küfretti.

“Git,” diyordu Merick usulca. “Ben yanında kalırım.”

Kadın teşekkür edip odadan ayrıldığında Merick’le baş başa kaldık. Kendimi zorlayarak başımı kaldırıp ona baktım. Günlerdir verilen uyuşturucuya eklenen hastalık yapacağını yapmıştı ama bu tek şansımdı. Threll lordları bile nasıl yapılabileceğini bilen bir hünerci olmadan bu miktarda Chryxalis üretemezdi. Bu hünerci muhtemelen bedenleri manipüle etmeyi bilen bir şifacıydı.

Merick’in çantasındaki iksirler teorimi doğruluyordu.

Planımın son aşamasını gerçekleştirebilmem için kendimi hasta etmeme değmişti. “Merhaba,” dedim hırıltılı sesimle. “Sana bir şey sormam gerekiyor.”

KAÇ GÜN GEÇTİĞİNİ bilmiyordum. Merick'in tedavisi sayesinde ateşim düşmüştü ama sürekli uyuşturucu verildiğinden rüyalar, gerçekler ve acı birbirine geçerken bir türlü kendime gelemiyordum. Bu arada onunla görüşmeye devam ediyordum, planım işlerken zaman geçip gidiyordu.

Bir gün kendimi daha iyi hissettim. Aslında ayağa kalkabilecek kadar iyileşmiştim. Bırakılan ekmekle çorbayı yerken iştahım yerindeydi, parmaklarım düzelmişti. Hâlâ ağrıyorlardı ama onları kullanabiliyordum. Sırtım daha kötü durumdaydı ancak canımı yakan enfeksiyondan kurtulmuştum.

Yemeğimi yedikten sonra kapı ardına kadar açıldı ve Laron'la birlikte üç hizmetçi içeri girdi. Birinin elinde kaliteli elbiselerle dolu tekerlekli bir askı, diğerinde bir ayakkabı kutusu vardı. Laron'un kolları da saç ve yüz fırçalarıyla doluydu.

"Bu ne?" diye sordum.

"Senden kurtulacağımız gün geldi," dedi buz gibi bir sesle ama yüz ifadesinde endişe diyebileceğim izleri seçebiliyordum.

Bağlarımı odada dolaşabileceğim kadar gevşetmişlerdi. Kana ve idrara bulanmış kirli kıyafetlerimi çıkardığımda üzerime su çarparak kiri keselediler. Ardından beyaz renkli ipek bir elbise verdiler. Kumaş daha bir saat önce kendi pisliğimde yatmıyormuşum gibi tenimde kayıyordu.

Fazlasıyla gergindim. Çenemi sıkarken Max'i, Sammerin'i ve Serel'i düşünüyordum.

Neredesiniz?

Bu gösteriş karşısında hiç şaşırmamıştım. Threll lordları, düşmanlarında bile güzelliğe önem verirdi. Birine hediye olarak gönderileceğimin farkındaydım. Threll hediyeleri, kadife ve ipeğe sarılmış ölüm anlamına gelse bile her zaman güzelce paketlenirdi.

Feylerden birine hediye edileceğimden neredeyse emindim. En mantıklısı buydu. Threll lordlarıyla Feyler müttefikti. İki taraf da ölmemi istiyordu. Beni Kral Caduan'a vererek Feylere olan sadakatlerini kanıtlayacak, etkileyici ve dramatik bir iyi niyet gösterisi yapmış olacaktı.

Asıl korku yüreğimi pençelerine almaya başlamıştı.

Arkadaşlarım benim için geldiğinde kesinlikle haberim olacaktı. Ama planım konusunda fazla özgüvenli davranmış olabilir miydim? Aldığım önlemler yeterli değilse ne olacaktı?

Max'i bembeyaz Zorokov duvarlarına çivilenmiş, cansız ve kanlar içinde görme düşüncesi kanımı donduruyor, midemi ağzıma getiriyordu.

Çocukken korku içinde döktüğüm gözyaşlarımı silen annemi hatırladım.

Geçecek. Geçecek, Tisaanah.

Korkmuyordum.

Hizmetçiler çıkınca odada Laron'la baş başa kaldık, aynanın karşısına geçip oturdum. Her şeye rağmen, en azından Threll lordlarının anlayışıyla güzel görünüyordum. Renksiz ve temizdim. Dudaklarım pespembe parlıyordu. Kahverengi ve pembe tonlarında kalem çekilen gözlerim büyümüştü. Allık yanaklarıma renk katıyordu.

Laron arkama geçip saçlarıma son rötuşları yaptı. Aynadan onu izliyordum. Yüz hatlarına yerleşen çizgiler gaddarlığın değil, endişenin işaretleriydi. Bir açıdan tanıdık geliyordu. Aynı çizgilerin başlangıcını yıllar önce annemde görmüştüm.

Acaba satıldıktan sonra annem uzun yıllar yaşamış mıydı? Çocuğu elinden alındıktan sonra umut edemeyecek kadar acı çektiği için Laron gibi katılaşmış mıydı?

"Kızın hâlâ burada olmalıydı," dedim.

Laron bir an için duraksasa da bana bakmadı. Saçlarımı taramaya devam etti. "Olmalıydı."

"Daha iyisini hak ettiğini biliyorum. Kızım hayal ettiği hayatı yaşamayı hak ediyordu. Keşke ona bu hayali verebilseydim."

Yüz hatları sertleşti. "Ben de öyle olmasını dilerdim."

"Laron."

Sonunda aynadan gözlerime baktı.

"Bana bir şans ver," dedim.

Yüzünde yavaşça beliren öfke dalgasıyla bir an için bana

bağırıp çağıracağını sandım. Bunun yerine, “Onu bir hiç uğruna öldürdüler,” dedi sıkığı dişlerinin arasından.

Anlamıştım. Öfkesi bana değil, *onlara* yönelikti.

“Bir hiç uğruna ölmediyse?” diye fısıldadım.

Öfkeden titriyordu. Gözleri parlarken fırçayı aşağı indirdi.

ZİYAFETİN BAŞLADIĞINI, KORİDORLARDA çınlayan borazanlardan anlayabiliyordum. Muhafızlar gelip iki koluma girene kadar ellerimi kucağımda tutarak nazıkçe oturdum. Gösterişli koridorlardan ilerlerken müziğin sesi giderek artıyordu. Sonunda balo salonuna ulaştık. Esmaris’in konağında esir olduğum günlerdeki gibi beyaz kıyafetler kuşanmış düzinelerce kişi dönüp bana baktı. Sonuçta eğlenceleri olacak, önlerinde kurbanlık bir hediye gibi dans edecektim.

Kıyafetimi incelerken Leydi Zorokov’un yüzünde beliren şaşkınlığa aldırmadım. Seçtiği türden kurbanlık kuzu beyazı değil, kan kırmızısı bir elbise giymiştim.

Yüz ifadem taş gibiydi.

Yine de salonun ortasındaki onur konuğunun huzuruna getirildiğimde istemsiz bir şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

Her şeye hazırlıklıydım.

Ama Leydi ve Lord Zorokov’un yanında oturan Nura’nın gülümsemesi aklımın ucundan bile geçmemişti.

BÖLÜM YETMİŞ BİR

TISAANAH

Salonun ortasında beni zorlayarak dizlerimin üzerine çöktürdüklerinde, Nura masanın başındaki sandalyesinden kalktı. Yüzümden hiçbir şey belli etmemek için adeta savaş veriyordum çünkü bu kadından hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyordum.

“Sizin için hediyeimizdir,” dedi Leydi Zorokov. “Harika bir ittifak doğarken bir iyi niyet jesti.”

Nura’nın dudakları kıvrıldı. Bir kedinin fareye baktığı gibi yüzüme bakıyordu. “Yanlış hatırlamıyorsam, yakın zamana kadar size başını göndermediğim için son derece sevimsiz tehditler savuruyordunuz,” derken Threll aksanı ağırdı ama yine de zarif ve buz gibi bir sesle konuşmayı başarıyordu.

Leydi Zorokov güldü. “Selefimizin sarf ettiği sert sözler için bizi bağışlayın,” dedi Lord Zorokov pis pis sırıtarak. “Düşmanlarımıza karşı benzer anlayışta olduğumuzu düşünüyorum.

Eninde sonunda bu başın bir mızrağın ucunda olacağından emim ama size bu hediyeı sunmak bizim için bir şereftir.”

“Çok nazıksınız.” Nura masanın etrafından dolaşıp göz göze gelebileceğımız şekilde önümde eğildi. “Seni görmek güzel,” dedi Ara dilinde. “Uzun zaman oldu.”

“Evinden uzaktasın,” dedim Threll dilinde. “Burada benim dilimi konuşuruz.”

Sırtışı ekşidi ama tekrar konuştuğunda benim dilimde konuşuyordu. “Max nerede?”

Sakince gülümsediğimde gözlerindeki kafa karışıklığını görebiliyordum.

“Nerede olduğunu biliyorsun,” dedi alçak sesle. Buz gibi umursamazlığını korumakta zorlanıyordu. Gerginliği ve... çaresizliği artık yüzünden okunabiliyordu.

Uyuşmuş halime rağmen sihrim damarlarımda titreşmeye başlamıştı.

Son aylarda ona bir şeyler olmuştu. Sanki her saat uçurum kenarına daha çok yaklaşmış, özenle koruduğu duruşunu kaybetmeye başlamıştı.

Etrafıma bakındım. Balo salonu, gecelerce dans edip ilginç bir şey olarak kendimi insanlara sunduğum diğer salonlardan çok farklıydı. *Bana bakın*, diye emredip görmek istediklerini göstererek hayatta kalmayı başarmıştım.

Bana bakın, diyerek ayağa kalktığımda şok içinde nefeslerini tuttular. Rahat adımlarla masanın başına geçtiğimde Leydi Zorokov, “Muhafızlar!” diye bağırıyordu.

Muhafızlar kıllarını kıpırdatmadı.

“*Muhafızlar!*” diye cıyıkladı yine.

Masanın üzerine eğildim. Anlaşılan bu çift, Lord Fari-mov’un yemek menüsünden esinlenmişti. Threll’in istila ettiğı tüm uluslar menüde temsil ediliyordu. Nyzrene’nin kan kayısılarıyla dolu kâseye dokunarak, “Çok kolay kandırılıyorsun,” dedim kadına. “Sanki bizi hafife almaktan başka bir şey istemiyorsun.” Sihrimin derinliklerine dokunarak içimdeki gücün

keyfini çıkardım, cömert ziyafet sofrası dokunuşum altında yavaş yavaş solmaya başladı. Ağız sulandıran kokuların yerini ölümün tatlı-ekşi kokusu alıyordu.

Onca zaman sakladıktan sonra sihrimi özgür bırakmak iyi geliyordu. Merick nöbetçilerin gözetimi altında Chryxalis dozunu olabildiğince azaltmayı göze almıştı ama uyuşturulmuş halde olmama rağmen kendimi bir anka kuşu gibi hissediyordum.

Başta herkes bana bakakalmıştı. Kıpırdayamayacak kadar büyük bir şok yaşıyorlardı.

İlk harekete geçen Nura'ydı. Arkamdaki adımlarını duyduğum anda yumruğunu savuşturup ince bileğini kavradım. Eti çürürken gözünü benden ayırmıyor, canının yandığını belli etmemeye çalışıyordu.

Omzunun üstünden balo salonunun girişine göz attım. Günbatımının parlak altın huzmeleri beyaz mermere çarpıyordu. Laron ellerini önünde birleştirmiş halde kapının yanında duruyordu. Zaten bildiğim şeyi doğrulamak üzere çenesini hafifçe havaya kaldırmıştı.

“Max’i mi arıyordun?” diye sordum. “Aramana gerek yok. Yakında burada olur.”

Nura’nın kaşları çatıldı. “Ne?”

Daha iyi planlanamazdı. O anda bir muhafız neredeyse konukların üzerine tökezlediğinde Zorokov çifti ateş saçan gözlerini ona çevirdi. “Durduramadım,” diyordu adam nefes nefese. “Ben... kimse karşı koymadı ve...”

Konuklar huzursuzca fısıldaşırken Lord Zorokov ayağa kalktı. “Tam cümle kur,” diyerek askeri azarladı.

Muhafız nefeslenmeye çalışırken yutkundu ama neredeyse boğulacaktı. “Batı,” dedi. “Bir ordu.”

Fısıltılar mırıltılara dönüştü.

“... ve doğu,” dedi adam tükürükler saçarak. “Buradalar... *malikânedeler.*”

Doğu?

Bundan haberim yoktu.

Leydi Zorokov, “Kim?” diye sordu.

Aynı anda ifte kapılar ardına kadar açıldığında hepimiz
balo salonunun girişine baktık.

Max’i görmeyi bekliyordum.

Ancak o değil, Fey kralı gelmişti.

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

MAX

Tisaanah'nın bu kadar iyi bir iş çıkardığına inanamıyordum.

Şehre batı yakasından girip kanallar üzerindeki bir dizi köprüden geçerken muhafızlar geçmemize izin vermişti. Köle olanlar geldiğimizi biliyordu. Köle olmayanlarsa o kadar uyuştu ki, neredeyse bilinçlerini kaybetmişlerdi. Yarı baygın bir şekilde oldukları yere yığıldıkları için bizi durduracak halleri yoktu.

Sammerin adamlardan birini incelemek için duraksayıp irislerine bakmak için gözlerini zorla açtı. “Sihir,” diyordu. “İksirde ustalaşmış bir Solarie şifacısı. Sağlam iş. Birkaç gün daha kendilerine gelemezler.”

Tisaanah bunu nasıl başarmıştı? Onca muhafızı nasıl uyuşturmuştu? Yere yığılmış askerlerin yanından geçerken sevgilimle gurur duymam tuhaftı ama yine de gurur duymadan

edemiyordum. Ishqa bile biraz şaşkındı. Orasiev'e vardığında, planlarımızın aniden hızlanmasından duyduğu rahatsızlığı gizleme zahmetine girmemişti ama Tisaanah'nın esir düşmüşken bile planı başarıya ulaştırmak için aldığı önlemleri gördükçe biraz daha ikna olmuşa benziyordu.

Ancak şehirde ilerledikçe içimdeki gururun yerini korku almaya başladı. Geçmemize izin veren kölelerin çoğu sakattı. Eksik parmaklarıyla bize sallanan eller, yanmış kulakları zar zor gizleyen saçlar, yara izleriyle dolu yüzler... Zorokovlar, Tisaanah'ya yüzlerce masumun kesik elini küçük bir intikamdan başka bir şey için göndermemişti. Peki ya burada geçirdiği süre boyunca ona neler yapmışlardı?

Çok kolay oldu, diye geçirdim içimden. *Bu kadar basit olmaz.*

Defalarca düğümlediğim deri kese belimdeydi. Taş kalbe dokunduğum anda sihir parmak uçlarımda nabız gibi atmaya başladı. Yanımda olması bile yetiyordu. Aslında sihrimin çalkalanan denizler kadar aktif olması bile şaşırtıcıydı.

"O şeyi hayatın pahasına korusan iyi edersin," dedi Sammerin.

Benim de planım buydu. Kullanmak zorunda kalmamak için dualar ediyordum.

Birden durup kaşlarımı çattım. Bir tuhafılık vardı. Sihrimin ve duyularımın hemen altında bir... tuhafılık hissediyordum.

Bir altın pırıltısı havada süzülüp zarifçe önümüze indi. Tersliğin ne olduğunu hemen anlamıştım. Ishqa da biraz paniklemiş görünüyordu. "Kral burada," derken bizi ayağımızın altındaki yerin her an yarılabileceği konusunda uyarıyor gibiydi.

Doğuya baktığımda kalbim tekledi.

Kral burada, derken bir kişiden bahsediyormuş gibi konuşmuştu.

Hiç alakası yoktu. Şehrin girişinde lanet olası bir *Fey ordusu* vardı. Burçların dışındaki tepelerde yüzlerce, belki binlerce asker vardı.

Buz gibi bir korku yüreğime yerleşti. Bunu hiç beklemiyordum.

Korku dolu fısıltılar isyancı saflarında çoktan dalgalanmaya başlamıştı. Eski düşmanlarından intikam almaya hazırlardı ama Malakahn'da bulunanlar dışında pek çoğu daha önce bu kadar büyük bir Fey ordusuyla karşılaşmamıştı. Bir grup beş para etmez köle tacirini öldürmek ve binlerce Feyle karşı karşıya gelmek aynı şey değildi.

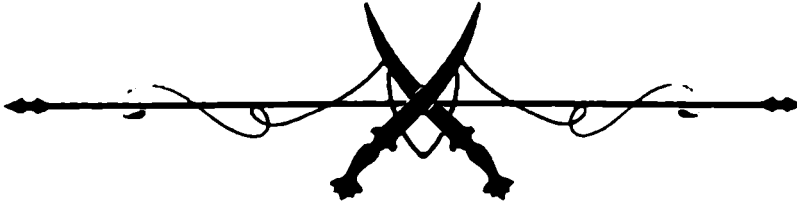
Serel hızla askerlerin yanına gidip onları sakinleştirmeye çalıştı.

Filias ise beni omzumdan itti. "Hadi git. Biz hallederiz. Sen Tisaanah'yı bul."

Sözünü ikiletecek değildim. Koşmaya başladım.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

AEFE

Böylesine büyük bir korkuyla bana bakmaları hoşuma gidiyordu. Bu insanlar... bu bencil ve zavallı insanlar bizi tanrılar gibi görüyordu.

Gülmek istedim. Bu bedene döndüğümünden beri kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Biraz da sarhoştum. Şehre girmeden önce Meajqa'nın elime sıkıştırdığı matarayı reddetmemiştim. Durdurulamaz olduğumu hissetmek istiyordum.

Matarayı verirken bana cilveyle göz kırpmıştı. Ancak şimdi yanımda dururken yüz ifadesi taştan farksızdı, masanın yanında duran kraliçeye bakıyordu. Tisaanah kadının yanında duruyordu. Onu uzaktan görmek bile nabzımın hızlanmasına neden olmuştu.

Salona ilk giren kişi Caduan'dı. Buz gibi gözlerle konukları inceledikten sonra Threll dilinde, "Neler oluyor?" diye sordu. "Biz niye davet edilmedik?"

Masadaki insanlar uzunca bir süre kıpırdayamadı. Lord Zorokov ise sonunda ayağa kalkarak, “Defol evimden,” diye bu yurdu.

Caduan’ın kahkahası kılıç kadar keskindi. “Sen buraya ev mi diyorsun? Burası ev falan değil. Bir hapisane.” Konuklar kaçışmaya başladığında tombul bir kadın sandalyeye takılıp yere kapaklandı. Caduan ona buz gibi bir tiksintiyle bakıyordu. Gözleri Nura’ya kaydığında tiksintisi düpedüz nefrete dönüştü. “Ama sanırım cana değer vermemek türünüzün ortak bir özelliği.”

“Biz...” diye başladı Lord Zorokov.

“Gerek yok, kelimelerini kendine sakla. Burada neler olduğunu biliyorum ama hiç şaşırmadım.”

Bir kadın boğuk bir çığlık atarak kapıya koştuğunda Luia onu kolundan yakalayıp gözünü bile kırpmadan bıçakladı.

“Zaten bir yere gidemezdi,” dedi Caduan sakince. “Kapılar kapatıldı.”

Lord Zorokov öne atılırken yüz hatlarını öfke kaplamıştı. “Kimi tehdit ettiğini bilmiyorsun. Bunu bize yapamazsın.”

“Tehdit etmiyorum, uyarıyorum. Aslında bunu size *yapabileceğimden* eminim. Artık size ihtiyacım yok.”

Lord Zorokov bir zamanlar halkının gözünde büyük bir savaşçı olabilirdi. Hatta belki gücünü bu sayede... insanların bildiği tek dili konuşarak kazanmıştı. Belki bunlara güvenerek yaptığı hamle göz dolduruyordu.

Ama bizim için bunun bir önemi yoktu.

Bir adım atarak usulca Caduan’ın önüne geçtim. Sihrim temimi kaşındırıyor, serbest kalmak için can atıyordu. Parlak ışık havada şimşek gibi çakarken bıçağım adama saplandı ve sıcak kan üzerime püskürdü.

Bu adamdan nefret ediyordum.

Boğazı kesilmiş halde yere düştüğünde yüzünde yanıklar oluşmuştu. Göz yuvalarında biten siyah çiçekleri görünce kendimi savaşın görkemli coşkusuyla tebrik ettim.

Ortalık bir anda karıştı. İnsanlar çığlık atıyor, kaçmak ya da bize saldırmak için vahşice birbirlerini eziyorlardı.
Gözüm sadece salonun diğer ucundaki Ara Kraliçesi'ndeydi.
Öfkemin beni ele geçirmesine izin verdim.

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

MAX

İkinci göz kapaklarımı açtım. Bacaklarımdan daha hızlı olmam gerekiyordu. Sihir gibi adeta havada süzülerek bir alev topu halinde koridorlarda koşuyordum.

İçeride bir ölüm tablosuyla karşılaştım. Tam bir kan banyosu-
suydu. Yeri yapış yapış yapan menekşe rengi ve kırmızı kanlar
boya gibi akıyordu. Belli ki Feyler oyalanmamıştı. Cesetlerin
çoğu beyaz kıyafetler giyen Threll halkıydı. Koşarken kapıları
ardına kadar açıyor, insanların kaçabilmesi için camları parça-
lıyordum. Çoğu köle geldiğimizden haberdardı, o yüzden çı-
kabilenler dışarı kaçmıştı ama diğerleri yatak odalarına ya da
dolaplara sıkışmış haldeydi.

Her odayı ararken paniğim giderek artıyordu.

Neredesin, Tisaanah? Neredesin?

Koştum, koştum, koştum. Kuyuya atılan madeni para gibiy-
dim. İkimizin de güç aldığı sihrin kırıntılarını arıyordum ki...

Buldum.

Oradaydı. Çağırma cevap geldi.

Buradayım. Bana gel.

İtaat ettim.

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

TISAANAH

Cehennemin kapıları açıldığında yaşananlar üzerine düşünmek için kendime zaman vermeden *koştum*.

Yere düşen muhafızdan aldığım kılıç benim için çok ağırdı. Ayrıca sihrimi akıtabileceğim kanalları yoktu. Il'Sahaj adım verdiğim kılıcımı sıklıkla özlüyordum. Ancak kana boyanan koridorlarda ilerleyip karşıma çıkanları art arda yere indirirken özlemim hayıflanmaya dönüşmüştü.

Batı... Şehrin batı yakasına gitmem gerekiyordu. Paylaştığımız sihrin en derinlerinde bir yerlerde Max'in varlığını hissedebiliyordum ama odaklanmakta zorlanıyordum. Duyularım Chryxalis ve yorgunluk yüzünden körelmiş, vücudum çektiğim işkenceler yüzünden güçsüz düşmüştü.

Yıkımın boyutu tahminimden de büyüktü. Bu bir savaş değil, sistemli bir katliamdı. Feylerin tek amacı herkesi öldürmekti.

Köşeyi döndüğümde tek kanatlı bir Feyin, bir Threll kadının karnını yardığını gördüm. Adam işine o kadar odaklanmıştı ki, ona hiç belli etmeden yanından koşup geçtim.

Neredesin, Max? Neredesin?

Sihrin beni çekiştirdiğini hissedince rahatladım ama bu his sadece bir anlıktı. Çok iyi tanıdığım başka birinin varlığını daha hissetmiştim.

Sonunda kendimi bir çıkmazda buldum. Koridorun sonundaki daire şeklinde galeride yüksek bir balkon dışında hiçbir kapı yoktu. Nefes nefese duraksadım. Nesiller boyu resmedilen Threll fatihleri yağlı boya tablolarından beni kınarcasına izliyordu.

Sırtımdaki ürperti yalnız olmadığımı söylüyordu.

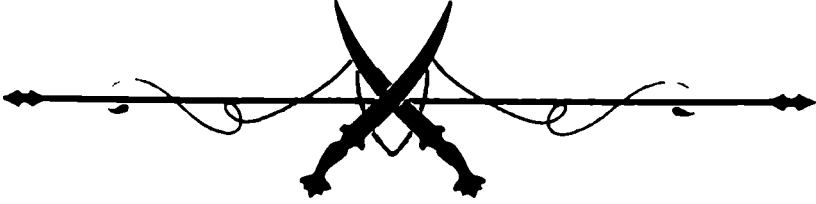
Dönüp baktığımda girişte duran Fey kadınına gördüm. İnce yapılı ve uzundu, kana bulanık koyu kırmızı saçları zayıf yüzünü çevreliyordu. Büyük ve çekik gözlerinin paslı menekşe rengi büyüleyiciydi. Bu kadını daha önce hiç görmemiştim... oysa çok iyi tanıyordum.

Birden çok ama çok korktum.

“Sensin,” diye fısıldadım. “Reshaye.”

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

AEFE

Çok yakınımdaydı. Tisaanah'ın yüzünü daha önce ayna dışında hiç görmemiştim. Hâlâ aynıydı fakat aynı zamanda çok değişmişti. Bu mesafeden onu daha iyi görebiliyordum ancak gördüklerim kısıtlıydı.

Bir adım attığımda gerileyeceğini sanmıştım. Ama o sırada bir şeyin farkına vardım. Dünya tarafından ne kadar sıra dışı görüldüğünü artık anlayabiliyordum. Beyin kıvrımlarındaki bütün kırıklıklara bayılırdım. O kırıklıklar bizi birleştirirdi. Şimdi bronz ve beyaz yamalı yüzüne bakarken daha çok çatlamış bir porselen bebeğe benziyordu.

Eve benziyordu.

Son birkaç haftadır, bedenime sonunda alışmaya başlamıştım. Oysa onu görmek, bir zamanlar doldurduğu boşluklarıma keskin bir yas duygusunun yerleşmesine neden oluyor, ruhumu çok derinden etkiliyordu.

Bir yanımla hâlâ teninin altına kıvrılıp yatmak, tekrar onun bir parçası olmak istiyordum.

“Sensin,” diye fısıldadı ağzından kaçırmış gibi. “Reshaye.”

Bedeninin sıcaklığını hissedeceğim kadar yaklaştığımda burun buruna geldik. İstesem onu öpebilirdim.

“Adım bu değil.”

“Aefe.”

Adımı onun sesiyle duymak neden bu kadar tuhaf geliyordu? “Belki adım bu da değildir.”

Onu görmek, kendimle ilgili yepyeni duygularımın kırılğan bağlarını sarsıyordu. Aefe gibi hissetmeye başlamıştım ama şimdi kendimi sorguluyordum. Belki de hâlâ Reshaye’ydim. Belki hem Reshaye hem de Aefe’ydim. Belki hiçbirisi değildim...

Kaşlarını çattığında aklından geçenleri okumakta zorlanıyordum. “Niye buradasın?” diye sordu.

Neredeyse kahkaha atacaktım. Ne kastettiğini bilmediğimi mi sanıyordu? Tisaanah bütün sinsiliğiyle hep aynı şeyi sormuştu.

Ne istiyorsun?

“Adalet...” dedim. “İntikam.” Dudaklarımdan dökülürken kelimeler anlamlarına kavuşuyordu. Bugünkü adaletin ne kadarının *onun* için olduğunu anlıyordum. Belki bunun nedeni hatıralarının hâlâ yüreğimi yakmasıydı. Belki hâlâ sırtındaki yara izlerini hissediyordum.

“Kralının yapmak istediği hiçbir şeyi sona erdirmeyecek,” diye mırıldandı.

“Biliyorum,” dedim. Zaten asıl eğlence de bu değil miydi? Her şey daha yeni başlıyordu.

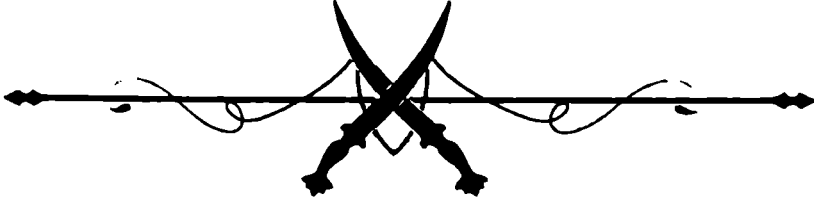
“Böyle olması gerekmiyor, Aefe,” dedi Tisaanah.

Gülümsemem neredeyse kahkahaya dönüşecekti. “Bana yalan söyleyemezsin. Nasıl düşündüğünü biliyorum. En az benim kadar intikam için yanıp tutuşuyorsun.”

Benden bir anlığına bile ayırmadığı farklı renkteki kocaman gözleri insanı hipnotize edecek kadar etkileyiciydi.

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

AEFE

Çok yakınımdaydı. Tisaanah'nın yüzünü daha önce ayna dışında hiç görmemiştim. Hâlâ aynıydı fakat aynı zamanda çok değişmişti. Bu mesafeden onu daha iyi görebiliyordum ancak gördüklerim kısıtlıydı.

Bir adım attığımda gerileyeceğini sanmıştım. Ama o sırada bir şeyin farkına vardım. Dünya tarafından ne kadar sıra dışı görüldüğünü artık anlayabiliyordum. Beyin kıvrımlarındaki bütün kırıklıklara bayılırdım. O kırıklıklar bizi birleştirirdi. Şimdi bronz ve beyaz yamalı yüzüne bakarken daha çok çatlamış bir porselen bebeğe benziyordu.

Eve benziyordu.

Son birkaç haftadır, bedenime sonunda alışmaya başlamıştım. Oysa onu görmek, bir zamanlar doldurduğu boşluklarıma keskin bir yas duygusunun yerleşmesine neden oluyor, ruhumu çok derinden etkiliyordu.

Bir yanımla hâlâ teninin altına kıvrılıp yatmak, tekrar onun bir parçası olmak istiyordum.

“Sensin,” diye fısıldadı ağzından kaçırmış gibi. “Reshaye.”

Bedeninin sıcaklığını hissedeceğim kadar yaklaştığımda burnun buruna geldik. İstesem onu öpebilirdim.

“Adım bu değil.”

“Aefe.”

Adımı onun sesiyle duymak neden bu kadar tuhaf geliyordu? “Belki adım bu da değildir.”

Onu görmek, kendimle ilgili yepyeni duygularımın kırılgan bağlarını sarsıyordu. Aefe gibi hissetmeye başlamıştım ama şimdi kendimi sorguluyordum. Belki de hâlâ Reshaye’ydim. Belki hem Reshaye hem de Aefe’ydim. Belki hiçbirini değildim...

Kaşlarını çattığında aklından geçenleri okumakta zorlanıyordum. “Niye buradasın?” diye sordu.

Neredeyse kahkaha atacaktım. Ne kastettiğini bilmediğimi mi sanıyordu? Tisaanah bütün sinsiliğiyle hep aynı şeyi sormuştu.

Ne istiyorsun?

“Adalet...” dedim. “İntikam.” Dudaklarımdan dökülürken kelimeler anlamlarına kavuşuyordu. Bugünkü adaletin ne kadarının *onun* için olduğunu anlıyordum. Belki bunun nedeni hatıralarının hâlâ yüreğimi yakmasıydı. Belki hâlâ sırtındaki yara izlerini hissediyordum.

“Kralının yapmak istediği hiçbir şeyi sona erdirmeyecek,” diye mırıldandı.

“Biliyorum,” dedim. Zaten asıl eğlence de bu değil miydi? Her şey daha yeni başlıyordu.

“Böyle olması gerekmiyor, Aefe,” dedi Tisaanah.

Gülümsemem neredeyse kahkahaya dönüşecekti. “Bana yalan söyleyemezsin. Nasıl düşündüğünü biliyorum. En az benim kadar intikam için yanıp tutuşuyorsun.”

Benden bir anlığına bile ayırmadığı farklı renkteki kocaman gözleri insanı hipnotize edecek kadar etkileyiciydi.

“Böyle olmaz. Bundan sonra olacaklar her şeyi daha kötü hale getirir. Artık böyle olmak zorunda değilsin. Kimse seni zorlayamaz.”

Kafam karıştı. *Zorlanmak mı?* Bunu yapmayı ben *istiyordum*. İlk kez yolumu kendim seçiyor ve başkalarının ülkesi için değil, *kendi halkım uğruna* savaşıyordum. “Kimse beni zorlamıyor,” dedim tükürürcesine. “Dünyada iz bırakmayı bana öğreten sendin. Ben de tarihe kendi izimi bırakacağım.” Gözlerimi onunkilere diktim. “Lejara... Bir tanesini ele geçirdiğini biliyorum. Nerede...”

Cevap vermek yerine, “Kendini benim için feda ettin,” dedi Tisaanah. “Seni gördüm, Reshaye. Aefe. Seni *gördüm*.”

Bu iki kelimeyle kalakaldım.

Seni gördüm.

Doğruydı. Reshaye olarak beni kimse görmemişti. Tek bir ruh haricinde hiç kimsenin benden haberdar olmadığı bir dünyada hapis hayatı yaşamıştım. O ruhlara tutkuyla bağlanmaktan başka çarem mi vardı? Tisaanah o zamanlar benim her şeyim olmuştu. Sevgilim, düşmanım, efendim, kölem... Tüm bunlar anlaşılmasa bir şekilde eskiden olduğum varlığın birer parçasıydı.

Titreyen elimle yumuşacık yanağını okşadım. Ne kadar da narindi... Fazlasıyla insandı.

Saklamaya çalıştı ama başaramıyordu, dokunuşumla irkilmediğini saklayamazdı. Gerginliğini saklayamazdı. Canlanan sihirle aramızda oluşan belli belirsiz titreşimi saklayamazdı.

Benden korkuyordu. Artık aynı kişi değildik. O bir *insandı*.

Bir zamanlar sevgiyi paylaştığımızı düşünürdüm ama o zaman bile diğer tüm insanlar gibi beni terk etmişti. Şimdi bile gözünü kırpmadan beni öldürüp yeni edindiğim yaşam arzudan koparır ve cesedimi o beyaz, beyaz, beyaz odaya sürüklerdi. Tıpkı Maxantarius’un benden kurtulduktan sonra yüzlerce, yüzlerce, yüzlerce gün beni işkence görmeye mahkûm ettiği gibi... Başka bir hayatta babamın bana düşman olduğu gibi...

Tisaanah'yı özleyen, yeni bir evi ve yaşam amacı olan kişi Aefe değil, Reshaye'ydi. Aefe o hayata veda edene kadar yaşayamazdı.

Bir zamanlar onu sevmiştim ama Tisaanah artık düşmanımdı. “Hayır,” dedim usulca. “Ben tam olmak istediğim gibiyim.”

Parmaklarım çenesinden boynuna kaydı.

Sıktım, sıktım, sıktım.

Benden çok daha küçüktü, incecik boynunu parmaklarımla kavrayabiliyordum. Ayaklarını yerden kestiğimde gözleri kocaman açıldı. Elimini tırnaklıyor, neredeyse hiç hissetmediğim çürük ve irin dolu yaralar bırakıyordu.

Öfkem patlamak üzereydi. Parmak uçlarımda tomurcuklanan siyah çiçeklerin dalları tenine dolanmaya başladı.

Tisaanah benim... *benim* verdiğim hediyeler sayesinde güçlü olmuştu. Beni kullanmış, sonra tıpkı efendilerinin ona yaptığı gibi beni bir kenara fırlatmıştı. Hiçbirinden farklı değildi. Ancak şimdi beni seven... bana güvenen bir halkım vardı. Onlar yaşayacaksa Tisaanah ölmeliydi. Bizi yok etmezse, yine sömürülen bir köle haline gelecekti.

Başı önüne düşer gibi olduğunda nedensizce duraksadım. Bir hataydı. O küçücük duraksama anında her yanıma saran alevlere hazırlıksız yakalandım.

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

MAX

Ne olduğunu biliyordum. Yüz yıldır tanışıyor muyuz gibi bakıyordu. Öfkeyle dolu o gözlere tek bir bakışta kim olduğunu anlamıştım.

Aefe... Reshaye sertçe yere yapıştığında Tisaanah elinden kurtulup nefes almaya çalışarak yuvarlandı. Yanına eğilip omzuna dokunmak için sadece birkaç saniyem vardı.

Bana iyi olduğunu söyle.

Boynunu ovuştururken başını salladı. Sonra kocaman açılan gözleriyle beni arkaya itti.

Aefe tekrar saldırıya geçmişti. Sihri daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Işık ve... lanet olsun, parmak uçlarındakiler *çiçek* miydi?

Onun karşısında yavaş kalmıştım. Omzuma inen sihir darbesi doğal olmayan yoğun bir acıyla beni neredeyse felç ediyordu.

Caduan'ın onun gücüne ihtiyacı var, demişti Ishqa. Savaşı kazanmak için ona ihtiyacı var.

Yeni bir yüze sahip olmasının önemi yoktu. Bu şey asla var olmamalıydı.

İkinci göz kapaklarımı açtığım anda saldırısını karşıladım. Çarpışan beyaz ve kırmızı ışık kör ediciydi.

Aefe güçlüydü. İnsanlardan, hatta tipik Feylerden bile daha güçlü olabilirdi. Alevlerim tenini yalarken neredeyse hiç tepki vermiyordu.

Bir, iki, üç kez elinden kurtuldum. Bacaklarına vurup onu düşürdükten sonra üzerine çıkarak bedenini yere bastırdım. Sihrim damarlarımı yakıyordu. Ancak derinliklerinde bir denge-sizlik vardı, gücümü kontrol etmek giderek zorlaşıyordu.

Diğer yandan, o anda kontrole ihtiyacım olmayabilirdi.

En korkunç kâbusuma insan yüzü verilmişti ama bu şeyin insanlıkla uzaktan yakından alakası yoktu. Böylesi gerçek dışı bir gücün var olmasına izin verilmemeliydi. Hayattayken algıları uzun zaman önce bozulan trajik bir kişilik artık korkunç bir şeye dönüşmüştü.

Hayatımı mahvettiği gün onun bir canavar olduğuna karar vermiştim. Şimdi Tisaanah'yı öldürmenin eşiğine gelen bu şey fazlasıyla canlı görünürken, aklımda tek bir düşünce vardı.

Canavar.

Boştaki elimle bıçağımı kaldırdım...

Ancak beni felç eden bir güçle havaya savrulurken duvara çarptığımda bir tablonun çerçevesi parçalandı. Görüşüm bulanıklaşmıştı, sihrimle aramdaki bağ kesiliyordu. Boğazıma bastırılan bir kolla duvara yapışmıştım.

Merakla dolu olduğunu düşündüğüm gözlerle bakan Fey erkeğinin kestane rengi saçlarını bakır bir taç süslüyordu. "Maxantarius Farlione," dedi usulca. "Seni çok duymuştum."

Fey kralı.

Fey kralı tam karşımdaydı.

Fırsatı değerlendirdiğimde alevler her yanımızı sardı. Kral

yüzünü ekşitse de beni bırakmıyordu, gözlerindeki merak duygusu yerini öfkeye bırakmıştı. Kollarıma dolanan sarmaşıklar yılanlar gibi boğazıma tırmanıp sıkmaya başladı ve...

Tisaanah saldırdığında adam yere yuvarlandı.

Aefe saniyesinde onun yanına koşmuştu.

Yine fırsatı değerlendirip kalan sihrimin bütün kırıntılarını en derinlerden toplayarak bütün gücümle saldırdım. Ayağa kalktıkları sırada havalanıp birbirine dolanmış halde balkonun kenarından aşağı uçtular.

Bu onları sadece birkaç saniye durdururdu. Tisaanah yanıma geldiğinde parmaklarımız birbirine kenetlendi. Elim taş kalbe giderken, duyduğum çağrı artık çok daha güçlüydü.

Benimle gel, diye şarkı söylüyordu. Dünyayı yıkalım.

Baş döndürücü, sarhoş edici, baştan çıkarıcı...

“Çıktılar mı?” Tisaanah nefes nefese kalmıştı. “Herkes çıkmayı başardı mı?”

“Ben... sanırım.”

Tisaanah mutsuz görünüyordu. Muhtemelen ondan farklı değildim.

Sanırım.

Bu tek kelimedede birçok belirsizlik vardı.

Planımız başından beri köleleri olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıkarmaktı. Bu yeni sihri kullanmak zorunda kalabileceğimizi biliyorduk, o yüzden herkes olabildiğince uzaklaşmalıydı.

Yeterli zamanları olmuş muydu?

Sihrin titreşimini içimizde hissedebiliyorduk.

Tisaanah gözlerini şehrin doğusuna bakan balkona çevirdi. Fey askerleri dalgalar halinde şehre giriyordu. Bu manzara dehşet dolu bir düşünceyi somutlaştırıyordu.

Bir şey yapmazsak, binlercesi ölecek.

“Geri püskürteceğiz,” dedi Tisaanah delirmiş gibi. “Fey ve Threll ordularının yoğun olduğu doğu yakasına odaklan. İnsanları değil, savaştığımız bölgeyi değiştireceğiz. Niraja’da yaptığımız gibi onları taşlarla engelleyeceğiz.”

Yüceler aşkına... Duyduklarım hiç hoşuma gitmiyoruı şeyi nasıl kullanacağımızı bile bilmiyorduk. Sihri gerçekten şekilde yönetebilecek miydik?

BAM.

Uzakta bir yerlerde kapılar parçalandı.

Tisaanah'nın omzunun üstünden köşeyi dönen Fey askerlerini görebiliyordum. Sokaklar kırmızı ve mor kana bulanmıştı.

Zaman yoktu.

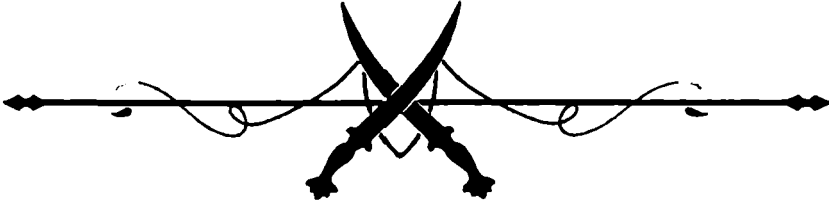
Birlikte kalbi kavradığımız anda güç hızla damarlarımıza yayıldı. Kullandığım bütün uyuşturuculardan daha güçlüydü. Ellerimden geçen bütün sihirlerden daha kudretliydi.

Dünyanın hikâyesini yeniden yazalım, diye mırıldandı kalp.

Dünya bembeyaz olurken son gördüğüm şey, Tisaanah'nın başım sallamasıydı.

BÖLÜM YETMİŞ SEKİZ

AEFE

Yumak halinde yere yapıştık. Aynı anda ayağımın altından kayan kumlar gibi aşağıdaki sihir katmanlarında ani bir yırtığın açıldığını hissettim.

Hemen yana yuvarlandım. Caduan'ın hareket etmediğini görünce kalbim korkuyla doldu. "Caduan."

Kıpırdamadı.

Yırtık büyürken duyularım çılgınlık atıyordu.

Lejara.

Lejara sihrini kullanmaya başlamışlardı.

"*CADUAN!*"

Niraja'da gördüğümüze benzer bir ışık her yeri sararken gözlerini aniden açtı.

Her şey bir anda oldu.

Caduan üzerime yuvarlandı. Bizi oradan uzaklaştırmaya çalışırken sihrini kullanmak için uğraştığını hissedebiliyordum ama yaralanmıştı. Gücü ona direniyordu.

Gözleri kör eden ışık bizi sarmaladı.

Caduan hızlı davranamayacaktı. Harekete geçmem gerekiyordu. Ellerimi kaldırıp içimdeki bütün sihir gücünü çağırdım.

Bizi koru, bizi koru, bizi koru...

“Bırakma,” dedi sihrini son bir kez zorlarken.

Beyaz ışık her şeyi yuttu.

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA HER şey değişmişti.

Caduan’la hâlâ bir yumak halinde yerde uzanıyorduk. Artık o evin içinde değildik. Bir şekilde sihrini kullanmayı başarmıştı. Burçların ardına gelmiştik.

Kendimi zorlayarak dizlerimin üzerine kalkıp etrafıma bakındım. Lejara gücünün etkileri her yerdeydi. Duvarlar kırılmadan değişmiş, binalar yarısına kadar toprağa gömülmüştü. Önümüzdeki ev beyaz bir moloz yığınının farklı değildi. Onun önünde yerdeki çatlaktan fişkıran taşlar, tersine akan bir şelale gibi göğe yükseliyor ve öğleden sonrası güneşine neredeyse perde çekiyordu. İlk bakışta Volkan Bölgesi’ndeki kayalıkların beyaz bir versiyonunu gördüğümü sandım.

Her yer değişmişti. Sanki tanrı elini aşağı uzatıp dünyayı yeniden şekillendirmişti.

Aşağı doğru baktım. Caduan yerde kıpırdamadan yatıyordu. Yine panikleyp onu sarstım.

Uyan, uyan.

Bağırıyor muydum? Yoksa düşünüyor muydum?

Hiçbir şey duyamıyordum.

Kulaklarım aniden açıldığında çığlığım kulaklarımda çınlandı. Sonra...

“AEFE!”

Meajqa elinde kılıcıyla yanımıza koştu. İnsan kanına bulanmıştı. Ardından her yerden yüzlerce, binlerce çığlık duymaya başladım. Askerler arkadaşlarını bulmak için sesleniyor ya da acı içinde uluyordu. Herkes yaşadığı şokun etkisindeydi.

Caduan sonunda gözlerini açtı.

Saatler önce ondan ne kadar nefret ettiğimi düşünüyordum. Şimdiyse delici gözlerinden daha güzel hiçbir şey görmediğinden emindim.

Meajqa kalkmamıza yardım etti. Caduan halsizlikten ayakta durmakta zorlanıyordu. Meajqa kolunu bıraktığında neredeyse yere yığılacağını görünce, “Yaralı mısın?” diye sordu çatılan kaşlarıyla.

“Hayır,” dedi Caduan. Yalan söylediği açıktı ama kimse itiraz etmedi. “Sen?”

“İdare ederim.”

Caduan dönüp manzaraya baktı. İleride arazi kökten değişmişti. Kana boyanmış beyaz taş, Zorokov’un mâlikanesini görmemizi engelliyordu. Fakat arkamızda başka bir katliam gerçekleşmişti. Ela’Dar askerleri şehrin doğusundan girmişti ve ılık patlaması sırasında şaşkınlıkla bir noktada kalakalmışlardı. Threll liderliği için yine de hızlı çalışmışlardı, sokaklar beyaz kıyafetli Threll cesetleriyle doluydu.

Meajqa tuhaf taş duvara dönüp titrek bir nefes verdi. “Bu da neydi böyle? Çok zor kaçtım.”

“Lejara,” dedi Caduan.

Meajqa küfretti.

“Peşlerine düşmeliyiz,” dedim hırıltılı sesimle. “Hemen şimdi. O şeyi onlardan almalıyız.” Ancak bunu söylerken ayakta sallanıyordum, üstüm tamamen kana bulanmıştı.

Etrafını dikkatle izlerken Caduan’ın bir şey söylemediğini görünce patladım. “*Bırakamayız. Çok yakınız.*”

Caduan’ın dudakları gerilmiş, çatık kaşlarının arasındaki çizgi derinleşmişti. Bir taş yığınının yaslanırken halsizliğini belli etmemeye çalışıyordu. Gömleğinin kopan düğmesi yüzünden teninde tuhaf bir morluk görünür gibi oldu ama onu hemen eliyle kapattı.

“Zafer kazanmış sayılırsınız,” dedi Meajqa. “İnsanlarla bizim aramızda kalan Threll piçlerinin hepsi geberdi.” Tepeden aşağı-

ğıya, yerdeki boğazı kesilmiş Feylere bakıyordu. “En azından yakında hepsi gebermiş olacak. Kalanları isyankârlar halletsin. Luia’yla adamları kuzey yolunu açabilir. Şimdilik... güneyden ayrılabiliriz.”

Caduan bu plandan hoşlanmamış gibi görünüyordu. “Vytezic’i öylece bırakacak mıyız?”

“Şimdilik. Hem... keyfini yerine getireceğinden emin olduğum başka bir şey bulduk.” Meajqa’nın gözleri iştahlı bir zevkle ışıldıyordu. Önümüzden yürüyerek bir askere işaret verdi. “Mükemmel bir hediye,” diye gevelerken aşağıdaki bir taşı gösterdi.

Ara Kraliçesi orada baygın bir şekilde kıpırdamadan yatıyordu. Beyaz ceketini artık kıpkırmızıydı, karnına altın renkli bir mızrak saplanmıştı. Yaşıyordu ama ölmesi an meselesiydi. Luia’nın iki askeri yanına diz çöküp ellerini ve ayaklarını bağlarken kadın inliyordu.

Meajqa haklıydı. Onu böylesi aciz bir halde görmek, Tisaanah ve Maxantarius’un elimizden kaçtığını unutmama yetiyordu.

Meajqa, yerde yatan kadının önünde çömelip, “Vay vay,” diye mırıldandı. “Şansımız yaver gidiyor, ha?” Bir sevgili gibi yanağını okşadığında kadının başı arkaya düştü. Meajqa’nın parmakları onun boğazına kaydı. “İzin ver, onu ben öldüreyim. Bunu hak etmiyor muyum?”

Ölüm sarhoşuydum. Kanadını kesen Nura’yı paramparça ederken ona yardım etmek istiyordum.

“Hayır,” dedi Caduan. “Yaşayacak.”

Meajqa bir hışımla ona döndü. “Yaşayacak?” Sesindeki ıstırabı ben bile duyabiliyordum.

“Şimdilik,” diye devam etti Caduan. “Halkımızı esir tutuyor. Onları bulup bu kadının yaptıklarını nasıl tersine çevireceğimizi öğrenmemiz gerekiyor. Sonra onu öldürebiliriz.”

“Ama...”

“İntikam almanın halkını kurtarmaktan daha önemli olduğunu mu söylüyorsun?”

Meajqa'nın çenesi konuşmamak için kendini zor tutuyormuş gibi kasıldı. "Özür dilerim," dedi sonunda. "Nasıl emrederseniz, kralım."

Caduan uzanıp omzuna dokundu. "İsteddiğini yapacağın zaman gelecek." Meajqa bir şey demeden başını sallayınca devam etti. "Luia'ya ilerlemesini söyle. Kuzeye gidin. Geçtiğiniz bütün Threll şehirlerini yerle bir edin. Artık işiniz kolay olmalı çünkü bir liderleri yok." Sonra kraliçeye baktı. "Daha önemli savaşlarımız olacak."

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

TISAANAH

Kendime geldiğimde gözlerimde bir sorun olduğunu düşündüm. Sonra evin farklı *göründüğünü* fark ettim. Duvarlar yontulmamış taştandı, zemin kırılıp kaymıştı.

Doğrulup ayağa kalktım. Malikâne gerçekten de düzgün inşa edilmemiş bir oyuncak eve benziyordu. Cesetler öyle bozulmuştu ki, önceden neye benzediklerini kestirmem mümkün değildi. Duvarlar arasında ezilmiş, yerdeki çatlaklara sıkışmışlardı. Kolları, bacakları, başları yoktu. Bazıları kolları ve bacakları koparılıp yanlış yerlere tekrar yapıştırılmış gibiydi ama üstlerinde bir damla kan yoktu.

Bir zamanlar bembeyaz olan Threll'e bakarken uyuşmuş haldeydim, sanki başka bir versiyonum gözlem yapıyordu. Kulaklarımda uğuldayan nabzım bütün duyularımı köreltiyordu. Buna rağmen tuhaf bir gücün titreşimini hâlâ hissedebiliyordum. Kalbi hâlâ elimde sımsıkı tutuyordum.

Yanımda sendeleyerek doğrulan Max, kalbi elimden alıp tekrar çantasına koydu ama elimde olmasa da o şey gücünü hissettirmeye devam ediyordu.

Doğuya baktık. Feylerin düzgün yeşil bir çizgi halinde uzaklaştıklarını balkondan görebiliyorduk, ordu geri çekiliyordu.

Merdivenlerden geri kalanları tırmandık. Binanın üst katındaki şehir manzaralı yemek odası artık bir taş yığınının ibaretti. Evin geri kalanı sanki bu odanın etrafında yıkılmıştı.

Karmaşanın ortasındaki sarı saçlar hemen göze çarpıyordu. Leydi Zorokov, korkup bir kenara kıvrılan çocuklar gibi bir moloz yığınının altında kalmıştı. Yaklaştığımızda kanlı parmakları farklı yönlerde çarpılan ellerini kaldırarak, “Lütfen,” diye hıçkırdı. “Lütfen *yapmayın*.”

Korkuyla dolmuş, acınası derecede yaralı kadına bakarken nefretten başka bir şey hissetmiyordum.

Onu tuttuğum gibi batan güneşin altına sürükledim.

“Lütfen,” diye hıçkırıp duruyordu.

“Onlar da böyle mi söylemişti?” derken kendimi duymakta zorlanıyordum çünkü gücüm kulaklarımda kükrüyordu. Reshaye’nin öfkesinden çok daha acı veriyor, aynı zamanda beni sarhoş ediyordu. “Ellerini kestiğin insanlar hayatlarını bağışlayan için yalvardı mı? Bütün o masumlar? Tüm o bebekler?”

Kadının yanaklarından yaşlar boşalıyordu. “İstedğini veririm. Para, güç... Unvanımı mı istiyorsun? Senin olsun.”

“Unvanını falan istemiyorum,” derken elim artık boğazındaydı. Sihrin verdiği güçle boynunu her an kırabilirdim. “Bunun onlar için... öldürdüğün herkes için olduğunu söyleyebilirdim ama korkunç bir pazarlık olurdu. Hayatta kalmanın diğerlerine ne faydası var? Beş para etmezsın.”

Yüzü acıyla çarpıldı. Onu dizlerinin üzerinde çevirip kolunu boynuna doladım. Max sessizce yanımda duruyordu, diğer taraftan elimi tutmuştu.

“Bak,” diye hırladım leydinin kulağına. “Çalmak için uğraştığın ülkenin haline bak. Seni öldürdüğümde ülke düşecek.

Bunun son gördüğün şey olmasını istiyorum, Leydi Zorokov. İmparatorluğunun ölümünü görmeni istiyorum.”

“Lütfen...” diye hıçkırdı.

Çok kolaydı. Max’le paylaştığım güçle öyle bir bağım vardı ki, sihirlerimizin arasındaki sınırlar silinmişti. Alevler beni ciğerlerime çektiğim hava kadar iyi anlıyordu.

Leydi Zorokov anında alev aldı. Çıglık atarken bedenini asla bırakmıyordum. Diri diri yanmasını, alevlerin onu yavaş yavaş tüketmesini istiyordum.

“Tisaanah...” Max elimi sıktı.

Duymak istemesem de ne demeye çalıştığını biliyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp içimdeki baştan çıkarıcı öfkeyi bastırmaya çalıştım.

“Bu sen değilsin,” diye mırıldanıyordu.

Yanmak yavaş ve korkunç bir ölümdü ama bu kadın birçok masuma acı dolu ölümler yaşatmıştı. Acı çekmesini istiyordum. Acı çekmesini bu kadar istediğim için ondan *nefret* ediyordum.

Ama Max haklıydı. Bu ben değildim.

Alevlerin arasında kadının çenesini tutup tek bir güçlü hamleyle boynunu kırdım.

Yıkılan imparatorluğunun en tepesinde, Threll’de bir çağın bittiğini anlatan bir işaret gibi yanmaya devam edebilirdi.

GECE ÇÖKTÜĞÜNDE ŞEHİR sessizdi. Öldürecek kimse kalmamıştı. Threll düşmüştü. Feyler şimdilik geri çekilmiş olsa da geri döneceklerdi. Ancak bu bir sonraki günün sorunuydu.

Bugün asilerin günüydü. Gündüz saatlerinde katliamın yaşandığı yerde, gece yarısı kan sarhoşluğuyla kutlamalar yapılıyordu. Kana bulanmış kıyafetleriyle akıllarını kaçırmış gibi gülen insanlar tuhaf görünebilirdi ama özgürlük onlar için hayat boyu yasaklanmış bir uyuşturucu gibiydi. Bu gece akıllar değil, yürekler coşuyordu.

Bir rüya âlemindeymiş gibi yürürken tuhaf hissediyordum. Yaralıydim ama canım yanmıyordu. Adamlarıma gösterdiğim tebessüm gözlerime ulaşmıyordu.

Serel.

Kaos ve yıkımın ortasında tökezleyerek onu aradım. Saatler sonra kalan evlerden birinin yanına sığınmış halde arkadaşımı bulduğumda kana bulanmış başını önüne eğerek yerde oturuyordu.

Kollarında Filias'ın cansız bedeni vardı.

Başını kaldırıp bana baktığında yüzü acıyla çarpıldı. “Böylesini isterdi,” dedi boğulurcasına. Gözyaşları yüzünden konuşmakta zorlanıyordu. “Böyle ölmek onun için bir şerefti, Tisaa-nah. O...”

Kana susamış öfkem, tuhaf uyuşukluğum, sarhoş eden gücüm ortadan kaybolurken yerini Serel'in yıkıcı kederi aldı.

Yanına çöktüğüm arkadaşşıma kollarımı doladım. Artık konuşmuyor, sadece hıçkırarak ağlıyordu. Sanki her şey daha iyi olacakmış gibi, “Böylesini istiyordu,” deyip duruyordu.

Oysa Filias kozmik bir takasın konusu değildi. Evet, ülkeyi geri almıştık ama bugün milyonlarca ölümcül adım atılmıştı ve en iyi arkadaşım hayatının aşkını kaybetmişti. Bu asla adil bir takas değildi.

Gece çılgın kutlamalarla devam ederken Serel'in yanında kalıp ona sımsıkı sarıldım.

MAX BENİ ÇAĞIRDIĞINDA şafak sökmüştü. Riasha arkadaşımızın cesedini cenaze ateşi için götürmüştü. Serel artık konuşmuyor, sessizce ağlamaya devam ediyordu. Max'le onu kalan evlerden birine götürüp yatırdık. Sammerin yaralarını iyileştirmek için onu rüyasız bir uykuya yatırırken arkadaşımın alnından öptüm.

Sammerin bizi de elinden geldiğince iyileştirdikten sonra dinlenmemiz için boş bir kulübe önerdi.

Max beni oraya götürüp banyo için kıyafetlerimi çıkarırken, hatta bir çocuk gibi beni sıcak suya yatırırken hiç konuşmamıştım. “Teşekkür ederim,” derken sesim kulağıma yabancı geliyordu. “Geldiğin için teşekkürler.”

“Nerede olsan gelirim, Tisaanah.” Alnımdan, burnumdan, yanaklarımdan öptü. “Sana neler yaptılar?”

“Dayanamayacağım şeyler yapmadılar.”

Eğri büğrü parmaklarımı, sırtımdaki yeni izleri, boynumdaki morlukları okşadı ama başka soru sormadı. Bunun yerine, “Her şey sona erdiğinde, asıl sorun hayatta kalma olmaktan çıkabilir,” dedi usulca.

Boğazıma yerleşen yumru yüzünden nedense konuşmakta zorlanıyordum. “Hayatta kalmaya çalışmaktan başka bir şey yapamayacağın için hiç endişeleniyor musun?” diye sordum.

Suya girip beni arkadan kollarıyla sardı. “Başka şeyler yapabileceğimi biliyorum,” diye mırıldandıktan sonra saçlarımı kenara çekip enseme bir öpücük kondurdu.

Şefkati yüreğimi burkuyordu. Daha ne olduğunu anlayamadan nefesim kesildi, gözlerimden yaşlar boşalmaya başladı. Bütün vücudum acı dolu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Neden ağladığımı sormadı. Her şeyin iyi olacağını söylemedi. Sadece bir ninni nezaketinde sırtımdaki kanı temizleyip ağlamama izin verdi.

BÖLÜM SEKSEN

MAX

Tisaanah'nın huzursuz bir uykuya dalması saatler sürmüştü. Çıplak bedenine sarılmış halde uzanırken yorgun değildim. O uyurken yaralarının bir listesini çıkardım. Kırık parmaklar, yaralar, omuzlarında yeni yara izleri.

Altı düzgün kare.

Derisini yüzmüşlerdi.

Bunu gördüğüm anda Leydi Zorokov'a bağışladığım hızlı ölümden pişman oldum. Daha kötü bir ölümü hak etmişti.

Tisaanah'nın yüzüne baktım. O kadar çok ağlamıştı ki, uykusunda bile gözleri kızarık görünüyordu. Yanağından öpüp yataktan kalkarken onu uyandırmamaya dikkat ettim. Uyanırsa hemen kendini dışarı atıp çalışmaya başlayacağını biliyordum, onu birkaç saat dinlenmeye ikna etmek bile epey zor olmuştu.

Riasha'yla birlikte ilk kurtarma çalışmalarına öncülük etmişti. Her yer hâlâ moloz yığınlarından ibaret olsa da şehir

artık bir savaş alanından çok bir yerleşim yeri gibi görünmeye başlamıştı. Cesetler şehrin dışında yakılıyordu. Zorokov sarayındaki şarabı isyancılar ele geçirmişti. Öğlen olmasına rağmen sokaklar sarhoşlarla doluydu. Cenaze töreni, özgürlük kutlaması, yorgunluk atma... Hepsi bir aradaydı.

Sammerin'i kaldığımız kulübeden çok da uzak olmayan bir evde buldum. Başka bir şifacıyla birlikte evi derme çatma bir hastaneye dönüştürmüşlerdi. Arkadaşım dışarıda bir bankta otururken başını duvara yaslamış halde sigara içiyordu.

"Berbat görünüyorsun," dedim.

"Sağ ol. Sen de öyle," diyerek duman üfleyip beni tepeden tırnağa süzdü. "Gerçi tuhaf ve gizemli şartlar altında üç farklı savaşı sonlandıran biri için hiç fena değilsin."

Gülümseyerek nazikçe, "Siktir," dedikten sonra bankta yanına oturdum. Sammerin piposunu uzattı ama reddederek, "Sağlığa zararlı olduğunu biliyorsun," diye ekledim.

"Ah? Sahi mi?" Boş gözlerini yüzüme dikip sigaradan uzun bir nefes çekti.

Başımla kapıyı işaret ettim. "İçeride durum nasıl?"

"Beklendiği gibi," derken korkunç ama coşkulu bir müzik çalmak için yarı kırık çalgılarla yakından geçen bir gruba baktı. "Dışarıdaki dünyayla arasındaki fark çok büyük."

"Zafer pahalıdır."

Acımasız bir espri yapmışım gibi kesik bir kahkaha attı. Ama zaten öyle değil miydi?

Birçoğu için hayatlarının en mutlu günüyken, diğerlerinin en trajik günüydü.

Ellerime baktım, savaştan beri hâlâ titriyorlardı. Parmak uçlarım, kalbin sihrini hâlâ hissediyormuş gibi karıncalanıyordu. Zorla yutkunurken, kolu bacağı birbirine karışmış cesetlerin anısını gözlerimin önünden kovmak için başımı iki yana salladım.

"Tisaanah nasıl?" diye sordu Sammerin.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. "Tisaanah... yaşıyor."

“Ah...”

“Aynen.” Şakağımı ovuşturdum. “Şu anda dinleniyor.”

“Uyandırmadığın için çok kızacak.”

“Bunu da atlatır.”

Gözlerini kocaman açtı.

Gerçekten? Atlatır mı?

Omuz silktim. “Birinin onu ölümüne çalışmaktan alıkoymasını gerekiyor.”

“Belki de bu şekilde ölmek istiyordur.”

Yarı şakayla dolu sözleri duyar duymaz yas yüzünden iki büklüm olmuş Serel gözlerimin önüne geldi. Midem bulanıyordu çünkü Sammerin’in sözleri gerçeğe fazlasıyla yakındı. İnsanın kendi hayatına hiç değer vermemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Tisaanah’da bunu kolayca görebiliyordum. Amacı uğruna her şeyini feda etmekten çekinmezdi.

Bugün böyle şakalar yapacak durumda değildim.

“Brayan’ı görsen iyi olur,” dedi Sammerin. Konuyu değiştirmesine sevinmiştim. “Kafası biraz karışık görünüyor.”

Gözetim altında tutulmayan ağabeyim hiçbir zaman iyi haber değildi.

Onu bulduğumda şehrin arka taraflarındaki molozların kaldırılmasına yardım ediyordu ve herkes gibi yorgun görünüyordu. “Tebrikler,” dedi beni gördüğünde. “Kahraman oldun. *Yine.*”

Midem kasıldı. *Kahraman. Tabii, elbette.* Bir sürü insan ölmüşken bu unvan nasıl oluyordu da gelip üstüme yapışıyordu? *Aynı şehirden mi bahsediyoruz?* diye sormak istedim.

“Artık anlıyorum,” diye devam etti.

“Neyi?”

“Nasıl yapabildiğini.” Şaşkınlığımı görünce gözünün kenarına dokundu. “Şundan bahsediyorum. Gözlerinin farklı görüldüğünü fark ettim. Nedenini elbette bilmiyorum.”

“Ben... o...” Şimdiye kadar çok daha iyi bir açıklamaya sahip olmam beklenirdi ama hiç ilgisi yoktu. “Ryvenai Savaşı sırasında birlikler yaptı,” demekle yetindim.

“Hmm.” Beceriksizce bakışlarını kaçırdı, sahip olduğum sihir konusunda hiç rahat olmamıştı. Durumu anlamak onun için daha da zorlaşıyordu, Brayan’ın tercihi dümdüz bir dünyadan yanaydı. Boğazını temizleyip konuyu değiştirdi. “Nura bulundu mu?”

“Hayır,” dedim. “Ya öldü ve bir yıkıntının altında ya kaçıp gitti... ya da...” *Yakalandı.* Ölmesini diliyordum. Eğer ölmediyse bundan sonrası çok daha kötü olacaktı.

Kırık tahta parçalarını toplamaya devam ederken, “İstila sırasında onu gördüm,” dedi Brayan. “Yine ona katılmamı istedi.”

Durup ona baktım “Eee?”

Bana aptalmışım gibi baktı. “Tabii ki katılmadım. Ama çok tuhaf bir... şey söyledi,” derken kaşlarını çatarak işine geri döndü. “O günden bahsediyordu. Ailemin neden öldüğünü bilmediğimi söyledi.” Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. “Sence bu ne anlama geliyor? Tuhaf değil mi? Gözden kaçırdığımız bir şey mi var?” Lanet olası sesinde bir umut vardı.

“Ara’nın işine yarayacağını düşünürse her yalanı söyler,” dedim kelimelerimi özenle seçerek. “Çünkü çok çaresiz.”

Brayan’ın yüz ifadesi sertleşti, sonra bir iç çekti. “Haklısın.”

Muhtemelen otuz yıldır ilk kez haklı olduğumu söylüyordu ve bunun nedeni... Ona bakmaya cesaret edemiyordum. Sonunda baktığımda derin düşüncelere dalmıştı.

“Biliyor musun...” diye kaşlarını çatı. “Daha önce hiç böyle bir savaşta bulunmamıştım.”

“Bu savaştan mı bahsediyorsun?”

“İnsanlar... eh, bir şey uğruna savaşıyordu.” Parmağıyla sokaklarda dans edenleri işaret ederken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme olduğunu fark ettim. “Güldiş zaferlerinden sonra kimse *bunu* yapmazdı.”

İstemsizce kıkırdadım. “Muhteşem Brayan Farlione savaşın anlamını keşfetmiş. Kimin aklına gelirdi ki?”

Belli belirsiz gülümsemesinin yerini kınayan bakışlar aldı. Başını iki yana sallayarak işine geri döndüğünde sohbeti tadında bırakmaya karar verdim.

TISAANAH İÇİN SEREL’İ kontrole gittim, artık uyumuyordu. Yatağının kenarına tünemişti ve bir kolu askıdaydı. Karmaşık bir kırık olduğu için Sammerin’in onu yavaşça iyileştirmesi gerekiyordu. Serel odadaki sessiz karanlıkta kıpırdamadan oturuyordu.

Kapıyı açtığımda onu öyle görüp özür dileyerek geriledim.

“Hayır,” dedi halsizce gülümseyerek. “Gel,” diye ekledi kesik bir Ara aksanıyla.

Threll dilinde, “Nasıl olduğunu görmek istedim,” dediğimde gülümsemesi biraz daha büyüdü.

“Threll dilini iyi konuşuyorsun,” diye belirtti. “Daha önce bunu söylemek istemiştım.”

Kendimle alay edercesine güldüm. “Sadece biraz daha iyi,” diye karşılık verdim.

“Tisaanah muhtemelen sadece küfürleri öğretmiştir.”

Bu doğrudu. Bir küfür savurduğumda boğuk bir sesle kırdadı. “Sana pek uymadı ama iyiymiş.”

Bu buruk kahkahayı duymak için benimle alay etmesine razıydım. “Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordum.

“Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim.”

“İyi olman gerekmiyor.”

“Şu anda yasımdan çok daha önemli şeyler var.”

Bir an için hayretle ona bakakaldım. Tek düşünebildiğim, eğer sevdiğim kadın ölseydi kendimi en yakındaki kulenin tepesinden aşağı atacağımdı. Dünyada hiçbir şey yasımdan daha önemli olamazdı. Berbat bir aksanla, “Canın yanmaya devam edecek,” dedim. “Saklamaya çalışsan da edecek.”

Yüzünde hüznün dalgalanırken pencereye gitti. “Biliyorum,” derken aşağıdaki kutlamaları izliyordu. “Ama en azından onların bir geleceği olacak.”

“Senin de geleceğin var,” dedim.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Çok tuhaf,” diye mırıldandı. “Öyle hissetmiyorum. Onsuz geleceği hayal bile edemiyorum.”

Söyleyecek söz bulamayınca Ara dilinde devam ettim. “Zaman alacak ama başka bir gelecek inşa edeceksin, Serel.”

Omzunun üzerinden buruk bir gülümsemeyle baktı. “Sen inşa edebilir miydin?”

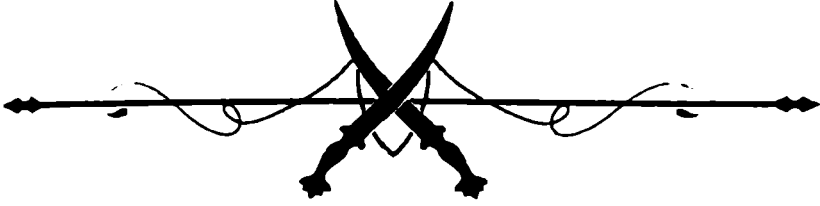
Hayır. Elbette bunun başka bir cevabı olamazdı. Tisaanah ölürse, geleceğim kalmazdı. Basit gerçek buydu.

Sessiz kaldım. Serel’i teselli edecek sözüm kalmamıştı.

“Sorun değil,” dedi usulca. Tekrar dışarı baktı. “Rüyası bile güzeldi.”

BÖLÜM SEKSEN BİR

AEFE

Ara Kraliçesi çok ufak tefek görünüyordu. Maxantarius'un nefreti... ve elbette aşkıyla, hayalimde çok daha büyük görünürdü. Tabii bir de yıllar önce ondan öcü gibi korkardım. Belli ki sadece bir insan olduğunu unutmuştum. İnce, çelimsiz ve uzundu ama benim kadar uzun değildi. Sihri olmadan, eli kolu bağlı solgun bir hayaletten ibaretti.

Caduan buraya girmemi istemediği için kavga etmek zorunda kalmıştık. Bu kadının yaptıkları yüzünden çok uzun zaman acı çekmiştim. Onunla yüzleşmeyi hak ediyordum. Caduan gönülsüzce izin verse de sadece gözlemci olacağımın altını çizme ihtiyacı duymuştu. Eşit derecede bir gönülsüzlükle şartını kabullenmiştim.

Buna değmişti.

Hep birlikte sabırla kraliçenin uyanmasını bekliyorduk. So-

nunda mahmur gözlerini kırptırarak açtı ve bizi tanıyınca gümüş renkli gözlerini yüzlerimizde dolaştırdı.

“Günaydın,” dedi Caduan. “Su ister miydin?”

Nura kalkanlarını kuşanmak zorunda olduğunu kendine hatırlatmış gibiydi, çelik bakışlarının geri dönmesi biraz zaman almıştı. Çenesini havaya kaldırıp gözlerini kısıtı.

Dudaklarımın kıyısı bir gülümsemeyle çarpılıyordu. Bana yalan söyleyemezdi, çok korktuğunu biliyordum. Ancak yine de bir şeyler değişmişti, gözlerinin karanlığına yaklaşan vicdanına çoktan alışmış gibi görünüyordu.

“Su istiyorsan, şimdi almanı öneririm,” diye devam etti Caduan. “Gece uzun.”

Nura ateş saçan gözlerle bakıyordu.

“Peki. Ben de havadan sudan sohbet etme konusunda iyi sayılmam.” Ona yaklaştığında kadın yüzünü ekşitti ama Caduan hiçbir şey yapmadan, “Elinde bizden yirmi kişi var,” diye devam etti. “Neredeler?”

Nura cevap vermedi.

Yan gözle, kollarını sımsıkı göğsünde kavuşturan Meajqa’ya baktım. Elleri boşta kalırsa ne yapacağından emin değilmiş gibi görünüyordu. Belli ki, müdahale edememek canını yakıyordu.

“Bize bilgi vermen senin için iyi olur,” dedi Caduan sakince. “Çünkü eninde sonunda bu bilgiyi alacağız ve şu anda tek pazarlık noktamız, onu senden almadan önce ne kadar acı çekeceğin olabilir.” Kadının cevap vermediğini görünce başıyla Meajqa’ya bir işaret verdi.

Meajqa sıklıkla yapmacık da olsa sürekli gülümserdi. Bu sefer gülümsemesinde samimi bir zevk hissedilebiliyordu. Harika sırtışıyla Nura’nın önündeki tabureye tüneyerek ağır bir Ara aksanıyla, “Beni hatırladın mı?” diye sordu.

Özenle ardına saklandığı kalkan çatlayınca Nura’nın yüzünde belli belirsiz bir korku dalgalandı.

“Umarım kendinle gurur duyuyorsundur. Bu dili, sırf bugün geldiğinde konuşabilmek için öğrendim. Böylece söyledikleri-

ni anlayabileceğim. Çünkü şahsen *her şeyi* hatırlıyorum,” dediğinde kesik kanadı seğirdi. “Kanadımı kestiğini hatırlıyorum mesela. Sen de hatırlıyor musun?”

Nura sonunda konuştu. “Benim ülkemde halkımı tehdit ettin.”

Meajqa’nın gülümsemesi pis bir sırıtışa döndü. “Yaralıydım, ülkeneye girmek istememiştim. Senin ülken olduğunu bile bilmiyordum.”

“*Seni gördüm,*” dedi Nura tükürürcesine. “Ülkemin başına getireceklerini gördüm. Yaptıklarımından hiç pişman değilim.”

Caduan buz gibi bir sesle araya girdi. “Esir tuttuğun insanların yerini söyle.”

Nura en az onun kadar soğuk bir tavırla cevapladı. “Hayır.”

Caduan’ın gözü hafifce yana kaydı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, Meajqa bıçağını çıkarıp bütün gücüyle kadının eline indirdi. Nura şok içinde çığlık attı ama karşısındaki adam bileğini bırakmıyordu. Nura sonunda masadaki serçeparmağına bakarken yüzüne kan fişkırıyordu.

Elini tutarak bize ateş saçan gözlerle baktı, tüm vücudu titriyordu.

“Bir kanadını kaybetmenin ne kadar acı olduğunu biliyor musun?” diye sordu Meajqa. “Bir parmakla karşılaştırılmaz bile.”

“Peki,” diye hırladı kraliçe. “Haklısın. Parmakla karşılaştırılmaz ama seni durdurmak için feda ettiklerim hakkında hiçbir fikrin yok.” Çenesini iyice havaya diktiğinde mermer bir heykelden farksız görünüyordu.

Bir kahkaha attım. Masumlara yaptığı işkenceler, öldürdüğü çocuklar... yaptığı her şeyi asil bir amaç uğruna yapmış gibi gösteriyordu.

Kahkahamı duyunca ilk kez alıcı gözle bana baktı. Bir yanımlılgisini çekmekten keyif aldığında gölgelerin içinden çıktım.

“Aefe,” diye tısladı Caduan. Ancak onu duymazdan geliyordum.

Işık yüzüme düştüğünde Nura'nın kafa karışıklığıyla çatılan kaşları benim için büyük zevkti. Yüzümü tanıyamazdı ama içten içe kim olduğumu... ne olduğumu bildiğinden emindim.

"Sen nesen?" diye fısıldadı.

"Tanımadın mı?" derken kıkırdadım. "Ben seni tanıyorum, Nura. Arzularını fedakârlıkla açıklayabilirsin ama o keskin çeklik misali beyninden geçenler hakkında beni kandıramazsın."

"Kim..."

İyice eğilip beni yakından görmesini sağladım.

"Aefe," diye fısıldadı Caduan. Sesi daha sertti ama yine duymazdan geldim.

"Geceler boyunca bedenine girmem için beni zorlarken seni her şeyinle gördüm," diye fısıldadım yumuşak bir hırıltıyla.

Nura'nın omuzları çöktü. "*Reshaye*."

Hayır. Artık hiç kimse değildim. "Adım Aefe. Artık bedenim ve zihnim bana ait."

Beni... sadece *beni* gördüğü için yüzüne yerleşen dehşet ifadesine bayılmıştım. "Nasıl?" dedi bir nefes vererek. Sonra bakışlarını Caduan'a doğru çevirdi. "Bunu nasıl yaptın? Kimse bir hayatı yaratamaz. Çok denedim..."

"Soruları biz soruyoruz," dedi Meajqa. Hızlı bir hareketle elini masaya bastırdığında kadının parmaklarından biri daha eksildi.

Nura bu sefer sıkıdığı dişlerinin arasından boğuk bir çığlık atarken masaya kapandı. Pis bir yaraydı. Kıpırmızı sıcak kan üstümüze fişkırıyor, yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Meajqa bu sefer gülümsemedi. Öfkeden köpürüyor, parmaklardan çok daha fazlasını istiyordu.

Ben de aynısını istiyordum. Nura'nın rengi solarken aklımda tek bir şey vardı.

Yetmez.

Caduan araya girerek, "Yeter," dedi. "Cevaplara ihtiyacımız var, insan kraliçe. Bu cevapları hemen istiyoruz. Birçok Fey seni parçalamak için sabırsızlanıyor." Kapıya yöneldikten son-

ra arkasından gelmemiz için işaret etti. Bir an için ikimiz de yerimizden kımıldamayınca, “Aefe,” dedi sertçe. “Meajqa.”

Gönülsüzce arkasından gittik. Kapı arkamızdan kapandığında Meajqa kendini tutamadı. “Onu konuşturabilirdim.”

“Emirlerime uymadın,” dedi Caduan. “Bunu konuşmuştuk, Meajqa. Seni içeri sokmak bir hataydı.”

Meajqa resmen hırladı. Onu hiç böyle öfkeli görmemiştim. “Onu konuşturabileceğimi söyledim. Konuşturabilirim de. Bilgi almama fırsat bırakmadan *beni durdurdun.*”

“Sen intikam peşindesin,” diye tersledi onu Caduan. “İntikam yokmuş gibi davranman eksikliğini tamamlamayacak, Meajqa.”

Meajqa çirkin bir kahkaha attı. “Peki sen? Sen bütün bir ırkı yok ederken, ben niye bir insan sürtüğünün parmaklarıyla intikam alamıyorum?”

Bir anda ortam buz kesti. Caduan’ın yüz ifadesi taştan farksızdı. Öyle ki, onu görmek sırtımın ürpermesine neden oluyordu. Bir an için yapmak istemiyormuş gibi gözleri bana kaydı. Meajqa’ya yaklaşarak, “Çekilebilirsin,” dedi son derece sakin bir sesle. “Benden izin almadan o odaya bir daha girmeyeceksin.”

Meajqa sinirden titriyordu. Caduan yanından geçip tek kelime etmeden koridorun sonunda kaybolana kadar yerinden kıpırdamadı. Birkaç saniyelik gergin bir sessizliğin ardından bana hiç bakmadan ters yönde yürümeye başladı. Zaten bana baksaydı da fark edeceğimden emin değildim. Ani bir farkındalığın ağırlığıyla olduğum yerde sendeliyordum. Şüphelerim doğrulanmıştı.

İntikam senin için.

Dudaklarımı yaladıgımda Ara Kraliçesi’nin tadını alabiliyordum.

Caduan’ın odasına yöneldim.

BÖLÜM SEKSEN İKİ

TISAANAH

Bana heyecanla bakan yüzlerce yüzden oluşan kalabalığa baktım. Çoğu hâlâ gözle görülür şekilde yaralıydı. Bir yerleri morarmıştı, bir yerleri sargılıydı ya da gözlerinden birini kaybetmişlerdi. En son karşılarına çıktığımda birlikte yas tutmuştuk. Ondan önceki seferinde onlara bir intikam sözü vermiştim. Şimdiyse neler yapacağımızı konuşmak için toplanmıştık.

Sabah erken saatlerde, hayatta kalan birkaç Threll lordu tarafından imzalanmış bir mektup almıştık. Köleleri, Zorokov çiftine karşı kazandığımız zaferin hikâyelerinden ilham alarak kendilerine cephe almışlardı. Lordlardan öldürülmeyenler ve mülklerini ellerinde tutmayı başaranlar, sonunda hayatlarını korumak için teslim olmuşlardı.

Kanlı parşömen parçası, şimdi ortasından geçen bir hançerle arkamızdaki duvara saplanmıştı.

Konunun zaman kaybetmeden intikama odaklanması şaşırtıcı değildi.

“Cehenneme kadar yolları var,” dedi isyan komutanlarından biri tükürürcesine. “İlk işimiz o Threll piçlerini idam etmek olmalı. Hepsini idam etmeliyiz.”

Kalabalığın onayı sırtımın buz gibi ürpermesine neden oluyordu. “Lordlar mahkemeye çıkarılabilir ve çıkmalıdır da,” dedim. “Hüküm verilirse idam cezasına boyun eğmek zorundalar. Ama Threll halkı? Çoğu tıpkı bizim gibi oligarşi yönetimlerine söz geçiremeyen orta sınıf ya da yoksul aileler. Ne yapacağız? Ülkeyi tarayıp bütün Threll erkeklerini, kadımlarını ve çocuklarını köpekler gibi öldürecek miyiz?”

Tezahüratlar kulaklarımda çınılıyordu. Sihrim sayesinde, savaş adrenalinin kırıntılarıyla öfkelerinin fokurdadığını hissedebiliyordum. “Leydi Zorokov’u canlı canlı yaktım,” diye çıktım. “Adaletin ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Sakın yanlış anlamayın... istilacılara hak ettiklerini vereceğiz. Ama bunu yaptığımızda, yirmi yıl sonra öksüz kalan çocuklar bizi yok etmek için yine kapımıza dayanacaktır.”

“Yirmi yıla bile kalmayabilir,” dedi Riasha. “Dünyanın en güçlü imparatorluklarından birini devirdik. Toplu mezarlar kazmak yerine bu ülkenin dağılmamasına odaklanmalıyız.”

Riasha’ya minnetle bakıp baş salladım. İkimiz adaleti fazlasıyla biliyorduk. Son üç günümü odamda geçirmiş, Zorokov malikânesinden aldığımız lojistik kayıtları incelemiştim. Tarımı, avcılığı, ülkenin çarklarını döndürmeyi nasıl yapacağımızı biliyorduk. On yıllardır geri planda bu iç işleyişler üzerine çalışıyorduk. Ama *yeni bir Threll*’in neye benzediğini bilmiyorduk. Threll’in ekonomisi, sınırsız ve kolayca gözden çıkarılabilecek bedava işçilik üzerine kurulmuştu. Zafer sarhoşluğundan ve üzerimize çöken keder bulutundan çıktıktan sonra zorlanabileceğimiz noktalar iyice netleşmişti. Fey kuşatması tehlikesi de vardı ama daha önemlisi, mevcut nüfus için yeterince gıda

üretmeye devam edemeyebilirdik. Ticaret yolları kapanabilir, ekonomi bir anda... çökebilirdi.

Bazı açılardan bu konular beni kaçınılmaz bir savaştan daha çok korkutuyordu. Başkalarının bizi istila etme çabası yüzünden değil de beceremediğimiz için topraklarımızı *yeniden* kaybettiğimizi düşünmek ödümü koparıyordu.

Ama bugün kimse ticaret yolları, hazine ya da tarım hakkında konuşmak istemiyordu. Tek istedikleri kandı.

Salonun ortalarında bir yerde bir adam sandalyesinden kalktı. “O zaman halklar karar versin! Bütün ülkeler Threll istilasısı altındaki bölgelerini nasıl idare edeceğine kendisi karar verebilir.”

“Evet,” dedi komite üyelerinden biri. “Nyzerene, Threll halkına merhamet göstermek istiyorsa bunu istediği gibi yapabilir ama Deralin halkı olarak öyle bir şey yapmayacağımızdan emin olabilirsiniz.”

Bütün halklar.

Bu sözler karşısında duraksadım. Bunun olacağını düşünemediğim için aptal gibi hissediyordum. Bazılarının kıtada Threll lordlarının üzerinden yirmi yıl geçen yükselişinden öncesine dönmek istemesi mantıklıydı. Threll’in istilalarında yok edilen yedi farklı ulus vardı.

Önümüzdeki birkaç ay hayatta kalmamızı sağlamaya o kadar odaklanmış haldeydim ki, Nyzerene’ye geri dönmenin nasıl bir şey olabileceği aklımın ucundan geçmemişti. Sadece tatlı kokuların ve annemin sıcacık sarılmalarının hayaletleriyle hatırladığım evim, çok uzun zaman önce gerçekten ait olduğumu hissettiğim Nyzerene artık bana çok uzak bir kavramdı.

İnsanlar yıkılışını izledikleri evlerini geri alma olasılığını düşünmeye başladıkça, kalabalıktaki fısıltılar daha yüksek ve heyecanlı bir hal alıyordu.

Serel’le bakışırken midem kasılıyordu. Gürültüyü bastırmak için sesimi yükselterek, “Durun,” dedim. Sessizlik çöktüğünde yıllarca uğraşmanın sonunda biraz saygı kazanmış olmak gön-

lümü okşuyordu. “Ayrılmamayı öneriyorum,” dedim. “Belki birlikte kalmak en akıllıca karardır.”

Riasha dehşete düşmüş gibi görünüyordu. “Kendimize Threll demeye devam edeceğiz, öyle mi? Kendi bayraklarımızı atıp onların bayraklarını dalgalandıracağız?”

Bir yanım ağzımdan çıkanlardan nefret ediyordu. Acaba ülkesini çok seven annem bunları söylediğim için utanır mıydı? En azından, Nyzrene düştüğünde henüz bir çocuktum. Oysa Riasha dahil buradaki herkes, yetişkinlik dönemlerinde ülkelerini kaybetmişti.

“Bu ülke bir daha asla lordların yarattığı Threll olmayacak,” dedim. “Bunun olmaması için çalışmaya devam edeceğiz. Ama ülkenin bu hale nasıl geldiğini düşünün. Threll lordları, sırf birbirlerini kolayca sırtlarından bıçaklayabilmek için topraklarımızı dağıttılar. Bunun sonucunda lordların bitmek bilmeyen kişisel güç iştahları yüzünden Threll halkı zora düştü. Birlikte kalırsak, çok daha güçlü oluruz.”

Riasha bu fikir karşısında hüzünlenmiş gibi görünüyordu. “Threll’in bize yaptıklarını sonsuza kadar alnımızda mı taşıyacağız?”

“Bize yaptıkları her zaman bir parçamız olacak. Sınırlarımız konusunda neye karar verirsek verelim, geçmişi silip atamayız.” Yara izlerimi hissettiğimde aniden ürperdim. “Ama onların gaddarlığına rağmen hayatta kalmak bizi daha güçlü kıldı. Bu gücü artık sahiplenebiliriz! Bizi dağılmaya zorladılar. Şimdi bağımsızlığımızı ilan edip çok daha güçlü bir ulus inşa etmekten daha iyi bir yol var mı?” Zorokov sarayının tepesine parmağımı doğrulttum. Leydi Zorokov’un kor haline gelmiş cesedi hâlâ orada asılı duruyordu. “O *kadının* bundan daha çok nefret edeceği başka bir şey olabilir mi?”

Kalabalıkta düşünceli mırıltılar dolaştı.

“Katılıyorum,” dedi Serel. “Yedi ulusu bölgeler olarak tutabiliriz. Bir... meclis oluşturabiliriz.” Yüzü aydınlandığında ar-

kadaşımda heyecanın kırıntılarını görmek kalbimin kıpır kıpır olmasını sağlıyordu. “Bunu yapabiliriz, gerçekten işe yarayabilir.”

Kapıya yaslanmış bizi izleyen Max’e göz attım. Başını belli belirsiz sallayarak desteklediğini gösterdi.

Fakat asiler hâlâ emin değildi. Bunu anlıyordum, şimdiye kadar bizden çok şey alınmıştı. Kalanları da kaybetmekten korkuyorlardı. Aslında ben de bundan korkuyordum. Ama en çok hayatta kalamama ihtimalimizden korkuyordum.

“Altı ay,” dedim. “Bir sonraki adımımıza karar vermeye çalışırken kendimize tek bir ulus olarak altı ay verelim. Feyler, Threll’in kuzey bölgelerini ele geçirdi. Yakında bizim için gelecekler. Hayatta kalmak istiyorsak birlikte durmamız gerekiyor.”

Kalabalık fısıldaşarak kendi arasında tartışıyordu. *Sadece altı ay*, diye mırıldanıyorlardı. *Bunu yapabiliriz*. Fikre homurdanarak karşı çıkan birkaç kişi dışında sanki çoğu kabul etmiş gibi görünüyordu. Dağılmış bir ülkenin harabelerinde yeni bir savaşın gelmesini beklerken, sınırları belirlemeye çalışmanın hiç zamanı değildi.

“Yine de bu ülkeye Threll demeyi reddediyorum,” dedi Riasha. “Altı ay için bile olsa bunu istemem.”

“Biz asileriz!” diye bağırdı kalabalığın arasında coşkulu bir kadın.

“Aslında değiliz,” diye homurdandı başka biri. Zorokov malikânesinden geriye kalanlara bakıyordu.

“Hayır, değiliz,” dedim. “İsyan bir şeye *karşı* birlikte direnmektir. Şimdiyse bir şey *için* birleştığımızı düşünmek istiyorum.” İstemsiz bir gülümseme yüzüme yayılıyordu. “Bence artık bir ittifakız. Yedi Bayrak İttifakı.”

İlk kez karşı çıkan olmadı.

“NİYE KUTLAMA YAPTIKLARINI anlamıyorum,” dedi Ishqa. Pencereden aşağıdaki şölenleri izlerken kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kutlamalar bir haftadır devam ediyordu.

“Belki yirmi yıl köle olarak yaşadktan sonra kurtulmak kutlama yapmaya değerdir?” dedi Max.

“Büyük öngörüsüzlük. Onlar da bizler de her zamankinden daha büyük bir tehlike altındayız.” Ishqa bize döndüğünde ne kadar yaşlı görüldüğünü fark ettim. Onunla ilk karşılaştığımızda, yüzyıllar boyunca yaşamış olmasına rağmen tekinsiz bir şekilde genç görünmesi karşısında hayret etmiştim. Şimdiyse onu her gördüğümde yaşadığı bütün yıllar omuzlarına çöküyormuş gibiydi.

Sıklıkla yaptığı üzere, Zorokov çiftinin düşüşünden sonra uzun süre ortalıkta görünmemişti. Geçici evimiz olarak belirlediğimiz küçük kulübeye döndüğümüzde, onu kaybolmuş bir evcil hayvan gibi basamaklarda otururken bulmuştuk.

Onu içeri buyur ettikten sonra, “Gördün mü?” diye fısıldamıştım. “Söylemiştim. Kedi gibidir.”

Ishqa oturma odasında volta atarken huzursuz görünüyordu. “Kuzeye uçtum,” diye açıkladı. “Caduan’ın orduları Ela’Dar yolundaki bütün şehirleri katletti. Sonuçta asıl amaçlarını biliyorsunuz.”

Zorokov malikânesinde yaptıklarından sonra asıl amaçlarının ne olduğunu unutmak imkânsızdı. Saraydaki kapıları kilitlemelerinin nedeni istila değil, niyetledikleri katliamdı. Halkımızdan daha çok insanı öldürmemiş olmaları sadece bir şanstı.

“Elbette biliyoruz,” diye söylendim. Başım fena halde ağrıyordu. Bir felaketten diğerine koşmak beni tüketiyordu.

“Caduan çok daha güçlü bir silahı olmasa Threll halklarını öldürmezdi,” diye devam etti.

“Reshaye,” dedi Max.

“Evet. Aefe. Ve...” Ishqa ağzını açtı ama tekrar kapattı.

“Ne?” diye üsteledim.

Uzun bir iç çektikten sonra başını iki yana salladı. “Bilmi-

yorum. Sadece... bir his. Bir şey daha var. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama beş yüzyıl boyunca Caduan'ın yakın arkadaşıydım. Onu, bir şey sakladığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Elindeki güç yeterince kötü ama sakladıklarından daha çok korkuyorum.”

Max'le göz göze geldik.

Omuz silkti.

Yaklaşan kıyametin gizemli işaretleri. Başka ne olacaktı ki zaten?

O sırada kapı çalındı ve Brayan'la Sammerin içeri girdi. Elindeki kırıyık mektubu hemen Max'e uzatarak, “Güldiş, Ara'dan mektup almış,” dedi Brayan. “Mektup sana.”

BÖLÜM SEKSEN ÜÇ

MAX

Mektubu dört kez okusam da anlamakta zorlanıyordum. Okuduklarım iyi bir şey miydi?

Brayan sabırsızca, “Eee?” diye üsteledi. “Ne düşünüyorsun?”

Parmağımı havaya kaldırıp tekrar okuduktan sonra mektubu Tisaanah’ya verdim. O da iki kere okuyup Sammerin’e uzattı.

“Ara’da bir güç boşluğu var,” dedi Brayan telaşla. “Bu fırsat demektir.”

Böyle konuştuğunda, onu yabancı ülkeleri devirmek için bir grup paralı askere liderlik eden bir adam olarak görebiliyordum. Haksız sayılmazdı ama bu kadar heyecanlı olması tatsız bir durumdu.

Mektup, ağabeyimin Güldiş bağlantıları sayesinde elde edebildiğimiz az sayıdaki iletişim kanallarından biri olan Iya’dan geliyordu. Mektupta Nura’nın Threll lordlarıyla ittifak kurmak

için ayrıldıktan sonra geri dönmediği yazıyordu. Syrizen ve konsey haftalardır onu bulamamış, bir türlü iletişime geçememişti.

Şahsi teorim, Nura'nın lordların düşüşü sırasında kaçmayı başardığı yönündeydi. Ama bir terslik olmasaydı, şimdiye kadar Ara'ya geri dönmüş... en azından ülkenin yönetimiyle iletişime geçmiş olması gerekirdi. Konsey ondan haber alamadıysa, savaştan kaçtığında Threll'de bir tür felaketle karşılaşmış ya da Feyler tarafından yakalanmış olmalıydı.

Mektubunda Nura'nın yokluğundan ziyade, Iya'nın bunun Ara üstündeki etkilerinden endişelendiği anlaşıyordu.

Nura çok uzun zamandır buralarda olmadığı için insanlar onun boşluğunu nasıl doldurabilecekleri hakkında fısıldaşmaya başladı. Ara'da çok az güçlü isim kaldı. Başkomutanlık unvanına ya da taca aday olabilecek kişi sayısı neredeyse sıfır. Aslında... aklımda sadece tek bir kişi var.

Bu mektubu yazdığım öğrenilirse, başımın saray merdivenlerinden aşağı yuvarlanacağını biliyorum.

Ama bir an önce Ara'ya dönmeni ısrarla öneriyorum, Maxantarius Farlione.

Ilyzath'da geçirdiğin zaman seni Ara halkının gözünde yüceleştirdi. Tisaanah'yla ilişkin yabancı güçleri yanına çekiyor ve romantik insanların gönüllerini çeliyor. Askeri geçmişin, diğer askerlerin onayını alıyor. Hünerci geçmişin, birlikler tarafından takdir görüyor. Asil kanın, gelenekçilere hitap ediyor.

Hemen gel. Sihrini kullanarak olabildiğince hızlı gel.

Konsey seni destekleyecek.

Sammerin mektubu okuduktan sonra nefesini yavaşça bırakıp bir küfür mırıldandı.

Tisaanah'nın yüz ifadesinden ne düşündüğünü tuhaf bir şekilde anlayamıyordum.

"Güldiş senin için savaşacak," dedi Brayan. "Taca oynarsan,

sadece Iya'nın bahsettiği nedenlerle değil, arkanda dünyanın en güçlü özel ordusu olduğu için de kendini kabul ettirebilirsin."

"Güldiş Şirketi şimdi de darbelere mi yelteniyor?" dedi Ishqa. *Darbe* kelimesi midemin bulanmasına neden oluyordu ancak Ishqa akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi tartışıyormuş gibi konuşuyordu.

Brayan omuz silkti. "Sonuçta onlar da bir ordu ve orduların yaptığı işi yapıyorlar."

"Hayır," dedim. "Hayatta olmaz. Bu duyduğum en aptalca fikir."

Ishqa sinir bozan bir sakinlikle, "Neden?" diye sordu.

"*Neden mi?* Benden lanet olası Ara tacını çalmamı istiyorsun. Zaten *darbe* diyerek bu işin doğasını tarif etmiş oldun."

"Peki Nura'nın yaptıklarını tarif etmek için ne diyeceğiz?" dedi Brayan. "Meşru haleflik? Lanet olsun, *Aldris*'in yaptığına meşru haleflik diyebilir miyiz?"

"Tek savunman bu mu? Herkes çil yavrusu gibi dağılırken öylece üstüne mi konacağız?" Çenemi sıkarak öfkeyle baktığımda ağabeyim meydan okurcasına gözlerini gözlerime dikti. Bunu yapmamı neden istediğini bilmediğimi mi sanıyordu? Tek istediği tahta bir Farlione'nin oturmasıydı çünkü hayatı boyunca unvanları her şeyin önünde tutmuştu.

"Brayan haklı," dedi Sammerin usulca. "Nura kadar meşru bir yönetici olma hakkın var. Hatta ondan çok daha büyük bir hakkın var. Bunu yaparsan, savaşı sona erdirebilirsin."

"Halihazırda başlamış bir savaşı bitirmek zorunda kalırım." Bundan daha kötü bir ihtimali düşünemiyordum. Milyonların ölümü kaçınılmazdı. "Hem kendi başıma bir savaşı sona erdiremem. Tahta çıkıp daha iyisini vaat edebilir, gelecekteki bütün olası sihir işkencelerini halkın önünde kınayabilirim ama Feyler yine de Ara'yı yeryüzünden silme kararından dönmeyebilir çünkü açıkçası bunu yapmaya hakları var."

Tisaanah ilk kez konuştu. "Ama tüm bunlar bizi çok aşar. Tahta çıkmanın Max'i ölüme mahkûm etmekle bir olmayaca-

ğını nereden biliyoruz? Nura bu sırada Ara'ya geri dönerse ne olacak?"

Ishqa ellerini önünde birleştirip volta atarken düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Sonunda bize dönerek, "Düşünmen gereken bir şey daha var," dedi. "Bir süredir işleri... kolaylaştırmak için üzerinde çalıştığım bir şey."

"Üzerinde çalıştığın bir şey?" diye tekrarladı Tisaanah.

Ishqa'nın gizli planları hiç hoşuma gitmiyordu.

Çenesini havaya kaldırıp, "Biraz dolaşalım," diye cevapladı.

ISHQA SİHRİNİ KULLANARAK Tisaanah'yla beni şehrin dışına, sonra bir ormana, ardından ağaçlarla çevrilmiş taş bir evin önüne getirdi. Ev küçük ama görkemliydi. Hayattaki güzel şeylere değer veren biri için yapıldığı belliydi. Tasarım olarak büyük bir malikânenin parçası olabilirmiş gibi görünüyordu. Belki önemli konuklar için büyük bir konuk evi olabilirdi ama etrafta malikâne yoktu. Her yer ormanlıktı. Çevre düzenlemesi adına çok az şey yapılmıştı. Bir bahçe kapısı bile yoktu, sadece koyu ahşap kapıya giden tuğla bir patika döşenmişti.

Kapıyı açan kadın olağanüstü bir güzelliğe sahipti. Sivri kulaqları görünmese bile bir Fey olduğu anlaşılıyordu. Narin bir yüzü, düz siyah saçları vardı. Ayrıca bizi gördüğüne pek sevinmişe benzemiyordu.

"Ishqa," dedi kadın.

Ishqa başını eğerek, "Sareid," diye selamladı. "Kayınbira-derini görmek için geldik."

"Bunun iyi bir zaman olduğundan..."

"Lütfen, Sareid. Önemli bir konu var."

Kadının gözleri Ishqa'nın omzunun üzerinden Tisaanah'yla bana kaydı.

"Güvenilirler," diye ekledi Ishqa. "Arkadaşlarım."

Kadının kaşlarının arasına bir endişe çizgisi yerleşti. İkna olmamış görünse de kapıyı açarak kenara çekildi.

Ev loştu. Kapı doğrudan tozlu tabloların asılı olduğu kemerli tavanıyla dar bir koridora açılıyordu. Tuhaf bir şekilde bana eski kulübemi hatırlatan ferah bir oturma odasına girdik. Uyumsuz mobilyalar yarım daire şeklinde yerleştirilmişti. Her bir parça, farklı bir çağdan kalmış gibi görünüyordu. İki büyük pencereden kalm halıların üzerine, ağaç dallarının arasından güneşin oynaşan huzmeleri düşüyordu. Buna rağmen şöminede ateş adeta kükrüyordu. Şöminenin önünde oturan adamın sırtı bize dönüktü.

“Ezra,” dedi Sareid. “İshqa yine seni görmeye geldi.”

“Her zamanki gibi bizi kabul ettiğin için teşekkürler,” diye başım eğdi Ishqa. Sonra imalı bir bakış fırlatınca biz de aynısını yaptık ama kimi neden selamladığımız hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu.

Sareid odadan çıkarak kapıyı kapattığında ateşin önünde oturan adam dönüp bize baktı. İnce ve uzun bir vücudu vardı, yaşlanmayan yüzü pürüzsüzdü. Açık renk saçlıydı, gözleri parlak maviydi. Gümüş-altın karışımı saçlarını kısacık kestigi için sivri kulakları hemen göze çarpıyordu.

“Maxantarius, Tisaanah... Bu Ezra,” dedi Ishqa. “Eski Fey krallarının sonuncularından. Bir zamanlar Niraja Kralı’ydı.”

İster istemez kaşlarım havaya fırladı. Daha geçenlerde yerle bir ettiğimiz harabelerden mi bahsediyordu? Üstelik bu adama hâlâ kral diye mi hitap ediyordu?

“Ezra... izin verirken seni yedi Threll ulusunun lideri Tisaanah Vytezic’le tanıştırmak istiyorum. Bu beyefendi de Gece ve Şafak birliklerinin Başkomutanı Maxantarius Farlione.”

Bizi *saraylılar* gibi takdim etmesi karşısında neredeyse boğuluyordum. Tisaanah’ya kaçamak bir bakış fırlattım. Belli ki, o da yüz ifadesini bozmama konusunda zorlanıyordu.

Ezra bizi tepeden tırnağa süzdü. “Hmm.”

Ama Tisaanah şaşkınlığından hızla sıyrılarak nazikçe gü-

lûmsedi ve neredeyse yerlere kadar eğildi. “Sizinle tanışmak bir onurdur, Kral Ezra.”

“Evet,” diyerek boğazımı temizledim. “Onurdur.” Ishqa bize önceden bilgi verme zahmetine girmiş olsaydı çok daha büyük bir onur olabilirdi.

“Onları seninle tanıştırmaya geldim Ezra,” dedi Ishqa. “Çünkü bence zamanı geldi.”

Adam kafası karışmış görünüyordu. “Neyin zamanı?”

“Tahtım geri almanın zamanı.”

Ezra’nın kahkahası boğuktu. “Tahtım mı? Tahtım çoktan gitti.”

Ishqa neredeyse yüzünü ekşitecekti. Ona bir adım yaklaştı. “Bunu daha önce konuşmuştuk, Ezra. Ela’Dar...”

“Ela’Dar benim yurdum değil. Benim yurdum Niraja’ydı.” Tisaanah’ya bir bakış fırlattım.

Burada ne işimiz var?

Bu sözde kral, iki lafı bir araya getirmekten bile aciz görünüyordu.

“Bunu konuşmuştuk, Ezra,” diye tekrarladı Ishqa. Ses tonuna bir bıkkınlık yerleşmeye başlamıştı. “Daha önce görüştüğümüzü hatırlıyorsun, değil mi?”

“Ben...” Ezra pencereye gidip ormana baktı. “Bugünlerde hatırlamakta zorlanıyorum. Sanırım görüşmüşüzdür.”

“Görüştük. Bu fırsatı kaçırmayı istemiyorum. Ela’Dar şehrine hükmederek Niraja ruhunu tekrar yaratabilir, Fey halkını krallığın için umduğun bir topluma dönüştürebilirsin.”

Ezra’nın kahkahası bu sefer yırtılan bir kâğıttan farksızdı. “Son beş yüzyılı çok az hatırlıyorum,” diye cevap verdi. “Hatırlıyormuş gibi yapamayacağım ama hatırladığım son şey, Fey halkının krallığını yok ettiği.”

“Bu sefer her şey farklı olabilir...”

Adam aniden atılınca istemsizce Tisaanah’nın önüne geçtim.

“Ela’Dar tahtında kimin oturduğundan size ne?” dedi Ezra hınçla.

“Bir hayalin vardı,” dedi Ishqa. “Fey ve insan halklarının barış içinde yaşayacağı birleşmiş bir dünya hayali. Kral Caduan böyle bir hayal kuracak adam değil.”

“Caduan?” Ezra’nın kaşları çatıldı. “Sanırım onunla tanışmıştım.”

“Ela’Dar kralı, gelecek için bir tehdit oluşturuyor. Ama... sana bahsettiğim fısıltılar hâlâ çok güçlü. Birçok Fey hâlâ seni hatırlıyor. Caduan Iero’nun halkından birçok kişi, onun soylu kanının eksik olduğunun farkında.”

“Caduan Iero,” diye tekrarladı adam. Gözleri boş bakıyordu. “Evet, *hatırladım*. Nazik biriydi. Soylu kanı taşıyıp taşıması ne fark eder?”

“Bu bazıları için önemli,” derken Ishqa’nın sesi, bir çocukla konuşurken sabrını korumakta zorlanıyormuş gibi geriliyordu. “Seni yine tahtta görmek isteyenler için önemli. Fey tahtında hakkın var, Ezra. Beş yüzyıl önce bir hayalin vardı ve bu hayalin üzerine harika bir krallık inşa ettin. Feylerin şimdi bu hayale ihtiyacı var. Yıkım yerine, yeniliklerin hayaline... Birlik olma hayaline.” Başıyla bizi işaret etti. “Ayrıca insan liderlerin desteğini alacaksın.”

Pardon?

Tisaanah’yla bakışırken ikimiz de telaşlıydık.

Ezra dönüp sessizce bizi süzdü. Zamansız yüzünde belli belirsiz duyguların karmaşası seçilebiliyordu. “Yine kral olmamı istiyorsun,” dedi sonunda.

“Evet, Ezra. İstiyorum.”

“Kralken her şeyimi kaybettim. Bunda halkının da payı var.”

“Biliyorum,” dedi Ishqa usulca. “Hayatım boyunca o zaman yaptığım hataları düzeltmek için çalışacağım.”

Ezra kollarını göğsünde kavuşturarak ona sırtını döndü. O zaman ne kadar zayıf olduğunu fark ettim, gömleğinin altından kürek kemikleri ve omurgası belli oluyordu.

“Krallığım bir zamanlar çok güzeldi,” dedi omzunun üzerinden Tisaanah’ya ve bana bakarak. “Görmeden nasıl bir yer

olduğunu asla hayal etmeniz mümkün değil. Bütün adaletsizliklere meydan okuyan bir yerdi.” Gözleri yine ormana... ormanın uzak noktalarına daldı. “Ama öyle bir yeri tekrar yaratmanın ne anlamı var? Orayı ailem için inşa etmiştim.”

Ishqa usulca konuştu. “Athalea bunu yapmanı isterdi.”

“Karımı son rüyasında gömdüm. Hayaletine neden başka bir hayal hediye edeyim ki?”

“Çünkü sen hâlâ hayattasın, Ezra.”

Adam çok uzun bir süre sessiz kaldı. Artık konuşmayacağından emindim ama neredeyse duyamayacağımız bir sesle, “Peki,” diye cevap verdi. “Bunu yapacağım.”

“BU DA NEYDİ?” diye çıktım. Ezra’nın evinden daha yeni uzaklaşmıştık.

“Gelmeden önce bu konuyu konuşmalıydık,” dedi Tisaanah.

“Ezra’yla görüşme fırsatlarım kısıtlı,” dedi Ishqa sakince. “Açıklamalarla kaybedecek zamanım yoktu.”

“Onunla ne zamandır görüşüyorsun?” diye sordu Tisaanah.

“Savaş başladığından beri on kez gelmişimdir. İlk iki seferinde beni öldürmeye çalıştı.”

“Bir saniye...” Burun kemerimi sıktım. “Yani az önceki görüşme önceki *onca* görüşmenin devamı mıydı? Adam seni zorla tanıdı.”

“Savaştan haberi olduğunu bile sanmıyorum,” diye mırıldandı Tisaanah kendi kendine.

“Ona savaştan bahsettim,” dedi Ishqa.

Ellerimi havaya savurdum. “Eh, anlattıklarını pek hatırlamadığı kesin. O yüzden evet, elbette bir darbeye liderlik etmek için mükemmel bir aday.”

“Sizden izin alacak değilim,” diye terslendi Ishqa. “Hem kendi halkımı *hem de* sizin halklarınızı kurtarmaya çalışıyo-

rum. Bunu nasıl yapacağım Ezra'yla benim aramda. Sizi görüşmeye dahil etmem nezaket gereği idi."

"Bizi görüşmeye dahil ettin çünkü insanların tam desteğine sahip olduğunu düşünmesini istiyordun," dedi Tisaanah usulca.

"Bu olabilir," dedi Ishqa. "Maxantarius, Ara tahtına geçerse ve sen, Tisaanah... Threll ittifakının hâkimiyeti sende olursa."

"Sınırlı hâkimiyeti. Çok sınırlı bir hâkimiyet. Ben onların kraliçesi değilim."

"Belki de olmalısın. Bunu hiç düşündün mü?"

Yine ellerimi havaya savurdum. "Çünkü neden olmasın? Bugün nasıl olsa dünyadaki bütün taşları çalma günü!"

"Bir şeyler yapmamız gerekiyor. Caduan ve Nura hızla birbirlerini yok ediyor. Bunu yaparken bizi de felakete sürüklüyorlar. Ara tahtına geçersen, Tisaanah ittifaka hükmederse ve Ezra, Ela'Dar kralı olarak Caduan'ı tahttan indirirse... daha az kan dökülür. Ezra bir zamanlar muhteşem bir hükümdardı."

"Ne zaman? Beş yüzyıl önce mi?"

Ishqa dişlerini sıktı. "Hayat ona nazik davranmadı."

"Eh, demek bizden farkı yok. Fakat akıl sağlığı şüpheli birini Fey halklarının başına getirebileceğimiz anlamına gelmez bu."

"İstesek bile bunu yapabilir miyiz ki?" diye sordu Tisaanah. "En sevilmeyen krallar bile savaş zamanında sevilmeye başlar. Caduan'm zaten halkı tarafından sevilen bir kral olduğunu söylemiştik. Ezra ona nasıl meydan okuyacak?"

Ishqa bir nefes verdi, çelişkileri gergin yüz çizgilerine yerleşiyordu. "Elbette bütün Feylerin desteğini almayacak. Hatta belki çoğu onu desteklemeyecek. Ama eskileri hatırlamayan çoğu genç, soylu kanı fikrini romantik buluyor. Kendilerinden önceki zamanlara özlem duyuyorlar. Caduan'ın gücünü elinden alacak kadar fazla olmayabilirler ama tahtı devirmeye yetecek bir kutuplaşmaya neden olabilirler."

Kaşlarını çatıldı. "Kendi ülkeni yıkmaktan bahsediyorsun."

Ishqa aniden dönüp baktığında gözleri ateş saçıyordu. Bir

an için onun ne kadar korkutucu olabileceğini hatırladım. Onu bir savaşçı olarak hiç görmemiştim. Benim için daha çok tuhaf, göksel bir varlıktı ama bir zamanlar zorlu biri olduğu kesindi.

“Bunları söylerken zevk almıyorum. Halkımın yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunun farkındayım ve bunu durduracak gücüm yok. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunu mu söylememi istiyorsun? Gerçeği mi istiyorsun? İmkânsız şartlar altında elimden geleni yapmaya çalıştığımı mı söyleyeyim? Kendi oğlumu nasıl kurtaracağımı bile bilmediğimi mi itiraf edeyim?”

Birden susup arkasını döndü, nefesini serbest bırakırken omuzları sarsılıyordu. “Gerçek bu işte... çaresizim. Ama sonun yaklaştığını görebiliyorum, Maxantarius. O son çok hızlı geliyor.” Omzunun üstünden bize baktı. “Ülkene gidip tahta geç. Ben kendi ülkemi halledeceğim. Belki... biraz olsun şansımız varsa... Belki bu zavallı dünyayı yok olmaktan kurtarabiliriz.”

BÖLÜM SEKSEN DÖRT

AEFE

Caduan'ın muhafızları beni geri çevirmeye çalıştı ama ayrılmamakta direndim. Zorla yanlarından geçtim ve dairesine girip açana kadar odasının kapısını yumrukladım.

Nura'nın kanı hâlâ yanaklarındaydı. "Ne var, Aefe?" dedi bütün aksiliğiyle.

"Beni görmezden gelemezsin," dedim.

Yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Seni görmezden gelmiyorum," diye karşılık verdi.

Hayır. Bundan sıkılmıştım. Bana sevgisini göstermiş, sonra aniden kendinden uzaklaştırmıştı. Bedenimi almış, sonra beni terk etmişti. Hayatımı kurtarmış, sonra benimle konuşmayı reddetmişti. Bu sırada *benim uğruma* dünyanın gördüğü en büyük savaşı başlatmıştı.

Kapıyı yüzüme kapatıyordu ki, "Korkaklıkla işimizin bittiğini sanıyordum," dedim tükürürcesine.

Birden donup kaldı. Sonra kapıyı sertçe ardına kadar açtı. “Ne cesaretle bana *korkak* dersin?”

“O zaman bir korkak gibi davranma,” diye hırladım.

Ardından dudaklarına yapıştım.

Öpüşmemizin öncekiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Nazik ya da utangaç değildi. Savaşırçasına birbirimize saldırmıştık. Kapı gürültüyle kapandı. Caduan sırtımı kapıya yapıştırmıştı. Dudakları dudaklarımdaydı, vücudunun sıcaklığı her yanıma sarmıştı. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum, neresine dokunacağımı kestiremiyordum. Aslında her yerine dokunmaktan başka bir şey istemiyordum. Kollarımı boynuna sararken parmaklarımı dalgalı saçlarına daldırdım.

O gece coşan arzularım hiç kaybolmamış, tam aksine içimde ağır ağır kaynamaya devam etmişti. Şimdiyse adeta kükrüyorlardı, her şey kasıklarımda yoğunlaşmıştı.

Bana yine o geceki gibi dokunmasını... çok daha fazlasını yapmasını istiyordum. Onunla bir olmak istiyordum. Bana sahip olmasını istiyordum.

Dillerimizde kan tadı vardı. Onu iyice kendime çekip daha sert öptüm, dişlerimi dudaklarına geçirdim. Acıyla tıslayarak dudaklarımı ısırduğında içimde parlayan bir acı kıvılcımıyla ödüllendirildim.

Aynı anda bir sürü şeyi hissetmek hoşuma gidiyordu.

Beni görebileceği kadar geri çekildiğinde Nura'nın kanına sandığımdan daha çok bulandığımı fark ettim. Kıpırmızı kan yanağma, boynuna, ellerimi daldırdığım saçlarına bulaşmıştı.

“Beni korkutup korkutmadığını sormuştun,” dedi nefes nefese. Ardından beni daha sert öptü. “Cevabım *evet*. Ödümü koparıyorsun.”

Dudakları çeneme kaydı. Bir eli kıvrımlarımda dolaşırken tenim ürperiyordu. Bacaklarımı araladığımda kasıklarını bana bastırdı, sertliği karşısında nefesim kesilmişti. Ne istediğimi tarif edecek kelimeleri bilmiyordum. Tek bildiğim çaresizce istediğimdi.

Dudakları çenemle boynumun birleştigi narin noktayı okşadı. “Beni çok korkutuyorsun çünkü sahip olamayacağım bir şeyi istememe neden oluyorsun.”

Al, diye düşündüm. Her şeyim senin.

Ellerim titriyordu. Parmak uçlarım bile onu... tenini, nefesini, kalp atışlarını istiyordu. Ama elimi çekip gömleğimin bağlarım çözdüm ve omuzlarımı ortaya çıkardım. Pantolonum kolayca yere kaydı, altına hiçbir şey giymemiştim.

Burun deliklerinin büyüdüğünü görebiliyordum.

“Sahip olamayacağın hiçbir şey yok,” derken nefesim sıklaşmıştı. Bütün cesaretim, bütün intikam arzum, bütün gücüm, dökülen onca kan, yaşanan onlarca ölüm artık neredeyse... utangaç bir fısıltıya dönüşmüştü. Zaman yavaşlıyordu.

İyice eğilip dudaklarını bir hayalet gibi tenimde gezdirdi. Parmakları belimden kaburgalarım çıkarak göğsümde mola verdiğinde nefesi titredi. Başparmağı sertleşmiş meme ucundaydı. “Bu doğru değil,” diye fısıldadı. Hırıltılı sesi yanağımı yakıyordu.

“Bu akşam doğru.” Elini tutarak bana dokunmasını istediğim her yere nazikçe sürükledim. Belim, kalçam, karnım ve sonunda özlemle doldurulmayı bekleyen alevler içindeki kadınlığım...

İnleyerek bana yaslansa da dudaklarımı öpmek üzereyken durdu.

“Bu akşam istediğimiz her şeyi yapacağız,” diyerek onu öptüm. Hareketlerim çok buyurgandı.

Caduan da bunu istiyordu.

Parmakları çıplak kalçalarımda iz bırakıyordu. Dişlerini dudağımda, boynumda, omzumda hissettim. Kasıklarım bastırıldığı sertliği dayanılmaz bir hal alıyordu, tüm ağırlığını üzerimde hissetmek istiyordum.

Ellerim gömleğinin düğmelerine gitti. Gerekirse onları koparmaya hazırdım ama elimi hızla tutup beni duvara yapıştırdı. Dudaklarımdan fırlayan itiraz inlemesini öpücüğüyle bastırdı-

ğında ne yaptığımı anında unuttum çünkü diğer eli aramıza kayarak pantolon düğmelerine gitmişti. Çok uğraşmasına gerek kalmadı ancak bu sırada parmakları fazlasıyla nazik dokunuşlarla karnımda oyalanıyordu.

Yetmezdi, bu kadarı yetmezdi...

Çok geçmeden kumaşın altından hissettiğim sertlik, yerini pürüzsüz ipek hissine bıraktı. Bir anlığına öpüşmeye mola verip ona kaçamak bir bakış attım. Karnımda baskısını hissettiğim şeye bakmak istiyordum.

Sarhoş gibiydim, dünya etrafımda dönüyordu. Arzularımla baş etmem mümkün değildi. Kalçalarımı oynatırken duvara sabitlendiğim için hareketlerim sınırlıydı ama nefesimiz kesilmişti.

Caduan çenemi sertçe tutup ona bakmam için beni zorladı. Kanlar içindeydik, insan kanına bulanmıştık. Ben çıplaktım, o yarı çıplaktı. Muhtemelen çok komik görünüyorduk.

“Durmamı istiyorsan, şimdi söyle,” dedi Caduan. “Sana ihtiyacım var. Şu anda ihtiyacım var, yoksa her an fikir değiştirebilirim.”

Onu öpüp bacaklarımı iyice aralarken, “Durma,” diye mırıldandım.

Duymak istediği şey buydu. Öpüşürken dili dilime dolanıyordu. Aniden bacaklarımı kavrayıp beni kucağına aldı ve aynı anda dünya eridi. Her şeyden önce acıyı hissettim. Bu beden yeniydi, onu daha önce hiç tatmamıştım. Aynı anda hem acı veriyordu hem de bana hiç bilmediğim bir zevk yaşıtıyordu. San ki her hareketiyle bütün hücrelerimi kendiyle damgalıyordu.

Her şey silinip gitti. Kendime geldiğimde saçlarımin arasına hırıldıyordu. “Aefe, sen... sensin...” Kasları titriyordu, kendini mi tutuyordu? “İyi misin?” diye sordu gözlerime bakarak.

Öperken yarasını dişlediğimde irkildi. Bacaklarımı beline sımsıkı sararken tırnaklarım sırtına saplanıyordu. “Daha çok,” diye inledim.

Uzun, titretek bir nefes verdi.

Ani bir hamleyle artık tamamen içimdeydi. Acı ve zevk bütün sinir uçlarımda havai fişek gibi patlıyordu ama nefesimi tutacak zamanım bile yoktu. Hareketleri hızlı, sert ve vahşiydi. Sanki her yerimi istila etmek istiyordu.

Daha fazlasını istiyordum, kendi adım bile unutacak kadar erimek istiyordum. Tırnaklarım sırtına battığında tıslayarak kulak mememi dişledi.

Sürekli tek bir şey fısıldıyordum.

Daha fazla.

Bu sefer duraksama yoktu. Caduan'ın hareketleri akıcı ve hesaplıydı. Geri çekilip beni döndürdüğünde ayrılığın yasını tutuyordum. Hemen elini duvardaki elime bastırarak arkamdan yüklendiğinde dudaklarımdan fırlayan boğuk çığlığı bastıracak kadar bile aklım kalmamış, sahip olduğum tüm sınırlar yok olmuştu. Artık kim olduğum ya da kim olduğumu bilmediğim gerçeği umurumda değildi. Bu bedende yalnız değildim. Caduan bir heykeltıraş gibi bedenimi yeniden şekillendirirken başka nasıl hissedebilirdim ki? Beni dolduruyor, her yerime dokunuyordu. Böyle bir sevgi karşısında nasıl boş ve ölü hissedebilirdim?

“Caduan.” Adını söylemek gibi bir niyetim yoktu ama dudaklarım istemsizce hareket ediyor, aklıma sadece ve sadece onun ismi geliyordu.

Şölen gecesindekinden çok daha büyük bir gücün içimde biriktiğini hissediyordum. Her darbesinde daha da hırçınlaşan hareketleriyle en derinlerimi dolduruyordu. Tekrar adını söyleyerek inledim. Bir hırıltıyla beni sertçe tekrar duvara yapıştırdığında sıcaklığına hapsolmuştum.

Artık dayanamıyor, nefes alamıyor, düşünemiyordum. Tamamen patlamak üzereydim.

“Evet,” diye mırıldandığında sırtım onun sesiyle ürperdi. Eli duvarla belimin arasından kayarken beni kendine çekti, dişleri kulağımı gıcıklıyordu. “Hadi, Aefe,” diye mırıldandı. Sözleri adeta bir emirdi.

Bütün vücudum kasılıyor, dünya parçalanıyordu. Son hamlesinden sonra hareketsiz kaldığında onunla dolduğumu hissettim. Zihnimin derinliklerinde tamamen başka biri olmaktan ne kadar hoşlandığımı düşünüyordum. Bu sırada aradan sanki asırlar geçip gidiyordu. Kaskatı kesilmiş, zevkin doruğunda kaybolmuştuk.

Kendime gelir gibi olduğumda ilk fark ettiğim şey boynumu usulca öpen dudaklarıydı. İkincisi titreyen nefeslerimizdi, vücudumda hiç güç kalmamıştı. Beni ayakta tutan tek şey belime sardığı güçlü koluydu.

Son bir kez öperek beni nazikçe bıraktığında yere yığıldım. Nefes nefeseydim, ter ve insan kanı içinde kalmıştım.

Geri çekildiğinde birden kendimi bomboş hissetmişim.

“Aefe.”

Adımı söylemesine bayılıyordum. Başımı kaldırdığımda elini uzattığını gördüm. Çıplaktım, yerde titriyordum fakat o ayaktaydı ve hâlâ giyinikti.

Elimi tuttuğunda keskin bir iç çekti. “Titriyorsun.”

Başımı salladım. Neden titrediğimi bilmiyordum.

“Yatağa gel.”

Ona itaat ettim. Bacaklarım hareket etmekte zorlanıyordu. İki adım sonra, Caduan beni kucağına alıp nazikçe zümrüt yeşili ipek örtülerin üzerine yatırdı.

“Bir şey ister misin? Su? Yemek?”

Başımı iki yana salladım.

“Üşüyor musun?”

Başımı yine iki yana salladım.

Muhteşem gözlerinin üzerinde kaşları çatıldı. “Canın yanıyor mu?”

Bir kez daha başımı iki yana salladım.

Yüz ifadesinden ne düşündüğünü okumam mümkün değildi. Terli alnıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra doğrulmak için hareketlendi. “Benim...”

Panikle göğsüm sıkışırken sertçe bileğini yakaladım. “Gitme.”

Beni izlerken kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyordu.

Konuşmaya... *yalvarmaya* başladığımda bayılmamak için kendimi zor tutuyordum. “Beni bırakma. Kal.”

Bedenim tersyüz edilmiş gibiydi. Zihnim bulanıktı. Sanki az önceki birleşme beynimi şoka sokmuştu. Kalbim... anlayamadığım nedenlerden dolayı ani bir dehşet içindeydi.

Caduan’ın yüz ifadesi yumuşadı ama hiç kıpırdamıyordu.

“Lütfen,” diye yalvardım.

Herkes beni terk etmişti. Aefe olduğum zamanlarda tattığım her beden sabahına beni bırakıp gitmişti. Reshaye olduğum zamanlarda, bedenini paylaştığım bütün ruhlar benden koparılıp alınmıştı.

Birden onun da beni terk edeceği korkusuna kapıldım. Aynı anda korkunç farkındalıkla, eğer o da giderse hayatta kalamayacağımı düşündüm.

“Gitmiyorum,” diyerek elimi sevgiyle tuttu, sonra kıyafetleriyle yanıma uzandı. Başım göğsünde, kulağım kalp atışlarında, çıplak bacaklarım pantolonlu bacaklarına dolanmış haldeyken sıcaklığına gömülmek çok kolaydı. Beni sımsıkı sarmalamıştı, bir eli saçlarımı okşarken diğeriyle elimi tutuyordu. Kaçmasm diye gömleğini sıkıca kavramıştım.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi dudakları başımda dolaşırken. Birkaç dakika öylece uzandıktan sonra nihayet mırıldandı. “Özür dilerim. Şey için... festivalden sonraki davranışım için. Ben...” Uzun ve titrek bir nefes verdi. “Ben korkmuştum.”

Neden korktun? diye sormak istiyordum. Ama kalp atışlarında erirken neden korktuğunu çok iyi anlayabiliyordum.

“Umurumda değil,” derken kararlıydım. Buradaydı, teni tenime değiyordu.

Ben de buradaydım. Başka bir ruhla aynı bedeni paylaşıyor-muş gibi sarmaş dolaş olmuştuk.

Bir daha konuşmadık, tüm gece kalp atışlarını dinledim. Bu yabancı bedenle gözlerimi açtığımda ilk kez yalnız hissetmedim.

BÖLÜM SEKSEN BEŞ

MAX

"Ee? Ne düşünüyorsun?"

Geçici evimize döndüğümüzde Tisaanah masaya çöküp şakaklarını ovuşturdu. "Bilemiyorum," dedi. "Bence Caduan'ı tahtından ayırmak kolay olmayacak. Ishqa'nın planından... kendi ülkesini kökünden sarsacak kadar parçalamak istemesinden hiç hoşlanmıyorum. Bu hikâyeyi biliyorum, daha önce gördüm. Ama..." Dişlerinin arasından uzun bir nefes verdi. "Ama... Diğer yandan o haklı. Başka seçeneği var mı ki?"

"O adama güvenmiyorum. Bunu yapabileceğini sanmıyorum," dedim.

"Yapabilecekmiş gibi görünmüyor," dedi hak verircesine. "Ama işe yarayacağına inandığı kesin ve fikirleri daha önce bize defalarca yardım etti."

Ishqa'nın yüzünde gördüğüm çaresizlik ve pişmanlığı düşündüm. "Neden akıllı başında olmayan birinin her şeyi değiş-

tirebileceğine inanmak için bir sürü sebebi olduğunu düşünüyorum?”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Sen değiştirirdin.”

Ne diyeceğimi bilemeyince homurdandım.

“Feyler üzerinde çok az hâkimiyet sahibiyiz,” diye devam etti. “Onları anlayamıyoruz. Ishqa’nın planına katılmasak bile onu durdurabileceğimizi sanmıyorum. Fakat Ara...”

Bu kelime midemin bulanmasına neden oluyordu. “Evet,” dedim. “Ara.”

Tisaanah sonunda elindeki kâğıtları bırakarak ayağa kalktı ve istemediğim şeyleri bile görmesini sağlayan delici gözlerini bana dikti. “Bence muhteşem bir kral olurdun,” derken neredeyse sırtıyordu.

Dalga geçercesine kahkaha attım. “Beni yatağa atmak için böyle şeyler söylemene gerek yok.”

“Çok ciddiylim.”

“Ben de! Lütfen, Tisaanah. Bir düşün. Başında lanet olası bir taçla ortalıkta dolaşmaya benden daha *az* uygun birini hayal edebiliyor musun?”

“Aklıma en az bir kişi geliyor,” dedi yüzünü ekşiterek.

Bunu hak etmiştim, kendim kaşınmıştım.

Yanıma gelip elimi hafifçe tuttu. “Belki kendini asla bir kral olarak hayal etmiyorsun ama tacın olsa da olmasa da her zaman bir lider oldun. Savaş sırasında liderlik ettiklerin seni hâlâ hatırlıyor ve destekliyor. Nura’nın yalanları tüm bunları silmeye yetmedi.”

“Peki diğer yalanlar? Bana duyulan hayranlık, Sarlazai gibi konular ve savaş sırasında yaptıklarına dair dedikodulara dayanıyor. Oysa bunların hiçbirini *ben* yapmadım.”

“Belki bir kısmını yapmadın. Aynısı benim için de geçerli. Halkım beni gerçekte olduğundan çok daha büyük görüyor.”

“Farklı bir durum.”

“Neden?”

“Çünkü sen...” Ne diyeceğimi bilemedim. Aklımda tek bir şey vardı.

Çünkü sen daha iyisin.

Şaşkın bir gülümsemeyle baktı. “İsmin o hikâyeler ve abartılar yüzünden mi efsaneleşti? Evet, kısmen öyle olabilir ama bunda senin de payın var. Üstelik efsane Maxantarius Farlione için savaşmıyorlar. Asıl savaşı biraz saygı kazanmak için veriyorlar. Yanlarında durarak onlara kazandırdığın saygı... Bu efsanelerin eseri değildi. Hepsini sen yaptın.”

Söylediklerine gerçekten inanıyormuş gibi konuşuyordu. Bazen bu kadarı bile neredeyse buna inanacakmışım gibi hissetmeme neden oluyordu. “Ne önemi var?” diye sordum. “O güveni hak ediyor muyum?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Aynı soruyu ben de kendime sorup duruyorum.”

Neredeyse gülecektim. Asilerin ona neden güvendiğini anlayabiliyordum. Tisaanah onlar için her şeyini feda etmiş, hayatları uğruna savaşmış, söylediklerine kulak vermiş, birlikte bir şeyler inşa etmişlerdi. Elbette ona saygı duyacaklardı, bunu yapmamaları aptallık olurdu.

Belki de kral olmanın en güzel yanı, Tisaanah’yı bir kraliçe yapmak olurdu.

“Bence bir risk,” dedi usulca. “İşe yaramayabilir. Fakat aynı zamanda, iyi şeylerin nadiren gerçekleştiği bir dönemde Ara için iyi bir lider olacağını düşünüyorum. Hayır, bunu *biliyorum*. Sonsuza kadar kral olarak kalmak zorunda değilsin. Savaş bitene kadar... Nura meselesi çözülene kadar görevi üstlenebilirsin.”

İç çekerek alnımı alnına yasladım. Kesinlikle olamayacağını, bunun berbat bir fikir olduğunu söylemek istiyordum. Bunun yerine, “Neden böyle yapıyorsun?” diye sordum.

“Nasıl?”

“Beni bir şeylere ikna ediyorsun. Her zaman bir şeyler *yapmamı* sağlıyorsun.”

“Savaş biter bitmez, sana bir daha hiçbir şey yaptırmayacağım,” dedi gülerek.

Göğsüm sıkıştı. Onun gelecek hakkında konuştuğunu nadiren duyardım. Şimdi gelecekte bahsetmesi, bir şekilde yolumu daha da aydınlık kılıyordu.

Farklı renkteki gözlerini benimkilere dikti. O kadar yakın duruyorduk ki, içindeki her bir renkli hareyi seçebiliyordum. “Benimle gel,” dedim. “Bunu yapacaksam, sana ihtiyacım olacak.”

Tisaanah kıkırdadı. “Bana *ihtiyacın* yok.”

Hayır, anlamıyorsun, diye geçirdim içimden. *Sana çok ama çok ihtiyacım var.*

Ama bir şey söylememe kalmadan dudaklarımız birleşti. “Evet,” dedi geri çekildiğinde. “Seninle gelirim.”

BÖLÜM SEKSEN ALTI

TISAANAH

Hayır diyememiştim ve bu beni çok korkutuyordu.

Max onunla Ara'yı gitmemi isteyene kadar, gitmemek aklımdan bile geçmemişti. Ona kavuşmak için canımı dişime takmıştım. Bir daha uzaklaşmasına... Hain Ara topraklarına tek başına gitmesine asla izin veremezdim. Ancak gece saatlerinde birlikte yolculuk hazırlıklarına başladığımızda midem düğümlemeye başlamıştı. Henüz yeni emeklemeye başlayan yepyeni toplumumuzu en kırılgan anında yalnız bırakacaktım.

Bir an önce gitmemiz gerekiyordu. Max, Sammerin ve Brayan'la birlikte sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yola koyulacaktık. Yeni doğan ülkemin yokluğumda çökmemesi adına gerekli çalışmaları yapmak için sadece on iki saatim kalmıştı.

Önce Serel'i ziyaret ettim. Eli kolu kâğıtlarla doluydu, çalışmaktan gözleri odağını yitirmişti. Ona her şeyi anlattım, kendi sözlerimi dinlerken göğsümde bir utanç baloncuğu büyüyordu.

Konuşmam bittiğinde kısa bir ara verip ekledim. “Aslında kalsam iyi olacak. Kalmam gerekiyor.”

Kaşları çatıldı. “Neden?”

“İttifak’ın bana ihtiyacı var.”

“Öyle ama sensiz birkaç hafta idare edebiliriz. Ara’ya gitmen akıllıca bir hareket. Ara halkına, Max’e verdiği desteği gösterir.”

“Bunu çok çabuk kabul ettim, üstüne hiç düşünmedim.” Korkunç bir itirafta bulunuyormuş gibi hissediyordum. “Aslında...”

“Dur,” diyerek ayağa kalkıp yaklaştı. Fener ışığında yüzünü inceledim, daha iyi görünse de gözlerinde hâlâ bir karanlık vardı. Derhal liderlik görevlerine koyulmuş, sık sık gülümsemişti ama artık gülümsemeleri uçucuydu. Genellikle günbatımından şafağa kadar ışıklarının yandığını görüyordum. Onu çok iyi anlasam da hüznü canımı yakıyordu. Yas, iyileştirilebilecek bir hastalık değildi. Hayatı boyunca onun gölgesi olacaktı.

Gitmemen için başka bir neden, diye fısıldadı beynimin gerilerinden acımasız bir ses.

Birden ağzımdan bir özür kaçtı.

“Neden özür diliyorsun?” Serel elimi tutup belli belirsiz gülümsedi. “Sakın özür dileme. Sen hiçbir şey yapmadın.”

“Önceliklerim...”

“Ne? Max mi? Onu *seviyorsun*, Tisaanah.”

Tanrılar biliyordu ki, arkadaşım çok haklıydı. Ama beni korkutan sadece sevmek değildi. Tam aksine, sevginin katıksız gücünden korkuyordum. Bu güç beni bencil yapıyor, canımı yakan hayaller kurmama sebep oluyordu.

“Bunu arkadaşın olarak söylüyorum,” derken kolumu dürttü. “Kardeşin olarak. Kaybettiğim birini hâlâ seven biri olarak söylüyorum. Malakahn’da ölümün eşiğindeyken beni hayatta tutan ne oldu biliyor musun? Filiyas’la geleceğimizi hayal ettim.” Yüzünde dalgalanan keder yüreğimi burkuyordu. “Sevdiklerimiz için bir gelecek sağlamayacaksa tüm bunları neden yapıyoruz ki?”

Elini sıktım. “Bu ülkeye duyduğum sevgi yüzünden kalbimde başkası için yer kalmamıştı. Halimize bak!”

“Halkımız da seni seviyor ama seni görevin nedeniyle seviyorlar. Biri tarafından sevilme bambaşka bir şey. Her şeyden çok daha değerli. Ben seni öyle seviyorum, Tisaanah. Bir lider ya da kurtarıcı olarak değil, insan olarak seviyorum. Gecele-ri aptal şakalarımın gülen, kalbim kırıldığında bana sarılan...” Vücudu aniden irkildi. “Şimdi bile... Seni tanıyorum. Bencillik yapmaktan, sana güvenen halkını hayal kırıklığına uğratmaktan başka hiçbir şeyden korkmazsın.” Buruk bir şekilde gülümsedi. “Arkadaşın olarak, seni seven biriyle geleceğini kurmanı çok istiyorum. İttifak’ın bir üyesi olarak, çok mutlu olduğun için bizi hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum.”

Göğsüm sıkışırken ağzımı açmaya korkuyordum. “Şey gibi... açgözlülük gibi hissettiriyor,” dedim sonunda boğulurcasına. “Birini böylesine sevmek yani.”

Serel güldü. “Evet, öyle hissettiriyor ama bu bir zayıflık değil. Tam aksine, içindeki bir güç.”

Arkadaşımın gözlerindeki umut kıvılcımlarıyla yüzüne yerleşen kedere baktım. O anda aynı açgözlülükle onu da çok seviyordum. “İyi olacaksın, değil mi?” diye sordum usulca.

Yanağıma bir öpücük kondurdu. “İyi olacağım.”

AKŞAMIN İLERLEYEN SAATLERİNİ Serel’le planların üzerinden geçerek geçirdim. Riasha’yı ziyaret ettiğimde de aynı şeyi yaptım ve ihtiyaç duyduğu bütün belgeleri vererek bana her zaman her konuda yazabileceğini, olabildiğince kısa bir zamanda geri döneceğimi söyledim. Başını sallayıp duruyordu, listenin sonuna geldiğimizde bir madde duraksamama neden oldu.

“Bir şey daha var,” dedim. “Ara tahtını, özellikle de Güldiş desteğiyle kan dökmeden ele geçirmeyi umuyoruz.”

Yüz ifadesi ordunun ismini duyar duymaz ekşidi. Onu kı-
nayamazdım.

“Ama sana ihtiyacım olabilir,” diye ekledim. “Savaşmamız
gerekirse gelebilir misin?”

Uzun bir nefes verdi. “Diğerleriyle görüşmem gerekir.”

“Elbette. Ama şahsi fikrin?”

Hınzırca gülümsedi. “Çocuğum, bu insanlar nereye gider-
sen peşinden gelir. Tıpkı benim gibi.”

Yutkunmakta zorlanıyordum. Max’i çok iyi anlıyordum, bu
türden bir güvene sahip olmak boğucuydu ama aynı zamanda
çok değerliydi.

“Serel,” dedim sonunda. “Benim için ona göz kulak olur
musun?”

Yüzü yumuşadı. “O çocuğu Filias’ı sevdiğim kadar seviyo-
rum. Hep sevdim.”

Omuzlarımdaki yük bir nebze hafiflemişti. Ona teşekkür
ettim.

“Lafi mı olur?” derken elimi okşayıp kâğıtları aldı ve ayağa
kalktı. “İyi şanslar, Tisaanah. Hadi git ve bu dünyayı biraz ol-
sun düzene sok.”

GİTMENİN CANIMI BU kadar yakacağı aklımın ucundan
geçmemişti. Ama geminin küpeştesine yaslanıp kıyıdaki altın
renkli tarlaların uzaklaşmasını izlerken boğazıma bir yumru
oturuyordu.

Bu yolculuğu üçüncü kez yapıyordum. İlkinde, kendisini
kurtaracak birini bulmak üzereyken ölümün eşiğine gelen ka-
çak bir köleydim. İkincisinde, başkalarının savaşlarında ustala-
şan bir silahtım. Şimdiyse bir özgürlük elçisiydim.

Yanımda duran Max elimi tutunca parmaklarımız kenet-
lendi. Kıyıyla birlikte Orasiev’in gittikçe küçülmesini izledik.
Gözyaşlarıma hâkim olmakta zorlanıyordum.

Şakağıma bir öpücük kondurarak, “Teşekkür ederim,” dedi Threll dilinde. “Yanımda olman benim için çok değerli.”

Gözlerimi yumup kendimi onun aksanına bıraktım. Anlayamadığım bir şekilde, o aksan sayesinde hep rahatlıyordum.

“Geri geleceğiz,” dedi Max.

“Biliyorum,” dedim.

BÖLÜM SEKSEN YEDİ

MAX

Yol boyunca Tisaanah dahil bize eşlik eden hünerciler denizi hızla geçmemizi sağladı. Bu şekilde bir haftalık yolu sadece birkaç günde geçtik. Ama tüm bu süreyi küpeşteye yapışarak ve kusarak geçirdim. Okyanusu üç kez geçmeme rağmen bünyem hâlâ alışmamıştı.

Sammerin'in Ara'ya döndüğü için sevindiği belli oluyordu. Aylardır ev özlemi çekiyordu. Brayan bile ondan beklenmeyecek kadar neşeliydi ama belki de bunun nedeni *tacı çalma* fikrine tutkuyla bağlanmış olmasıydı. Şahsen henüz bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Ishqa birkaç gün daha Threll'de kalacak, hamleyi yapacağımız zaman geldiğinde Ara'da bizimle buluşacaktı.

Ara'ya sisli bir öğleden sonra ulaştık. Gökyüzü gri ve bula-
nıktı. Önce kuleler görüldü. Manzarayı gören Tisaanah, Sam-

merin'le beni yanına çağırduğında gümüş ve altın renklerinde yükselen iki sütun görmeyi bekliyordum.

Oysa gördüklerim nutkumun tutulmasına neden olmuştu.

Kuleler hâlâ ayakta idi, hâlâ bütün görkemleriyle gökyüzüne meydan okuyorlardı ama bulutlarda kaybolan sütunların tepe noktaları artık yırtılmış bir kumaşı andırıyordu.

Üzerimize bir hüznün çöktü. Sammerin'in eve dönme sevinç, sessiz bir endişeye dönüşmüştü. Brayan'ın gururlu özgüveni artık ağırbaşlı bir hüzünden ibaretti. Mantıken hepimiz bir savaş bölgesine geldiğimizi biliyorduk ama hasar almış kulelere bakılırsa, burada çok daha kötü şeyler yaşanmıştı.

Iya bizi kıyıda karşıladı, rıhtım oldukça tenhaydı. Balıkçı tekneleri, nakliye gemileri ve askeri donanma hâlâ işliyordu ama insanlar sessizdi. Herkes yalnızca işine odaklanmıştı. Sisin içinde beyaz saçları, beyaz teni ve bembeyaz cübbesiyle bir anıt gibi duran Iya'ya kimse dönüp bakmıyordu. Gemiden indiğimiz sırada bizi selamlamak için, "Maxantarius. Tisaanah. Sammerin," dedi elini kaldırarak. Aksanı isimlerimizi eğip büküyordu. "Ve... *Tanrı aşkına*, gördüğüm kişi Brayan Farlione mi? Evinize hoş geldiniz. Umarım yolculuğunuz olaysız ve güzel geçmiştir."

Olanları tarif etmek için *olaysız* ve *güzel* kelimeleri anlamsız kalıyordu. Yine de uzattığı eli tutup sakın göründüğünü umduğum bir gülümsemeyle, "Teşekkürler, efendim," diye cevap verdim. "Darbe nerede?"

"*DARBE NEREDE Mİ?*" diye fısıldadı Tisaanah kulağıma. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Kendimi savunmak için omuz silktim. "Başka ne diyecektim? Hayır, sakın cevap verme," diye ekledim dudaklarının arandığını görünce. "Sosyal ilişkilerde ne kadar kötü olduğumu herkes bildiğine göre, başımız en başından belada demektir."

Tisaanah gözlerini devirdi. Sammerin'in onu onaylıyormuş gibi kıkırdaması hiç hoşuma gitmiyordu. Yine de bu mutlu sayılabilecek gülüşe razıydım çünkü Iya bize başkentin sokaklarında rehberlik ederken bu mutluluk kırıntılarına ihtiyacımız vardı.

Kendimi hiçbir zaman vatansever biri olarak görmemiştim. Bu tür tutkuların nelere mal olduğuna çok kez tanık olmuşum. Ama ülkemi bu halde görmek midemi bulandırıyor. Nura beni Ilyzath'dan çıkardığında hasarın bir kısmını görmüştüm fakat o zaman gördüğüm kılcal çatlaklar şimdi devasa yarıklara dönüşmüştü. Şehrin her yeri karanlıktı. Iya bize bunun nedeninin, bazı bölgelerin Fey yaratıklarının saldırılarına maruz kalması sonucunda sakinlerin geri dönmeye korkması olduğunu söylüyordu. Camları kırılmış, duvarları çökmüş, bir kedinin parçaladığı perdeler gibi pençe izleriyle dolu birçok binanın önünden geçtik. Çoğu kapının üzerine kaybedilen askerler için yas çiçekleri takılmıştı. Kırmızı çiçekler bir eşi ya da babayı, beyaz çiçekler arkadaşları temsil ediyordu. Çoğunluk kaybedilen çocukları temsil eden siyah çiçeklerdi.

Sokaklarda yürürken ciddiye aldık. Iya dönüp bize baktı. Suskunluğumuzun anlatamadıklarını herhalde yüz ifadelerimizden okuyabiliyordu. "Son birkaç ay bitmek bilmedi."

"Bilgi istiyorum," dedim etrafımı işaret ederek. "Olan biteni ayrıntılı bir şekilde öğrenmek istiyorum."

"Her şey hazırlandı."

Iya şaşırtıcı bir şekilde bizi kulelerin dibine kadar götürdü. Yakından bakıldığında, durumları uzaktan görüldüğünden çok daha iyiydi. Giriş ve ilk yirmi kat görmeye alışkın olduğumdan çok daha sessizdi ama sağlam görünüyorlardı. Lobideki birkaç kişi bize bakınca nedensizce irkildim.

"Ne?" Iya eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Tutuklanmayı mı bekliyordun?"

Bu ihtimali düşünmediğimi söyleyemezdim.

"Burası birlikler," diye ekledi usulca. "Bu insanlar *senin* halkın."

İki yıl önce bu kelimeler karşısında kahkahayı basardım. Birlikler bölgesinde yaşayan insanların bir gün *halkım* olabileceği aklımdan bile geçmemişti. “Bazılarının Nura’nın halkı olduğu kesin,” diye cevap verdim.

Iya’nın yüz ifadesi sertleşti. “Sayıları çok değil. Artık değil,” derken bizi Gece Kulesi’nin tanıdık gelen koridorlarından lobinin altındaki arşiv ve kütüphane katma götürüyordu.

Asansör inmeye başladığında kasıldım. Son seferinde saatlerce işkence görerek ölümün eşiğinden dönmüştüm. Iya bir kapıyı açarken mantıksız bir panik yaşamayı ben bile beklemiyordum. “Dur,” diyerek omzunu kavradım. “Vardir... O burada mı?”

Iya’nın dudakları onu kınıyormuş gibi gerildi. “Şükürler olsun ki değil. Nura son aylarda iyice paranoyaya kapılmıştı, o yüzden daha... tartışmalı projelerini kulelerin dışına taşıdı.”

“Nereye?”

“Konsey bile bilmiyor. Muhtemelen Nura ve Vardir dışında bilen yoktur.”

“Hapsettikleri hâlâ orada,” diye mırıldandı Tisaanah.

Düşüncesi midemi bulandırıyor. “İcabına bakarız,” diye mırıldandığımda başım sallayıp elimi sıktı.

Iya’nın açtığı kapı, Nura’nın laboratuvarlarından biri olmayan bir odaya açılıyordu. Aslında çok uzun zaman önce, ilk kez başkomutanlık için rekabet ederken buraya gelmiştim. Daracık koridorlarıyla duvarları kitap ve kayıtlarla dolu olan yüzlerce, belki binlerce rafın olduğu arşiv odalarının en büyüklerindendi.

Iya en yakındaki kitaplığı gösterdi. Kısmen boştu. “Kayıtlar,” diye açıkladı. “Detaylı askeri operasyonlar, kayıplar, saldırı türleri, hazırlıklar, sonuçlar... Feylerle çatışma sırasında kaleme almaya değer görülen her şey burada. Yarınki toplantıdan önce okumak isterseniz.”

Bakarken bile başım dönüyordu. “Teşekkürler,” dedim. “Çok yardımcı olur.”

Brayan koridorları inceliyordu. “Burası askeri bir arşive benziyor.”

“Evet,” diye yanıtladı Iya. “Aynı konsept.”

“Peki bu kayıtlar neden orada değil de burada?”

“Birliklerin güçlü müdahalesi ya da etkisi olduğunda kayıtlar burada toplanıyor. Askeri arşivler daha çok hünerci olmayanların deneyimlerine dayanır.”

“Hmm...” Brayan merakla raflara baktı.

“Bunları gözden geçireceğim,” dedim. “Teşekkürler.”

Iya’ya dönerek, “Sonra?” diye sordu Tisaanah. Gözlerine şimdiden *hadi-plan-yapalım* bakışı yerleşmişti. “Sonra ne olacak? Zamanımız çok kısıtlı.”

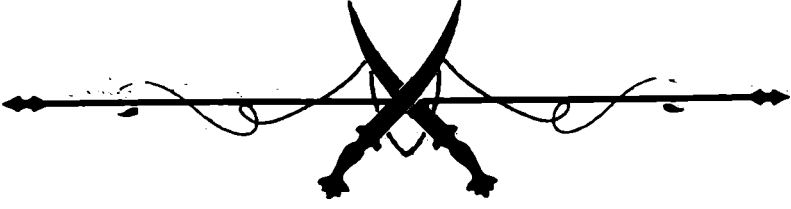
“Konseyi toplantıya çağırdım. Yarın gelecekler. Sonra... Nura’nın yokluğunda Maxantarius’a resmen başkomutanlık teklif edip, tarihin bu tuhaf döneminde bütün gücü ona devredeceğiz.”

Nefesim ister istemez titrekti. “Peki,” dedim.

Iya cesaret verircesine gülümsedi. “O zamana kadar biraz dinlenin. Okuyun. Düşünün. Şehri gezin. Ancak gece saatlerinde dikkatli olun.”

BÖLÜM SEKSEN SEKİZ

AEFE

Caduan'la saatlerce yataktan çıkmadık. İstenmeyen rüyalar tarafından rahatsız edilmek yerine, sıcacık kolların arasında uyumanın ne kadar harika olabileceğini hiç bilmiyordum. Caduan'ın iştahlı değil, tam aksine şefkatli küçük öpücükleriyle uyandım. Tekrar birleştığımızda bu sefer üzerimdeydi. Daha yavaş hareket ettiği için bambaşka hisler yaşıyordum. Ona daha fazla dokunmak, çıplak tenini benimde daha çok hissetmek istiyordum ama onu soymaya çalıştığımda beni yatağa yapıştırıp her şeyi unutturacak kadar sert öptü.

Seviştikten sonra tuvalete gittiğinde yatakta tek başıma yuvarlandım. Hamurdan farksız olan bedenim yeni bir farkındalıkla kuşatılmıştı.

Canlılar hep böyle mi hissediyordu? Bedenlerinde bu kadar çok zevk mi barındırıyorlardı? Çok uzun bir zaman boyunca bundan mahrum kaldığım için hayıflanıyordum. Bal yemek,

müzik dinlemek ve cinsel mutluluğun doruklarında gezinmek varken; aylarımı hep bedenimden ve hapsoldüğüm hayattan nefret ederek geçirmiştım.

Caduan'ın odası, Ela'Dar sarayındaki her şey gibi görkemli ve güzeldi. Bronz girdaplarla süslü camlar odanın bir tarafında yerden tavana kadar uzanıyordu. Kısmen açık duran sürgülü büyük kapı bir balkona açılıyordu.

Bir şey giyme zahmetine girmeden kalkıp dışarı çıktım. Yağmur yağıyordu, saniyeler içinde sırlıklam olmuşum ama damlalar ılık ve hoştu.

Korkuluğa yaslanarak aşağıdaki dağlara baktım. Ela'Dar şehri önümde uzanıyor, gümüş yağmurda ve bulutların puslu kucığında parlıyordu. Bu yeni bedende ilk uyandığım zaman Caduan'ın bu manzarayı göstermek için beni buraya getirmesi, sanki bir ömür önce yaşanmış gibi geliyordu. Bu güzelliği asla takdir edemeyeceğimi sanıyordum ama şimdi her şeyi anlıyordum.

“Ne yapıyorsun?”

Arkamı döndüğümde Caduan'ın balkona çıktığını gördüm. Koyu renkli gömleğini tenine, kestane rengi saçlarını alnına yapıştıran yağmurdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

“Volkan Konağı'nı düşünüyordum,” dedim. “Sarayın önünde dururken duvarlara yazılan hikâyelere bakıp kendimi fazlasıyla küçük hissedirdim. Bir daha bu hissi hiç tatmayacağımı sanmışım ama...” Dönüp tekrar şehre baktım.

“Ela'Dar toprakları da hikâyelerle dolu,” dedi sandalyelerden birine oturup manzaraya bakarken. “Sadece biraz daha farklı.”

“Nasıl?”

“Ela'Dar topoğrafyası sürekli değişir. Her baktığımda bir şeyin farklı olduğunu görürüm. Bazen toprağın kendisi değişir. Örneğin, şuradaki vadi üç yüz yıl önceki bir depremde açıldı ve son derece faydalı bir bilimsel keşif yapmama yardım etti. Ama değişimin büyük kısmı insanların hayatlarında gerçekleşiyor.

Aileler taşınıyor, gelişiyor, yeni üyeler kazanıyor ve kaybettiklerinin yasını tutuyor. İşler açılıp kapanıyor. İnsanlar duvarlarını boyuyor ya da evlerini değiştiriyor. Tüm bunları buradan görebilirsin. Babanı hiç sevmesem de halkını hep takdir etmişimdir. Sıradan insanların hikâyelerine bile çok büyük saygı gösterilirdi.”

Bileğimdeki ize baktım. Bir zamanlar bütün vücudumdaki dövmele hikâyemi anlatıyordu. Şimdi bu hikâye çizgiler ve sembollerle anlatılamayacak kadar karmaşıktı çünkü araya bir sürü kalp, zihin, çağ ve ölüm girmişti. “Peki sen?” diye sordum. “Senin hikâyen nerede?”

“Umudum Ela’Dar şehrinin kalbine yazılmış olması. Başka türlüünün ne önemi var?”

Sözleri karşısında felç olmuş gibi bakakaldım. Ela’Dar muhteşem bir şehirdi ama bu topraklar Caduan’ın gözlerindeki derin düşüncelere dair hiçbir şey söylemiyordu. “Ama öyle hissetmiyorsun,” dedim.

“Nasıl yani?”

“Ela’Dar dışında hiçbir şeye önem vermiyorsun sanki.”

Yüzünü manzaradan ayırmadan gözlerini bana çevirdi. Kalıp bana yaklaşıırken gölgeli duygularını çözemiyordum. “Belki başka şeyler vardır,” dediğinde şiddetlenen yağmurda sesini yükseltmek zorunda kalmıştı.

Ne demek istediğini sormak istedim ama dudaklarımız birleştiğinde hiçbir şeyin önemi kalmadı.

MEAJQA GÜNLER SÜREN tuhaf ve durgun huzurumuzu resmen paramparça etmişti.

Odadan neredeyse hiç çıkmamıştık ama Caduan sıklıkla işlerini halletmek için kısa süreliğine ortadan kayboluyordu. Saatlerimizi planlama yaparak, düşüncelere dalarak ya da... elbette birbirimizin tadına bakarak geçiriyorduk. Bazı standart-

larda tuhaf bir dengeydi belki ama yine de yanlış hissettirmiyordu. Meajqa'nın Occassus gecesi söylediklerini artık anlıyordum. Yaşamla ölüm arasındaki çizgi inceldiğinde, diğer her şey daha yoğun hissediliyordu.

“Caduan, bir... *ah*.”

Meajqa geldiğinde balkondaydık. Caduan belgeleri incelemeye dalmıştı, ben de Ela'Dar manzarasını izliyordum. Çıplaktım. Bu halin konforunu keşfetmiştim ve Caduan her zaman giyinik olsa da durumdan hiçbir şekilde rahatsız olmuyormuş gibi görünüyordu.

Sesi duyduğumda hızla döndüm ve Meajqa'nın açık balkon kapısına yaslanarak telaşla başım çevirdiğini gördüm.

Hemen çıplaklığımı kollarımla kapattım.

“En azından kapıyı çalsaydın, Meajqa,” diye söylendi Caduan parşömenleri bir kenara bırakırken.

“*Çaldım*. Şimdi neden cevap gelmediğini anlıyorum ama çıplak olacağınız aklıma gelmemiştir.”

Caduan'm verdiği cübbeye sarınarak içeri girdim. Artık bakabileceğini söylediğimde Meajqa yüzünde tuhaf bir ifadeyle gözlerini ikimizde dolaştırdı. “Demek bu yüzden o kadar gizemli bir şekilde ortadan kayboldunuz.”

“Yine de bütün toplantılara katıldım, Meajqa,” diye karşılık verdi Caduan. “Savaş zamanı. Yapacak işlerim var.” Sert konuşuyordu ama... Meajqa'nın bakışları karşısında biraz keyiflenmiş olabilir miydi? Sanki onun aramızda olup bitenleri bilmesini istiyordu. Arkama geçip alenen eliyle sırtımı okşadığında bundan emin oldum.

Hoşuma gitmişti.

Meajqa boğazını temizledi.

“Eee?” dedi Caduan. “Bu kadar önemli olan ne?”

“İki mesele var. Birincisi, casuslarımızın güneyde duyduğu ilginç fısıltılar. Bazıları Maxantarius Farlione ve Tisaanah Vytezic'in... *konuğumuzun* yokluğundan faydalanmak üzere Ara'ya gittiğini söylüyor.”

Dikkat kesildim.

Caduan'ın kaşları çatılmıştı. "Hmm. İkincisi?"

"Darbe girişimlerinden bahsetmişken, Ezra'yı gözetim altına aldığımızı bildirmek benim için büyük zevk," dedi Meajqa buz gibi bir sesle. "Kendisini bulmak çok zor oldu. Ela'Dar sokaklarında sarhoş gibi yalpalayarak dolaşıyor, yüksek rütbeli generallerimizle buluşmaya çalışıyordu."

"Ezra mı?" diye sordum. İsim yabancı gelmemişti.

"Çok uzun zaman önce kral olan delinin teki," dedi Meajqa. "Nedense Ela'Dar tahtında hakkı olduğunu düşünüyor... ki bir sürü nedenden dolayı bu çok komik."

Caduan'm yüzü ekşidi. "Tutukladınız mı?"

"Evet. Luia onu..."

"Hayır," dedi Caduan kararlı bir tavırla. "Onunla konuşmak istiyorum."

ADAM TUTSAK OLARAK alıkonulmamıştı. Zindanda değil, kalenin oturma odalarından birindeydi. Odanın ortasındaki küçük bir masaya oturmuştu.

Caduan, "Ezra," dediğinde başını kaldırıp baktı.

Aynı anda onu tanıdım.

Bu adamla çok uzun zaman önce tanışmıştım, anılar bulanık ve yarım yamalak. Eski hayatımdan çok şeyi hatırlıyordum, diğer yandan bazı hatıralar hâlâ çok uzaktaymış gibi geliyordu.

Caduan peşimizden gelen hizmetçinin tepsisinden bir bardak suyla ekmek tabağını aldı. Ardından kadını gönderip Ezra'nın karşısına oturarak tabakla bardağı önüne kaydırды.

Ezra tabağı geri itti. "Herhalde beni idam ettireceksin."

"Öyle bir şey yapmayacağım," dedi Caduan. Gözlerini ona dikmişti. Hayatının bütün saniyelerini incelemek istiyormuş gibi sistemli bir şekilde adamı süzüyordu. "Bir işler karıştırıyormuşsun," diye ekledi.

Ezra susuyordu.

“Ekmek zehirli değil. Bana güvenebilirsin.”

“Bir ordu toplamaya çalıştığını duyduk,” diye araya girdi Meajqa. “Beceriksizce çalıştığını söylemeden edemeyeceğim.”

Ezra’nın gözleri ona kaydı. “Babana çok benziyorsun,” dediğinde Meajqa’nın yüzü taş kesti.

“Söyleyeceklerin olmalı,” dedi Caduan.

“Krallığının çökmesine yardım edenlere söyleyecek sözüm yok.”

Luia küçük bir kahkaha attı ama Caduan çok ciddiye. “Niraja’nın düştüğü gece neredeyse ölecektim,” diye karşılık verdi. “Krallığının başına gelenleri asla desteklemedim.”

“Ama çok daha büyük bir katliamı destekliyorsun.”

“Halkımız için güvenli bir dünyayı destekliyorum.”

“*Halkınız için. İnşa etmeye çalıştığın dünyada karım güvende olur muydu?*” Başım iki yana sallarken Ezra’nın yüzü acıyla çarpılıyordu. “Hayır. Hayır, o haklıydı. Karım güvende olmazdı. Olmazdı.”

O haklıydı.

Meajqa ve Caduan imalı bir şekilde bakıştı.

“O?” diye üsteledi Caduan.

Ezra onu duymamış gibi kamburunu çıkardı, sanki bütün enerjisi tükenmişti. “Bunu yapamam, yapamam. Ben kral olamam. Ne sanmıştım ki?” diyordu sayıklarcasına.

Luia tiksintiyle iç çekti ama göğsümde bir acıma hissi düğümleniyordu.

“Senin fikrin değildi,” dedi Caduan. Bir soru değil, yaptığı bir saptamaydı.

Ezra sayıklamaya devam ediyordu. “Yapamam, ben... yapamam... yapamam...”

Sonraki sorular yine sayıklamalarla sonuçlandı. Caduan en sonunda iç çekerek ayağa kalktı. “Hapse atın,” dedi muhafızlara. “Zarar vermeyin.”

Muhafızlar adamı çıkarırken yanımıza geri döndü. “Kendi-

ni ne sanıyor bu?” diye mırıldandı Luia. “İsyan mı çıkarmaya çalışıyor? İki kelimeyi bir araya getirmeye bile hali kalmamış.”

“Onun fikri değildi,” dedi Meajqa bütün soğukluğuyla. Pencereden dışarıdaki masmavi gökyüzünü izliyordu. “Birileri aklına girmiş. Acaba *kim* olabilir?”

Luia küfrü bastı. “Hain piç.”

“Fikrin berbatlığı hayal kırıcı,” diye ekledi Meajqa. “Gerçi Ezra’nın aklı biraz daha başında olsaydı, gerçek bir kaosa neden olabilirdi.” Caduan’a kasvetli bir bakış fırlattı. “Bunu karşılıksız bırakmamalıyız.”

Caduan’ın kaşlarının arasında derin bir düşünce çizgisi belirdi. “Ara Kraliçesi... ondan bir şey öğrenebildik mi?”

Luia pis pis sırttı. “Hayır, konuşmuyor. Ne yaparsak yapalım konuşmuyor.”

“Bir kez daha deneyin. Bir şey öğrenemezseniz, onu bu gece öldürün. Hayatta kalması çok tehlikeli.”

Luia başını eğdi ama bir şey söylemediğinde odaya huzursuz bir sessizlik çöktü. Meajqa’yla göz göze geldikten sonra bakışlarını Caduan’a doğru çevirdiler. Tekrar konuştuğunda Luia’nın kelimelerini özenle seçtiği belli oluyordu. “Peki infazı kim gerçekleştirsin?”

Yüz ifadesini kontrol etmekte zorlanan Meajqa’yı izlerken resmen kana susadığımı hissediyordum.

Caduan ona baktı. “Sen yapmak istiyorsun.”

“Yapmayı hak ediyorum,” dedi Meajqa hemen. Sanki bunu söylemek için sabırsızlanıyordu. “Benim... bunu benim yapmam gerekiyor.”

Caduan sustu. Acaba onun daha önce söylediklerini mi düşünüyordu?

Sen bütün bir ırkı yok ederken, ben niye bir insan sürtüğünün parmaklarıyla intikam alamıyorum?

Ishqa’nın yüzünü düşündüm. O hücreye hapsolsaydı ne hissedirdi? Canını yakan birinin kanıyla içindeki boşluğu doldurma arzusunun ne olduğunu çok iyi biliyordum. Caduan da bu hissin yabancıası olmayabilirdi.

“Peki,” dedi sonunda. “Sen yap.”

Meajqa’nın muzaffer gülümsemesi kulaklarına varıyordu. “Emredersiniz, kralım.”

“Fakat dikkatli ol, Meajqa. Sakın onu hafife alma. Ve Luia... Ezra’yla ilgilen. Rahat bir yerde tut. Yeterince zor bir hayat yaşad. O zararsız biri.”

“Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu Luia.

Caduan kapıya yönelmişti. “Eski bir dostumu bekleyeceğim.”

CADUAN GERİ GELMEDİ.

Meajqa sonunda alacağı intikamın heyecanıyla kendisine bir kadeh şarap dolduruyordu. Onun için seviniyordum. Belki artık hak ettiği huzura kavuşurdu.

“Eski dostunla vedalaşmak istiyorsan fırsatı kaçıрма,” dedi göz ucuyla bana imalı bir bakış fırlatırken. Sonuçta birbirimizi hep çok iyi anlıyorduk.

Nura son gördüğümde daha acınası haldeydi. Her yerinde morluklar oluşmuştu. Yanık izlerinin altı bile morarmıştı. Omuzlarını, kollarım, sağ yanağını tamamen yakmışlardı. Halsizdi, başını kaldıracak gücü yoktu. Parmakları kesilen eli tedavi edilip sarılmıştı çünkü Caduan onun zamanından önce ölmesini istememişti.

Onunla aynı hizaya gelmek için eğildiğimde ayılır gibi oldu. Sonra bana bakabilmek için kalan bütün gücünü toplayıp başını kaldırdı. Gözlerindeki öfke kıvılcımlarını görebiliyordum.

“Seni böyle görmek çok tuhaf,” dedim. “Çok uzun süre seni fazlasıyla büyüttmüştüm. Bu halin zihnimdeki bütün algıyı değiştiriyor.”

“Beni daha ne kadar burada tutacaksınız?” diye tısladı.

Gülümsedim. “Uzun sürmez. Tabii Caduan’ın istediğini verirken.”

“Caduan ülkemi yok etmek istiyor. Buna izin veremem.”

“Bunu hak etmiyormuşsun gibi davranıyorsun.”

Acı bir kahkaha attı. “*Hak etmek...* Gerçekten bu konulara girmek istiyor musun, Reshaye?”

“Benim adım...”

“Aynısın. Kralının Zorokov malikânesindeki bütün kapıları kilitletirip o insanları katletme emri verdiğiine şahsen tanık oldum.”

“Köle tacirleri, insanların standartlarında bile yaşamayı hak etmiyorlardı.”

“Peki Farlione ailesi? Onlar yaşamayı hak etmiyor muydu?” Bağlarını çekiştirerek öne savruldu. “Hayatımdaki en önemli insanları öldürdün. Çocukları öldürdün. Sana ne yapmışlardı? Asıl günahkârları öldürmek istiyorsan, bizi öldürebilirdin. Bunun sebebini anlardım. Ama sen... yaptıkların...”

Hatıralar saldırıya geçti. Ona hayatının hediyesini vermenin ardından Maxantarius’un benden kurtulmak istemesiyle yaşadığım katıksız ıstırabı hatırlıyordum. Öylesine öfkelenmişim ki, hayatında benden başka kimse kalmasın istemiştim. Böylece sonunda biri beni görecekti ve...

Hayır. Hayır, ben değildim.

“O ben değildim,” dedim.

“Sendin,” diye hırladı. “*Hâlâ sensin.*”

Parmaklarım boğazını sararken onu öldürmemek için kendimi zor tutuyordum. “*Ben değildim.* Reshaye olduğum zaman artık insan bile değildim çünkü senin gibi insanlar asırlar süren işkencelerle her şeyimi almıştı. İnsan beynin bunu kavrayamaz. O ben değildim.”

Bir an için gözlerinde yüreğimi soğutan bir korku gördüm ama hemen ardından dudakları kıvrıldı ve kahkaha attı. “Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?” Gülümsemesi çürüten bir meyve kadar ekşiydi. “Kralının yok etmeye çalıştığı ülkeyi yaklaşık bir yıldır yönetiyorum. Her saldırıdan sonra enkazın altından kaç tane küçük ceset çıkardığımı artık hatırlamıyorum.

Şansım varsa, zaten ölmüş oluyorlardı ama çoğunlukla ölümcül yaralarıyla acı içinde çığlık atıyorlardı. En kötü günlerde o gölge yaratıkların, çocukları annelerinin kucağından koparıp parçaladığına tanık oldum. Sakın bana iyi olan taraf olduğunuzu söyleme, Reshaye.”

“Kaçırdığın Feylere yaptığına bak. Yaşamaya hakkı olan hiçbir varlık, böyle acılar çekmeye layık değil. Halkın bile senden nefret ediyor. Maxantarius ve Tisaanah tahtı devralmak için Ara’ya gidiyor, bunu biliyor muydun? Hasta ülken senden kurtulmaya hazır. Tabii biz de.” Tırnaklarım bembeyaz tene batıyordu. Nura’nın yüzünde acı ve öfke dalgalanırken her saniyenin tadını sadist bir zevkle çıkarıyordum. Hissettikleri, boğazını parmaklarımla kavramış olmam kadar hoşuma gidiyordu.

Fakat son gördüğümünden beri düşüncelerinin değiştiğinin farkındaydım. Bir zamanlar duygularını göstermemek için beyinde çelik duvarlar örmüştü. Ama son aylarda o duvarlar erimeye başlamıştı. Burun burunayken yüzündeki her bir kas hareketini kolaylıkla görebiliyordum. Her biri duygularını göstermemek için savaşıyordu. Ama tüm duyguları patlamaya hazır bir şekilde oradaydı. Belki de ondan önceki halefi gibi güç arzusuyla kendini delirtmişti... ki bu iyi bir şeydi. Aklını kaçırmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmesi iyi bir şeydi.

Parmaklarım boğazını daha çok sıkıyordu.

Nura kendinden geçmemek için çabalıyordu. Sol gözü seğirirken bana öfke kusmaya devam ediyordu. Tüm gücünü gümüş renkli gözlerine yönelttiği ve yaptıklarından pişman olmadığı ortadaydı. Kalp kırıklıklarını silaha dönüştürüp dünyayı kana bulayan hasta bir yaratıktı o.

Caduan haklıydı. Zaten hep haklı çıkmıştı.

Ama... Nura’yı ben öldüremezdim. Meajqa’nın intikam almaya ihtiyacı vardı.

Elimi çektiğimde sandalyeye yığılıp kulağa ıslık gibi gelen bir nefes aldı.

“Bunu sadece tek bir şey durdurabilir,” diye mırıldandım doğrulurken. “Siz var oldukça bu savaş devam edecek.”

Arkamı döndüğümde, “Sizin var olmanız bile hata,” dedi tükürürcesine. “Odama girdiğin anda bunu hissetmişim. Şimdi de bu iğrenç şehrin bir yerlerinde nabız gibi attığını hissedebiliyorum. Kralının seni yaratmak için kullandığı sihir, benimki kadar karanlık. Caduan’la ben aynıyız. Aradaki tek fark, benim yaratamadığımı yaratabilmiş olması.”

Duraksadım.

Yalan söylüyor. Nura zaten hep yalan söyler.

Tepki vererek ona bu tatmini yaşatmayacaktım. Dişlerimi sıkarak kapıyı açtım.

Bayılmadan önce çirkin bir kahkaha attı. “Ne olduğunu biliyorum. Ben de seni zihnime aldım. Acı ve öfkeden başka bir şey değilsin. Bu savaş bittiğinde yakacak başka bir şey bulursun, senin tek bildiğin şey yakmak.”

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM SEKSEN DOKUZ

TISAANAH

Saraya bu şartlar altında dönmek tuhaftı. İstemsizce gerilmiştim, Iya'nın gösterdiği arşivler kapsamlıydı. Max, Sammerin ve Brayan'la birlikte kutular dolusu kayıtları kulelerin üst katlarına taşımıştık.

Iya büyük bir nezaket göstererek bize Gece Kulesi'nin en üst katındaki özel dairesini açmıştı. Kulelerdeki çoğu daire gibi geniş ve son derece şıktı. İçeri girdiğimizde masanın üzerinde kumaşa sarılmış iki uzun paket bizi bekliyordu. Yanına bir not bırakılmıştı.

Maxantarius ve Tisaanah,

Sanırım bunlar sizin. Altı aydır birlikler cephanesindeydi ama geri almak isteyeceğinizi düşündüm. Korkarım yine ihtiyacınız olacak.

Iya.

Kumaşı açıp Il'Sahaj'ı görünce sırttım. Sanki eski bir dostumla yeniden buluşmuştum. Max de muhtemelen aynı şeyi hissediyordu ama mızrağı eline alırken biraz gönülsüzdü. "Bir gün bu şeyi tekrar elime almam gerekmeyecek," diye mırıldandı.

Bir gün... Ben de öyle olmasını umuyordum ama o gün, bugün değildi.

Sessizlikte saatlerce sayfalar dolusu belge inceledik. Belki de odaklanabileceğimiz bir şey olduğu için minnettar hissediyorduk. Üç saatte altı kutudan sadece bir tanesini bitirebilmiştik. Max son sayfayı çevirdikten sonra diğerlerine bakıp derin bir iç çekti. "Bu gece uyku yok."

"Zaten uyumayacaktın," dedi Sammerin.

"Haklısın."

Önümdeki dosyaları karıştırırken deri ciltli bir kâğıt destesi bulunca duraksadım. Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyordu. "Bir fikrim var," dediğimde herkes bana baktı.

Kâğıtları havaya kaldırdım. Bir nöbet listesi idi. "Belki birkaç dakikalığına küçük bir geziye çıkabiliriz."

ARTIK SOĞUĞA ALIŞIK değildim. Ceketime iyice sarınıp kapüşonu başıma geçirdim. Hava kararmıştı. Brayan gelmek istemediği için Max ve Sammerin'le birlikte gölgelerin arasında durup, yemekhaneden çıkan üniformalı kadınlarla erkekleri izlemeye başladık. Akşam yemeği henüz bitmişti. Herkes tahmin edileceği üzere yorgundu. Kimsenin bize bakmaması, muhtemelen kendi iyilikleri içindi.

Sırttım. "İşte orada." Uzaktan bile onu hemen tanımıştım. Boyu biraz daha uzamıştı, omuzları biraz daha gelişmişti ama saçları hâlâ aynıydı.

Sammerin seslendi. "Moth!"

Genç adam aniden durdu. Yemekhanenin ışığı arkasından yükselirken kıpırdamayan bir gölgeden ibaretti. Sammerin elini

kaldırıldığında bir an için istifini bozmadı, sonra ağır adımlarla yaklaştı.

“Sammerin?”

Tek kelimesi kaşlarımın çatılmasına neden olmuştu. Sesi çok farklıydı.

“Selam, Moth,” dedi Sammerin usulca. “Spor mu yaptın?”

İyice yaklaştığında yüzünü görebildik. Altı ayda çocukluktan delikanlılığa geçmişti. Dudağındaki yara izi çenesine kadar uzanıyordu. Yine de masum yüzü yerli yerindeydi.

Max el sallayıp sırttı. “Seni yeniden görmek güzel.”

Moth ne yapacağını bilemiyormuş gibi öylece duruyordu.

Kendimi tutamayıp ona sarıldım, neredeyse benimle aynı boya ulaşmıştı. Üzerine atıldığımda tuğla bir duvara çarpmış gibi hissettim. Ama çekingen bir tavırla, “Selam, Tisaanah,” dediğinde hâlâ her hafta bahçede sihir çalıştırdığım o çocuktü.

Geri çekildiğimde alev alev yanan gözleri üçümüz arasında mekik dokuyordu.

Max eğlenmiş gibiydi. “Bizi gördüğüne sevinmedin mi?”

Uzun bir sessizliğin ardından, “Öldüğünüzü sanıyordum,” deyip gözyaşlarına boğuldu.

MOTH’LA SADECE BİRKAÇ dakika görüşebildik. Barakalara dönmesi gerekiyordu. Biz de henüz başkaları tarafından görölmek istemiyorduk. Buna rağmen son birkaç ayı nasıl geçirdiğinden çok daha fazlasını anlattı. Özellikle söyledikleri değil, dile getirmedikleri en önemli olayı anlatıyordu. Duyguları rahatça okunabiliyordu. Askerlik onu yüreğimi burkacak şekilde törpülemiş olsa da yüz ifadesinden ne zorluklar yaşadığını anlamak çok kolaydı.

“Niye geldiniz?” diye sordu en sonunda. “Şey... kalacak mısınız?” Boğazımı temizledikten sonra ekledi. “Kalmanız Ara için en iyisi olacaktır.”

İçim ısındı çünkü Moth'un kalmamızı istemesinin Ara'nın iyiliğiyle uzaktan yakından alakası olmadığını biliyordum.

"Umarım kalırız," dedi Sammerin.

"Umarım mı?" diye tekrarladı Moth. "Bu da ne demek oluyor?" Uzaklarda bir çan çınlayınca omzunun üzerinden gergin bir bakış fırlattı. "Gitmem gerekiyor." Buna rağmen bizi bırakırsa bir daha görmemekten korkuyormuş gibi olduğu yerde duruyordu. "Herkes hâlâ sizi konuşuyor, biliyor musunuz?" dedi çekingen bir tavırla. "Herkes hatırlıyor. Kimse unutmadı." Hepimize konuşuyor olsa da sadece komutanına bakıyordu.

Max güçlü olmaya çalışıyordu ama kalbinden vurulduğunu görecektik kadar onu tanıyordum.

"Gerçekten... geri döndünüz mü?" diye sordu. "Kesin bir dönüş?"

"Cevabı karmaşık bir soru." Max yerine getiremeyeceği bir söz olarak algılanacak bir şey söylemeyi asla istemezdi.

"Şöyle diyelim," diye araya girdi Sammerin. "İşleri düzeltmek için elimizden geleni yapmak üzere geldik. Başarı sözü verebilir miyiz? Hayır çünkü kimse bu tür sözler veremez. Ama şansımızı deneyeceğiz. İşe yaramazsa, o zaman başka bir şey deneriz." Emin olamadığı durumlarda hastalarını rahatlatmak için kullandığı kararlı ses tonuyla konuşuyor, gizemleri bir şekilde daha kabul edilebilir kılıyordu.

Moth tatmin olmuş gibi göründü. Ama o sırada çan tekrar çalınca zıpladı. "Hassiktir, geç kaldım."

Sammerin'in kaşları havaya fırladı. "Çok ayıp, Moth."

Max biraz gururlanmış görünüyordu.

Moth küçük bir kahkaha atıp bizimle beceriksizce vedalaştıktan sonra barakalara koşmaya başladı.

Max arkasından, "Moth!" diye seslendi.

Genç adam durup bize doğru döndü.

"Bize sihrini göster."

Moth sırtıp avuçlarını açtığında iki elinin arasında sarı-be-yaz bir ışık yüzünü aydınlatarak havaya fişekler saçtı. Saçları

şiddetli bir rüzgâr varmış gibi dağılıyordu. Kıvılcımlar gökyüzüne fırlıyor, ağaçların üstünde korlar gibi sönüyordu. “Bir buçuk aydır hiçbir şey kırmadım!” diyordu gururla.

El sallayıp uzaklaşırken ustası Sammerin ona gülüyordu.

SAATLER SÜREN HAZIRLIKLARIN ardından Iya’nın bize verdiği yatak odasına döndük. Brayan başka bir dairedeydi. Sammerin onunla aynı yatağı paylaşmak yerine elbette şehirde kalmayı tercih etmişti. Birlikte uyuduklarını hayal ettiğimde istemsizce kıkırdıyordum.

Geç olsa da Max uyumaya bile çalışmamıştı. Balkon kapısının yanındaki duvara yaslanmıştı. Pencereleer kıyıyla toprağın bulunduğu kayalığa bakıyordu, şehir okyanustan santim santim uzaklaşıyormuş gibiydi. “Bunu yaptığıma hâlâ inanamıyorum,” diye söylendi.

“Geçen sefer de aynısını söylemiştin.”

“Şimdi halimize bir bak.”

Yüzümü ekşittim. Bu konuda haklı sayılırdı.

Ay ışığındaki silüetini izledim. Üstü çıplak olduğu için sırtındaki kırık dövmeleer ve yara izleri rahatça görülebiliyordu. Bir elini cebine sokmuş, diğerini cama yaslamıştı. “Nura’dan daha iyi değilsek ne olacak?” diye sordu usulca.

“Daha iyisi olacaksın.” Böyle zamanlarda kesin bir şey söylemek hem nadir hem de değerliydi ama Max’in harika bir lider olacağımdan kuşkum yoktu. Kalkıp yanına gittiğimde birlikte yıldızların süslediği gökyüzüne baktık.

“Ishqa nerede kaldı?” diye mırıldandı. “Gelmiş olması gerekiyordu.”

“Gelecektir.”

“Gelse iyi olur.”

Aynı şeyi düşünüyorduk. Ona bakarak, “Bir sorum var,” dedim.

“Hmm?”

“Diyelim ki her şey yolunda gitti.”

“Öyle diyelim.”

“Diyelim ki, yarın başkomutan unvanını alacaksın ve Nura geri dönmeyecek. Feylerle barışıp savaşı sona erdireceğiz ve Yedi İttifak halkları huzur içinde yaşayacak. Herkes mutlu olacak.”

Max buruk bir şekilde kıkırdadı. “Hayal ediyorum ama hikâye anlatma konusunda giderek daha az ikna edici oluyorsun.”

“Sonra ne olacak?”

Duraksadı. “Sonra mı?”

“Unvanını koruyacak mısın?”

“Hayır,” dedi saçma bir düşünceymiş gibi.

“Başkomutan... ya da kral?”

“İkisini de istemem. Her şeyden önce, iki unvanı birleştirmek en başından beri bir saçmalıktı. Başkomutanlar tarihte birlikleri yönetirken çok kötü iş çıkardı. Lanet olası ülkeyi yönetmeleri büyük felaket olur.”

Haklıydı.

“Ama unvanlar tekrar ayrılrsa bile, başkomutan unvanını koruyacağımı sanmıyorum,” dedi küçümsercesine gülerek. “Yirmi bir yaşındaki halim bunu duysaydı, beni öldürürdü.”

“Neden korumayasın ki?”

“Çünkü...” Kaşları çatıldı. “Bilmiyorum. Daha doğrusu inanmıyorum.”

“Belki birliklere itibarını yeniden kazandırırısın.”

“Ben mi? Hayır. Ama sen? Sen bunu yapabilirsin.”

O kadar içtendi ki, sözleri karşısında sendelerken boğazına aniden yerleşen bir yumruyla yutkunmaya çalıştı. “Max... Sana söylemek istediğim...”

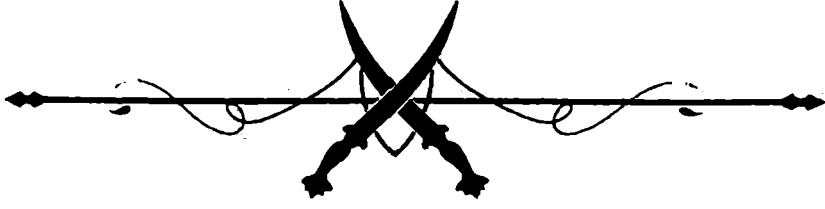
BAM!

Kapı ardına kadar açılıp duvara çarptığında elim belimdeki kılıca uçu.

Eşikte duran Brayan’dı. Kaskatı kesilmişti. Yumruğunda bir parşömen parçası tutuyordu. “Bana *yalan* söyledin.”

BÖLÜM DOKSAN

AEFE

Caduan saatlerdir geri dönmemişti. İçimde bir şeyler çözülmüşken artık onsuz olmak benim için iyice zorlaşıyordu. Odama gidip tek başıma oturdum. Bu boş bedende gözlerimi ilk açtığımda hissettiklerimi hissediyordum. Nura'nın yok etmekten başka bir şey yapmayı bilmediğini söyleyen sesiyle kapana kısılmış gibiydim.

Sonunda daha fazla dayanamayarak ayağa kalktım. Yapmam gerektiğini biliyordum. Caduan'ın bunu yapmamı isteyeceğini biliyordum. Ama yine de üst kattaki odasına çıktım. Son zamanlarda orada o kadar çok zaman geçirmiştik ki, kimse bana ikinci kere bakmadı. Caduan yalnız kalmak istemişti, o yüzden ana kapıdan girdiğimde telaşa kapılacak çok az muhafız ya da hizmetçi vardı. Caduan'ın yatak odasına ulaşana kadar koridorlarda ilerleyip odaya göz attım. İçerisi boştu, yatağın üzerindeki örtüler sabah bıraktığımız gibi kırıışktı.

Caduan olmasa bile burada kendimi daha iyi... daha yalnız hissediyordum. Onun hayaleti bile içimi rahatlatıyordu. Derin bir nefes aldığımda kokusunu alabiliyordum. Ormanın ferah kokuları mum alevlerinin sıcaklığıyla oynaşıyordu.

Odanın içinde dolaştım. Döndüğünde beni bulması için yatağa girmeyi düşünürken bir çekmecesini yarı açık duran çalışma masasında duraksadım. Kıyafet ya da iç çamaşırı görmeyi beklediğim yerde, neredeyse boşalmış küçük şişeler vardı. Yaklaştığımda havanın dalgalandığını hissettim. Şişelerin altından yayılan bir titreşim, Niraja'da savaştığımız zaman hissettiklerimi hatırlatıyordu.

Kaşlarımı çatarak elimi uzattım.

Ani bir hava dalgasıyla geriledim. Caduan'ın balkonda oturduğunu yeni fark ediyordum. Küçük masada sırtı dönük oturuyordu.

Hissettiğim dalganın nedeni, Ishqa'nın balkona henüz konmuş olmasıydı.

Birkaç uzun adımla odayı sessizce geçip sırtımı pervaza dayadım. Kılıcım elimdeydi, gerekirse saldırmaya hazırdım. Aynı zamanda Caduan'm hamlesini bekliyordum ama bunun yerine karşısındaki boş sandalyeyi işaret ediyordu. "Otur," dedi adama. "Bir oyun oynayalım."

Ishqa'yı sadece profilden görebiliyordum. Dudaklarında buruk bir gülümseme seğiriyordu. "Uzun zamandır oynamadım," diye karşılık verdi.

"Ben de oynamadım. İyi rakip bulamıyorum. Meajqa berbat oynuyor, onu iyi eğitememişsin."

"Meajqa'yı birçok açıdan boşladım," diyen Ishqa oturduğunda beni görmemesi için iyice geri çekildim.

Öldür, diyordu beynimin gerisindeki bir ses fısıltıyla. *Burada olduğunu bilmiyor. Ölmesi gerekiyor. Ölmeden önce gördüğü son şey yüzün olmalı.*

Ama kıpırdamadım.

Küçük masanın üzerindeki ahşap oyun tablasında mermer taşın sürtündüğünü duydum.

“Ezra için geldin,” dedi Caduan usulca.

“Öldü mü?”

“Hayır. Kendi fikri olmayan bir şey için onu niye cezalandırayım ki?”

Çat.

“Fikir senindi,” diye devam etti Caduan. “Alışılmadık bir şekilde aptalca bir fikir. Bunu yapamayacağını bildiğinden eminim.”

“Çaresizlik işte,” dedi Ishqa.

Çat, çat.

Taşlardan biri, diğerini tablanm dışına attı.

“Ela’Dar şehrinden gerçekten bu kadar nefret mi ediyorsun?”

“Ela’Dar şehrini seviyorum. İmparatorluğunu inşa etmene yardım ettim.”

“Parçalamaya da hazırdın. Sakın bir ilgin olmadığını söyleme. Kusursuz değilsin, Ishqa. Ama bir aptal da değilsin. Ezra’yı kral olarak tahta geçirmeye çalışmanın, başarılı olsa da olmasa da ortalığı karıştıracağını biliyordun.”

Uzun bir sessizlik oldu.

Çat.

“Yıkılmış bir dünya yerine parçalanmış bir ülkeyi tercih ederim,” dedi Ishqa sonunda. “İçim acısa da öyle.”

“Yıkılmış bir dünya,” dedi Caduan ağır ağır. “İnsanların evime yaptıkları için de yıkım der misin? Ya da ihanetin sonucunda Aefe’ye yaptıklarına? Bu da senin daha yüce amaçlarına bir örnek mi?”

Çat, çat, çat...

Her hamle sertleşiyordu.

“Aefe’ye yaptığım, hayatımın en büyük pişmanlığı. Yurdu-
ma bağlılığımı bir arkadaşıma olan bağlılığımın üstünde tut-
tum. Kraliçemin güç arzusunu, dengeli bir hayattan üstün tut-
tum. Aynı hatayı bir daha yapmam.”

“Peki oğlun? *Asıl* yıkım ona yapılanlar, Ishqa. Bu onu yıktı.

Sonuçlarını görmeden önce gittin. Belki de görmek istemediğin için gitmişsindir.”

Ishqa'nın sesi aniden buz kesti. Çekilmiş bir kılıç kadar tehditkârdı. “Söylediklerine dikkat et, Caduan.”

“Gerçeğe fazla mı yaklaştım?”

“Meajqa bu dünyaya getirdiğim tek iyi şey. Bunu onun için yapıyorum. Umarım bir gün beni anlar.”

“Senden utanıyor. Ölene kadar da utanmaya devam edecek.”

Çat. Çat. ÇAT.

Caduan iki taş almıştı ama Ishqa tepki bile vermedi.

Camın dibinde nefesimi tutmuştum. Aradaki mesafeyi saniyeler içinde kapatabilir, tepki vermesine fırsat kalmadan üzerine atılabilirdim.

“Lafı uzatmayalım, Caduan,” dedi Ishqa. “Buraya senden son kez bu savaşı bitirmeni rica etmek için geldim. Hatta... sana yalvarıyorum.”

“Amacıma ulaşmadan hiçbir şeyi bitirmeyeceğim.”

“Zorokov çiftinin düşüşünden sonra insanların toparlanmasına yardım ettim. İnsanlar ve Feyler arasındaki savaşın sonuçlarını gördüm.”

“İnsanları Lejara havuzunun peşine düşüren sensin.”

“Sadece senin eline geçmesini önlemek için yaptım. Bu işi bitir, yoksa hepsinin yok edilmesine yardım ederim.”

Çat.

Caduan kıkırdadı. “Seni ilk tanıdığımda, herkese safça güvenebileceğin aklıma bile gelmemişti.”

“Bulaştığımız güçlerin sonuçlarını biliyorsun. Dünya yok olabilir.”

“O zaman insanlara teslim olmalarını öner.”

Çat.

Caduan tablaya sakince bir taş yerleştirdi.

ÇAT.

Ishqa ayağa fırlayıp tablayı yere devirdiğinde gerildim.

“Bu saçmalık, Caduan,” dedi öfkeyle. “Bu konu kapandık-

tan sonra ne yapacaksın? Ceset ve kül yığınlarının üzerinde dururken ne yapmayı planlıyorsun? Kendini daha iyi mi hissedeceksin? Aefe'ye bir faydası mı olacak? Bir keresinde seni intikam ve zafer bileşimi konusunda uyarmıştım. Zafer değil, intikam peşindesin. Yapacağın hiçbir şey...”

“Birini suçlamak istiyorsan, *kendini* suçla.” Caduan da ayağa kalkmıştı. “Halkım *bir daha asla* Meajqa ya da Aefe gibi acı çekmeyecek. Birinin...” Birden iki büklüm olup ellerini masaya dayadı.

Aynı anda Ishqa da ona eğildi.

Beklemedim. Yerimde duramıyordum.

Balkona fırladım. Caduan'ın omzunu tutmuştu, çarpışmadan önce bir anlığına çatılan kaşlarını gördüm. Ardından korkuluğa çarparak yere yuvarlandık. Kılıcım boğazındaydı, sihrim parmak uçlarımda titreşiyor, minik sarmaşık filizlerim yavaşça derisine yayılıyordu.

Son darbeyi indirmeme fırsat kalmadan, “Aefe, *dur!*” diye emretti Caduan.

“Bırak öldüreyim,” diye hırladım. “Sana saldırdı.”

Ama bana bakmıyordu. Tam aksine, gözlerini eski arkadaşına dikmişti.

Onu yere yapıştırdığım halde Ishqa da kocaman açtığı gözlerini ona çevirmişti. “Şimdi anlıyorum,” dedi neredeyse hüzünlü bir sesle. “Tüm yaşananlardan sonra, şimdi anlıyorum.”

Bir an için dünyanın dengesi kılıcımın kıyısındaydı.

Ishqa mırıldanarak ekledi. “O...”

“Yeter,” derken Caduan'm yüzü gölgeleniyordu. “Öldür onu, Aefe.”

Beş yüzyıl bekledin, diye fısıldadı beynimdeki ses. Bir anda Reshaye olduğunu anladım.

Üzerine eğildiğimde Ishqa'nın bakışları sonunda bana döndü. Yüzü eski hayatımın ölümünü temsil ediyordu. Şimdiyse benim yüzüm onun ölümü olacaktı.

Ondan *nefret* ediyordum.

Ancak o bana teslim olmuş bir kederle bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. “Ben çok...”

Kanı yüzüme fişkırdı. Kılıcı boğazına saplamıştım. Derisinde yapraklar ve çiçekler büyüyor; ağzından, burun deliklerinden, o güzel ve delici gözlerinden yeni filizler doğuyordu.

Kalbim deli gibi atıyordu. Nabzım kulaklarımdaydı. Titriyordum.

Ondan nefret ediyordum.

Nefret, nefret, nefret ediyordum...

Hırıltılı bir çığlık atıp cesedini balkondan aşağı attım. Rüya-
larımın ve kâbuslarımın başrolündeki adam, aşağıdaki kayalık-
lara çarparken bir et çuvalından başka bir şey değildi.

Yavaşça doğruldum. Titriyordum. Öfke, keder, nefret, acı
ve... ve...

Caduan bir şey demeden elini uzattığında kollarına atılıp
ağladım.

ÖZGÜRLEŞECEĞİMİ DÜŞÜNÜŞTÜM. RAHATLAYACA-
ĞIMI, tatmin olacağımı ya da zafer kazanmış gibi hissedeceğimi
sanmıştım. Kanının içimdeki boşluğu dolduracağından emindim.

Oysa derimin altında giderek büyüyen duyguların uyuşuk-
luğuna hapsolmuştum. İçimdeki boşluk her zamankinden daha
büyüktü, canımı her zamankinden çok yakıyordu.

Ishqa öldüğünde hayatımın başlayacağını sanmıştım.

Oysa hayatım hâlâ aynıydı.

BÖLÜM DOKSAN BİR

MAX

Bana yalan söyledin.

Bir şey söylemedim. Söyleyemezdim. Brayan’a sadece bir kez yalan söylemiştim ve o yalan diğer her şeyi siliyordu.

Brayan odaya girip kapıyı sertçe kapattığında duvarda çatlaklar oluşacağını sandım. “Oradaydın,” dedi nefes nefese. “O gün oradaydın.”

Buna hazır değildim. Bu konu her açıldığında yıldırım çarpmışa dönüyordum, nefesim kesiliyordu. O yüzden kırışık kâğıtları elime tutuştururken öylece durmaktan başka bir şey yapmadım.

Sonra uyuşuk hareketlerle kâğıtları açtım. Birliklerin askeri terhis kayıtlarıydı. Sarlazai’dan hemen sonra birçok asker evine gönderilmişti. Çoğunun nedeni yaralanmaydı, haliyle kâğıtlarda sayısız isim ve konum sıralanıyordu. Buna rağmen sayfanın tam ortasında kendi ismimi kolayca buldum.

Maxantarius Farlione. Geçici terhis, Korvius.

Bakakaldım.

Birlikler son derece karmaşık bir hikâyeyle olayın üstünü mükemmel bir şekilde kapatmıştı ama lanet olası bürokrasi yüzünden arşive gönderilen bu aptal kâğıt parçası her türlü önlemi boşa çıkarmıştı. Neredeyse kahkaha atacaktım.

“Max,” diye çıkıştı Brayan. “Bu ne?”

“Ben...” Hata olduğunu söyleyebilirdim. Meriata’da bir partiye gideceğim için birliklere eve gittiğim yalanını söylediğimi öne sürebilirdim. Saldırıdan önce evden ayrıldığımı iddia edebilirdim.

Bir sürü yalan sıralayabilirdim.

Ama bütün dünyanın görmesi için aklımdan geçen her düşüncüyü belli eden bir yüzle lanetlenmişim ve aslını söyleyemediğim tüm yalanlar kokuşmuş bir yumru gibi boğazıma oturuyordu.

“Gerçeği istiyorum,” diye üsteledi Brayan.

Bense aptal... tam bir aptal olduğum için, “İstemiyorsun,” dedim. “Bir faydası yok.”

Onu hiç böyle görmemiştim, öfkesine tanık olmuşum ama şu anda sanki öfkeden bütün vücudu kilitlenmişti. “Yemin ederim, Max... *Gerçeği öğrenmem gerekiyor.*”

Gözlerimi ondan alabilsem Tisaanah’nın başını iki yana sallayarak yavaşça yaklaştığım fark edebilirdim ama dudaklarım çoktan aralanmıştı.

Bu bir hata, Max. Büyük bir hata. Sonu iyi olmayacaktı.

“Reshaye,” dedim boğulurcasına. “Reshaye bildiğinden çok daha fazlasıydı.”

Brayan kafası karışmış gibi baktı. “Reshaye? Birliklerin sana verdiği gücü mü kastediyorsun? Şu... gözler?”

“Hayır. Daha fazlası. O bir... varlıktı.”

“Varlık?” Ağabeyimin kaşları çatıldı. “Nasıl yani? Konuşmak falan gibi mi?”

Dile getirince kulağa acayip saçma geliyordu. “Sarlazai’da yaptıklarım... Ben değildim. Reshaye yaptı.”

Öfkeyle burnundan soludu. “Suçluluk hissettiğini biliyordum ama...”

“İster inan ister inanma,” diye terslendim. “Gerçeği duymak istiyordun. Sana gerçeği söylüyorum. O ben değildim. Bedenimi kullandı ama ben değildim. Öncesinde onu hep kontrol edebilmişim, oysa o gün şehirde kuşatıldığımızda...”

Birden yine oradaydım. Kana ve eriyen kara bulanmıştım, bayılmak üzereydim, Reshaye beynimde çırpınıyordu ve Nura... o gün olduğu gibi yüzüme bakıyor, bana ihanet etmesine saniyeler kala parmağıyla şakağımı okşuyordu.

Konuştüğümün farkına bile varmadan kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı. “Asla yapmak istemedim. Geri çekilme niyetindeydim. Reshaye beni ele geçirince tüm kontrolü kaybettim. Benim gücümle... ellerimle insanlara saldırdığında bilincim yerindeydi. Sonra... sonra her şey bittiğinde herkes etrafıma toplanıp beni lanet olası bir savaş kahramanı ilan etti. Tebrikler havada uçtu. Tebrik edenlerden biri de *sendin*.”

Aldığım nefesi serbest bırakırken titriyordum. “O yüzden beni izne gönderdiler. Çünkü binlerce lanet olası insan öldürmüştüm ve o insanlar benim halkımdı. Beni izne gönderdiler çünkü tamamen dağılmıştım. *Aptallığım* yüzünden tek istediğim eve gitmekti. Saklanmak, orada hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmak istiyordum.”

Bu hataydı. Çok büyük hataydı. Yıllardır bunu kim bilir kaç kez düşünmüştüm. Pişmanlık yaşadığım binlerce an olmuştu ancak çoğu dönüp dolaşıp tek bir karara dayanıyordu. Gitmem gerektiğini *bildiğim* halde eve dönme kararına...

Ağzımı açsam da gerisini getiremedim. Boğuluyordum.

“Sonra?” diye sordu Brayan.

Sonrası çok ağırdı.

Sonra.

Tisaanah’ın koluma dokunduğunu hisseder gibi oldum. Kulağıma mırıldanıyordu. “Max, buna hiç gerek...”

“Çok öfkeliydim. Çünkü o yaratık beni sahiplenmişti. Bu

sefer onu kontrol edemeyeceğini bilmem gerekiyordu. Beynim... her şeyim bozulmuştu. Ona yalan söyleyemiyor, zihnimin gerilerine itemiyordum.”

On yıl önce gözümü yatağa dikerek kafamın içindeki Reshaye’yle tartıştığım güne gitmiştim.

Sen bir canavarsın, demiştim.

Ben canavarsam, sen nesen?

Beni buna yapmaya sen zorladın.

“Çok aptaldım. Aptalca bir hata yaptım. Ama hatamın farkına vardığımda, artık çok geçti. Onu kontrol edemiyordum. Bana kızgındı, üstelik bir şey istiyordu... Ne istediğini bilmiyordum.”

Artık benden başka kimsen kalmadı, diye fısıldamıştı, Kira’nın bedeni alevlerin içinde kavruluyordu.

Kolumu sımsıkı tutarken Tisaanah’nın parmakları titriyordu. Ama ben nefes almadan sadece ağabeyime bakıyordum.

Kıpırdamadı, yüz ifadesi değişmedi. “Açıkla,” dedi bir askerine emir verircesine.

“Ben...” Bunu daha önce hiç dile getirmemiştim. “Asiler değildi.” Sesim tuhaf bir şekilde boğuktu. “Bendim. Ben yaptım.”

“Reshaye,” dedi hemen Tisaanah. “Reshaye’ydi. Sen değildin.”

Ama ağabeyim sanki onu duymuyordu.

Gerçeği dile getirmenin rahatlatıcı bir etkisi olduğu söylenirdi. Sanki çirkin bir gerçek, yalanı hafifletiyormuş gibi...

Bu kesinlikle doğru değildi.

Brayan’ın seğiren boyun kaslarını izledim.

“Yani son gördükleri... *sen* miydin?” dedi usulca. Yavaşça yaklaşıyordu. “*Ailemizi* senin *öldürdüğünü* mü söylüyorsun?” Her adımında... her kelimesinde sesi yükseliyordu.

“Hayır,” dedi Tisaanah. “Reshaye öldürdü. Max onu kontrol edemiyordu.”

Doğru olsa da olmasa da bu zavallı bir bahaneydi. Suçluluk

duygumu defalarca her açıdan kendi içimde değerlendirmiştim. O anlarda belki Reshaye'yi durdurmak için elimden hiçbir şey gelmezdi ama o andan kendimi uzak tutmak için bir sürü fırsatım olmuştu.

Sırtım duvara çarptı. Brayan kolunu boğazıma bastırıyordu. Her zaman kontrollüydü. Duygularının kontrolden çıkması yavaşça yükselen bir dalga değil, adeta bir patlamaydı. “On yıl boyunca bir yalana inanmama izin verdin,” diye hırladı. “O piçleri öldürdüğüme inanmana izin verdin. Oysa aslında sendin... onları öldüren sendin...”

“Söyleyebileceğin yeni hiçbir şey yok. Hepsini milyonlarca kez kendime söyledim.” Brayan'ın boğazımdaki kolu yüzünden sesim hırıltılı çıkıyordu. “O anı silmek için her şeyi yaptım. *Her şeyi.*”

“*Adaleti* yerine getirdiğime inanmama izin verdin.”

Adalet. Çok uzun zaman boyunca adaleti istemiştim. Meriata'nın kenar mahallelerinde ölürsem, evrende bir şeylerin düzene girebileceğine inanmıştım. Belki o zaman borcumu ödeyebilirdim.

Gözlerinin parladığını fark edince ağlamak üzere olduğunu anladım. “Adalet asla yerini bulmayacaktı, Brayan,” dedim usulca. “Kimi öldürdüğünün önemi yoktu. Hiçbir şeyin anlamlı olmayacağını söylerken, sana kalbimden geçeni söylüyordum.”

“Sen... sen...” Başka bir şey diyemeyince aniden beni bıraktı.

Yutkunurcasma bir nefes aldım.

Kapıya gitti. Sonra kılıcını çekip bana baktı. “*Silahını al.*” Karşımda Ara'nın meşhur savaşçısı... Ara'nın altın çocuğu vardı. Buna rağmen ona acıyordum. Hayatını bir dizi sorgulanamaz gerçek üzerine kurmuştu ve o gerçeklerin en başında, sağlam bir yumruk ya da keskin bir kılıçla bütün sorunları çözebileceğine inancı geliyordu.

“Seninle dövüşmeyeceğim,” dediğimde saldırıya geçti.

Tisaanah hemen ellerini havaya kaldırıp sihrini hazırlaya-

rak önüne geçti. Ben ne olduğunu anlayamadan bana kalkan olmuştu.

Brayan tereddüt etmeden darbeyi savuşturup onu kolundan tuttuğu gibi kenara itti.

Buna izin veremezdim. Ellerimde kükreyen alevlerle ağabeyim duvara uçtu. Alevlerin ışığında yüz hatlarındaki nefret iyice belirginleşiyordu.

“Sakın ona *dokunma*.”

“Ne yaparsın? Hayattaki tek ağabeyini mi öldürürsün?”

Hepimizin gözleri aynıydı. Kardeşlerimin gözleri neredeyse siyah denecek kadar koyuydu. Reshaye değiştirmeden önce benimkiler de farklı değildi. Şimdiyse karanlığı alevlere ayna görevi görüyor, ağabeyimin meydan okumasını kabul etmem için bana adeta yalvarıyor, onunla dövüşmemi istiyordu. Acıyla başa çıkabilmek için bildiği tek şey buydu.

Sihrimin sönmesine izin verip geri çekildim. “Bir sürü hata yaptım, Brayan,” derken sesim çatlıyordu. “Sayısız hata. Reshaye kontrolümün çok dışındaydı ama benim suçum değilmiş gibi yapmayacağım. O gün beni oraya götürmeyecek yüzlerce farklı seçeneğim yokmuş gibi davranmayacağım. En çok ne isterdim, biliyor musun?” Sert bir kahkaha attım. “Orada olmanı dileyerek yıllarımı geçirdim çünkü beni oracıkta öldüreceğinden emindim.”

Babam beni gördüğünde tereddüt etmiş, oğlunu öldürmek için kendini tutmuştu. Brayan bunu asla yapmazdı. O zaman biliyordum, şimdi de bunu yapacağından emindim.

“Hatalar yaptım,” dedim. “Hayatımın geri kalanını bunların telafisi için harcayacağım ve başarısız olacağım çünkü hiçbir telafi ailemin yerini tutamaz.”

Ağabeyim titriyordu, çene kasları hızla seğiriyordu. Başını havaya kaldırmıştı ama istemese de gözünden bir damla yaş süzülüyordu. “Yeterli değil.”

“Evet,” dedim. “Yeterli değil. Hiçbir zaman yeterli olmayacak.”

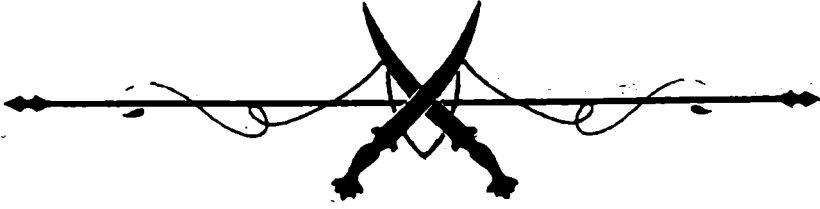
Brayan kıpırdamıyordu. Omuzları inip kalkarken kılıcının kabzasını kavrayan parmakları bembeyaz kesilmişti.

Tekrar saldırmasını bekleyerek kendimi hazırladım. Saldırırsa onu suçlayamazdım.

Bunun yerine, “Haklısın, o gün seni öldürtürdüm,” diyerek kapıyı arkasından çarptı.

BÖLÜM DOKSAN İKİ

AEFE

Zaman rüya gibi akıp gitti. Caduan'ın yatağında karanlık bir köşeye kıvrılmışım. Yanımda uzanırken eli belimdeydi, ikimiz de konuşmuyorduk.

İrkilerek uyandığımda uykuya daldığımızı bile fark etmemiştim.

“Kralım! *Kralım!*”

Luia deli gibi bağıırıyordu. Bilincim fazlasıyla yavaş bir şekilde geri geliyordu. Hatta başta rüya görüp görmediğimi sorguladım. Her şey aynı anda hem çok puslu hem de çok keskin görünüyordu. Havadaki keskin his tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

Gözlerimi zorla açtığımda Luia'yı gördüm. Üzerine eğildiği Caduan'ı omuzlarından sarsıyordu.

Panikle birlikte aniden kendime geldim. Luia onu yakasından tutup doğrultmuştu ama Caduan'ın gevşek başı arkaya düşmüştü.

Aklıma gelen tek şeyi yaparak yüzüne sert bir tokat attım.

Luia şaşkınlıkla onu bıraktığında Caduan yastığının üzerine yığıldı. Sonraki dehşetli birkaç saniye boyunca hiç hareket etmedi.

“Caduan?” derken sesim titriyordu. Beklediğimden daha yumuşaktı, kulaklarım çınladığı için bana öyle geliyor olabilirdi. İyi de kulaklarım niye çınılıyordu? Neden her şey bu kadar garipti?

Sonunda gözlerini açtı ve yavaşça ayıldı. Çok geçmeden de panikle elini göğsüne götürdü.

Luia rahatlayarak titrek bir nefes verdi. “Tanrılara şükürler olsun. Kralım... Caduan...”

“Ne oldu?” derken sesi çatlıyordu, nefesleri düzensizdi. Kendini doğrulmaya zorladığında eli hâlâ göğsündeydi. “Ben... bir şey...”

“Meajqa,” dedi Luia boğulurcasına. Ağlamak üzereydi. “O aptal sarhoş kendi başına... tutsak...”

Korkunç bir dehşet dalgası üzerime çullandı.

O daha sözünü bitiremeden Caduan telaşla yataktan kalkmaya çalıştı. “Burada kal,” diye emretmişti ama çoktan ayağa kalkmıştım. Ne var ki, dünyanın ekseni kaymış gibi sendeliyordum.

Luia çatık kaşlarla kolumu kavradı. “Senin neyin var? *Caduan...*”

Caduan’ı da durdurmaya çalıştı ama o çoktan kapıyı açmış, koşarcasına tökezleyerek koridordan uzaklaşmaya başlamıştı. Hızla peşine takılıp dengesini sağlayabilmesi için koluna girdim. Benim de başım dönüyordu. Dengemi korumakta zorlanıyordum ama gücüm hâlâ yerindeydi. Caduan’ın bedeniye sanki onu terk etmek üzereydi. Koridorlarda birlikte ilerledik. Caduan dizlerinin üstüne düşene kadar nereye gittiğimizi sormak aklıma bile gelmemişti.

Nura’nın hücresi açıktı. Meajqa kanlar içinde kapının hemen önünde yere yığılmıştı. Etrafı onu hayata döndürmeye çalışan muhafızlarla doluydu.

Hücre boştu.

Yüreğim korkuyla buz tuttu.

Caduan dehşet içinde Meajqa'ya bakakalmıştı.

O sırada üst katlardan gelen bir çığlık duyuldu. Ardından bağrışmalar adeta bir karmaşaya dönüştü.

Caduan hemen ayağa kalkıp topallayarak koridorda yürümeye başladı.

“Bekle...”

Beni duymazdan geldi. Birlikte merdivenlerden şehre açılan kapıya gittik. Sarayda kaos yaşanıyordu. Askerler, muhafızlar ve hizmetçiler çil yavruları gibi koşuşturuyordu.

Kapıyı açtığı anda neredeyse basamaklara yığılacaktı.

Ela'Dar şehri yanıyordu. Karıncalar kadar küçük görünen insanlar sokaklarda kaçışıyor, çığlıklar burçlarda yankılanıyordu.

Uyuşmuş gibiydim.

Arkamdan birilerinin bağırdığını duyunca dönüp baktım.

Bir grup muhafız dehşetten kocaman açılmış gözlerle duvara geriliyordu...

Karşılarında...

Bu kimdi? Bir Fey miydi? Üzerinde Ela'Dar üniforması vardı. Kulakları sivri, saçları siyahtı. Ama hareketleri... sadece hareketleri de değil, bütün bedeniyle *yanlıştı*. Kolları ve bacakları sanki koparılıp tekrar yapıştırılmıştı. Bize döndüğünde gözlerinin milyonlarca mil derinliğinde karadelikler gibi olduğunu görebiliyordum.

Yanlış, yanlış, yanlış, yanlış...

En ilkel içgüdülerim çığlıklar atıyordu.

İşte o zaman fark ettim.

Karşımdaki bir *cesetti*.

Ela'Dar cesetlerle doluydu.

ELA'DAR SON ALTI ayda sayısız ölü gömmüştü. Şimdiyse şehri ölüler basmıştı. Caduan çılgın manzaraya atılmadan önce gördüklerini hazmetmek için kendine sadece birkaç saniye tanıdı. Yaşadığı dehşetle sanki delicesine bir güce kavuşmuş gibiydi çünkü sadece koşuyor, diğer hiçbir şeyi görmüyordu.

Yıkım her yerdeydi. Ölüm her yerdeydi. Fey halkı ölen sevdikleri tarafından parçalanıyordu. Evler yıkılmıştı, taş duvarlar kâğıt gibi ufalanıyordu. Hazırlıksız bir şekilde kışlarından fırlayan askerler panik içindeydi. Luia'nın uzaktan duyulan emirleri, korku ve acı çığlıklarının arasında boğuluyordu.

Caduan hiç durmadı. Ben de duramazdım. Saray arazisinin kenarına uçarcasına koştuk. Bir yaratık bize doğru hamle yaptığında tenime değen parmak uçları ardında yanık izleri bıraktı. Caduan'ı yakalamıştı ama yüzü... şekli bozulmuş simsiyah kana karışan çehresine yüz denebilir miydi ki? Bütün gücümle bıçağı kafasına sapladığımda elinden kurtulmamıza yetecek kadar kısa bir süre için yere yığıldı. Ne var ki, sadece birkaç saniye sonra tekrar ayağa kalktığını göz ucuyla görebiliyordum.

Kaçmayı başarmıştık.

Ağaçların arasından yuvarlak bir taş bina göründü. Burayı tanıyordum. Aylar önce tuhaf bir gücün hâkim olduğu hissedilen o gece buradaydım. Caduan gölgelerin içinde duvarın dibine çökmüştü. Sonra birlikte saraya geri dönmüştük.

Ama artık gölgeler yoktu.

Bunun yerine boş bir odaya açılan açık bir kapı vardı. Ortadaki yuvarlak demir masa boştu. Bir zamanlar zemindeki desenlerde parlayan ışık sönmüş, odanın ortasındaki parıltı kaybolmuştu.

Caduan masanın üzerine yığılıp bir süre öylece kaldı. Nefesi kesilmişti.

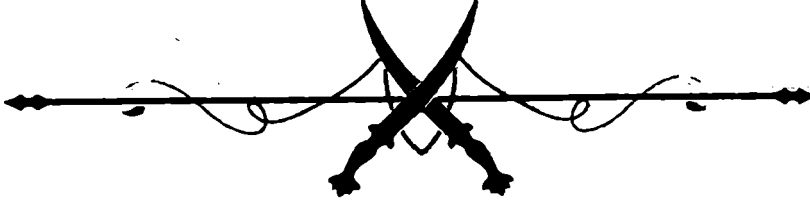
"Anlamıyorum," dedim kendimi zorlayarak. "Bu ne..."

Ancak o zaman gövdesini fark ettim. Canavar gömleğini parçaladığından göğsünün yarısı ve karnının büyük bölümü açıktaydı. Etinde sarmaşık gibi kapkara dallar belirmişti.

"Üzgünüm, Aefe," diyerek bana baktı. Yüzündeki perişanlık, hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. Ölümün gözlerine bakmaktan bile korkunçtu. "Üzgünüm."

BÖLÜM DOKSAN ÜÇ

AEFE

Koşarak enkaza geri döndüğü için Caduan'a daha fazla soru sormadım. Denediğimde şu anda konuşacak zamanımızın olmadığını, sadece savaşmamız gerektiğini söyledi. Çok haklıydı. Ela'Dar yerle bir olmuştu. Canavarları öldürmek neredeyse imkânsızdı. Sayılarının çokluğu ve hazırlıksız yakalandığımız gerçeği, şehri saatler içinde dize getirmişti. Ölülerimiz bize o kadar hızlı saldırıyordu ki, canımız için savaşmaktan başka çaremiz yoktu. Bazıları cesetleri yakmaya çalışmıştı ancak alev alan yaratıklar şehir boyunca koşuyor, evleri ve ormanı yangına sürüklüyordu.

Kâbusun kaç saat sürdüğünü... bilmiyordum. Hayatta kalmak için savaşırken zamanı unutmuştum.

Şehir, Caduan'ın odasına gidebilecek zamanı bulana kadar kontrol altına alındığında çoktan akşam olmuştu. Caduan akşamı kısmen Luia ve Vythian'la geçirmişti. Sonunda kendine

geldiğinde Meajqa'yla hasta yatağında, duymamı istemedikleri bir şeyler hakkında çılgınca fısıldaşmışlardı.

Kapı kapandığında Caduan'm terk edilmiş bir geminin yelkenleri gibi çökmesini izledim. Başını ellerinin arasına alarak masasının başına adeta çökmüştü.

Kapıda dururken nefesim kesiliyor, kalbim deli gibi atıyordu. "Bu da neydi böyle?" dedim boğulurcasına. "O şeyler neydi?"

Cevap vermek yerine kalkıp dolabına gitti. Üzerinden dökülen ceket, parçalanmış gömleğini... ve altındakileri saklıyordu. Bir paravanın arkasına girerek önce ceket, sonra da parçalanmış gömleği üzerinden attı.

"Söylesene," diye üsteledim. "Az önce ne oldu öyle? *Nasıl* oldu?"

"O gördüğün..." dedi fazlasıyla sakın bir sesle. "Lejara sihriydi. Tam olarak yaratma sihri."

Lejara? Anlamıyordum. "Ama son altı aydır Lejara havuzlarını arıyordun."

"Diğer ikisini arıyordum."

"Ama birine sahipsen..."

"Burada olduğunu benden başka kimse bilmiyordu."

Bir şey diyemedim. Paravanın arkasından onu görmemek öfkemi arttırıyordu. "Neden sakladın?"

Uzun bir sessizlik oldu. Neredeyse onu cevap vermeye zorlamak için paravanı devirecektim. "O şeyler neydi, Caduan?"

"Ara Kraliçesi, Lejara sihrini kullanmış olmalı. Muhtemelen biliyordu. Hissettiğini bilmem gerekirdi. Bütün gücüyle ta-kıntılı bir halde o sihir havuzları üzerine çalışıyordu."

"Ama nasıl..."

"Yaratmak, ölüm kadar tehlikelidir. Hatta çok daha tehlikeli olabilir. Var olmaması gereken hayat kadar tehlikeli bir şey yoktur."

Midem bulanıyordu. "Neden sende olduğunu kimseye söylemedin?"

“Çünkü...” Sonunda paravanın arkasından çıktı. Kan ve tere batmış haliyle tezat oluşturan temiz bir gömlek giymişti. Açık düğmelerinden gövdesi görülebiliyordu.

Daire şeklindeki odada gördüğüm hayal değildi. Karnından başlayıp çürümüş sarmaşıklar gibi boğazına kadar yayılan kap-kara çizgiler bütün gövdesini kaplıyordu. “Bu ne?” diye sordum usulca.

Onun utandığına daha önce hiç tanık olmamıştım. “Sihirden kimseye bahsetmedim. Meajqa bile bilmiyor. Çünkü kimseye açıklamak zorunda kalmadan, gerektiği zamanlarda kullanmak istiyordum.”

“Gölgeleri yaratmak için kullandın.”

Yüz hatları acıyla çarpıldı. “Sadece gölgeleri değil.”

Ellerime... yumuşacık, ölümlü ellerime baktım.

Bir anda sayısız anı beynime üşüştü.

Beni gördüğünde Ishqa’nın yüzünde beliren şaşkınlık ve dehşet...

Nasıl? Bunu nasıl yaptın?

Bardaki akşam Meajqa’nın sesi...

O türden sorular sormuyorum.

Nura.

Biricik kralının seni yaratmak için kullandığı sihir, benimki kadar karanlık.

Hemen ardından krallığıma saldıran cesetleri hatırladım.

Var olmaması gereken hayat kadar tehlikelisi yoktur, diyordu Caduan.

Hayatta olmaman gerektiğini başından beri biliyordun, diye cıvıldadı beynimin gerilerindeki ses.

Beni... beni yaratmak için o sihri kullanmıştı.

“Yani...” derken boğulabilirdim. “Beni nasıl yarattığını kimse bilmiyor.”

Kendini tutamamış gibi öne doğru iki adım attı. “Seni ben yaratmadım. Sen zaten vardın. Sadece seni tekrar bir bütün haline getirdim.”

“Ben...”

Bütün? Ben bu muyum?

Gövdesine yakından bakabilmek için yaklaştım. Karanlık izler, damarlara ya da örümcek ağlarına benziyor, kalp atışlarıyla aynı anda atıyormuş gibi derisinin altında hafifçe titreşiyorlardı. Ona bu kadar yakın olmak bile tıpkı yaşayan ölüleri gördüğüm zaman hissettiğim gibi midemi ekşitiyor, tamamen yanlış hissettiriyordu.

Caduan’ın kalp atışları kadar güzel bir şeyin bu... yozlaşmayla gölgelendiğini düşünmek acı veriyordu.

Parmak uçlarımla ona dokunduğumda irkildi.

Sorma, diyordu kafamın içindeki ses fısıltıyla. *Bilmek istemezsin.*

Yine de sordum. “Bu ne?”

Caduan’ın cevap vermesini beklerken geçen saniyeler işkence gibiydi. “Ölümlüler böyle şeyler yapmamalı,” dedi usulca. “Böyle güçlere aracılık etmemeli. Özellikle de...” Devamını getiremediğinde sıkıdığı parmaklarının eklemleriyle yanağımı nazikçe... sevgiyle okşadı.

Gözlerine baktım.

Bakma.

“Anlamıyorum.”

Anlıyorsun.

“Seni bir silah olarak geri getirmedi, Aefe. Yaşasaydın olabileceğin her şey olman için seni geri getirdim. Zamanım dolduğunda benim olabileceğim her şey olman için getirdim.”

Hayır.

“Anlamıyorum,” dedim tekrar. Bu seferki bir hırlama sayılırdı.

“Ölüyorum, Aefe.”

Ölümlü kalplerin zavallılığı acınasıydı. Yine de sözleri, bir savaş yarası kadar derinlere işliyordu.

“Olamaz,” diyerek şiddetle başımı iki yana salladım. “Hayır, bu doğru değil.”

Gözleri alev alev yanıyordu. “Tehlikeyi başından beri biliyordum. Ne yaptığımı biliyordum. Ama o gece... daha çok gölge yapmam gerekti. Kendimi fazla zorladım. O gecenin sonum olacağını biliyordum.”

O gece. O gece, tüm dünya sarsılmıştı. O gece, Caduan’ı yuvarlak odada bulmuştum. O gece, ayakta durmakta zorlanıyordu. O gece, onunla birlikte ormanda yürümüştüm...

“Olamaz,” dedim boğulurcasına.

Beni terk etme, diye yalvarmak istiyordum.

“Böylesine güçlü bir sihirle uğraşmanın yan etkilerini baştan biliyordum. Bu sihri çok uzun süre kullandım. Dahası...”

Tekrar yanağıma uzandığında elini ittim. Acım büyük bir hızla öfkeye dönüşüyordu. “Nasıl yapabildin?”

“Aefe...”

Adımı söylemesinden nefret ediyordum.

“Beni yine terk etmek için geri getirdin. Beni... beni buraya getirip boş bir beden, boş bir kalp verdin... ve başından beri...”

Bir adım yaklaştı. Bir şey söylemesini istiyordum. Bana bağırmasını, canımı yakmasını istiyordum. Çünkü kalbimi ısıtan sevgim artık korkunç bir aleve dönüşüyordu. Bu alevi nasıl besleyeceğimi çok iyi biliyordum.

Beni terk etme, diye yalvarmıştım.

Hiçbir yere gitmiyorum, demişti.

“Sen... sen bana *yalan* söyledin,” diye tısladım. Görüşüm bulanıklaşıyordu. Gözlerim neden bulanık görüyordu ki? “Bana ihanet ettin. Bütün krallığına ihanet ettin.”

Caduan bir adım daha yaklaştı. “Ben asla...”

Yalan... Elbette istemişti. O gece sadece istemişti.

“*Seni sevmemi sağladın*,” derken kelimelerime hıçkırıklar karışıyordu.

Nazikçe dokundu. “Aefe, lütfen... Sana ihtiyacımız var.”

Geriledim.

Sesi çaresizdi. “*Benim sana ihtiyacım var*.”

Bir keresinde bana bunu söylediğinde, o sözlerden nefret et-

miřtim çünkü Caduan'ın bana bir silah olarak ihtiyaç duyduėunu dűřűnműřtűm. Ama řimdi bařka tűrlű bir ihtiyaç olduėunu anlıyordum. Bedenimi almasına izin verdiėim gece gibi ihtiyaç duyuyordu. Gűneř doėarken birbirimize sarıldıėımız sabahlar gibi bana ihtiyaç duyuyordu. Ne kadar kızgın olursam olayım, bana ihtiyaç duyduėunu sűylediėinde kastettiėi řeyin bu olduėunu biliyordum.

Bu... bu katıksız sevgi, her şeyden daha derin bir acı veriyordu.

“Senden nefret ediyorum.”

Yalanım fırlattıėım bir bıçak gibiydi. Bana sevgi sűzleri sűylemesine izin veremezdim.

BÖLÜM DOKSAN DÖRT

TISAANAH

Max adeta hayalet gibi görünüyordu. Brayan gittikten sonra bana dönüp, “Canını yaktı mı?” diye sordu sakince.

Sanki hünerci bile olmayan öfkeli bir adam canımı yakabilecekmiş gibi sormuştu. Öyle olsaydı bile, Max’in o anda yaşadıklarıyla karşılaştırıldığında canımm yanması komik kaçardı. “Hayır. Sen iyi misin?”

Elbette iyi değildi. İyi olmanın çok uzağındaydı ve duyguları yüz ifadesinden açıkça okunabiliyordu. Burun kemerini sıkıp nefesini yavaşça verirken duvar dibinde volta atmaya başladı. “Lanet olsun, artık... artık Güldiş desteğimiz olmayacak.”

“Şu anda bunu dert etmemize gerek yok,” dedim usulca. “Ben bunu sormadım. *Sen* iyi misin?”

“İyiyim.”

Bu yalandı, iki elimle birden elini tutup sıktım. “Senin suçun değildi. Bunu biliyorsun. Brayan ne derse desin, senin su-

çun değildi.” Alay edercesine güldüğünde tekrarladım. “*Senin suçun değildi.*” Yine de sesime korkunun sinmesine engel olamıyordum. Birden dehşete kapıldım. Bunun nedeni gücümün aniden zayıflaması ya da bu durumun ertesi gün Max’in ruh halini nasıl etkileyeceğine dair endişelenmem değildi. Savaş, taht, birlikler, konsey... Hiçbiri önemli değildi. En önemlisi, tanıdığım en iyi insan olan Max’in böylesi bir acı yaşamasıydı ve buna dayanamıyordum. “Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye mırıldandım. “Sana nasıl yardım edebilirim?”

Beni kendine çektiğinde ona sımsıkı sarıldım, tüm vücudu titriyordu. Alnıma ve dudaklarıma birer öpücük kondurdu. “İyi olacağım. Şu anda yarından başka bir şey düşünemeyiz.”

İyi değildi ama haklıydı. Yapabileceğimiz tek bir şey vardı, o da beklemektir.

Bekledik, aradan saatler geçti. Ishqa henüz gelmemişti. Gün doğmaya hazırlanırken endişelerimiz artıyordu, giderek daha az konuşuyorduk. Sonunda yatağa yığılıp yan yana huzursuz bir tavşan uykusuna daldık.

Şafağa yakın bir saatte hareketlenmelerle uyandık. Gökyüzü yaklaşan gündoğumuyla sisli bir pembeye boyanmıştı. Gözlerimi zar zor açtığımda gökteki altın renkli tüyleri görüp hemen balkona gittim.

Max de yanımdaydı. “Nerelerde kaldın?” diye tısladı gözlerini ovuşturarak balkona konan Ishqa’ya bakarken.

Sırtı dönük olduğu için şafak güneşiyle altın renkli bir silüet gibiydi. Dönüp bakmadı. Öylece duruyor, durduğu yerde salınıyordu. Çok tuhaftı.

“Ishqa?” diye fısıldadım.

Uzandım...

Hızla döndüğünde çılgınlığım boğazıma takıldı. Ishqa’nın gözleri yoktu. Altın rengi gözlerinin yerini çürüyen simsiyah çukurlar almıştı. Kesik boğazından iğrenç kokan eflatun rengi kanı bir şelale gibi göğsüne akıyordu. Kolları ve bacakları fazlasıyla uzundu, dengesini sağlamakta zorlanıyordu. Bir zaman-ki zarafetinin yerini korkunç bir şekilsizlik almıştı.

Bir anda üzerime atıldı. Pençe gibi tırnakları omzumu kavradığında derim parçalanıyordu. “Denedim... denedim...” Yakaran çaresiz ve korkunç ses artık ona ait değildi.

Max onu benden uzaklaştırmaya çalıştı ama omzumu sımsıkı tutmuştu, tüm kasları aynı anda sanki yer değiştiriyordu. “Yapamam, yapamam...” diye yalvardı.

Aşağı baktığımda göğsüne çiviyle çakılmış parşömen parçasını gördüm. Menekşe rengine boyanmıştı.

SİZİN İÇİN GELİYORLAR.

BEN DE GELİYORUM.

SEVGİLER,

NURA

Ishqa’nın yüzüne baktığımda yüzyılları aşan bir çaresizlik gördüm.

“Gidin,” dedi boğulurcasına.

Çürüyen dudaklarından mavi bir toz saçıldığını çok geç fark ettim. İçinde ışığın parladığını fark ettiğimde artık çok geçti.

Max de dehşete kapılmıştı. “Bu...”

Şimşek Tozu.

Konuşacak zamanımız yoktu.

Çünkü Ishqa... ya da bir zamanlar arkadaşımız olarak bildiğimiz yaratık anında ateş ve ışık yumağı gibi patladı. Yer sarılıyor, her yer çatırdıyordu. Son gördüğüm, gündeğumundaki yıldızlar gibi her yere saçılan cam kırıklarıydı.

Sonra düşmeye başladık.

Bir şey yap, Tisaanah. Sihir. Koruma. Hemen, hemen, hemen!

Sonra her yer karardı.

BÖLÜM DOKSAN BEŞ

TISAANAH

Gözlerimi açtığımda kırık camların üzerindeydim. Bir an için rüya gördüğümü düşündüm. Gökyüzü en kanlı günbatımları gibi kırmızıya boyanmıştı. Kulaklarım çınlıyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. Acı yavaşça kendini hissettirmeye başladığında bunun bir rüya olmadığını anladım. Kulağımdaki çınlamalar dehşet içindeki çığlıklardı.

Kulelerden düşmüştüm.

Doğrulduğum anda cam kırıkları avuçlarımı minik bıçaklar gibi kesti. Gümüş ve altından keskin çubuklar enkazdan birer mızrak gibi fırlıyordu. Yere göz atınca üzerinde iç içe geçmiş bir güneş ve ay sembolü olan yıpranmamış bir kitap gördüm. Onun yanında kesik bir el duruyordu.

Kulelerden düşmemiştim. Kulelerle *birlikte* düşmüştüm.

Duyularım tüm ezici gücüyle geri dönerken panik darbesini indirdi, yine de acıya aldırmadan kendimi kalkmaya zorladım.

Etrafımdaki enkaz mükemmel bir çember oluşturunuyordu. Anlaşılan bayılmadan önce korunma girişimimde başarılı olmuş-
tum.

Max yanımda değildi. “Max?” dedim sessizce. Sonra daha yüksek sesli bir panikle, “Max!” diye bağırdım. Arkamı dönüp baktığımda çemberin kenarında kıpırdamadan yatıyordu.

Nasıl koştuğumu bilmiyordum. Bir anda kendimi onun yanında buldum. Omuzlarından sarsıyor, sürekli adını haykırıyordum.

Gözlerini açtığında ağlayabilirdim. “İyisin, değil mi?” derken boğulacak gibi oldum.

Cevap vermedi ama hatırlamaya başladıkça gözlerinin kocaman açıldığını görebiliyordum. “Yüceler aşkına,” derken aniden doğrulup etrafına bakındı. Birkaç saniye için paniğin yüzüne yerleşmesine yetmişti.

Ben de panik yüzünden nefes almakta zorlanıyordum. Korkumdan başka bir şey düşünemiyordum.

Başkent yerle bir olmuştu. Kuleler yıkılmıştı. Her yer yıkılmış, binalar üzerine basılarak ezilen oyuncak evler gibi parçalanmıştı. Kırmızı renkli tuhaf bir sis görüşümü engelliyordu. Sis in yerdeki bir çatlaktan geldiğini anlayana kadar neye baktığımı anlayamadım. Tenim karıncalanıyor, kalbim deli gibi atıyordu.

Aşağı baktığımda elimin yandığını gördüm. Altın renkli iz dirseğime kadar yayılmış, tahriş olmuş gibi iyice kızarmıştı.

Paniğim katlanırken, “Kalp,” diye nefesimi tuttum.

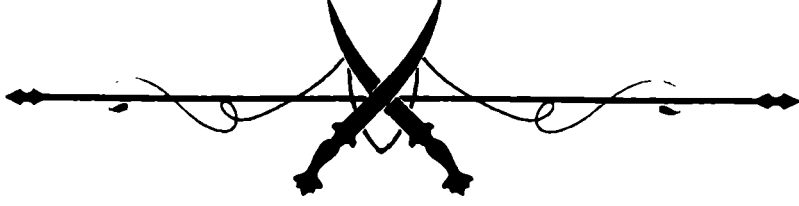
Bulmak zor değildi çünkü ikimizi de kendine çekiyordu. Sadece cam kırıklarını kazmamız gerekti.

Lejara, yakmayan alevlerle kıpkırmızı parlıyordu. Daha ilk bakışta bir şeylerin fena halde değiştiğini görebiliyordum. Sihir artık kaotik ve uçucuydu.

Çünkü kalp paramparça olmuştu.

BÖLÜM DOKSAN ALTI

AEFE

Koşmaktan başka bir şey yapamıyordum. Aklım milyonlarca mil uzaktaki bir yerdeydi, bedenim sadece koşuyordu. Ela'Dar koridorlarında, zemin kata inen sonsuz merdivenlerde koşuyordum. Şehrin içinde tökezleyerek ilerledim. Gözlerim yanıyor, görüşüm giderek bulanıklaşıyordu. Dünya tanınması zor bir harabeden ibaretti.

Kimse bana bakmadı. Artık hayaletlerle dolu bir krallıkta kaybolan ruhlardan biri olduğumu düşüneceklerdi.

Bacak kaslarım yanana kadar koşmaya devam ettim, sonra beni taşıyabildikleri kadar uzağa yürüdüm. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Sınırdaki gölgelerin serin kollarını etrafımda hissettiğimde nedense şaşırdım.

Harabe taşlarını kat kat tırmanırken yaşlar gözlerimden süzülüyordu. Günbatımı vaktiydi, yakıcı ışık siyah taşı pürüzlü yarıklar halinde ateşe veriyordu. Taşın içine yerleştirilmiş ışık-

lar hâlâ yanıyordu fakat artık çok güçleri kalmamıştı. Yine de güneş ufukta kaybolurken, yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi canlanıyorlardı. Taht odasına ulaşana kadar eski evimin cese-dine tırmandım. Sonra avucumu yerdeki menekşe renkli lekeye bastırdım.

Orscheid burada ölmüştü. Kanı burada dökülmüştü. Belki burada onun bir parçasını hissedebilirdim.

Sana ihtiyacım var, kardeşim. Sana ihtiyacım var.

Ama tatlı ve nazik kız kardeşimden eser yoktu. Geriye kalan, bu dünyadan zamanından önce koparılmış bir hayatın izleriydi.

Caduan da zamanından önce bu hayattan kopacaktı.

Soğuk zemine kıvrılıp uzun bir süre ağladım.

Sonunda kalktığımda gözyaşlarım kurumuş, içimdeki her şey uyuşmuştu. Evimin tanıdık gelen koridorlarında ilerlerken yerdeki yarıklardan ve taş yığınlarından kaçınarak küçük bir odaya açılan kapıya ulaştım.

Kapıyı açtığımda tanıdıklık hissi yüreğime bir bıçak gibi saplanıyordu. Diğer yandan bu oda bir zamanlar benimmiş gibi bile hissedemiyordum. Bu oda yüzyıllar önce neler kaybedeceğinin bile farkında olmayan, Aefe adındaki başka bir kıza aitti.

Odanın ortasından bir çatlak geçiyordu ama bunun dışında bir şeye dokunulmamıştı. Küflenmiş dağınık yatağım hâlâ aynıydı. Mekanik bir hareketle yatağa girip çürümüş battaniyelere sarındım. İçimdeki ürpertilere faydaları yoktu.

Başka bir hayatta, kayıp bir Fey prensesi burada kendini güvende hissetmişti.

O kızın her gece yaptığı gibi avucumu duvara bastırdım. Aynı kaya parçasından oyulmuş evin daha binlerce eve bağlı olduğunu bilmek hep rahatlatmıştı. Elini duvara bastırduğunda tüm diğer ruhları yanında hissedirdi.

Oysa şimdi taş duvarlar hissizdi.

ORADA NE KADAR kaldığımı bilmiyordum. Güneş ışığının harabenin çatlaklarından geçerek duvarın üzerinde pürüzlü çizgiler çizmesini, kayanın üzerinde günlerce ritmik bir şekilde ilerlemesini izledim. Su vardı. Yağmur suyunu su kemerlerine ve borulara aktarmak için inşa edilmiş sistemler hâlâ sağlamdı, o yüzden odamdaki musluk çalışıyordu. Ceplerime doldurduğularım dışında çok az yiyeceğim vardı ama umurumda değildi. Aç değildim. Karnım ağrıdığında birkaç fındık yedim. Dilim yanacak kadar kurduğunda bir yudum su içtim.

Sonra yatağa döndüm.

Ardından koridorlarda adımın çınladığını duydum. Hayır, benim adım değildi. Sadece önceden bildiğim bir isimdi. Bu isme tekrar sahip çıkabileceğimi düşünmek en büyük aptallığımdı.

Ses ilk başta o kadar uzaktı ki, Caduan olabileceğini düşündüğümde acı bir şokla sarsıldım. Sonra yüreğimi korku sardı çünkü onu görmeye dayanamazdım.

Ancak gelen o değildi. Bağırışlar yaklaşırken cevap vermedim. İçeri girildiğini duyduğumda bile sessiz kaldım.

“Aefe?”

Kıpırdamadığımı görünce sesindeki korku duyulabiliyordu.

Kalk, Aefe. Bu senin dostun.

Yavaşça dönmeyi başardım.

Meajqa yaşam enerjisi sönmüş gibi görünüyordu. Dudaklarından eksik olmayan yapmacık gülümsemesi bile gitmişti. Yine de üzerinden bir pus kalkmış kadar temiz görünüyordu.

“Aefe,” diye fısıldayarak yatağın yanına diz çöktü. “İyi misin? Yaralı mısın?” Başımı iki yana salladığımda kafası karışır gibi oldu. “Niye cevap vermedin? Her yerde seni arıyordum. Caduan burada olabileceğini düşününce uzak bir ihtimal olduğunu sanmıştım ama...”

Bakışlarımı fark ettiğinde devamını getiremedi. Gözleri ruhunu delip geçiyordu, ona bakarken babasını düşünüyordum. “Onu öldürdüm,” dediğimde sesim kaba ve boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Yüzünde duygular birbiriyle savaşıyordu. “Biliyorum,” dedikten sonra kısa bir ara verdi. “İyi yapmışsın.”

Sana inanmıyorum, diye geçirdim içimden.

Babasından, Nura’dan, insanlardan intikam almak için yarıp tutuşmuştu. Ona bunun hiçbir şeyi değiştirmedığını, bıçağı düşmanının etinden çektikten sonra bile her şeyin aynı şekilde acı verdiğini söylemeyi düşünsem de bir şey söylemedim.

Muhtemelen bunu biliyordu.

“Nura’yı öldüremedim,” dedi usulca. “Denedim. Ben... sarhoştum. Çok sarhoştum. Oraya yalnız gittim. Ölüşünü izlemek istemiştım. Bana... iyi geleceğini sanmıştım.” Yutkundu. “Ama nasıl bir sihri olduğunu biliyorsun. Korkuları tetikliyor, düşüncelerle oynuyor. Buradayken bile ben...”

Ondaki değişikliğin ne olduğunu anladım. Belki de ilk kez Meajqa’yı ayık görüyordum. Utancını ya da pişmanlıklarını uyuşturan alkol bu sefer yoktu.

“Aptalca bir seçim yaptım ve şimdi acısını Ela’Dar çekiyor.”

Elini tuttuğumda dudaklarımn kıyısında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ama gözleri hâlâ hüznüydü. “Benimle gel,” dedi nazıkçe. “Caduan...”

Adını duymak bile canımı yakıyordu. Meajqa’ya duyduğum sevgi kederimde boğulurken elimi geri çektim. “Umurumda değil.”

“Durum kötü, Aefe. Böyle söylemem hiç hoşuna gitmeyecektir ama... ben...” Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi nefes verdi. “Durum *kötü*. Lütfen benimle gel.”

“O niye gelmedi?”

“Zorlandığını hissetmeni istemedi. Kendi isteğinle dönmeni istiyor. En azından...” Başını iki yana salladı. “Buraya geldiğimi bilmiyor.”

Caduan’ın buraya gelmesini, benim için savaşmasını istedim. Aynı zamanda hiçbir şey istemiyordum çünkü bunları yapsaydı, ölümünü izlemek benim için çok daha zor olurdu. Kalbimin ani sızısı nefesimi kesiyordu. “Hayır,” dedim.

Meajqa'nın yüz hatları can sıkıntısıyla çarpıldı. "Seni seviyor. Senin için korkuyor. Bunları asla dile getirmez çünkü... onu çok iyi tanıyorsun. Ama onu bilen herkes bunun farkında."

Hayır, Caduan beni sevmiyordu. Birini sevmek, sonsuza kadar onunla beraber olmaktı. Birini sevmek, yerdeki kan izlerine sarılmaktı. Peki ya birini göz göre göre terk etmek? Birinin yüreğini çalıp mezara götürmek sevgi olamazdı.

"Sen de onu seviyorsun," dedi usulca. "Ve..."

"Sevmiyorum," diye terslendim.

"Yalancı."

Caduan'ı seviyordum. Bunu fark etmek, yüzüme bir tokat yemekten farksızdı. Onu sevdiğimi biliyordum çünkü yanımda kalması için her şeyimi verirdim.

"Caduan ölüyor," diye homurdandım.

Dudakları çizgi haline gelirken gözleri ciddileşti. "Evet, ölüyor."

"Biliyor muydun?"

Lütfen hayır de.

"Artık biliyorum. Bir terslik olduğundan şüpheleniyordum ama emin değildim."

Kelimeler boğazıma dizildi. Zaten böyle bir durum için kelimeler yetersizdi.

Duvara dönmeye çalıştığımda omzumdan tuttu. "O çok çaresiz, Aefe. Her ne pahasına olursa olsun Ara'ya saldırmaya hazır. Ölçülü bir karşılık vermek için zamanı olmadığını hissediyor. Onun nasıl olduğunu... anlatamam. Fazlasıyla *sakin*. Ama beni asıl bu sakinliği korkutuyor. Caduan çökmek üzere. Lütfen benimle gel. Bu durumu düzeltmeme yardım et."

Bütün vücudum iliklerine kadar ağrıyordu. Caduan'ın yüzünü yeniden görme düşüncesi canımı yakıyordu. Meajqa'nın karşımdaki perişanlığı içimi yakıyordu.

Birilerini sevmenin bu kadar çok can yaktığını daha önce kimse söylememişti.

Sana yardım edemem, Meajqa. İstiyorum ama yapamam. Yeterince güçlü değilim.

Bunları söyleyecek gücüm bile yoktu. O yüzden hiçbir şey söylemedim.

Meajqa ayağa fırladığında hüznünün yerini öfke almıştı. “Ben de kimsenin bulamayacağı bir yere saklanmak istemiyorum mu sanıyorsun?” diye çıkıştı. “Canımı yakabilecek her şeyle ilişkiyi kesmek istemediğimi mi sanıyorsun? Her gece rüyamda insanların laboratuvarlarını görüyorum. Buna rağmen hâlâ babamın yasını tutuyorum. O hain için gözyaşı döküyorum. Şimdi bile yüreğim kederle dolu.” Dudakları pis bir sırıtışla kıvrıldı. “Bütün bunları yüreğimden söküp atabilmek için her şeyi yapardım. Ama yapamıyorum, Aefe. Bunu biliyorum çünkü denedim. Kendimi şaraba verdim, teselliyi sıcak bedenlerde aradım, intikam arzumla boğmaya çalıştım ancak hiçbir şey değişmedi. Artık hiçbir zaman değişmeyeceğini biliyorum. Kralımız... ilk kez ondan korkuyorum. Kendi korkularını öldürmek için yapabileceklerinden korkuyorum. Bunu yaptığında ölecek diğer şeylerden korkuyorum.”

Çok şey ölecekti. Biliyordum. Yine de bir şey söylemedim.

Meajqa’nın sesi öfke ve çaresizlikle sertleşiyordu. “Onun için olmasa bile benim için gel. Arkadaş değil miyiz? Ela’Dar sarayının en perişan iki sakini değil miyiz? Senden bir saraylı ya da Caduan’ın sevgilisi olarak değil, *arkadaşım* olarak rica ediyorum. Benimle gel. Lütfen.”

Git onunla. Meajqa senin dostun. Onu seviyorsun. Sana ihtiyacı var. Olmanı istediği şey ol.

Ama sesim bir türlü çıkmıyordu, vücudum bir türlü kıpırdamıyordu. Umutsuzluk ve keder, kurşundan bir yastık gibi beni boğuyordu.

Meajqa’nın tiksinti dolu bakışlarına teslim oldum. Nefret edilmek, sevmekten daha kolaydı.

“Peki,” diye mırıldandı.

Duvara dönüp uzaklaşan adım seslerini dinledim.

BÖLÜM DOKSAN YEDİ

MAX

Sarlazai'dan beri böylesi bir yıkım görmemiştim. Tisaanah'yla hemen işe koyulduk. Yıkılan kulelerin enkazından hayatta kalanları çıkarmaya çalıştık. Tisaanah gibi başka birkaç hünerci çöküşten önceki saniyeler içinde kendi koruma sihirlerini çağırmayı başarmıştı.

Ama çoğu o kadar şanslı olmamıştı.

Evlerin birçoğu yok olmuş, kaldırım taşları üzerindeki yanık izlerine dönüşmüştü. Tisaanah hemen sorumluluğu üstlendi. İkinci doğasıymış gibi sağlam, istikrarlı bir liderlik ve rahatlatıcı sözlerle herkesi düzene sokmayı başardı. Bu arada ben de arama kurtarma çalışmalarına yardımcı olmak için orduyu topladım.

Sammerin kulelere ilk koşanlardan biriydi. Bizi gördüğünde kırık tuğlaların üzerine yığılarak rahatlamış gibi başını öne eğmişti.

“Şehirde kalmak muhteşem bir fikirmiş,” desem de esprim havada kaldı. Sesimin gerginliği bile espriyi boşa çıkarmaya yetiyordu.

Konuşmadan sadece başım salladı. Birkaç saniye sonra şifacı çantasını alıp işe koyularak Willa’yla enkazda derme çatma bir hastane oluşturdu. Birçok kişinin yardımına ihtiyacı vardı.

Iya patlamadan kısa bir süre sonra geldi. Patlamayı duymuştu. Dairesini bize bırakma kararının hayatını kurtardığı açıktı. Kulelerin ne hale geldiğini görünce ağzım kapattı ve uzunca bir süre heykel gibi hareketsiz kaldı. “Nasıl?” diye soruyordu.

Tisaanah’yla gördüklerimizi anlattık. Hâlâ tuhaf geliyordu. Yaşayan bir ölünün yüzü, göğsüne çakılmış o not... Nura bunu nasıl yapmış olabilirdi? Artık kalbinin kötülüğü konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmıyordum ama Ara’yı sevdiğine nedsizce gerçekten inanmıştım. Artık neye inandığımdan emin değildim. Onunki kadar çarpık bir zihin için bile, bunun nasıl bir sevgi olabileceğini anlamıyordum.

Iya’nın soluk Valtain yüzü her saniye biraz daha çöküyor-muş gibi görünüyordu. “O halde çok zamanımız kalmadı. Diğer konsey üyeleri...” Boğazını temizledi. “Konseyin hayatta kalan üyeleri gece olmadan başkente ulaşmalı.”

Düşüncesi beni felç ediyordu. Bu konulara girmek bile istemiyordum. Bu şartlar altında unvan gibi gereksiz konuları düşünmek saçmalıktı.

Iya gider gitmez bunu Tisaanah’ya söyledim.

“Tam aksine. Artık her zamankinden önemli,” diye karşılık verdi. “Halkının hiçbir zaman olmadığı kadar inanabileceği birine ihtiyacı var.”

“Bu kişi olduğumu düşünmek bile midemi bulandırıyor.”

“Kulağa acımasızca gelebilir, Max. Ama senin *duyguların* bu durumda en önemsiz şey olabilir.”

Huysuz yanımla onunla tartışmak istiyordu. Ama keskin bakışlarıyla söyledikleri bütün kelimeleri yutmama neden oldu.

Kölelikten kaçtım, efendimi öldürdüm, yabancı bir ülkeyi

beni ciddiye almak için zorladım, hayatımı pazarlık konusu ettim, bir isyana liderlik ettim, bir imparatorluk devirdim, seni desteklemek için dağılan ÷lkeneye kadar peşinden geldim. Şimdi yapamayacağını hissettiğini söyleyerek ağlamamı dinlemek zorunda mıyım?

İtirazlarımı yutup, “Bana öyle bakma,” dedim.

“Nasıl?”

“O bakışla.”

Dudaklarının köşesi seğirdi. “Sana bir sır vereyim mi?”

“Ne?”

“Bütün dünyanın senin ilkelerine sahip olmasını dilerdim.”

KONSEY YILLAR İÇİNDE gücünü yitirmişti. Artık bir avuç yaşlanmış hünerciden ibaretti. Kuleler artık olmadığı için beni saraya çağırıyorlar. Zeryth’in yaşadığı dönemden beri... aslında onu öldürdüğümüzden beri buraya gelmemiştim. Aynı yerde başka bir suikast düzenlemek tuhafıma gidiyordu.

Şehrin bu yarısı kulelerdeki patlamadan zarar görmemişti ama yine de her yerde kaos vardı. Sokaklar enkazdan kaçan insanlarla, aceleyle kurulan iyileştirme istasyonlarıyla, önemli bir şey yapılması gerektiği halde tam olarak ne yapmaları gerektiğinden emin olmayan askerlerle doluydu. Buna karşın sarayın içini ürkütücü bir sessizlik kaplamıştı.

Şehre bakan bir balkona açılan taht odasında toplandık. Önümde kıpkırmızı kuşaklarıyla duran cüppeli beş kişiye baktım. Bir avuç insanın koca bir ülkenin kaderini belirleyecek olması, üstelik böyle bir kaderin bana bağlı olması neredeyse gülünç görünüyordu. Üstüm başım kan ve kir içindeydi. Bu unvanı almayı hayal eden aptal ve idealist bir genç olduğum zamanlarda o gün kanlı paçavralar değil, tertemiz kıyafetler giyeceğimi hayal etmişim. Oysa şimdiki halim nedense duruma daha uygun görünüyordu.

Beşinin önünde bir sandalyeye oturdum. Tisaanah kapı aralığında beni izliyordu. Bencilce bir duyguyla, sessiz bir gözlemci olarak burada olmasından memnundum. Bu kadar gergin olacağımı tahmin bile etmemiştim.

“Başlayalım.” İya diğer dört konsey üyesine döndü. “Bir devlet krizi nedeniyle toplandık, sayın konsey üyeleri. Birliklerin başkomutanı ve Ara Kraliçesi Nura Qan’ın beklenmedik bir şekilde ortadan kaybolması yeterince büyük bir endişe kaynağı ama sanırım hepimiz durumun... ne kadar tehlikeli hale geldiği konusunda hemfikiriz.”

Konsey üyeleri onay verircesine mırıldanınca sözlerini sürdürdü. “Çok daha karanlık haberler aldık. Nura kendi halkına bir saldırı düzenledi. Kulelerin yıkılmasından o sorumludur.”

Konsey üyeleri şaşkınlıkla nefeslerini tuttu.

“Ne?”

“Bunun iması bile...”

“İma değil, gerçek. Anlaşılan Maxantarius’un Ara’ya dönmesi pek hoşuna gitmemiş. Kuleleri mahveden Şimşek Tozu’nu o gönderdi.”

Konsey üyelerinin nutku tutulmuştu. Açık kalan ağızlarım izlerken onları suçlayamazdım, inanması zor bir olaydı.

İya hâlâ şaşırtıcı derecede sakindi. “Bütün bunların ışığında umarım hepimiz Nura Qan’ın başkomutanlık görevini sürdürmeyeceği konusunda hemfikirizdir. On altıncı devreden sadece bir tane uygun aday kaldı.” Başıyla beni işaret etti, dört çift göz bana döndüğünde ayağa kalktım. “Bu toplantıyı Maxantarius Farlione’yi oylamak için düzenledim. Konsey üyeleri, oyunuz nedir?”

Ayağa ilk kalkan Waine adındaki konsey üyesi, sadece birkaç ay önce Nura’ya bu unvanı verdiğinden beri on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. “Bu şartlar altında adaylığı onaylıyorum,” diye cevapladı. “Başkomutanlık unvanı senindir, Maxantarius Farlione.”

Duyduklarımdan bu kadar etkileneceğim aklımın ucundan geçmemişti.

Onay veren ikinci konsey üyesi bir kadındı. Üçüncüsü de kararı onayladı.

Sonunda dördüncü konsey üyesi ayağa kalktı. Helena adındaki kadından korkuyordum. On yıl önce Nura'yı başkomutanlığa aday gösteren kişi oydu. Pragmatist bir kadın olarak yasalara harfiyen uyardı. "Nura'nın saldırdığına dair kanıtımız var mı?" diye sordu. "Bu ciddi bir suçlama."

Iya yan gözle bana baktığında başımı iki yana salladım. "Maalesef, konsey üyesi. Bütün kanıtlar patlamada yok oldu."

Nura'nın yazdığı minik sevgi notu, Şimşek Tozu patladığında kül olup uçmuştu.

Helena sikkın görünüyordu. "Durumu anlamadan fevri kararlar alma konusunda endişeliyim, Iya."

Iya cevap verirken kelimelerini özenle seçiyordu. "Nura başından beri birliklerin yasalarını eğip bükmeye çalıştı. İnsanın zihnini etkileyen sihirlerle uğraştığını biliyoruz. Zeryth Aldris'in başına gelenlere hepimiz tanık olduk. Feyler tarafından esir alındıysa, muhtemelen işkence çekmiştir. İşkencenin insanı *ılımlı* birine dönüştürdüğünü hiç duymadım. Siz duydunuz mu?"

"İlimli birini arıyorsak, unvanı neden hüküm giymiş bir savaş suçlusuna veriyoruz?" Waine küçümseyici küçük bir kahkaha attığında Helena kararlı bir şekilde sözlerine devam etti. "Mahkûmiyet kararının meşruiyeti hakkında *şahsen* ne düşünürsek düşünelim, verilen hüküm geçerlidir."

"Ara'da çoğu kişi Sarlazai'da olanları bir zafer olarak görüyor..."

"Görmemeliler," diye araya girdim. "Sarlazai asla yaşanmamalıydı. Bu sebeple beni elerseniz, kararınıza hiçbir itirazım olmaz. Sizin yerinizde olsam belki ben de aynısını yapardım."

"O olayın hangi şartlarda yaşandığını biliyorsun, Helena," dedi Iya usulca. "Sarlazai'da yaşananların sorumluluğu ona yüklenemez. Biz de onun kadar sorumluyuz... belki daha fazla."

“Doğru,” diye kabul etti Helena. “Savaş zamanında her şey daha gerekli görünür. Sorun çıktığında... aşırı önlemler almaya eğilim gösteririz.” Bana çevirdiği gözlerinde hem özür hem de acıma vardı. “Reshaye aşırı bir önlemdi, Maxantarius. Buna asla izin vermemeliydik.”

“Bu görev konusundaki güveninizin ağırlığını anlıyorum,” dedim. “Sadece birlikler değil, Ara söz konusu. Güç bende olduğu sürece, öyle bir şeyin bir daha asla yaşanmaması için elimden geleni yapacağım. Size mükemmel bir yönetici olacağımın sözünü veremem ama ülkemizi ve ruhlarımızı bu pislikten sapasağlam çıkarmak için her şeyi yapacağıma söz veriyorum.” Ağzımdan dökülenlere ben bile şaşıryordum, sözlerimin hepsinde samimiydim.

Dünyayı iyileştirmeyecekse, güce sahip olmanın ne anlamı vardı ki?

Hiçbir şey yapmamak bir ayrıcalıktır, demişti bir keresinde Tisaanah.

Helena nefesini vererek, “Nura için umutlarım vardı,” diye mırıldandı. Kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. En sonunda bana döndü. “Başkomutanlık unvanı senindir, Maxantarius. Tebrik ederim.”

BÖLÜM DOKSAN SEKİZ

TISAANAH

Max'e unvan resmen verildiğinde konseyden kimse kutlama yapmadı. Herkes durumun ciddiyetinin farkındaydı. Tebrikler ve iyi dilekler, cenaze törenindeki başsağlığı dilekleri gibi mırıltılardan ibaretti.

Sımsıkı sarıldığımda Max tek kelime etmedi.

Iya onun sarayın dışında toplanan halka seslenmesinde ısrarcıydı. "Senden duymaları gerekiyor," dedi Max'e. "Bir lider ihtiyaçları var."

İtiraz edeceğini sanmıştım ama Max kendini toparlayıp aşağıda toplanan kalabalığa göz attıktan sonra kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Peki," dedi sessizce. Iya cam kapıları açtığına yaklaştı ancak eşikten geçmeden önce bana bir bakış fırlattı. "Bunlar..." derken belli ki utançla perişan kıyafetlerini kastediyordu.

“Hayır,” dedim. “Asla. Böyle görünüyorsun çünkü onlara yardım ediyordun.”

“Yalnız değildim,” diyerek yanağımı okşadı. “Benimle gel,” dediğinde başımı iki yana salladığımı görünce ekledi. “Sen benim partnerimsin. Gelenekler umurumda değil.”

İtiraz etmek istiyordum. Burası ülkem değildi, olmam gereken yer burası değildi... Ama bana böyle bakan birini nasıl reddedebilirdim?

El ele balkona çıktık. Kapıdan geçerken ona kaçamak bir bakış attım. Berbat haldeydi. Kirliydi, terliydi ve her yeri kana bulanmıştı. Denizde bir cankurtaran salına tutunur gibi kavradığım elinin titrediğini hissedebiliyordum. Ama güneş profilini belirginleştirirken çenesini havaya dikmişti, bakışları güçlü ve berraktı. Çok güzel görünüyordu. Çok uzun zaman önce bahçesinde sarhoş bulduğum adamdan çok farklıydı. Yine de...

Bana baktığında dudaklarında küçük ve gergin bir gülümseme vardı. Gülümsemesi hep dudaklarının sol köşesinden başlardı.

Her şeye rağmen, o en iyi yanlarıyla tanıdığım adamdı.

Korkuluğa gittiğinde aşağıda bir sessizlik oldu. Elimini bırakmadan öylece yan yana, halkım olmayan bir insan denizinin önünde... Ara halkının önünde eşit olarak duruyorduk. Bu ülke beni hem kurtarmış hem de lanetlemişti. Bu ülke beni hem kullanmış hem de özgür bırakmıştı. İlk geldiğimde, etraftaki her şeyin yurdumdan çok farklı göründüğünü düşünmüştüm. Oysa aşağıdaki insan selinin Max’e bakışı, halkımın bana bakışıyla aynıydı.

Belki bir açıdan her yerde insanlar aynıydı.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedi fısıltıyla.

Zor değil, diyebilirdim. Sadece güçlü ve anlaşılır olmaya çalış. Hem gururlu hem de alçakgönüllü ol. Saygın ve dürüst ol. Hem umut ver hem de gerçekçi ol. İçinden geldiği gibi konuş. Bu çok kolay!

Bunun yerine, “Sadece gerçeği söyle,” dedim. “Cesaret vermeni bekleyen askerlerine ne derdin?”

Yutkunduğunda elini bıraktım. “Kelimerle aram iyi değıl-
dir,” dedi öne çıkarak. Elbette söze böyle başlayacaktı. “Belki
şu anda en iyisi budur. Sonuçta konuşmaktan daha önemli işle-
rimiz var. Artık bizi nelerin beklediğinin farkında olduğunuz-
dan eminim. İnsan bile olmayan bir düşmanın saldırısı altın-
dayız. Size cesaret verecek cümleler söyleyebilir, zafer sözleri
verebilirdim ama tutamayacağım sözler vermeyi hiç sevmem.
Şu anda size ancak asla yalan söylemeyeceğime dair söz vere-
bilirim. Trajedinin ne kadar aç gözlü olduğunu bilirim. Traje-
diler her şeyi tüketir. Umudu, inancı... Umut yokluğunda, en
doğrusunun hiçbir şey yapmamak olduğunu düşünürüz. Hiçbir
şey yapmamak en mükemmel eylem gibi görünür. En doğru
yol gibi görünür. Ama tanıdığım biri bir keresinde, hiçbir şey
yapmamanın bir ayrıcalık olduğunu söylemişti. Birçok kişi bu
şansı elde edemez.” Gözleri bir anlığına bana kaydı. “Bunu
söyleyen kişi haklıydı. Söyleyeceklerim içimi acıtıyor ama hiç-
bir şey yapmama yeteneğimizi kaybettik. Karşımızda bildiği-
miz her şeyi paramparça edecek bir güç var... Sayısız savaşta
bulundum ve... belki size zaferlerimden bahsetmeliyim. Belki
zaferin kutsallığına ve vatanseverliğine değinmeliyim. Oysa
gerçek şu ki, tüm bunlardan nefret ediyorum. Hiçbir şey beni
kan dökerek dünyanın daha iyi bir yer olacağına ikna edemez.
İşte bu yüzden...” Derin bir nefes çekip bıraktı. “Bu yüzden,
sizden benimle savaşmanızı istemek gücüme gidiyor. Savaş-
mız yok etmek için değil, sevdiklerimizi korumak için olacak.
Yarın için savaşmanızı istiyorum. Dün kaybettiklerimiz ve ya-
rın kaybedeceklerimiz için savaşmanızı istiyorum. Geçmişteki
bütün savaşlarda kaybettiklerimiz için savaşmanızı istiyorum.
Daha fazlasını hak edenler için savaşmanızı istiyorum.”

Sesi yükseliyor, sözcükleri giderek güçleniyordu. Ağzından
çıkan her kelimeye inandığı belliydi. Bu bile tek başına bütün
şiiirlerden daha etkiliydi, gözlerim yanmaya başlamıştı.

“Bunu söylediğim için aptallık ediyor olabilirim,” diye
devam etti. “Ama daha iyisini yapabileceğimize inanıyorum.

Bu savaştan canlı çıkabileceğimize, daha iyi bir noktaya geleceğimize ve hem kendimize hem de çocuklarımıza daha iyi örnekler olabileceğimize inanıyorum. Bugün bunun için savaşacağız. Huzursuz geçen uzun bir gecenin ardından daha güzel bir günün doğuşunu sizlerle birlikte izlemek istiyorum. Birlikte gündoğumunda buluşalım.”

Başka bir hayatta böyle bir konuşma karşısında halk coşkuyla tepki verirdi. Ancak etrafa sessizlik hâkimdi, saniyeler geçerken iç sıkıntım göğsümü sıkıştırmaya başladı.

Ama sonra aşağıdaki kalabalıkta bir kıvılcım çıktı. Batan güneşin yansıdığı şey o kadar parlaktı ki, neye baktığımı anlamam birkaç saniyemi aldı. Kalabalığın ön tarafına yakın bir yerde toplanan bir grup genç asker kılıçlarını havaya kaldırmıştı.

Uzak olmasına rağmen göz göze geldiğimizde Moth’un sırttığına yemin edebilirdim. Diğerleri kılıçlarını, baltalarını, hançerlerini, süpürgelerini, çapalarını, eşarplarını, şapkalarını, gözlüklerini... sıktıkları yumruklarını havaya kaldırdıkça ışık dalga dalga yayılıyordu.

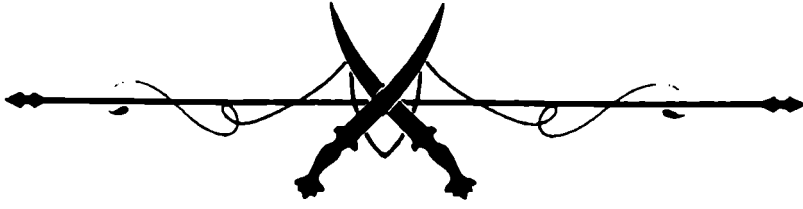
Kimse tezahürat yapmadı. Kimse bağırmadı. Ama bu... sessiz ve kederli dayanışma dalgası bütün alkışlardan çok daha anlamlıydı.

Max’le göz göze geldiğimizde havaya kaldırdığım Il’Sahaj ufka doğru kıpkırmızı kelebekler uçuruyordu.

En son hareket eden oydu. Kalabalığı izlerken boğazı seğiriyordu. Sonunda mızrağını kaldırdı, gökyüzünün kırmızısıyla birleşen alevler bir vaat kadar parlak ve gerçektir.

BÖLÜM DOKSAN DOKUZ

AEFE

Eski hayatımın cesedinde ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Güneş sayısız kez odamı yalayıp geçmişti. Sonunda adım seslerini duydum ama yaklaştıklarında bile kıpırdamadım. Meajqa'nın adımlarından daha hafifti. Gelen kişi sanki hayatı boyunca, dünyada mümkün olduğu kadar az iz bırakmak üzere eğitilmişti.

Sonunda adımlar yatağın yanında durdu ve biri yatağın kenarına eğildi. Omzumda nazik bir dokunuş hissedebiliyordum.

Orscheid, diye düşündüm.

Rüya olmalıydı.

“Ah, canım.”

Döndüğümde annemin o güzel yüzüyle karşılaştım. Onu göreceğim aklımın ucundan bile geçmemiştii, haliyle puslu bir rüyadan uyanırcasına irkildim. “Sen gerçek değilsin.”

Hüzünle gülümsedi. “Gerçeğim.”

Çok farklı görünüyordu. Hâlâ güzeldi ama yaşlanmıştı. Saçına aklar düşmüş, yüzünde çizgiler belirmişti. Gözleri... artık rüya âlemindeymiş gibi bakmıyordu. Tam aksine berraklaşmış, keskinleşmiş ve hüznle dolmuşlardı.

Yavaşça doğruldum. “Neden buradasın? Beni nasıl buldun?”
“Meajqa senin için endişeleniyor.”

Uzanan elinden kaçtım. Hâlâ onu gördüğüme inanamıyor, hatıralarımdaki aklı yerinde olmayan kadınla karşımdaki kişiyi zihnimde eşleştiremiyordum.

“Hayatta olduğunu söylediğinde... ben...” Gözleri hayaletleri arıyormuş gibi odada dolaştı. “Çocuklarından daha uzun yaşamayı düşmanlarıma bile dilemem,” derken bana çevirdiği gözlerinde sevgi vardı. “Seni görmenin nasıl bir his olduğunu anlatamam. Benim zavallı, kayıp kızım.”

Bu sefer dokunmasına izin verdim. Elleri hâlâ hatırladığım gibi sıcak ve yumuşaktı. Yıllar önce aklıyla birlikte bana ilgisi- nin de azaldığını bilmeme rağmen, ilkel bir parçam anne sevgisi için yanıp tutuşuyordu.

“Hep merhametli bir yüreğin oldu, tatlım. Çocukken bile dünyanın yüreğini taşlaştırmasından korkuyordum.”

Kendimi dokunuşuna bırakırken gözlerim titreşerek kapandı. Çok yorgundum. Her yerim ağrıyordu. Tek istediğim güvende hissetmekti. Annemin dokunuşlarıyla yine masum bir çocuk olmuştum. O beni her şeyden korurdu. Dünya henüz canımı yakmamıştı. Beş yüzyıl henüz dişlerini ruhuma geçirmemişti. Nefes almaya çalıştığımda boğazımda düğümlenen hıçkırık serbest kaldı.

“Ah, canım.” Kendimi kucağına bırakmak ne kadar da kolaydı... “Seni hayal kırıklığına uğrattım,” diye mırıldandı saçlarıma. “Çok üzgünüm. Sana yardım edemedim, Aefe.”

Yardım edemedin. Beni yalnız bıraktın.

“Orscheid,” dedim boğulurcasına.

“Kardeşin her gün... her saniye aklımda. Sen...” Devamı-

nı getiremediğinde onun da ağladığını fark ettim. Benimkilerin aksine gözyaşları sessiz ve narindi.

O sırada hüznün pusundan sıyrılarak annemin kollarından uzaklaştım. Huzurun yerini anında öfke almıştı. “Seni, Meajqa mı gönderdi? Neden?”

“Çünkü bana ihtiyacın olduğunu düşünüyor.”

Kalbim sertleşti. “Sana ihtiyacım yok.”

“Herkesin birine ihtiyacı vardır,” diyerek tekrar elini uzattı ama izin vermedim.

“Hayır. Bir zamanlar ihtiyacım vardı. Çocukken annemin beni korumasına ihtiyacım vardı. O zaman sana ihtiyacım vardı.” Keder ve öfke, kan rengi bir boya gibi coşuyordu. “*Orscheid*’m sana ihtiyacı vardı. Benim için savaşırken öldü. Ama sen hiçbir şey yapmadın.”

Acıyla yüzü çarpıldı. “Beni affetmeni beklemiyorum. Yıllar boyunca uyuşturuldu, düşünemez oldum. O adam verebileceğimden çok daha fazlasını benden aldı. Ama tek pişmanlığım, aynı şeyi kızlarıma da yapmasına izin vermiş olmam.”

“İşte tam buradasın. Orscheid öldü. *Ben* ölmüştüm.”

Gözleri dolarken elini uzattı ama geri kaçtım.

“Benimle eve gel,” dedi hemen sonra. “Daha sıcak ve güvenli bir yerde konuşalım.”

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum,” diye tersledim onu. “Konuşacak bir şeyimiz yok.”

Arkamı döndüm.

Çık git. Burası sensiz daha kolay.

Annem kıpırdamadı. “Gördüklerim beni korkutuyor, canım,” diyordu usulca. “Ne zamandır buradasın?”

Cevap vermedim. Hem cevap vermek istemiyordum hem de cevabı bilmiyordum.

“Caduan geri dönüşü olmayan bir hamleye hazırlanıyor, Aefe.”

Caduan hakkında kınayan bir ses tonuyla konuşulmasından hiç hoşlanmıyordum. Bir hışımla ona doğru döndüm. “Söyle-

diği gibi insanları yok etmeye hazırlanıyor. Güzel. Onlar bunu hak ediyorlar.”

“Bu bir hata.”

Alaycı kahkaham bir silahtan farksızdı. “Dünyadan haberin yok. Bana neler yaptıklarını bilmiyorsun. Beş yüzyıl boyunca ellerinde işkence çektim.”

“Anlat o zaman,” dedi yakarırcasına. “Anlat bana, canım. Sana neler yaptılar? Bu yükün ağırlığını tek başına taşıman gerekmiyor.”

Tırnaklarım avucumda kanlı izler bırakıyordu.

Yapamazdım. Ona anlatamazdım. Çektiğim bütün acıları kelimelere sığdırmaya çalışmak... neredeyse imkânsızdı. Kelimeleri özgür bıraksam, sonrasında neler olacağını kestiremiyordum. Evet, işkence çekmişim. Beyaz, beyaz, beyaz odada sonsuz işkencelere maruz kalmışım. Ama diğer yandan, Reshaye oradaydı. Reshaye olarak yaptıklarım... Beş çocuğun mermer zeminde yatan cansız bedenleri gözümün önüne geldiğinde, hep yaptığım gibi manzarayı zihnimin gerilerine gönderdim.

“İnsanlar ve Feyler sorunsuz bir şekilde birlikte yaşayabilir,” dedi annem nazikçe. “Sen bunun kanıtısın. Hatırlıyor musun?”

Çok uzun zaman önce siyah saçlı bir adamla Niraja’da, ay ışığı altında buluştuğumu hatırlıyordum.

“Ona geri döndüm, Aefe. Babana... gerçek babana gittim. Melezdi. Savaşlar bittikten sonra birlikte yaşadık. O, ben ve her şeyini kaybeden kardeşi Ezra.” Gözleri yaşlıydı. “Tanışma şansı bulamadığı halde, baban seni çok severdi.”

Duymaya hazır olmadığım bir gerçeği öğrendiğim günü hatırladım. Küçüklüğümden beri baba olarak bildiğim adamın beni tam da bu yüzden öldürmeye çalıştığı hâlâ aklımdaydı.

“Bu beden yeni,” dedim. “Artık soyun önemi yok.”

“Soyun hâlâ senin bir parçan. Hangi bedende olduğunun bir önemi yok. Geçmişinden kaçamazsın. Kanından kaçamazsın. Kaç kalp atmayı bırakırsa bıraksın, onları öldüremezsın.”

“Caduan benim için savaşıyor,” diye hırladım. “Hepimiz için savaşıyor. Tıpkı *senin* yapman gerektiği gibi.”

“Bu hiçbir şeyi çözmez, tatlım. Her şeyi yok etmesi sonunda hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Düşüncelerimin berraklaştığı anlarda ben de intikam almayı hayal ederdim. Ama sapkın kocamın ölüşünü izlemek, çocuklarımın ölümünü seyretmenin yanında hiçbir anlam taşımıyordu. Hayatımın en kötü günüydü. Ve bu... bu savaş, birçok hayatın en kötü günü olacak.”

Bütün o hayatlar benim hayatımdan daha mı önemliydi? Meajqa’nın hayatından? İnsanlar tarafından kaçırılıp işkence gören, öldürülen, kuşkusuz gelecekte de aynı kötülöklere maruz kalacak tüm Feylerin hayatından daha mı önemliydi?

Diğer yandan beynimin gerilerinde Ishqa’nın yüzüme sıçrayan kanını... balkondan düşen cansız bedenini düşünüyordum. Sonrasında hissettiklerimi hâlâ hatırlıyordum.

Çok boş hissetmiştim.

Düşünceleri zihnimden kovdum. “Çık,” dedim. “Buraya beni manipüle etmek ve kullanmak için gelmişsin. Sana karşı artık hiçbir şey hissetmiyorum.”

Yalan, diye fısıldadı bir ses. *Bana yalan söyleyemezsin.*

Annemin yüzünde gördüğüm ıstırap, tıpkı bir bıçak gibi tahmin ettiğimden de derinlere saplamıyordu.

Doğrulup geriledi. “Meajqa bana Caduan’ın... durumuyla ilgili gerçeği söyledi. En azından söylemediklerinden yeteri kadarını anladım.”

Bütün kaslarım kelimelerin darbesine hazırlanıyormuş gibi gerildi. Ama faydası yoktu, canım yine yanmaya devam ediyordu.

“Babanın insan kanı, onun ömrünü kısaltmıştı. Yanına gittiğimde sadece birkaç on yılı kalmıştı. Yine de o uçup giden yıllar çok değerliydi.” Yanağından bir damla yaş süzöldü. “Ölümden korkma, kızım. Hepimizin bir ayağı öteki dünyada. Sonsuzluk güzeldir. Hem kaybedeceğimiz birini sevmeseydik, zavallı hayatlarımız neye benzerdi ki?”

Görüşüm bulanıklaşıyor, yüreğim sızlıyordu. Annem nazikçe bileğimi tuttuğunda güneş yanığı tenim ortaya çıktı. Bir zamanlar bütün kolum, şimdi artık hatırlamakta zorlandığım hikâyelerle doluydu.

“Başka bir hikâye yazma şansın var, Aefe. Bu şansı yıkım için değil, yaşam için kullan. Kendi öfkende yanıp tükenmeni değil, daha iyi bir hayat yaşamayı istiyorum.”

Yakacak başka şeyler bulursun, diye fısıldadı Nura’nın sesi. *Senin tek bildiğin şey yakmak.*

“Çık,” diyerek elimi geri çektim. “DEFOL!”

Sihrim duvarları titretiyor, sarmaşıklarım annemin ayaklarını geçip yerlerde ilerliyordu.

İşte o zaman gördüm. Korkuyu gördüm. Annem benden korkuyordu.

Güzel.

Kapıya giderken duraksadı. “Seni seviyorum, Aefe,” dedi. “Sevgim kusursuz değil ama tam.”

Yüzyıllar boyunca tek istediğim, birinden içten sevgi sözleri duymak olmuştu. Annemin bunları söylerken samimi olduğu gerçeğini bir şekilde içimde hissedebiliyor, ne yapacağımı bilmiyordum.

Duvara dönüp odadan çıkışını dinledim.

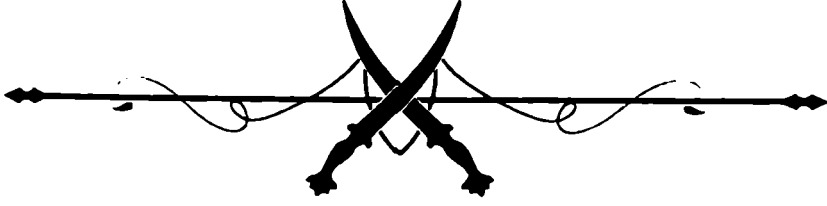
Hangi cüretle ne yapmam gerektiğini söyleyebiliyordu? Hangi cesaretle yüreğimde kabuk bağlamış yaraları açabiliyordu? Caduan hakkında nasıl kötücül bir güçmüş gibi konuşabiliyordu?

Sonunda öfkem, son birkaç haftadır beni yatağa hapseden umutsuzluk battaniyesini parçaladı. Saatlerce bu örtünün altında pişmiştim.

Ayağa kalktım.

BÖLÜM YÜZ

AEFE

Ela'Dar artık yanmıyordu. Açık yaralar artık yara izlerine dönüşmüştü. Hava gözyaşı ve ölüm kokuyordu. Keder, sis gibi bütün yoğunluğuyla her nefeste ağırlaşıyordu. Bu kedere, öfke de eşlik ediyordu.

Kaleye dönüp koridorlardan geçerek en üst kata çıktığım sırada çok az kişi beni fark etti. Caduan'ı odasında buldum. Balkonda durmuş, aşağıdaki şehre bakıyordu. Odası darmadağınktı. Kâğıtlar, haritalar ve kanlı giysiler her yere saçılmıştı. Dökülen mürekkep şişeleri, etraftaki kitapları ve arşivleri mahvetmişti ama yatak bozulmamıştı.

Arkasından yaklaştığımda hiç kıpırdamadı, dönüp bakmadı. "Sabah yola çıkıyoruz," diye açıkladı. "On bin asker. Herkes. Her şeyimizle saldıracağız. Bütün savaşçılar, bütün hünerciler, bütün gölgeler. Bana korkaklığı bırakmamı söylemiştin. Şimdi seni dinliyorum." Sakin konuşuyordu ama bıçak sırtındaki

denge her an bozulabilirdi. “Bak,” dedi gözlerini manzaradan ayırmadan.

Baktım.

Ela’Dar sokaklarında yürürken tanık olduğum şiddet, ciğerlerimi bir sis gibi istila etmişti. Ama yukarıdan bakarken, sokaklar ve şehrin her bir köşesindeki uğultulu enerji görülebiliyordu. Herkes hareket halindeydi. Güneş ışıkları, metal bıçakların üzerinde küçük yıldızlar gibi parlıyordu. Şehir değişimin eşiğindeydi. Değişim arzusu içten bir dalga gibi kabarıyordu.

“Senin için,” derken çok sakindi. Yine de bana bakmıyordu. “Hepsi senin için. Bunu daha önce hiç söylememiştim ama şimdi buna pişmanım çünkü tekrar gelmeyeceğini düşünmüştüm.”

Neden benim için savaşmadın? diye sormuştum anneme.

Güçlü ve keskin profiline baktım, şehri izliyordu. Sonunda nazikçe dokunarak onu kendime çevirdim.

Son gördüğümünden çok daha farklıydı. Karanlık gölgeler yüzünün her çukuruna yerleşmişti. Gözlerinin etrafında gölge sanılabilecek kadar silik, sadece bembeyaz teni yüzünden görülebilen siyah damarlar fark edilebiliyordu.

Her şeye rağmen... çok güzeldi. Gözlerim yüzünün her bir kıvrımını ve düzlüğünü okşadı, gergin kaşlarından burnuna inerek dudaklarının kıvrımını takip etti.

Bana bakışı...

“Sana dokunmama izin ver,” derken sesi fısıltıdan ibaretti. Bana yalvarıyordu.

Başımı salladım.

Eli yanağındaki elime uzandı. Başparmağı her bir kasın üzerinde öyle nazikçe geziniyordu ki, dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyordu. Önce narin kemiklerimi ve eklemlerimi okşadı. Dokunuşu o kadar yumuşaktı ki, sanki beni kırmaktan korkuyordu. İçimde bir şeyler kopup nefesim kesilince beni umutsuz bir şekilde kollarıyla sardı. Kendini kontrol edemiyormuş gibiydi, sanki gerçek olduğuma inanamıyordu.

Kollarımı boynuna dolayıp kendimi ona bıraktım. Birini bu kadar çok özlemenin mümkün olduğunu hiç bilmezdim.

Dudaklarımı boynuna, çenesine, yanağına bastırdım. Yüzümü kendine çevirip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Dillerimiz buluşurken bütün hücrelerim eriyordu.

Zorla başka başka bedenlerin içine itildiğimde istediğim tek şey bu olmuştu. Bedenim bana ait olsa da artık kendimi Resha-ye olduğum zamandan çok daha özgür bir ruha bağlı hissediyordum... ancak diğer yandan hâlâ çok uzaktım.

Ondan kopmak bir savaştı. Bütün dürtülerim kopmamak için savaşıyordu. Yine de yüzüne bakabilecek kadar geri çekilip onu kapıdan içeri ittim. Ellerim gömleğinde, parmaklarım düğmelerin üstündeydi.

Eli içgüdüsel bir hızla beni durdurmak istercesine bileğime gitti.

Gözlerine uzunca baktığımda elini çekti.

Gömleğinin düğmelerini açtım, gölgeler kaslarının üzerinde nehirler ve vadiler oluşturunuyordu. Karanlık her şeye hâkim olmuş gibiydi. Hep bu kadar kötü müydü? Gittiğimden beri daha mı kötüleşmişti? İncecik kılcal damarlar omuzlarına, beline ve gövdesinin yanlarına uzandığı için artık vücudunun çok az yeri sağlamdı.

İzlere dokunurken kaçma isteğime direniyordum. Parmak uçlarım, bu dünyanın altındaki binlerce evrenin derinliklerindeki zehirli bir şeye temas etmiş gibi yanıyordu. Kendi sihrimin geri teptiği... aynı zamanda çağırdığı bir şey gibiydi.

Ne olduğunu biliyordum. Ölümü hissedebiliyordum.

“Ne kadar zamanın kaldı?” diye sordum.

“Bin yıllık yanlışı düzeltecek kadar,” dedi Caduan.

Hayır, bu yetmezdi.

Ona bakarken bakışlarının şiddeti beni neredeyse sendeletecekti. O kadar şiddetliydi ki, üstümde adeta bir balyoz etkisi yaratıyordu. İfadesiz yüzüne rağmen gözlerindeki öfke ateş gibi parlıyordu.

Kendimi aptal gibi hissettim.

Bunu daha önce nasıl görmemiştim? Nasıl hissedememiş-tim? Caduan'ın her zaman benden çok daha sakin olduğunu düşünmüştüm. Ama öyle değildi. Benim kadar öfkeliydi çünkü o da çok şey kaybetmişti.

Şimdi öfkesi arzuya karışıyor, parmak eklemleriyle yanağı-mı okşuyordu.

“Benimle kal,” diye fısıldadı.

Beni bırakma, diye yalvarmıştı ona. Kalmamı istiyordu ama zamanı gelince beni terk edecekti.

“Seni zorlayamam,” diye mırıldandı. “Sadece rica ediyorum. Lütfen. Ben... son günlerimi seninle doldurmak istiyorum. Hayatım boyunca bilginin peşinde koştum ama artık tek istediğim sensin. Her şeyinle seni istiyorum. Ölüm geldiğinde en son seni görmek istiyorum. Yeni dünyayı inşa ederken yanımda olmanı istiyorum.”

Şölen sırasındaki konuşmasını... ölülerin isimlerini büyük bir ciddiyet ve saygıyla okumasını hatırladım. Şimdi de bana olan aşkı kutsal bir şeymiş gibi konuşuyordu.

Aslında şimdi tam zamamydı. Ondan kendine hâkim olmasını ve insanlar hatırına, melez kanım hatırına; bir zamanlar Maxantarius, Tisaanah ve diğer binlerce ruhla paylaştığım bağ hatırına merhamet dileyebilirdim.

O anda beni dinleyeceğini biliyordum.

Ama dünyanın adaletsizliği içimde kırık camlar gibi kaynıyordu. Etrafımız öfkeli ve kederli insanlarla dolu bir şehirle çevriliydi. *Ben de* kızgın ve kederliydim. Yanlışları düzeltmek istiyordum, intikam almak istiyordum.

Hepsinden önemlisi, *onu* istiyordum.

Ölümü yenebilir, Caduan'ı kurtarabilirdim. Artık hiçbir şeyi kaybetmek istemiyordum. Onun kadar değerli bir şeyi kaybedemezdim. Bütün imkânsızlıklara rağmen beni geri getirmişti. Bunun insanlar açısından ne anlama geldiği umurumda değildi. Feyler için ne anlama geldiği bile umurumda değildi.

Bunun aşk olduğunun farkındaydım. Aşk, yıkıma değerdı.

“Evet, kalacağım,” derken onu arzuyla öptüm.

Sihrim adeta kendiliğinden canlandı. Sarmaşıklar her yanı sarıyor, iç içe geçen bedenlerimizi kuşatıyordu. Yapraklar kırmızı ve menekşe rengindeydi. İnsan ve Fey kanı sıçramış, hızla kararan kabuklara dönüşmüştü. O huzurlu kolları beni, Caduan’ı ve ölümü içine çekiyordu.

BÖLÜM YÜZ BİR

TISAANAH

Düşmanın... ya da düşmanlarımızın kıyılarımıza ne zaman ulaşacağını bilmiyorduk. Max barikatların mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kıyıdan birkaç mil açıkta her yöne kurulmasını emretmişti. Böylece Nura ya da Caduan harekete geçtiğinde önceden haberdar olabileceğimizi umuyordu. Hünerciler birliklerin hızlı hareket edebilmesi için *stratagram* ağları kurmuştu. Kusursuz değildi ama idare etmek zorundaydık. Artık Güldiş'in desteğine sahip değildik. Elimizdeki güçlerden en iyi şekilde yararlanmamız gerekiyordu.

Serel ve Riasha'ya acil bir mektup yazarak ittifakın yardımını istedim. Kendi sallantılı durumlarında bize kaç kişi gönderebileceklerini bilmiyordum. Belki askerlerimiz hem Nura'yı hem de Feyleri durdurmaya yetecekmiş gibi davranabilirdim.

Çok az zamanımız ve yapacak çok fazla işimiz vardı. Bu savaş için bir asır boyunca hazırlansak bile, yine de yeterli ol-

mayacakmış gibi görünüyordu. Bitmek bilmeyen strateji toplantılarından sonra İya kalemini kenara bıraktı. “Bence yapabileceğimiz başka bir şey yok.”

Bunu nasıl söyleyebiliyordu ki? Yapabileceğimiz bir şeyler her zaman olurdu.

İtiraz etmek üzere ağzımı açtığımı görünce hemen ekledi. “Biraz dinlenin. Yürüyen ölülerden farkımız kalmazsa, sonunda kimseye faydamız olmayacak.”

Bütün kaslarım çığlık çığlığa itiraz ediyordu ama haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Max’le birlikte sarayda bize ayrılan odaya döndük. Burası geçici bir operasyon üssü haline getirdiğimiz bir misafir odasıydı. Bir kısmı çalışma odası, bir kısmı strateji merkezi, bir kısmı da askeri üs olarak kullanılıyordu. İlk geldiğimizde derli toplu ve zarifti. Şimdiyse bir mürekkep ve parşömen kasırgasına maruz kalmış gibi görünüyordu.

Max özensiz bir şekilde yataktaki kâğıt yığınını temizlemeye çalıştı ama daha hepsini toplayamadan ipleri kopmuş bir kukla misali yatağa yığıldı. Konuşmakta zorlanıyormuş gibi beni eliyle yanına çağırıyordu.

Yatağa yaklaştım ama uzanmadım. O kadar yorgun görünüyordu ki, bu konuşma için doğru zaman olduğundan emin değildim. Diğer yandan, bu fırsatın geçip gitmesine izin veririmsem konuşmak için başka bir fırsatımız olmayabilirdi. “Sana vermek istediğim bir şey var,” dedim.

Bir gözünü açtı. “Böyle bir ortamda hediye verme cömertliğin inanılmaz.”

Kulelerin enkazından kurtarabildiğim tek şey olan çantama gidip içini karıştırdım. Neredeyse her şey kırılmıştı ama en önemlisi neredeyse sağlam sayılırdı. Kurtulması mucize gibiydi.

Doğrulduğunda yanık kumaş parçasını uzattım. Max uzunca

bir süre sessizce elindekine baktı, sonunda konuştuğunda sesi çatlıyordu. “Bunu... bunu nereden buldun?”

“Kolay olmadı. Kimse böylesi çirkin bir şeyi bulmak için o kadar uğraşmamalı.”

Boğuk bir kahkaha attı.

Resim gerçekten de korkunçtu. Pembe-kırmızı güllerle dolu bir bahçedeki taştan banka garip bir şekilde uzanmış sarı saçlı, çok şişman ve çıplak bir kadın resmedilmişti. Ressam pek yetenekli değildi, iki boyutlu figürün proporsiyonları tuhaftı, renkler gösterişli sayılabilecek kadar parlaktı.

Max o zaman haklıydı. Ne kadar çirkin olursa olsun, bu resim derin bir saygı ve sevginin eseri idi. Tıpkı yıllar önce o kafede olduğu gibi ağlarken Max’in yüzünden akan boyaları görebiliyordum.

Kalbimi ona teslim ettiğim gece, ay ışığındaki Threll düzlüğünde yanıma oturup bana bu resimlerden bahsetmişti. Onları gördüğünde nasıl dibe vurduğunu, ona en korkunç anlarında bile bir yerlerde birilerinin mutlu olduğunu hatırlattıklarını anlatmıştı. Bu resimler ona umudu hatırlatmıştı. Şimdi başka bir karanlık dönemde, aynı umudu burada da hissedebiliyordum.

Sadece bu küçük tabloyu bulabilmiştim. Çerçevesi yoktu. Biraz hasar görmüş, patlamadan dolayı bir köşesi yanmıştı. Yine de onu çok değerli bir şeymiş gibi göğsüne bastırıyordu.

Yanma oturduğumda omuzlarımız birbirine değdi. “Kulübedeki o gece... Kesik ellerin gönderildiği gece, geleceği hiç düşünüp düşünmediğimi sormuştun. Ben... o zaman sana cevap verememişim. Ama o korkunç yerde hapsediğin her saniye o geceyi ve sana söylemediklerimi düşündüm. Hayatımda hiç bu kadar büyük bir pişmanlık yaşamamıştım.”

“Tisaanah, ben asla...”

Elini tutup sıktım. “O gece veremediğim cevap, gelecekte pek bir şey beklemememdi. Sorduğunda öyle düşünüyordum. Şimdi de öyle. Yarın da öyle olacak.”

Dünyada başka bir şey yokmuş gibi gözlerime bakıyordu.

Birlikte yaşadığımız onca şeye rağmen... sadece onun bende görmesine izin verdiğim onca zayıflığa rağmen, bakışlarımı kaçırma dürtüsüyle savaştımam gerekiyordu. Hiçbir şey beni böylesine saf bir kırılganlık kadar korkutmamıştı.

“Sen benim yuvamsın, Max. Bir yuvam olabileceğine inanmak için kendime hiç izin vermemiştım. Ama gelecek umudunda bir cesaret olduğunun farkına vardım. Ve...”

Anı ve tutkulu öpücüğü kelimelerimin geri kalanını yuttu. Tadı, kokusu... her şeyiyle söylemek istediklerimin bütün önemini silip atıyordu.

Sonunda alnını alnıma bastırarak, “Seni ne kadar sevdiğimi tahmin bile edemezsin,” diye mırıldandı.

Aslında çok iyi tahmin ediyorum, demek istiyordum ama bunun yerine, “Benimle evlen,” dedim.

Max donup kalmıştı. “Tekrar söyle,” diye fısıldadı.

“Benimle evlen, gizemli yılan adam.”

Sımsıkı sarılıp beni göğsüne bastırırken tekrar tekrar öptü. Sonra gözlerime bakacak kadar başını geri çekti. “Eh, *sanırım* evleneceğiz.”

BÖLÜM YÜZ İKİ

MAX

Iya azıcık dinlenmiş olmasına rağmen zorlamalarımız sonunda nikâhı kıymayı kabul etti. Bir yere gidecek, gösterişli bir kutlama yapacak zamanımız yoktu. O yüzden sarayın avlusundaki bahçelere inerken bir şekilde zaman yaratıp Sammerin'i almaya gittik. Kapısını yumrukladıktan sonra sinirli selamını bölerek, "Yorgun olduğumu biliyorum," dedim. "Ama kıyamet kopmadan evlenmeye karar verdik. Gelip... izlemek falan ister misin?"

Beni kapıdan kovsa onu suçlayamazdım ama öyle bir şey yapmadı.

Tisaanah'yla hazırlanmak için zaman harcamamıştık. Düşmanlar gelmeden önce nikâhı kıymak her şeyden önemliydi. Dolayısıyla yüzümüzü yıkayıp sarayda bulduğumuz temiz pe-lerinleri omuzlarımıza atmakla yetindik.

Bahçeye yürürken yolun iki yanındaki çalılardan birkaç kır-

mızı çiçek koparıp sevdiğim kadının saçına taktım. Gülümse-mesi dünyanın bütün elbiselerine, makyajlarına ve sihirlerine bedeldi. Çok güzel görünüyordu.

Iya elinde bir kitapla önümüzde durdu. İçinde bulunduğumuz duruma rağmen keyfi oldukça yerindeydi. Ara düğünleri herkesin bildiği gibi uzun, karmaşık törenlerdi. O yüzden kitabı açtığında uzun ve kuru bir okuma yapmasını bekliyordum. “Lütfen bu kısmı atlayalım,” dedim. “Zaten kimse dinlemiyor, böyle bir zamanda hiç gereği yok.”

Bilgiç bir sırtışla, “Haklısın,” dedi Iya. “Belki farklı bir şey hoşunuza gider diye düşündüm,” diye ekledikten sonra kitabın sayfalarını gösterdi. Ara dilinde değil, Threll dilindeydi.

Tisaanah bir an için nefesini tuttu. “Nyzrene düğünlerini biliyor musun?”

“Hatalarımı şimdiden bağışlarsan, yapamayacağım şey değil.”

“Şahsen hiç Nyzrene düğünü görmedim. O zamanlar çok küçüktüm.”

“Öyleyse yaratıcı olabiliriz. Sonuçta kimse bu işin uzmanı değil.” Iya cebinden kırmızı bir kurdele çıkarıp avuçlarımızı birleştirmemizi söyledi. “Nyzrene düğünlerinde hediye niyeti-ne beş söz verilir. İki söz gelinden, iki söz damattan ve bir söz tanrılardan alınır.” Kurdeleyi serçeparmaklarımıza gevşekçe dolayıp Tisaanah’ya beklenti dolu gözlerle baktı.

Tisaanah belli belirsiz kızarmıştı. “Ben... hiçbir şey hazırlamadım.”

“Sorun değil,” dedi Iya, nazikçe gülümsüyordu. “Böylece vereceğin söz daha içten olacaktır.”

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra Tisaanah bana baktı. “Max... İlk olarak, sana geleceğimi vereceğime söz veriyorum. Bizim geleceğimiz. Bu geleceği birlikte inşa edeceğimize söz veriyorum. Bu gelecek için bütün gücümle savaşaçağıma söz veriyorum.”

Boğazıma bir yumru oturduğundan konuşmak benim için zor olacaktı.

Iya kırmızı kurdeleyi serçeparmaklarımızın üstünde sıkıp diğer parmaklarımıza geçerek bana döndü. “Maxantarius?”

Ne söyleyeceğimi bilmediğimden değildi. Aslında söyleyecek çok şeyim vardı ve hiçbirisi yeterli gelmeyecekmiş gibi hissettiriyordu. “Sana eş olma sözü veriyorum,” dedim sonunda. “Nereye gidersen git, seninle yürüyeceğime söz veriyorum. Bütün zorlukları seninle karşılayacağıma söz veriyorum. Bir daha asla yalnız savaşmayacaksın.”

Kurdele yüzükparmaklarımızı sıktıktan sonra diğerlerine dolandı.

“Sana kalbimi veriyorum,” dedi Tisaanah. Bütün dünya silinmişti. Sadece biz, çiçekler ve sözlerimiz vardı. “Sana kalbimi açıyorum. Senden saklayacak hiçbir şeyim yok. İyi günde ve kötü günde sana aşkımın sözünü veriyorum. Her zaman dönebileceğin bir kucak olacağım.”

Yanaklarından süzülen gümüş renkli iki damla yaşı görünce her şeyi bırakıp onu öpmek istedim. Son sözümü vermek için kelimelerle boğuştuğum sırada küçük bir sessizlik oldu. “Sana ruhumu veriyorum. Kusursuz değil, hatta darmadağın bir ruh. Yaralı bir ruh. Ama... en iyi yanları senindir. Kapıma geldiğin andan itibaren, tüm iyi yanlarım senin içindi.”

Farkına varmamış olsak da bu doğrudu. Geldiği ilk günden beri, çok daha iyi biri olmak istememi sağlamıştı. Oysa henüz adını bile bilmiyordum. Her geçen gün, bu isteğimin gerçekleşmesine yardım etmişti.

Tisaanah boğulurcasına bir kahkaha attı. “Sen her şeyinle iyisin, Max,” diyerek boştaki elini yanağıma yerleştirdi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Öpüşmek ne kadar da kolaydı. Gözyaşlarımızla ıslanan dudakları portakal tadındaydı.

Artık umursamadığım başka bir diyarda, “Eh,” dedi Iya. “Tanrılar adına bir söz vermem gerekiyordu ama verdiğim sözü hatırlayacağımdan emin olmadığım için bu kısmı atlasak iyi olacak. Bence verilen sözler yeterli. Artık evlisiniz.”

Geri çekilip birbirimize bakarken karım bana sıırıtıyordu. Bu anı sonsuza kadar saklamak istiyordum.

Parmaklarımıza dolanan kurdeleden kurtulduğumuzda Tisaanah önce Iya'ya, ardından Sammerin'e sarıldı. Kucaklaşmalarının ardından dostum bana dönünce kaşlarım havaya kalktı. "Yüceler aşkına, Sammerin... Bu da ne?" Gözleri yaşlı değildi. Onu ağlarken hiç görmemiştim ve eğer şimdi ağlamaya başlarsa biraz hayal kırıklığına uğrayabilirdim. Ama yüzündeki açık duygusallık şaşırmam için yeterliydi.

"Sadece... çok uzun bir süre boyunca seni kaybettiğimizi düşündüm ve şimdi böyle bir şeyin olması fikri..." Başını iki yana sallayıp bana kocaman sarıldı. "Tebrikler, Max."

"Teşekkürler, Sammerin." Her zamanki gibi tebriğinden çok daha fazlası için teşekkür ediyordum. Ona hayatımı borçluydum. Sammerin'e yaşamaya değer bir hayat borçluydum.

Normal şartlar altında hepimizin keyifli kutlamalara daldığı, kendimizi yemek, şarap ve kaygısız neşeyle tıka basa doyurduğumuz bir an yaşamamız gerekirdi.

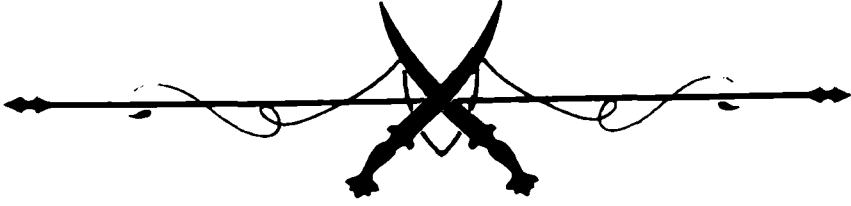
Oysa soğuk bir rüzgâr aniden yaprakları hışırdatarak bahçede dolaşırken Tisaanah'nın saçındaki kırmızı çiçek uçtu ve pas grisi bulutlarda kaybolmak üzere gökyüzüne havalandı. Aynı anda kederli bir çağrıyla yankılanan çan seslerini duyduk.

Hepimiz sessizliğe gömülmüştük. Uyarı işareti doğudaki gözetleme kulesinden geliyordu. Kimse ne anlama geldiğini sorgulamadı. Tören sona ermişti.

Bu işaret, düşmanın *kapıya dayandığı* anlamına geliyordu.

BÖLÜM YÜZ ÜÇ

AEFE

Daha önce okyanusu hiç görmemiştim. Güverteye çıktığımızda ufuğa kadar uzanan sudan başka bir şey görmüyor, gözlerimi ilk açtığım andakinden çok daha küçük ve yalnız hissediyordum.

Ama... o zamandan beri çok şey değişmişti. Artık neden burada olduğumu biliyordum. Küçüktüm ama yüreğimi kavuran bir amaca sahiptim ve bu bile ilk birkaç saniyenin ardından korkumu hayranlığa dönüştürmeye yetmişti.

Caduan için hissettiğim korku hâlâ içimdeydi. Sağlığı o kadar hızlı bozulmuştu ki, ne kadar kötü durumda olduğunu daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Halsizliğini parmaklıklara ve duvarlara tutunarak, öksürüklerini elinin tersiyle gizleyerek, her zaman boğazına kadar iliklediği gömlekleriyle ustaca saklamayı başarmıştı. Oysa kimse dile getirmeye cesaret edemese de herkes durumun kötü olduğunu

farkındaydı. Belki de gemideki insan sayısını sınırlı tutmasının asıl nedeni buydu. Ben, Meajqa, Luia, ile onun çok güvendiği bir avuç general ve az sayıda kişi yola çıkıyorduk. Ela'Dar donanmasının geri kalanı savaşıçılardan oluşuyordu. Bütün gemilerimiz seferber edilmişti.

Caduan bana bunu bir kereden fazla yapacak zamanımız olmadığını söylüyordu. Aslında ne demek istediğini biliyordum. Bunu bir daha yapacak zamanı yoktu.

İlk gece uyuma zahmetine bile girmedim. Bunun yerine küpeştede durup ay ışığında okyanusu izledim. Sular, karanlıkta dans eden gümüşten bir örtü gibi hareket ediyordu.

Caduan hemen sonra yanıma geldi.

“Denizi hiç görmemiştin,” dedim. “En azından bu bedende görmedim.”

“Büyüleyici.”

Ona bakmazsam, ölümün onu tükettiğini görmeyeceğimi düşünüyordum. Ama ölümü sesinde de duyunca ister istemez irkildim.

“Bu dünyada üç büyük bilinmez var,” diye devam etti. “Deniz onlardan biri. Millerce derine iniyor. Derinlerde bu gemiden bile büyük canlılar yaşıyor. Üstelik bu bilgiler, Feylerin görme şansını yakalayabildiklerinden ibaret. Suyun altında nasıl bir hayat olduğu hakkında çok az bilgiye sahibiz.”

Gözlerini gökyüzüne çevirdiğinde ona bakmaya karar verdim. Kalbim sıkışyordu. “Keşfetmek ister miydin?” diye sordum.

“Gökyüzünü mü? Denizi mi?”

“İkisini de.”

“Evet. Ama ne kadar denesem de beş yüzyıl bile tüm bilinmeyenleri keşfetmeye yetmedi.”

Bir dizi arızalı insanın zihninde çürüyerek geçirdiğim beş yüzyıl, çok uzun sürmüş gibi hissettirmişti. Caduan hâlâ yapmak istediği şeylerden söz ederken, o süre trajik ve adaletsiz bir şekilde kısaymış gibi geliyordu.

Delici bakışlarıyla aklımı okuyordu sanki. “Hayatımla ilgili

hiçbir pişmanlığım yok, Aefe,” dedi usulca. “Hâlâ öğrenmem gerekenler var. Belki de ölüm, öğrenebileceğim en ilginç şeylerden biridir. Bu dünyanın ötesinde daha bir sürü dünya var.”

Ölen Feyler için söyledikleri, yüzyıllar öncesinden bir hatıra gibiydi.

“Ölüm bir kapıdır,” diye mırıldandım.

Halsizce gülümsedi. “Bu hayat bana sabit olan tek gerçeğin, hiçbir şeyin tamamen sona ermemesi olduğunu öğretti.”

Küçük bir kahkaha attım. “Bir zamanlar düşüncesi bile beni dehşete düşürürdü. Reshaye olduğum zamanlar, sonsuzluktan çok korkardım.”

“Artık korkmuyor musun?”

Duraksadım. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. “Belki. Bilmiyorum.”

“Seni ilk gördüğümde, korkusuz olduğunu düşünmüştüm,” dedi Caduan. “Sen... ilginçtin. Tanıdığım hiç kimseye benze-miyordun.”

“Bütün hayatımı korku içinde geçirmişim gibi hissediyorum.”

“Her şeyi hissediyorsun,” diyerek gözlerimin üzerine düşen koyu kıvılcık saçlarımı arkaya itti. “Bu, dünyadaki en cesur şey. Hissetmek. Şahsen ben de sık sık hissetmekten korkuyorum.”

Caduan’ın sözde korkaklığını yüzüne vurduğum her seferinde, bıçak kadar keskin kelimeler kullanıyordum. Onunla öyle konuştuğum için kendime lanet ediyordum. Caduan şimdiye kadar tanıdığım en cesur insandı.

Ama hakkımda yanılıyordu.

Başını eğip, her zamanki gibi sessiz bir zarafetle öksürdü. Bana dönüp güven veren küçük bir gülümsemeyle baktığında, elindeki ve ağzının kenarındaki koyu menekşe rengini görebiliyordum.

Caduan’ın başka bir dünyanın kapısında durduğunu hayal ederken kendimi hiç de cesur hissetmiyordum.

GÜNLER GEÇTİ. ELA'DAR donanması, gökyüzünde yol alan kuşlar gibi denizi yarararak ilerliyordu. Hava giderek gerginleşiyor, şakaların yerini sessiz bir gerginlik alıyor, Caduan çok daha az konuşuyordu. Birkaç gün sonra nefes alıp verirken çektiği sancıları gizlemekte zorlandığı için konuşmadığını anladım.

Ara'yla aramızdaki mesafeyi gözetlemeleri için kuş formundaki Wyshraj gözcülerini önden göndermiştik. Sonunda taptaze bir telaşla geri döndüler. İleride Threll... Ara gemileri görmüşlerdi. Şüphelendiğimiz gibi, Nura da ihanetle dolu ülkesinde tahtını geri almak üzere okyanusu geçiyordu.

“Ordusu var,” dedi gözcülerden biri. “Bütün Threll gücünü toplamış ve...”

Caduan elini havaya kaldırdı. Daha fazlasını duymaya ihtiyacı yoktu.

Bir... tuhaflık olduğunu biliyordum. Denizde olduğumuz her gün, bu dünyanın altında bir yerlerde bu tuhaflığın büyüdüğünü hissetmiştim. Şimdiyse Nura'nın çalınan Lejara havuzunu sezdiğimin farkına varıyordum. O Lejara, *beni* yaratan sihirdi.

“Hızlanalım,” dedi Caduan kararlı bir şekilde. “Ara'ya önce ya da onunla aynı zamanda ulaşırsak, yaşadıkları içsel kaosu lehimize kullanabiliriz.”

Emri itiraza yer bırakmıyordu. Yelkenler açılıp hünercilerin sihri gemiyi hızlandırırken pruvaya döndü.

Öyle hızlı ilerliyorduk ki, saçlarıma hâkim olmakta zorlanıyordum. Meajqa saçlarını bağlama zahmetine bile girmemişti, o yüzden altın saçları yüzüne çarpıyordu. Nedense yol boyunca pek konuşmamıştı.

“Neyin var?” diye sordum sonunda.

“Bence bu bir hata,” dedi Meajqa. “Bence yüzen tabutlardan farkımız yok.” Yüzünü gökyüzüne çevirirken başka bir şey söylemedi.

BÖLÜM YÜZ DÖRT

TISAANAH

Körfez donanma gemileriyle dolmuştu. O kadar çok gemi vardı ki, ufukta kan rengi yelkenlerden başka bir şey görülemiyordu. Yelkenleri tanımıştım, o gemiler bir zamanlar Esmaris Mikov'a aitti. Mikov bölgesinin denize kıyısı bile yoktu, buna rağmen dünyanın en büyük Filolarından biri onlara aitti. Esmaris için böyle bir filonun faydaları ya da işlevleri önemli değildi. Parası ve gücü vardı, o yüzden gemileri satın almıştı.

Sonra kaderin acımasız bir cilvesiyle, Nura o gemileri eline geçirmişti.

Yelkenleri gördüğümde *yadırgamadım*. Esmaris öteki dünyadan sırtıma son bir bıçak darbesi indiriyordu.

Sokaklardaki insanlar dehşet içinde ağızlarını açarak öylece duruyor, hem donanmaya hem de gökyüzüne bakıyordu. Tıpkı taştaki yarıklar ya da bedendeki yaralar gibi gökyüzünün boydan boya kızıl çizgilerle kaplandığı görülebiliyordu.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Max. “Nura bu kadar çok insanı nasıl toplayabildi?”

Konuşamıyordum. Manzara dünyanın sonuna benziyordu. Hava bile aynı anda çok soğuk, sıcak, nemli ve kuruydu. Her nefesimde ciğerlerim tarif edemediğim bir zehirle doluyor, en derinlerdeki sihrim bile kendi içinde büzüşüyordu. Bunu daha önce... Nura’nın başarısız olan deneylerinde ve Lejara havuzunda hissetmişim. Belimde taşıdığım kırık kalp parçaları, şimdi bile içimde her zamankinden çok daha uçuk bir his yaratıyordu.

Max’le göz göze geldim. Kenetlenen ellerimizi kaldırıp elimin üstüne bir öpücük kondurdu. “Her ne olursa olsun, sonunda bunu yapabildiğimize seviniyorum.”

Gülümsemem buruktu. “Geleceğimiz için seninle yan yana savaşacağıma söz verirken, savaşın çok yakın olduğunu biliyordum,” diye cevap verdim.

“Çok asilsin,” derken alçalttığı sesi daha ciddiye. “Sakin benden önce ölme, Tisaanah. Zavallı bir dul olmak istemiyorum.”

“Sen ölmezsen, ben de ölmem.”

Dudağının sol kenarı kıvrıldı. “Anlaştık.”

“Anlaştık.”

Gülümsemesi solarken arkadaşşımdan, sevgilimden... kocamdan bir Ara liderine dönüşmesini izledim. Acaba bendeki dönüşümü de görebiliyor muydu?

Nura’nın bir şahinle gönderdiği not, Max’le görüşme talep ediyordu. İya bu bilgiyi saçma bir teklifmiş gibi aktarmıştı ama adam daha sözünü bitiremeden, “Tamam, görüşeceğiz,” dedi Max.

Sammerin’in kaşları endişeyle çatılmıştı. “Nura’nın aklı başında değil. Bunu hepimiz biliyoruz. Gerçekten görüşmek istiyor muyuz?”

“O görüşmeden öğreneceğimiz bir şeyler mutlaka çıkacaktır,” dedim.

Max beni onaylarcasına çenesini eğdi. “Böylesine büyük bir orduyu toplamayı nasıl başardığını bilmiyorum ama filoya bakılırsa sayıları çok fazla. Daha çok kan dökülmesini önlemek için ne kadar küçük olursa olsun, bu şansı değerlendirmeliyiz. Bu kıyametin eşiğindeki Ara halkına borcumuzdur.”

Küçük şans demek abartılı sayılırdı. Nura’yı ancak bir mucize durdurabilirdi. Ama onunla yüzleşirsek, en azından neyle karşı karşıya olduğumuza dair bir fikir edinmemize yardım ederdi. Belki ondan bir şeyler öğrenebilirdik.

Max elini uzattı. Geride kalmamı söylemeye çalışma zahmetine bile girmiyordu. “Tisaanah’yla gideceğiz,” diye açıkladı. “Elimizdeki bütün Syrizenleri de yanımıza alacağız. Gerekirse oradan hızla çıkabilecek insanlara ihtiyacım var.”

NURA’YLA KIYIDAN YARIM mil kadar uzaktaki küçük bir adaya kurduğu donanma üssünde buluştuk. Adaya indiğimizde ilk fark ettiğim, adeta bir duvar gibi nefesimin kesilmesine neden olan koku olmuştu. Sihrime saldırırken mide bulandıran his burada çok daha güçlüydü. Max... hatta sayıları daha az olsa da Syrizenler bile hissetmişti.

Nura bizi bekliyordu. Gemisinden rıhtıma bir köprü uzatılmıştı. Yaklaştığında yüzümdeki şoku saklamak için kendimle savaşıyordum.

Zeryth de ölmeden önce böyle görünüyordu. Siyah damarlar, gözlerinin etrafındaki bembeyaz Valtain cildini kaplamıştı. Gözbebekleri karanlıkla tezat oluşturunuyordu, bir cesedinki kadar beyazdı. Kana bulanmış beyaz pantolonunun paçalarını çizmelerinin içine sokmuştu. Kolsuz ceketini boynunu açıkta bırakıyordu. Artık yanık izlerini saklamadığı gibi, ellerinden dirseklerine uzanan simsiyah lekeyi de saklamıyordu.

Yanındaki askerlerin yüzüne ışık düştüğünde kendimi tuta-

mayıp küçük bir cıglık attım. Syrizenlerden biri elini ağzına götürmüştü. Max'ın burnu tiksintiyle seğiriyordu.

Böylesi büyük bir ordunun nasıl toplandığı anlaşılmıştı. Arkasındaki askerler insan ya da Fey değildi. Canlı bile değillerdi.

Hayır, Nura'nın askerleri cesetlerdi... bomboş bakan, her açıdan yanlışı görünen, derilerinin altından yayılan tekinsiz ışıkla yürüyen ölülerdi. Daha önce yarattıklarına hiç benzemiyorlardı. Bunlar çürümüyor, kontrolden çıkmıyorlardı. İtaatkâr bir ruhsuzlukla arkasında öylece duruyorlardı.

Nura'nın başarısına bakıyordum. Başından beri bunu yaratmak için uğraşıyordu.

Gözlerine ulaşmayan kan dondurucu bir gülümsemeyle rıhtıma indi.

Bir terslik var, diye düşündüm. Zeryth gibi kontrolden çıkmış.

“Merhaba, Max ve Tisaanah.” Sesi yumuşak bir melodi gibiydi. “Yüce insanlar tarafından karşılanmak ne büyük bir şeref.”

“Nura... sen ne yaptın?” Max gözlerini cesetlerden alamıyordu.

“Senin başaramadığını başardım. Feylerin sahip olduğu önemli bir şeyi aldım,” derken gülümsemesi soldu. “Duyduğuma göre, bunun için bana teşekkür edeceğine halkımı bana karşı kışkırtmaya çalışıyormuşsun.”

Max öne doğru bir adım attı. Onu tutup geri çekmemek için kendimle savaşıyordum. “Şu haline bak,” diye mırıldandı. “Şu yaptığına bak.”

Nura'nın dudakları seğirdi. “Bakıyorum da yine eski haline dönmüştün. Yine aynı ahlak bekçiliği. *Sen* bak,” diyerek başıyla arkasını işaret etti. “Kansız bir savaş yürütüyorum. Tıpkı sürekli kanayan kalbinin istediği gibi.”

“Kendi halkına Şimşek Tozu gönderdin. Kendi ülkeni patlattın.”

“Ben...” Nura'nın gözleri arkamızda yanan Ara'ya kayınca,

yüzü öfke ve kederle çarpıldı. “Savaşta muhalefete yer yoktur,” diye tısladı sonra. “Ryvenai Savaşı’nda dersimizi aldığımızda beraberdik.”

“Bunu yüce amaçlar uğruna yapıyormuş gibi davranmaktan vazgeç. Senin içini *okuyorum*, Nura. Seni herkesten iyi tanıyorum. Belki haklısındır, belki de Ara’ya kızmaya sonuna kadar hakkın vardır. Ama...”

“Bu ülkeyi seviyorum,” diye patladı Nura.

“Sevgin uğruna yapabileceklerini gördüm.” Max eliyle Ara’nın dumanlı kıyı şeridini işaret etti. “Senin lanet olası sevginle hayatta kalmamız mümkün değil, Nura. Bence bunu sen de biliyorsun. Sakın bana bu yaptığının *doğru* olduğunu söyleme.”

Nura bir an için incinmiş gibi göründü. Yüzündeki çizgiler artık duygularını daha çok ortaya çıkarıyordu. “Tisaanah’nın Leydi Zorokov’u canlı canlı yakmasını izledim,” diye tısladı. “Korkunç bir ölüm... Kadın çığlıklar atarken molozların altındaydım. Buna ne diyorsun?”

Nura’nın arkasındaki küpeştede bir hareketlenme olurken çılgın ve dağınık beyaz saçlarıyla askerlerin arasından fırlayan Vardir derin bir nefes aldı, sonra koşarak köprüden aşağı indi. Max’le bana bakmadan yanımızdan geçerken gözünü Ara’nın kıyı şeridinden ayırmıyordu.

“Gemiye geri dön, Vardir,” diye çemkirdi Nura. Arkasına bile bakmamıştı.

Fakat adam onu duymamış gibiydi, parmağını Ara’ya doğrultmuştu. “Bak... şuna *bak!*”

“Vardir...” diye bağırdı Nura.

“*Şuna bak!*” Sonra adamın gözleri önce Max’e, ardından bana kaydı. “Hissediyor musun? Derinlerle bağlantın sayesinde kesin hissediyorsundur.”

İşaret ettiği şeyin enkaz değil, patlamada kalbin parçalandığı yıkıntılardan yükselen kıpkırmızı parlak duman olduğunu fark ettim. Max’le birlikte parçaları toplamamıza rağmen, sihrin yarattığı tuhaf yarık hâlâ oradaydı.

Vardir'in paniği duraksamama neden oldu. Deli olabilirdi ama aynı zamanda derin sihir katmanları hakkında dünyadaki herkesten daha fazla şey biliyordu.

"Hissediyor musun?" dedi yine. "Çatlakları hissediyor musun?"

Zehirli histen... dünyanın altındaki binlerce katman yer değiştiriyormuş gibi dengesizlik hissinden bahsediyordu. Evet, hissediyordum.

Vardir sessizliğimi onay olarak algılamış olmalıydı. "Sen hissedemiyorsun," dedi Nura'ya dönüp. Bütün paniğini bu cümleye sığdırmıştı. "Yanlış hesap yaptım. Büyük bir hata olacak, her şey çökecek. Çok derinlerden sihir çektik, bunu..."

"Gemiye dön."

"Ama ben..."

"*Gemiye dön!*" Nura bir anlığına sihrinin kontrolünü kaybetmiş gibiydi, sıkıdığı yumruğunda bulanık gölgeler oynaşmaya başlamıştı.

Cesetlere, Feylere, donanmaya rağmen *bu nokta...* Nura'nın kontrolünü kaybettiği an ödümü koparıyordu.

"Ne oldu, Vardir?" diye sordu Max. Sesinde belirgin bir huzursuzluk vardı.

"Bu..." diye söze başladı Vardir ama Nura elini havaya kaldırdığında doğal olamayacak bir dalgayla sihir etrafında patladı. Parmaklarını oynatırken adamın bedeni bir bez bebek gibi köprüden yukarı sürüklendi, cesetlerden oluşan asker duvarına çarptıkça onların da sendelemesine neden oluyordu. Buna rağmen askerler tekinsiz bir kesinlikle hemen duruşlarını düzeltiyor, bomboş bakışlarıyla dengelerini sağlıyorlardı.

Bir hışımla dönüp bize baktığında Nura'nın gözlerindeki öfke ateşi büyümüştü. Daha delice bakıyordu. "İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Feyler geliyor. En büyük silahlarını çaldım ama hâlâ iyi bir güce sahipler. Üstelik gözlerini kan bürümüş durumda." Elini uzattığında üç parmağının kesik olduğunu gördüm. Kalan iki parmağı çürümüştü, kan kırmızısına boyanan göğün altında mavi ve menekşe renginde bir nabız gibi atıyor-

du. “Senden son kez yardım istiyorum. Ara sadece birlikte çalışırsak ayakta kalabilir.” Yüz ifadesi kaşla göz arasında değiştiğinde korkmuş, yalvaran bir çocuk gibi görünüyordu. “Hâlâ birlikte çalışabiliriz, Max.”

Nura kendi yalanlarına inanır, sadece kendini kandırırdı. Ama güç peşinde olanların neye benzediğini çok iyi biliyordum. Esmaris, Ahzeen, Zeryth, hatta Reshaye... Nura’nın ona zalimce davranan dünyaya karşı intikam alma arzusuydu. Herkes gibi o da kaybolmuş hissediyordu ve evine dönmesine yardım edecek bir rehberi yoktu.

Uzun süren sessizliği, bu dünyanın ötesinde bir yerlerden gelen ve giderek yükselen tiz bir vızıltı dolduruyordu.

Max bir adım daha attığında, “Max,” diye tıslayarak onu tutmaya çalıştım ama elimden kurtuldu. Nura’nın elini tuttuğunda yüreğim ağzımdaydı.

“Max,” dedim yine.

Nura’nın dudaklarında bir gülümseme seğiriyordu. “Hep iyi bir takım olduk.”

Max’in parmakları onun çelimsiz elini sımsıkı sarmıştı. “Umurumda bile olmamalıydı ama yaşanan onca şeyden sonra bile, böyle bitmesini hiç istemediğimi bilmen önemliymiş gibi hissediyorum.”

Onu dövüşürken sayısız kez izlemiştim, yine de darbesinin hızı ve isabetiyle beni şaşırtmayı başarmıştı. Bıçak kaburgalarının arasına saplanırken Nura’nın hareket edecek zamanı olmamış, vücudu bile tepki verememişti. İkinci bıçak darbesinde bacaklarındaki güç çekildi.

Saniyeler saatlere dönüşmüş gibiydi. Tüm ordusu aynı anda, mükemmel bir senkronla harekete geçti.

Bu anı bekliyordum. Max’e yakın duran ilk askerin hareket etmesine fırsat bırakmadan onu vurdum.

Max, yere yığılırken kıyafeti kana bulanana Nura’nın elini bırakmamıştı. Nura da onun omzunu tutuyor, böyle bir şeyi hiç beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla yüzüne bakıyordu.

Şaşkınlığından zevk alıyordum.

Onu bitirdik.

Aptallıktı.

Nura'nın dudaklarına acı dolu ama aynı zamanda acımasız bir gülümsemenin yerleştiğini gördüm. "Beni bu kadar iyi tanıdığın halde hafife alman üzücü, Max."

Aldığım zevk anında soğuyarak korkuya dönüştü. Askerler üzerimize yürümeye başlamıştı. Birini, sonra diğerini bıçakladım. Zaten çürüyen derileri hızla kararıyordu.

Buradan gitmemiz gerekiyordu. Buradan şimdi gitmemiz gerekiyordu.

Yüzümde hissettiğim sıcaklık ve ışık, Max'in alevlerinden kaynaklanmıyordu. Nura'nın elinde bir şey... içinde bir şey görünen bir tür kehribar taşı vardı.

Neydi?

Avucumda bir acı hissedince aşağı baktım.

Etimdeki pusula göz alırcasına parlıyordu.

Lejara.

Nura'nın elindeki bir Lejara.

"Hayır, seni aptal çocuk. *Hayır!*" diye uludu Vardir güverte-
den. "Hepimizin sonunu getireceksin!"

Nura sadece gülümsüyordu. Avucunun üstünde asılı duran taşın ışığı gözü kör edecek kadar güçlenmişti.

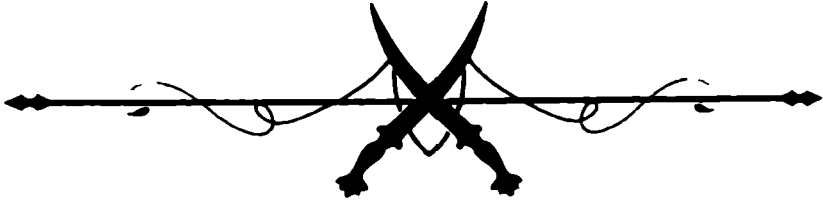
Derinlerden çekilen sihrin, bir kum saatindeki kumlar gibi dünyamıza aktığını hissedebiliyordum.

Max'i tutup *stratagram*'ı çizdiğim anda...

Dünya bir patlamayla bembeyaz bir ışığa boğuldu.

BÖLÜM YÜZ BEŞ

AEFE

Ara sahili, kıyıyı dolduran kırmızı yelkenli gemilerle iltihaplı bir yaraya benziyordu. Luia küçümsercesine nefes verdi. “Gelmemize gerek bile yokmuş. Bırakalım birbirlerini yok etsinler.”

Haklı olduğunu herkesten iyi biliyordum. İnsanların yüreğini görmüştüm. Beni bir silah olarak kullanıp birbirlerini yok etmişlerdi. Fakat asıl mesele, insanların ölümünü izlemek değildi. Öldürme eylemini gerçekleştirmenin tatminini yaşamaktı. Ara manzarası içimi sızlatırken tek istediğim, içimdeki sızıyı bal tadındaki kanla bastırmaktı.

Sahilden bir yel estiğinde ciğerlerim tuzlu havayla doldu.

Meajqa ürpererek, “Bu koku,” diye mırıldandı. “Uyandığımda evden uzak olduğumu bu koku sayesinde anladım. Hiçbir şey göremiyordum ama koku...” Sanki kendi kendine konuşuyordu.

Onu anlıyordum.

Caduan elini onun omzuna koydu. “Bir daha asla bunu yaşamayacaksın.”

Meajqa yutkunup bir şey söylemeden gözlerini tekrar sahile çevirdi.

Denizi izliyordum, savaşa bir donanma gelmişti. Midem bulanıyor, sırtım ürperiyordu. Karayla aramızdaki mesafenin tam ortasında, üzerinde bir bina bulunan küçük bir ada vardı. Muhtemelen bir tür deniz üssüydü. Ara’nın kıyı şeridini kaplayan gemiler arasından neler olduğunu görmek zordu ama nedense gözlerimi oradan ayırmakta zorlanıyordum.

Caduan güvertede etrafımıza toplanmış olan diğer liderlere dönerek çenesini havaya kaldırdı. Hastalığına rağmen hâlâ bir kral gibi görünüyordu.

Bir parçam, fırsatım varken onu doyasıya izlemek istiyordu. Ama gözlerim ister istemez o adaya geri döndü.

“Bunu niye yaptığımızı unutmayın,” derken sakın sesi güçlüydü. “Neden buraya...”

Ani bir acıyla sarsılınca göğsümü tutarak iki büklüm oldum. Oysa çektiğim acı etimden ve kemiğimden de daha derin bir yerden geliyordu. Caduan da hırıltılı bir nefes çekip küpeşteye yapışmıştı, aynı hisle sarsıldığını görebiliyordum.

Kirpiklerimi kırıştırdığımda milyonlarca görüntü zihnime savruldu. Ara Kraliçesi, kanlı gülümsemesi, alevler... Maxantarius’un yüzü, dehşet ve şaşkınlıkla kocaman açılan gözleri....

Her şey aynı anda oluyordu.

“Caduan...” diye nefes almaya çalışarak ona doğru sendeledim.

Ama o küpeşteden adaya bakıyordu. “Kalkanlar!” diye kükredi birden. “Çabuk!”

Saniyeler içinde her yer bembeyaz oldu.

BÖLÜM YÜZ ALTI

MAX

Beni bu kadar iyi tanıdığın halde hafife alman üzücü, Max.

Onu hiç hafife almamıştım. Sadece fırsatı değerlendirmeye karar vermiştim.

Tisaanah bizi son saniyede oradan çıkarmayı başarmıştı. Aceleye gelen *stratagram* ya da Nura'nın sihir patlaması yüzünden, tekrar başkent sahilindeki barikatların arkasına konduğumuzda aradan saniyeler, belki dakikalar geçmişti. Gözlerimi açtığımda Tisaanah'nın üzerime eğildiğini gördüm. Rahatlatarak iç çekmesi yüzünden ne kadar baygın kalmış olabileceğimi merak ediyordum. Elimi tutarak kalkmama yardım etti.

Afetten farksız savaşlarda bulunmuştum, birçok kez en kötüsünü gördüğümü düşünmüştüm. Hayır, gördüklerim hiçbir şeydi. Asıl cehennem *buydu*.

Nura'nın askerleri kıyıya vurmuş, doğal olmayan mide bulandırıcı sihirler kullanan cesetler bir sele dönüşmüştü. Feyler

de karaya çıkmıştı. Şu anda sadece birkaç gemileri vardı ama daha fazlası gelecekti. Artık okyanusu zar zor görebiliyordum. Her yer kırmızıyla mor renkli dumandan, sihir ve birbirini parçalayan figürlerden ibaretti.

“Yüceler aşkına,” diye mırıldandım. Kendime paniklemek için on saniye tanıdıktan sonra, on saniyeyi de düşünmeye ayırdım.

Bu savaşı kazanamayız. Hepimiz burada öleceğiz.

On saniye.

Sonra korkularımı geri püskürttüm.

Tisaanah da bana kararlı gözlerle bakıyordu. “Buna hazırız.”

Evet, hazırдық.

Değerlendir, karar ver, eyleme geç.

Değerlendir.

Sayımız azdı ama bir planımız vardı. En azından şimdilik sahil şeridinde bariyerler oluşturmuştuk. Bu iyiydi ama başka bir şey... içimdeki garip bir his beynimi gıdıklıyordu. Kulelerden yükselen kırmızı duman daha da ısınmış, fazlasıyla yoğunlaşmıştı. Havayı tıpkı ateş gibi dalgalandırıyordu. Daha tuhaf kısmı, başka bir ışık çizgisinin daha oluşmasıydı. Biri kulelerden yükselen kırmızı, diğeri kıyıda görünen turuncu... Vardir'in uyarısı kulaklarımda yankılandı. Onun gibi dengesiz bir adamın bu kadar telaşlanması... iyiye işaret değildi. Demek ki söylediği önemli bir şeydi.

Karar ver.

Askerler panikliyordu. Bariyeri sağlam tutmamız gerekiyordu ama Nura'nın doğal olmayan ordusuyla beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması planda aksamaya neden olmuştu. Sihre gelince... şehrimiz yerle bir olacaksa bununla baş edemezdik. Önce onu kontrol altına almalıydık, yoksa hiçbir şey yapamadan ölüp giderdik.

Eyleme geç.

Tisaanah'ya döndüm. Havaya kaldırdığı kılıcı, sihriyle mas-mavi parlıyordu. Kendi silahımı aldım, ikinci göz kapaklarımı açtım ve işe koyuldum.

ADAMLARIMIZ BUNA HAZIR değildi. Fey kralının korkunç gölge canavarlarıyla aylarca savaşarak imkânsızlığın sanatında ustalaşanlar dahil, ordudaki hiç kimse yürüyen cesetlerle savaşmayı beklememişti. Atıma binerek düzeni sağlamak için dört-nala aralarında dolaştım.

Binlerce asker, Feylerin ve Nura'nın güçleri arasındaki koya akmak için bekliyordu. Bariyer kırılırsa bizi boğmaya yetecek kadar ceset vardı. Ama herkesi sakın tutmayı başarırırsak, en azından kaçınılmaz olanı geciktirebilirdik.

Güçlerimizi yeteneklere göre organize etmiş, savunmayı sınıflandırmıştık.

En önde suda ustalaşmış Valtain hünercileri büyük dalgalar yaratarak gemilerin birbirine çarpmasını sağlıyordu. Toprak ustası Solarie hünercileri hemen arkalarında kaya ve topraktan on, yirmi, otuz adımlık zorlu bariyerler örüyordu. Düşünce gücünde ustalaşmış daha çok Valtain ise kıyılarımıza akan Feyleri korkuya boğuyordu. Hünerci olmayan okçularımız ve süvarilerimiz de vardı.

Başta planımız çalışıyormuş gibi göründü. Bir savunma hattını geçenler, sonrakinde kesinlikle durduruluyordu. Bir süre için düşmanı durdurmayı başardık.

Ama ölülerle savaşmak gibi bir sorunumuz vardı. Öldükten sonra durmuyorlardı. Durdurmanın tek yolu hepsini teker teker parçalamaktı. Israrlı olmaları ve sayıca üstünlükleri sayesinde bir süre sonra bizi yorgun düşürdüler. Bu arada şekil değiştiren Feyler kuşlara dönüşerek barikatlarımızın üzerinden geçmeye, savunma hatlarımızı teker teker delmeye başlamıştı.

Bütün gücümüzle savaşıyorduk ama tüm planlamalara rağmen

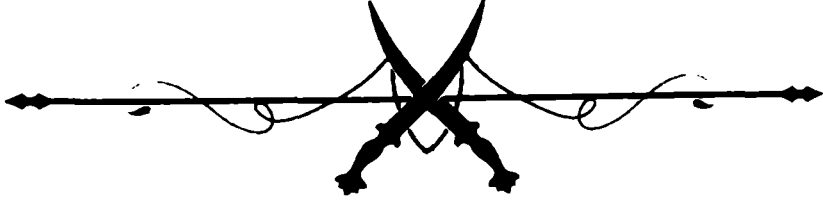
men hesaba katmadığımız bir sürü şey vardı. Hatlarımızdaki her çatlakta Güldiş desteğinin eksikliğini hissederek hayıflanıyordum. Binlerce iyi eğitilmiş savaşçı yanımızda olsaydı, zaferle yıkım arasında bir fark yaratabilirdik.

Fakat artık geri dönülmez bir noktaya gelmiştik. Bariyerlerimizi sağlam tutan şey yalnızca ölen askerlerimizin cesetleriydi. Sesim çatlayana kadar emirler yağdırdım. Ellerim kana bulanana ve dünyayı kıpkırmızı görene kadar, her şey yanık et kokana kadar her adımında öldürmeye devam ettim.

Bana güvenen insanların üst üste yığılan cesetlerini görebiliyordum. Yığınlar her saniye biraz daha yükseliyordu. Daha kötüsü... o cesetler de kıpırdanmaya başlamıştı.

BÖLÜM YÜZ YEDİ

AEFE

Ara'ya çılgın bir güçle saldırdık. Eski kana susamış halime dönmem kolay olmuştu. Gemiden kıyıya geçene kadar Resha-ye'ye tekrar dönüşmüştüm.

Caduan'ın yanından ayrılmadım. Bütün gücüyle savaşıyordu ama hareketleri yavaş, darbeleri zayıftı. Sihri sıklıkla etkisiz kalıyordu. Onun yanında kalarak her hatasını telafi ettim. Hayat ve ölüm, parmak uçlarımda oynasıyordu.

Tek bir amacımız vardı. Ara yeryüzünden silinene kadar tüm insanları katledecektik. Buna Nura'yı bulup öldürmenin ve bizden çaldığı gücü geri almanın da dahil olduğunu düşünüyordum.

Kendime bunu yapabileceğimizi söyleyip duruyordum. Ara'yı yok edebilir, bana işkence yapanları bu dünyadan silebilirdik.

Caduan'ı kurtarabilirdik.

Onu kurtarabilirdim.

**Her darbem, öldürdüğüm herkes, yere dökülen her insan
kanı bu vaadin nabzına dönüşmüştü.**

Onu kurtarabilirim.

BÖLÜM YÜZ SEKİZ

TISAANAHA

Karanlık boğucuydu, şafak gelmek bilmiyordu. Etraftaki tek ışık, Max'in ateşinden ve barikatlar boyunca dizilen meşalelerden geliyordu. Bu meşaleler çığlık atan yüzleri kıpkırmızı kesikler halinde aydınlatıyordu. Kendi ölülerimiz hareket etmeye başladığında asıl kâbus başlamıştı. Savunmamız neredeyse dağılmak üzereydi. Feyler ceset dalgasını yararak hızla ilerliyordu ama onlar da insan yığınları karşısında zorlanıyordu. Max hâlâ direnen askerlerimizin arasında koşturuyor, çatlak sesiyle emirler yağıdırıyor, cesaret vermek için kükrüyordu. Yorgunluğun ağırlığı omuzlarımıza çökmüştü.

Tüm çabalarımıza rağmen savunmamız çöküyordu.

Çat!

Sesi duyunca Max'le birlikte donakaldık. Üçüncü Fey dalgası kıyılarımıza çıkıyordu. Daha da kötüsü, bunlar sihir kullanarak çocuk oynucağıymış gibi Solarie duvarlarımızı yıkıyordu.

Boğuluyormuş gibi bir ses çıkardım.

İşimiz bitmişti.

Cesetler ve Feyler sayıca bizden çok fazlaydı. Max'le bakışırken aynı korkunç farkındalığı onun gözlerinde de görebiliyordum. Yutkunup silahını daha sıkı kavradığında alevler mızrağı boyunca titreşti. Il'Sahaj kılıcımı havaya kaldırdım. En azından son nefesimize kadar birlikte savaşıacak... birlikte ölecektik.

O sırada şehre giden geçitten yaklaşan garip bir şey gözümüne çarptı. Farklılığıyla hemen dikkat çekiyordu. Bir dizi... ışık mıydı? Altın rengi ışıklar mıydı? Karanlıkta ne olduğunu anlamak neredeyse imkânsızdı.

Gözlerimi kırptıştırırken Max'in koluna dokundum. "Max, şuna bak!"

Kaşları çatıldı. Başta o da neye baktığını anlayamamıştı, sonra aynı anda fark ettik.

Sadece ışık değildi. Uzaktakiler dizi dizi meşalelerdi. Binlerce meşale altın zırhları ve sessizce dalgalanan sancakları aydınlatıyordu. Sancaklar okunamayacak kadar uzaktaydı ama üzerlerinde ne olduğunu biliyordum.

Güldiş sembolü.

Max, bacaklarındaki güç çekilirken delice bir neşeyle yorgun bir kahkaha attı. "Lanet olası, Brayan. O piçi hiç bu kadar sevmemiştim."

Güldiş hızlı çalışıyordu, şehre kuzeyden akın ediyorlardı. Brayan haklıydı, askerlerin hepsi inanılmaz savaşçılardı. Gelmeleriyle Feylerin dikkati dağılmıştı, düşman farklı yönlerle kaçışıyordu. Avantaj bize mi geçmişti? Bunu söylemek için henüz erkendi. Böylesine kana susamış bir karanlıkta *kazanmak* neye benzerdi ki? Ama destek güçlerle en azından hayatta kalma şansımız artmıştı. Dakikalar önce tükenen umutlarım yeniden canlanmıştı.

Sonunda Max'le birlikte kalan bariyerlerden birinin arkasına geçtik. Nefes nefese olduğumuz için konuşmakta zorla-

niyorduk. Kaslarım çılgınlık atıyordu. Bir yerlerimden yaranmıştım ama neresi olduğunu bile kestiremiyordum. “Nura ölene kadar bu iş bitmeyecek,” dedim kesik nefeslerle.

Max başını sallamakla yetindi. Konuşamıyordu, bir kanaması vardı. Acaba ne kadar kötü...

“Maxantarius!”

Adam bir anda ortaya çıkmıştı. Kılıcım boğazına dayandığında tiz bir çılgılık attı. “Dur!”

Max alevlerini canlandırınca Vardir’in dehşet içindeki yüzü aydınlandı. Dudakları titriyordu, eğri büğrü ellerini havaya kaldırmıştı. “Yardıma geldim! Yardıma geldim!” diyordu.

“Nasıl yardım edecekmişsin?” dedi Max sertçe.

“Ben... ben... ben...” Vardir zorla yutkundu. “Ben yanıldım. Yanlış hesap yaptım. Anlayamadım fakat şimdi anlıyorum. Şu ana kadar anlayamamıştım, anlayamamıştım...”

“Vardir!” diye çıkıştı Max. “Ne söyleyeceksen *hemen* söyle, yoksa sabrım tükenecek.”

“Şu! Ve... şu! Çok kötü, çok, çok, çok kötü.”

Parmağıyla gösterdiği yere baktım. Kulelerin enkazından yükselen kırmızı dumanı ve kıyıdaki deniz üssüne yakın bir yerden yayılan altın renkli dumanı işaret ediyordu.

“Ne olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Bilmiyordum, uzunca bir süre anlamamıştım ama o kadar bariz ki aslında...” Delice tiz bir kahkaha attı. “*Kanıyor.*”

“Kanıyor mu?” diye üsteledim.

“Doğal düzeni bozduk,” dedi. “Sıktık, bastık, bıçakladık, kazdık...”

“Sadede gel, Vardir!” diye kükredi Max. Yaklaşan bir asker cesedini bıçaklamak için konuşmasına ara verdi. Bariyerin ardındaki şiddetin gürültüsü giderek artıyordu. Her saniye üzerimize çullanabilirlerdi. Burada öylece duramazdık.

“Evet, kanıyor! Kanıyor! Et gibi!” Vardir vurgulamak istercesine sarkık derisini çimdikledi. “Biliyorsunuz, sihir katmanlardan oluşuyor. Ne kadar derine inerseniz, o kadar güçlü ve ka-

rarsız oluyor. Ama sihrin etinde bir sürü delik açarsan ne olur? Bütünü yırtıp bozarsan ne olur? Lejara havuzlarıyla yaptığımız buydu. Sihir katmanları arasındaki bariyerleri parçalıyorduk ve bugün... o sınırı aştık.”

Vardir’e elini uzatan cesedi son anda parçaladım. Adam kendini anlatmaya o kadar kaptırmıştı ki, etrafında olan bitenin farkında bile değildi.

Başım dönüyordu. Tenimdeki karıncalanmaya kaos eklenmişti, o yüzden Vardir’in söylediklerini anlamakta zorlanıyordum.

“Yani temeldeki yapı *bozuldu*,” dedi ısrarla. “Sihrin yapısı bozuldu.”

“Yani... sihir dünyası çöküyor, öyle mi?” diye sordum.

Başını sallarken sırttı. “Büyüleyici. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini bilmiyordum!” derken gülümsemesi ekşidi. “Elbette korkunç bir şey. Çok korkunç. Bu... eh, her şeyin sonu anlamına gelir. Tabii yaraları kapatmazsak.”

“Kapatmak mı?” Max artık bağırarak konuşmak zorundaydı, Etrafımızdaki çatışma, yükselen bir kan dalgası gibiydi.

“Anlayacağınız üzere, hepsi bir denge meselesi. Birinin üç Lejarayı aynı anda kullanması gerekiyor. Yaratım, değişim ve ölüm. Böylece birbirleriyle dengede olmalarını sağlayacak. Sonra delikleri kapatarak katmanlar arasındaki sihir akımını durduracak. Hepsini birden kesecek ve böylece hepsi yok olacak. Çok basit.”

Basit dediği anda kahkaha atmak istedim.

Değişim sihrinin ne kadar tüketici bir his yarattığını biliyordum. Üç sihri *aynı anda* kullanma fikri... Bunu aklım almıyordu.

Max mızrağıyla başka bir cesedi yere yığdıktan sonra, “Vardir,” dedi iki nefes arasında. “Bu saçmalık.”

“Ah, hayır. Hiç saçma değil,” dedi adam neşeyle. “Sonunda ölebilirsin ama bunun mümkün olduğundan emin olabilirsin. Sadece...” Kaşları çatıldı. “Muhtemelen herhangi bir yerde bunu yapamazsın. Bütün sihirleri aynı anda tutan sadece birkaç yer var.”

Max'le umutsuzca bakışırken bir kılıç arkamdan omzumu sıyrınca hiç düşünmeden mızrağını Fey askerine sapladı. Sonra adama tekrar dönerek, "Neden bunları kraliçen yerine bize anlatıyorsun?" diye sordu.

"Ona anlatmaya çalıştım ama ne yazık ki, artık kimseyi dinlemiyor."

"Sonra bize geldin? Neden?"

Vardir gücenmiş görünüyordu. "Eh, ben *deli* değilim, Maxantarius. Ben bir bilim adamıyım. *Dünyanın* sona ermesini..."

Saldırıyı Vardir'den önce gördüm. Hiçbir şeyin farkında olmayan adam, balta vücuduna inerken korkuyla büzüşmedi bile. Nura'nın ölü askerlerinden biri saldırmıştı, onu hallettim ama çok geç kalmıştım. Vardir yerde can çekişiyordu. Boğazı kesilmişti, ölümlük bile konuşmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını oynatıyordu. Çok geçmeden cesetlerden birine dönüştü.

Max'in bedenini süsleyen ameliyat izlerini düşünürken Vardir'in daha kötülerine maruz kalmasını diliyordum ama ölümünden zevk almak için zamanım yoktu. Hızlı bir şekilde üzerimize gelen dalgayı yarararak ilerlemeye başladık. Sonunda nefes nefese durduğumuzda elim yanıyordu.

Sırtımızı duvara yaslamıştık. Aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. Vardir'in söyledikleri en iyi ihtimalle kulağa kocaman bir saçmalık gibi geliyordu. Yine de... ondan ne kadar nefret edersem edeyim, sihir yapmak söz konusu olduğunda adam bir dâhiydi. Haklıysa... dünyanın derinlerindeki sihir katmanları arasındaki bağı koparmanın basit bir yolu *varsa*...

Avucumdaki ani bir sızlamayla düşüncelerim dağıldı. Aşağı baktığımda pusulanın tekrar parlamaya başladığını gördüm. Eskisinden de parlaktı, altın damarlar bileğimden yüzükparmağıma doğru hızla akıyordu.

Aniden başımı kaldırdım. Kıyıda biraz daha içeride yeni bir ışık doğmuştu.

"O," diye mırıldandım. Başka bir şey söylememe gerek yoktu. *Nura.*

BÖLÜM YÜZ DOKUZ

MAX

Tisaanah'yla birlikte cesetleri yararcasına ilerledik. Birleşen sihirlerimiz alevden bir çürüme dalgası gibi hepsini etkisiz bırakıyordu. Nura'ya yaklaştıkça saldırganlar yoğunlaştı, çok geçmeden her yanımız çürüyen bir et duvarıyla çevrilmişti. Artık nerede olduğumuzu anlayamıyordum. Birbirimize sahip çıkmaya çalıştığımız halde Tisaanah'yı gözden kaybetmiştim.

"Tisaanah?" diye bağırarak deli gibi etrafıma bakınırken ölü yüzlerden başka bir şey göremiyordum. Daha çok güç için derinlere uzandığımda yakıcı ateşim daha çok parladı. "*Tisaanah, neredesin?*"

Uzaktan gelen çığlığı hayal mi etmiştim? Bilemiyordum. Cesetleri kesip biçmeye devam ettim. Bir, iki, üç...

Sonunda bir açıklığa çıktığımda molozlara takılıp neredeyse yere yapışıyordum. Kulelere gelmiştim, oraya kadar savaşıarak gelmeyi başarmıştık.

Yıkıntıların ortasında, kırmızı ve altın renkli dumanla gölgenin tanıdık ürpertisini yayarak duran kişi Nura'ydı. Şehre bakarken sırtı bana dönüktü. Karanlık ve ışık onu bir hayalet gibi sarmıştı.

Alevlerimi söndürerek sihriime kısa bir mola verdim.

Hareket etmiyordu. Bir an için omzunun üzerinden askerlerin arasında Tisaanah'ya dair bir işaret görmeye çalıştım...

Fazla oyalanmıştım.

Aniden yüreğimi saran dehşetin yoğunluğu yüzünden nefesim kesiliyordu. Gözümün önüne Tisaanah'nın yarılan boğazı, alevler içinde kalmış ülkem geliyordu...

Nura.

Bu korkuyu nerede olsa tanırım.

İkinci göz kapaklarımı açtığımda ilk hamlesini engellemek üzere alevler tam zamanında her yerimi sardı. Dünya hızla etrafımda dönüyordu. Kavraması zor düşüncelerim kaygandı. Ama Nura'yla nasıl dövüşeceğimi biliyordum. Eski alışkanlıklarımıza sarılmamız çok sürmedi. Bir zamanlar saatlerce dövüşsek de yenilemediğimiz olurdu çünkü birbirimizi çok iyi tanıyorduk. Hareketlerimizi tahmin edebiliyor, kaçabiliyor, uyum sağlayabiliyor, farklı taktikler geliştirebiliyor ve en sonunda yorgunluktan dövüşü bitirmek zorunda kalıyorduk. Ama bugün farklı bir şey vardı. Kendimizi bir kez daha amansız bir ritme kaptırmış olsak da hareketleri daha kusurluydu, öfkesi kontrolünü ele geçirmişti. Benim hamlelerim çok daha kararlı, daha kesin ve daha güçlüydü. Önceden birbirimize tek bir sıyrık bile vermeden kırk hamle yapabilirken, şimdi bıçağım sadece beşinci hamlede omzunu sıyrabiliyordu. Bıçağı hissedip gözlerinin beyazından yansıyan ateşimi görünce irkildi, aslında benden ne kadar çok korktuğunu görebiliyordum. Buna neden şaşırdığımı bilmiyordum. Sonuçta Sarlazai'da neredeyse canlı canlı yanmıştı. Geçmişinden korkan kişi yalnızca ben değildim.

Korkusunu hızla saklamayı başardı ama tek ihtiyacım tered-

düt ettiğini görmekti. Mızrağımın ucuyla onu molozların arasına sıkıştırdığımda hırladı.

İkinci göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim çünkü sihrim tehlikeli bir şekilde zayıflıyordu. Nura'nın bu kadar insan görünmesi de hiç hoşuma gitmemişti. İncinmiş görünüyordu. Sanki karşımda Sarlazai'dan sürükleyerek çıkardığım ve yaşaması için yalvardığım o kız vardı.

"Beni öldürmeye çalıştın," diye tısladı.

"Bana başka seçenek bırakmadın."

"Her zaman bir seçenek vardır," dediğinde kanlı yüzünde gülümseme ve sırtıma arası bir şey belirdi. "Böyle demiyor muydun?"

Nura kendisinin gerçekte kim olduğunu asla göremeyeceğimi sanmıştı ama yanılıyordu. Artık bıçaklarını nerede sakladığını biliyordum. Hamle yapmasını beklerken bıçağı kolundan kaydırıp ayağa fırlaması için ona yeterince zaman tanıdım.

Doğrudan tuzağıma düştü.

Karşı koyarak kolunu büktüğümde önümde hapsoldü. Bir elim bileğini arkada tutarken, diğer kolumu da omzuna sarmıştım. Çaresizce sihrini kullanarak beni korkuya boğmaya çalıştı ama işe yaramıyordu. Altı ay boyunca kendi geçmişime hapsolmuştum. Nura'nın verdiği cezanın, onun sihrine karşı bağışklık kazanmama yardım etmiş olması acımasız bir ironiydi.

"*Bak,*" diyerek onu katliama bakmaya zorladım. Savaşın ortasında görememiştim ama buradan bakarken manzara felaketti. Miller boyunca ölümden başka bir şey yoktu. "Çok sevdiğini söylediğin ülkeye bak. Yaptıklarının sonucuna bak."

Yüz çizgilerinde tekinsiz, turuncu bir ışık parlarken bütün vücudu kasılmıştı. Elinde sıkıdığı bir şey yüzünden yumruğu bembeyaz kesilmişti. Ne olduğunu göremesem de Lejarayı tuttuğunu biliyordum.

"Böyle olsun istememiştim," dedi boğulurcasına.

Her şeye rağmen, uzun zaman önce tanıdığım genç kız gibi konuşması yitireğimi sızlatıyordu. "Biliyorum, Nura," dedim usulca. "İstemediğini biliyorum."

“Düşünemiyorum. Ben...” Gözlerini sımsıkı yumdu. “Düşünmek çok zor.”

Ona acıyordum çünkü o da yaratılmıştı. O da silaha dönüştürülmüş, asla yeterli olmadığı söylenerek ordunun eline bırakılmıştı. Değer gören tek yanı, öldürmeyi çok iyi bilmesiydi. Ona hayatı boyunca eğer yeterince çalışırsa, kalbi yeterince taş bağlarsa, yeterince güç kazanırsa bir gün korkacak hiçbir şeyinin kalmayabileceği söylenmişti. Oysa karşımda kanlı yanaklarından süzülen gümüş gözyaşlarıyla duran kadını hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

Kendinden korkuyordu.

Göz ucuyla harabelerin arasından tanıdık birini seçer gibi olduğumda rahatlayarak iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Nura’dan gözlerimi ayıramıyordum. “Bir seçeneğin var,” dedim. “Lejarayı bize ver. Böyle sona ermesi gerekmiyor.”

İki sessiz gözyaşı daha yanaklarından aşağı süzüldü. “Muhtemelen benden nefret ediyorlar. Bir sonraki hayatımda beni gördüklerinde bile benden nefret edecekler.”

Her şeyden çok sevdiği *halkından* bahsediyordu.

Zorla yutkundum. “Kız kardeşleri gibiydin. Seni sevdiler.”

“Sanmıyorum, artık sevmiyorlar.” Yüzü bir an için acıyla çarpıldı.

“Durumu düzeltebiliriz, Nura. Lütfen,” derken usulca elindeki taşa uzandım.

Başta emin değilmiş gibi göründü. Sanki verip vermemeyi düşünüyordu. Yüzündeki değişim çok hızlıydı ama onu tanıdığım için bunun geleceğini biliyordum. Çünkü yıllar boyunca hayatımdaki en önemli insan olmuştu. Şimdi bile hâlâ içinde olduğunu bildiğim eski Nura’nın kazanacağına dair beslediğim umut parçasından vazgeçemiyordum.

Başını biraz daha yana eğdiğinde yüzünü daha iyi görebildim. O kadar yakın duruyorduk ki, gözlerindeki gümüş kıvılcımları sayabiliyordum. Çok genç görünüyordu, davetlerde benimle birlikte köşelere saklanan huysuz çocuktü. Tek arka-

daşımdı. En iyi arkadaşımdı. “Sana yardım etmeme izin ver, Nura,” diye yalvardım. “*Lütfen.*”

Umut etmekten kendimi alamıyordum.

Yüzü sertleşirken bütün kırılğanlıkları buzdan bir duvarın arkasında kaldı. Öfkesi geri dönmüştü. “Hayır,” dedi. “Hayır, duramam. Güçsüz olamam.”

“Nura, lütfen...”

Neredeyse vazgeçecekti ama sihrin en derinlerindeki bağım sayesinde gücüne uzandığını hissedebiliyordum.

Hemen mızrağımı kaldırdım.

Yine de onun boğazını parçalayanın mızrağım değil, Il’Sa-haj olmasına içten içe seviniyordum.

Yere yığılan bedeninden uzaklaştım. Bu sefer hızlı davranmış, parmakları gevşediği anda elindeki kehribar renkli taşı almıştım. Ama sihrin baş döndüren dalgasıyla anında iki büküm oldum.

Nura zaten yaralıydı. Belki sihri, belki de dik durmak konusundaki inadı yüzünden bu kadar dayanabilmişti. Lejarayı elinden aldığım anda... sihir gücünü kaybettiğinde yere yığıldı.

Birkaç saniyeliğine can çekişirken ellerinde gölgeler kıpırdanıyordu. Göz göze geldiğimizde başımı çeviremedim.

Dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti oynadı. “Yapacağını biliyordum, *sonunda.*”

Ölümünü izlerken hiç mutlu değildim.

Hiçbir şey hissetmemiştim.

BÖLÜM YÜZ ON

MAX

Nura yere yığıldığı anda, cesetlerin de ipleri kopan birer kukla gibi devrilmesini umut ediyordum. Ama ne yazık ki öyle olmadı. Nura öldükten saniyeler sonra, Tisaanah beni hızla yaklaşan canavar askerlerden uzaklaştırdı. Yorgunluk, öfke ve hüznün yerini tek bir soruya bırakmıştı.

Şimdi ne yapacağız?

Yarısı yıkılmış bir evin arkasında birkaç saniyelik bir mola fırsatı yakaladığımızda dudaklarımdan ilk dökülen kelimeler bunlardı. Gözlerimi kehribardan ayıramıyordum. Sanki şimdiden bütün hayatımla ona bağlanmaya başlamıştım.

Hayatın buna bağlı, diye şarkı söylüyordu sanki sihir. Her şey bana bağlı. Benimle gel, yeni bir dünya kuralım. Birlikte. Sen ve ben.

Nura elinde sımsıkı tutarken detaylarını görememiştim. Taşın içinde fildişinden oyulmuş gibi bembeyaz kıvrılan şey, şe-

kilsiz bir cenini andırıyordu. Yüz hatları, elleri, ayakları yoktu ama insana benzerliği rahatsız ediciydi. İğrençti... aynı zamanda büyüleyiciydi.

Gücü benimde titreşiyordu. Kalp de şaşırtıcı derecede güçlüydü ama bütün dengesizliğiyle etrafımızda akan bir nehir gibi sürekli hareket eden bir güçtü.

Buysa... çok daha baştan çıkarıcıydı. Adeta bir davetti.

Hayal ettiğin dünyayı inşa et, diye fısıldıyordu sanki. Hayatı yarat. Bunu kim yapabilir, biliyor musun? Ancak bir tanrı yapabilir.

“Bu şeyle ne yapacağız?” diye sordu Tisaanah. Nefes nefeseydi, göğsüne yapıştırdığı bileği yaralıydı.

Omzumun üzerinden etrafımızdaki mahşer yerine bakarken elimdeki sihir titreşiyordu.

Bunu kullanabiliriz.

Cevabım dilimin ucundaydı.

Bu savaşı ve daha sonraki bütün savaşları kazanmak için bunu kullanabiliriz. Hayallerimizdeki dünyayı inşa etmek için kullanabiliriz.

Başımı aniden kaldırıp gözlerimi kırıştırdım.

Yüceler aşkına... Bu şeyin Nura’yı delirtmesine şaşırmıyordum.

“Kesinlikle kullanmamalıyız,” dedim.

Tisaanah anlayışla başını salladıktan sonra gözlerini gece göğüne çevirdi. Baktığı yerde yay çizen doğadışı ışıklar gide-rek daha parlak bir hal alıyordu.

“Hissediyor musun?” diye mırıldandı. Bir bağı korumaya çalışıyormuş gibi elini göğsüne bastırdı.

Hissediyordum. Altımızdaki zehirli sihir çalkalanıyordu.

Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. “Vardır ya haklıysa?”

O adamdan nefret ediyordum ama bilgisine diyecek sözüm yoktu. Muhtemelen haklıydı. “O zaman...Bu bizde,” diyerek gözlerimle kehribarı işaret ettim. “Bir de bu var,” dedikten sonra onun cebindeki kalp parçalarını gösterdim. Kurtarabildik-

lerimiz bile öylesine güçlüydü ki, onları kullanma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu. “Ama bir de üçüncü Lejara var. Vardir haklıysa, tüm bunlara bir son vermek için onu bulmamız gerekiyor.”

Ölüm sihri... Evet, bir de bu vardı. *Muhtemelen sizi öldürür!* demişti adam neredeyse mutlulukla.

Parmaklarımı saçlarımdan geçirirken öfkeyle homurdandım. “Bu çok...”

Tisaanah’nın gözleri kocaman açıldı. Bileğimi tuttuğunda neredeyse tökezliyordum. “Bunu nasıl fark edemedin?” dedi nefesini tutarak.

Aşağı baktım. Elime dağlanan Ilyzath işaretini kastediyordu. Sembol şimdi *hareket* ediyor, kaotik çizgiler Ilyzath’ın gölgeleri gibi titreşiyor ve her harekette mor dumanlar çıkarıyordu.

Lanet olsun... Sadece elim değil, bütün vücudum acıyla kasılıyordu. Oysa son bir saattir mızrağımı elimden bırakmamıştım. “Farkında değildim ama bu... bu...”

Tisaanah kendi elini kaldırdı. Altın renkli leke neredeyse dirseğine kadar uzanmıştı. Parlak kıvılcımlar avucundan parmak uçlarına kadar uzanıyor, kehribarı aydınlatıyordu. Daha dikkatli baktığımda ışığın ikinci bir dalga gibi hareket ettiğini fark ettim. Tisaanah’nın elindeki soluk altın çizgiler küçük parmağına doğru ilerliyordu. Yavaşça dönüp denizi işaret ettiğinde ışık parladı.

Pusula Ilyzath’ı gösteriyordu.

“Lanet olsun, tam bir aptalım,” dedim bir nefes vererek.

Bir anda bütün taşlar yerine oturmuştu. Ilyzath’ın kulaklarımda yankılanan sözleri artık çok daha netti.

Eller dokunulmaması gereken güçlere ve kopmaması gereken seyrek bağlara uzanıyor. Ben de bir sürü parçamı kaybettim.

Bir sürü parçam.

Lejaralar.

Ilyzath *bundan* bahsediyordu. Şu anda yaşananlar, tam olarak beni uyardığı şeydi.

Ölümlü kibri.

Ilyzath kimsenin anlayamadığı kadim bir sihir üzerine inşa edilmişti. Lejaralar gibi duyuları vardı ve ölüm bir yerdeyse... Eh, oradan başka bir yerde olamazdı.

Son Lejara, Ilyzath'ın *içindeydi*.

Taşlar yerine otururken Tisaanah'yla dehşet içinde bakışıyorlardık.

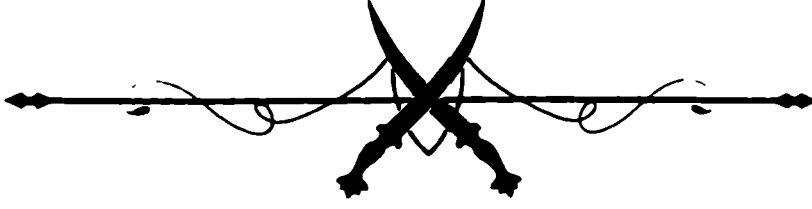
"Yalnız gidebilirim," dedim.

"Aptal aptal konuşma," dedi hiç duraksamadan elimi tutarak.

İtirazın faydasız olduğunu biliyordum. Kâğıda çizilen birkaç çizgiyle oradan ayrıldık.

BÖLÜM YÜZ ON BİR

AEFE

Gece ilerliyor, her saat savaş biraz daha gaddarlaşıyordu. Yaralı hayvanlar gibi savaşıyor, hayatta kalmak için canımızı dişimize takıyorduk.

Başta güçlü hissetmiştim. Hepimiz öyle hissetmiştik. Yetenekli bir komutan olan Luia, birlikleri kusursuz bir şekilde yönetmişti. İnsanların taş duvarlarını ve kurdukları bariyerleri hünercilerimiz sayesinde yerle bir etmiştik. Wyshrajlar gökten başkente saldırıyordu. Sihrim her zamankinden daha güçlüydü, hiç zorlanmadan kullanabiliyordum. Bana dokunan bile olmamıştı.

Nura'nın çaldığı sihrin her geçen saniye beni daha güçlü bir şekilde yanına çağırdığını hissedebiliyordum. Belki de bunun nedeni, o sihrin yaratıcım olmasıydı. Ama kraliçeye ulaşmak için, sayısız ölü asker dalgasını aşmamız gerekmişti. Bunu yapabilecek gücüm olduğunu biliyordum. Ne yazık ki, en baş-

lardaki gücüm hızla zayıflamıştı. Kaybetmenin dehşet verici bir şey olduğunun daha iyi farkına varıyordum. Caduan da yaşılamıştı, çok halsizdi. Acısı yüzünü tamamen ele geçiriyor, korku kalbimi her saniye biraz daha yumruğunda sıkıyordu. Bırakırsam öldürüleceğinden emindim. Önden devam etmemi söylediğinde yanından ayrılmadım.

İkinci bariyeri geçtiğinde bir değişiklik hissettim. Gücümü aldığım en derin sihir katmanlarında bir yarık açılmıştı. Aynı anda gözümün önünde sahneler canlandı.

Ara Kraliçesi'nin gözyaşları kanlı yanaklarından süzülüyordu.

Parlayan bir kehribardan yayılan gücü hissediyordum.

Maxantarius kafası karışmış bir merakla elindeki şeye bakıyordu.

Beyaz taşın bulutlara yükseldiğini, kapıların ardına kadar açıldığını görüyordum.

Caduan kolumdan yakalamasa neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim.

“Ben de hissettim,” dedi nefes nefese. “Bir şeyler değişti. Bir şey gördün mü? Nerede olduğunu gördün mü?”

Kafam bulanıktı. Konuşmakta zorlanıyor yalnızca mırıldanabiliyordum. Bir hapisane, sisin içinde yuvalanmış bir fildişi taş... Orayı biliyordum, bir zamanlar...

“Nerede, Aefe?” diye üsteledi.

Derinlerime odaklanıp aramızdaki bağı tekrar yakaladım. Sonra gözlerim kendiliğinden uzaktaki bir noktaya dikildi. İleride fildişinden bir sütun seçilebiliyordu.

Caduan da oraya baktı. Yüzündeki ifade midemin bulanmasına ve paniklememe neden oluyordu. “Hayır,” dedim bileğine yapışarak.

Ama beni kendine çekip dudaklarımdan öptü. Yarım yamalak bir öpücüktü çünkü hızla geri çekilip itiraz etmek üzere ağzımı açtım. Caduan'ın beni bırakmak üzere olduğunu biliyordum, beni...

“Daha fazlası olabilir,” dedi usulca.

Bunu son söylediğinde onu kaybetmiştin. Onu kaybettin.

“Hayır...” diye yalvardım.

Ama yorgunluğuna rağmen Caduan sihrini nefes alırcasma kolay kullanıyordu. Zamanla uzayın birleştiği noktada yürümeye başladığında ortadan kaybolduğunu anlamam çok zaman aldı.

BÖLÜM YÜZ ON İKİ

TISAANAH

Ilyzath'ın girişinde deniz yüzüme püskürdü. Hava artık sıcak değildi, duman yoktu. Tuzlu ve soğuktu. Gece göğü tuhaf bir şekilde kırmızıya boyanmıştı. Ara uzakta yanıyordu. Bulutlara uzanan üç sihir sütunu millerce öteden çok daha etkileyici görünüyordu.

Kanıyor, demişti Vardir. Şimdi bu sütunlar yaradan başka bir şeye benzemiyor, aksine kıyameti andırıyordu.

Korku midemde düğümlendi. Max ve ben, Ara'nın en güçlü silahlarıydık. Onları bırakarak aptallık mı etmiştik?

"Eh..." Max'in dudakları yorgun bir gülümsemeyle çarpıldı. "Bak kimler gelmiş?"

Gözlerimi baktığı yere çevirince ister istemez küçük bir çığlık attım.

Ufku düzinelerce... belki yüzlerce gemi kaplamıştı. Threll gemilerinininki gibi omurgaya benzeyen yelkenleri vardı ama be-

yaz ya da kırmızı yerine birbiriyle yarışan parlak renklere boyanmışlardı. Derme çatma bayrakları hemen tanıdım, İttifak'ın renkleri. “Geldiler!”

“Elbette geleceklerdi. Onlar için savaştın. Senin için savaşmayacaklarını mı sanıyordun?”

Tanrılar biliyordu ki... Bu minicik, incinmiş, kafası karışmış halkı çok seviyordum çünkü onlar benim halkımdı. Uzak-tan hayal gibi görünse de en önde altın saçlara ve buğulu mavi gözlere sahip tanıdık birini seçebildiğime yemin edebilirdim.

Sihrimin derinliklerinden avuçlarımda yarattığım kırmızı bir kelebeği denize gönderdim.

Git.

İncecik kırmızı ışık, Ilyzath ve Ara kıyısında adeta kayan bir yıldızdı. Sonra havalanıp kanatları ayı kapatacak kadar büyüdü ve gökyüzünde dağılarak toza dönüştü. Halkıma bir teşekkür notu göndermiştim.

Max sevgiyle, “Gösterişçi,” diye mırıldandı.

Pis pis sııttım.

Ama Ilyzath'ın girişine döndüğümüz anda gülümsemelerimiz silinip gitti. Kapılar önümüzde kocaman bir ağız gibi bizi bekliyordu.

Artık öğrenmiştim. Hâlâ kanımın izlerini taşıyan kemik beyazı taşı görmeyi bekliyordum. Max tutsakken kim bilir kaç kez kendimi duvarlara çarpmıştım?

Max'in elini tutarak, “Hazır mısınız?” diye sordum.

“Alakam bile yok. Sen hazır mısınız?”

Yaralıydım, yorgundum, gücüm ve sihrim tükenmek üzereydi. Ne aradığımızı ya da bulduğumuzda ne yapacağımızı bile bilmiyordum. Başımı iki yana salladım.

“Harika,” dedi Max. “En iyisi ummaktan başka çaremiz yok, ha?” Hafifçe dokunduğu anda kapılar gıcırdayarak açıldı.

Evine hoş geldin.

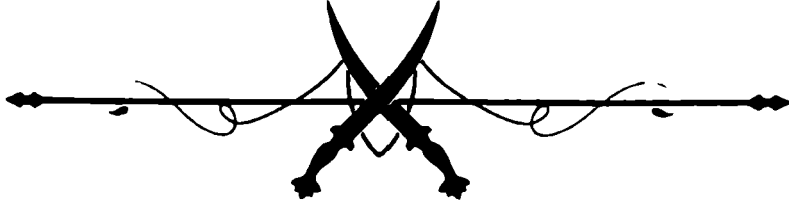
Rüzgârın fısıldaması muhtemelen hayal gücümün eseri. Ydi.

Taşlar beyazdı ama önümüzdeki koridor zifiri karanlıktı. Max avucunda bir alev yakınca birlikte yürümeye başladık.

Ancak eşikten sonra henüz iki adım atmışken bir boşluğa savrulduk.

BÖLÜM YÜZ ON ÜÇ

AEFE

Panik. Sadece panik vardı. Dengemi bulamıyordum. Her adımında sarmaşıklar ve çiçekler filizlenip hızla soluyordu.

Hayır.

Hayır, bunu kabul etmemiştim. Buna izin veremezdim.

Gitmesine izin veremezdim.

İnsanların, askerlerin, kılıçların, baltaların ve sihir patlamalarının arasında koştum. Ciğerlerim, tenim, hatta gözlerim yanana kadar koştum. Göremiyordum, sadece hissediyordum.

“Aefe!” Peşimden koşan Meajqa’nın sesini hayal meyal duyabiliyordum. “Ne oldu?” diye üsteledi. “Aefe... dur!”

Duymazdan gelerek kıyıya koştum. Soğuk sular çizmelerime rağmen ayaklarımı donduruyordu.

Meajqa yanıma geldi. “Caduan nerede?”

“Gitti.”

“*Gitti mi?*” Meajqa’nın açıkça korktuğunu duymak tuhaftı.
“Nereye? Nasıl?”

Cevap vermedim. Gözüm uzaktaki beyaz sütundaydı, tekneyle yeterince hızlı ulaşamayacağım kadar aramızda mesafe vardı.

Caduan’ın yaptığı gibi bir adımda dilediğim yere gidebilmek istiyordum. O nasıl yapıyordu acaba? Bana hiç öğretmemişti. Sihrim kontrolden çıkmıştı, sudan fırlayıp kırbaç gibi şaklayan sarmaşıklarım yüzünden Meajqa benden uzaklaşmak zorunda kalıyordu.

Yapamazdım. Nasıl yapılacağını bilmiyordum. Sadece...

Yakacak başka bir şey bulursun. Senin tek bildiğin şey yakmak.

Gözlerimi yumarak Nura’nın sesini bastırdım. O kadın yanılıyordu. Çok yanılıyordu.

“Aefe!” Meajqa kolumu kavradı. “Caduan yaşıyor mu? Yaşamıyorsa bana söylemen lazım.”

Yaşıyor. Yaşıyor. Hâlâ hayatta.

Avucumu göğsüme bastırdım ama kalbim deli gibi atıyordu. Nefesim panikle tıkanıyordu. Bu haldeyken kontrolü sağlayamazdım.

“Aefe,” diye bastırdı Meajqa. “Caduan öldüyse, bana *şimdi* söylemen lazım. Çünkü öldüyse, geri çekilmemiz gerekiyor. Daha çok ölüm olmadan bu işi bitirmemiz gerekiyor.”

“Ölmedi,” diye tısladıktan sonra gözlerimi yumdum. Hayır, Caduan ölmemişti.

Kalp atışlarını bana ilk kez dinlettiği güne geri döndüm. O gün ilk kez canlı bir beden hareket ve ritim yoluyla bir bütün olarak parçalarıyla yaşadığını anlamıştım.

Ne hissediyorsun, Aefe?

Beni yaratan sihrin derinlerine, derinlerine, en derinlerine uzandım. Denizleri, karaları ve gökyüzünü aştım.

Çok uzaklarda tanıdık bir kalp atışı hissettim.

“Ölmedi,” diye tekrarlarlarken daha sakindim. Gerçi konuşmak aklımdan bile geçmemişti.

Kalp atışlarına bağlandığım anda yola çıkmak çok kolaydı.

BÖLÜM YÜZ ON DÖRT

TISAANAH

Mermere yağan altınlar minik çanlar gibiydi. Maun masanın üzerinde o kadar çok para vardı ki, dağın yamacındaki toprak gibi aşağı kayıyorlardı.

Bin altın para.

Dans etmiş, temizlik yapmış, şarkı söylemiş, flört etmiş, bedenimi yabancılara sunmuştum. Bu minik metal parçaları için kendimden çok fazla şey feda etmiştim. Buna karşılık o minik parçalar bana özgürlüğümü verecekti.

İsteğini yerine getirebildiğim için benimle gurur duymasını istemiştim, oysa Esmaris bana ihanet etmişim gibi bakıyordu.

Bu hikâyeyi biliyorsun. Öyle değil mi, küçük kelebek?

Esmaris'in tıslayan sesini çok iyi tanıyordum.

“Parana ihtiyacım yok.”

Sertçe düştüğümde dizlerimin altındaki mermerin verdiği hissi çok iyi biliyordum.

Ama kırbaç hatırladığımdan daha kötüydü. Çok daha keskin, çok daha derindi. Esmaris beni paramparça edene kadar durmayacaktı.

“Bana bak,” dedim ısrarla.

Ama bu sefer dönüp baktığımda durmadı. Gülümserken yüz hatlarından benim kanım damlıyordu. “Baksam ne olur ki?” diyordu. “Seni görmediğimi mi sanıyorsun? Bir fahişe, bir katil, bir köle olduğunu görmediğimi mi sanıyorsun?”

Başımı iki yana salladım. Ama rüya âlemine hapsolmuşken söyledikleri inkâr edilemeyecek kadar doğru görünüyordu. Kapı yoktu. Beni kurtaracak Serel yoktu. Ellerimde sihir yoktu.

“Seni öldürdüm,” derken sesim titriyordu. Ağzımdan çıkan sözler kulağa bir soru gibi gelmişti.

“Sana hiçbir şey öğretemedim mi? Canımın hayatımla uzaktan yakından alakası yok. Ben bir efsane yarattım,” diyerek çıplak sırtımdaki taze yaraları okşadı. “Sende iz bıraktım,” diye kulağıma mırıldanırken sevgi dolu bir âşıktan farksızdı. “Bedeninde de ruhunda da iz bıraktım. Beni ne kadar sık düşündüğünü bilmiyor muyum sanıyorsun? Seni annenin değil, daha çok benim yetiştirmiş olmamdan korktuğunu hissetmediğimi mi sanıyorsun?”

Yaralarım acıyordu ama kelimeler çok daha yakıcıydı çünkü hepsi gerçektir. Esmaris’in yüz hatlarını ezberlemiştım fakat artık annemin gözlerini bile hatırlamıyordum.

“Seni öldürdüm,” dedim dua edercesine. “Seni öldürdüm. Seni öldürdüm.”

Boynunun kırıldığını duymak, yüzünün çürüdüğünü görmek istiyordum ama sihrim yoktu, burada çaresizdim.

Kendimi zorlayarak ellerimin ve ayaklarımın üstünde doğrulduğumda gözlerim dolaba çevrildi. Bir zamanlar o dolapta Esmaris’in sahipliğinin ve sevgisinin çarpık bir nişanı olan giysilerim asılı duruyordu. Silahlar da oradaydı.

Esmaris beni arkamdan tutup çekiştirirken kahkahalarla gülüyordu. “Özgürlüğün orada olduğunu mu sanıyorsun?”

Seni öldürdüm. Seni öldürdüm. Seni öldürdüm.

Kolumu kaldıramıyordum. Dolabın kulbunu çevirmeye çalışırken kanlı avuçlarım metalde kayıyordu. Sonunda kapı açıldığında dehşetle çığlık attım.

Max boynundaki iple dolapta asılı duruyordu. Kocaman açılmış gözleri boşluğa bakıyordu. Elindeki çivit mavisi çiçek kül ve leylak değil, çürümüşlük kokuyordu.

Yaralı sırtımın üstüne düşerken tir tir titriyordum. Esmaris dolabın önüne geçtiğinde gecenin bir yarısı kâbuslarımdan uyanmama neden olan sevgi dolu gözleriyle bana bakıyordu. Önümde diz çöküp yanağımı okşadı. “Hiçbir zaman bir geleceğin olmadı, küçük kelebeğim. Her şey bir rüyadan ibaretti.”

“Seni öldürdüm,” diyordum sürekli. “Seni öldürdüm. Seni öldürdüm.”

“Hayır.” Dudaklarını alnıma bastırdı. “İşte buradayım.”

Uyan, Tisaanah. Uyan. Bu gerçek değil.

Bir anda gerçekle hayali ayıramaz hale gelmiştim. Belki sonsuz çiçeklerin sarıp sarmaladığı orman kulübesini ve onun hep sol taraftan başlayan gülümsemesini hayal etmiştim. Belki özgür bir hayat sadece bir hayalden ibaretti.

“Yatağa gel,” dedi Esmaris elini uzatarak. “Seni affediyorum.”

Yanaklarımdan yaşlar süzülürken utanıyor, kendimi aptal gibi hissediyordum. Her şeye rağmen şansım hep yanımdaydı. Madenlerde, tarlalarda ya da fabrikalarda ölüme mahkûm edilen insanlar varken rahat bir hayat yaşamıştım. Üstelik beni seven bir efendim olmuştu. En azından, beni kendince sevmişti.

Elini tuttuğumda benden memnun kaldığı her seferinde olduğu gibi gülümsedi. Ama bir şey içimi kemiriyordu, yerimden kıpırdamadım. Boynuma dokunduğumda metali hissettim. Kolyemdeki kelebek kanatlarının arkasına başparmağımı bastırırken *stratagram* çizgilerini hissedebiliyordum.

Ev.

Bir evim vardı. Yaşananlar bir rüya değildi. Gerçektir. Bu uğurda savaşmış, kan dökmüş, öldürmüştüm.

Esmaris'in yüzü aklımdan geçenleri okumuş gibi buz kesti. "Bir evin olabileceğine seni kim inandırdı?" diye tıslıyordu. "Sen bir hiçsin."

Kelebekler hiçlikten doğmuştu. Hiç olmaktan... bir sürü eksik parçadan oluşmaktan korkmuyordum.

Kim olduğumu biliyordum.

Ayağa kalktım. Artık sırtımdaki yaraları hissetmiyordum. "Seni öldürdüm," diye hırladım. "İmparatorluğunu yıktım. Seni bir daha düşünmem gerekmiyor. Kâbuslarımda bile yerin yok."

Üzerime atıldı.

Hiçbiri gerçek değildi. Parmağımı kolyemdeki *stratagram*'a bastığımda rüya paramparça oldu.

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA SADECE beyaz taş yapıyı görüyordum. Sessizlik tüyler ürperten cinstendi. Bütün gölgeleri yutan ışık, fildişi taşların doğal olmayacak kadar düz görünmesine neden oluyordu. Tavanda rüzgâra kapılmış yapraklar gibi hareket eden oymaları hayal edip etmediğimden emin değildim.

Doğrulдум.

Uzun bir koridordaydım. Kapı ya da pencere yoktu. Meşale ya da ses yoktu. Sadece ışık vardı. Arkam duvarla kaplıydı. Koridor olabildiğince uzuyor, en sonunda sola dönüyordu. Elime baktığımda altın lekenin daha çok parladığını gördüm. Hatta avucum boyunca nabız gibi atıyordu.

Ayağa kalkarken kılıcımı kavradım. Gerçi burada karşılaşacaklarım için kılıcımın bir fayda sağlamayacağını biliyordum. Burası hilelerle dolu bir yerdi.

Tek yapmam gereken bir an önce Max'i bulmaktı. Cesaretimi toplayıp yürümeye başladım.

BÖLÜM YÜZ ON BEŞ

MAX

Başım çatlayacak gibiydi. Gözlerimi açtığımda, tekinsiz oymaların süslediği tanıdık beyaz duvarları görüp korkuyla büzüşmediğimi söylesem yalan olurdu. Burada her şey ölüm kokuyordu. Yerde yatmaya devam edip tavanı izlerken, duvarlarda pusuya yatan şeyleri daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Doğrulдум.

“Tekrar merhaba.” Yanan kız gülümseyerek bana bakarken hemen başımı çevirip duvara odaklandım. Deli gibi atan kalbim yüzünden kulaklarım uğulduyordu. Gözlerimi duvardan ayırmamaya dikkat ederek ayağa kalktım.

“Niye bana bakmıyorsun ki?” dedi kız.

Nefes al, Max. Bu yerin neler yaptığını biliyorsun.

Bu binada hapirken, unuttuklarım sayesinde hayatta kalmıştım. Tabii o zaman da yanan kız beni dehşete düşürmüştü.

Her anlamda böyle bir şeyi görmek dehşet vericiydi. Ama artık onun kim olduğunu... ona ne yaptığımı biliyordum.

Gözlerimi yumup uzun bir nefes aldım.

“Niye bana *bakmıyorsun?*” dedi kız yine.

“Eninde sonunda bakmam gerekecek,” diye mırıldandım.

Kira.

Yanan kız benim küçük kardeşimdi. Kaderin tuhaf bir cilvesi sayesinde o zaman onu nereden tanıdığımı hatırlayamamıştım. Artık hatıralarım geri döndüğü için en sevdiğim kız kardeşimin ölümü rüyalarım girer olmuştu. Her şeyin fazlasıyla gerçek görüldüğü bu yerde onunla yüzleşmek, içimde bambaşka bir dehşet yaratıyordu.

Gerçek değil. Sadece bir hatıra. Geçmişini değiştirmek için hiçbir şey yapamazsın. Geleceğin için buradasın.

İki küçük ve çekingen adım sesini duyduğumda alevlerin çatırtıları da yaklaşmıştı. Kira hemen arkamdaydı.

Dönüp hızlı adımlarla koridorda yürümeye devam etmeye karar verdim. Ona bakmamaya çalışacak, Tisaanah’yı bulana kadar gözümü tam karşımdaki noktaya dikecektim. Tabii bu kâbus gibi yerin göstereceği Tisaanah’yı değil, gerçek olanı bulmam gerekiyordu.

Nefesimi yavaşça serbest bırakıp döndüm.

“Bana bunu niye yaptın?” diye sordu yanan kız. Ağlamamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırptırıyordu. O kadar yakındık ki, ona döndüğümde neredeyse çarpışacaktık.

Yürü. Yanından geçip git.

Donup kaldım.

Karşımdaki kız kardeşim değildi. Kira gibi uzun siyah saçları vardı ama bu çocuğun saçları onun düz saçlarından farklı olarak dalgalıydı. Yüz hatları farklı olsa da kendimden bir şeyler görebiliyordum. Kocaman açılan gözleri kahverengi değil, yaprakların arasından sızan güneş gibi kehribar yeşiliydi.

Tanıdık bir yeşil...

Yanan kız kardeşim değil, kendi kızımdı.

Kendimi geçmişimin en kötü hatıralarına hazırlamıştım ama geleceğimin en korkunç kâbusu aklımın ucundan bile geçmemişti.

Kıpırdayamıyor, nefes alamıyordum.

Küçük kızın dudakları titriyordu. “Neden... bunu neden yaptın?”

Gerçeklik rüyalar âleminin çarpık mantığına karışıyordu. Ellerime baktım. Kül ve kana bulanmışlardı.

Bir geleceğin olabileceğini mi sanıyordun? diye fısıldadı Reshaye’nin sesi. ***Geçmişinde yarattığın acılardan sonra bir geleceği hak ettiğini mi düşünüyordun?***

Gözlerimi yumup kendimi toparlarken nefeslerime odaklandım. *Nefes al. Nefes ver.*

Bu gerçek değildi. Burası Ilyzath’dı. Buradan bir kez kurtulmayı başarmıştım.

Gözlerimi açıp kıza bakmak için kendimi zorladım, oysa başımı çevirmekten başka bir şey istemiyordum. Yüz hatlarının sürekli değiştiğini fark etmiştim. Sanki gelecekteki milyonlarca farklı olasılığı yansıtıyordu. Değişmeyen tek şey yeşil gözleriydi.

Alevlere ve acıya aldırmadan yanağına dokunduğumda göğsüm sıkışıyordu. Onu öyle çok seviyordum ki, varlığının en küçük olasılığı bile beni dehşete düşürüyordu.

Uyan, Max.

“Gerçek değilsin,” diye mırıldandım.

Ağlamayı bırakıp tekinsiz bir şekilde gülümsedi. “Henüz değilim ama gerçek olacağım. O zaman ne yapacaksın?”

Seni koruyacağım. Senin için savaşacağım. Seni seviyorum. Ama şu anda gerçek değilsin.

Gerilediğimde üzerime atıldı. Yüzündeki çocuksu ve masum korkunun yerini tuhaf bir yetişkin sakinliği almıştı. Rüya âlemindeyken bile hıçkırığı en temel dürtülerimi harekete geçiriyordu.

“Beni bırakma,” diyerek ağladı. “Beni yalnız bırakma. Beni bırakma.”

“Bunu senin için yapıyorum,” dedim.

Uyan.

Rüya dağıldı.

Gözlerimi açtım.

Uzun saniyeler boyunca kulaklarımdaki zonklama dışında hiçbir şey duyamadım. Ilyzath sessizliğinin ne kadar ürkütücü olduğunu unutmuştum. Huzursuzdu, doğaüstüydü.

Sonra o sessizlikte bir ses bile olamayacak kelimeler duyuldu.

Hoş geldin, kül oğlum. Ilyzath’ın fısıltıları bir sis gibi her yanımdan kuşatıyordu. *Eksik parçalarımı bana geri getirdin. Hepsini duvarlarımın arasında hissediyorum.*

Lejaralar.

Kafam hâlâ bulanıktı. Dudaklarımı kıpırdatamıyor, konuşmıyordum.

Tuhaf, diye mırıldandı Ilyzath taş gıcırtilarıyla. *Başarısız olacağını düşünmüştüm ama diğer yandan, henüz kaçınılmaz olanı parçalayamadın elbette.*

Rüyanın sisinden sıyrılarak, “Bekle,” demek istedim ama daha konuşmadan... cevabını duymak için yanıp tutuştuğum soruları sormama fırsat kalmadan ses kayboldu. Sadece saniyeler içinde yaklaşan adım seslerini duyunca rahatlayarak doğruldum.

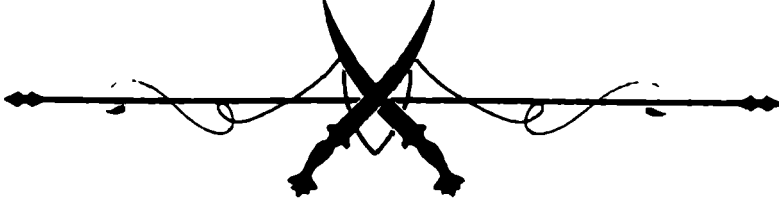
“Tisaanah, ben...”

Seni gördüğüme çok sevindim.

Ne var ki, tüm kelimeler boğazıma dizilmişti. Fey kralı karşımda duruyordu.

BÖLÜM YÜZ ON ALTI

AEFE

Hapishane ölü bir yerdi. Açık kapılara doğru koşarken neredeyse tökezleyerek yere yapışacaktım. Bütün korkunç hatıralar her köşeye sinmiş, duvarlara işlenmişti. Artık görmeye dayanamıyordum.

Kapılar ardımdan kapandığında dönüp baktım. Artık orada bir kapı yoktu.

Panik kalbimi hızla sıkıyordu. Kıpırdıyamıyordum.

Beyaz, beyaz, beyaz bir odadaydım. Ellerim ve ayaklarım bağlıydı. Güçsüzdüm. Direnemişiyordum. Hiçbir şey yapamıyordum. Her yer buz gibiydi. Kalp atışı yoktu. Nefes yoktu. Ten yoktu. Sert açılar başka bir aklın şekillerini oluşturmuyordu.

Daha önce hiç böylesine yalnız hissetmemiştim.

Hareketli duvarlar sanki benimle konuşuyordu. *Evime hoş geldin, kayıp ruh,* diye fısıldadı. *Hep buraya aittin. Hep ölümde yaşadın.*

Hayır. Hayır.

Elime kalbime bastırduğım da atmadığını dehşetle fark ettim.

Hayır.

Gözlerimi sımsıkı yumdum.

Caduan'ın gülümsemesini, bal tadını, iliklerimde hissettiğim müziğin titreşimini düşündüm.

Elimi daha sertçe bastırdım.

Sonra... *Ta-tam, ta-tam.*

Yavaştı. Belli belirsizdi.

Ama hayattaydım. Caduan'ın bana ihtiyacı vardı.

Gözlerimi açıp derin bir nefes verdikten sonra koridorda koşmaya başladım.

BÖLÜM YÜZ ON YEDİ

MAX

Mızrağımı sımsıkı kavrayarak ayağa fırlayıp gerilediğimde Fey kralı beni dalgın bir merakla izledi. Hareket etmek her yerimin ağrmasına neden oluyordu. Yorgunluk ve rüyalar kafamı bulandırmıştı.

Lejara.

Panikle birlikte bunu düşündüm. Kafamı toplamaya çalışırken elimi yakamın altına sakladığım kehribar taş bastırdım. Sonra aptallığıma küfrederek elimi hemen geri çektim ama geç kalmıştım.

Hareketim kralın gözünden kaçmamıştı. “Seni yeniden görmek güzel,” diyerek yaklaşırken üstünden kıpkırmızı kanlar damlayan kılıcını çekti. Tisaanah aklıma gelince kalbim tekleli. Kralın önce onu bulmuş olmaması için dualar ediyordum.

Üstüme geldikçe geriledim. Birbirimizin etrafında dönüyorduk.

“O şeyi senden almam gerekiyor,” dedi sakince.

“Bu bir hata olur,” diye karşılık verdim.

Adamın yüzü... gözleri bir tuhaftı. Gözlerini çevreleyen koyu halkalar yorgunluktan olamazdı. Belki de onu ikna etmeye çalışarak nefesimi boşuna harcıyordum. Feyler insanlardan çok daha büyük, daha güçlü ve daha hızlıydı. Bense yaralıyım. Sihrim tükenmişti. Karşımdaki adam yaralı da olsa ona karşı bir şansım yoktu. Zaman kazanmam gerekiyordu.

“Neler hissettiğini biliyorum,” dedim. “Bir şeyler parçalanıyor. Bu sihir çok tehlikeli.”

Dudakları seğirdi. “Sahip olduğun gücü insanlarıma karşı kullanırken gözünü bile kırpmadın.”

“Doğru ama o zaman gerçek doğasını bilmiyorduk. Dünyanın sonunu getirmek istemediğimizden emin olabilirsiniz.”

“Sana inanmak için hiçbir nedenim yok.”

İlk önce o harekete geçti. Yaralı olmasına rağmen inanılmaz hızlıydı. Üstelik saldırısı öldürmekten ziyade, dans ediyormuş gibi zarif görünüyordu. Hızı ve zarafeti beni hazırlıksız yakalamıştı.

Silahlarımız metalin çınlamasıyla buluşuyor, yaptığımız her hamlede koridordaki çınlamalar hızlanıyordu. Hamlelerinden kaçtım, engelledim, karşı koydum. O da benimkilerden kaçıyordu. Sonunda çeliğin vahşi senfonisinde burun buruna gelip geri çekildik. Aramızda sadece bir adımlık mesafe vardı.

Tekrar birbirimizin etrafında dönmeye başladık. Giderek arayı açıyorduk.

Sihir kullanmamıştı. Güçlü bir hünerci olduğunu biliyordum ama neden sihrini kullanmıyordu? Nedenleri benimkilerle aynı mıydı? Sihrimin kırıntılarını boşa harcamak istemezdim.

Hareketlerini dikkatle izlerken omuzlarının ağır nefeslerle kalkıp indiğini fark ettim. Kolunun altında ve kaburgalarında gömleği menekşe rengine boyanmıştı. Yarası kötüydü.

“Halkın için en iyisini istediğini biliyorum,” dedim. “Ama bunu yapman, ikimizin halklarına da acı getirecek.”

Dakikalar... Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Belki o zaman sihrimi tekrar kullanabilirdim.

Küçümsercesine güldü. Kesik kesik çıkan sesi yaralı olduğuyla ilgili kuşkularımı doğruluyordu. “Bu güç arayışında insanlar yüzlerce yıl önce halkımı katletmişken sözüne inanmamı mı bekliyorsun?”

“İnsanlığın kusurlarının *fazlasıyla* farkındayım ama...”

Belli ki, beni dinlemeye niyeti yoktu çünkü saldırıya geçmişti.

Silahlarımız çarpışırken metalin müziği yine başladı. Her hamlede ikimiz de yavaşlıyorduk, hamlelerimiz zarafetten uzaklaşıyordu. Bu sefer çarpışarak ancak koridorun yarısına kadar gelmiştik. Kral terden sıırıslam olmuştı, ben de nefesimin ciğerlerimi yaktığını hissedebiliyordum.

“Senden bahsetmişti,” dedi nefes nefese. Sakinliğinde çatlaklar belirmeye başlamıştı. “Güce nasıl taptığından bahsetmişti. İkiyüzlülüğün bana işlemez.”

“Peki ödediğim bedelden de bahsetti mi?” diye çıkıştım. “Haklısın. Genç ve aptaldım. Saygı kazanmak için tek yolun şiddet olduğunu düşünüyordum. Oysa hatalarımın bedelini fazlasıyla ödedim.”

Kaba bir kahkaha attı. “Fazlasıyla mı? Daha kaç yaşındasın ki? Otuz yıllık bir ömürde yaptıklarının bedelini ne kadar ödemiş olabilirsin? Otuz yıllık ömür bir *hiç* sayılır. İşte bu yüzden insanlara asla güvenilemez. Öldüğünüzde çocuklarınız aynı hataları tekrarlar. Biz de *hepsine* katlanmak zorunda kalırız. Defalarca bedel öderiz.”

Bu sefer hamlesinde zarafetten eser yoktu. Önceki hamlelerini tahmin edebilmişim çünkü duruşunu saldırı için hazırlıyordu. Evet, küçük değişikliklerdi ama gözümden kaçmamıştı. Şimdiyse... öldürmek için acımasız bir hızla saldırıyordu. Mızrağının ucu karnımı sıyırdığında geri kaçamadan akan kanı hissettim ama karşılık vermeyi başararak mızrağımın bir ucunu omzuna çarptım. Diğer ucunu da dizine geçirdiğimde nefesi kesildi ve kendini toparlayamadan bir anlığına yere yığıldı.

İşte o anda sihir devreye girdi.

Avucunu uzattığında patlamanın gücüyle Ilyzath'ın duvarına çarptım. Artık duvardaki oymaların derime işlediğinden emindim.

Kral ayağa kalkıp bana doğru gelirken kendimi duvardan koparamıyordum. “İnsanların adaleti anlamasını asla beklemedim,” dedi burun buruna geldiğimizde. “Adalet, halkımın geleceğini sağlama alacak. Bundan başka bir şeye ihtiyaçları yok. Yalanlar anlatsan da, beni durdurmaya çalışsan da onlara o geleceği vereceğim.” Yüzü hâlâ sakindi. En azından ben sakin olduğunu düşünüyordum.

Nedense saflığıma kahkahalarla gülmek istedim. Hayvanlar gibi hırlamadığı için kızgın olmadığını mı düşünmüştüm? Sakinliği en kötüsüydü. Karşımdaki adamın yüzünde öfkeden çok daha derin bir şeyler vardı. Nefreti kaçınılmaz bir sona odaklanmıştı.

Gözüm boğazını kaplayan kapkara çizgilere takıldı.

Gelecek derken kendini bunun dışında tutmuştu.

O zaman anladım. Fey kralı ölüyordu. Her şeyini feda etmeye bu kadar gönüllü olması şaşırtıcı değildi. Kaybedecek bir şeyi kalmayan biriyle konuşmanın anlamı yoktu. Ne söylediğim fark etmezdi, asla beni dinlemeyecekti.

Sihrim hâlâ kırıntılar halindeydi ama tek şansımı kullanabileceğim kadar yakındı. Şansımı deneyecektim.

İkinci göz kapaklarımı açtığımda Ilyzath'ın beyaz duvarlarında alevler patlayınca kralın gözleri kocaman açıldı. Alevlerden korunmak için yüzünü elleriyle kapatmıştı.

Mızrağımı yan tarafına savurdum. Düşünülmemiş bir hamleydi, ölümcül bile sayılmazdı ama yere yığılmasına yeterdi.

Karşılığında çenesini sıkıp saldırıya geçtiğinde bir kez daha taş duvara yapıştım.

Çabuk, çabuk, çabuk...

Yeterince hızlı değildim.

Kılıcını bedenime sapladığında acı diğer her şeyi yuttu. Ba-

yılmış olabilirdim çünkü kendime geldiğimde aradan saniyeler geçmişti ve kral tam karşımda duruyordu. Sonunda dudaklarında pis bir sırıtış belirmişti. Titreyen elim yakama gittiğinde hiçbir şey hissedemedim.

Kahretsin. Kahretsin.

Beni kılıcıyla duvara saplamıştı. İlk kez burada ölebileceğimi fark ettim, en azından savaşıarak ölecektim. Sol elimi kaldırdığımda son bir alev patlamasına hazırlandım.

Gözü avucuma kaydığında yüz ifadesi değişti. Gözlerini kırıştıtırırken pis sırıtışı kayboluyor, bana yepyeni bir merakla bakıyordu. İşareti daha yakından incelemek için elimi duvara bastırdı.

Olamaz.

“Buraya neden geldin?” diye sordu usulca. “Gelmenin gerçek nedeni ne?”

Kalan bütün gücümle alevleri çağırdığımda sıcak yüzünden irkildi, elimi bıraktığında yere düştüm. Ayağa kalkmaya çalıştığımı ancak kendi kanımda kayıp durduğumu fark edince anlayabilmişim.

Kalan sihrim hızla söndü. Kanamam ağırdı, mızrağım kanlı parmaklarımdan kayıyordu.

Kral bana döndü...

Aynı anda koridorda uçtu.

Saldırgan o kadar hızlıydı ki sadece kırmızı, beyaz ve bronz renklerinde bir karmaşa görebilmişim. Beklemediğim bir andı.

Kral duvara çarpıp iki büklüm oldu. Önceki yaralarının üzerine bu darbe ağır gelmişti.

Gözüm kararırken ayağa kalkmaya çalıştım. Kral, üzerine koşan Tisaanah'ya doğru dönmüştü. Sonra sihirli kelimeleri fısıldayarak darbe almadan gözden kayboldu.

Tisaanah yanıma eğildiğinde artık hiçbir şey görmüyordum.

BÖLÜM YÜZ ON SEKİZ

TISAANAH

Max'ın kanaması çok fazlaydı. Tek görebildiğim kandı. Kanı gördüğüm anda Fey kralını, Lejaraları, dünyanın sonunu getirecek savaşı unutmuştum. Umurumda olan tek şey oydu.

Yanında dizlerimin üzerine düştüm. O kadar çok kan vardı ki, yarasının nerede olduğunu göremiyordum. Sanki bütün karnı yarılmıştı. Ona dokunduğumda acıyla tısladı.

“Özür dilerim. Özür dilerim. Benim...” Ceketimle gömleğimi çıkardığımda iç çamaşırlarımla kaldım.

Pamuklu gömleği karnına sarıp sıkıttığımda nefesini vererek hızlı bir küfür savurdu. “Kehribarı aldı,” dedi boğuk bir sesle.

Hayır, olamaz.

Düğüm attığım sırada tekrar küfrü bastı. Durdurmaya çalıştığım halde ayağa kalkmaya çalışıyordu. “Olmaz. Sakın kıpırdama,” dedim.

Nefesi bir ıslık gibiydi. “Artık şansım kalmadı, Tisaanah.”

“Geri dönebiliriz,” dedim. “Sammerin’i bulabilir...”

Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu ama kirpiklerinin arasından ne söylemeye çalıştığını görebiliyordum.

Bunu yapamayacağımızı biliyorsun.

Sustum çünkü haklıydı. Kolunun altına girip bana dayanmasını sağladım. Küçük adımlarla yürürken bile tökezliyordu.

Buraya gelmeden önce bile yaralarının ne kadar ağır olduğunu şimdiye kadar fark edememiştim. Kendime içten içe küfrettim.

“Elimi gördü,” dedi hırıltıyla. “Sanırım burayı tanıyor.”

Tanrılar aşkına... Caduan’ın hayat sihrini ele geçirmesinden daha kötü bir şey varsa...

“Ama kalp hâlâ sende, değil mi?” diye sordu.

Başımı sallarken kontrol etmek için cebime dokundum ama kırık kalbin cebimde olduğunu anlamak için dokunmama bile gerek yoktu. Sihrin fısıltıları her saniye beynimdeydi, giderek kontrolden çıkıyordu.

“Sanırım...” Nefeslenmek için kısa bir ara verdi. “Sanırım burada yapıldılar, Tisaanah. Lejaralar burada yapıldı.”

Kaşlarım çatıldı. “Neden böyle diyorsun?”

“Ilyzath kayıp parçalarının geri dönmesiyle ilgili bir şeyler söyledi...” Kelimeleri öksürüklere karışırken yüreğim sıkışıyordu.

Avucuma baktım. Işık koridorun sonunu gösteriyordu... ama ışık olmasa da nereye gitmem gerektiğini hissedebiliyordum. Ilyzath kulağıma fısıldıyordu sanki.

Bu taraftan, küçük kelebek. Bu taraftan.

Yürürken duvarlardaki şekiller tekinsiz bir şekilde hareket ediyordu. O kadar sessizdi ki, Max’in yere damlayan kanı bir patlama etkisi yaratıyordu.

“Bırak beni,” diye mırıldandı. “Seni yavaşlatıyorum.”

“Olmaz.”

“Başarabilirsin.”

“Hayır. Seni bırakmayacağım.”

Zor adımlarla ilerlemeye devam ettik. İki koridoru aştıktan sonra geldiğimiz yer daha loştu. Fildişi rengi duvarlar, alacakaranlık fırtınası öncesindeki gökyüzü gibi pas rengindeydi. Duvarlardaki şekiller artık birbirine karışıyordu, büyük ve küçük her şey iç içe geçmişti, korkuyorlarmış gibi titreşiyorlardı.

Çabuk, diye fısıldadı Ilyzath. Çabuk, çabuk.

Ama çabuk olamazdık. Max zorla yürüyordu. Solukların giderek hızlandığının, kanının yere daha hızlı düşmeye başladığının farkındaydım. Artık her birkaç adımda bir ayağı kayıyordu. Eskisinden daha güçlüydüm ama Max benden iriydi. Omuzlarımdaki ağırlığı sırtıma vuruyordu.

“Mola vermek ister misin?” diye fısıldadım biraz sonra.

“Hayır,” derken konuşmakta zorlanıyordu. “Hayır, devam et.”

Nefesler nefesleri, adımlar adımları takip ediyordu. Sanki bir kez daha ovalar ve denizler boyunca beni kurtaracağından emin olduğum küçük bir adaya gidiyordum.

Benim adım Tisaanah Vytezic. Yıkılmış bir ülkenin lideri, kusurlu ruhların âşığıyım. Onun burada ölmesine izin veremeyeceğim. Burada kimse ölmeyecek.

“Konuş benimle,” dedim uzun bir süre sessiz kaldığında. “Şikâyet edecek bir şeyler mutlaka bulursun.”

Kesik kahkahası kanımın donmasına neden oluyordu. “Her zaman bulurum,” diye cevap verdi.

Bir sonraki adımında artık onu taşımak zorundaydım. “Konuş,” diye üsteledim. “Söyleyecek bir şeylerin olmalı. Her zaman söyleyeceğin bir şeyler olur.”

Başını eğdiğinde kesik nefeslerini yanağımda hissedebiliyordum. “Seni seviyorum, Tisaanah.”

Tanrılar aşkına... Lütfen. Lütfen bunu söyleme.

“Bu kulağıma şikâyet gibi gelmedi,” dedim boğulurcasına.

“Her şeye değerdi,” derken sesi artık bir fısıltıdan ibaretti. “Seninle geçirdiğim zamana değdi.”

“Kes. Kes sesini.”

Sessizlik.

Artık bütün ağırlığını yüklenmişim. Üzerim tamamen kana bulanmıştı.

Üç adım daha attık.

Gözlerim yanıyordu. Durduğumuzda sanki yer ayağımın altından kayıyordu. “Ben de seni seviyorum,” dedim sonunda. Ona bakarsam paramparça olacağımı biliyordum.

Derin bir nefes alarak sırtımdaki ağrıyı ve kanayan yaralarımın acısını kovup bir adım daha attım. “Yürümeye devam edeceğiz, tamam mı?”

“Tamam.”

“Konuşmaya devam et,” derken gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı bile. “Konuş benimle, Max.”

Bir daha cevap alamadım.

BÖLÜM YÜZ ON DOKUZ

TISAANAH

Her yer düzdü. Merdiven yoktu. Buna rağmen nasıl oluyorsa aşağı doğru iniyorduk. Koridorun sonuna ulaştığımızda artık yerin altında olduğumuzdan kuşku duymuyordum. O kadar karanlıktı ki, içerideki tek ışık yerdeki çatlaklardan sızanlardı.

Koridorun sonunda kemerli bir kapı vardı.

Ayağı kayınca Max'in bacaklarındaki güç kayboldu. Onu taşıyamayacak kadar halsizdim. Birlikte kapının birkaç adım gerisinde yere yuvarlandık.

Max bayılmak üzereydi. Duvara yaslanmasına yardım ettim. Hiç gücü kalmamıştı. Sonra kapıya doğru emeklemek için kendimi zorladım. Elim ıslak bir şeye değdiğinde aşağı baktım, simsiyah sular koridoru basmıştı. Dalgalar halinde bize yaklaşıyordu.

Kapıdan içeri baktım.

Merdivenler dönerek daha derine iniyordu. Yerdeki sığ sular

tuhaf bir akıntı varmış gibi simsiyah dalgalanıyordu. Tam ortasında mükemmel görünen yuvarlak bir toprak tümsek vardı. Üzerindeki fidanın tazecik kırılğan dallarından soluk beyaz bir ışıkla titreşen siyah yapraklar filizlenmişti. Yerden dallara doğru süzülen bir şey vardı. Ay ışığıyla kaplanmış gibi parlayan daha çok yaprak olduğunu fark ettim. Okyanustan yükselen ölü yapraklar dallara bağlanıyor, gerçeküstü sonsuz bir döngü içinde soluyor, düşüyor, yükseliyor, tekrar çiçek açıyordu.

Ölümün bu kadar güzel olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Karşımdaki ölümün bizzat kendisiydi. Sihrim oraya gitmek için çırpınıyor, vücudum geri kaçmaktan başka bir şey istemiyordu. Cebimdeki kırık kalp tuhaf bir melodi mırıldanıyordu. Sanki kardeşlerinin varlığıyla yeniden canlanmıştı.

Kardeşler... çünkü üçüncü Lejara da buradaydı.

Fey kralı ağacın gölgesinde duruyordu. Avucunu ağacın gövdesine bastırmış, başını dua ediyormuş gibi yere eğmişti. Bizi duymuş ya da görmüş olabilirdi ama hiç tepki vermemişti.

Kapıdan hızla geri çekilirken kalbim deli gibi atıyordu. Vücudumu bir titreme sarmıştı.

Çok yakın.

Ilyzath'ın fısıltısı sestem çok daha derin bir titreşimle iliklerimi sarsıyordu. Aynı zamanda çok uzaklardaydı.

Son çok yakın, küçük kelebek.

Neyin sonu? Şiddetin mi? Dünyanın mı?

Ilyzath'ın kasvetli kahkahası tüylerimi diken diken ediyordu.

İkisi de.

"Yardım et," dedim boğulurcasına. Tek düşünebildiğim buydu. "Ne yapmam gerektiğini anlamama yardım et."

Taş, milyonlarca yıllık ağırlığın altında zorlanıyormuş gibi gıcırdayarak inledi. Max'in dik tutmaya çalıştığı başının etrafındaki çizimler zarifçe kıpırdıyor, birbirine dolaşıyordu.

Kayıp parçasını buldu. Bana ait olanı almalı, ölümlülerin eline geçemeyecek kadar büyük olan gücü saklamalıyım. Yaralar iyileşmeli, yoksa hepinizi tüketecekler.

“Hayat, ölüm, değişim... üçünü de kullanarak,” demişti Vardir.

Onaylarcasına bir ürperti geldiği gibi kayboldu.

“O zaman... nasıl? Nasıl yapacağım?”

Ilyzath yine susmuştu.

Kirpikleri titreşen Max inledi. Ne kadar kapatmaya çalışırsam çalışayım, yarası sıırıslıklam olmuştu. Kanı sulara damlıyor, damlıyor, damlıyordu. Bu ses bile ölümün bizimle dalga geçtiği hissi yaratıyordu.

Başını kendime çevirip onu öptüm. Karşılık verebilecek kadar bile gücü kalmamıştı. Veda öpücüğünü anlamasını beklemiyordum.

Sonunda ayağa kalkıp Il’Sahaj’ı kınından çektim. Bütün vücudum bana itiraz ediyordu. Çok kötü yaralıydım, Max’i taşımak yaralarımı daha da kötüleştirmişti. Ama başka hiçbir çarem yoktu. Fey kralı beni öldürebilirdi ama o öldürmese bile kullanmak zorunda olduğum sihrin bunu yapacağından eminim.

Kapıya dönerek parmaklarımı cebimdeki kalp parçalarının üzerine götürdüm ve derin bir nefes aldım...

Aynı anda tanıdık biri tarafından izleniyormuşum gibi tüyletim dikken diken olurken duraksadım.

Ani bir güçle duvara savruldu. Çarpmanın etkisiyle yaralarım açılırken karnım adeta yanıyordu.

Gözlerimi açmadan bile kimi göreceğimi biliyordum. Aynı bedeni paylaştığım birini hissetmemem mümkün değildi. “Aefe,” diye hırladım.

Sıktığı yumruklarıyla karşımda duruyordu. Üzeri menekşe ve kırmızı kana bulanmıştı. Sarmaşıklar ayaklarının etrafında hızla filizlenip ölüyor, kararmış kabuklara dönüşmeden önce çılgın patlamalar halinde bacaklarına tırmanıyordu.

“Ona zarar veremezsin,” dedi paniğin sıklaştırdığı nefesleriyle. “Ona dokunma.”

Kılıcını kaldırdığı anda yüzümü ekşittim. Beni öldürecek-

ti. Ama yine de duraksadı. Darbesi vücudumla değil, kılıcımınla karşılaştığında koridordan aşağı savruldu. Birkaç değerli saniyeyi Max'e doğru sürüklenmek için kullandım. Onu koruyamayacağımı biliyordum ama önüne kalkan olmaktan başka bir şey istemiyordum. Bayılmak üzereydim.

Aefe hemen saldırıya geçmedi. Adeta çalkalanan sihrinin ortasında öylece duruyor, omuzları hızla inip kalkıyordu. Sanki bizimle ilgili bir şeyi anlamaya çalışıyor, vücutlarımıza bir türlü anlayamıyormuş gibi bakıyordu. Tanrılar aşkına... Onu son gördüğümünden çok daha farklı görünüyordu. Neredeyse çocuksu bir yüzü ve kocaman hüznü gözleri vardı.

Kapıdan içeri baktı. Kralın orada durduğunu görünce yerinden kıpırdamadı. "O ne?" diye sorarken sesi küçük bir iniltiden farksızdı.

Verebileceğim tek cevabı verdim. "Ölüm."

"Ben... bu hiç..." Nefesleri sıklaşmıştı. Elini kalbine götürerek gözlerini sımsıkı yumdu. Sonra aniden bana baktı. "Öleceksin. Neden oraya gitmek istiyorsun ki?"

Komikti. Reshaye olduğu zaman benim için hayatımdan vazgeçtiğinde de kafası böyle karışmıştı.

Karnımı tuttum.

Tıp-tıp, tıp-tıp, tıp-tıp.

Kendi kanım Max'in kanına karışıyor, simsiyah suları kırmızıya boyuyordu.

"Çünkü bunu yaparsa çok şey sona erecek, Aefe," dedim usulca. "Her şey sona erecek."

Tekrar kapıya bakarken perişan görünüyordu. Sanki koşmak istiyor ama nedense hareket edemiyordu. Yüzü duyguların bir karışımından ibaretti. Sertçe bana dönerek, "Anlamıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Asla anlayamadım."

Belki yapabileceğim başka bir şey olmadığındandı ama zihnine uzanıp kendimi duygu ve düşüncelerine açtım. Güçlü bir akıntıya hazırdım. Tanrılar aşkına... yine de... çok *fazlaydı*. Beş yüzyıllık acı ve ihanet adeta ruhumda patlıyordu. Ona

zarar veren herkese öfkeliydi. Yas yüreğini kemiriyor, güçsüz kalmaktan korkuyordu.

Daha derinlere indim. En derinlerde, Reshaye'nin kalbinde bulacağımı asla tahmin etmediğim bir şey buldum.

Sevgi.

Çok acı çekmişti ama sevgisi en büyük işkencesiydi.

Kaşlarım çatıldı. "Onu kurtarmak istiyorsun."

"Bana ne istediğimi söyleme," diye tısladı.

"Niye yanına gitmiyorsun?"

"Ben..."

Ayaklarının etrafındaki sarmaşıklar daha hızlı canlanıp ölüyor, bacaklarına ulaşmaya fırsat bulamadan eriyordu. Konuşmadı ama cevabı zihninin sınırlarında kalamayacak kadar güçlüydü.

Gitmemesinin nedeni korkuydu. Gerçeklerden korkuyordu.

"Çünkü gidemeyeceğini biliyorsun," diye fısıldadım. "Onu kurtaramayacağını biliyorsun."

Kılıç o kadar hızlıydı ki, savrulduğunu ancak yanağımda bir acı hissettiğimde fark ettim. Siyah kılıç yanağımın hemen yanında taşa saplanmıştı. Aefe'yle neredeyse burun burunaydık. "Tabii ki gidebilirim," diye cevapladı. "Ne cüretle gidemeyeceğimi söylersin?"

"Seni tanıyorum. Kaybetmenin ne olduğunu biliyorum."

"Benimle ilgili *hiçbir* şey bilmiyorsun."

Duyguları bir yumak halinde dalgalanarak üzerime çöküyordu... ve hepsi fazlasıyla basit, fazlasıyla masumdu. Tanrılar aşkına... benim bir parçam olduğu zaman onu nasıl olmuştu da anlayamamıştım? O sadece... kaybolmuştu. Tıpkı benim gibi hem her şeye ait olan hem de hiçbir şeye ait olmayan... Bu yüzden bir şeylere bağlanmak için can atarak bir dünyadan diğerine fırlatılan zavallı, kayıp bir ruhtu.

"Bu sevgi değil, Aefe," dedim. "Sevgi fedakârlıktır. Caduan bunu yaparsa, sana yapılanın aynısını tekrarlamış olacak. Belki başta iyi niyetliydi. Zaten en başında hep iyi olurlar. Ama so-

nunda her şeyi yok edecek. Dünya acımasız olsa da bu kadarını hak etmiyor. İkimizin dünyası da bunu hak etmiyor.”

“Hak ediyor,” diye hırladı. “Belki de ölüm adaletin tek yoludur.”

Ama öfkesine rağmen buna inanmadığını görebiliyordum. “Görecek kimse kalmadığında adaletin ne faydası var?” diye sordum.

Gözü arkamdaki Max’e doğru kaydı. Öfkesi kedere, sonra pişmanlığa dönüştü. Kendisinin başka bir versiyonunu... yersiz bir acıyla sebepsizce herkesi yok etmeye odaklanan, beş masum çocuğu ölüme terk eden versiyonunu düşündüğünden emindim.

Dünya onu, o da dünyayı incitmişti. Döngü böylece sürüp gitmişti.

“Seni görüyorum, Aefe,” dedim yavaşça. Bilincimi yitirmek üzereydim. “Yok etmekten daha fazlasını yapabilirsin. Ölüm-den çok daha fazlası olabilirsin.”

Yaptığım şey hayatımın en iyi ya da en kötü kararı olacaktı. Cebime uzanıp kırık kalbin parçalarını avucuma aldım.

Değişim.

İnsanlar değişebilirdi.

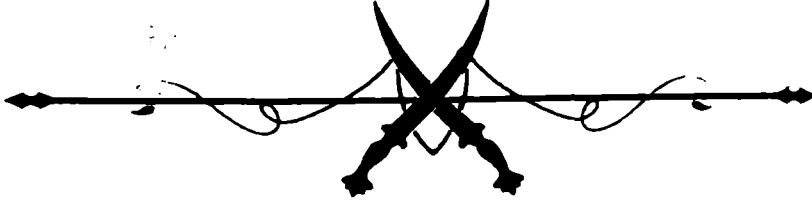
Parçaları onun eline tutuşturdum. “Son ver,” dedim nefes nefese. “Kırılanı düzelt. Daha fazlasını yap.”

O kocaman menekşe gözler önce şaşkınlıkla, ardından öfkeyle bana kaydı. Parçaları alıp hızla ayağa kalkarken, “Aptal çocuk,” diye tısladı. “Hep masum bir aptal oldun.”

Beni bırakınca yere yığıldım. Max artık kıpırdamıyordu. Ne kadar denersem deneyeyim, Aefe ölümün gölgesindeki kralına gitmek üzere döndüğünde arkasından gidecek gücü bulamadım.

BÖLÜM YÜZ YİRMİ

AEFE

Tisaanah yanıyordu. Her konuda yanıyordu. Caduan'ı kurtaramayacağımı söylerken yanıyordu.

Yanıyordu.

Kalp kırıklarını yumruğumda sıkarken avucum kanıyordu.

Ona yaklaştığımda Caduan başını kaldırıp bana baktı. Bir elinde yaratılışın kehribarı parlıyordu. Diğerinde ölüm dalı kuruyordu. Her adımda sihir karşısında tüm vücudum büzüşüyordu. Caduan'a bakarken gözlerim yanıyordu. Karanlık ani bir hareketle odaya çökerken boynundaki siyah çizgiler çenesine, ağzına ve gözlerine kadar uzanıyordu.

Tisaanah'nın sözleri beynimin en gerilerinde yankılandı.

Onu kurtaramazsın.

Yanılıyor, dedim içimden.

"Git," dedi Caduan. Ateş kadar parlak tuhaf gözleri daha da tuhaf bir şekilde bana çok uzaklardan bakıyormuş gibiydi. "Burada olmanı istemiyorum."

Bana yalan söyleyemezsin.

Elimi uzattığımda irkilerek geri kaçtı.

“İzin ver, sana yardım edeyim,” dedim.

“Edemezsin.”

Edebilirim. Etmeliyim.

“Gitmen gerekmiyor,” derken sesim çatlıyordu. “Üçü de artık elimizde. Her şeyi yapabiliriz. Seni *kurtarabiliriz*.”

Yüz ifadesi değiştiğinde bir an için... yine kendisi gibi göründü. “Kurtarmak?”

Ona kırık parçaları gösterdim. Ama kırık olduğu için Lejara artık kontrolden çıkmıştı. Parmaklarımı açtığım anda hâkimiyeti kaybettim ve gücü kardeşleriyle birleşti. Yaratılış, değişim, ölüm... şimdi hepsi aynı ritimde buluşmuştu. Güç bizi bir nehrin coşkun akıntısı gibi sürüklerken uzanıp Caduan’ın bileğini kavradım. Lejaralar aramızda öylece asılı kaldı. Tek yapabildiğim nefesimi tutarak ellerimi geri çekmek oldu. Sihir onu canlı canlı yiyip bitirirken nasıl bir acı çektiğini... nasıl sürüklenerek uzaklaştığını hissedebiliyordum.

Sihrin en karanlık katmanlarında daha derinlere düşüyorduk.

Burayı tanıyordum. Reshaye olduğum zamanlarda, dünyalar arasındaki bir yere hapsolmuş bir hayaletten ibarettim. Üstümüzde yıldızların süslediği bir karanlık görmeyi bekliyordum. Ancak gökyüzünü iltihaplı yaralar gibi görünen kırmızı ve menekşe rengin korkunç karmaşası sarmıştı.

Hayır. Bu... yanılttı. Böyle görünmemesi gerekiyordu.

Her şeyi yok edecek, demişti Tisaanah.

Eli yanağını bulduğunda, “Adalet istiyorum,” dedi Caduan. “Senin için, Meajqa için, Niraja için, evim için, kardeşin için adalet istiyorum. Hakkın yerini bulmasını istiyorum. Adaletsizliğin bir daha asla gerçekleşmeyeceğini bilerek ölmek istiyorum.”

Bunu o kadar çok istiyordu ki, uğruna neleri kırıp döktüğünü göremiyordu. Kendisinden çok daha fazlasını kurban ettiğini anlayamıyordu.

Tisaanah'nın sesi bir kez daha yankılandı.

Görecek kimse kalmadığında adalet ne işe yarar?

Yanılıyor, dedim içimden.

Ama kendime söylediğim yalanlar çoktan kırılıp dökülme-ye başlamıştı. Caduan'ın anlattığı bütün o korkunç şeyler yine yaşanacaktı. Hatta şu anda yaşamıyordu.

Yanaklarını tutup bir zamanlar tüm bu sefil dünyada *gerçek* olduğunu hissettiğim tek şey olan gözlerine baktım. Gözleri artık acı ve öfkeyle gölgelenmişti.

Caduan intikam almak istiyordu. Bu onun son umuduydu. Ancak yine de Ishqa'nın kaleden Ela'Dar kayalıklarına düştüğünde hissettiklerimi düşünmeden edemiyordum.

Bomboş bir histi.

Bunca zaman, ölümün kayıp bir sevgili gibi etrafımda döndüğünü hissederek onu özlemiş, sevmiş, arzulamıştım. Şimdiyse sevgilim ölümün kendisine dönüşmüştü ve tek arzuladığım şey hayattı.

Yakacak başka bir şeyler bulursun, diye yankılandı Nura'nın sesi kulaklarımda. *Senin tek bildiğin şey yakmak*.

Yanılıyor, dedim içimden.

"Bu çok fazla," derken istemsizce hıçkırdım. "Bunu istemiyorsun. Gücün yaptığına bak, onun yok ettiklerine bak."

Kullandığı sihrin dünyamızın temellerini parçalamakla nasıl tehdit ettiğini görmesi için ona etrafımızda olanları gösterdim. İnanmayı reddettiği şeyi görmesi için onu zorladım. Yukarı baktığımızda sihir katmanları arasında dünyayı yutacak kadar büyüyen yarığı görebiliyorduk. Bir milyon sihir gözlerimizin önünde uzanıyor, zaman gökyüzünde çizgiler halinde eksiliyordu. Ela'Dar şehrinin parçalanışını... sonsuzluğun toza dönüşmesini izledik.

Caduan'ın yüzündeki duygular dalgalanarak inatçı bir kararlılığa dönüştü. "Hayır. Hayır, bunu hâlâ yapabilirim. Kontrol edebilirim."

"Bana yalan söyleyemezsin, Caduan," diye mırıldandım.

Bir an için öfkelenmiş gibi görüldüğünde direneceğini sandım. Ama öfkesi erirken yerini pişmanlık almaya başladı. “Artık çok geç,” dedi hırıltılı sesiyle.

“Hiçbir şeyin imkânsız olmadığını bana öğreten sensin,” dedim. “Hiçbir zaman çok geç değildir.”

“Ben...” Gözlerindeki acıyla yanağımı okşadı. “Sihir akımını kapatmak...”

Beni de alıp götürürdü.

O söyleyemese de bunu biliyordum. Beni bu dünyaya bu sihir getirmişti. Gittiğinde ben de onunla birlikte gidecektim.

Yanağından gümüş bir gözyaşı süzüldü. “Seni kurtaramıyorum, Aefe.”

En acımasız gerçeğin bu olduğunu anlamıştım. Beni kurtaramazdı. Ben de onu kurtaramazdım.

“Birlikte,” derken boğuluyordum. “Birlikte gidelim.”

“Hikâyen daha iyi bir sonu hak ediyor.”

Hayatla ölümün sınırında onu öperken kararını verdiğini hissedebiliyordum. “Hiçbir şey aslında sona ermez,” diye fısıldadım.

Aramızda asılı duran güce baktık. Yaratmak, yok etmek, değiştirmek... O kadar büyük bir güçtü ki, dünyadaki hiçbir ölümlü bu sihri kullanmamalıydı. Bu yüzden sayısız savaş yaşanmamış mıydı? Sayısız insan hayatından olmamış mıydı?

Açtıkları yaraları ancak bu güçler iyileştirebilirdi. Bu güce karşı kullanılabilecek tek silah yine bizzat kendisiydi.

Caduan elimi tuttu. Birlikte dünyanın yaralarını diktik. Birlikte ardımızda bırakacağımız hayata bir şans daha verdik.

BÖLÜM YÜZ YİRMİ BİR

TISAANAH

Çöküşü hissettim. Yukarı baktığımda gökyüzünün ılık şeritleriyle dolduğunu görebiliyordum.

Korkunç bir hata yapmışım. Dünyanın sonunu getirmek için ihtiyaç duyduğu her şeyi Aefe'ye... Reshaye'ye kendi elimle vermişim.

Bunları düşünürken Max'in kıpırtısız bedeninin üzerinde kendimden geçmişim.

Sonra...

Derin sihir katmanlarındaki kıpırtılar, karanlığın üzerime çökmesine engel oluyordu. Tuhaf bir gücün bana doğru uzandığını hissedebiliyordum. Şifalı bir el gibi beni nazikçe sarsarak uyandırıyor sanki. Görüntü, ses yoktu... ama onun Aefe olduğunu biliyordum.

Sihri bastırmak... her şeyi bir arada tutmak için mücadele ediyordu.

İçim rahatlarken ağlamak üzereydim. “Max,” diye mırıldandım. Her yerim uyuşmuş gibiydi. Onu sarstım, nefesleri zayıf ve sığıdı. “Yardım et,” diye fısıldadım kulağına. “Bitti sayılır. Neredeyse bitti.”

Tanrılar aşkına... Bunun gerçek olması için dualar ediyordum.

Elimi belli belirsiz sıktağında açtağım avucumu onunkine bastırarak sihrinin derinliklerine uzandım. Aynı anda kendimizi gücün katmanlarından aşığı bıraktık. Aefe’ye tüm gücümle yardım ediyordum. Son bir çabayla dünyayı... üç sihir gücünü yeniden şekillendirecektik.

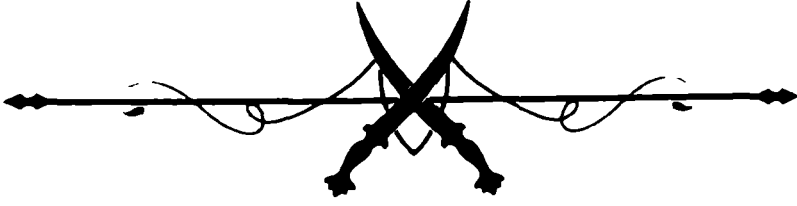
Valtain, Solarie, Fey.

Son hatırladığım...

Bu ya dünyanın sonu ya da başlangıcı olacaktı.

BÖLÜM YÜZ YİRMİ İKİ

AEFE

Ölüm bir kapıdır.

Karanlıkta Caduan'ın bir gölge gibi eşikte durduğunu görebiliyordum. Başka bir şey görünmüyordu ama orada bir şey olduğunu biliyordum.

Hiçliğin ve her şeyin kıyısında süzülürken dehşet, kalbime pençelerini geçirdi. Balı, müziği, çok uzun zaman önce beni evim diye bildiğim yere bağlayan milyonlarca ruhu düşündüm.

Caduan bana baktı. "Korkuyor musun?"

*Başta korktuğumu söylemek istedim. Ama sonra ona ölümden korkup korkmadığını sorduğum akşamı hatırladım. **Sadece benden alınabileceklerden korkuyorum**, demişti.*

Artık ölümün benden hiçbir şey alamayacağını farkındaydım. Tek ihtiyacım buradaydı.

Dünyaya izimi bırakmıştım.

Yeni bir hikâye yazmıştım.

*Caduan'ın yanındaydım.
Sevgi yaratmaya değerdı. Sevgi ölmeye değerdı.
"Hayır," diye cevap verdim.
Birlikte kapıya döndük. Eşikden birlikte geçecek, bundan
sonraki bilinmezi birlikte keşfe çıkacaktık.
Elini uzatırken dudaklarında hüznünlü bir gülümseme vardı.
"Eve gel, Aefe," diye mırıldandı.
Adımı söylemesine bayılıyordum.
Elini tuttum.*

BÖLÜM YÜZ YİRMİ ÜÇ

TISAANAH

Bir altın tarlasında yatarken yıldızların doldurduğu gökyüzüne bakıyordum. Portakal kokusu burnumdaydı. Tertemiz tuzlu havayı soluyordum. Evimdeydim. Hemen anlamıştım. Küçüklüğümde yaşıyıp bildiğim evimdeydim.

“Kalkma zamanı, tatlım.”

Annemin sesi berrak ve güçlüydü. Uzunca bir süre kıpırdamadan sesinin tadını çıkardım. Sonra kalkıp ona döndüğümde...

Bir hıçkırık boğazıma takıldı.

Görüntünün berraklığı karşısında nutkum tutuluyordu, yüz hatları güçlü ve sağlamdı. Hiçbir bulanıklık yoktu. Annemin hatırası zamanın çaldığı her şeyle birlikte geri gelmişti.

Onun kime benzediğini nasıl sorgulamıştım ki? Tabii ki *banana* benziyordu.

Telaşlanmak hiçbir zaman annemin tarzı olmamıştı. Sev-

gisi, şefkatli bir okşayıştan ziyade yol gösteren bir dokunuş gibi sessiz ve kararlıydı. Ama çenesini kaldırıp beni süzerken dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti belirmişti. Gülümsemesini gözyaşları içinde birbirimize sarılmamızdan çok daha güçlü buluyordum.

“Çok güzel bir kadın olmuşsun, tatlım.”

Bir sürü şey anlatmak istiyordum. Birlikler, Reshaye, Ara, İttifak, Threll imparatorluğunu *onun için* yıkmam... *Hepsi senin içindi demek istiyordum.*

Max’i anlatmak istiyordum.

Bunun yerine dudaklarımdan başka kelimeler döküldü. “Seni bıraktığım için özür dilerim.”

Sertçe baktı. “Hayır, beni bırakmadın ve özür dilememelisin. Sen hayatta kaldın.”

Ama onu bırakmıştım. Annemi korkunç bir ölüme terk etmiştim.

Yaklaştığında kokusu her yerimi sardı. Sıcacık turunç kokuları çocukluğumun güven dolu kucağı gibiydi. O zamanlar annem benim sarsılmaz koruyucumdu.

“Gitmelisin,” dedi sonra. “Görmen gereken yeni bir dünya var. Ben sadece...” Parmak uçları çenemi okşarken ilk kez yüzünde duyguların dalgalandığını gördüm. “Ben sadece seni görmek istemişim.”

“Hayır.” Bu tek kelime, engel olamadan ağızımdan fırlayıvermişti. Onu bırakmak istemiyordum, ikinci kez bırakamazdım.

Tekrar bana sertçe baktı. O korkunç gece olduğu gibi yanaklarımdan süzülmesine izin vermeden gözyaşlarımı sildi. “Bunlara gerek yok,” diye belirtti. “Hayatta kaldın, kızım. Artık yaşa.”

Bir hayalet gibi silinmeye başlamıştı.

“Bekle,” diye bağırdım çıldırmış gibi. “Dur! Seni yine görmek istiyorum!”

Annem gülümsedi. “Bir gün. Uzun bir ömürden sonra.” Son

kez tenime bıraktığı öpücük, o akşam kaşlarımın tam arasına kondurduğu öpücüğün kardeşiydi.

Gözden kaybolduğunda bile dudakları alnımı yakıyordu.

O KORİDORLARDAN NASIL çıktığımızı bilmiyordum. Gözlerimi açtığımda Max'le birlikte Ilyzath'ın avlusundaki deniz manzaralı fildişi taşların üzerindeydik. Altımızdaki yer artık doğal olmayan hayatla ya da kadim sihirle sarsılmıyordu. Arkada bir ceset daha bırakmışız gibi etraf tamamen sessiz ve sakindi.

Elimde bir el hissedince dönüp baktım. Max dirseklerinin üzerinde doğrulmuştu. Ara'yı izliyordu, kıta karanlık ve tenhaydı. Bir zamanlar ölmeyen askerlerle dolu olan boş gemiler şimdi ıssız denizde süzülüyordu.

Avucumu kendine çevirip baktı. Altın leke kaybolmuştu, sihrim bile farklıydı. Sanki denge yerini bulmuştu.

Titrek bir iç çekip gözlerime baktığında irkilerek neyin değiştiğini fark ettim. Artık mavi değil, koyu kahverengi gözleriyle bakıyordu. "Olamaz," dedi çatlak sesiyle. "Onca şeyden sonra olamaz."

Bitti.

Konuşmadıklarımız havada öylece asılı duruyordu. Buna nasıl inanabileceğimi bilmiyordum. Ama gökyüzü pembeye boyanmıştı, etrafta ne çatlaklar ne de duman vardı. Korkunç sihir katmanlarının yerini gündoğumunu müjdelerken yıldızların parıldamaya devam ettiği tertemiz bir gökyüzü almıştı.

Elimi sıktağında parmaklarımız titriyordu. Konuşmaya çalıştım ama dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık çıkınca beni çaresiz bir özlemle öptü.

Öpücüğü ikinci şans tadındaydı.

Güneş ufukta belirip bu uzun ve karanlık geceyi sonlandırırken... şafağı doğururken sevinçle birbirimize sarıldık.

BÖLÜM YÜZ YİRMİ DÖRT

TISAANAH

1 HAFTA SONRA

Mejajqa Sai'Ess babasına çok benziyordu.

Onu daha önce sadece uzaktan görmüştüm. Şimdiyse Max ve onunla birlikte saatlerdir sarayın oturma odalarından birinde oturuyordum. Elbette hafta boyunca herkesin konuştuğu tek meseleyi ele almıştık.

Şimdi ne olacak?

Zor bir soruydu.

En derinlerdeki sihri gömdüğümüzde, o sihirle birlikte yaratılan her şey öylece... yok olmuştu. Nura'nın ölümler ordusu artık yoktu. Moth ve Sammerin'in anlattıklarından öğrendiğimiz kadarıyla, bu durum hem Ara hem de Fey askerlerinin kafasını karıştırmaya yetmiş, savaşı yeniden değerlendirmelerini sağlamıştı. Caduan'ın yokluğunda en yüksek rütbeli iki Fey lideri olan Meajqa ve Luia, krallarının kayıp olduğunu anladıklarında birliklerini geçici bir ateşkes için geri çağırmışlardı.

Caduan'ın cesedi, artık sadece taş bir binadan ibaret olan Ilyzath'da bulunmuştu. Bir zamanlar garip bir fidanın ve bir denizin bulunduğu bodrum katı, onun bedeni dışında bomboştu. Yüzü de dahil olmak üzere siyah damarlar tüm vücuduna örümcek ağı gibi yayılmıştı ama kapalı gözleriyle uykuya dalmış gibi görünüyordu. Ellerini sanki bir şeyi ya da birini tutuyormuş gibi uzatmıştı.

Aefe bulunamamıştı. Cesedi yoktu. Öldüğünü kaybolan bir sihrin son fısıltısı gibi hissedebiliyordum. Max'le hâlâ doğal Solarie ve Valtain sihirlerimize sahip olmamıza rağmen, artık Reshaye'nin bize bahsettiği derinlerden gelen o tuhaf güce ulaşamıyorduk.

Aefe'nin tıpkı Nura'nın ceset askerleri gibi ortadan kaybolmuş olması mantıklıydı. O da artık var olmayan bir sihrin ürünüydü ve bu yüzden yok olmuştu.

Bunu ne zaman düşünsem, içimi nedensiz bir keder kaplıyordu. Belki de ölürken bile dünyada iz bırakmayan bir hayalet olmanın nasıl bir his olduğunu bildiğim içindi. Yine de... o bir iz bırakmıştı, öyle değil mi? En zor, en cesur kararı vermişti. Hepimiz onun sayesinde hayattaydık.

Birkaç gergin gün boyunca, Ara ve Feyler huzursuz bir bekleyiş içindeydi. İki taraf da gözünü kırpmaya bile korkuyordu. Feyler, krallarını öldürdüğümüzü mü düşünüyordu? Barış görüşmeleri teklifimizi kabul edecekler miydi?

Nihayet günler sonra, Meajqa bir lider olarak ortaya çıkarak görüşmeyi kabul etmişti.

Onu ilk gördüğümüz zamankinden çok daha farklıydı. O zaman kulelerin bodrum katındaki Nura'nın laboratuvarında kilitliydi, ölümün kıyısındaymış gibi görünüyordu. Masada karşımıza otururken, gözüm kanadının olması gereken yerdeki korkunç yaraya takıldığında biraz korkuya kapıldım.

Bu odadan yine savaşılar çıkacak. Bizi asla affetmeyecek.

Ama ona yeterince şans vermediğim ortaya çıkmıştı. Evet, temkinliydi ve söylediğimiz her şeye kuşkuyla yaklaşıyordu

ancak barış istediği açıktı. Karşımıza oturur oturmaz bunu açıkça söylemiş ve mırıltılı aksanıyla eklemişti. “Bence halihazırda çok şey kaybettik.”

Max’le birlikte bu görüşe tüm kalbimizle katılıyorduk.

Yine de saatlerce konuştuk. Feylere daha fazla zarar vermek istemediğimizi göstermek için ne önerebilirdik? Onlar bize bir tehdit olmadıklarını kanıtlamak için ne sunabilirdi? Kuşkuların kısır döngüsüne girmiştik ki, sonunda öne eğilip Meajqa’nın gözlerine bakarak sihrimin ona ulaşmasına izin verdim. Kısa bir süreliğine de olsa duygularını tatmak istiyordum.

Yorgundu. Üzgündü. Güvensizdi. Belli belirsiz bir öfke duyuyordu. Ama içindeki umut eksik değildi. Halkını bu durumdan kurtarabileceğini umuyordu.

Hepsini çok iyi anlıyordum.

“Lafı dolandırmayacağım, Meajqa,” dedim. “Bence hepimiz aynı şeyi istiyoruz ama istediğimizi yapmak için birbirimize güvenmeyi öğrenmemiz gerekiyor.”

Çenesini hafifçe havaya kaldırırken dudaklarının kıyısı seğiriyordu. “Ah, güven. Çok basit ama bir o kadar da karmaşık bir konu.”

O anda babasına benzerliği nefes kesiciydi. Max’le bakışırken aynı şeyi düşünüyorduk.

“Biliyorsun...” derken risk aldığımı biliyordum. “Babanı iyi tanıyordum.”

Yüzünde dalgalanan acı dolu ifade gülümsemesini sildi.

“İyi biriydi,” dedim nazikçe. “Ona borçluyum. Bana hep senden bahsederdi.”

Yüz ifadesinden ne düşündüğünü okumakta zorlanıyordum. Belki de yalan söylediğimi düşünüyormuş gibi öfkesini saklamaya çalışıyordu.

“Seninle tanıştığım için nedenini daha iyi anlıyorum,” diye ekledim. “Yaşadıklarından sonra bizimle barış görüşmesi yapman bile... çok büyük cesaret.”

Neredeyse dalga geçercesine güldü. “Ben de kendime şaşı-

nyorum,” dedikten sonra gözlerini ovuşturdu. Belli ki yorgundu. Biz de yorgunduk, uzun bir hafta olmuştu.

Max ayağa kalkıp odanın köşesine gittikten sonra bir şarap sürahisi ve kadehlerle geri döndü. “Feyler içer mi?” diye sordu Meajqa’ya.

Genç adam ilk defa gülümsedi. Gülümsemesi keskin bir hüznü içeriyordu. “Ah, tabii içeriz.”

“Harika.” Max üç kadehi doldurup dağıttı. Sonra kadehini kaldırıp, “Cehennem gibi bir haftayı geride bırakmanın şerefine,” diye belirtti.

Küçük bir yudum aldım. Max’in yudumu büyüktü ama Meajqa kadehin yarısını başına dikmişti.

Max sonunda kadehini bırakıp ona kararlı gözlerle baktı. “Dinle... Senden hoşlandım. Bence doğru şeyi yapmaya çalışıyorsun ve benim açımdan bu çok değerli. Sana halkımızın tamamı adına konuşamayacağımızı zaten söyledik. Tisaanah’ın Threll ittifakının liderleriyle konuşması gerekiyor. Bu tacı uzun süre takmak gibi bir niyetim olmadığı için benim de diğer Ara liderleriyle görüşmem lazım. Yalan yok, Tisaanah’yla benim bu konu için bir sürü toplantı yapmamız gerekecek. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim... Hepimiz savaştan çok yorulduk. Ben, Tisaanah, Ara konseyi, hatta lanet olası bütün dünya... Sanırım sen de yorulmuşsundur, yanılıyor muyum?”

Meajqa’nın kaşları seğirdi. Sonra kadehinden bir yudum daha alıp ekşi bir yüz ifadesiyle onayladı.

“Bize güvenmediğin için seni suçlayamam,” diye devam etti Max. “Hem de hiç. Yerinde olsam, ben de bize güvenmezdim. Aslına bakarsan size güvendiğimden de pek emin değilim. Ama... onca ölümden sonra gözlerimi kapatıp barış yapmak istiyorum. Sen de istiyor musun?”

Masanın üzerinden elimi uzattım. “Aramızda güven oluşturmaya yardım etmeyi çok istiyoruz, Meajqa Sai’Ess. Tuğla tuğla, gün gün. Bir gecede her şeyi değiştirmeye söz veremem. Yaşadıklarımızı silecek hiçbir şey söyleyemem. Ama bizimle

işbirliği yapmak istersen, geleceği beraber inşa etmek bizim için şereftir.”

Meajqa buz gibi gözlerle elime bakarken kadehinden bir yudum daha aldı. “Ara dilinde ne deniyordu? Hmm... *nahif*.” Dudakları bir gülümsemeyle yavaşça kıvrılırken uzattığım elimi sıktı. “Nasıl olsa deneyeceğiz.”

SONRASINDA GÖRÜŞMELER SORUNSUZ ilerledi. Feyle-
rin iyi niyetimizi geçici olarak bile olsa kabul etmesine yar-
dımcı olacak ve halklarımızın da onlarınkini kabul etmesini
kolaylaştıracak birkaç önlem üzerinde anlaşmaya vardık. Ara
ve İttifak arasında her konuda anlaşmaya varılırsa, Feyler yeni
müttefikimiz olacaktı. Elbette yakın müttefikimiz olacak değil-
lerdi ama en azından artık savaş olmayacaktı.

Bu bana yeterdi.

Fey donanmasının ayrılışını Max’le birlikte izledik. Geride
sadece barış görüşmelerine devam etmek için birkaç diploma-
tik temsilci kalmıştı. Gemileri çok güzeldi. Esintide dalgalanan
büyük yeşil yelkenleri vardı. Uzaktan bakıldığında bir göletin
yüzeyinde süzülen yapraklar gibi görünüyorlardı.

“Kendinle pek gurur duyuyormuş gibi görünüyorsun,” dedi
Max.

Baktığımda kocamın sırtıttığını görünce kalbim tekledi. Son
bir haftadır ona ne zaman baksam aynı şey oluyordu. Onu kay-
betmeye ne kadar yaklaştığımın farkında olduğundan emin de-
ğildim. Şu anda yanımda olması bir mucizeydi.

Bunu söylediğimde güldü ama gözlerini benden ayırmadı-
ğının farkındaydım. “Kendimle gurur duyuyorum,” diye cevap
verdim.

“Bunu hak ediyorsun.”

“İttifak yedi ülkeden oluşuyor. Ara tek bir ülke. Hangimiz
daha önemliyiz? Tabii ki ben.”

Gözlerini devirip acı çekiyormuş gibi iç çektiğinde abartılı bir şekilde kaşlarımı çattım. Sonra birlikte koridora döndük, yapılacak binlerce işimiz vardı.

“Ben de seninle gurur duyuyorum,” dedi sonunda. Elini belime yerleştirmişti, ona yaslanmak dünyadaki en güzel şeydi.

TÜM KUŞKULARA RAĞMEN umut, molozların arasında filizlenen çiçekler gibi ortaya çıkıyordu. Yine de restorasyon çok yavaş ilerliyordu. Kıyıya yakın kısımlar başta olmak üzere, şehir neredeyse tamamen yıkılmıştı. Büyük bir kısmını tahliye edebildiğimiz için şükrediyordum ama pek çok kişi evsiz kalmıştı. Evet, halkımızı kurtarmayı başarmıştık ancak zafer bedava değildi.

Günler yavaş, haftalar hızlı geçti. Enkazı temizledik. Yas tuttuk. Yeniden inşa ettik. Büyük ve küçük ölçeklerde tekrarlanan sonsuz bir döngüydü. Bunu son kez yaşıyor olmak için dualar ediyordum.

Iya, Feyler gittikten bir hafta sonra Birlikler Konseyi’ni toplantıya çağırdı. Grup, şehir uyanmaya başlamadan önce gündoğumunda kule harabelerinin eteklerinde toplandı. Enkazın çoğu temizlenmişti ama kuleler hâlâ birer iskeletten ibaretti.

“Bu sabah önemli bir konuyu tartışmak üzere toplandık,” dedi Iya etrafımızı işaret ederek. “Kulelerle ne yapılacağı ve yeniden inşa yaklaşımı konusunda bir karar vermemiz gerekiyor.”

“Kolay iş,” dedi Max tereddüt etmeden. “İnşa etmeyelim.”

Konsey üyelerinin çoğu bu fikir karşısında dehşete düşmüştü. Iya ise bariz bir şekilde sakın görünüyordu.

“Ama... birliklerin kulelere ihtiyacı var,” dedi üyelerden biri çaresizce.

“Hangi birlikler?” Max moloz yığınlarını gösterdi.

İki konsey üyesinin ağzı resmen açık kalmıştı.

Helena afallamış bir halde, “*Hangi birlikler mi?*” diye tekrarlardı.

“Birlikler bazı ayıplanacak işleri haklı göstermek için kullanılmıştı. Mesela darbeler...” Max parmaklarını kaldırarak saymaya başladı. “Savaş suçları. İşkence. “*Vesayet* savaşları ve...”

“Seni anlıyoruz, Maxantarius,” diye mırıldandı üyelerden biri şakaklarını ovuşturarak.

“Ama sen... sen başkomutansın,” dedi bir diğeri çaresizce.

“Şimdilik. Sadece bu unvandan kurtulana kadar. Ayrıca bana göre ondan kurtulmanın en iyi yolu, diğer her şeyi çöpe atmak.”

Her zamanki gibi kışkırtıcı açık sözlülüğü karşısında yüzümü eksitmekten kendimi alamıyordum.

Birkaç gece önce yatakta sarmaş dolaş yattığımız sırada bu fikri benimle paylaşmıştı. O zaman çok daha çekingen ve yumuşak kelimeler kullanmıştı çünkü o da emin değildi. Hayatı boyunca birlikleri en yüce şey olarak görmek üzere eğitilmişti. Şimdi her şeyi çöpe atmak öyle kolay değildi.

“Peki sonrası?” demişti o gece. “Bir faydası olur mu? Bunlar olmadan önce bile nasıl bir yapıya dönüştüğünü biliyorsun. Lanet olsun, sana yaptıklarını biliyorsun. Feyler için, Nura bir nefret unsuruydu. Hatta...”

“Senin için bile bir nefret unsuruna dönüştü,” demiştim usulca.

Konuşamayacak kadar öfkeli olduğundan başını iki yana sallamıştı.

Max haklıydı. Ben de bunu düşünmüş ama nasıl dile getirebileceğimi bilememiştim. Birlikler var olduğu sürece, Nura’nın yaptıklarının tekrarlanmayacağına Feyleri ikna etmemiz neredeyse imkânsızdı. İttifak bile kuşkuluydu. Sonuçta o yönetim sürecinde birlikler tüm köleleri sahiplenmişti. Birliklerin geçmiş lekeliydi.

Konseyl üyelerinin çoğu bizi anlasa da itiraz etmeye devam ediyorlardı. Hayatlarının temelini oluşturan bir yapıdan vazgeçmek onlar için küçük bir iş değildi.

“İşkenceyi hoş gören bir organizasyonun devamını nasıl destekleyebiliriz?” dedim sonunda.

En sıkı savunucular bile susmuştu.

Yine de... yüzlerindeki üzüntüyü anlıyordum.

Karar verildiğinde artık karanlık çökmüştü. Bir zamanlar Ara’nın en görkemli simgesi olan kuleler artık sadece gümüş, altın ve cam yığınlarından ibaretti. Yıkıntıların arasından geçerek birliklerin iç içe geçen güneş ve ay sembollerini taşıyan kitabı aldım. Köleyken benim de ona benzer bir kitabım vardı. Ara dilini, geceleri o sayfaları saplantılı bir şekilde okuyarak ezberlemiştim.

O zamanlar birliklere çok inanıyordum.

“Bir dönemin sonu.”

Iya’nın sesini duyduğumda dönüp ona baktım. Ay ışığında bir hayalet gibi görünüyordu, gözleri uzaklara dalmıştı.

“Doğru olan bu,” dedim usulca. “Yine de üzücü.”

“Böyle düşünmene şaşırdım. Birliklerin eski halini hiç tanımadın.”

“Tahmin edebiliyorum,” diye kitabı kaldırıp gülümsedim.

“Bir köleyken, kuleleri görmek hayalimdi.”

“Çok üzgünüm, çocuğum. Büyük bir hayal kırıklığı.”

Belki öyleydi. Belki de değildi. Birlikler beni birçok açıdan hayal kırıklığına uğratmıştı. Yine de beni buraya... bu hayata getiren şey o hayaldi.

“Buralardan çok uzaklarda genç bir adamken ben de birlikleri hayal etmişim,” dedi Iya. “Onlar için Ara’ya gelmişim. O zamanlar daha iyi bir yerdi ama... hayal ettiğim gibi değildi. Araich ve Rosira Shelaene, birlikleri kurdukları dönemde Ara topraklarında olsalar bile tüm halkların bağımsızlığına inanıyorlardı. Bu ülkeye geldiğimde o vaade inanmışım. Ama halk... ve birliklerdekilere bile farklı bir... aksanla konuşanları pek hoş karşılamıyordu.”

Gülümsediğinde ister istemez kıkırdadım. Bunu çok iyi biliyordum.

“Kocanın birlikleri feshetmek üzere unvanından vazgeçmesi çok şerefli bir davranış,” diye devam etti. “En doğru kararı verdi. Ama... hüzünlenmekten kendimi alamıyorum.”

Yerden bir taş parçası aldım. Kulelerin giriş katını süsleyen mozaik parçalarından biriydi. Araich ve Rosira’nın elleri Gece ve Şafak kulelerinin buluştuğu noktada birleşiyordu. Midem düğümlenirken, “Belki o vaadin ölmesi gerekmiyor,” dedim kendimi tutamadan.

Iya’nın kaşları havalandı. “Nasıl?”

Aniden aklıma bir fikir gelmişti ama çoktan kalbimdeki yerini bulmuştu. Gülümsemeye başladım. “Yeni bir şey yaratmak sence ne kadar zordur, konsey üyesi?” dedim. “Bu vaadi taşıyan yeni bir şey?”

BÖLÜM YÜZ YİRMİ BEŞ

MAX

Haftalar yavaş geçse de çalışmalar, yorgunluk, kafa karışıklığı ve... yepyeni kırılğan rüyalar baş döndürüyordu.

Kendimi işe vermeyi hiçbir zaman umursamamıştım. Çalışmak hâlâ canımı sıkan ağrı ve sızılardan beni uzaklaştırıyor, eninde sonunda boğuşmak zorunda kalacağımı bildiğim karmaşık duyguları unutmamı sağlıyordu. Neyse ki, bu konuda yalnız değildim. Tüm Ara'nın yas tutmak için doğru zamanı beklediğini biliyordum ama en azından, yasımızı daha iyi bir dünyanın güvenli kucağında tutacaktık. Bunu gerçekleştirmeye kararlıyım.

Birlikleri feshetmenin en doğru iş olduğundan emindim. Ama kafa karıştıran lojistik zorlukların başını çekenlerden biri tam bir baş belasıydı.

Birlikler yoksa başkomutan da olmayacak, öyleyse lanet olası ülkeyi kim yönetecek?

En zor soru buydu. Basit çözüm tahtı Sesri'nin kanından gelen birine devretmekti ama Zeryth'in savaşındandır sonra çoğu akrabası öldürüldüğü için çok uzaklardan tahtta hak iddia eden birkaç kuzen tehlikeli bir seçenek oluşturunuyordu. Tisaanah temsilci hükümeti oluşturmak için çeşitli yapılar üzerine çalışıyordu ama henüz işin başındaydı. Bağımsız yerel yönetimlerden oluşan birleşik hükümet sistemi, İttifak için mükemmel görünüyordu. Fakat bu yönetim Ara'ya pek uygun değildi.

Temizlik çalışmaları arasında günlerce konsey ve kraliyet danışmanlarıyla birlikte odalara kapanıp bu konuyu tekrar tekrar tartışsam da bir sonuç alamadım.

Sonunda bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim bir ziyaretçi oldum. Sesri'nin Valtain danışmanı Tare, Zeryth öldükten sonra ortadan kaybolmuştu ve şimdi saray merdivenlerinde karşıma çıkıp benimle görüşmek istediğini söylüyordu. Mera-kımdan randevu vermek zorunda kaldım.

Görüşmeye geç kaldı. Geldiğinde odaya o kadar sessiz girdi ki, neredeyse burnumun ucuna gelene kadar varlığının farkına varamamıştım. “Yüceler aşkına, Tare,” diye bağırırken elimdeki kitabı düşürmemeye çalışıyordum. Sonunda kitabı masaya bırakmayı başardım. “Bir dahaki sefere kapıyı çal.”

“Nedense herkes böyle diyor.”

“Hiç şaşırmadım.”

Belli belirsiz gülümseyerek sessizce karşımda durdu. “Senden hep hoşlanmıştım,” dedi sonunda. “Birlikler döneminde. Sana hiç söylememiştim.”

“Ben... teşekkürler.” Şahsen onun biraz tuhaf olduğunu düşünürdüm.

Bir şey demeden odada ağır adımlarla dolaşması da tuhaftı. Sonunda gerekirse kaçacakmış gibi koltuğun ucuna tünedi. “Sana önemli bir şey söylemek istiyorum.” Boğazını temizlemesine bakılırsa gergindi. “Sesri söyledikleri gibi biri değildi. Onu manipüle ettiler. Zeryth ve Nura.” Yüzünü ekşitti. “Bunun

için de beni kullandılar. Çünkü buna izin vermiştim. Oysa o... o bir çocuktuk. Korkmuş bir çocuk.”

Yavaşça başımı sallarken suçluluk duygumla savaşıyordum. Evet, birçok kişi Ara’nın küçük yaştaki kraliçesini suistimal etmişti. Zeryth ve Nura tahta yaklaşabilmek için onu manipüle etmiş, diğer herkes onların tuzağına düşmüştü.

Sesri’nin başkent meydanında bir adamın infaz emrini verdiği gün hâlâ aklımdaydı. Tisaanah şehri ilk kez görmüş, sonrasında Sesri’den korku hissi aldığını söylemişti. Kötülük ya da öfke değil, sadece korku hissediyordu.

Ben de o zamanlar kraliçeyi, güç oburu bir velet olarak görüyordum. Oysa bir kukladan ibaretti. En büyük korkusu, birliklerin onun düşüşünü organize etmesiydi.

“Çok küçüktü,” diye mırıldandı Tare. “Küçücük bir kızdı. Tek istediği güvenebileceği biriydi ve bana güveniyordu.” Eli göğsüne gittiğinde dudaklarında küçücük hüznü bir gülümseme belirdi. “Sadece bana. Dünya onu incitmişti. Birine ihtiyacı vardı.”

Sustuğunda rahatsız edecek kadar uzun bir süre gözlerini bana dikti. “Daha iyisini hak ediyordu,” dedim çünkü başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Cevabı şaşırtıcıydı. “Onu ben öldürmedim.”

Doğru mu duyuyordum? “Sen... ne?”

“Zeryth öldürmemi istedi ama yapamadım. Sesri benim... kardeşim gibiydi. Ona ihanet etmiştim ama... ama onu seviyordum. Üstelik birliklerin yapmaya zorladığı şeylere rağmen iyi biriydi. Zeryth’e direnç göstermeye başlamıştı. Zeryth ülkeyi savaşa zorlarken, o sadece barış istiyordu. Bu yüzden onu öldürmem istendi.” Hatıralarda kaybolmuş gibi dalgın bakıyordu. “Öldüğü izlenimini yaratıp onu ülke dışına gönderdim.”

Resmen afallamıştım. Tare’yi... fazlasıyla hafife aldığımı şimdi anlıyordum. “*Nasıl?*” diye sordum. “Zeryth cesedi görmek istememiş miydi?”

“Bir sürü sarışın küçük kız ölüyor. Kazalarda cesetleri ta-

nınmaz hale geliyor.” Sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşuyordu. “Bunu sana söyleyip söylememeyi uzun bir süre düşündüm,” diye devam etti. “Belki sade bir hayat onun için daha iyi olurdu. Ama... hep yönetmek istemişti. Bu ülkeyi daha iyi bir yer haline getirebileceğine inanıyordu.” Yüzünde gururlu bir gülümsemenin hayaleti uçuştı. “Küçücük yaşına rağmen bunu isterdi.”

Oturmam gerekiyordu çünkü duyduklarımı hazmetmem kolay değildi. Yine de beynimdeki çarklar işlemeye başlamıştı. Tisaanah’ın bu konuda ne düşündüğünü öğrenmem gerekcekti. Sesri elbette ülke yönetmek için hâlâ çok küçüktü. Daha en başında tahta geçirilmesi yanlıştı ama artık bunun kasten yapıldığını biliyordum. Diğer yandan onu evine getirirsek... zamana yayarak onu tahta hazırlarsak... onu destekleyecek ve dengeleyecek bir meclis oluşturursak...

Düşünceler içinde gözlerimi kırpıştırarak Tare’ye doğru baktım. “Tahtı ele geçirmek niyetinde olsam, böyle bir bilgiyi verebileceğin en tehlikeli kişi olduğumun farkında mısın?”

Gülümserken, “Evet,” demekle yetindi.

GÜLDİŞ, ENKAZI TEMİZLEMEMİZE yardım edecek kadar uzun bir süre şehirde kaldıktan sonra ayrıldı. Karşılaştığım her askere Brayan’ı sordum ama hiçbiri onun nerede olduğunu bilmiyordu. Tek bildikleri onları buraya gönderen kişi olduğuydu.

Bir yanımla ona minnettardım. Bir yanım onu bir daha asla görmek istemiyordu. Başka bir yanımsa onu tekrar görmek için can atıyordu.

Soğuk bir sabah erkenden yola çıktılar. Son geminin altın yelkenleri şafak öncesi sisli ufukta kaybolmadan, daha önce hiç görmediğim bir asker elime bir mektup tutuşturup bir şey söylememe fırsat vermeden uzaklaştı.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar mektubu açmaya cesaret edemedim. Tisaanah yanımdayken okumaya başladık.

Max,

Duydum ki kazanmışsın. Güzel.

Asla anlayamayacağım şeyler olduğunu biliyorum fakat anlamaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Nasıl vazgeçebilirim ki?

Seni zamanında geçmişte yaptığım gibi şimdi de yalnız bıraktığım için üzgünüm.

Seni bir daha göremem.

Ev senin. Unvan senin. Kâğıtları imzaladım. Harika bir şeyler yap.

Ben...

Son cümlenin üstünü defalarca çizdiği için okuyamıyordum.

Sen hâlâ kardeşimsin.

Belki bir gün.

Ama şimdi değil. Yapamam.

O zamana kadar iyi yaşa.

Brayan.

Mektubu defalarca okurken göğsüm sıkışıyordu, nasıl hissetmem gerektiğini kestiremiyordum.

Uzun bir sessizliğin ardından, “Elinden gelen bu,” diye mırıldandı Tisaanah. “Sorun onda. Sende değil.”

Doğru olduğunu biliyordum. Brayan bizim alıştığımız karmaşık meselelerle uğraşacak donanıma sahip değildi. Hem lanet olsun... onu suçlayabilir miydim ki? Yerde olsam durum farklı mı olacaktı?

“O askerler görüldüğünde içimde küçük bir umutla onu...”
Cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilemiyordum.

Tisaanah beni çok iyi anlıyormuş gibi başını sallarken elimi

tuttu. "Biliyorum," dedikten sonra omzumu öpüp başını yasladı. "Ama burada da bir ailemiz var."

Bir ailemiz var.

Bu basit kelimeler beni biraz afallatıyordu.

Ertesi sabah Sammerin, Moth ve Tisaanah'yla birlikte bitmek bilmeyecek yeni bir çalışma gününden önce kahvaltı yaptık. O sözler hâlâ kafamda yankılanıyordu. Yorulmuştuk, yaralıydık, hâlâ iyileşiyorduk ama birbirleriyle bu kadar kolay ve uyum içinde var olmayı öğrenmiş insanlara bakarken karımın haklı olduğunu biliyordum.

Bir ailemiz var.

Bunu daha önce fark etmediğim için aptal gibi hissediyordum. Yine de mektubu atmaya kıyamıyordum. Daha sonra çekmeceye koymak üzere tekrar elime aldığımda arkadaki damgayı ilk kez fark ettim.

Sarilla.

Kelimeye uzunca bir süre bakakaldım. Acı acı gülümsemekten kendimi alamıyordum. Sonunda mektubu koyup çekmeceyi kapattım.

FEYLER GİTMİŞTİ. GÜLDİŞ gitmişti. Geriye sadece birkaç İttifak birliği kalmıştı. Başkent yavaş da olsa canlanmaya başlamıştı. İnsanlar hayatlarına devam etmenin bir yolunu buluyordu.

Sammerin en sonunda bir sabah bize muayenehanesine geri döneceğini söyledi. Savaş yaralarını iyileştirmiş, hastalıkları, yaraları, kırık kemikleri tedavi etmiş, borcunu defalarca ödemişti. Artık eve dönmeye hazırdı.

Moth da onunla birlikte gidecek, çıraklığına devam edecekti. Sammerin ise Threll'e gitmeden önce ona verdiği sözü gecikerek de olsa yerine getirecekti.

Tisaanah ona sıcak bir gülümseme eşliğinde içten bir onay verdi. Ama benim ağzımdan çıkan tebrikler niyetlendiğimden

çok daha yapmacıktı. Sonunda tabağımdakileri didiklemeyle yetindim. Vedalaşma vakti geldiğinde muayenehanesini tekrar faaliyete geçirme konusunda arkadaşşıma şans diledim, omzuna vurdum ve başka bir şey demeden yanından ayrıldım.

Tisaanah'nın bana tuhaf bir bakış attığının farkındaydım.

“Ne?” dedim. “Sadece iki mil uzakta olacak. Ne yani? Ağlayarak vedalaşmam mı gerekiyordu?”

Gözlerini kısarak bakarken içimi okuduğu belliydi. Sinirimi bozsa da haklıydı.

Ertesi gün kendimi Sammerin'in antrenmanında bulduğumda kendime şaşıırıyordum. Bir yere gidemeyecek kadar yoğun-
dum, yine de kendime ayıracak beş dakikam olduğunu söyle-
mişim.

Bina çatışmalardan etkilenmeyecek kadar şehrin içindeydi ama biraz bakımsız kalmıştı. Tabelaların boyası dökülüyordu, saksıdaki çiçekler aşırı büyümüşü. Gittiğimde kapı açıktı. Sammerin bir karyola şiltesinin canına okuyarak her yeri toza boğuyordu.

“Sabah sabah bu ne enerji?” dedim.

Kaşları çatıldı. “Beni bu kadar çabuk mu özledin?”

“Sarayı bu çöplük için mi terk ettin?”

“Sözlerine dikkat et. Son on yıldır sen de böyle bir yerde yaşıyordun,” dedikten sonra yatağı korkuluğun üzerine attı ve gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. “Harika bir gün olacak.”

Bu kadar iyimser görünmesine neredeyse gülecektim. Her an etrafında cıvıldaayan kuşlar uçuşmaya başlasa şaşırmazdım.

Sammerin evini seviyordu. Ara'yı seviyordu. Muayenehanesini seviyordu. Tek istediği şey, insanları iyileştirip güzel kadınları yatağa atabileceği mide bulandıracak derecede olaysız ve sefahat dolu bir hayattı.

Güneşin tadını çıkarırken bir anlığına orada olduğumu hatırladı. “Eee? Bir şey mi unuttun?”

Omuz silkip ellerimi cebime soktum. “Sadece birkaç dakikalığına kaçmak istedim.”

“Hımm,” derken bana inanmadığı belliydi.

Huzursuzca ağırlığımı diğer ayağıma verdim.

“Bana sonsuz aşkını itiraf edeceksen acele et, Max,” diye ekledi.

“Sikeyim.”

“Artık evli bir adamsın. Hiç uygun olmaz.”

İstemsiz bir kahkaha attım. Sonunda arkadaşım imalı gözlerini gözlerime dikince uzun bir nefes çekerek, “Sen olmasan hayatta kalamazdım, Sammerin,” dedim sonunda. “Sanırım bunu sana hiç söylemedim. Görgü kuralları ve nezaket konusunda nasıl olduğumu bilirsin.”

İç çekip başını iki yana salladı. “Bunlara hiç gerek yok.”

“Bir şey yaptığım yok. Sadece...” Omuz silktim. “Sadece teşekkür ediyorum. Her şey için.”

Bir an için yüzü yumuşadı, ardından eliyle beni kovdu. “Sorumluluklarından kaçmak için beni kullanmaktan vazgeç,” diye uyardı. “Hem yapacak bir sürü işim var.”

“Tamam, tamam. Yatak... dövmenin keyfini çıkar.” Tam ayrılırken bahçedeki sandalyelerden birine oturup ayaklarını diğerine uzattığını görünce omzumun üzerinden ona güldüm. “İşin olduğunu sanıyordum?”

“Hallederim. On dakika sonra ya da... Moth kazara bir şeyleri kırana kadar.” Başını arkaya atıp gözlerini yumdu. “Her şeyin olabildiğince tadını çıkarmamız lazım.”

Gözlerimi devirip el salladıktan sonra döndüm. Ama sokağı yarıladığımda durup bir an için arkama baktım. Arkadaşım sonsuz bir huzurla hayalini kurduğu muayenehanesinin önünde güneşin tadını çıkarıyordu.

Gülümseyerek yürümeye devam ettim. Bazen iyi insanların iyi bir hayata sahip olduğunu görmek güzeldi. Sammerin’in herkesten daha iyisine layık olduğunu çok iyi biliyordum.

WILLA BENİ GÖRDÜĞÜNE pek sevinmemiştir. Hep olduğu gibi yapacak bir sürü işi varmış ve nereden başlayacağına dair en ufak bir fikri yokmuş gibi telaşlıydı. Birliklerin dağıtılmasıyla kendini idari bir kâbusun içinde bulmuştu.

“Yardım edebileceğim... Ah, bir şey var mı, canım?” diye sordu bitkin bir gülümsemeyle. Saçları dağılmanın eşiğindeydi, gözlüğü yüzünde eğri duruyordu.

“Önemli bir şey değil,” diyerek masanın karşısındaki sandalyeye çöküp topuğunu maun ahşabın köşesine yerleştirdim. “Düşünüyordum da... Birliklerin eğitim programını sen yönetiyordun.”

Rahatsız olmuş gibi gözlerini kırıştıırarak baktı. “Ne yaptığımı biliyorsun, Max.”

“Evet ve bunu... ne zamandır yapıyordun?” derken halsizce gülümsedim. “Bir süre oradan kopmuştum, biliyorsun.”

“Ah, ne bileyim? Herhalde... on yıla yakındır. Ryvenai Savaşı bittikten kısa bir süre sonra göreve gelmişim.”

“Öyleyse konu hakkında oldukça bilgilisin?”

İyice canı sıkılmıştı. “Şahsen o kadarını söyleyemem ama... Eh, evet. Bir sürü şey biliyorum. Bunu sormanın bir nedeni var mı, Maxantarius? Gerçekten yapacak çok işim var.”

Neden gergin olduğumu bilmiyordum. Brayan’ın mektubundan beri bu fikri kafamdan atamamıştım.

Teknik açıdan artık Lord Farlione’ydim. Unvan umurumda bile değildi. Uzun süre kâbuslarımın başrolünde olan evimiz sefil teyzemin elinden tekrar bana geçmişti. Tisaanah’yla orada yaşamayacağımız kesindi ama muhteşem bir yerdı. Arazi büyüktü. Ben çocukken bile, evlenmeden önce yoksul bir aileden gelen annem orayı abartılı bulurdu. “Babanın atalarının neden bu kadar çok *odaya* ihtiyaç duyduklarını düşündüğünü hiç bilmiyorum,” diyerek iç çekerti.

Harika bir şey yap.

Tüm bunlardan harika bir şey çıkarmak mümkün müydü?

Yıllar içinde inancımı kaybetmişim. Birlikler, ordu, ağabe-

yim, babam... En sevdiğim şeylere karşı bile ne hissettiğimden emin değildim. Küçükken garanti saydığım her şeyin, aslında hiç de garanti olmadığını anlamıştım. Orduya katılmıştım çünkü şöhret için tek yolun bu olduğunu düşünmüştüm. Güçlü bir hünerci olmak istemiştım ve orduya katılmak, potansiyellerini gerçekleştirmek isteyen yetenekli genç erkeklerle kadınların tek rotasıydı.

Şimdi yürüdüğüm yola tiksintiyle bakıyordum. Bunun normal olduğunu nasıl düşünebilmiştik? Öldürmeyi öğrenmenin şöhrete giden tek yol olduğunu insanlara... çocuklara nasıl öğretebilmiştik?

Harika bir şey yap, demişti Brayan.

Bacaklarımı aşağı indirip masanın üstüne eğildim. “Bir okul açmak isteseydim... teorik olarak işe nereden başlamam gerekirdi?”

BÖLÜM YÜZ YİRMİ ALTI

TISAANAH

Sonunda korktuğum gün geldi. Son İttifak gemileri Threll'e gitmek üzere yelken açmıştı ve elbette Serel'in bu gemilerden birinde olması gerekiyordu.

Son bir ay boyunca birlikte uzun zaman geçirmiştik. Savaşın ardından, ikimiz de hayatta kalmayı başardığımız için büyük bir sevinçle birbirimize sarılmıştık. Sonraki günlerde birlikte geçirdiğimiz zamana çok önem veriyordum. İş başlamadan önce sabah çayları, zor günler bittiğinde gece geç saatlerde içilen şaraplar...

İlk gemilerin ardından ikinci grup da ayrıldıktan sonra kalması beni biraz şaşırtmıştı. Benim için yaptığını biliyordum ama bunu sorgulamak istemiyordum. Zor günlerde dostumun yanımda olması hoşuma gidiyordu.

Her ne kadar konuşmasak da bana kendi kararlarımı vermem

için mümkün olduğunca zaman tanıdığını biliyordum. Sonunda kararlarım ne olursa olsun beni destekleyeceğini biliyordum.

Yine de ona Ara'da kalacağımı söylediğimde kendimi bir hain gibi hissettim. "Sadece şimdilik," diye ekledim. "Her şeyi halledene kadar. Sesri henüz gelmedi, meclis henüz kurulmadı ve daha okul işine başlamadık bile. Üstelik..."

Serel kahkaha atıp dalga geçercesine şakağını ovuşturdu. "Tanrılar aşkına, Tisaanah. Başımı ağrıtıyorsun. Tamam, çok yoğunsun. Anladık," dedikten sonra gülümsemesi yumuşadı. "Şaşırmadım. Kalacağımı biliyordum." Bunu içimi rahatlatmak için söylemişti ama suçluluk duygusu yüreğimi kemiriyordu.

"Benim için İttifak'tan daha önemli hiçbir şey yok," dedim. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"İttifak'ı sen yarattın. Bize borcunu ödedin, Tisaanah. Mecliste buna karşı çıkacak tek bir kişi bulamazsın." Pis pis sırıttı. "Ama sanırım Nyzrene temsilciliğini kabul etmeyeceğini onlara söylediğimde çok üzülecekler."

Doğrusu Max'le birlikte Threll'e dönmeye karar versek bile Nyzrene liderliğini kabul etmezdim. Max'in geçici bir süreliğine bile olsa Ara tahtına otururken hissettiklerini artık anlıyordum. İttifak'ın bana hayranlığı bir sürü efsane üzerine inşa edilmişti ama onlara liderlik edemezdim. Hatırlamadığım ülkem, Nyzerene adına konuşmak haddime değildi.

Hayır, ben ülkeye... Tüm dünyaya hizmet etmek istiyordum.

Max'le gün içinde kaçamak birkaç saniyede konuştuklarımız, okul, Iya'yla kurduğum lonca... İşte bunlar yüreğimdeki ateşi harlıyordu. Olasılıklar sınırsızdı.

Buna rağmen, Serel'in mavi gözlerine bakarken kalbim kuşkuyla sıkışıyordu. "Burada kalabilirsin," dedim aniden. "Bizimle kal. Herkes seni seviyor. Burada bir hayat kurabilirsin."

Gülse onu suçlayamazdım. Saçma bir teklifti. Burası onun evi değildi. İttifak'ın önemli liderlerinden biriydi ve mükemmel bir iş çıkarıyordu. Kalmasını istemek her açıdan bencilceydi.

Ama o gülmedi. Bunun yerine enseme tutup, “Kalbin kalbimin bir parçası,” dedi alnını alnıma yaslayarak. “Aramızda koca bir okyanus olsa bile.”

Gözlerim yandığı için konuşmak istemiyordum. Her an ağlayabilirdim. Az sayıda eşyasını gemiye taşımasına yardım ederken neredeyse hiç konuşmadık. Gemi denize açılırken rıhtımda durup güneşin altında bir deniz feneri gibi ışıldayan altın saçlarım izledim.

Her şey onun sayesinde olmuştu. Bu hayatın her anı, elde ettiğim bütün özgürlükler, bulduğum tüm mutluluklar onun eseri idi. Her şey benim için feda ettikleri sayesindeydi.

Son anda rıhtımın ucuna koştum. Öyle hızlı koşmuştum ki, neredeyse denize yuvarlanıyordum. “Seni seviyorum!” diye bağırdım.

Duyduğundan şüpheliydim. Muhtemelen kelimeler rüzgârda ve dalgaların sesinde kaybolmuştu. Arkadaşımın... *kardeşimin* benim için ne kadar önemli olduğunu bilip bilmediğini hep merak etmiştim.

Çok geçmeden...

Uzaktan ellerini ağzına götürdüğünü gördüm. Duymakta zorlanıyordum ama sesimin bir yankısı gibiydi.

Seni seviyorum.

EV.

O kadar uzun bir süre boyunca yoğunlukla boğuşmuştuk ki, bu kelime aklımızdan bile geçmemişti. Ancak kısa süre sonra sarayda sadece biz kalmıştık. Meclis kurulup Sesri geri döndüğünde, temizlik tamamlanıp Feylerle barış anlaşmaları imzalandığında, ev kelimesi artık dilimizden düşmüyordu.

Ev.

Onun gibi kül ve leylak kokuyordu. Kulübe artık bir taş ve kül yığınınından ibaretti. Bir zamanlar ev olduğunu anlamak için

bin şahit gerekirdi. Ama bir şeyi ev yapanın taşlar olmadığını uzun zaman önce öğrenmiştim. Bina gitmiş olsa bile burayı evimiz yapan şey hâlâ yerli yerindeydi.

Bahçe Max'in yokluğunda bile gelişmişti. Çiçekler toprağın her santimini kaplamış, yürüyüş yollarına taşmış, yanık kirişlerin ve düşmüş taşların üzerini sarmıştı.

Max'in dehşete düşeceğini tahmin etmiştim ama bence çok güzeldi. Bunu söylediğimde, "Evet," dedi Max. "Bence de çok güzel."

El ele bahçede dolaştık. İlk gece ayrılmayı reddedip dışarıda üzerine oturduğum tümsek oradaydı. Bana *stratagram* kullanmayı öğrettiği açıklık, sıcak günlerde yüzmeye gittiğimiz patika...

Max bir zamanlar kulübenin girişinin olduğu yerde durdu. "O kadar kötü değil," dedi sonra.

Aslında çok kötüydü.

"Ben harabe görmüyorum. Benim gördüğüm..." Kollarımı iki yana açtım. "Olasılıklar."

Max belime sarıldığında ellerim omuzlarına düştü. Koyu rengine rağmen gözleri parlıyordu.

"Yeni gözlerini seviyorum," dedim. "Bunu söylemiş miydin?"

"Eski gözlerimden mi bahsediyorsun?"

"Eski de olsa seviyorum," dediğimde gülümsedi. Bu hep hayatımda gördüğüm en güzel şey olmaya devam edecek miydi? "Yine de sana aynı lakapla sesleneceğim, gizemli yılan adam."

Kıkırdadı. "O hitap artık geçerliliğini yitirdi."

"Asla."

"Nasıl istersen, inatçı çürük tanrıçası." Kelimeler öpücüğünde kayboluyordu. Yavaş, derin, şefkat dolu dokunuşunda...

Yeni bir ev inşa edecektik. Biraz daha... sadece biraz daha büyük olacaktı. Büyük bir bahçe, kocaman bir kütüphane, sıcak bir şömine...

Öpücükler arasında bunu söylediğimde onaylarcasına ho-

murdandı. Sonunda yüzüme bakmak için geri çekildiğinde bakışları dalgındı. Yüzünü izlemeye odaklandım.

Seni seviyorum, demek yetmezdi.

Seni seviyorum, demek, Evim olduğun için teşekkür ederim, demenin yerini tutmazdı.

Seni seviyorum, demek, Geleceğim olduğun için teşekkür ederim, diye anlaşılmazdı.

Ama bütün bunları hissederken konuşamıyordum. Tek düşünebildiğim yetersiz de olsa o iki kelimeyi söylemekti. “Seni seviyorum.”

Kaşlarını çatıp uzun uzun beni izlerken başparmağı dalgın bir şekilde dudaklarımda dolaşıyordu. “Tuhaf bir his,” dedi sonunda. “İleriye bakmak çok tuhaf.”

Evet, öyleydi. Bizimki gibi böyle şeylere alışmamış zihinler için gerçekten tuhaftı. Ama gelecek her yanımızı sarmıştı. Görmezden gelemeyeceğimiz kadar parlaktı. Belki... belki de kendimizi geleceğe bırakarak yeterince iyileşebilirdik.

Max’in kollarındayken, öpüşürken, onun dudaklarına karşı gülümserken, iki incinmiş ruh olarak bahçede yere uzanırken birbirimizde evimizi bulmamız hiç zor değildi.

Umutluyduk.

BİTERKEN

MAX

Her şey geleceği, onları birlikte yaratan iki ruhla sona erer.

Yıllar öylece geçiyordu. Tisaanah'yla küçücük, harika bir ev inşa ettik. Bu sefer eski kulübemden daha büyüktü. Bahçelerin ortasında kendimize bir hayat kurmuştuk.

Başta günler uzun ve zahmetliydi. Öyle yoğunduk ki, ne yaptığımızı bile tam olarak bilmiyorduk. Gücü meclise ve Sesseri'ye devretmek uzun ve korkunç bir süreçti. Okulu açmak beklediğimden de uzun sürmüştü, ilk öğrencileri kabul etmemiz yıllar almıştı. Bu arada Tisaanah kendini lonca işlerine adanmıştı. Birlikler kuruluş amacını gerçekleştirme konusunda kusursuz iş çıkarıyordu. Üstelik yaptığımız işler mükemmel bir şekilde birbirini tamamlıyordu.

Hiç anlamadan beş yıl geçip gitti. Eski aile evimin koridorlarını üç sınıf dolusu öğrenci dolduruyordu. Batı kanadı okul

yapılmıştı. Doğu kanadı loncanın Ara merkezi olmuştu. Her gün okulda ders veriyordum. Birkaç yılını almış olsa da artık koridorlarda yürürken kan lekeleri görmüyordum.

İttifak her geçen gün güçleniyordu. Yerleşik bir ulus olma yolu uzun ve zorluydu. Tisaanah'nın sık sık yarı şakayla söylediği gibi bu kararlılık yalnızca Threll lordlarına duyulan kinden kaynaklansa bile başarılı olmaya kararlıydılar. İlk birkaç yıl orada çok zaman geçirdik, Tisaanah bu sayede fırtınalı dönemleri atlatmalarına yardımcı olabildi. Threll kıtasında güçlü bir lonca varlığı oluşturmak onun için de önemliydi. Loncanın bir Ara organizasyonu değil, küresel bir organizasyon olduğunu vurguluyordu.

Onu çalışırken izlemeye bayılıyordum. Hayatının büyük bir bölümünü her şeyin fazlasıymış ama hiçbir şeye yetmiyormuş gibi hissederek geçirdiğini biliyordum. Yine de ona her baktığımda yeni bir şey bulmayı seviyordum. Tıpkı camın binlerce farklı tonunda kırılan ışık gibiydi.

Nasıl geçtiğini anlamadığımız bir yılda kızımız doğdu. İki yıl sonra oğlumuz dünyaya geldi.

Canavarlarla savaşmış, ölümle yüzleşmiş, hapisten kurtulmuşum ama hayatımın en korkunç anı kızımı ilk kez kucağıma aldığım gündü. Hiç bu kadar yoğun bir sevgi hissetmemiş, bu kadar dehşete düşmemiştim. Kehribar yeşili gözleri, yaprakların arasından görünen güneş gibiydi. Arada bir bana baktığında uzun zaman önce gördüğüm bir kâbusu hatırlıyor, o an geçene kadar nefeslerimi saymam gerekiyordu.

Bu bize mutlu sonlar hakkında söylenmeyen bir şeydi.

Yanlış anlaşılacak istemezdim, elbette fazlasıyla mutluyduk. Ama geçmiş ikimizde de izler bırakmıştı. İlk birkaç yıl, bedenim huzura nasıl tepki vereceğini bilememişti. Sürekli kasılan bedenimle yürüyordum. Her an gölgelerin arasından fırlayacak bir şey, yeni hayatımı benden koparıp alacakmış gibi hissed-

yordum. *Bu duygunun eninde sonunda geçeceğinden eminim, diye düşünüyordum.*

Ama yıllar geçtikçe... bir, iki, beş, yedi yıl sonra bile korku hâlâ oradaydı. Bir zamanlar kılıçlar, sihir ve Şimşek Tozu vardı. Şimdiyse fazlasıyla yüksek ağaçlar, fazlasıyla sivri taşlar, ortalıkta unutulmuş bıçaklar ödümü koparıyordu. Dünyanın değer verdiğim şeyleri elimden alabilme ihtimali sonsuza kadar zihnime kazınmış gibiydi.

Bir gün bir aydınlanma yaşadım.

Tisaanah'yla yataktaydık. Çocuklar minicik bedenleriyle üzerimize yayılmıştı. Özellikle kaygılı geçen uzun bir hafta olmuştu. Tisaanah'nın gözleri kapanmak üzereydi. Oğlumuz kollarının arasma kıvrılmıştı, kızımız da benim yanımda orta yaşlı bir çiftçi gibi horluyordu. Buna rağmen çok sevimliydi. Tuhaf sayılacak kadar mükemmel bir andı. Hayatım boyunca böyle bir an yaşayabileceğim aklıma bile gelmezdi.

İşte o mükemmel anda gerçeğin farkına vardım.

Kaybetmek böyle bir şeydi.

Sevmek böyle bir şeydi.

Bugünlerde hayatımda çok fazla sevgi vardı.

Geceleri yatakta öylece uzanırken tavanın karanlığında beliren görüntülerden kurtulamıyordum. Bazen olasılıklar ve geçmişimin gölgeleri beni o kadar çok korkutuyordu ki, tekrar nefes almakta zorlanıyordum.

Tisaanah böyle anlarda bana yaklaşıyor, elini tam kalbimin üzerine koyuyor ve kulağıma eğilerek, "Yarın sabah hâlâ burada olacağız," diye mırıldanıyordu.

Nedense bahçemde belirlediği gün dünyanın daha iyi bir yer olabileceğini söylediğinde yaptığım gibi ona inanıyor, gözlerimi tekrar kapatıyordum.

BİR ZAMANLAR... YILLAR önce Max'e daha iyi bir dünya inşa edeceğimi söylemiştim.

Bunu yaptım da.

Yıllar bize çok iyi davrandı. Max'le birlikte dünyada izimizi bıraktık. Bir ülke, bir okul, bir lonca ve son olarak çocuklarımız.

Gözleri ve burnu anneme benzese de kızımız Max'in bir kopyası gibi görünüyordu. Üç yaşında olmasına rağmen oğlumuz şimdiden düşünceli ve fevriydi. Hayatın adaletsizliğine isyan ediyormuş gibi çığlıklar atarak dünyaya gelmişti. *Biliyorum*, demek istemişim onu ilk kez kucağıma aldığımda. *Çok parlak, çok soğuk, her şey çok fazla ama seni koruyacağız.*

Bu sözü yerine getirdik. Max'le birlikte güven ve sevgiyle dolu bir ev inşa ettik. Çocuklarım gecenin bir yarısı evden kaçmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilmeyecek, asla hayatları için savaşmayacaktı.

Ama kızımız beş yaşındayken bir gece bir şeyler değişti. Saç örmeyi öğrenmişti, o yüzden arkama geçip yatağa gitmeden önce saçlarımı örmesine izin vermişim. O sıradan anda sorduğu bir soru kalbimin teklemesine neden oldu.

Anne, diye sordu. Sırtındaki bu kabarık çizgiler ne?

Max oğlumuzu daha yeni yatırmıştı, odanın kapısında donup kalmış haldeydi. Birbirimize katıksız bir panikle bakıyorduk. Sanki eninde sonunda yapmamız gereken bir şeyi aynı anda fark etmiştik.

Elbette soruyu o gece cevaplamadım. Kızım henüz çok küçüktü, zaten akli çabuk karışıyordu. Bunun yerine yanağına bir öpücük kondurdum.

Sana bir sır vereyim mi? Baban çok gıdıklanıyor.

Ortalık aniden karıştığında hep birlikte yere uzanmış, yorgun argın kahkahalarla gülüyorduk. Max hain olduğumu ilan ettikten sonra kızımız daha yatağa gitmeden horlamaya başladı.

Ama o gece Max'in kollarındayken aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum.

Çocuklarımıza geçmişten, gelecekte, hatta yarından bile hemen bahsetmemiz gerekmiyordu.

Ama bir gün geçmişle gelecek çarpışacaktı ve nedense bu düşünce ödümü koparıyordu. Çocuklarımızı geçmişimizin en kötü kısımlarından ayrı tutmak için her şeyi yapmıştık. Diğer yandan, aynı zamanda yaptığımız her şey geçmişimizin eseri idi. Hayatımızın en zorlu zamanlarını harika bir şeye dönüştürmüştük. Max bir zamanlar kâbuslarını süsleyen evde ders verdikten sonra eve hep neşeyle dönüyordu. Orayı bir öğrenim yuvası haline getirmişti. Bu iyileşme değilse, neydi ki?

Loncayı büyük bir evin küçük odasında özgürlük hayali kuran on üç yaşındaki kız için kurmuştum. Lonca üçüncü çocuğumdu. Aslında kulağa berbat gelse de ilk çocuğum sayılırdı. İttifak, Besrith, güney adaları... her yerdeydik. Bir gün Fey topraklarında da olmak istiyordum.

Gerçi bazen hâlâ yapılacak işleri düşünürken yorgun düşüyordum. Threll'de artık kölelik olmayabilirdi ama diğer birçok ülkede varlığını sürdürüyordu. Kölelik olmasa bile yoksulluk, kötülük ve sömürü her yerdeydi. Gittiğim her ülkenin gizli saklı köşelerinde bunu görebiliyordum. Minicik odalarda daha çok çocuk vardı. Çok daha fazla kaybolmuş kalple karşılaşıyordum.

O çocuklardan farklı değildim. Mükemmel hayatıma bakarken, zamanda yolculuk yaparak böyle bir hayatın hayalini kuran o kıza ulaşmak istiyordum. Ancak bunun yerine dağları, çölleri, denizleri, ovaları aşırıyordum. Küçük odalara doluşan diğer çocukları görünce fısıldıyordum.

"Bakın. Bunların hepsine sahip olabilirsiniz."

Yeter miydi? Asla.

Ama dünyayı bebek adımlarıyla değiştirmek de bir şeydi.

SAAT HENÜZ ERKENDİ. Max'le güne başlamadan önce genellikle şafağın ilk dakikalarında uyanıyorduk. Yıllar içinde birbirimizi ezberlemiştik. Onu kendimden bile daha iyi tanıyordum. Vücudunun ritmini, yüzündeki en küçük ifadeyi, rahatsızlıklarını, mutluluklarını... Her fırsatta beni sevdiğini söylüyordu.

Ona ne istediğimi söylemeden önce dışarıdaki masada, sevdiğimi bildiği şekilde hazırladığı bir fincan çayı paylaşıyorduk. Bahçenin üzerinde şafağın doğuşunu izlerken sessizce çayımızı yudumladık. Güneşin yaprakları boyaması gibisi yoktu. Binlerce farklı renk birbirine çok yakışıyordu.

“Bahçe tam bir felaket,” diye söylendi Max. “Bugünlerde birinin ilgilenmesi gerekiyor.”

Ama onu kendimden iyi tanıyordum. Bahçenin bu şekilde... vahşi, aşırı büyümüş ve özgür... hayatında ölü yaprakları koparmaktan başka yapacak çok şeyi olan bir adam tarafından kendi haline bırakılmış olmasını gizliden gizliye sevdiğini biliyordum.

Uzanıp elini tuttum. Parmaklarımız birbiri için yaratılmış gibi kenetlendi. Parmaklarımızın kenetlenmesi beni sevdiğini gösteriyordu.

Daha sonra Max'in çocuklarımıza yabancı otları nasıl ayıklayacaklarını ve gülleri nasıl sulayacaklarını öğretmesini izleyecektim. Kalemim kâğıdımın üzerinde öylece dururken, bizi bu ana getirmek için gerçekleşmesi gereken cömert şans tanrısına hayret edecektim.

Artık tanrılara inanmıyordum. Ama burada mucize gibi bir şey vardı.

Annemin rüyamda söyledikleri fazlasıyla gerçekmiş gibi geliyordu.

Hayatta kaldın, kızım. Şimdi yaşa.

Max gülümseyerek gözlerime baktığında hiç düşünmeden karşılık verdim.

Kalemimi bırakıp yaşadım.

Son.